

užtemimas

S T E P H E N I E M E Y E R
BESTSELERIŲ SAULĖLYDIS IR JAUNATIS AUTORĖ

*Mano vyrui Pančui
Už tavo kantrybę, meilę, draugystę, humorą,
Ir norą valgyti ne namie.*

*Ir taip pat mano vaikams, Gabe, Seth ir Eli
Už tai, kad leidot patirti meilę, už kurią žmonės laisvai miršta.*

Ugnis ir ledas

*Vieni sako, kad pasaulis sudegs
Kiti, kad sušals
Iš to, kokią aistrą ragavau
Aš palaikau tuos, kurie pasirinko ugnį
Bet jei aš turėčiau žūti dukart
Manau aš turėčiau pakankamai neapykantos
Pasakyti, kad naikinantis ledas
Irgi puiku
Ir to užtenka*

Robertas Frostas

PRATARMĖ

VISI MŪSŲ BANDYMAI IŠSISUKTI BUVO BERGŽDI.

Suledėjusia širdimi, aš stebėjau, kaip jis ruošėsi mane ginti. Jo įsitempusi laikysena neišdavė nė užuominos abejonės, nors jie mus viršijo skaičiumi. Aš žinojau, kad pagalbos mes galim nesitikėti - šiuo metu jo šeima kovojo už savo gyvybes, kaip ir jis dėl mūsų.

Ar aš kada sužinosiu kitos kovos rezultatus? Ar sužinosiu kas nugalėtojai, kas pralaimėtojai? Ar aš gyvensiu pakankamai ilgai, kad tai sužinočiau?

Tačiau šansai neatrodė tokie geri.

Juodos, laukinės akys troško mano mirties, laukiančios tos akimirkos, kada mano gynėjas nukreips dėmesį. Tą akimirką aš tikrai mirsiu.

Kažkur toli, labai toli šaltame miške sukaukė vilkas.

1. ULTIMATUMAS

Bella,

~~Nesuprantu, kodėl tu verti Čarliui perdavinėti žinutes Billiui, lyg mes būtume antroje klasėje — jei aš norėčiau su tavimi pasikalbėti, aš atsakyčiau~~

~~Tu priėmei sprendimą, aišku? Tu negali turėti abiejų, kada~~

~~Ta dalis apie „mirtinus priešus“ tau per sudėtinga~~

~~Klausyk, aš žinau kad buvau nemandagus, bet nėra kito kelio~~

~~Mes negalime būti draugais, kai tu visą laiką leidi su daugybe~~

~~Viskas tik blogėja, jei aš galvoju apie tave per daug, taigi prašau man daugiau nerašyti~~

~~Taip, aš irgi tavęs labai ilgiuosi. Labai. Nieko nepakeisi. Atleisk.~~

~~Džeikobas.~~

Aš perbraukiau lapą pirštais, jausdama įspaudus, kur jis paspaudė parkerį taip stipriai, kad galėjo perdurti lapą. Aš galėjau įsivaizduoti jį rašant tai – keverzodamas piktas raides savo grubiu šriftu, rašydamas eilutę po eilutės, kai žodžiai pasirodė neteisingi, gal net sutraškėjo parkeris jo per didelėje rankoje, tai galėjo paaiškinti rašalo dėmės. Aš galėjau įsivaizduoti įsiūtį tarp jo juodų antakių ir surauktą jo kaktą. Jei aš būčiau buvus ten, aš turbūt būčiau juokusis. *Nesukelk sau smegenų insulto Džeikobai. Būčiau jam pasakius. Tiesiog išspjauk tai.*

Juokas buvo paskutinis dalykas, kurį galėjau daryti skaitydama žodžius, kuriuos jau išmokau atmintinai. Jo atsakymas į mano išdėstytą žinutę – perduotą Čarlio Biliui kaip antroje klasėje, jei jau jis taip įvardijo – nebuvo staigmena. Aš žinojau atsakymą, dar prieš atplėšdama voką.

Staigmena buvo tai, kaip kiekviena perbraukta eilutė mane skaudino. Tarsi raidžių tikslas buvo pagalsti ašmenis. Dar daugiau, prieš kiekvieną piktą pradžių telkšojo pilnas skausmo baseinas. Džeikobo skausmas mane žudė labiau nei mano pačios.

Kol aš mąščiau apie tai pajutau neabejotiną svilėsių kvapą sklindantį iš virtuvės. Kituose namuose, faktas, kad kažkas kitas gamina be manęs, nebūtų sukėlęs panikos.

Aš įsikišau sulamdytą popierėlį į savo kišenę ir nubėgau laiptais žemyn.

Indas su spaghetti padažu, kurį Čarlis šildėsi mikrobangų krosnelėje buvo tik pirmasis perversmas, kol aš truktelėjau dureles ir tai ištraukiau.

-Ką aš blogai padariau? – Pasiteiravo Čarlis.

-Tu turėtum nuimti dangtį pirmiausia, tėti. Metalas kenkia mikrobangų krosnei. – Aš greitai nuėmiau dangtį kaip ir sakiau. Įpyliau pusę padažo į dubenį ir įdėjau jį atgal į mikrobangų krosnelę, ir stiklinį indą padėjau į šaldytuvą. Nustačiau laiką ir paspaudžiau „Pradėti“.

Čarlis stebėjo mano pataisymus sučiaupęs lūpas. – Ar aš paruošiau makaronus gerai?

Aš pažiūrėjau į keptuvę ant viryklės. Padažo kvapas mane įspėjo. – Pamaišymas nepakenktų. – pasakiau švelniai. Radau šaukštą ir bandžiau išmaišyti prie dugno prilipusį didelį pliurzos gabalą.

Čarlis atsiduso.

- Tai dėl ko visa tai? – Paklausiau jo.

Jis sunėrė rankas sau ant krūtinės ir išžiūrėjo į pliaupiantį lietų pro galinį langą. – Nežinau apie ką čia šneki. – Jis suniurnėjo.

Aš buvau sumišusi. Čarlis gamino? Ir kas dėl paniurusios nuotaikos? Edvardo čia dar nebuvo, paprastai šitą nusistatymą jis laikydavo mano vaikinui, darydamas tai geriausiai kaip tik sugeba pavaizduoti „nepageidaujamas“ su kiekvienu ištartu žodžiu ar judesiu. Čarlio pastangų visai nereikėjo – Edvardas puikiai žinojo, ką jis galvoja ir be parodymo.

Dėl žodžio vaikinai įsikandau sau į žandą, su pažįstamu įsitempimu, kol aš judėjau. Tai nebuvo teisingas žodis, visiškai. Man reikėjo kažko labiau išraiškingo amžinam pasižadėjimui. Bet žodžiai *lemtis* ir *likimas* skambėjo kvailokai, kai juos naudojai kasdieniuose pokalbiuose.

Edvardas turėjo kitą žodį mintyse, ir tas žodis buvo mano įtampos šaltinis.

Sužadėtinis. Ui! Aš sudrebėjau nuo tokios minties.

- Ar aš kažką praleidau? Nuo kada tu gamini vakarienę? – Paklausiau Čarlio. Makaronai buvo sulipę į gniužulį verdančiame vandenyje, kai juos pajudinau. – Ar bandai gaminti vakarienę, gal reiktų pasakyti.

Čarlis patraukė pečiaus. - Nėra įstatymo, kuris man draustų gaminti mano paties namuose.

- Tau geriau žinoti. – Atsakai aš ir su šypsena pasižiūrėjau į ženklelį ant jo odinės striukės.

- Cha. Šitas geras. – jis nusivilko striukę, lyg mano žvilgsnis jam būtų priminęs, kad jis vis dar ją apsilvilkęs ir pakabino ant kablo, slapto jo įrenginio. Jo ginklo diržas buvo visada numestas vietoje – jis neįsijautė poreikio jo dėvėti darbe jau kelias savaites. Nebuvo daugiau nerimą keliančių dingimų ir bėdų mažame Forkso miestelyje, Vašingtone, daugiau jokių milžiniškų, paslaptinių vilkų pasirodymų lietinguose miškuose.

Aš bakstelėjau makaronus tyloje, spėdama, kad Čarlis išsisukinės nuo to, kas jam neduoda ramybės šiuo metu. Mano tėtis nebuvo kalbus žmogus, ir pastangos, kurias jis dėjo stengiantis suorganizuoti vakarienę su pasisėdėjimu su manimi, buvo aišku, kad jo galvoje nėra daug žodžių.

Aš pažiūrėjau reguliariai į laikrodį – tai buvo tai, ką aš dariau kelias pastarąsias minutes. Mažiau nei pusė valandos nuo dabar.

Popietės buvo sunkiausia dienos dalis. Nuo tada, kai mano buvęs geriausias draugas (ir vilkolakis), Džeikobas Blekas informavo apie mane ir motociklus, su kuriais slapta važinėjau – išdavystė, kurią jis sugalvojo, kad aš praleisčiau kuo mažiau laiko su savo vaikinu (ir vampyru), Edvardu Kalenu – Edvardui buvo mane leista matyti tik nuo septintos iki pusės dešimtos vakaro - visada tik mano namuose ir stebint kaip visuomet irzliam mano tėčio žvilgsniui.

Tai buvo priedas prie praeito, šiek tiek mažiau griežto draudimo, kurį aš užsidirbau dėl nepaaiškinto trijų dienų dingimo ir dėl vieno epizodo nuo uolų šokinėjimo.

Žinoma, aš vis dar mačiau Edvardą mokykloje, nes dėl to Čarlis negalėjo nieko padaryti. Ir dar, Edvardas praleisdavo beveik kiekvieną naktį mano kambary taip pat, bet Čarlis tiksliai dėl to nebuvo informuotas. Edvardo galimybė tyliai ir lengvai užlipti iki mano antro aukšto lango buvo tokia pat naudinga, kaip ir jo gebėjimas skaityti Čarlio mintis.

Nors popietė buvo vienintelis laikas, kai aš nebūdavau su Edvardu, tai vertė mane jaustis neramiai ir valandos visada slinkdavo lėtai. Beje, aš kenčiau savo bausmę be jokių priekaištų, nes pirma – aš jos buvau nusipelnęs, ir antra – aš negalėjau skaudinti savo tėčio išeidama kur nors, kai išsiskyrimai sklandė, nematomi Čarliui, bet labai artimi mano horizonte.

Mano tėtis atsisėdo prie stalo sukriokdamas ir išvyniodamas šlapią laikraštį, po sekundės jis pliaukštelėjo liežuvium nepritariamai.

- Aš nežinau kodėl tu skaitai naujienas, tėti.

Jis nekrepė į mane dėmesio, suniurnėjo su laikraščiu rankose. – Štai kodėl visi nori gyventi mažame miestelyje. Juokinga.

- Ką dideli miestai padarė bloga šįkart?

- Sietlas greit taps šalies žmogžudyščių sostine. Penkios neišaiškintos žmogžudystės per pastarąsias dvi savaites. Ar gali įsivaizduoti gyvenant šitaip?

- Aš manau Fyniksas yra dar auksčiau žmogžudyščių saraše, tėti. Ir aš taip gyvenau. – Ir aš niekada nebuvo žmogžudystės auka taip arti, kaip persiklausčius į jo saugų, mažą miestelį. Faktas, aš buvau keletame priešišku sąrašų. Šaukštas iškrito iš mano rankų ir privertė vandenį sudrebėti.

- Na, tu negalėsi man išsimokėti. – Čarlis pasakė.

Aš pasidaviau norėdama išsaugoti vakarienę. Aš turėjau panaudoti mėsos peilį norėdama atpjauti spaghetti porciją Čarliui, po to sau, kol jis žiūrėjo susigėdusią išraišką. Čarlis padengė ją padažu. Aš irgi paslėpiau savo gabalą gerai kaip tik galėjau, sekdamas jo pavyzdį, be didelio entuziazmo. Kurį laiką valgėm tyloje. Čarlis vis dar skaitė žinias, taigi aš pasiėmiau savo dažnai skaitomą „Vėtrų kalno“ kopiją iš ten, kur ją buvau palikęs ryte, per pusryčius, ir bandžiau sugrįžti į amžiaus pradžios Angliją, laukiant kol jis pradės kalbėti.

Tai buvo tik ta dalis, kai sugrįžo Hitklifas, Čarlis pravalė gerklę ir metė laikraštį į grindis.

- Tu teisi. – Pasakė Čarlis. – Man nėra jokių priežasčių to daryti. – Jis pamojavo savo šakute į lipnų užtiesalą. – Aš noriu su tavimi pasikalbėti.

Padėjau knygą į šalį. Viršelis buvo toks sutriušęs, kad jis nukrito ant stalo. – Tu tiesiog galėjai paklausti.

Jis palinksėjo, jo antakiai pakilo kartu. – Aha, aš prisiminsiu tai kitą kartą. Aš maniau, kad vakarienės paruošimas tave sušvelnins.

Aš nusijuokiau. – Tai veikia – tavo gaminimo įgūdžiai sušvelnino mane kaip zefyrą. Ko tau reikia, tėti?

- Na, tai apie Džeikobą.

Aš pajutau savo veidą sustingstant. – Kas dėl jo? – Paklausiau pro sustingusias lūpas.

- Ramiau, Bele, aš žinau tau dar liūdna, kad jis papasakojo apie tave, bet tai buvo teisinga. Jis buvo atsakingas.

- Atsakingas. – pakartočiau kandžiai ir pavarčiau akis. – Teisingai. Tai kas dėl Džeikobo?

Nerūpestingas klausimas pasikartėjo mano galvoje. *Kas dėl Džeikobo? Ką aš su juo darysiu? Buvęs geriausias mano draugas, dabar buvo kas...? Mano priešas? Aš susigūžiau.*

Čarlio veidas staiga tavo atsargus. – Nebūk pikta ant manęs, gerai?

- Pikta?

- Na, tai apie Edvardą taip pat.

Mano akys susiaurėjo.

Čarlio balsas tapo šiurkščiokas. – Aš įsileidžiu jį į namus, ar ne?

- Įsileidi. – pripažinau. – Trumpam laikui. Žinoma, tu galėtum leisti man išeiti iš namų tam trumpam laikui dabar ir tada taip pat, - aš tęsiau, tik juokaudama; aš žinojau kad esu užrakinta iki kol truks mokslo metai. – aš būsiu labai gera vėliau.

- Na, tai yra tai, kur aš link vedu... – Ir tada Čarlio veidas nutūso į neįtikėtiną išsišiepimą. Sekundės dalį jis žiūrėjo kaip būtų dvidešimt metų jaunesnis.

Aš pamačiau neaiškią galimybės ugnelę toje šypsenoje, bet toliau kalbėjau lėtai. – Aš sutrikus, tėti. Ar mes kalbam apie Džeikobą, apie Edvardą, ar apie mano areštą?

Šypsena pasirodė dar kartą. – Iš dalies apie visus tris.

- Ir kaip tai visa susiję? – Paklausiau susidomėjęs.

- Gerai. – Jis atsiduso, pakėlė savo rankas kaip pasiduodamas. – Taigi, aš manau, kad tu nusipelnei žodinio pasižadėjimo gražiai elgtis. Kaip paauglė, tu esi nepaprastai neirzli.

Mano balsas ir antakiai pakilo. - Rimtai? Aš laisva?

Iš kur tai atėjo? Aš buvau įsitikinusi, kad aš turėsiu namų areštą iki kol gausiu išeiti, ir Edvardas galės surinkti dvejojančias Čarlio mintis...

Čarlis pakėlė pirštą. – Su sąlyga.

Entuziazmas išgaravo. – Fantastika, - sudejevau.

- Bela, čia daugiau prašymas, o ne reikalavimas, gerai? Tu laisva. Bet aš tikiu, kad tu naudosi tą laisvę ... atsakingai.

- Ką tai reiškia?

Jis atsiduso vėl. – Aš žinau tu patenkinta visą savo laiką leisdama su Edvardu... -

- Aš leidžiu laiką su Alisa taip pat. – aš įsiterpiau. Edvardo sesuo neturėjo lankymo valandų, ji ateidavo kada norėdavo. Čarlis buvo glaistas jos gabiose rankose.

- Tai tiesa, - pasakė jis. – Bet tu turi kitų draugų, ne vien Kalenus. Ar bent turėjai.

Mes žiūrėjom vienas į kitą ilgoką laiką.

- Kada tu paskutinį kartą kalbėjai su Andžela Weber? – mestelėjo jis man.

- Penktadienį per priešpiečius. – atsakiau tuoj pat.

Prieš Edvardui grįžtant mano draugai suskilo į dvi grupes. Man patiko apie jas galvoti kaip *geris* prieš *blogį*. *Jie* ir *mes* tiko taip pat. Gerieji buvo Andžela, jos pastovus vaikinys Benas Čenis ir Maikas Niutonas. Jie trys buvo labai geranoriški atleisti mano keistą elgesį, kai Edvardas išvyko. Lorena Malori buvo blogųjų šerdis, *jų* pusė įskaitant mano pirmąją draugę Forkse – Džesika Stenli. Jos atrodė patenkintos tęsiančios Anti-Belos darbotvarkę.

Su Edvardo sugrįžimu į mokyklą, ta susiskirstymo linija dar labiau paryškėjo.

Edvardui sugrįžus suskambo pavojaus varpai dėl Maiko draugystės, bet Andžela buvo nenukryspatamai ištikima ir Benas sekė jos įsakimus. Nepaisant natūralios žmonių antipatijos, kurią jie jautė Kalenamams, Andžela sėdėdavo paklusniai prie Alisos kiekvieną dieną per priešpiečius. Po kelių savaitių ji netgi pradėjo jaustis pakankamai patogia. Buvo sunku būti neapžavėtam Kalenų – jei bent kartą turėjai progos būti jų apžavėtas.

- Ne mokykloje, - Čarlis paklausė, priversdamas mane sugrąžinti dėmesį.

- Aš nematau nieko ne mokykloje, tėti. Areštas, atsimeni? Be to Andžela turi vaikiną taip pat. Ji visada su Benu. Jei aš tikrai laisva, - pridėjau skeptiškai, - gal mes galėtume susitikti visi.

- Gerai, bet tada..., - jis susviravo, - Tu ir Džeikas mėgavotės draugyste ir dabar... -

Aš jį nutraukiau, - Ar gali pasakyti esmę, tėti? Kokia tavo sąlygą – tiksliai?

- Aš nemanau, kad tu turėtum apleisti visus savo kitus draugus dėl Edvardo, Bela, - jis pasakė griežtu tonu. – Tai negražu, ir aš manau, kad tavo gyvenimas būtų geriau subalansuotas, jei jame būtų keli kiti žmonės. Kas atsitiko praeitą rugsėjį...

Aš suvirpėjau.

-Na, - jis pasakė atsargiai. – Jei tu būtum turėjus daugiau gyvenimo be Edvardo, gal taip nebūtų buvę.

- Būtų buvę būtent taip. – aš sumurmėjau.

- Gal, gal ne.

- Esmė. – aš priminiau.

- Pasinaudok savo nauja laisve pasimatyti su savo senais draugais. Išlaikyk pusiausvyrą.

Palingavau lėtai. – Pusiausvyra yra gerai. Ar dar turiu ypatingų laiko normų?

Jis nutaisė miną, bet papurtė galvą. – Nenoriu visko apsinkinti. Tiesiog neužmiršk savo draugų...

Tai buvo problema su kuria aš jau vargau. Mano draugai. Žmonės, su kuriais dėl jų pačių saugumo, nebegalėsiu susitikti po mokyklos baigimo.

Taigi, kokia buvo geresnė įvykių eiga? Būti su jais, kol galiu? Ar pradėti šalintis jų dabar, kad viskas būtų laipsniška? Aš sudrebėjau nuo antros galimybės.

- ... Ypatingai Džeikobas. – Čarlis pridėjo, prieš tai, kol aš apie tai pagalvoju.

Didesnė dilema nei pirma. Užtruko akimirka, kol suradau teisingus žodžius. – Dėl Džeikobo gali būti... sudėtinga.

- Blekai yra beveik šeima, Bela. – Jis pasakė vėl giežtai ir tėviškai. – Ir Džeikobas buvo labai, labai geras tavo draugas.

- Aš žinau tai.

- Negi tu jo visai nepasiilgai? – susierzinęs paklausė jis.

Mano gerklė staiga lyg užsikimšo. Turėjau dukart ją pravalyti, kad galėčiau atsakyti. – Taip, aš jo pasiilgau. – Aš sutikau, vis dar tebežiūrėdama į grindis. – Labai jo pasiilgau.

- Tai kodėl tai sudėtinga?

Tai nebuvo tai, ką aš galėjau laisvai paaiškinti. Tai ėjo prieš taisykles normaliems žmonėms – žmogiški žmonės, tokie kaip aš ir Čarlis – negalėjo žinoti apie slaptą pasaulį, pasaulį pilną mitų ir monstrų, kurie egzistuoja slapta aplink mus. Aš žinojau apie tą pasaulį – ir dėl to buvau nemažame pavojuje. Nenorėjau įpainioti Čarlį į tą patį pavojų.

- Su Džeikobu yra... konfliktiška, - pasakiau lėtai, - Konfliktas dėl draugystės, turiu galvoje. Draugystės Džeikui neužtenka. – aš pasiteisinau keliomis detalėmis, kurios buvo teisingos, bet tik iš dalies, sunkiausias ir esminis faktas buvo tas, kad Džeikobo vilkolakių gauja, besalygiškai nekentė Edvardo vampyro šeimos – ir taip pat manęs, kai aš pilnai sutikau įsilieti į tą šeimą. Tai nebuvo tai, ką aš galėjau jam išdėstyti laiške, ir jis nebūtų atsakęs į mano skambučius. Bet mano planas sutarti su vilkolakiais nebuvo dingęs kaip ir gerai sutarti su vampyrais.

- Ar Edvardui nereikia sveikos konkurencijos? – Čarlio balsas buvo sarkastiškas dabar.

Aš piktai į jį pažiūrėjau. – Nėra jokios konkurencijos.

- Tu skaudini Džeikobo jausmus vengdama jo šitaip. Jis geriau būtų draugas, negu niekas.

Ooo, dabar aš jo vengiau?

- Aš esu beveik tikra, kad Džeikobas visai nenori būti mano draugas, - žodžiai degino burną, - iš kur tu trauki tokių minčių?

Čarlis dabar atrodė susigėdęs. – Ta tema išsirutuliojo šiandien mums su Biliu...

- Jūs su Biliu plurpiat kaip senos bobutės, - pareiškiau nepasitenkinimą ir smeigiau piktai į savo atšalusius makaronus.

- Bilis nerimauja dėl Džeikobo, - pasakė Čarlis, - Jam tiesiog labai sunku dabar... jis prislėgęs.

Aš suvirpėjau, bet vis tebežiūrėjau į gniužulą.

- Ir, be to, tu buvai labai laiminga leisdama dienas su Džeikobu. – atsiduso Čarlis.

- Aš laiminga dabar. - suniurzgėjau pro sukąstus dantis.

Kontrastas tarp mano žodžių ir tono sulaužė įtampą. Čarlis prapliupo juoktis ir aš prisidėjau.

- Gerai, gerai. - aš sutikau. - Pusiausvyra.

- Ir Džeikobas. - primygtinai pareikalavo.

- Pabandysiu.

- Gerai. Surask pusiausvyrą, Bela. Ir, o taip, tu gavai šiek tiek pašto. - Pasakė Čarlis ir užbaigė nemalonią temą, - Jis prie viryklės.

Aš nejudėjau. Mano mintys sukosi į niurnėjamą apie Džeikobo vardą. Tai turbūt buvo makulatūra, aš vakar gavau siuntinį iš mamos, taigi nieko daugiau nesitikėjau. Čarlis pastūmė savo kėdę nuo stalo ir nutįso kol atsistojo. Jis nunešė savo lėkštę iki kriauklės, bet prieš tai, kai atsuko vandenį, numetė storą voką man. Vokas praslydo stalu ir atsitrenkė į mano alkūnę.

- Hm, ačiū. - sumurmėjau, nustebinta jo veržlumo. Tada aš pamačiau galinį adresą – laiškas buvo iš Pietryčių Aliaskos universiteto. – Kaip greitai, maniau aš praleidau galutinį terminą čia irgi.

Čarlis sukikeno.

Aš perverčiau voką ir pažiūrėjau į jį. - Jis atplėštas.

- Man buvo smalsu.

- Aš šokiruota, šerife. Tai kriminalinis nusikaltimas.

- Oi, tik skaityt.

Ištraukiau laišką ir atverčiau kursų grafiką.

- Sveikinu. - jis pasakė prieš tai, kai aš galėjau ką nors perskaityti. - tavo pirmasis priėmimas.

- Ačiū, tėti.

- Mes turėtume pakalbėti apie mokesį už mokslą. Aš išsaugojau tau šiek tiek pinigų... -

- Ei, ei, nieko panašaus. Aš neketinu liesti tavo pinigų pensijai, tėti. Aš turiu savo koledžo fondą. - ar kas iš to liko, ir ten nebuvo daug pradžiai.

Čarlis suraukė antakius. – Kai kurios iš tų vietų yra pakankamai brangios, Bele. Aš noriu tau padėti. Tu neturi keliauki kažkur į Aliaską, tik dėl to, kad ten pigiau.

Ten nebuvo pigiau, visai ne. Bet tai buvo pakankamai toli ir Juneau vidutiniškai budavo trys šimtai dvidešimt viena apsiniaukusi diena per metus. Pirmoji sąlyga buvo būtina man, antroji - Edvardui.

- Aš būsiu apsaugota. Beto, yra labai daug finansinių pagalbų. Lengva gauti paskolą. – Aš tikėjau, kad mano apgavystė nėra labai akivaizdi. Aš visiškai neturėjau laiko ieškoti informacijos apie tai.

- Taigi... – pradėjo Čarlis ir tada suspaudė lūpas ir pasižiūrėjo šalin.

- Taigi kas?

- Nieko, aš tiesiog... – jis suraukė antakius. - aš tik norėjau sužinoti... kokie yra Edvardo planai kitiems metams?

- Aaa...

- Na?

Trys greiti lengvi smūgiai į duris mane išgelbėjo. Čarlis pavartė akis, ir aš pašokau.

- Ateinu! – pašaukiau, kol Čarlis vapėjo kažką, kas skambėjo kaip „eik šalin“, aš nekreipiau į jį demesio ir nuėjau prie durų įleisti Edvardą.

Truktelėjau duris iš kelio – juokingai nekantriai – ir ten buvo jis, mano asmeninis stebuklas.

Laikas nepavertė manęs atsparios jo veido idealumui, ir aš buvau tikra, kad aš niekada nepakeisiu požiūrio apie jį šiuo atžvilgiu. Mano akys nyslydo jo blyškiai baltais bruožais: jo tvirtu kvadrato formos žandikauliu, švelnia jo pilnų lūpų linija – iškreiptos šypsenos dabar, tiesia jo nosies linija, aštrių jo skruostikaulių kampu, glotniu, marmuriniu jo kaktos paviršiumi – dalinai uždengto jo susivėlusiu bronziniu plauku.

Kurį laiką išsisukau nuo jo akių, nes žinojau, kad kai į jas pažiūrėsiu prarasiu savo minčių traukinį. Jos buvo plačios, šiltos, aukso skaidrumo ir įrėmintos tankiose, juodose blakstienose. Bežiūrint į jo akis, visada pasijusdavau ypatingai. Toks jausmas, kad mano kaulai korėtų. Aš taip pat truputį apsvaigau, bet turbūt, kad užmiršau kvėpuoti. Vėl.

Tai buvo veidas, dėl kurio bet kuris pasaulio modelis vyras parduotų savo sielą. Žinoma, tai galėjo būti prašoma kaina: siela.

Ne, aš tuo netikėjau. Aš jaučiausi kalta, kad apie tai galvojau, ir aš buvau laiminga – aš visada buvau laiminga – kad aš buvau vienintelis žmogus, kurio mintys buvo paslaptis Edvardui.

Aš siekiau jo rankos ir atsidusau, kai jo šalti pirštai rado manošius. Jo prisilietimas suteikė keistą palengvėjimo jausmą – lyg aš būčiau jautus skausmą ir staiga jis būtų išnykęs.

- Labas, - aš nusišypsojau su palengvėjimu savo pasisveikinime.

Jis pakėlė mūsų sunarpliotus pirštus, kad galėtų perbraukti mano skruostą savo ranka. – Kaip tavo popietė?

-Lėtoka.

- Man taip pat.

Jis pritraukė mano riešą sau prie veido, mūsų pirštai vis dar susipynę drauge. Jis užsimerkė ir oda praslydo jo nosies paviršiumi, jis švelniai nusišypsojo neatsimerkdamas. Mėgavosi aromatu, kol priešinosi vynui.

Aš žinojau, kad mano kraujo kvapas – daug saldesnis jam nei bet kurio kito žmogaus. Iš tiesų, kaip vynas prieš vandenį alkoholiui. Troškulys, kuris sukelia jam tikrą skausmą. Bet neatrodė, kad jis vengtų to, kaip anksčiau buvo. Aš tik galėjau miglotai įsivaizduoti Herkulo pastangas prieš šitą paprastą gestą.

Mane liūdino tai, kad jis turėjo taip stengtis. Aš guodžiau save, kad jau neilgai jam kelsiu skausmą.

Išgirdau Čarlio artėjimą čionai. Jis mynė savo kojas taip, kad parodytų savo įprastinį nepasitenkinimą mūsų svečiu. Edvardas staigiai atsimerkė, nuleido mūsų rankas, bet paliko jas sukabintas.

- Labas vakaras, Čarli, - Edvardas kaip visada buvo nepriekaištingai mandagus, nors Čarlis to nenusipelnė. Čarlis sukriuksėjo jam ir sukryžiuojo rankas ant krūtinės atsistojo šalia. Jis manė, kad tėviška priežiūra reikalinga pastaruju metu.

- Aš atsinešiau kitą rinkinį prašymų. – pasakė man Edvardas, laikydamas prikimštą voką. Jis nešiojo pašto ženklų ritinėlių kaip žiedą apie jo mažąjį pirštą.

Aš sudejavau. Kiek dar liko koledžų, į kuriuos jis dar neprivertė parašyti prašymų? Ir iš kur jis randa tiek spragų. Jau buvo per vėlu šimet.

Jis nusišypsojo lyg galėtų skaityti mano mintis – jos turėjo būti labai aiškios mano veide. – Dar yra keli leistini paskutiniai terminai. Ir kelios vietos galinčios suteikti išimčių.

Aš galėjau įsivaizduoti tokių išimčių motyvacijas. Žinoma įskaitant dolerių kiekį.

Edvardas nusijuokė iš mano reakcijos.

- Ar mes galime...? – Nuvilkdamas mane prie virtuvės stalo.

Čarlis supyko ir nusekė paskui. Nors jis sunkiai galėjo turėti priekaištų šio vakaro dienotvarkei. Jis vargino mane priimti sprendimą dėl koledžo kiekvieną dieną.

Aš greitai nušveičiau stalą, kol Edvardas susikaupęs baugino formų krūva. Kai aš perdėjau „Vėtrų kalną“ ant spintelės, Edvardas pakėlė vieną antakį. Aš žinau ką jis galvojo, bet Čarlis jį pertraukė prieš tai, kai jis norėjo pakomentuoti.

- Kalbant apie koledžų prašymus, Edvardai. – Čarlis pasakė, jo tonas kaip niekada paniuręs – jis vengė kreiptis tiesiai į Edvardą, bet kai tekdavo, tai pablogindavo jo ir taip blogą nuotaiką. – Bela iš aš ką tik kalbėjom apie kitus metus. Ar tu nusprendei kur vyksi mokytis?

Edvardas nusišypsojo Čarliui, jo balsas buvo draugiškas. – Dar ne, aš gavau kelis patvirtintus prašymus, bet vis dar svarstau dėl pasirinkimo.

- Kur tu buvai priimtas? – Čarlis spaudė.

- Sirakūzai... Harvardas... Dartmutas. Ir aš gavau priėmimą iš Pietryčių Aliaskos universiteto šiandien. – Edvardas truputį pasuko veidą, kad galėtų man pamirskėti. Aš sutramdžiau kikenimą.

- Harvardas?... Dartmutas? – Čarlis sumurmėjo, negalėdamas nuslėpti pagarbos. – Na, tai ... tai šis tas. Taip, bet Pietryčių Aliaskos universitetas... Ar tu tikrai manai, kad galėtum patekti į tarpuniversitetinę sporto lygą? Na, aš manau, tavo tėvas norėtų...

- Karlailas visada sutiks su tuo, ką aš pasirinksiu. – Edvardas pasakė jam giedriai.

- Hmmm.

- Spėk kas, Edvardai? – paklausiau šviesiu balsu, beveik žaisdama.

- Kas Bela?

Aš mostelėjau į storą voką ant spintelės. – Aš gavau priėmimą iš Aliaskos universiteto.

- Sveikinu. – jis išsiviepė. – Koks atsitiktinumas.

Čarlio akys susiaurėjo ir išžiūrėjo į priekį tarp mūsų dviejų. – Gerai, - sumurmėjo jis po minutės. – Einu žiūrėti žaidimo, Bela. Pusė dešimtos.

- Hm, tėti. Atsimeni apie mūsų visai neseną diskusiją apie mano laisvę...?

Jis atsiduso. – Tiesa. Gerai. Pusė vienuolikos. Tu vis dar turi komendanto valandą mokyklos dienomis.

- Belai daugiau nėra arešto? – paklausė Edvardas. Nors aš žinojau, kad jis visai nenustebintas, negalėjau susekti nė vienos klaidingos pastabos staigiai sujaudintame jo balse.

- Su sąlyga. – Čarlis pataisė pro sukąstus dantis. – Ir kas tau iš to?

Aš pažvelgiau piktai į tėtį, bet jis to nematė.

- Tiesiog gera žinoti. – pasakė Edvardas. – Alisa trokšta apsipirkinėjimo partnerio, ir aš tikras, kad Bela mielai pamatytų kelias miesto šviesas. – Jis šyptelėjo man.

Bet Čarlis suniurzgėjo. –Ne. – Ir jo veidas nusidažė purpuriniai.

- Tėti, kokios problemos?

Jis per pastangas prabilo per atgniaužtus dantis. – Nenoriu, kad tu važiuotum į Sietlą dabar.

- Ką?

- Juk sakiau tau apie istoriją laikraštyje – yra kažkokia grupuotė besilinksminanti Sietle, ir aš noriu, kad tu to išvengtum, gerai?

Aš pavarčiau akis. – Tėti, didesnė galimybė, kad mane nutrenks žaibas, nei vieną dieną aš Sietle...-

- Ne, viskas gerai, Čarli. – pertraukė mane Edvardas. – Aš neturėjau galvoje Sietlo. Galvojau apie Portlendą, iš tikrųjų. Aš neleisčiau Belos į Sietlą taip pat. Žinoma ne.

Aš žiūrėjau į jį su nepasitikėjimu, bet jis jau turėjo Čarlio laikraštį ir įdėmiai skaitė pirmąjį puslapį.

Jis tikriausiai bandė nuraminti mano tėvą. Mintis būti pavojuje net pačių baisiausių žmonių, esant su Alisa ar Edvardu atrodė tikrai juokingai.

Tai suveikė. Čarlis pasižiūrėjo dar vieną sekundę ir tada patraukė pečiais. – Gerai, - jis sėlino link svetainės, dabar truputį skubėdamas – turbūt nenorėjo praleisti kamuolio išmetimo.

Aš palaukiau, kol įsijungė televizorius, kad Čarlis negalėtų manęs girdėti.

- Ką... – aš pradėjau sakyti.

- Palauk. – Pasakė Edvardas nepakeldamas akių nuo laikraščio. Jo akys buvo sutelktos ant puslapio, kai jis stumtelėjo pirmą pranešimą link manęs ant stalo. – Aš manau, tu gali panaudoti pakartotinai savo aprašymą šitam. Tie patys klausimai.

Čarlis turbūt dar klausėsi. Aš atsidusau ir pradėjau pildyti pasikartojančią informaciją: vardą, adresą, socialinį... po kelių minučių aš pažvelgiau aukštyn, bet Edvardas dabar žiūrėjo svajingai pro langą. Kai aš nuleidau galvą žemyn vėl prie darbo, aš pirmą kartą atkreipiau dėmesį į mokyklos pavadinimą.

Aš sušnirščiau ir nusviedžiau popierius į šalį.

- Bela?

- Būk rimtas, Edvardai. *Dartmutas*?

Edvardas pakėlė numestą prašymą ir švelniai padėjo jį prieš mane. –Aš manau tau patiks Niu Hampšyras. – pasakė jis. – Ten yra visa naktinių kursų sudėtis man, ir miškai yra patogiai išdėstyti godiems medžiotojams. Gausu laukinių gyvūnų. Jis nusišypsojo tokia šypsena, jog žinojo, kad jai negalėsiu atsilaikyti.

Giliai įkvėpiau pro nosį.

- Lyg aš galėčiau ten papulti be milžiniško kyšio. Ar tai buvo paskolos dalis? Ach! Kodėl mes diskutuojam apie tai vėl?

- Gal galėtum tik užpildyti prašymą, prašau Bela. Neskaudės, jei tik paprašysi.

Mano žandikaulis tapo lankstus. – Žinai ką. Aš nemanau, kad pildysiu.

Aš siekiau lapų, planuodama juos suglamžyti į atitinkamą formą, kad galėčiau išmesti į šiukšlių dėžę, bet jų nebebuvo. Kurį laiką žiūrėjau į tuščią stalą, vėliau į Edvardą. Jis neparodė, kad sujudėjo, bet prašymai tikriausiai buvo užkišti už jo švarko.

- Ką tu darai? – pasiteiravau.

- Aš rašau tavo vardą geriau nei tu pati. Tu jau parašei aprašymą.

- Tu eini neteisingu keliu, juk žinai. – Aš sušnabždėjau, nebūdama tikra, kad Čarlis visiškai pasinėrė į žaidimą. – Man tikrai nereikia kreiptis niekur kitur. Aš buvau priimta į Aliaską. Aš beveik galiu susimokėti už pirmo semestro mokslus. Tai geriausias alibi nei bet kuris kitas. Nėra reikalo švaistyti krūvos pinigų, nesvarbu kas tai būtų.

Panikuojantis žvilgnis suspaudė jo veidą. – Bela...

- Nepradėk. Aš sutinku, kad man reikia iškelti kuo toliau nuo Čarlio jo labui, ir mes abu žinome, kad aš niekur nesimokysiu kitą rudenį. Nebūsiu niekur arti žmonių.

Mano žinios apie pirmuosius metus būnant vampyre buvo paviršutiniškos. Edvardas niekada nesileido į detales – tai nebuvo jo mėgstamiausia tema – bet aš žinojau, kad tai nebus gražu. Savęs kontroliavimas buvo akivaizdžiai išugdomas menas. Bet kas kitas nei laiškai mokykloms buvo svarbesni klausimai.

- Aš galvojau, kad laikas galutinai nesuspręstas. – Edvardas priminė man švelniai. – Tu turėtum pasimėgauti vienu ar du semestrais koledže. Yra tiek daug žmogiškos patirties, kurios tu dar nepatyrėi.

- Patirsiu tai po visko.

- Tai nebus žmogiška patirtis po visko. Tu neturėsi kitos žmogiškumo galimybės, Bela.

Aš atsidusau. – Turėtum būti atsakingesnis dėl laiko Edvardai. Per pavojinga taip žaisti.

- Dar nėra pavojaus. – jis primygtinai laikėsi.

Aš pažiūrėjau į jį. Nėra pavojaus. Žinoma. Aš tik pažinojau sadistę vampyrę, kuri bandė atkeršyti už savo draugužio mirtį nužudydama mane, greičiausiai lėtais ir kankinančiais metodais. Kam rūpėjo Viktorija? Ir, o taip, Volturiai – kilminga vampyrų šeima su jų maža karių vampyrų armija, kurie reikalavo, kad mano širdis nustotų plakti vienu ar kitu atveju, nes žmonėms negalima žinoti, kad jie egzistuoja. Teisingai. Nėra reikalo panikuoti.

Net su Alisos gebėjimu matyti ateitį – Edvardas pasitikėjo jos kraupiomis, kruopščiomis ateities vizijomis, suteikiant mums išankstinį įspėjimą – buvo nesveika tuo pasitikėti.

Beto aš jau laimėjau šitą diskusiją. Mano transformavimo data buvo paskirta, labai greitai po mokyklos baigimo, praėjus kelioms savaitėms.

Aštrus nerimo krestelėjimas pradūrė mano skrandį, kiek nedaug laiko liko. Be abejo šitas pasikeitimas buvo būtinas ir raktas to, ko aš norėjau, nei bet ko kito šiame pasaulyje, susiėjo į krūvą, bet buvo sunku suvokti apie Čarlį sėdintį kitame kambary, besimėgaujantis žaidimu, kaip bet kurį kitą vakarą. Ir mano mama, Renė, toli saulėtoje Floridoje, vis maldaujanti praleisti vasarą paplūdimyje su ja ir jos nauju vyru. Ir Džeikobas, kuris skirtingai nuo mano tėvų žinojo tiksliai kas nutiks, kai aš iškeliausiu į tolimąją mokyklą. Ir net jei mano tėvams kils itarimas po ilgo laiko, net jei aš galėsiu atremti vizitus pasiteisindama kelionėmis, ar studijų sunkenybe, ar liga, Džeikobas visada žinos tiesą.

Kurį laiką tarpą, mintis apie Džeikobo neabejotiną pasibraurėjimą sukėlė kitą skausmą.

-Bela. – Edvardas sumurmėjo, jo veidas susisuko, kai jis pastebėjo nerimą manyje. - Nėra priežasties skubėti. Aš neleisiu niekam tavęs nuskriausti. Gali turėti tiek laiko, kiek nori.

- Aš noriu skubėti. – aš sušnibždėjau, nusišypsodama silpnai, norėdama paversti tai juoku.- Aš noriu būti montre taip pat.

Jis sukando dantis ir pro juos kalbėjo. – Tu neturi nė menkausio supratimo, ką tu šneki. – staiga jis numetė drėgną laikraštį ant stalo prieš mus. Jo pirštas dūrė į antraštę pirmam puslapyje:

MIRTIES GAUSMAS PAKILO, POLICIJA BIJO GAUJOS AKTYVUMO

- Ką tai turi bendro su tuo?

- Monstrai ne juokas, Bela.

Aš pažiūrėjau į antraštę vėl, vėliau į jo sunkią veido išraišką. – Tai... tai daro vampyrai? – Sušnibždėjau.

Jis nusišypsojo be jokio humoro. Jo balsas buvo žemas ir šaltas. – Tu būtum nustebinta, Bela, jei žinotum, kaip dažnai mano rūšis slepiasi už baisių atsitikimų jūsų naujienose. Lengva atpažinti, kai žinai, ko ieškoti. Šita informacija rodo apie naujai sukurtą vampyrą pasiklydusį Sietle. Trokštantis kraujo, laukinis, be savitvardos. Kelias, kuriuo visi ejom.

Nuleidau akis į laikraštį vėl, išvengdama jo akių.

- Mes tikrinam šią situaciją jau kelias savaites. Visi ženklai atitinka – neaiškūs dingimai, visada naktį, prastas lavonų atsikratymas, kitų įkalčių trūkumas... Taip, kažkas visiškai naujas. Ir niekas neprisiima atsakomybės už naujoką. – Jis giliai įkvėpė. – Na, tai ne mūsų problema. Mes nekreipsime daug dėmesio į šitą situaciją, jei tai neartės prie namų. Kaip, sakiau, tai nutinka nuolat. Monstrų egzistavimo pasekmės siaubingos.

Aš stengiausi neskaityti vardų laikraštyje, bet jie išsoko iš puslapio lyg būtų paryškinti. Penki žmonės, kurių gyvenimai buvo baigti, kurių šeimos dabar jų gedi. Buvo skirtumas žvelgti į žmogžudystes abstrakčiai ir skaitant tuos vardus. Morynas Gardineris, Džefris Kampbelas, Greis Razi, Mišelė O'Connel, Ronaldas Albrukas. Žmonės, kurie turėjo tėvus, vaikus, ir draugus, ir augintinius, ir darbus, ir viltis, ir planus, ir atsiminimus, ir ateitį...

- Man bus kitaip. – aš sušnibždėjau, pusiau sau. – Tu man neleisi tokiai būti. Mes gyvensime Antarktidoje.

Edvardas suprunkštė, sulaužydamas įtampą. – Pingvinai. Miela.

Aš nusijuokiau netvirtu juoku ir numėčiau laikraštį nuo stalo, kad netektų matyti vėl tų vardų. Jis atsitrenkė į linoleumą su bumbtelėjimu. Žinoma, Edvardas atsižvelgtų į medžiojimo galimybes. Jis ir jo „vegetarų“ šeima – visi pasiaukoję apsaugoti žmonių gyvybes – teikiantys pirmenybę dideliems plėšrūnams, kad patenkintų savo dietinius poreikius. – Aliaska tada, kaip planavom. Kur nors daug toliau nei Juneau – gal ne tiek daug grizlių kiek nori.

- Dar geriau. – Jis pripažino. – Ten yra poliarinių meškų taip pat. Ir vilkai yra pakankamai dideli.

Aš išsižiojau ir iškvėpiau didelį oro gūšį.

- Kas blogai. – jis paklausė. Prieš tai, kai aš atsigavau, painiava iš jo dingo, ir jo kūnas įsitempė. – Oi. Vilkai nesvarbu tada. Jeigu tokia mintis tave žeidžia. – Jo balsas buvo nelankstus, formalus, jo pečiai įsitempė.

- Jis buvo mano geriausias draugas, Edvardai. – aš sumurmėjau. Būtojo laiko vartojimas tiesiog gėlė. – Žinoma, kad tokia mintis mane žeidžia.

- Atleisk už mano neapgalvojimą. – jis pasakė, vis dar labai formaliai. – Neturėjau to siūlyti.

- Nesijaudink dėl to. – žiūrėjau į savo rankas, sugniaužtas į kumščius ant stalo.

Kurį laiką sėdėjome tyloje. Ir tada jo šalti pirštai atsidūrė po mano smakru, bandantys pakelti mano veidą. Jo išraiška buvo daug švelnesnė dabar.

- Atsiprašau. Tikrai.

- Žinau. Žinau, tai ne tas pats dalykas. Neturėjau taip reaguoti. Tai tiesiog... na, aš jau mažiau apie Džeikobą prieš tai, kai tu atėjai. – Aš sudvejojau. Jo gelsvos akys atrodo patamsėjo, kai aš ištariau Džeikobo vardą. Mano balsas tapo prašantis. – Čarlis sakė, kad Džeikui dabar labai sunku. Jis įskaudintas, ir ... tai mano kaltė.

- Tu nepadarei nieko bloga, Bela.

Giliai įkvėpiau. – Aš turiu tai ištaisyti, Edvardai. Aš skolinga jam tai. Ir tai viena iš Čarlio sąlygų bet kokių atveju -.

Jo veidas vėl pasikeitė, kaip statulos, kol aš kalbėjau.

- Tu žinai kaip pavojinga tau būti šalia vilkolakių be apsaugos, Bela. Ir būtų sulaužyta sutartis, jei kuris nors iš mūsų peržengtų jų žemių ribą. Ar tu nori karo?

- Žinoma, nenoriu.

- Tai nėra jokio tikslo apie tai diskutuoti vėl. – Jis nuleido savo ranką ir pažiūrėjo šalin, norėdamas surasti kitą temą. Jo akys sustojo ant kažko už manęs, jis nusišypsojo, jo akyse buvo matyti atsargumas.

- Džiaugiuosi, kad Čarlis nusprendė tave paleisti – tau būtinai reikia apsilankyti knygyne. Negaliu patikėti, kad vėl skaitai „Vėtrų kalną“. Ar dar nemoki jo atmintinai?

- Ne visi iš mūsų turi fotografuojančią atmintį. – pasakiau trumpai ir atžariai.

- Fotografinė atmintis ar ne, bet nesuprantu kaip tau tai gali patikti. Vaidmenys yra šlykštūs žmonės, kurie griaua vienas kito gyvenimus. Nežinau kaip Hitklifas ir Ketė gali stovėti greta tokių porų kaip Romeo ir Džuljeta ar Elžbieta ir Ponas Darsis. Tai ne meilės, o neapykantos istorija.

- Tu rimtai susipykęs su klasika. – atšoviau.

- Gal todėl, kad esu sužavėtas antika. – Jis nusišypsojo, matyt patenkintas, kad išblaškė mane. – Rimtai, kodėl tu skaitai ir skaitai tai iš naujo? – Jo akys buvo gyvos tikrai susidomėjusios dabar, bandydamas – vėl – išnarplioti mano painių minčių darbą. Jis savo rankomis suėmė mano veidą. – Kas tau taip patrauklu tame?

Jo nuoširdus susidomėjimas, nuginklavo mane. – Nesu tikra. – pasakiau, kaudamasi su rišlumu, kol jo žvilgsnis netyčia pasklido po mano mintis. – Aš manau, tai kažkas dėl neišvengiamybės. Kaip niekas gali juos išlaikyti atskirai – ne jos savanaudiškumas, ar jo blogis, ar net mirtis pabaigoje...

Jo veidas buvo susimąstęs, kol jis apgalvojo mano žodžius. Po akimirkos jis nusišypsojo erzinančia šypsena. – Aš vistiek manau, kad tai būtų daug geresnė istorija, jei nors vienas iš jų galėtų išsigelbėti.

- Aš manau, kad tai galėjo būti esmė. – aš nesutikau. – Jų meilė yra vienintelis išsigelbėjimas.

- Aš tikiu, kad tu turi geresnį jausmą apie tai – įsimylėti kažką tokio... žalingo.

- Manau, per vėlu gailėtis, dėl to, ką aš pamilau. – aš atkreipiau dėmesį. – Bet net ir be įspėjimo, manau turėti kažką žalingo yra visai gerai.

Jis nusijuokė tyliai. – Aš džiaugiuosi, kad tu taip galvoji.

- Aš manau, tu esi pakankamai protingas, laikytis atokiau nuo kažko tokio savanaudiško. Katerina tikrai yra bėdų šaltinis, o ne Hitklifas.

- Aš pats sau būsiu sargybinis. – jis pažadėjo.

Aš atsidusau. Jis taip gerai išblaškėdavo.

Aš padėjau mano rankas virš jo, kad laikyčiau jas ant sako veido. – Man reikia pamatyti Džeikobą.

Jis užsimerkė. – Ne.

- Tai tikrai nėra pavojinga. – pasakiau prašydama vėl. – Aš jau esu praleidusi visą dieną La Puše, su dauguma iš jų, ir nieko nėra atsitikę.

Bet aš padariau klaidą; pabaigoje mano balsas susvyravo, nes aš supratau, kad sakiau žodžius, kurie buvo melas. Netiesa, kad nieko nėra atsitikę. Trumpai šmėstelėjo atsiminimai – didžiulis pilkas vilkas susigūžė šuoliui, atidengdamas savo kaip durklas dantis į mane – mano delnai suprakaitavo dėl sugrįžusios panikos.

Edvardas išgirdo mano širdies pagreitėjimą ir linktelėjo lyg aš būčiau pripažinus melą garsiai. – Vilkolakiai yra neprognožiuojami. Kartais žmonės, kurie yra šalia jų yra sužeidžiami. Kartais, būna nužudomi.

Norėjau paneigti tai, bet kitas vaizdas pavėlino mano paneigimą. Mačiau savo mintyse vieną žavų jauną Emilės Young veidą, dabar sudarkytą trejeto tamsių randų, kurie nutįsę nuo dešinės akies ragenos iki jos burnos, kuri bus iškreipta pikta amžiams.

Jis laukė, akivaizdžiai triumfuojantis, kad aš negaliu surasti žodžių.

- Tu jų nepažįsti. – sušnibždėjau.

- Aš juos pažįstu geriau nei tu, Bela. Aš gyvenau čia paskutiniu metu.

- Paskutiniu metu?

- Mūsų keliai su vilkais susikirto prieš maždaug septyniasdešimt metų... mes buvom ką tik įsikūrę šalia Uosto. Tai buvo dar prieš tai, kai Alisa su Džasperu prie mūsų prisijungė. Mes viršijom juos skaičiumi, bet tai nebūtų sustabdę kovos, jei ne Karlailas. Jis įtikino Efraimą Bleką, kad galima gyventi greta, ir galų gale mes sudarėme sutartį.

Džeikobo prosenelio vardas mane išgąsdino.

-Mes galvojom, kad sutartis mirs kartu su Efraimu, - Edvardas sumurmėjo; tai skambėjo lyg kalbėtų su savimi dabar. - Ta genetinė keistenybė, kuri leidžia pasikeisti, buvo prarasta... – jis nutraukė savo pasakojimą ir kaltinamai į mane pažiūrėjo. – Tavo bloga sėkmė atrodo stiprėja kiekvieną dieną. Ar tu supranti, kad tavo nepasotinumas traukti visus mirtinus dalykus buvo

pakankamai stiprus atstatyti šuniškų mutantų sugrįžimą. Jei mes galėtume pilstyti į butelius tavo sėkmę, mes turėtume masinį naikinantį ginklą savo rankose.

Aš nekreipiau dėmesio į pašaipas, mano dėmesį patraukė jo prielaidos – ar jis buvo rimtas? – Bet aš nesugražinau jų atgal. Negi tu nežinai?

- Ko aš nežinau?

- Mano bloga sėkmė neturi nieko bendro su jų sugrįžimu. Vilkolakiai sugrįžo, nes tai padarė vampyrai.

Edvardas žiūrėjo į mane, jo nejudrumas mane stebino.

- Džeikobas man pasakojo, kad tavo šeima būdama čia paskatino įvykius judėti. Aš maniau, tu tai žinojai...

Edvardo akys susiaurėjo. – Tai štai ką jie mano.

- Edvardai, pažiūrėk į faktus. Prieš septyniasdešimt metų, kai jūs čia atvykote, pasirodė vilkolakiai. Tu dabar vėl grįžai ir vilkolakiai vėl pasirodė. Ar tu manai, kad tai atsitiktinumas?

Jis sumirksėjo, ir jo žvilgsnis atsipalaidavo. – Karlailas, bus sudomintas tokia teorija.

- Teorija. – aš pasišaipiau.

Kurį laiką jis tylėjo, žiūrėdamas į lietų pro langą. Aš įsivaizdavau, kad jis mąsto apie faktą, kad jo šeimos buvimas pakeičia vietinius į milžiniškus vilkus.

- Įdomu, bet nevisiškai susiję. – Jis sumurmėjo po akimirkos. – Situacijos likučiai tie patys.

Aš galėjau tai išversti pakankamai lengvai: jokių vilkolakių draugų.

Aš žinojau, kad turiu būti kantri su Edvardu. Tai nebuvo tai, kad jis buvo neišmintingas, tiesiog jis nesuprato. Jis neturėjo nė mažiausio supratimo, kiek aš skolinga Džeikobui Blekui - ...

Nemėgau kalbėti bergždžiai ir ypač su Edvardu. Jis tik bandė mane apsaugoti, po to, kai mane paliko, bandė išsaugoti mano sielą. Aš nelaikiau jo atsakingu už visus kvailus dalykus, kurie įvyko, kai jo nebuvo, ar už skausmą, kurį iškenčiau.

Jis laikė.

Taigi, aš turėjau tarti savo pasiaiškinimus labai atsargiai. Aš atsistočiau ir apėjau aplink stalą. Jis išskėtė rankas ir aš atsisėdau ant jo kelių, patogiai įsitaisydama jo kietame akmeniniame glėbyje. Žiūrėjau į jo rankas kol kalbėjau.

- Prašau, tiesiog paklausk manęs minutę. Tai daug svarbiau nei vien užgaida dėl seno draugo. Džeikobas yra skausmuose. – mano balsas išsikreipė ties žodžiu. – Aš turiu stengtis jam padėti – aš negaliu jo palikti dabar, kai jam reikia manęs. Vien dėl to, kad jis nėra žmogus visą laiką... na, jis buvo ten, kai aš buvau... netoks žmogiškas. Tu nežinai kaip tai atrodė. – aš sudvejevau. Edvardo rankos tvirtai apglėbė mane, jo delnai buvo sugniaužti į kumščius, sausgyslės iššokusios. – Jeigu Džeikobas nebūtų man padėjęs... aš nežinau pas ką tu būtum grįžęs į namus. Aš jam labai skolinga už tai, Edvardai.

Pažiūrėjau atsargiai į jo veidą. Jo akys buvo užmerktos, žandikaulis įtemptas.

- Niekada sau neatleisiu, kad palikau tave. – Jis sušnibždėjo. – Net jei gyvensiu šimtus tūkstančių metų.

Uždėjau savo ranką ant jo šalto veido ir laukiau iki kada jis atsiduso ir atsimerkė.

- Tu tiesiog stengeisi elgtis teisingai. Ir aš manau, tai būtų pavykę su kuo nors mažiau protingu nei aš. Be to, tu esi dabar čia. Tai yra dalis, kuri svarbi.

- Jei aš niekada nebūčiau tavęs palikęs, tu nebūtum jautusi poreikio rizikuoti savo gyvenimu guodžiantis šuniui.

Aš suvirpėjau. Buvau pripratus prie Džeikobo ir jo žeminančių pastabų – kraugerys, siurbėlė, parazitas... Kažkodėl tai skambėjo šiukščiau Edvardo aksominiame balse.

- Nežinau kaip tai įvardinti tinkamai, - pasakė Edvardas, ir jo tonas buvo atšiaurus, - Tai skambėjo žiauriai aš manau. Bet aš jau buvau pakankamai arti tavęs netekimo praeityje. Ir aš žinau, ką reiškia apie tai galvoti. Aš netoleruosiu nieko pavojingo.

- Dėl šito tu turi manimi pasitikėti. Man viskas bus gerai.

Jo veidas vėl tapo skausmingas. – Prašau, Bela. – jis sušnibždėjo.

Žiūrėjau į jo staigiai užsidegusias auksines akis. – Prašai ko?

- Prašau dėl manęs. Prašau dėti kuo daugiau pastangų būti saugiai. Aš darysiu ką galiu, bet priimsiu ir truputį pagalbos.

- Aš pasistengsiu. – sumurmėjau.

- Ar tu bent kiek suvoki kokia svarbi man esi? Ar bent turi kiek nors supratimo kaip aš tave myliu? – Jis apsikabino mane dar tvirčiau prie savo kietos krūtinės, mano galvą pakišo po savo smakru.

Prispaudžiau savo lūpas prie jo sniego šaltumo kaklo. – Aš žinau kaip aš tave myliu. – atsakiau.

- Tu lygini vieną mažą medelį su ištisu mišku.

Aš pavarčiau savo akis, bet jis to negalėjo matyti. – Neįmanoma.

Jis pabučiavo mano kaktą ir atsiduso.

- Jokių vilkolakių.

- Aš nesutinku su tuo. Aš turiu pamatyti Džeikobą.

- Tada aš tave sustabdysiu.

Jo balsas skambėjo absoliučiai užtikrintai, kad tai nebus problema.

Aš buvau tikra, kad jis teisus.

- Mes dar pažiūrėsime. – aš vis nepasidaviau. – Jis vis dar mano draugas.

Dabar jatau Džeikobo žinutę kišenėje taip, lyg ji svertų dešimt svarų. Galėjau girdėti žodžius jo balse, ir jis atrodė taip, lyg nesutiktų su Edvardu – su kažkuo, kas niekada neatsitiks tikrovėje.

Nieko nepakeisi. Atleisk

2. IŠSISUKINĖJIMAS

AŠ PASIJUTAU KEISTAI ŽVALIAI, KAI ĖJAU IŠ ISPANŲ link valgyklos, ir tai nebuvo todėl, kad ėjau susikibus rankomis su pačiu nuostabiausiu asmeniu planetoje, nors tai buvo neabejotinai dalis ir to.

Gal tai buvo todėl, kad mano bausmė buvo atšaukta ir aš buvau laisva moteris vėl.

O gal nieko nebuvo su manimi atsitikę ypatingo. Gal tai buvo laisvės atmosfera, kuri buvo apgaubusi ištisą teritoriją. Mokslo metai jau baigėsi ir vyresnėm klasėm ypač, jautėsi jaudulys ore.

Laisvė buvo taip arti, ji buvo apčiuopiama, paragaujama. To ženklai buvo visur. Plakatai užpildė visą valgyklą, ir šiukšlių dėžės, apgaubtos spalvingais sijonais nuo pasklidusių lapelių, priminimai pirkti klasės albumus, klasės žiedus, ir skelbimai; paskutiniai dienai užsisakyti mantijas, kepures ir kutus, neoninės šviesos skelbė apie - jaunesnių rengiamą; grėsmingą, rausvai spindintį skelbimą šių metų šokiams. Didieji šokiai buvo šitą savaitgalį, bet aš išgavau iš Edvardo šarvuotą pažadą, kad aš nebūsiu priversta to daryti vėl. Be to, aš jau turėjau šitos žmogiškos patirties.

Ne, tai bus mano asmeninė laisvė, kuri nušvietė mane šiandien. Mokyklos baigimas neteikė man tiek džiaugsmo kaip kitiems mokiniams. Aš nerviškai jausdavau pykinimą, kada apie tai galvodavau. Aš stengiausi apie tai negalvoti.

Bet buvo sunku pabėgti nuo visur pasklidusios temos apie baigimą.

- Ar jau išsiuntei savo kvietimus? – paklausė Andžela, kai mes su Edvardu atsisėdome prie stalo. Ji savo šviesiai rudus plaukus buvo susirišusi kaip visada į arklio uodegą, ir matėsi šiek tiek pašėlusio žvilgsnio jos akyse.

Alisa ir Benas jau irgi buvo atėję taip pat, atsisėdę Andželai iš šonų. Benas buvo įnikęs į komiksų knygelę, jo akiniai slydo žemyn jo siaura nosimi. Alisa atidžiai nužiūrino mano nuobodžius džinsus ir mano marškinėlius, tokiu žvilgsniu, kad pasijutau nepatogiai. Turbūt planavo kitą makiažą. Aš atsidusau. Mano abejingas nusistatymas mados atžvilgiu, jai buvo nuolatinis dyglys. Jei jai leisčiau, tai ji rengtų mane kiekvieną dieną – turbūt kelis kartus per dieną – lyg kokią per didelio dydžio trimatę popierinę lėlę.

- Ne. – aš atsakiau Andželai. – Iš tikrųjų nėra jokio reikalo. Renė žino, kad baigiu mokyklą. O kas daugiau?

- O kaip tu, Alisa?

Alisa nusišypsojo. – Viskas padaryta.

- Tai tau gerai. – Atsiduso Andžela. – Mano mama turi tūkstantį pusbrolių ir pusseserių, ir ji tikisi, kad aš visiems parašysiu. Man nukris riešas. Aš negaliu to daugiau atidėlioti, ir jau dabar bijau.

- Aš tau padėsiu. – aš pasisiūliau. – Jei tu neturi nieko prieš mano baisingą rašyseną.

Čarliui tai patiktų. Akies šonu pamačiau Edvardo šypsena. Jam tai turėtų irgi patikti – teikianti daug pasitenkinimo Čarlio sąlyga man, neįskaitant vilkolakių.

- Andžela pažiūrėjo pajutusį palengvėjimą. – O, kaip miela. Aš ateisiu pas tave kada tu nori.

- Iš tikrųjų, tai verčiau aš pas tave ateisiu – jei tu nieko prieš. Man bloga nuo manųjų. Čarlis vakar mane atrakino. – aš išsivėpiau, kai pranešiau geras naujienas.

- Tikrai? – švelnus susijaudinimas nušvito jos visada švelniai rudose akyse. – Aš maniau, tu sakei tai ilgam.

- Aš labiau nustebinta nei tu. Aš buvau tikra, kad galiausiai aš turėsiu baigti vidurinę, kol jis leis man būt laisvai.

- Na, tai puiku, Bela. Mes turime eiti kur nors tai atšvęsti.

- Tu net neįsivaizduoji kaip tai gerai skamba.

- Ką mes galėtume nuveikti? – Alisa susimąstė, jos veidas nušvito nuo galimybių. Alisos idėjos buvo dažniausiai man per daug grandiozinės, ir aš galėjau tai matyti jos akyse dabar tai - ...

- Kad ir ką tu sumąstei, Alisa, aš abejoju, kad esu *tiek* laisva.

- Laisva yra laisva, tiesa? – Ji atkakliai laikėsi.

- Aš esu tikra, kad aš vis dar turiu tam tikras sienas – Jungtinių Valstijų kontinentines pavyzdžiui.

Andžela ir Benas nusijuokė, bet Alisa atrodė rimtai nusivylusi.

- Tai ką darysime šiandakt? – Ji vis nepasidavė.

- Nieko. Žiūrėk, leiskime praeiti kelioms dienoms, kad įsitikintume, kad jis nejuokavo. Be to, dabar šiokiadienis bet koku atveju.

- Tada atšvęsime šitą savaitgalį. – Alisos entuziazmo buvo neįmanoma nuslopinti.

- Žinoma, - Pasakiau, tikėdamasi ją nuraminti. Aš žinojau, kad nedarysiu nieko per daug nežinomo, būtų geriau viską daryti lėčiau dėl Čarljo. Aš nustebau, kai supratau, kad mano laisvės tema po akimirkos nebebuvo tokią keliantį pasitenkinimą. Kol jie diskutavo apie dalykus, kuriuos veiks Port Andžele, o gal Hokviamė, aš pradėjau jausti susierzinimą.

Neužtruko ilgai, kol supratau iš kur kyla mano nerimas.

Nuo tada, kai aš miške už mano namų pasakiau sudie Džeikobui Blekui, aš buvau persekiojama nuolatinio ir neįaukaus protinio paveikslu kišimosi. Jis pykštelėdavo į mano mintis reguliariai kaip koks erzinantis žadintuvas užstatytas skambėti kas pusę valandos, užpildytas sugniuždyto iš skausmo Džeikobo veido vaizdiniu. Tai buvo paskutinis jo prisiminimas, kokį atsiminiau.

Kai keliantis nerimą vaizdinys vėl smogė, aš žinojau tiksliai, kodėl aš esu nepatenkinta savo laisve – todėl, kad ji buvo nepilna.

Žinoma, aš buvau laisva eiti kur noriu – išskyrus La Pušą, pamatyti, ką noriu – išskyrus Džeikobą. Aš piktai pažiūrėjau į stalą.

- Alisa? Alisa?

Andželos balsas truktelėjo mane iš mano susimąstymų. Ji mojavo ranka priešais sunerimusį, ryškų Alisos veidą į priekį ir atgal. Alisos išraiška buvo tai, ką aš supratau – išraiška, kuri siuntė automatinį panikos šoką per mano kūną. Tuščias jos akių žvilgsnis man pasakė, kad ji matė, kai ką skirtingo nei kasdieninę pusryčių sceną, o kažką to, ko gabaliukas kaip tikras buvo jo kelyje. kažkas, kas artėjo, kas dar tik turėjo įvykti. Aš jutau veide kraujo tekėjimą.

Tada Edvardas nusijuokė, labai natūraliai, atpalaiduojančiu balsu. Andžela ir Benas pažiūrėjo link jo, bet mano žvilgsnis vis dar buvo sukaustytas į Alisą. Ji staiga pašoko, lyg kažkas būtų sukrutinęs stalą po ja.

- Ar jau pogulio metas, Alisa? – pasišaipė Edvardas.

Alisa vėl tapo savimi. – Atsiprašau, manau tik svajojau.

- Svajojimas yra geriau nei dar dvi valandos mokykloje. – Pasakė Benas.

Alisa atsilošė atgal ir pokalbyje dalyvavo gyviau nei prieš tai – net truputį per daug. Bet pastebėjau jos žvilgnį prikaustytą prie Edvardo, tik akimirka, ir tada ji vėl atsisuko į Andželą, kol kas galėjo pamatyti. Edvardas buvo tylus, neatsargiai žaidė su mano plaukų sruoga.

Laukiau nekantriai galėdama paklausti Edvardo, ką Alisa matė savo vizijose, bet per visą popietę nebuvo nei akimirkos, kada mes būtume būvę tik dviese.

Man tai buvo keista, beveik sąmoningai apgalvota. Po priešpiečių Edvardas žingsniavo kartu neskubėdamas su Benu, kalbėdamas apie kažkokių uždavinius, kuriuos aš žinojau jis jau padarė. Ir vis atsirasdavo dar kas nors prieš pamokas, nors dažniausiai turėdavom kelias minutes sau. Kai galiausiai suskambėjo paskutinis skambutis, Edvardas pradėjo kalbėti su Maiku Niutonu einant į automobilių aikštelę. Aš sekiau iš paskos, leisdama Edvardui mane vilkti.

Aš klausiausi sutrikusi, kol Maikas atsakinėjo į paprastai malonius Edvardo klausimus. Atrodė, kad Maikas turi kažkokių problemų su automobiliu.

- ... bet aš ką tik pakeičiau bateriją. – pasakė Maikas. Jo akys žiūrėjo į priekį, tada į Edvardą atsargiai. Suglumintas, kaip ir aš.

- Gal tai kabelis. – pasiūlė Edvardas.

- Gal. Aš nelabai išmanau apie automobilius. – Pripažino Maikas. – Man reikia, kad kas nors ją apžiūrėtų. Bet aš neįstengiu jos nuvilkti iki Daulingo.

Aš pravėriau burną pasiūlyti savo mechaniką, ir vėl užsičiaupiau. Mano mechanikas buvo užimtas šiomis dienomis, nes bėgiojo kaip milžiniškas vilkas.

- Na, aš kai ką išmanau - galėčiau pažiūrėti, jei nori. – Pasiūlė Edvardas. – Tik leisk man pametėti Alisą ir Belą namo.

Maikas ir aš kartu žiūrėjome į jį atvertomis burnomis.

- Hmm... Ačiū. – sumurmėjo Maikas, kai atsigavo. – Bet man reikia į darbą. Gal kada kitą kartą.

- Žinoma.

- Tai susimatysim. – Maikas išoko į savo mašiną, mojuodamas su nepasitikėjimu.

Be Edvardo Volvo su Alisa jau viduje buvo likę tik dar 2 autobmobiliai.

- Dėl ko visa tai buvo? – sumurmėjau, kai Edvardas atidarė man keleivio dureles.

- Tiesiog buvau mandagus. – atsakė Edvardas.

Tada Alisa veptelėjo greitai.

- Tu tikrai nesi geras mechanikas, Edvardai. Gal reikia, kad Rozali pirma apžiūrėtų, tik tam, kad gerai atrodytum, jei Maikas sutiks priimti tavo pagalbą? Ne dėl to, kad būtų smagu pamatyti jo veidą, kai Rozali pasirodys padėti. Bet nuo tada, kai Rozali turėtų lankyti universitetą kitoje šalies dalyje, nemanau, kad tai geras sumanymas. Blogai. Ji viduje su geru Itališku tiuningu, ko tu neperprasi. Ir kalbant apie Italiją ir sportinį automobilį, kurį ten pavogiau, tu man dar skolingas geltoną Poršę. Nesuprantu, kodėl turiu laukti Kalėdų...

Nustojau klausytis po minutės, leidžiant jos balsui tapti zvimbimu kažkur fone, aš sėdėjau su tvirta nuotaika.

Man atrodė, kad Edvardas stengiasi išvengti mano klausimų. Puiku. Jis turės būt su manimi vienu du greitu laiku. Tai tik laiko klausimas.

Atrodo, Edvardas tai irgi suprato. Jis paleido Alisa prie įvažiavimo pas Kalenus kaip visada, nors aš tikėjausi, kad jis ją priveš prie durų ir palydės į vidų.

Kai ji išlipo, Alisa metė aštrų žvilgsnį į jo veidą. Edvardas atrodė visiškai ramiai.

- Susimatysim. - pasakė jis, ir kaip niekad lengvai, palinksėjo.

Alisa dingo medžiuose.

Jis buvo tylus, kai apsuko automobilį ir grįžo atgal į Forksą. Aš laukiau, norėdama, kad jis galėtų atsiverti. Bet jis negalėjo ir tai vertė mane įsitempti. Ką Alisa matė šiandien per priešpiečius? Kažką, ko jis nenorėjo man pasakyti, aš stengiausi sugalvoti priežastį, kodėl jis laikytų paslaptį. Gal man reiktų pasiruošti, prieš man klausiant. Aš nenorėjau mirtinai išsigąsti, kad jis manytų, jog aš negaliu po pakelti, kad ir kas tai būtų.

Taigi mes važiuojame tylėdami, kol pasiekėme Čarlio namus.

- Lengvi namų darbai laukia šįvakar. – jis pakomentavo.

- Mmmm. – aš pritariau.

- Ar tu manai, man leidžiama į vidų vėl?

- Čarlio neištinka priepuolis, kai tu parveži mane namo.

Bet aš žinojau, kad Čarlis pasius greitai, kai tik ras Edvardą, kai grįš namo. Gal man reiktų paruošti, ką nors super specialaus vakarienei.

Viduje, aš užlipau laiptais ir Edvardas mane sekė. Jis išsidrėbė ant mano lovos, įdėmiai žiūrėdamas pro langą, akivaizdžiai matydamas mano susierzinimą.

Padėjau savo kuprinę ir įjungiau kompiuterį. Buvo neatsakytų laiškų mano susirūpinusiai mamai, ir ji supanikuodavo, kai tai per daug užsitęsavo. Pabarbenau savo pirštais, kol laukiau kol mano aptriušęs kompiuteris dūšaudamas atsibudo, jie trakštelėjo ant stalo nerimastingai.

Ir tada jo pirštai atsidūrė ant mano, laikė juos.

- Ar šiandien mes truputį nerimstantys? - jis sumurmėjo.

Aš pažiūrėjau viršun, tikėdamasi pasakyti kandžią repliką, bet jo veidas buvo arčiau nei aš tikėjausi. Jo auksinės akys ruseno, tik colį nuo manęs, ir jo šaltas kvėpavimas buvo prieš mano atvertas lūpas. Galėjau skanauti jo kvapą savo liežuviu.

Negalėjau atsiminti sąmojingo atsakymo, kurį buvau sugalvojus. Negalėjau atsiminti net savo vardo.

Jis nedavė progos man atsigausti.

Jei būtų mano valia, didžiąją dalį savo laiko praleisčiau bučiuodama Edvardą. Nebuvo nieko šiame gyvenimą ką galėčiau sulyginti jo šaltų lūpų jausmui, marmuro kietumo, bet visada tokių švelnių, judančių su manosiomis.

Nedažnai galėjau pasinaudoti savo valia.

Taigi, mane nustebino, kai jo pirštai susipynė mano plaukuose, išlaikydami mano veidą prie jo. Mano rankos surakino jo kaklą, ir aš norėjau būti stipresnė - stipresnė išlaikyti jį čia kaip kalinį. Viena ranka slydo žemyn mano nugara, prispausdama mane tvirčiau prie jos kietos krūtinės. Net pro jo megztinį, jo odą priversdavo mane drebėti – tai buvo malonumo drebulys, laimės, bet jo rankos pradėjo atsileisti į atsaką.

Aš žinojau, kad aš turiu apie tris sekundes, kol jis atsidus ir mikliai atitrauks mane šalin, sakydamas kažką panašaus į kaip mes rizikuojame mano gyvenimu per vieną popietę. Darydama ką galėdama daugiausiai, paskutinę sekundę, aš prispaudžiau save arčiau, susiformuodama į jo kūno formos, mano liežuviu galiukas perbraukė jo apatinės lūpos vingį; jos buvo nepriekaištingai lygios, lyg būtų nupoliruotos, ir *skonis* -

Jis atitraukė mano veidą nuo jo, sulaužydamas lengvai mano apkabinimą – jis turbūt nė nesuprato, kad aš naudoju visą savo jėgą.

Jis vieną kartą sukikeno, žemu, kимиu balsu. Jo akys buvo šviesios, su sujaudiniu, kurį jis griežtai tramdė.

- Oi, Bela. – jis atsiduso.

- Gal turėčiau pasakyti, kad gailiuosi, bet aš nesigailiu.

- Ir aš turėčiau jausti apgailestavimą, kad tu nesigaili, bet nejaučiu. Gal geriau eisiu atsisėsti ant lovos.

Aš iškvėpiau truputį svaiginamai. – Na, jei tu manai, kad to reikia ...

Jis kreivai nusišypsojo ir atraizgė save.

Papurčiau savo galvą kelis kartus, bandydama ją pravalyti, ir atsisukau į kompiuterį. Viskas buvo sušilę ir dužgė dabar. Na ne tiek dužgė, kiek sunkiai dūšavo.

- Pasakyk Renei, kad sakau labas.

- Aišku.

Peržvelginėjau Renės el. laišką. Kraipiau savo galvą tai į vieną tai į kitą pusę, dėl dalykų, kuriuos jinai padarė. Tai buvo smagu ir keliantis šurpą, lyg pirmą kartą tai skaityčiau. Tai buvo taip panašu į mano mamą, užmiršti kaip ji bijojo aukščio kol ji pagaliau išsoko su parašiotu ir nėrė į vandenį. Aš pasijutau šiek tiek suerzinta, kad Filas, jos vyras jau beveik du metai, jai tai leidžia. Aš geriau ją pasirūpinčiau. Aš geriau ją pažinojau.

Tu turi jiems leisti eiti jų pačių keliu, galų gale, priminiau sau. Tu turi jiems leisti gyventi jų pačių gyvenimą...

Aš praleidau didžiąją dalį savo gyvenimo besirūpindama Rene kantriai stengdamasi atkalbėti ją nuo labiausiai pakvaišusių jos planų, geraširdiškai palaikanti tuos, nuo kurių jos negalėdavau atkalbėti. Aš visada buvau atlaidi savo mamai, visada besišypsanti jai, gal net per daug globėjiška jai. Aš mačiau jos klaidų gausybės ragą ir pati sau nusijuokiau. Lengvabūdė Renė.

Aš labai skyriausi nuo savo mamos. Kažkokia susimąščiusi ir apdairi. Atsakinga, suaugusi. Štai kaip aš mačiau save. Tai buvo asmuo, kurį aš pažinojau.

Kraujui vis dar daužantis mano galvoje nuo Edvardo bučinio, negalėjau negalvoti apie savo mamos pačias optimistiškiausias klaidas. Paika ir romantiška, santuoka iškart po vidurinės baigimo, su vos pažįstamu vyru, po metų manęs pagaminimas. Ji visada prisiekinėjo, kad ji niekada nesigailėjo, kad aš buvau didžiausia dovana, kokią tik ji yra gavusi. Ir vis gi, ji vis kaldavo ir kaldavo man į galvą, kad – protingi žmonės tuokiasi rimtai. Subrendę žmonės, įstoja į koledžą, susikuria karjerą, ir tik tada pasineria į rimtus santykius. Ji visada žinojo, kad aš nebūsiu negalvojanti, paika ir provinciali kaip ji buvo...

Aš sugriežiau savo dantimis, kai stengiausi atsakyti į laišką.

Tada aš pataikiau ant išskirtos eilutės, ir suvokiau kodėl taip ilgai jai neatsakiau.

Tu nieko nepasakoji apie Džeikobą ilgą laiką, ji rašė. Ką jis daro šiomis dienomis.

Čarlis buvo užsiminęs jai, buvau tuo tikra.

Aš atsidusau ir greitai surinkau tekstą, paslėpdama atsakymą į jos klausimą tarp dviejų mažiau jautrių pastraipų.

Džeikobui viskas gerai aš manau. Seniai jo nemačiau; jis praleidžia labai daug laiko su savo draugais iš gaujos La Puše šiomis dienomis.

Kreivai besišypsodama sau, pridėjau Edvardo sveikinimą ir paspaudžiau „siųsti“

Nesupratau, kad Edvardas stovėjo tyliai man už nugaros, iki tol kol išjungiau kompiuterį ir atsitraukiau nuo stalo. Aš jau buvau bepradendantanti bartis, kad jis skaito per mano petį, kol supratau, kad jis nekreipia jokio dėmesio į mane. Jis tyrinėjo juodą plokščią dėžę, su kreivai kyšančiais laidais iš jos, dėžė neatrodė sveika, kad ir kas tai būtų. Aš atpažinau automobilio stereo aparatūrą, kurią Emetas, Rozali ir Džasperas padovanojo man per praeitą gimtadienį. Aš buvau užmiršusi dovanas, besislepiančias po augančią dulkių krūva ant mano spintos.

- Ką tu jam padarei?- jis paklausė su siaubingu smūgiu jo balse.

- Jis niekaip nesileido išimamas iš prietaisų skydo.
- Taigi, tu pamanei, kad reikia jį nukankinti?
- Tu žinai kaip man sekasi su įrankiais. Nebuvo jokio skausmo sukkelto tyčia.

Jis papurtė savo galvą, jo veidas pasidengė dirbtina tragedijos kauke. – Tu jį nužudei.

Aš gūžtelėjau pečiais. – Na, gerai.

- Tai juos įskaudintų, jei jie tai pamatytų. – pasakė jis. – Aš manau, gerai, kad tu turėjai namų areštą. Turėsiu nupirkti kitą, kol jie nepastebėjo.

- Ačiū, bet man nereikia įmantrios stereo aparatūros.

- Tai ne dėl tavęs, kad aš jį noriu pataisyti.

Aš atsidusau.

- Tu nepasinaudojai daug gerų dovanų nuo praeito gimtadienio. – jis pasakė, su nepatenkintu balsu. Staiga, jis jau pats sau mėgavosi standžiu stačiakampiu popierėliu.

Aš neatsakiau, dėl baimės mano balsas būtų drebėjęs. Mano pražūtingas aštuonioliktasis gimtadienis – su visais sukeltais padariniais - nebuvo tai, ką aš stengiausi prisiminti, ir aš nustebau, kad jis tai priminė. Jis buvo dar jautresnis dėl to nei aš.

- Ar tu supranti, kad šitie greit baigs galioti? – jis atsakė, ištiesdamas popieriaus lapą į mane. Tai buvo kita dovana – lėktuvo bilietai, kuriuos man padovanojo Esmė ir Karlailas, kad galėčiau aplankyti Renę Floridoje.

Giliai įkvėpiau, ir atsakiau plokščiu balsu. – Aš buvau apie juos visiškai užmiršus, iš tiesų.

Jo išraiška buvo atsargiai šviesi ir teigiama. Nebuvo jokių gylių emocijų pėdsakų, kai jis tęsė toliau. – Na, mes dar turime truputį laiko. Tu buvai išlaisvinta... ir mes neturime jokių planų šiam savaitgaliui, jei tu atsisakai eiti į šokius su manimi. - jis išsiviepė. – Kodėl neatšvęsti tavo laisvės šitaip?

Aš aiktelėjau. – Vykstant į Floridą?

- Tu minėjai kažką, jog Jungtinių valstijų sienos nenusižengia įstatymui.

Vėpsojau į jį, įtariai, bandydama suprasti iš kur visa tai atėjo.

- Na? – jis paklausė. – Ar mes vyksime aplankyti Renės ar ne?

- Čarlis to niekada neleistų.

- Čarlis negali tau neleisti pasimatyti su tavo motina. Ji vis dar yra pagrindinė tavo globėja.

- Niekas manęs negloboja. Aš suaugusi.

Jis nušvito spindinčia šypsena. – Būtent.

Aš persvarščiau viską dar minutę, kol sprendžiau, ar tai verta kovos. Čarlis būtų įsiutęs – ne dėl to, kad vykčiau pasimatyti su Rene, bet kad Edvardas vyktų su manimi. Čarlis su manimi nesikalbėtų mėnesius, ir aš vėl būčiau įkalinta turbūt vėl. Būvo tiesiog protinga, to neiškelti. Gal po kelių savaitių, kaip mokyklos baigimo malonė ar kažkas panašaus.

Bet minčiai, kad pamatyčiau savo mamą dabar, o ne po kelių savaitių, buvo sunku atsispirti. Jau praėjo tiek daug laiko, kai mačiau Renę. Ir dar seniau, kai mačiau ją maloniomis aplinkybėmis. Paskutinį kartą, kai ją mačiau Fynikse, aš praleidau visą laiką gulėdama lovoje. Paskutinį kartą, kai ji buvo čia, aš buvau daugiau mažiau kataloniška. Ne geriausi prisiminimai, kurie jai liko.

Ir gal, jei ji pamatytų, kokią aš laiminga su Edvardu, įtikintų Čarliją atsileisti.

Edvardas atidžiai apžiūrinėjo mano veidą, kol aš galvojau.

Aš atsidusau. – Ne šį savaitgalį.

-Kodėl ne?

- Nenoriu pyktis su Čarliu. Ne taip greitai, kai jis man atleido.

Jis pakėlė abu savo antakius. – Manau šis savaitgalis tinka puikiai. – Jis sumurmėjo.

Papurčiau galvą. – Kitąkart.

- Žinai, tu nesi vienintelė, kuri yra įkalinta šiuose namuose. – Jis piktai pažiūrėjo į mane.

Įtarimas sugižo. Toks elgesys nepriminė jo. Jis visada buvo nepaprastai nesavanaudiškas. Aš žinojau, kad tai darė mane lepia.

- Tu gali vykti, kur tik nori. – Aš paaiškinau.

- Išorinis pasaulis man neįdomus be tavęs.

Aš pavarčiau savo akis.

- Aš rimtai. – Pasakė jis.

- Pradėkime po išorinį pasaulį keliauti lėtai, gerai? Pavyzdžiui, galėtume pradėti pasižiūrėdami filmą Port Andžele...

Jis sudejavo. – Nieko tokio. Pasikalbėsime apie tai vėliau.

- Nebeliko apie ką šnekėti.

Jis gužtelėjo pečiais.

- Gerai, pakalbėkime kita tema. – Aš pasakiau. Jau buvau bebaigianti užmiršti visus savo nerimus šią popietę – ar tai buvo jo tikslas? – Ką Alisa matė šiandien per pusryčius?

Mano akys buvo sukaustytos ant jo, kai aš kalbėjau, bandant įvertinti jo reakciją.

Jo išraiška buvo rami; buvo tik lengvas sustingimas jo topazinėse akyse. – Ji matė Džasperą kažkokioje keistoje vietoje, kažkur pietvakariuose, ji mano, arti jo ankstesnės... šeimos. Bet jis neturi jokio suprantamo tikslo grįžti atgal. – Jis atsiduso. – Tai verčia ją jaudintis.

Tai nebuvo nė kiek arti to, ko aš tikėjausi. Žinoma, galėjau jausti, kad Alisa stebi Džaspetro ateitį. Jis buvo jos sielos draugas, jos tikroji kita pusė, nors jų draugystė ir nebuvo tokia akį režianti kaip Rozali ir Emeto. – Kodėl nepasakei man to anksčiau?

- Nemaniau, kad tu pastebėjai. – pasakė jis. – Be to, čia nėra kažkas labai svarbaus bet kokiu atveju.

Mano vaizduotė buvo per daug laki. Aš sugadinau normalią popietę, manydama, kad Edvardas išsisukinėja ir laiko paslaptis nuo manęs. Man reikėjo terapijos.

Nulipome žemyn pradėti dirbti su namų darbais, tik dėl atsargumo, jei Čarlis grįžtų per anksti. Edvardas baigė per kelias minutes. Aš sunkiai dirbau su skaičiavimais, kol pastebėjau, kad laikas gaminti vakarienę Čarliui. Edvardas man padėjo, dažnai nutaisydamas miną dėl žalių ingredientų – žmonių maistas buvo švelniai tariant šlykštus jam. Paruošiau troškinį iš senelės Svan receptų, nes buvau dar neprityrusi. Tai nebuvo mano mėgstamiausias, bet Čarliui tai patiks.

Čarlis atrodė esantis geresnės nuotaikos, kai grįžo namo. Jis netgi nerodė šiurkštumo Edvardui. Edvardas atsiprašė nuo valgymo su mumis kaip paprastai. Vakarinių žinių garsas praslinko iš kito kambario, bet aš abejoju ar jis jas tikrai žiūri.

Po nenoromis įveiktos trečios porcijos, Čarlis užmetė savo koją ant kitos kėdės ir susidėjo rankas ant išsipūtusio pilvo su pasitenkinimu.

- Tai buvo puiku, Bele.

- Džiaugiuosi, kad tau patiko. Kaip darbe? – Jis valgė su tokiu susitelkimu, kad nebuvo jokios progos man jo pakalbinti.

- Lėtokai. Na, iš tiesų mirtinai lėtai. Markas ir aš žaidėme kortomis gerą dalį popietės. – Pasakė išsiviepdamas. – aš laimėjau, devyniolika prieš septynis. Dar kalbėjau su Biliu šiek tiek.

Stengiaus išlaikyti savo išraišką vienodą. – Ir kaip jis?

- Gerai, gerai. Sąnariai sukelia jam šiokių tokių problemų.

- Oi. Tai blogai.

- Jo. Jis kvietė mus aplankyti jį šitą savaitgalį. Jis nori pasikviesti Klyrvaterius ir Ulėjus taip pat.

- Ką? – buvo mano genialiausias atsakymas. Bet ką aš galėčiau pasakyti? Aš žinojau, kad man neleidžiama į vilkolakių vakarėlį, net su tėviška priežiūra. Aš nustebčiau, jei Edvardas turėtų kokių problemų dėl Čarlio apsilankymo La Puše. Ar jis mano, kad kol Čarlis daugiausia laiko praleidžia su Biliu – kuris yra tiesiog žmogus – Čarliui negresia joks pavojus?

Aš atsistoju, surinkau visas lėkštes nežiūrėdama į Čarlį. Aš suverčiau jas į kriauklę ir atsukau vandenį. Edvardas pasirodė tyliai ir pačiupo pašluostę.

Čarlis atsistojo ir užleido vietą, nors aš įsivaizduoju, kad jis vėl grįš prie temos, kai būsim vieni. Jis atsistojo ant savo kojų ir nuėjo prie TV. Kaip ir kiekvieną kitą vakarą.

- Čarli. – Edvardas pasakė šnekamuoją tonu.

Čarlis sustojo vidury virtuvės. – Taip?

- Ar Bela tau kada pasakojo, kad mano tėvai jai padovanojo lėktuvo bilietus jai per praeitą gimtadienį, kad ji galėtų aplankyti Renę?

Aš numečiau lėkštę, kurią šluoščiau. Aš pažiūrėjau į bufetą ir triukšmingai kaukštelėjau į grindis. Tai nepadėjo, bet visi trys buvome aptaškyti muiluotu vandeniu. Atrodo, Čarlis to nė nepastebėjo.

- Bela? – Jis paklausė abstubintu balsu.

Laikiau akis ant lėkštės, kol atsigavau. – Taip, jie padovanojo.

Čarlis garsiai nurijo, tada jo akys susiaurėjo ir jis vėl pažiūrėjo į Edvardą. – Ne, ji niekada neužsiminė.

- Hmmm. – Edvardas sumurmėjo.

- Ar yra kokia priežastis kodėl tu priminei tai?- Paklausė Čarlis sunkiu balsu.

Edvardas patraukė pečiais. – Jie baigia galioti. Manau, tai įžeistų Esmės jausmus, jei ji nepasinaudotų jos dovana. Net jei ji nieko nesakytų.

Aš žiūrėjau į Edvardą su nepasitikėjimu.

Čarlis svarstė minutę. – Manau tai gera mintis tau pasimatyti su Rene, Bela. Jai tai patiktų. Stebiuosi, kodėl man nieko neminėjai apie tai.

- Užmiršau. – Aš pripažinau.

Jis suraukė antakius. – Tu užmiršai, kad kažkas tau davė lėktuvų bilietus?

- Mmmm. – Aš numurmėjau neaiškiai ir atsisukau atgal į kriauklę.

- Pastebėjau, kad pasakei, kad *jie* baigia galioti, Edvardai. – Tęsė jis toliau. - Kiek bilietų padovanojo jai tavo tėvai?

- Tik vieną jai... ir vieną man.

Lėkštė, kurią aš išmečiau šįkart, nukrito į kriauklę, taigi sukėlė mažiau tirukšmo. Aš lengvai galėjau girdėti susierzinimą mano tėčiui iškvėpiant. Kraujas tekėjo mano veidu užpildydamas jį pykčiu ir nusivylimu. Kodėl Edvardas šitai daro? Žiūrėjau į burbulus kriauklėje, panikavau.

- Tai net negali būti jokių klausimų. – Čarlis buvo įniršęs nuo įsiučio, žodžius išrėkė.

- Kodėl? – Paklausė Edvardas, su nekaltu nustebinu jo balse. – Juk sakei, kad gera mntis Belai pamatyti mamą.

Čarlis nekreipė dėmesio į jį. – Tu niekur su juo nekeliausi, jaunoji panele.- jis rėkė. Aš atsisukau ir jis stuktelėjo pirštu į mane.

Pyktis pasklido po mane automatiškai, instinktyvi reakcija į jo riksmą.

- Aš ne vaikas, tėti. Ir jau nesu surakinta, atsimeni?

- O taip, tu esi. Nuo dabar.

- Už ką?

- Nes aš taip pasakiau.

- Ar tau reikia priminti, kad esu legaliai suaugusi, Čarli?

- Čia yra mano namai – ir tu gyvensi pagal mano taisykles.

Mano žvilgsnis tapo ledinis. – Jei jau tu nori šitaip. Nori, kad išsikraustyčiau tuoj pat šįvakar? Ar duosi kelias dienas susipakuoti?

Čarlio veidas tapo ryškiai raudonas. Iškart pasijutau siaubingai, kad žaidžiu išsikraustymo korta.

Giliai įkvėpiau ir bandžiau kalbėti atsakingai. – Aš darysiu, ką noriu ir niekam nesiaiškinsiu. Bet aš nesitaikysiu su tavo išankstiniais nusistatymais.

Jis burbtelėjo, bet nepasakė nieko konkrečiau.

- Dabar, aš žinau, kad tu žinai, jog aš turiu visas teises aplankyti mamą savaitgalį. Tu negalėsi man nuoširdžiai prieštarauti, jei aš nuspręsiu susitikti su Alisa ar Andžela.

- Mergaitės. – Jis kriuktelėjo ir linktelėjo.

- Ar tavęs netrikdytų jei aš pasiimčiau Džeikobą?

Aš pasakiau tą vardą tik todėl, kad žinojau savo tėvo Džeikobui teikiamą pirmenybę, bet greitai užsinerėjau, kad to nebūčiau dariusi; Edvardo dantys susigniaužė su garsiu trakstelėjimu.

Mano tėvas grūmėsi su savimi prieš atsakydamas. – Taip. – Jis pasakė su neįtikinamu balsu. – Tai mane trikdytų.

- Tu esi supuvęs melagis, tėti.

- Bela... -.

- Juk nėra taip, kad aš išsisukinėčiau, nes būčiau Vegaso pasirodymų mergina ar kažkas panašaus. Aš važiuoju aplankyti mamos. – aš priminiau jam. – Ji tik mano motiniškas autoritetas, kaip tu tėviškas.

Jis metė į mane naikinamą žvilgsnį.

- Ar tu kalbi kažką apie tavo mamos galimybę mane patikrinti?

Čarlis krūptelėjo nuo numanomo grasinimo klausime.

- Tu geriau tikėkis, kad aš jai to nepasakysiu. – pasakiau.

- Tau geriau būtų, jei to nepadarytum. - jis įspėjo. – Bela, aš nesu laimingas dėl to.

- Nėra priežasties tau būti nelaimingu.

Jis pavartė savo akis, bet galėjau pasakyti, audra jau baigėsi.

Pasisukau į kriauklę, išimti lėkštes. – Taigi, mano namų darbai padaryti, tavo vakarienė paruošta, indai sutvarkyti, ir aš nesu įkalinta. Aš išeinu. Grįšiu pusę vienuolikos.

- Kur tu eini? – Jo veidas jau buvęs beveik normalus, vėl truputį paraudonavo.

- Tiksliai nežinau. – prisipažinau. – Laikysiuos dešimties mylių spindulio plote. Gerai?

Jis suniurksėjo kažką, kas neskambėjo kaip pritarimas, ir pritrenktas išėjo iš virtuvės. Suprantama, kai tik laimėjau kovą, pradėjau jausti kaltę.

- Mes išiname? - Edvardas sumurmėjo, žemu, bet entuziastingu balsu.

Aš atsisukau pažiūrėti į jį kaltinamai. – Taip. Aš manau aš norėčiau su tavimi pasikalbėti vienu du.

Jis neatrodė nuogaustaujantis, koks aš galvojau jis turėtų būti.

Aš laukiau pradėti, kol jaučiausi saugi jo automobilyje.

- Kas tai buvo? – aš paklausiau.

- Aš žinau, kad tu norėjai pamatyti savo mamą, Bela – tu apie ją šnekėjai savo sapnuose. Iš tikrųjų, kėlei nerimą.

- Kėliau?

Jis linktelėjo. – Bet aiškiai, tu buvai per baili tartis su Čarliu, taigi aš tarpininkavau tavo naudai.

- Tarpininkavai? Tu įmetei mane rykliams.

Jis pavartė akis. – Nemanau, kad buvai kažkokiam pavojuje.

- Sakiau tau, kad nenoriu kovoti su Čarliu.

- Niekas nesakė, kad tai turėjai daryti.

Aš pažiūrėjau piktai į jį. – Negaliu sau padėti, kai jis tampa toks mėgstantis įsakinėti – mano paaugliški instinktai mane nugalėjo.

Jis sukikeno. – Na, tai ne mano bėda.

Žiūrėjau į jį, spėlioju. Jis, atrodo, nepastebėjo. Jo veidas tapo ramus, kai išžiūrėjo pro priekinį stiklą.

- Ar tas staigus poreikis pamatyti Floridą susijęs su vakarėliu Bilio namuose?

Jo žandikaulis tapo lankstesnis. – Ne, nieko visiškai. Nėra jokio skirtumo ar tu būtum čia, ar kitame pasaulio krašte, tu vistiek ten neitum.

Tai buvo kaip su Čarliu neseniai – lyg būčiau mokomas, blogai besielgiantis vaikas. Aš sučiaupiau tvirtai dantis, kad nepradėčiau rėkti. Nenorėjau kovoti su Edvardu taip pat.

Edvardas atsiduso, vėliau pradėjo kalbėti ramiai, aksominiu balsu vėl. – Tai ką nori veikti šįvakar. – jis paklausė.

- Ar galim važiuoti į tavo namus? Jau labai seniai nemačiau Esmės?

Edvardas nusišypsojo. – Jai tai patiks. Ypač, kai išgirs ką mes veiksime šitą savaitgalį.

Aš sudejevau nugalėta.

*****

Mes ilgai neužtrukome, kaip ir pažadėjau. Visiškai nenustebau, kad šviesos dar degė, kai sustojom priešais namus – žinojau, kad Čarlis lauks dar ant manęs parėkti.

- Gal geriau tu neik į vidų. – pasakiau. – Tai tik viską pablogins.

- Jo mintys yra salyginai ramios. – Edvardas paerzino. Jo išraiška privertė mane pagalvoti, kad jei čia buvo koks juokelis, tai aš jį praleidau. Jo lūpų kampučiai trukčiojo, kovodami su šypsena.

- Pamatysiu tave vėliau. – Suniurnėjau niūriai.

Jis nusijuokė ir pabučiavo mano kaktą. – Grįšiu, kai Čarlis knarks.

Televizorius ėjo garsiai, kai aš įėjau į vidų. Aš trumpai apgalvojau ar pavyktų pro jį prasmukti.

- Ar gali ateiti čia, Bela? – Pašaukė Čarlis, nugramzdindamas planą.

Mano kojos tempėsi, kol žengiau reikiamus penkis žingsnius.

- Kas atsitiko, tėti?

- Ar gerai praleidai laiką? – Jis paklausė. Jis atrodė truputį sergantis. Ieškojau, pasislėpusios užuominos jo žodžiuose, prieš atsakydama.

- Taip. – atsakiau abejodama.

- Ką darei?

Aš patraukiau pečiais.- Pasimačiau su Alisa ir Džasperu. Alisa žaidė šachmatais su Edvardu. Po to aš žaidžiau su Džasperu.

Aš nusišypsojau. Žiūrėti Alisą ir Edvardą žaidžiant šachmatais buvo vienas smagiausių dalykų, kuriuos man yra tekę matyti. Jie sėdėjo beveik nejudėdami, žiūrėdami į lentą, kai Alisa galėdavo pamatyti jo padarytus būsimus ėjimus, o jis pamatyti sekantį ėjimą jos galvoje. Jie žaidė daugumą žaidimo jų galvose; man atrodo jie pajudino po du pėstininkus, kai Alisa pakėlė savo karalių ir pasidavė. Tai užtruko daugiausiai tris minutes.

Čarlis paspaudė „Mute“ mygtuką – neįprastas veiksmas.

- Žiūrėk, yra kai kas, ką noriu pasakyti. – Jis suraukė antakius, atrodymamas besijaučiantis labai nepatogiai.

Aš atsisėdau, laukiau. Jis pažiūrėjo į mano žvilgsnį sekundę ir nuleido savo akis į grindis. Jis daugiau nieko nepasakė.

- Kas atsitiko, tėti?

Jis atsiduso. – Aš nesu labai geras tuose reikaluose. Nežinau kaip pradėti...
Laukiau vėl.

- Gerai, Bela. Štai koks dalykas. Jis atsistojo nuo sofos ir pradėjo vaikščioti pirmyn atgal kambario, žiūrėdamas visą laiką į savo kojas. – Atrodo, tarp tavęs ir Edvardo viskas rimta, ir yra keli dalykai, dėl kurių turėtum būti atsargi. Žinau, kad tu suaugus, bet vistiek esi jauna, Bela, ir yra labai daug dalykų, kuriuos turėtum žinoti, kai tu... na, kai tu esi fiziškai susijusi su...-

- Oooo, prašau. Prašau, ne. – Aš maldavau, pašokdama ant kojų. – Čarli, pasakyk, kad nekalbėsi su manimi apie seksą.

Jis žiūrėjo į grindis. – Aš tavo tėvas, Bela. Aš turiu atsakomybių. Atsimink, aš esu sutrikęs kaip ir tu.

- Aš nemanau, kad tai žmogaus jėgoms. Mama pralenkė tave veržlumu maždaug prieš dešimt metų. Tu išsisukai iš bėdos.

- Prieš dešimt metų tu neturėjai vaikino. – Jis sumurmėjo nenoriai. Aš galėčiau pasakyti, jis kovojo su noru pakeisti temą. Mes abu stovėjome žiūrėdami į grindis, ir nusisukę vienas nuo kito.

- Aš nemanau, kad tai keičia esmę. – Aš sumurėjau, mano veidas turėjo būti raudonas kaip ir jo. Tai buvo už septynių Hado žiedų. Dar blogiau buvo suvokti, kad Edvardas žinojo, kad tai artėja. Nenuostabu, kodėl jis buvo toks patenkintas savimi automobilyje.

- Tik pasakyk, kad jūs du būsite atsakingi. – Jis paprašė, aiškiai norėdamas, kad grindys po juo atsivertų ir jį prarytų.

- Nesijaudink, tėti. Viskas nėra taip, kaip tu galvoji.

- Tai nėra tai, kad aš tavimi nepasitikiu, Bela, bet aš žinau, kad tu nieko nenori apie tai pasakyti, o aš nenoriu nieko apie tai išgirsti. Aš stengsiuos būti plačią pažiūrą. Žinau, kad laikai pasikeitė.

Aš nusijuokiau nerangiai. – Gal laikai ir pasikeitė, bet Edvardas labai senamadiškas. Tau nėra dėl ko nerimauti.

Čarlis atsiduso. – Žinoma, jis yra. – jis sumurmėjo.

- Ui! – Aš sudejavau. – Aš tikrai norėčiau, kad tu neverstum manęs to pasakyti garsiai, tėti, Tikrai. Bet aš... aš... aš esu nekalta, ir neturiu neatidėliotinių planų pakeisti statusą.

Mes abu susigūžėm, bet Čarlio veidas išsilygino. Atrodo, jis tuo patikėjo.

- Ar galiu eiti miegoti dabar? Prašau.

- Dar minutę. – Jis pasakė.

- Ak, prašau, tėti, aš maldauju tavęs.

- Nepatogi dalis baigėsi, aš pažadu.- Jis užgarrantavo mane.

Aš smėčiau žvilgsnį į jį, ir buvau pamaloninta, kad jo veidas labiau atsipalaidavęs, kad sugrįžęs į normalią savo spalvą. Jis įsidrėbė ant sofos, atsidusdamas su palengvėjimu, kad baigė prakalbą apie seksą.

- Kas dabar?

- Aš tik norėjau sužinoti, kaip pusiausvyros reikalai einasi?

- Oi. Gerai, aš manau. Suplanavom su Andžela šiandien kai ką. Eisiu jai padėti su mokyklos baigimo kvietimais. Tik mes mergaitės.

- Tai smagu. O kaip dėl Džeiko?

Aš atsidusau. – Šitam dar nepasiruošiau, tėti.

- Vis bandyk, Bela. Aš žinau tu pasiėgsti teisingai. Tu geras žmogus.

Kaip miela. Jei aš nesistengsiu dėl kai kurių dalykų susijusių su Džeikobu, būsiu blogas žmogus. Tai buvo smūgis žemiau juostos.

- Žinoma, žinoma. – sutikau. Automatinis atsakymas beveik privertė mane nusišypsoti – tai buvo kažkas, ką perėmiau iš Džeikobo. Aš net tai pasakiau tuo pačiu paklūstančiu tonu, kurį jis visada vartodavo su savo tėvu.

Čarlis išsiviepė ir vėl įjungė garsą. Jis nukrito ant pagalvės, patenkintas savo vakaro darbu. Galėčiau pasakyti, kad jis bus pakylėtas žaidimu kurį laiką.

- Labanakt, Bele.

- Pasimatysim ryte. – aš užbėgau laiptais.

Edvardas ilgai negrįžo, ir būtų negalėjęs grįžti, kol Čarlis nemiegojo – jis turbūt medžiojo ar kažką panašaus, kad pratemptų laiką – taigi, aš neskubėjau persirengti. Nebuvo nuotaikos būti vienai, bet tikrai nebuvo gera mintis nulipti žemyn dar aplankyti tėti, tik dėl atsargumo, kad jam dar neliko minčių apie sekso auklėjimą, kurių jis dar nepasakė; Aš sudrėbėjau.

Taigi, ačiū Čarliui. Aš buvau įžeista ir susirūpinusi. Mano namų darbai buvo padaryti, ir aš nejaučiau pakankamai malonumo skaityti ar klausyti muzikos. Aš apgalvojau apie naujienas dėl mano vizito Renei, bet tada supratau, kad Floridoje yra trimis valandomis vėliau, ir ji turbūt miega.

Galėčiau paskabinti Andželai, aš manau.

Bet staiga supratau, kad visai ne su Andžela aš noriu pasikalbėti. Kad man reikia pasikalbėti.

Spoksojau į juodą plokščią langą, įsikasdama sau į lūpą. Aš nežinau kaip ilgai aš prastovėjau sverdama už ir prieš – galvodama apie teisingumą dėl Džeikobo, pamatant mano artimiausią draugą vėl, būnant geru žmogumi, kitą vertus įsiutinant Edvardą. Gal dešimt minučių. Pakankamai ilgai, kad nuspręščiau, kad už yra labiau pagrįstas, nei prieš. Edvardas buvo susirūpinęs tik mano saugumu, ir aš žinojau, kad nėra reikalo čia dėl to nerimauti.

Telefonas nepadėtų; Džeikobas atmetų mano telefono skambučius, kol grįžtų Edvardas. Beje, man reikėjo jį pamatyti – pamatyti jį besišypsantį kaip ankščiau buvo. Man reikėjo išnaikinti tą siaubingą jo veido išraišką, iškreiptą ir susuktą skausmo, jei aš norėjau ramybės savo mintyse.

Turėjau turbūt valandą. Aš galėjau greitai nulėkti iki La Pušo ir grįžti, kol Edvardas grįžtų. Jau buvo pasibaigusi mano komendanto valanda, bet argi Čarliui tikrai rūpėtų tai, jei Edvardas nėra kviečiamas. Yra vienas būdas sužinoti.

Pasičiupiau švarką, prakišau rankas į rankoves ir nubėgau laiptais žemyn.

Čarlis pakėlė akis nuo žaidimo ir akimirksniu tapo įtarus.

- Ar nepyktum, jei važiuočiau aplankyti Džeiko šįvakar? Ilgai neužtrukčiau.

Greitai kai pasakiau Džeiko vardą, Čarlio susirūpinusią išraišką pakeitė pasitenkinimas savimi. Jis neatrodė nustebintas, kad jo paskaita pradėjo taip greit veikti. – Žinoma, vaike. Jokių problemų. Užsibūk ilgai kaip tu tik nori.

- Ačiū tėti, - pasakiau, kai bėgau pro duris.

Kaip ir bet kuris bėglys, negalėjau sau padėti nežvilgčiojant vis sau per petį, kol pasiekiau savo pikapą, bet naktis buvo tokia tamsi, kad nebuvo jokio reikalo tai daryti. Jau jutau savo automobilio rankenėlę.

Mano akys pradėjo prisitaikyti, kai bandžiau įkišti raktelį į uždegimo spynele. Pasukau jį sunkiai į kairę, bet vietoj to, kad variklis sumaurotų, jis tik trakstelėjo. Pabandžiau dar kelis kartus su tais pačiais rezultatais.

Ir tada mažas judesys mano periferiniame regėjime privertė mane pašokti.

- O siaube! – Aš aiktelėjau iš šoko, kai supratau, kad kabinoje esu ne viena.

Edvardas sėdėjo vis dar tyliai, silpna šviesi dėmelė tamsoje, judėjo tik jo rankos, jis suko mįslingą juodą daiktą rankose vis ratu ir ratu. Jis žiūrėjo į tą daiktą, kai prakalbėjo.

- Alisa skambino. – Jis sumurmėjo.

Alisa. Velnias! Aš užmiršau įvertinti ją savo planuose. Jis turbūt įspėjo ją mane stebėti.

- Ji susinervino, kai tavo ateitis staiga prieš penkias minutes dingo.

Mano akys, jau buvusios plačios nuo staigmenos, dar labiau išsiplėtė.

- Nes ji negali matyti vilkolakių, tu žinai. – jis paaiškino su tuo pačiu ramiu murmėjimu. – Aš tu tai užmiršai? Kai tu nusprendi sumaišyti savo likimą su jais, tu irgi dingsti. Tu negali numatyti tos dalies, kaip suprantu. Bet gal tu gali suprasti kodėl, tai verčia mane... sunerimti? Alisa matė kaip tu dingai, ir ji nė nebūtų galėjusi pasakyti tu grįžai namo ar ne. Tavo ateitis pasimestų, kaip ir jų.

- Mes nežinome kodėl taip yra. Kažkokia natūrali gynyba su kuria jie gimė. – Jis kalbėjo taip, lyg kalbėtų sau dabar, vis žiūrėdamas į variklio ramybę, lyg tai būtų nuo jo priklausoma. – Bet tai neatrodo visiškai panašu, nes aš neturiu jokių bėdų skaitant jų mintis. Na bent jau Blekų. Karlailo teorija yra tokia, kad tai yra dėl to, kad jų gyvenimas yra toks nustatytas jų keitimosi taisyklių. Tai labiau nevalinga reakcija nei sprendimas. Visiškai nenuspėjamas, ir viską

pakeičiantis aplink juos. Tą akimirką, kai jie transformuojasi iš vienos formos į kitą, jie net neegzistuoja. Ateitis negali jų išlaikyti.

Aš klausiausi jo apmąstymų akmeninėje tyloje.

- Aš sutaisysiu tavo mašiną iki mokyklos, tuo atveju, jei nuspręsi važiuoti pati. – jis užgantavo mane po minutės.

Su suspaustom savo lūpom, aš ištraukiau raktelį ir stipriai iššokau iš kabinos.

- Uždaryk langą, jei nenori, kad šiandakt pasilikčiau, aš suprasiu. – jis sušnibždėjo dar man prieš užtenkiant duris.

Tripenau į namą, užtrenkdama namų duris taip pat.

- Kas blogai? – Čarlis paklausė nuo sofos.

- Furgonas nenori užsivesti. – suniurzgėjau.

- Nori, kad patikrinčiau?

- Ne. Pabandyčiau ryte.

- Nori pasinaudoti mano automobiliu?

Net nenumačiau važiuoti policijos automobiliu. Čarlis žūtbūtinai norėjo, kad nuvažiuočiau į La Pušą. Aš ir panašiai norėjau.

- Ne. Aš pavargus. – suniurnėjau. – Labanaktis.

Užlipau laiptais į viršų, ir nuėjau tiesiai prie lango. Užrėmiau metalinį rėmą – jis sudundėjo uždarant, ir stiklas suvirpėjo.

Žiūrėjau į virpantį juodą stiklą kurį laiką, kol jis dar virpėjo. Tada atsідusau ir atidariau langą plačiai kaip tik jis atsідaro.

3. MOTYVAI

SAULĖ TAIP GILIAI DEGINO IŠ PO DEBESŲ, kad nebuvo jokios galimybės pasakyti ji kilo ar leidosi. Po ilgo skrydžio – pavyti saulę vakaruose, taip, kad ji atrodė nejudanti danguje – buvo ypatingai klaidinančiai; tai atrodė keistai kintančiai. Mane nustebino. Nustebau kai mišką ėmė keisti pirmi pastatai, rodantys, kad mes arti namų.

- Buvai labai tyli. – Edvardas nustatė. – Ar lėktuvas privertė tave blogai jaustis?

- Ne, man viskas gerai.

- Ar tau liūdna, kad išvykai?

- Jaučiu daugiau palengvėjimą nei liūdnumą, manau.

Jis pakėlė vieną antakį į mane. Žinau, kad tai buvo nenaudinga, ir – taip pat kaip nekenčiau pripažinti tai – bereikalingai prašyti jo žiūrėti į kelią.

- Renė yra tokia per daug... *įžvalgi* negu Čarlis, kai kuriose srityse. Tai verčia mane nervintis.

Edvardas nusijuokė. – Tavo mamos labai įdomios mintys. Beveik vaikiškos, bet labai nuovokios. Ji mato dalykus kitaip nei kiti žmonės.

Nuovoki. Tai buvo labai geras mano mamos apibūdinimas – kai ji sutelkdavo dėmesį. Daugelį laiko Renė buvo sumišusi savo pačios gyvenimu, kad nieko daugiau nepastebėdavo. Bet šį savaitgalį ji bus sutelkusi į mane daug dėmesio.

Filas buvo užimtas – vidurinės mokyklos komanda, kurią jis treniravo buvo žaidynėse – ir Renės buvimas vienai su manimi ir Edvardu pagalandos susitelkimą. Kai baigėsi visi apsikabinimai ir klyksmai,

Renė pradėjo stebėti. Ir kai ji stebėjo, jos didelės akys iš pradžių buvo susidomėjusios, vėliau tapo susirūpinusios.

Šį rytą mes išsiruošėme į ilgą pasivaikščiojimą paplūdimiu. Ji norėjo man parodyti visą jos naujų namų grožį, vis dar tikėdamasi, aš manau, kad saulė mane išvilios iš Forkso. Ji taip pat norėjo pasikalbėti su manimi viena, ir tai nebuvo sunkiai suorganizuojama. Edvardas buvo padirbęs popierių, kad praleistų visą dieną patalpoje.

Galvoje aš jau perbėginėjau pokalbį.

Renė ir aš lėtai ejome per paplūdinį, stengdamos likti retuose palmių šešėliuose. Nors buvo rytas, karštis buvo troškinantis. Oras buvo toks sunkus ir drėgnas, kad įkvėpimas ir iškvėpimas priversdavo mano plaučius sunkiai dirbti.

- Bela? – mano mama paklausė, žiūrėdama į slystantį smėlį ir šviesias nepaprastas bangas, kai kalbėjo.

- Kas, mama?

Ji atsiduso, nežiūrėdama į mano žvilgsnį. – Aš nerimauju...

- Kas blogai? Paklausiau, sunerimusi. – Ką aš galėčiau padaryti?

- Tai ne dėl manęs. – Ji papurtė galvą. - Aš nerimauju dėl tavęs... ir Edvardo.

Renė pagaliau pažiūrėjo į mane, kai paminėjo jo vardą, jos veidas buvo atsiprašantis.

- O. – aš suvapenau, nukreipdama savo akis į bėgikus, prabėgusius pro mus, permerktus prakaito.

- Jūs du atrodote daug rimčiau nei aš maniau. – Ji tęsė toliau.

Aš suraukiau antakius, greitai permesdama pastarųjų dviejų dienas įvykius mano galvoje. Edvardas ir aš, pagal ją, buvom aiškiai per daug sujaudinti. Klausiau savęs, ar Renė irgi atskaitytys paskaitą apie atsakomybę. Aš nesijaudinau dėl to, skirtingai nei su Čarliu. Visai nesigėdijau savo mamos. Be to, aš buvau vienintelė, kuri pamokslavau jai dieną iš dienos ištisus dešimt metų,

- Yra kažkas... keisto, apie judu kartu.- Ji sumurmėjo, jos kakta susiraukšlėjo tarp dvejų jos akių. – Žvilgnis, kuriuo jis į tave žiūri – jis toks... saugantis. Lyg jis norėtų šokti kaip kulka prieš tave ir tave apginti ar kažkas panašaus.

Nusijuokiau, nors vis dar negalėjau į ją pažiūrėti. – Ar tai taip blogai?

- Ne. – ji suraukė antakius, kai grūmėsi su žodžiais. – Tai tiesiog skirtinga. Jis labai įsitempęs dėl tavęs... ir labai atsargus. Aš jaučiu, kad aš nesuprantu jūsų draugystės. Lyg yra kokia paslaptis, kurios aš nežinočiau...

- Manau, tu įsivaizduoji kai kuriuos dalykus, mama. – pasakiau greitai, bandydama išlaikyti savo balsą lengvą. Jutau plasnojimą savo skrandyje. Aš pamiršau kiek daug mano mama matė. Kažkas dėl jos paprasto žiūrėjimo į pasaulį, perkirpo visus susierzinimus, ir pervėrė kai kurių dalykų tiesą. Tai niekada nebuvo bėda anksčiau. Iki dabar nebuvo paslapčių, kurias aš turėčiau nuo jos slėpti.

- Ir ne tik dėl jo. – ji suspaudė savo lūpas atsargiai. – Aš norėčiau, kad tu pamatytum kaip tu judi apie jį.

- Ką tu nori pasakyti?

- Kelias kuriuo tu judi – tu nukeipi save į jį, net apie jį negalvodama. Kai jis nors šiek tiek pajuda, tu priderini savo pozą tuo pačiu metu. Kaip magnetas... ar sunkio jėga. Tu kaip... palydovas, ar kažkas panašaus. Nesu nieko panašaus mačiusi.

Ji suspaudė savo lūpas ir pažiūrėjo žemyn.

- Nesakyk man. – pasakiau paerzindama, bandydama sutramdyti šypseną. – Tu vėl skaitai detektyvus, ar ne? Ar tai mokslinė fantastika šįkart?

Renė paraudo subtiliai rožiniai. – Na, tai arti tiesos.

- Randi ką nors gero?

- Na, kai kas buvo – bet tai nesvarbu. Kalbame apie tave dabar.

- Turėtum vėl grįžti prie romanų, mama. Juk žinai kaip tave tai jaudina.

Jos lūpų kampučiai pakilo. – Buvau kvailoka ar ne?

Negalėjau atsakyti per pusę sekundės. Renę buvo taip lengva įtikinti susvyruoti. Kartais tai buvo geras dalykas, nes ne visos jos idėjos buvo praktiškos. Bet tai iškaudino mane, kaip greitai ji pasidavė mano sumenkinimui, ypač jį kartą, kai ji buvo mirtinai teisi.

Ji pasižiūrėjo į viršų, ir aš sutramdžiau savo išraišką.

- Ne kvailoka - tiesiog esi mama.

Ji nusijuokė ir pamojo link balto smėlio pereinančio į mėlyną vandenį.

- Ir viso to negana, kad tu sugrįžtum pas savo kvailoką mamą?

Aš nubraukiau tetrališkai per savo kaktą, ir tada apsimečiau gręždama savo plaukus.

- Tu priprastum prie drėgmės. – ji pažadėjo.

- Tu galėtum priprasti prie lietaus. – pasipriešinau.

Ji mane stumtelėjo alkūne žaismingai, vėliau susikibom rankomis eidamos link automobilio.

Nors ir jaudinosi dėl manęs, ji vistiek atrodė laiminga. Pasitenkinusi. Ji vis dar žiūrėjo į Filą įsimylėjusiomis akimis, ir tai guodė. Iš tiesų, jos gyvenimas buvo pilnas ir teikiantis pasitenkinimą. Tikriausiai ji manęs taip nebesiilgėjo, bent jau dabar...

Edvardo šalti pirštai perbraukė man per skruostą. Aš pakėliau galvą, pamirksėjau grįždama į dabartį. Jis pasilenkė ir pabučiavo mano kaktą.

- Mes namuose, miegančioji gražuole. Laikas keltis.

Mes buvome sustoję priešais Čarlio namus. Prieangio šviesos buvo įjungtos, policijos automobilis buvo pastatytas ant įvažiavimo. Kai apžiūrėjau namą, pamačiau timpltelėjamas svetainės užuolaidas, prasiskverbiant geltonai šviesai ant pievelės.

Aš atsidusau. Žinoma, Čarlis laukė greitai užpulti.

Edvardas turbūt galvojo tą patį. Jo veido išraiška tapo nelanksti ir jo akys sumažėjo, kai jis ėjo atidaryti man durelių.

- Kaip blogai? – paklausiau.

- Čarlis nesiruošia būti nepatenkintas. – Edvardas pažadėjo, jo balse nebuvo jokios siaubo užuominos. – Jis pasiilgo tavęs.

Mano akys susiaurėjo abejodamas. Jei taip tikrai buvo, tai kodėl Edvardas įsitempė lyg ruošdamasis kovai?

Mano krepšys buvo mažas, bet jis primygtinai reikalavo jį panešti iki namo. Čarlis atidarė mums duris.

- Sveika sugrįžus, vaike. – Sušuko Čarlis, lyg jis tikrai tą turėtų omenyje. – Kaip Džeksonvilis?

- Drėgnas. Ir pilnas blakių.

- Tai Renė nepopuliarino Floridos universiteto?

- Bandė. Bet aš geriau gersiu vandenį, nei jį iškvėpsiu.

Čarlis nenoromis mirktelėjo Edvardui. – Ar gerai praleidai laiką?

- Taip. – Edvardas atsakė ramiu balsu. – Renė labai svetinga.

- Tai... hm, gerai. Džaigiuosi, kad tau buvo smagu. – Čarlis nususuko nuo Edvardo ir netikėtai mane apkabino.

- Įspūdinga. – sušnabždėjau jam į ausį.

Jis nusijuokė. – Aš tikrai tavęs pasiilgau, Bele. Aplinkinis maistas užkniso, kol tavęs nebuvo.

- Aš tuo pasirūpinsiu. – pasakiau, kai jis mane paleido.

- Gal galėtum pirma paskambinti Džeikobui? Jis neduoda ramybės man nuo šešių ryto kas penkias minutes.

Prižadėjau jam, kad paskambinsi dar nė neišsipakavus.

Aš nežiūrėjau į Edvardą, kad pajusti, jog jis vis per daug tylus, per daug kietas už mane. Taigi, tai ir buvo jo įtampos priežastis.

- Džeikobas nori su manimi pasikalbėti?

- Dar blogiau, pasakyčiau. Jis nepasakė, ko jis norėjo - tik pasakė, kad tai svarbu.

Telefonas suskambo vėl, rėkiančiai ir reikalaujančiai.

- Tai vėl jis. Lažinuosi, tai mano kitas atlyginimas. – sumurmėjo Čarlis.

- Atsiliepsiu. – nuskubėjau į virtuvę.

Edvardas sekė paskui mane, kol Čarlis pradingo svetainėje.

Pačiupau telefono ragelį vidury skambučio, ir atsisukau į sieną.- Klausau?

- Tu grįžai. – Pasakė Džeikobas.

Jo pažįstamas, duslus balsas persiuntė nostalgijos bangą pro mane. Tūkstančiai prisiminimų apsisuko mano galvoje, persipindami drauge – akmenuotas paplūdimys, su išmėtytais į krantą išplautais medžiais, plastikinė pašiūrė paversta į garažą, šiltas gazuotas vanduo popieriniame puodelyje, mažytis kambarys, su viena per maža apdriskusia sofa. Kvatojimas jo giliai įdubusiose juodose akyse, jaudinantis jo didelės rankos karštis apie mane, jo baltų dantų švytėjimas jo tamsioje odoje, jo veidu nutįstanti laukinė šypsena, kuri buvo kaip raktas nuo slaptų durų, kur gali įeiti tik giminingos sielos.

Pajutau truputį nostalgijos, tas didelis noras tos vietos, to žmogaus, kuris ištraukė mane iš juodžiausios nakties.

Pravaliau griužulą savo gerklėje. – Taip. – atsakiau.

- Kodėl nepaskambinai man? – jis pareikalavo.

Jo piktas tonas iškart iššaukė tą patį many. – Todėl, kad aš įžengiau į namus prieš keturias sekundes, ir tu paskambinai sutrukdydamas Čarliui įspėti, kad tu skambinai.

- Oi, atsiprašau.

- Gerai. O dabar pasakyk, kodėl vargini Čarlį?

- Man reikia su tavimi pasikalbėti.

- Aha. Jau perpratau tą dalį dėl manęs. Tęsk.

Buvo trumpa pauzė.

- Ar eisi ryt į mokyklą?

Pati sau susiraukiau, negalėdama perprasti jo klausimo. – Aišku, kad eisiu. Kodėl neturėčiau?

- Nežinau. Tiesiog smalsu.

Kita pauzė.

- Tai apie ką nori pasikalbėti, Džeikai?

Jis sudvejojo. – Nieko iš tikrųjų, aš manau. Aš... norėjau išgirsti tavo balsą.

- Taip, žinau. Aš tokia laiminga, kad tu paskambinai, Džeikai. Aš... – bet nežinojau, ką jam daugiau pasakyti. Norėjau pasakyti, kad važiuoju į La Pušą kaip tik tuoj pat. Ir aš negalėjau jam to pasakyti.

- Man reikia eiti. – jis pasakė šiurkščiai.

- Ką?

- Pasikalbėsime vėliau, gerai?

- Bet, Džeikai... -

Bet jis jau buvo padėjęs ragelį. Klausiausi pypsėjimo tono nepatikimai.

- Tai buvo trumpai. – sumurmėjau.

- Ar viskas gerai? – paklausė Edvardas, jo tonas žemas ir atsargus.

Pasisukau į jo veidą. Jo išraiška buvo tobulai lygi – neįmanoma perskaityti.

- Nežinau. Nustebau, dėl ko visa tai buvo. – Nemanau, kad Džeikobas persekiojo Čarlį visą dieną tik tam, kad paklaustų ar eisiu ryt į mokyklą. Ir jei jis norėjo išgirsti mano balsą, tai kodėl jis taip greitai padėjo ragelį?

- Tavo spėjimas turbūt geresnis nei mano. – pasakė Edvardas, šypsenos užuomina truktelėjo jo lūpų kampučius.

- Mmm. – sumurmėjau. Tai buvo tiesa. Žinojau Džeikobą ir iš išorės, ir iš vidaus. Nebūtų sunku suvokti jo motyvaciją.

Su savo mintimis už mylių – už maždaug penkiolikos mylių, link kelio į La Pušą, aš pradėjau šukuoti šaldytuvą, surinkinėdama ingredientus Čarlio vakarienei. Edvardas atsirėmė į spintelę, ir aš silpnai žinojau, kad jo akys sutelktos į mane, bet per daug susirūpinusi, ką jis matė šiandien čia.

Mokykla buvo vienintelis raktas. Tai buvo vienintelis tikras klausimas, kurio paklausė Džeikobas. Ir jis norėjo kažkokio atsakymo, kitaip nebūtų taip trukdęs Čarlio taip primygtinai.

Kodėl mano lankomumas jam išvis rūpėjo?

Bandžiau apie tai galvoti logiškai. Taigi, jei aš nebūčiauėjusi į mokyklą rytoj, kokios būtų problemos iš Džeikobo perspektyvos? Nuo Čarlio man kliūtų, kad praleidau vieną dieną taip arti mokslų metų pabaigos, bet aš jį įtikinčiau, kad vienas penktadienis nenuverstų nuo bėgių mano studijų. Džeikui, tai turėtų mažai rūpėti.

Mano smegenys atsisakė dirbti su briliantiniu įžvalgumu. Gal man trūko esminės informacijos dalies.

Kas tokio galėjo pasikeisti per tris dienas, kad Džeikobas sulaužė ilgąjį laikotarpį atmetimo mano skambučių ir nebendravimo su manimi? Ką gali pakeisti trys dienos?

Sustingau vidury virtuvės. Šaltų mėsainių pakuotė iškrito iš manų nutirpusių pirštų. Man prireikė sekundės, kad tai suprasčiau, kai jis atsitrenkė į grindis.

Edvardas tai pagavo ir padėjo ant spintelės. Jo rankos jau buvo apie mane, jo lūpos prie mano ausies.

- Kas blogai?

Aš papurčiau galvą, apsvaiginta.

Trys dienos galėjo pakeisti viską.

Ar aš ką tik nemaniau, koks neįmanomas koledžas? Kaip aš negalėsiu būti niekur arti žmonių, trijų dienų skausme, kai būsiu perkeičiama ir išlaisvinama iš mirtingumo, kad galėčiau visą savo amžinybę praleisti su Edvardu. Pervertimas, kuris mane paverstų būti amžiams savo pačios alkio kaline.

Ar Čarlis pasakė Biliui, kad aš išvykstu trims dienoms? Ar Bilis padarė išvadas? Ar Džeikobas tikrai paklaustų manęs, ar aš vis dar žmogus? Įsitikinti, kad vilkolakių sutartis nebuvo sulaužyta - kad nė vienas iš Kalenų neturėjo drąsos įkasti žmogui... įkasti, ne nužudyti?...

Bet negi jis galvoja, kad aš būčiau grįžus pas Čarlį po visko?

Edvardas papurtė mane. – Bela? – paklausė, tikrai susirūpinęs dabar.

- Aš manau... manau, jis tikrino. – aš suvapenau. – Tikrino, kad įsitikintų. Kad aš dar žmogus, aš turiu omeny.

Edvardas įsitempė, ir žemas šnypštimas pasigirdo mano ausyje.

- Mes turėsime išvažiuoti. – aš sušnibždėjau. – Kad nepažeistume sutarties. Niekada negalėsime sau leisti grįžti.

Jis tvirčiau mane apkabino. – Žinau.

- Hm. – Čarlis pravalė balsą garsiai prieš mus.

Aš pašokau, atsiplėšiau nuo Edvardo, mano veidas įkaito. Edvardas atsitraukė prie spintelės. Jo akys buvo siauros, aš galėjau matyti nerimą, ne pyktį jose.

- Jei nenori daryti vakarienės, galiu užsakyti picą. – pasiūlė Čarlis.

- Ne, viskas gerai. Aš jau pradėjau.

- Gerai. – Pasakė Čarlis ir atsirėmė į durų staktą, sunėręs savo rankas.

Aš atsidusau ir griebiausi darbo, stengdamasi ignoruoti savo žiūrovus.

*****

- Jei aš paprašyčiau tavęs vieno dalyko, ar manimi pasitikėtum? - Paklausė Edvardas, aštriai savo švelniu balsu.

Mes buvome beveik mokykloje. Edvardas buvo atsipalaidavęs ir juokavo tik prieš akimirką, ir staiga jis stipriai suspaudė vairą, jo krumpliai įsitempė stengdamasi nesutraškėti.

Stebėjau jo sunerimusią išraišką – jo akys buvo kažkur toli, lyg klausytųsi balsų tolumoje.

Mano pulsas padažnėjo kaip atsakas jo stresui. Bet atsakiau atsargiai. - Tai priklauso ko.

Mes sustojome mokyklos mašinų aikštelėje.

- Bijojau, kad tu tai pasakysi.

- Ką nori, kad padaryčiau, Edvardai?

- Noriu, kad liktum mašinoje. – Jis pastatė automobilį į įprastą vietą ir užgesino variklį. – Aš noriu, kad tu palauktum, kol aš grįšiu tavęs.

- Bet... kodėl?

Tada aš jį pamačiau. Jo būtų sunku nepastebėti, aukštai iškilęs virš kitų mokinių, net jei jis nebūtų palinkęs prie savo juodo motociklo, pastatyto nelegaliai prie šaligatvio.

- Ooo.

Džeikobo veidas buvo su ramia kauke, kurią aš gerai atpažinau. Tai buvo veidas, kai jis stengėsi paslėpti jo tikrinimo emocijas, išlaikyti kontrolę. Jį tai darė panašų į Semą, vyriausiąjį vilką, Kvileutų gaujos lyderį. Bet Džeikobas negalėjo taip lengvai susidoroti, su Semo visada trykštančia idealia ramybe.

Buvau užmiršus kaip toks veidas mane trikdė. Nors aš Semą pažinojau pakankamai gerai dar prieš grįžtant Kalenams – kaip jį taip pat – niekada negalėsiu nuvyti apmaudo, kurį aš pajausdavau, kai Džeikobas pamėgdžiodavo Semo išraišką. Tai buvo keistas veidas. Jis nebuvo mano Džeikobas, kai būdavo su ja.

- Padarei blogas išvadas vakar. – Edvardas sumurmėjo. – Jis klausė dėl mokyklos, nes ji žinojo, kad kur būsi tu, būsiu aš. Jis ieškojo saugios vietos pasikalbėti su manimi. Vietos su liudininkais.

Taigi, aš padariau klaidingas išvadas apie Džeikobo motyvus vakar. Trūksanti informacija, tai buvo problema. Trūkstanti informacija pavyzdžiui, kodėl Džeikobas norėtų kalbėtis su Edvardu.

- Neliksiu automobilyje. – pasakiau.

Edvardas greitai sudejavo. – Žinoma, kad ne. Na, leiskim tam greičiau pasibaigti.

Džeikobo veidas sustingo, kai ėjom link jo susikabinę rankomis.

Aš pastebėjau kitus veidus taip pat – savo klasiokų veidus. Aš pastebėjau kaip jų akys išsiplėtė, kai jie žiūrėjo į šešių pėdų, septynių colių ilgą Džeikobo kūną, per daug raumeningą, šešiolikos su pusę metų vaikinui. Aš mačiau jų akis apžiūrinėjančias aptemptus, juodus jo marškinėlius – trumparankovius, nors diena buvo ne pagal metų laiką šalta - jo apdriskusius, tepaluotus džinsus, ir į juodą nublizgintą motociklą, prie kurio jis buvo palinkęs. Jų žvilgsniai neužsibūdavo ant jo veido – kažkas jo išraiškoje, privertė juos greitai nuleisti žvilgsnius. Ir pastebėjau, kad visi jam davė plačią vietą, burbulą erdvės, į kurią niekas nesikėsino.

Su nuostabos jausmu, aš supratau, kad Džeikobas jiems atrodė pavojingas. Kaip keista.

Edvardas sustojo keliais jardais nuo Džeikobo, ir galėčiau pasakyti, kad jis jautėsi nepatogiai man esant taip arti vilkolakio. Jis šiek tiek pataukė savo ranką, nustumdamas mane už jo.

- Galėjai aplankyti mus. – pasakė Edvardas su plieno tvirtumo balsu.

- Atsiprašau. – atsakė Džeikobas, jo veidas susiraukė dėl pašaipos. – Neturėjau jokių siurbėlių savo greičiui nustatyti.

- Galėjai susirasti mane Belos namuose, žinoma.

Džeikobo žandikaulis susilenkė, jo antakiai susiraukė drauge. Jis neatsakė.

- Vargu ar čia gera vieta, Džeikobai. Gal galime aptarti tai vėliau?

- Žinoma, žinoma. Sustosiu prie tavo kriptos po mokyklos. – Džeikobas suprunksėtė. – Kuo dabar blogas laikas?

Edvardas kandžiai apžvelgė aplinkui, jo akys byvo prikaustytos prie liudininkų, kurie vos ne klausėsi sustoję į eilę. Keli žmonės dvejojo prie šaligatvio, jų akys švytėjo laukimu. Lyg jie tikėjosi kovos, kuri sulaužytų pirmadienio ryto nuobodulį, pamačiau Tailerį Kraulį, kuris bakstelėjo Ostinui Marksui, ir jie abu sustojo beeidami į klasę.

- Aš jau žinau, ką tu atėjai pasakyti. – Džeikobui priminė Edvardas, tokiu žemu balsu, kad aš vos galėjau suprasti. – Žinutė pristatyta. Laikyk, kad mus įspėjai.

Edvardas nuleido akis į mane sekunde, su susirūpinusiomis akimis.

- Įspėti? – paklausiau abejingai. – Apie ką tu kalbi?

- Tu jai nepasakei? – Džeikobas paklausė, jo akys išsiplėtė su nepasitikėjimu. – Ar bijai, kad ji palaikys mūsų pusę?

- Prašau baigti tai, Džeikobai. – Edvardas pasakė tolygiu balsu.

- Kodėl? – Džeikobas šūktekėjo.

- Aš suraukiau antakius dėl painiavos. – Ko aš nežinau, Edvardai?

Edvardas tik žiūrėjo rūščiai į Džeikobą, lyg manęs nebūtų girdėjęs.

- Džeikai?

Džeikobas pakėlė vieną antakį į mane. – Jis tau nepasakė, kad jo didysis... brolis, peržengė liniją šeštadienio naktį? – Jis paklausė, jo tonas pilnas sarkazmo. Tada jo akys vėl švystelėjo prie Edvardo. – Polas buvo absoliučiai pagrįstas...-

- Tai nebuvo žmonių žemė. – sušnypštė Edvardas.

- Nebuvo!

Džeikobas buvo akivaizdžiai supykęs. Jo rankos drebėjo. Jis papurtė galvą ir du kartus giliai įkvėpė oro.

- Emetas ir Polas? – aš sušnibždėjau. Polas buvo pats kaprizingiausias Džeikobo gaujos brolis. Jis buvo vienintelis, kuris prarado kontrolę medžiuose – pilko urzgiančio vilko atmintis vėl atgijo mano širdyje. – Kas atsitiko? Ar jie susikovė? - Mano balsas įsitempė nuo panikos. – Kodėl? Ar Polas sužeistas?

- Niekas nesikovė. – Edvardas pasakė ramiai, tik man. – Niekas nesužeistas. Nesirūpink.

Džeikobas žiūrėjo į mus nepatikliai. – Tu jai nieko nepasakojai visiškai? Tai todėl tu ją išsivežei? Kad ji nesužinotų... - ?

- Dink tuoj pat. – Edvardas nukirto jį vidury sakinio, jo veidas tapo staiga išsigandęs – tikrai išsigandęs. Sekundę, jis žiūrėjo kaip... kaip vampyras. Jis žiūrėjo į Džeikobą su pagieža, su atskleista neapykanta.

Džeikobas pakėlė savo antakius, bet nejudėjo. – Kodėl jai nepasakei?

Jie žiūrėjo vienas į kitą ilgą laiką tyloje. Daugumą mokinių susirinko už Tailerio ir Ostino. Pamačiau Maiką šalia Beno – Maikas uždėjo ranką ant jo peties, lyg norėtų jį išlaikyti toje vietoje.

Mirtinoje tyloje, visos detalės staiga nukrito ant manęs su sprogstančia intuicija.

Buvo kažkas, ką Edvardas nenorėjo, kad sužinočiau.

Kažkas, ko Džeikobas nuo manęs neslėptų.

Kažkas ką turi bendro Kalenai ir vilkai miške, judėdami pavojingai arti vieni kitų.

Kažkas, ko priežastis Edvardui buvo primygtinai reikalauti manęs, skristi per šalį.

Kažkas, ką Alisa matė savo vizijoje praeitą savaitę – viziją, apie kurią Edvardas man pamelavo.

Kažkas, ko aš vistiek laukiau bet kokių atvejų. Kažkas, kas aš žinojau vėl atsitiks, kad ir kaip karštai norėjau, kad tai nepasikartotų. Tai niekada nesibaigs, ar ne?

Aš išgirdau greitą oro žioptelėjimą, žioptelėjimą, žioptelėjimą pro mano lūpas, bet negalėjau to sustabdyti. Atrodė lyg mokykla drebėtų, lyg būtų žemės drebėjimas, bet aš žinojau, kad čia mano pačios drebėjimas sukuriantis iliuziją.

- Ji grįžo manęs. – pasakiau prislopintai.

Viktorija nepasiduos, kol aš nebūsiu mirusi. Ji panaudojo tą patį modelį – apgaulingas judesys ir bėgimas, apgaulingas judesys ir bėgimas – iki kol ras angą tarp mano gynėjų.

Gal man pasiseks. Gal Volturiai ateis pirmiau – jie bent nužudys mane greitai.

Edvardas laikė tvirčiau mane prie šono, laikydamas savo kūną tokiu kampu, kad aš būčiau tarp jo ir Džeikobo, ir suspaudė mano veidą savo susirūpinusiomis rankomis. – Viskas gerai. – sušnibždėjo man. – Viskas gerai. Aš neleisiu jai prie tavęs priartėti, viskas gerai.

Tada rūščiu žvilgsniu pažiūrėjo į Džeikobą. – At tai atsakė į tavo klausimą, mišrūne?

- Ar nemanai, kad Belai geriau viską žinoti. – Džeikobas šūktelėjo. – Tai jos gyvenimas.

Edvardas laikė savo balsą prislopintą, kad net Taileris, būdamas už kelių colių, negalėjo to girdėti. – Kodėl ji turėtų būti išgąsdinta, jei ji niekada nebus pavojuje?

- Geriau išgąstis nei melas.

Aš bandžiau save sutvardyti, bet mano akys plaukė nuo drėgmės. Aš galėjau tai matyti už savo vokų – galėjau matyti Viktorijos veidą, jos lūpas atitrauktas nuo jos dantų, tamsiai raudonas jos akis, įkaitintas nuo jos manijos ir kraujo troškimo. Ji laikė Edvardą atsakingą už jos meilės, Džeimso galą. Ji nepasiduos, kol jo meilė nebus atimta iš jo taip pat.

Edvardas šluostė ašaras nuo mano skruostų savo pirštų galiukais.

- Ar tu tikrai manai, kad ją įskaudinti geriau, nei ją apsaugoti? – jis sumurmėjo.

- Ji kietesnė nei tu manai. – Pasakė Džeikobas. – Ir jai yra buvę dar blogiau.

Staiga, Džeikobo išraiška pasikeitė, ir jis žiūrėjo į Edvardą su keista, spėjama išraiška. Tada jo akys susiaurėjo, lyg bandytų galvoje išspręsti sunkų matematikos uždavinį.

Aš pajutau Edvardo susigūžimą. Aš pažiūrėjau į Edvardą ir jo veidas galėjo būti iškreiptas tik iš skausmo. Vieną baisią akimirką aš prisiminiau mūsų popietę Italijoje, klaukų Volturių bokšto kambarį, kur Džeinė kankino Edvardą su jos žalinga dovana degindama jį mintim...

Atsiminimai sukėlė man beveik isteriją ir sustatė viską į perspektyvas. Nes, jau verčiau aš šimtą kartų vis mirčiau nuo Viktorijos, negu matyčiau taip kenčiant Edvardą.

- Tai juokinga. – pasakė Džeikobas, juokdamasis, kai žiūrėjo į Edvardo veidą.

Edvardas suvirpėjo, bet su pastangomis šiek tiek išlygino savo išraišką. Jis negalėjo greitai panaikinti agonijos iš savo akių.

Aš žvelgiau plačiai atvertomis akimis į Edvardo grimasą dėl Džeikobo pašaipos.

- Ką tu jam darai? – Aš pareikalavau atsakyti.

- Nieko, Bela. – Edvardas atsakė man ramiai. – Džeikobas turi tiesiog labai gerą atmintį, tai viskas.

Džeikobas išsiviepė ir Edvardas suvirpėjo dar kartą.

- Baik tai! Kad ir ką bedarytum.

- Žinoma, jeigu nori. – Džeikobas patraukė pečiais. – Čia jo paties bėdos, jei jam nepatinka tai, ką aš prisimenu.

Aš pažvelgiau į jį ir jis man nusišypsojo padūkėliška - kaip vaikas pagautas darantis kažką, ko jis žino, kad negali daryti, sugautas kažko, kas žino, kad negali jo nubausti.

- Direktorius jau eina, išvaikyti valkataujančius mokyklos teritorijoje. – Edvardas sumurmėjo man. – Einam į anglų, Bela, taigi tu nesi susijusi.

- Jis per daug globėjiškas, ar ne? – Pasakė Džeikobas, kalbėdamas tik su manimi. – Truputį bėdų suteikia smagumo. Leisk spėti, tau neleistina linksmintis, ar ne?

Edvardas pikta pažvelgė ir jo dantys atsiskytė nuo lūpų šiek tiek.

- Užsičiaupk, Džeikai. – Pasakiau.

Džeikobas nusijuokė. – Tai skamba, kaip *ne*, jei tu pajusi kada turinti vėl gyvenimo nors šiek tiek, atvyk pas mane. Aš vis dar turiu tavo motociklą savo garaže.

Tokios naujienos mane nustebino. – Tu tariamai turėjai jį parduoti. Pažadėjai Čarliui, kad tai padarysi. – Jei aš pati nebūčiau Džeikobo naudai to prašius – jis įdėjo savaites darbo abiems motociklams, ir jis nusipelnė kažkokio skolos gražinimo – Čarlis būtų išmetęs mano motociklą į konteinerį. Ir tikriausiai tą konteinerį padegęs.

- Taip, kur gi ne. Lyg galėčiau tai padaryti. Jis priklauso tau, ne man. Bet koku atveju, laikysiu jį, kol norėsi jį susigrąžinti.

Maža šypsenos užuomazga, kurią aš atsiminiau sužaidė jo lūpų kampučiuose.

- Džeikai...

Jis palinko į priekį, jos veidas surimtėjo, kandas sarkazmas dingo. – Aš manau, kad aš galėjau klysti prieš tai, žinai, sakydamas, kad negalime būti draugais. Aš manau, mes galėtume pabandyti, mano linijos pusėje. Atvažiuok, manęs palankyti.

Aš ryškiai suvokiau Edvardą, jo rankos vis dar buvo mane saugančiai apkabinusios, nejudančios lyg akmuo.

- Aš, hm, nežinau dėl to, Džeikai.

Džeikobas nusimetė savo antagonistinį fasadą visiškai. Lyg jis būtų užmiršęs, kad čia yra Edvardas, ar bent jau buvo pasiryžęs taip elgtis. – Aš ilgiuosi tavęs kiekvieną dieną, Bela. Viskas kitaip be tavęs.

- Aš žinau ir aš atsiprašau, Džeikai, aš tik...

Jis papurtė savo galvą ir atsiduso. – Žinau. Nesvarbu, ar ne? Aš manau, aš išgyvensiu ar kažkaip panašiai. Kam reikia draugų? - Jis nutaisė grimasą, stengdamasis nuslėpti skausmą vaidindamas labai drąsų.

Džeikobo skausmas visada sukeldavo mano apsauginę pusę. Tai nebuvo visiškai protinga – Džeikobui vargu ar reikėjo kokios fizinės apsaugos, kurią aš galėjau pasiūlyti. Bet mano rankos atsigė nuo Edvardo, trokšdamos jį paliesti. Apglėbti jo didelį, šiltą juosmenį, su tyliu paguodos ir palankumo pažadu.

Edvardo apsauginės rankos tapo varžančios.

- Gerai, marš į klasę. – Pasakė giriežtas balsas už mūsų. – Judinkitės į priekį, ponaiti Krauli.

- Eik į mokyklą, Džeikai. – sušnibždėjau, sunerimau iškart kai išgirdau direktoriaus balsą. Džeikobas lankė Kvileutų mokyklą, bet vistiek galėjo papulti į bėdą, dėl teritorijos pažeidimo ar kažko panašaus.

Edvardas mane paleido, paimdamas tik mano ranką, ir pastumdamas už savęs vėl.

Ponas Grynas prasiskverbė pro žiūrovų ratą, jo kakta susispaudė kaip nelaimę pranašaujantis audros debesys virš jo mažų akių.

- Skirstykitės. – jis pagrasino. - Palikimas po pamokų bet kuriam, kuris dar stovės čia, kai atsisuksiu.

Publika ištirpo aplink prieš jam baigiant sakinį.

- O, ponaiti Kalenai. Ar mes čia turim kokių problemų?

- Visiškai jokių, pone Grynai. Mes tik ėjome į savo klasę.

- Puiku. Aš atrodo neatpažinau jūsų draugo. – Ponas Grynas nusuko savo piktą žvilgsnį į Džeikobą? – Ar jūs naujas mokinys čia?

- Ne. – atsakė Džeikobas, su puse šypsenos jo plačiose lūpose.

- Tada aš manau, jūs pasišalinsite iš mokyklos teritorijos prieš tai, jaunuoli, kai aš paskambinsiu policijai.

Džeikobo mažą šypsenėlę pavirto į plačią šypseną, ir aš žinojau, kad jis įsivaizduoja Čarlį pasirodantį jo suimti. Ta šypseną buvo per daug karti, per daug pašaipei, kad suteiktų man laimės. Tai nebuvo šypseną, kurią aš laukiau pamatyti.

Džeikobas pasakė. – Taip, sere. Ir griebėsi karinio pagerbimo prie užlipdamas ant savo motociklo ir paspyrė jį iki šaligatvio. Variklis suurzgė ir padangos sucypė, kai jis apsuko jį ratu.

Ponas Grynas sugriežė dantimis, kol stebėjo pasirodymą.

- Ponaiti Kalenai, tikiuosi jūs įspėsite savo draugą, neperženginėti ribos vėl.

- Jis ne mano draugas, pone Grynai, bet aš priminsiu įspėjimą.

Ponas Grynus suspaudė savo lūpas. Edvardo idealiai kokybiškas ir švarus atsiliepimas buvo neabejotinas faktorius pono Gryno įvykio vertinime. – Aš matau. Jei jūs nerimaujate dėl kokių problemų, aš būčiau laimingas... -

- Nėra dėl jo nerimauti, pone Grynai. Čia nėra jokių problemų.

- Tikiuos, kad tai teisinga. Na, tada. Į klasę. Jūs taip pat, panele Svan.

Edvardas linktelėjo ir pastūmėjo mane tolyn link anglų kalbos kabineto.

- Ar tu jautiesi pakankamai gerai eiti į pamokas? – sušnibždėjo jis, kai mes buvom praėję direktorių.

- Taip. – sušnibždėjau atgal, rimtai nežinodama ar tai melas.

Ar aš jaučiausi gerai ar ne, vargu ar buvo pati svarbiausia aplinkybė. Man reikėjo pasikalbėti su Edvardu tuoj pat, ir anglų kalbos pamoka nebuvo idealiausia vieta pokalbiui, kurį turėjau galvoje.

Bet ponas Grynus ėjo už mūsų ir nebuvo kitos galimybės.

Atėjome į pamoką truputį pavėlavę ir greitai atsisėdome į savo vietas. Ponas Bertis deklamavo Frosto poeziją. Jis nekreipė dėmesio į mūsų įėjimą, neleidamas sutrukdyti jo ritmiškumą.

Aš išplėšiau tuščią popieriaus lapą iš savo sąsiuvinio ir pradėjau rašyti, mano rašysena daugiau neįskaitoma negu normali padėka mano susijaudinimui.

Kas atsitiko? Pasakyk man viską. Ir mesk tą nesamonišką manęs apsaugą, prašau.

Nustūmiau žinutę Edvardui. Jis atsiduso ir pradėjo rašyti. Tai jam užėmė daug mažiau laiko nei man, nors jis rašė ištisą pastraipą, ir dar jis rašė įprastiniu savo dailyraščiu, tada jis atstūmė žinutę atgal.

Alisa matė, kad Viktorija grįžo. Išsivežiau tave iš miesto tik dėl atsargumo – jai niekada nebus nė menkiausios galimybės prie tavęs priartėti. Emetas ir Džasperas buvo arti jos, bet Viktorija atrodo turi kažkokius išsisukimo instinktus. Ji pabėgo tiesiai pro Kvileutų ribą, lyg ji skaitė tai iš žemėlapiu. Būnant sąžiningu, Kvileutai turbūt galėjo ją sugauti, jei mes nebūtume pasimaišę jų kelyje. Didysis pilkasis pamanė, kad Emetas peržengė ribą ir turėjo gintis. Žinoma, Rozali į tai reagavo, ir žinoma visi baigė persekiojimą, kad apsaugotų savo partnerį. Karlailas ir Džasperas viską nuramino dar prieš paleidžiant rankas. Bet tada Viktorija jau buvo pasprukusi. Štai ir viskas.

Aš suraukiau antakius dėl raidžių lape. Visi ten buvo – Emetas, Džasperas, Alisa, Rozali ir Karlailas. Gal net Esmė, nors jis jos nepaminėjo. Ir tada Polas, ir kiti Kvileutų gaujos nariai. Tai turėjo būti taip paprasta priversti juos kautis, sukiršinant mano ateities šeimą ir senus draugus vieni prieš kitus. Bet kuris iš jų galėjo būti sužeistas. Galėjau įsivaizduoti, kad didesniame pavojuje buvo vilkai, bet įsivaizduodama smulkutę Alisa prie milžiniškų vilkolakių, besikaunančią...

Aš sudrebėjau.

Atsargiai ištryniai visą pastraipą su savo trintuku, ir parašiau viršuje:

Kas dėl Čarlio? Ji galėjo prie jo būti.

Edvardas papurtė galvą, dar prieš man baigiant parašyti, akivaizdžiai sumenkindamas bet kokį gresianti pavojų Čarliui. Jis ištiesė ranką, bet aš nekreipiau dėmesio ir rašiau toliau.

Tu negali žinoti, kad ji to nemąstė, todėl, kad čia nebuvai. Florida buvo prasta mintis.

Jis paėmė popierių iš po mano rankos.

Nenorėjau tavęs išsiųsti vienos. Su tavo sėkme net juoda dėžė neišgyventų.

Tai visiškai nebuvo tai, ką turėjau galvoje, aš net nepagalvojau apie važiavimą be jo. Aš maščiau apie tai, kad mes turėjome likti čia, kartu. Bet aš buvau atitraukta jo atsakymo, ir truputį supykusi. Lyg aš negalėčiau perskristi šalies, nenumušus lėktuvo. Labai linskma.

Tai sakykim, kad mano bloga sėkmė sudaužytų lėktuvą. Ir ką tu galėtum padaryti?

Kodėl sudužtų lėktuvas?

Dabar jis bandė slėpti šypseną.

Pilotai nulūžta nuo girtumo.

Ramiai. Aš moku valdyti lėktuvą.

Žinoma. Sučiaupiau lūpas ir bandžiau iš naujo.

Abu varikliai susprogtų ir mes kristume į mirtį spirališkai link žemės.

Aš laukčiau kol būtume pakankamai arti žemės, pagriebčiau tave, išspirčiau sieną ir šokčiau. Tada nunesčiau tave į įvykio vietą ir mes klūpinėtume kaip du laimingiausi likę gyvi per visą istoriją.

Žiūrėjau į jį be žodžių.

- Kas? – sušnibždėjo jis.

Papurčiau galvą su baime. – Nieko. – aš išsižiojau.

Aš nutrynčiau trikdantį pokalbį ir parašiau dar vieną eilutę.

Tu man pasakysi kitą kartą.

Žinojau, kad bus kitas kartas. Modelis tęsis, kol kažkas dings.

Edvardas žiūrėjo į mano akis ilgą laiką. Aš norėjau sužinoti, kaip atrodo mano veidas – jis jautėsi šaltas, taigi kraujas neturėjo tekėti mano skruostais. Mano blakstienos vis dar drėgnos.

Jis atsiduso ir palinkėjo.

Ačiū.

Popierėlis dingo iš po mano rankos. Pakėliau akis, mirksėjau iš nuostabos, kaip tik ponas Bertis ėjo link mūsų.

- Ar yra kažkas, kuo norite pasidalinti, ponaiti Kalenai?

Edvardas pakėlė akis nekaltai ir paslėpė popierėlį po savo aplankalu. – Mano užrašai? – paklausė jis, atrodė sutrikęs.

Ponas Bertis peržiūrėjo užrašus – jokios abejonės ideali jo pamokos kopija – ir susiraukęs nuėjo .

Jau vėliau, per matematiką – vienintelę pamoką be Edvardo – išgirdau gaudus.

- Mano pinigai už didį indėną. – kažkas pasakė.

Pažvelgiau į viršų ir pamačiau, kad Taileris, Maikas, Ostinas ir Benas palinkę savo galvomis vienas prie kito, giliai diskutuoja.

- Jo. – sušnibždėjo Maikas. – Ar matėt kokio didumo tas vaikas Džeikobas? Manau, jis galėtų nuversti Kaleną. – Maikas atrodė pamalonintas tokios minties.

- Aš taip nemanau. – paprieštaravo Benas. – Kažkas yra su Edvardu. Jis visada toks... įsitikinęs. Turiu nuojautą, kad jis savimi pasirūpintų.

- Aš su Benu. – Pritatė Taileris. – Be to, jei tas kitas vaikas, priliestų prie Edvardo nagus, jūs žinot, įsitrauktų jo didieji broliai.

- Ar tu buvai La Puše paskutiniu metu? – Paklausė Maikas. – Lorenas ir aš buvome paplūdimyje prieš kelias savaites, ir patikėk, Džeikobo draugai dideli kaip ir jis.

- Hm. – pasakė Taileris. – Blogai, kad tai niekur nepasisuks. Spėju, mes nesužinosim, kuo tai baigėsi.

- Man dar niekas nebaigta. – pasakė Ostinas. – Gal mes dar pamatysime.

Maikas išsiviepė. – Ar kas turi nuotaikos lažintis?

- Dešimt už Džeikobą. – Pasakė Ostinas.

- Dešimt už Kaleną. – derėjosi Taileris.

- Dešimt už Edvardą. – sutiko Benas.

- Džeikobas. – pasakė Maikas.

4. PRIGIMTIS

TURĖJAU BLOGĄ SAVAITE.

Žinojau, kad iš esmės niekas nepasikeitė. Gerai, Viktorija nepasidavė, bet ar aš nors akimirka sapnavau, kad ji pasiduos? Jos pakartotinas pasirodymas tik patvirtino, ką aš žinojau. Jokios priežasties naujai panikai.

Teoriškai. Neapanikuoti buvo lengviau pasakyti nei padaryti.

Mokyklos baigimas buvo jau už kelių savaičių, bet aš stebėjausi ar ne per kvaila dykinėti, silpnai ir skaniai, laukiant kitos katastrofos. Atrodė per daug pavojinga būti žmogui – tiesiog elgetaujanti bėdos. Toks kaip aš neturėtų būti žmogumi. Toks kaip aš su mano sėkme turėtų privalėti būti dar mažiau bejėgis.

Bet niekas manęs nesiklausė.

Karlailas pasakė. – Mūsų septyni, Bela. Ir su Alisa mūsų pusėje, nemanau, kad Viktorija prasiskverbs pro mūsų apsaugą. Aš manau tai svarbu Čarlio labui, kad mes laikysimės savo originalaus plano.

Esmė pasakė. – Mes niekada neleisime, kad tau kas atsitiktų, širdede. Juk žinai tai. Nesijaudink. – Ir tada pabučiavo mano kaktą.

Emetas pasakė. – Aš tikrai džiaugiuosi, kad Edvardas nenužudė tavęs. Viskas daug smagiau, kai tu sukiojies aplink.

Rozali piktai į jį pažiūrėjo.

Alisa pavartė savo akis ir pasakė. – Aš įžeista. Tu nuoširdžiai nesijaudini dėl to, ar ne?

- Jei nėra dėl ko nerimauti, tai kodėl Edvardas išvilko mane į Floridą? – pasiteiravau.

- Bela, aš tu dar nepastebėjai, kad Edvardas mažiausiai linkęs pernelyg jautriai reaguoti?

Džasperas sunaikino visą paniką ir įtampą nuo mano kūno su savo neįprastu talentu valdyti aplinkinę emocianalią aplinką. Aš pasijutau nuraminta ir leidau jiems nagrinėti mano beviltišką gynimą.

Žinoma, ramybė išgaravo taip greitai, kai tik mes su Edvardu išėjome iš kambario.

Taigi, susitarimas buvo toks, kad aš įsivaizduosiu užmiršusi išprotėjusią, manęs tykojančią, ketinančią mane nužudyti vampyrę.

Aš bandžiau. Ir stebėtina, buvo kitų dalykų vienodai keliančių nerimą, mano pavojų sąrašė.

Nes Edvardo atsakymas buvo labiausiai gniuždantis iš jų visų.

- Tai tarp tavęs ir Karlailo. – jis pasakė. - Žinoma, tu žinai, kad aš pasiruošęs tai padaryti tarp tavęs ir manęs, bet kuriuo metu, kai tu to norėsi. Tu žinai mano sąlygą. – Ir nusišypsojo kaip angelas.

Ui! Žinojau jo sąlygą. Edvardas prižadėjo, kad pats mane pakeis, jei aš to norėsiu...tik kai pirmiau aš už jo ištekėsiu.

Kartais aš įsivaizduodavau, kad jis tik apsimeta, kad negali skaityti mano minčių. Kaip jis gali smogti tokia sąlyga, kurią priėmus aš turėčiau bėdų? Sąlyga, kuri galėtų mane sulėtinti.

Apskritai paėmus, labai bloga savaitė. Ir šiandiena buvo pati blogiausia.

Visada būdavo bloga diena, kai nebūdavo Edvardo. Alisa nenumatė nieko neįprasto šiam savaitgaliui, taigi aš primygtinai reikalavau, kad jis pasinaudotų proga pamedžioti su broliais. Žinojau, kaip jam buvo nuobodu gaudyti netoliese, lengvai pagaunamą grobį.

- Pasilinksmink. – pasakiau jam. – Sumedžiodu kelis kalnų liūtus man.

Aš niekada jam neprisipažindavau, kaip man būna sunku, kai jis išvažiuodavo – kaip tai sugražindavo nevaržomus košmarus. Jeigu, jis tai žinotų, tai privestų jį jaustis siaubingai, ir jis nedrįstų manęs kada nors palikti net dėl pačių svarbiausių priežasčių. Tai būtų kaip pradžioje, kai jis sugrįžo iš Italijos. Jo auksinės akys tapo juodos ir jis kentėjo dėl savo troškulio, nors jau nebuvo reikalinga, kad jis kentėtų. Taigi, aš užsidėjau narsų veidą, ir išspirdavau jį pro duris, kada tik Emetas ir Džasperas nodėdavo išvykti.

Bet, manau, kad jis vistiek matė mane kiaurai. Šiek tiek. Šį rytą jis paliko ant mano pagalvės žinutę:

Aš grįšiu taip greitai, kad tu net nespėsi manęs pasiilgti. Pažiūrėt į mano širdį – aš palieku ją su tavimi.

Taigi, dabar aš turėjau tuščią, didelį šeštadienį nieko neveikiant, tik mano rytinė pamaina Niutonų Olimpiko sporto reikmenų parduotuvėje šiek tiek mane išblaškys. Ir žinoma, o taip, toks paguodžiantis Alisos pažadas.

- Aš lieku medžioti arčiau namų. Būsiu tik už penkiolikos minučių, jei tau manęs reikės. Nenuleisiu akių, jei kils kokių bėdų.

Vertimas: Nedaryk nieko linksmo, tik dėl to, kad Edvardas išvykęs.

Alisa neabejotinai taip pat galėjo suluošinti mano furgoną kaip ir Edvardas.

Stengiausi žiūrėti į šviesiąją pusę. Aš turėjau planą su Andžela dėl jos mokslo baigimo kvietimų, taigi tai išblaškys. Ir Čarlio nuotaika buvo puiki dėl Edvardo nebuvimo, taigi aš galėčiau mėgautis tuo, kol tai tęsis. Alisa praleistų naktį su manimi, jei tik aš graudžiai paprašyčiau. Ir tada rytoj, Edvardas grįžtu. Išgyvensiu.

Nenorėdama būti juokinga, dėl atvykimo per anksti į darbą, valgiau lėtai, po vieną javainį visą laiką. Vėliau, kai išploviau indus, sudėlioju magnetukus ant šaldytuvo į idealią liniją. Gal aš plėtojau viską nustelbiantį, neįveikiamą poreikį daryti netvarką.

Paskutiniai du magnetukai – juodi apvalūs, praktiškai rutuliukai buvo mano mėgstamiausi, nes galėdavo išlaikyti dešimt popierių, neįdedant daug darbo – nenorėjo bendradarbiauti mano tvirtinime. Jų poliškumas buvo atvirkščias, kiekvieną kartą, kai bandydavau juos sudėti į vieną liniją, jie atšokdavo vienas nuo kito.

Dėl kai kurių priežasčių – artėjanti manija turbūt – tai tikrai mane erzino. Kodėl jie negalėjo žaisti gražiai? Kvaili ir užsispyrę. Aš dėju juos vieną prie kito lyg tikėdamasi, kad jie pasiduos. Aš galėjau vieną apversti, bet tai būtų kaip pralaimėjimas. Pagaliau, įpykusi ant savęs labiau nei ant magnetų, aš juos nuėmiau nuo šaldytuvo ir laikiau abejose rankose. Prireikė šiek tiek

pastangų, jie buvo pakankamai stiprūs priimti kovą – bet aš priverčiau juo gyvuoti greta vienas kito.

- Matot. – pasakiau garsiai – kalbėjimas su negyvais daiktais niekada nėra geras ženklas. – Nėra taip baisu ar ne?

Stovėjau sekunde čia kaip idiotė, negalinti ramiai pripažinti, kad turėjau ilgai trunkančią kovą prieš moksliskus elementus. Tada, su atsidusimu uždėjau magnetukus ant šaldytuvo.

- Nereikia būti tokiems nelankstiems. – sumurmėjau.

Vis dar buvo per anksti, bet nusprendžiau išeiti iš namų pirmiau, nei negyvi daiktai pradės kalbėti su manimi.

Kai atvažiavau pas Niutonus, Maikas metodiškai šlavė perėjimą, kol tuo metu jo mama pertvarkė naują prekystalio išdėstymą. Prigavau juos vidury ginčo, neįtariant, kad aš jau atvažiavau.

- Bet tai vienintelis laikas, kai Taileris gali eiti. – paaiškino Maikas. – Tu sakei, kad po mokyklos baigimo...

- Tau teks palaukti. – ponია Niuton atšovė. - Jūs su Taileriu turėsit susimąstyt daryt ką kitą. Tu nevažiuosi į Sietlą iki tol, kol policija neišsisaiškins kažko, kas ten vyksta. Aš žinau Betė Krauli tą patį pasakė Taileriui, taigi baik elgtis taip, lyg aš būčiau blogoji – o, labas rytas, Bela. – pasakė ji, kai mane pastebėjo, ir greitai sušvelnino toną. – Tu ankstyva.

Karen Niuton buvo paskutinis žmogus, kurio aš paprašyčiau pagalbos sporto prekių parduotuvės lauke. Jos idealiai nubalinti blondiniški plaukai visada tvarkingai buvo suriški į elegantišką pynutę už jos kaklo, jos rankų nagai buvo nupoliruoti profesionalų, kaip ir kojų nagai – besimatantys pro aukštakulnius batelius, kurie nebuvo panašūs į jokus Niutonų siūlomus iškylos batus.

- Mažas eismas. – aš pajuokavau, kai čiupau savo baisią, fluorescentinę, oranžinę liemenę iš po prekystalio. Buvau nustebinta, kad ponია Niuton irgi žinojo apie įvykius Sietle kaip Čarlis. Maniau jis metasi į kraštutinumus.

- Na, aaaa... – ponია Niuton padvejojo akimirka, atrodanti nepatogiai su krūva reklaminių skelbimų, kuriuos ji ruošėsi išdėlioti.

Aš sustojau, viena ranka laikydama savo liemenę. Pažinojau tą žvilgsnį.

Kada aš leidau ponams Niutonams suprasti, kad aš čia nebedirbsiu šią vasarą – palikdama juos pačiu užimčiausiu metų laiku – jie pradėjo mokyti vietoj manęs Keite Maršal. Jie negalėjo mums abejoms mokėti algos, taigi jei atrodydavo lėta diena...

- Aš jau ruošiausi skambinti. – Ponია Niuton tęsė. – Nemanau, kad turėsime tonas darbo šiandien. Mes su Maiku, manau, tai įveiksime. Man labai gaila, kad tu turėjai keltis ir važiuoti...

Kokią kitą dieną, aš būčiau ekstazėje dėl taip pasisukusių įvykių. Šiandien... ne per daugiausiai.

- Gerai. – aš atsidusau, mano pečiai susmuko. Ką dabar darysiu?

- Taip neteisinga, mama. – pasakė Maikas. – Jei Bela nori dirbti... -.

- Ne, viskas gerai, ponias Niuton. Tikrai, Maikai. Man reikia baigti namų darbus ir medžiaga... – nenorėjau būti šeimyninės nesantaikos šaltinis, kai jie jau ir taip ginčijosi.

- Ačiū, Bela. Maikai, dar nesutvarkei praėjimo. Hm, Bela ar tu nieko prieš jei nuneštum šitas skrajutes iki Dampsterio. Aš pasakiau mergaitei, kuri tai atnešė, kad aš juos padėsiu ant prekystalio, bet aš neturiu vietos.

- Žinoma, jokių problemų. – padėjau savo liemenę, pasikišau skrajutes po ranka ir išėjau į ūkanotą lietų.

Dampsteris buvo netoli Niutonų, kaimynystėje, kur mes darbuotojai tariamai statydavome automobilius. Aš vilkausi į priekį, spardydama akmenukus irzliai iš po savo kelio. Norėjau išmesti krūvelę į šiukšlių dėžę, kol mano akys užkliuvo už paryškintu šriftu viršuje parašytos antraštės. Vienas žodis atkreipė mano dėmesį.

Aš sugriebiau popierėlius rankomis, ir išžiūrėjau į paveikslėlį po antrašte. Gniužulas pakilo mano gerklėje.

IŠGELBĖKIME OLIMPIKO VILKUS

Po užrašų buvo nupieštas vilkas eglyne, jo galva atlošta į mėnulį. Tai buvo trikdantis paveikslėlis; dėl vilko graudžios laikysenos jis atrodė vienišas. Lyg jis kauktų iš širdgėlos.

Ir tada aš bėgau link savo furgono, skrajutes vis dar suspaudusi savo gniaužtuose.

Penkiolika minučių – tik tiek aš turėjau. Bet to galėjo užtekti. Buvo penkiolika minučių iki La Pušo. Ir be abejo aš galėjau kirsti sieną po kelių minučių išvažiavus iš miesto.

Mano pikapas suriaumojo be jokio vargo.

Alisa negalėjo manęs matyti darant to, nes aš to neplanavau. Staigus sprendimas, tai buvo raktas. Ir kaip greitai aš judėsiu, taip galėsiu tai įgyvendinti.

Aš numėčiau skubiai drėgnas skrajutes, jos išsimėtė netvarkingai ant keleivio sėdynės – šimtai paryškintų antraščių, šimtai staugiančių vilkų geltome fone.

Aš lėčiau drėgnu plentu, įjungusi priekinio stiklo valytuvus, nekreipdama dėmesio į senovinio variklio dejavimą. Penkiasdešimt penki buvo viskas ką aš galėjau išspausti iš savo pikapo, ir aš maldavau, kad to pakaktų.

Nežinojau, kur prasideda riba, bet pradėjau jaustis saugesnė, kai pasiekiau pirmuosius La Pušo namus. Tai turėtų būti už, kur dar Alisa galėtų sekti.

Aš jai paskambinsiu, kai nuvyksiu pas Andželą popiet, motyvavau, taip, kad ji žinotų, kad man viskas gerai. Jai nebus jokios priežasties susierzinti. Jai nereikės ant manęs pykti – Edvardas bus pakankamai piktas už du, kai grįš.

Mano furgonas neabejotinai šniokštė, kol sustojau prie gerai pažįstamo raudono namo. Gniužulas vėl sugrižo į mano gerklę, kol žiūrėjau į mažą vietą, kuri kartą buvo tapusi mano prieglobščiu. Tai buvo taip seniai, kada aš čia buvau.

Kol galėjau užgesinti variklį, Džeikobas žengė pro duris, jo veidas sumišęs su šoku.

Trumpoje tyloje, kol užgeso variklio riaumojimas, išgirdau jo aiktelėjimą.

- Bela?

- Labas, Džeikai.

- Bela. – jis sušuko atgal, jo veidu nutįso plati šypsena, lyg saulė prasiskverbė pro debesis. Jo dantys prasišvietė pro jo tamsią odą. – Negaliu patikėti.

Jis pribėgo prie mano furgono ir truktelėjo mane pro atvertas dureles, ir tada pradėjome šokinėti aukštyn žemyn kaip maži vaikai.

- Kaip čia patekai?

- Pabėgau.

- Nuostabu.

- Sveika, Bela. – Bilis išriedėjo pro duris, pasižiūrėti dėl ko kilo toks sujudimas.

- Sveikas, Bil... -

Kaip tik tada, mano oras užsigniaužė – Džeikobas pačiuo mane į glėbį taip tvirtai, kad negalėjau kvėpuoti ir apsuko mane ratu.

- Oho! Gera tave čia matyti.

- Negaliu... kvėpuoti. – aiktelėjau.

Jis nusijuokė ir nuleido mane.

- Sveika atvykus, Bela. – Jis pasakė išsišiepdamas. Ir žodžiai kuriuos jis pasakė skambėjo kaip, *sveika sugrįžus namo*.

Mes pradėjome vaikščioti, perdaug įsitempę prisėsti namuose. Džeikobas beveik šokinėjo kai judėjo ir man teko jam priminti, kad mano kojos ne dešimt pėdų ilgumo.

Kai mes vaikščiojome aš save įkūnijau į kitą savęs versiją, į save, kokią aš buvau su Džeikobu. Truputį jaunesnę, truputį mažiau atsakingą. Į kažką, kas turėjo galimybę padaryti ką nors tikrai kvailo be jokios rimtos priežasties.

Mūsų veržlumas tęsėsi iki kelių pirmųjų pokalbio temų, kaip mums sekasi, kas įvyko, kiek ilgai aš turėjau laiko, kas privertė mane čia atvykti. Kai aš neryžtingai jam užsiminiau apie skrajutes apie vilkus, jo riaumojantis juokas ataidėjo iš už medžių.

Bet tada, kai mes lengva eisena praėjome parduotuvę, prasibrovėme pro tamsius krūmus, kurie juosė Pirmąjį paplūdimį, mes priėjome sunkesnes temas. Labai greitai pradėjome kalbėtis apie priežastis, dėl kurių buvome taip ilgai išsiskyre, ir aš stebėjau kaip mano draugo veidas pasidengia karčia kauke, kuri taip pat buvo gerai pažįstama.

- Tai kokia istorija bet kokių atveju? – paklausė Džeikobas, paspirdamas iš kelio į krantą išmesto medžio gabalą su per daug jėgos. Jis praslydo smėliu ir atsitremkė į uolas. – Aš turiu galvoje, nuo paskutinio karto, kai mes...na, prieš, tu žinai... – Jis vargo su žodžiais. Jis giliai įkvėpė ir pabandė dar kartą. – Ką aš klausiu yra... ar viskas grįžo į savo vietas, kaip ir prieš jam išvykstant? Tu jam už visa tai atleidai?

Aš giliai įkvėpiau. – Nebuvo už ką atleisti.

Aš norėjau praleisti tą dalį, išdavystės, kaltinimo, bet žinojau, kad mes turime apie tai pakalbėti, jei norime kalbėti kažką toliau.

Džeikobo veidas susiraukšlėjo, lyg jis būtų palaižęs citrinos. – Aš norėčiau, kad Semas būtų tavo nufotografavęs, kai rado tavo tą rugsėjo naktį. Tai būtų eksponatas A.

- Niekas neteisiamas.

- Gal kai kas turėtų.

- Nemanau, kad tu jį tebekaltintum, jei žinotum, kodėl jis išvyko.

Jis piktai pažiūrėjo į mane akimirką. – Gerai. – jis rūgščiai metė išsikį. – Nustebink mane.

Jo priešiškumas sekino mane – susierzinanau dėl jo vulgarumo, mane skaudino pykti ant jo. Tai priminė man vieną šaltą popietę prieš daug laiko – kai dėl kai kurių Semo paliepiimų – jis pasakė man, kad negalime būti draugais. Man prireikė sekundės save nuraminti.

- Edvardas mane paliko praeitą rudenį, nes manė, kad aš neišgyvensiu su vampyrais. Jis manė, kad man bus sveikiau, jei jis išvažiuos.

Džeikobas padarė dvigubą ėjimą. Jis kovojo minutę. Bet ką, ką jis planavo pasakyti, tai neabejotinai ilgiau nebuvo taikoma. Aš džiaugiausi, kad jis nežinojo katalizatoriaus prieš Edvardo sprendimą. Aš galėjau tik įsivaizduoti, kaip jis būtų reagavęs, jei būtų sužinojęs, kad Džasperas bandė mane nužudyti.

- Tačiau, jis vis dėlto grįžo ar ne? – Sumurmėjo Džeikobas. – Blogai, kad jis nesilaikė savo sprendimo.

- Jeigu tu prisimeni, aš nuvykau ir parsivežiau jį.

Džeikobas spoksojo į mane akimirką, ir tada atsitraukė. Jo veidas atsipalaidavo, ir jo balsas buvo ramesnis, kai kalbėjo.

- Tas tiesa. Tai aš niekada neišgirsiu istorijos. Kas atsitiko?

Aš susvyravau, prikasdama savo lūpą.

- Ar tai paslaptis? – Džeikobo balsas tapo pašaipus. – Ar tu sau neleidi man to pasakyti?

- Ne. – aš atšoviau. – Tai tiesiog tikrai labai ilga istorija.

Džeikas nusišypsojo, arogantiškai, ir pasisuko link paplūdimio tikėdamasis, kad jį seksiu.

Nebuvo smagu būti su Džeikobu, kai jis elgėsi taip. Aš nusekiau automatiškai paskui jį, netikra, ar nevertėtų man geriau apsisukti ir grįžti atgal. Man reiktų susitikti Alisą veidas į veidą, kai aš grįšiu namo... Aš manau, man nereiktų skubėti.

Džeikobas ėjo link milžiniško, pažiūtamą į krantą išmesto medžio gabalo – ištisas medis su visomis šaknimis, nubalintas ir išmestas ant smėlio; tai buvo mūsų medis.

Džeikobas atsisėdo ant natūralaus suoliuko ir paplekšnojo į vietą šalia jo.

- Aš nieko prieš ilgas istorijas. Ar ten yra kokio veiksmo?

Aš pavarčiau savo akis ir atsisėdau šalia jo. – Yra šiek tiek veiksmo. – pripažinau.

- Tai neturėtų būti tikras siaubas be veiksmo.

- Siaubas! – aš pasišaipiau. – Ar tu gali pasiklaudyti, ar tu mane pertraukinėsi su šurkščiais komentarais apie mano draugus?

Jis suvaidino užspaudžiantis lūpas ir numetė nematomą raktą sau už peties. Aš stengiausi nesijuokti, nesėkmingai.

- Aš pradėsiu nuo to, ką tu jau žinai. – pasakiau ryžtingai, bandydama susisteminti istoriją savo galvoje prieš pradėdant kalbėti.

Džeikobas pakėlė ranką.

- Pradėk.

- Tai gerai. – jis pasakė. – Aš nesuprantu daugelio dalykų, kurie vyksta šiuo metu.

- Aha, na tai sudėtinga sutelkti dėmesį. Tu žinai kaip Alisa mato dalykus?

Pamačiau jo rūščią išvaizdą – vilkai nebuvo sudominti, kad vampyrų legendos apie antgamtiškas dovanas buvo tiesa – ir pradėjo įvertinti mano priežastis vykti į Italiją gelbėti Edvardo.

Aš stengiausi kalbėti kuo glausčiau, praleisdama viską, kas nesvarbu. Aš stengiausi įskaityti Džeikobo reakciją, bet jo veidas buvo mįslingas, kai aš paaiškinau kaip Alisa pamatė Edvardo ketinimą nusizudyti, kai jis pamanė, kad aš mirusi. Kartais Džeikobas buvo taip giliai pasinėręs į apmąstymus, kad abejojau ar jis klausosi. Jis pertraukė mane tik vieną kartą.

- Ateities matyme kraugeriai negali mūsų matyti? – jis pakartojo, jo veidas kartu ir piktas, ir džiugus. – Rimtai? Tai puiku!

Sukandau savo dantis ir mes sėdėjome tyloje. Jo veidas buvo laukiantis, kai jis laukė manęs tęsti. Aš piktai pažiūrėjau į jį, kol jis suprato savo klaidą.

- Ak! – jis pasakė. – Atleisk. – Jis surakino savo lūpas vėl.

Jo reakciją buvo lengvą perskaityti, kai aš pradėjau dalį apie Volturius. Jo dantys susikando, žasies oda pašiurpo ant jo rankų, ir jo šnervės išsiplėtė. Aš nesileidau į smulkmenas, tik jam pasakiau, kad Edvardas ištraukė mus iš bėdų, be mūsų įdomaus pažado ir vizito, kurio mes tikėjomės. Džeikobui nereikėjo sapnuoti mano košmarų.

- Dabar tu žinai visą istoriją. – aš užbaigiau. – Dabar tavo eilė kalbėti. Kas įvyko, kai aš buvau pas savo mamą šį savaitgalį?- Žinojau, kad Džeikobas man papasakos daugiau detalių, nei papasakojo Edvardas. Jis nebijojo manęs išgąsdinti.

Džeikobas palinko į priekį, iškart pagyvėjęs. – Taigi, aš Embris ir Kvilas šeštadienio naktį bėgome į sargybą, tiesiog seniai įsistovėjusi tvarka, kai staiga iš niekur – pokšt. – Jis atmetė savo rankas, pavaizduodamas sprogimą. – Tai buvo – švieži pėdsakai, nesenesni nei penkiolika minučių. Semas norėjo, kad mes jo palauktume, bet aš nežinojau, kad tu išvykus, ir nežinojau ar tavo kraugeriai saugo tave ar ne. Taigi, mes sekėme ją visu greičiu, bet ji kirto sutarties liniją

prieš mums ją pagaunant. Mes išsiskirstėme palei liniją, tikėdamiesi, kad ji vėl ją kirs. Tai buvo gniuždymas leisti sau tai tau pasakyti. – Jis pamosikavo savo rankomis ir jo plaukai – peraugę nuo trumpų, su kuriais jis prisijungė prie gaujos – nudribo ant akių. – Mes baigėme per daug toli į pietus. Kalenai persekiojo ją iš kitos pusės tik kelios mylios į šiaurę nuo mūsų. Tai būtų buvusi puiki pasala, jei būtume žinoję, kad jie ten.

Jis papurtė savo galvą, vaipydamasis dabar. – Tada tai tapo pavojinga. Semas ir kiti pasivijo ją greičiau nei mes, bet ji peršoko tiesiai per liniją, ir ištisas sąlėkis jau buvo susirinkęs kitoje pusėje. Didysis, koks jo vardas...?

- Emetas.

- Taip, jis. Jis puolė ją, bet ta rudaplaukė greita. Jis praskrido už jos, ir beveik neatsitrenkė į Polą. Taigi, Polas... na, tu žinai Polą.

- Aha.

- Jis prarado savo susikaupimą. Negaliu sakyti, kad kaltinu jį – didysis kraugerys buvo tiesiai virš jo. Jis šoko – ei, nežiūrėk į mane tokiu žvilgsniu. Vampyras buvo mūsų žemėse.

Aš stengiausi nuraminti savo veidą, kad jis galėtų tęsti toliau. Nagais kasiau delnus nuo istorijos sukkelto streso, nors žinojau, kad tai pasibaigs gerai.

- Bet kokių atveju, Polas prašė ir tas didysis grįžo į savo pusę. Bet tada, hm, na ta, ai, blondinė... – Džeikobo išraišką tapo komiška persipynusi su pasišlykštėjimu ir nenorinti žavėtis, kai jis stengėsi priėti prie žodžio apibūdinančio Edvardo seserį.

- Rozali.

- Tebūnie. Ji peržengė ribą, taigi Semas ir aš grįžau Polui į pašonę. Tada jų lyderis ir kitas blondinas vyras... -

- Karlailas ir Džasperas.

Jis pasižiūrėjo į mane susierzinusiu žvilgsniu. – Tu žinai, kad man tai visiškai nerūpi. Na, gerai, taigi, Karlailas pasikalbėjo su Semu, stengdamasis viską nuraminti. Ir tada taip keista, nes visi tikrai greitai nusiramino. Tai buvo dėl to, kad tas kitas, kurį tu minėjai, padarė netvarką mūsų galvose. Bet net žinodami, ką jis daro, negalėjome nusiraminti.

- Aha, žinau tą jausmą.

- Tikrai erzina, kai taip jautiesi. Tik tu gali likti nepasipiktinusi po visko. – Jis papurtė savo galvą piktai. – Taigi, Semas ir vampyrų galva sutarė, kad Viktorijai reikia suteikti pirmumą ir mes pradėjome ją sekti vėl. Karlailas leido mums kirsti ribą, kad mes galėtume prideramai ją sekti, bet tada ji jau buvo ant uolų, į šiaurę Makao kaime, tiksliai ten, kur linija ribojasi su pajūriu. Ji nušoko į vandenį vėl. Tas didysis ir tas ramusis prašė leidimo kirsti liniją ir sekti kartu su mumis, bet aišku mes pasakėme ne.

- Gerai. Aš turiu galvoje, jūs buvote kvaili, bet aš džiaugiuosi. Emetas niekada nebūna per daug atsargus. Jis galėjo susižeisti.

Džeikobas prunkštelėjo. – Tai ar tavo vampyras pasakė tau, kad mes puolėme be jokios priežasties, ir kad jo visiškai nekaltas sąlėkis ...-

- Ne. – aš pertraukiau. – Edvardas papasakojo man tą pačią istoriją, tik be kelių detalių.

- Hm. – Džeikobas pasakė po iškvėpimo, palinko į priekį paimti uolieną, vieną iš milijono, pribarstytą po mūsų kojomis. Su įprastiniu judesiu, jis numetė jį gerus šimtą metrų link įlankos.
– Na, ji grįš aš manau. Mes palaikysime jai kitą šūvį.

Aš sudrebėjau. Žinoma, kad ji grįš. Ar Edvardas tikrai man praneš apie tai kitą kartą? Nebuvau tikra. Turėsiu stebėti Alisą, stebėti visus pasikartojančio modelio ženklus....

Džeikobas atrodo nepastebėjo mano reakcijos. Jis žiūrėjo per bangas, su susimąščusia išraiška, atvertomis lūpomis.

- Apie ką galvoji? – Paklausiau po ligo laiko, tylaus laiko.

- Galvoju apie tai, ką man pasakei. Apie tai, kai ateities matytoja pamatė tave šokant nuo uolos ir pagalvojo, kad tu nusprendei nusižudyti, ir kaip tai neteko kontrolės... kaip tu manai, jei tu būtum laukusi manęs kaip tu ir numatei, ar tada kraug – Alisa būtų galėjusi matyti tavo šuolį? Nieks nebūtų pasikeitę. Mes dabar turbūt būtume mano garaže, kaip bet kurį kitą šeštadienį. Nebūtų jokių vampyrų Forkse, ir tu, ir aš... – jis nutilo, giliai susimąstė.

Tai trikdė, kai jis tai pasakė, lyg būtų gerai, kad nebūtų vampyrų Forkse. Mano širdis sutuksėjo nuo paveiklo, kurį jis piešė.

- Edvardas būtų grįžęs bet kokiu atveju.

- Ar tu tuo tikra? – jis paklausė, agresyviai iškart, kai tik aš paminėjau Edvardo vardą.

- Buvimas atskirai... tai neišsisprendė nė vienam iš mūsų į gerą.

Jis pradėjo kažką sakyti, kažką pikto, sprendžiant iš jo išraiškos, bet sustabdė save, giliai įkvėpė ir pradėjo iš naujo.

- Ar žinai, kad Semas ant tavęs pyksta?

- Ant manęs? – Prireikė sekundės. – Ooo, supratau. Jis galvoja, kad jie nebūtų grįžę, jei manęs čia nebūtų.

- Ne. Tai ne tai.

- Tai kokios tada jo problemos?

Džeikobas palinko į priekį vėl pačiupti uolienos. Jis suko ir suko ją tarp savo pirštų; jo akys buvo prikaustytos prie juodo akmens, kol jis kalbėjo žemu balsu.

- Kada Semas matė... kokia tu buvai pradžioje, kai Bilis pasakė, kad Čarlis nerimauja, kad tau ne geriau ir kai tu pradėjai šokinėti nuo uolų...

Aš nutaisiau veidą. Niekas nesiruošė leisti man to pamiršti.

Džeikobo akys švystelėjo ant manęs. - Jis manė, kad tu vienintelis žmogus pasaulyje, su tokia didele priežastimi nekęsti Kalenų kaip ir jis. Semas jaučiasi truputį... apgautas, kad tu leidai jiems grįžti į tavo gyvenimą, lyg jie niekada nebūtų tavęs įskaudinę.

Sekundę negalėjau patikėti, kad taip jaučiasi tik Semas. Ir rūgštis mano balse dabar buvo jiems abiem.

- Gali pasakyti Semui, kad gali eit tiesiai... -

- Pažiūrėk į tai. – Jis pertraukė mane, parodydamas į erelį, kuris staiga pasileido kristi į vandenyną iš didžiulio aukščio. Jis sustabdė save tik paskutinę minutę, kai nagas jau laužė bangos paviršių, tik per akimirksnį. Tada jis nuplasnojo, jo sparnai įsitempė nuo didžiulės žuvies naštos, kurią jis nutvėrė.

- Tu matai tai visur. – Pasakė Džeikobas, jo balsas tapo santūrus. – Gamta pasirenka kryptį – plėšrūnas pasirenka auką, begalinis mirties ir gyvybės ratas.

Nesupratau paskaitos apie gamtos prigimtį esmės. Spėjau, kad jis tik nori pakeisti temą. Bet tada jis pasižiūrėjo į mane, su baisiu siaubu jo akyse.

- Ir vis dar – tu negali matyti žuvies bučiuojančios erelį. Tu niekada to nepamatysi. – Jis išsiviepė su pašaipia šypsena.

Išsivėpiau atgal tvirtai, kad jatau rūgšties skonį savo burnoje. – Gal žuvis stengiasi. – aš pasiūliau. – Sunku pasakyti, apie ką mąsto žuvis. Žinai, ereliai gerai atrodantys paukščiai.

- Tai štai kas čia slepiasi. – Jo balsas staiga tapo šiurkštesnis. – Gera išvaizda?

- Nebūk kvailas, Džeikobai.

- Pinigai tada? – jis laikėsi.

- Kaip gražu. – sumurmėjau, atsikeliant nuo medžio. – Jaučiu pasitenkinimą, kad tu tiek daug apie mane galvoji. – nususukau nuo jo ir pradėjau žingsniuoti.

- Oi, nepyk. – Jis buvo tiesiai už manęs, sugriebė mane už liemens ir apsuko. – Aš rimtai.

- Bandau suprasti, bet nesuprantu.

Jo antakiai pikta susispaudė ir jo akys sutamsėjo savo juoduose šešėliuose.

- Aš jį myliu. Ne todėl, kad jis gražus, ar todėl, kad turtingas. – Aš ištėškiau žodžius Džeikobui. – Aš norėčiau, kad jis nebūtų nė vienas, nė kitas. Tai galėtų sulyginti plyšį tarp mūsų nors kiek – nes jis vis dar labiausiai mylintis, labiausiai nesavanaudiškas, pats nuostabiausias ir padoriausias žmogus, kokį tik esu susikus. Žinoma, aš jį myliu. Kaip sunku tai suprasti?

- To neįmanoma suprasti.

- Tada apšviesk mane, Džeikobai. – leidau sarkazmui išskristi. – Kokia yra pagrįsta priežastis kam nors ką nors įsimylėti? Nuo tada, kai aš akivaizdžiai esu neteisi.

- Aš manau, kad geriausia būtų pradėti pasiieškant ko nors iš tavo rūšies. Tai dažniausiai suveikia.

- Na, tai įkliuvai. – atšoviau.- Aš manau, kad likčiau ištikima Maikui Niutonui vistiek.

Džeikobas suvirpėjo ir prikando lūpą. Galėjau matyti, kad mano žodžiai jį įskaudino, bet šiuo metu buvau pernelyg pikta, kad dėl to blogai jausčiausi. Jis paleido mano liemenį ir sudėjo savo rankas ant krūtinės, nususukdamas nuo manęs žiūrėti vandenyno.

- Aš žmogus. – Jis sumurmėjo, jo balsas beveik negirdimas.

- Tu nesi žmogus kaip Maikas. – aš tęsiau negailestingai. – Ar tu vis dar manai, kad tai svarbiausia aplinkybė?

- Tai ne tas pats. – Džeikobas nenusisuko nuo pilkų bangų. – Aš to nepasirinkau.

Nusijuokiau su netikėjimu. – Ar tu manai, kad Edvardas pasirinko? Jis nežinojo, kas su juo atsitiko, kaip ir tu.

Džeikobas judino galvą pirmyn ir atgal greitais, mažais judesiais.

- Tu žinai, Džeikobai, tu esi per daug baisiai teisuoliškas – atsižvelgiant į tai, kad tu vilkolakis ir viskas.

- Tai ne tas pats. – jis pakartojo, pažvelgdamas į mane.

- Nematau kodėl ne. Galėtum būti nors šiek tiek supratingesnis Kalenų atžvilgiu. Kokie iš tikrųjų jie yra geri – visiškai, Džeikobai.

Jis giliai suraukė antakius. – Jie neturėtų egzistuoti. Jų egzistavimas eina prieš gamtą.

Ilgą laiką spoksojau į jį nepatikliai pakėlus vieną antakį. Tik po kurio laiko jis tai pastebėjo.

- Kas?

- Kalbant apie nenatūralumą... – aš užsiminiau.

- Bela. – jis pasakė, jo balsas žemas ir kitoks. Suaugęs. Aš supratau, kad jis skambėjo lyg vyresnis už mane – lyg tėvas ar mokytojas. – Tai yra tai, su kuo aš gimiau. Tai yra dalis to, kas aš esu, kas yra mano šeima, kas mes visi esame gentyje – tai yra priežastis, kodėl mes dar esame čia.

- Be viso to. – jis pasižiūrėjo į mane, jo akys neperskaitomos. – Aš vis dar žmogus.

Jis pakėlė mano ranką ir priglaudė prie savo per šiltos krūtinės. Pro jo marškinėlius, aš galėjau jausti nuolatinį jo širdies plakimą savo delnu.

- Normalūs žmonės negali numesti motociklą tiek kiek tu gali.

Jis nusišysojo silpnai, puse šypsenos. – Normalūs žmonės bėga nuo monstrų, Bela. Ir aš niekada netvirtinau, kad esu normalus. Tiesiog žmogus.

Pykti ant Džeikobo buvo per daug sunkus darbas. Aš nusišypsojau ir atitraukiau ranką nuo jo krūtinės.

- Tu atrodei pakankamai žmogiškai man. – aš sutikau. – Šiuo metu.

- Aš jaučiuosi žmogumi. – jis žiūrėjo pro mane, jo veidas kažkur toli. Jo apatinė lūpa suvirpėjo ir jis tvirtai ją sukando.

- Oi, Džeikai. – sušnibždėjau tiesdama jo rankos.

Tai ir buvo dėl ko aš čia buvau. Štai kodėl aš būčiau priėmus bet kokį priėmimą, kai aš grįžau. Todėl, kad po visu sarkazmu ir pykčiu, Džeikobas buvo skausme. Kaip tik šiuo metu, tai gerai matėsi jo akyse. Nežinojau kaip jam padėti, bet žinojau, kad turiu stengtis. Tai buvo daugiau, nei vien skola jam. Tai buvo dėl to, kad jo skausmas skaudino mane. Džeikobas tapo dalimi manęs, ir dabar jau nieko negalėjai pakeisti.

5. PĖDSAKAS

- AR TAU VISKAS GERAI, DŽEIKAI? ČARLIS SAKĖ, KAD TURĖJAI sunkų laiką... ar nors kiek geriau?

Jis uždėjo savo šiltą ranką ant manosios. – Nėra jau taip blogai. – Jis pasakė, bet nežiūrėjo į mane.

Jis lėtai grįžo prie į krantą išmesto medžio, žiūrėdamas į vaivorykštės spalvų akmenukus, ir pastūmė mane į priekį link savęs. Aš atsisėdau atgal ant mūsų medžio, bet jis atsisėdo verčiau ant drėgnos, uolietos žemės, nei prie manęs. Aš maščiau, kad tai dėl to, kad lengviau galėtų paslėpti veidą. Jis tebelaikė mano ranką.

Pradėjau vapėti visokias nesamones, kad tik užpildyčiau tylą. – Jau praėjo tiek daug laiko, kai čia buvau paskutinį kartą. Aš turbūt praleidau aibę dalykų. Kaip Semas ir Emilė? Ir Embris? Ar Kvilas...-?

Aš sustojau vidury sakinio, kai prisiminiau, kad Džeikobo draugas Kvilas turėjo būti jautresnė tema.

- Oi, Kvilas. – Atsiduso Džeikobas.

Tai reiškias, tai turėjo nutikti – Kvilas turėjo prisijungti prie gaujos.

- Aš atsiprašau. – sumurmėjau.

Mano nuostabai, Džeikobas suprunkštė. – Nesakyk jam to.

- Ką turi galvoje?

- Kvilas nieiško gailėsčio. Net skirtingai – jis džiaugsmingas. Visiškai sujaudintas.

Aš nieko nesupratau. Visi kiti vilkai buvo tokie prislėgti dalintis savo lemtimi su kitais draugais. – Ką?

Džeikobas pakėlė savo galvą pažiūrėti į mane. Jis nusišypsojo ir pavartė savo akis.

- Kvilas mano, kad tai kiečiausias dalykas, kuris jam nutiko. Žinoti pagaliau dalį to, kas vyksta. Ir jis sujaudintas, kad vėl gali būti su draugais – būti dalis „minios“. – Džeikobas suprunkštė dar kartą. – Nemanau, kad turėtume stebėtis. Tai Kvilas.

- Jam tai patinka?

- Atvirai... tai labiausiai iš visų. – Džeikobas pritarė lėtai. – Ir yra neabejotinos to priežastys – greitis, laisvė, jėga... šeimos jausmas ... Semas ir aš vieninteliai, kurie tikrai jautėsi pasipiktinę. Ir Semas tai jau praėjo. Taigi, dabar aš verkiantis kūdikis. – Džeikobas nusikuokė pats iš savęs.

Buvo tiek daug dalykų, kuriuos norėjau sužinoti. – Kodėl jūs su Semu skirtingi? Kas atsitiko Semui? Kokios jo problemos? – klausimai virto iš manęs, be progos į juos atsakyti, ir Džeikobas vėl pradėjo juoktis.

- Tai ilga istorija.

- Aš tau papasakojau ilgą istoriją. Beje, aš neskubu grįžti. – pasakiau ir tada, išsivėpiau supratęs, kokioje būsiu bėdoje.

Jis greitai į mane pažiūrėjo, girdėdamas dviprasmybę mano žodžiuose. – Ar jis ant tavęs pyks?

- Taip. – pritariau. – Jis rimtai nekenčia, kad aš darau dalykus, kuriuos jis laiko... rizikingais.

- Kaip lankytis pas vilkolakius?

- Aha.

Džeikobas patraukė pečiais. - Tai negrįžk. Aš miegosiu ant sofos.

- Puiki mintis. – suniurnėjau. – Nes tada jis tikrai atvyks manęs ieškoti.

Džeikobas sustingo, ir tada šaltai nusišypsojo. – Ar tikrai jis tai padarytų?

- Jeigu jis bijotų, kad aš sužeista ar kažkas panašaus – tikriausiai.

- Mano idėjos visada skamba geriau.

- Prašau, Džeikai. Tai tikrai veda mane iš proto.

- Kas veda?

- Kad jūs du taip pasiruošę vienas kitą nužudyti. – paaiškinau. – Tai tikrai verčia mane pamišti. Kodėl jūs abu negalėtumėte elgtis civilizuotai?

- Ar jis rimtai pasiruošęs mane nužudyti? – Paklausė su nuožmia šypsena Džeikobas, nekreipdamas dėmesio į mano pyktį.

- Lyg tu to nematytum. – supratau, kad rėkiu. – Galiausiai, jis gali išaugo iš to. Jis žino, kad sužeisdamas tave, sužeistų mane – ir jis to niekada nepadarytų. Neatrodo, kad tau tai rūpėtų išvis.

- Taip, žinoma. – Sumurmėjo Džeikobas. – Aš tikras, kad jis yra tikras pacifistas.

- Ui! – išplėšiau savo ranką iš jo ir nustūmiau jo galvą šalin. Tada prisitraukiau savo kelius prie krūtinės, apkabinau tvirtai juos savo rankomis.

Piktai žiūrėjau į horizontą, nervinausi.

Džeikobas buvo tylus kelias minutes. Galiausiai jis atsistojo nuo žemės ir atsisėdo šalia manęs, apkabindamas rankomis mano pečius. Numečiau jas.

- Atleisk. – Jis pasakė tyliai. – Stengsiuosi elgtis kitaip.

Neatsakiau.

- Ar tu vis dar nori išgirsti apie Semą? – Jis pasiūlė.

Aš patraukiau pečiais.

- Kaip ir sakiau, tai labai ilga istorija. Ir labai... keista. Čia yra tiek keistų dalykų apie naują gyvenimą. Neturėjau laiko tau pusės papasakoti. Ir tas dalykas su Semu – na, aš nežinau ar sugebėsiu teisingai viską paaiškinti.

Jo žodžiai pakeitė mano pyktį į smalsumą.

- Aš klausau. – pasakiau stipriai.

Savo akies krašteliu, pamačiau jo veidu pakilusią šypsena.

- Semui buvo daug sunkiau nei bet kuriam iš mūsų. Nes jis buvo pirmasis, ir jis buvo vienas, ir jis neturėjo pasakyti kam nors, kas jam atsitiko. Semo senelis mirė prieš jam gimstant, ir jo tėvo niekada nebuvo šalia. Nebuvo nė vieno, kuris pastebėtų ženklus. Pirmą kartą, kai tai nutiko – pirmą kartą, kai jis pasikeitė – jis manė, kad jis išprotėjo. Jam prireikė dviejų savaitių, kad galėtų pasikeisti atgal.

- Tai buvo prieš tai, kai atvykai į Forksą, taigi tu negali prisiminti. Semo mama ir Lėja Clearwater ieškojo jo su eiguliais, policija. Žmonės manė, kad įvyko kokia katastrofa ar panašiai...

- Lėja? – paklausiau nustebinta. Lėja buvo Hario dukra. Išgirdus jos vardą, per mane automatiškai persisiuntė gailėsčio banga. Haris Clearwateris, senas Čarlio draugas, mirė nuo širdies infarkto šį pavasarį.

Jo balsas pasikeitė, tapo sunkesnis. – Aha. Lėja ir Semas buvo mokyklos laikų mylimieji. Jie pradėjo draugauti, dar kai ji buvo pirmakursė. Ji paklaiko, kai jis dinga.

- Bet jis ir Emilė...-

- Ar dar grįšiu prie to, tai istorijos dalis. – jis pasakė. Jis giliai lėtai įkvėpė ir greitai iškvėpė.

Aš manau, kad man buvo kvaila įsivaizduoti, kad Semas nemylėjo nieko prieš Emilę. Dauguma žmonių savo gyvenime įsimyli daug kartų. Tik tai, kad aš mačiau Semą ir Emilę ir negalėjau įsivaizduoti jo su kuria nors kita. Tai, kaip jis į ją žiūrėdavo... na, tai man priminė vaizdą, kurį aš kartais matau Edvardo akyse – kai jis žiūri į mane.

- Semas grįžo. – pasakė Džeikobas. – Bet jis nekalbėjo su nieko, kur buvo. Gandai sklido – daugiausiai, kad jis pasikeitė ne į gerą. Ir tada Semas atsitiktinai vieną popietę nubėgo pas Kvilo senelį, kai aplankyti ponios Uley atvyko senasis Kvilas Ateara. Semas papurtė savo ranką. Senasis Kvilas jau bebuvu gaunantis priepuolį. – Džeikobas sustojo nusijuokti.

- Kodėl?

Džeikobas uždėjo savo ranką ant mano skruosto ir pritraukė mano veidą prie jo – jis lenkėsi prie manęs, jo veidas buvo tik keliais coliais nuo mano. Jo delnas degino mano odą taip, lyg jis karščiuotų.

- Oi, tiesa. – pasakiau. Buvo nepatogu būti taip arti jo veido su jo karšta ranka ant mano odos. – Semas karščiavo.

Džeikobas nusijuokė vėl. – Semo ranka buvo tokio karščio, lyg jis ją būtų laikęs ant viryklės.

Jis buvo taip arti, kad galėjau jausti jo šiltą kvėpavimą. Aš atsainiai pasikėliau, kad nuimti jo ranką ir atlaisvinti mano veidą. Bet ar aš atvyniojau savo pirštus taip, kad neįskaudinti jo jausmų. Jis nusišypsojo ir atsitraukė, supratęs mano nerūpestingas pastangas.

- Taigi ponas Ateara nuvyko tiesiai pas kitus senesniusius. – Džeikobas pasakojo toliau. – Jie buvo likę vieninteliai, kurie galėjo tai prisiminti. Ponas Ateara, Bilis ir Haris iš tikrųjų matė jų senelių pasikeitimus. Kada senasis Kvilas jiems papasakojo, jie slapta susitiko su Semu ir viską paaiškino.

- Jam pasidarė lengviau, kai jis suprato – kad, jis nebuvo vienas. Jie žinojo, kas jis nebus vienintelis paveiktas Kalenų sugrįžimo. – Jis pabrėžė pavardę su netyčiniu pykčiu. – Bet nė vienas nebuvo pakankamai suaugęs. Taigi, Semas laukė, kol mes suaugsim, kad prisijungtume prie jo...

- Kalenai, to nenučiuokė.– pasakiau pašnibždomis. – Jie nemanė, kad vilkolakiai dar egzistuoja. Jie nenučiuokė, kad atvykdami čia, privers jus pasikeisti.

- Bet tai nekeičia fakto, kad jie tai padarė.

- Primink man, nesekti tavo blogosios pusės.

- Tu manai, kad aš užsimiršiu, kaip tu padarei? Mes negalime visi būti šventieji ir kentėtojai.

- Užauk, Džeikobai.

- Norėčiau galėti. – jis sumurmėjo tyliai.

Aš spoksojau į jį, bandydama suprasti jo atsakymą. – Ką?

Džeikobas sukikeno. – Vienas iš tų keistų dalykų, kuriuos minėjau.

- Tu... negali... užaugti? – paklausiau tuščiai. – Tu kas? Ne... senstantis? Ar čia pokštas?

- Nea. – jis suspaudė savo lūpas ant E.

Pajutau kraują veide. Ašaros – įniršio ašaros – pripildė mano akis. Mano dantys susispaudė drauge su gana girdimu džeržgenčiu garsu.

- Bela? Ką aš pasakiau?

Aš vėl buvau ant savo kojų. Mano delnai sugniaužti į kumščius, mano visas kūnas drebant.

- Tu. Esi. Nesenstantis. – išniurnėjau pro savo dantis.

Džeikobas truktelėjo mano ranką švelniai, bandydamas priversti mane atsisėsti. – Nė vienas iš mūsų nesensta. Kas blogai su tavimi?

- Aš esu vienintelė, kuri sensta. Aš senstu kiekvieną smirdinčią dieną. – Aš buvau arti klyksmo, mosuodama savo rankomis ore. Mažą laiką supratau, kad mosikavau Čarlio manierų mostais. Bet protinga dalis viršijo neprotingą. – Velnias! Kokio tipo šis pasaulis? Kur teisingumas?

- Ramiau, Bela.

- Užsičiaupk, Džeikobai. Tiesiog užsičiaupk. Tai taip neteisinga.

- Ar tu rimtai patrepsėjai savo kojomis? Aš maniau, tai daro tik merginos per televizorių.

Aš suniurnėjau neįspūdingai.

- Tai nėra taip blogai, kaip tu manai. Atsisėsk ir aš paaiškinsiu.

- Aš pastovėsiu.

Jis pavartė savo akis. – Gerai. Jei jau taip nori. Bet klausyk, aš pasensiu... kada nors.

- Paaiškink.

Jis paplekšnojo per medį. Sekundę piktai žiūrėjau, bet vėliau atsisėdau, mano nuotaika perdegė taip greitai, kai tik atsisėdau ir nusiraminau pakankamai suprasti, kad paverčiau save kvaile.

- Kai mes turėsime pakankamai kontrolės liautis... – pasakė Džeikobas. – Kai mes nustosim palaipti keistis išties laiką, mes vėl paaugsime. Tai nelengva. – Jis papurtė savo galvą, staigiai suabejojęs. – Aš manau, tai užtrunka gana ilgą laiką, kai išmoksti susivalgyti. Net Semas to nepriėjo. Tam nepadeda ištiesis vampyrų sąlėkis tiesiai už kelio. Mes negalime galvoti net apie išėjimą, kai genčiai reikia saugotojų. Bet tu neturėtum nukreipti viso savo pavyzdžio į tai, bet koku atveju, nes aš jau už tave vyresnis, fiziškai bent jau.

- Apie ką tu kalbi?

- Pažiūrėk į mane, Bela. Ar aš atrodau šešiolikos?

Aš žvilgtelėjau aukštyn ir žemyn, į jo milžinišką kūno sudėjimą, bandydama būti objektyvi. – Ne visai, aš manau.

- Visiškai. Todėl, kad mes pilnai užaugame viduje per kelis mėnesius, kai vilkolakiški genai pasireiškia. Spartus augimas yra tikras pragaras. – Jis nutaisė veidą. – Fiziškai, aš dvidešimt penkerių ar kažkas panašaus. Taigi, tau nėra jokios priežasties bijoti, kad tu už mane vyresnė kokius artimiausius septynerius metus.

Dvidešimt penkerių ar kažkas panašaus. Mintis susipynė mano galvoje. Bet aš prisiminiau tą augimo spartumą – aš prisiminiau žiūrėdama į jį gerokai ūgtelėjusį ir užpildžiau savo akis. Aš prisiminiau kaip jis skirtingai atrodė nuo vienos dienos iki kitos... aš papurčiau savo galvą, pasijutau apsvaiginta.

- Tai ar tu nori išgirsti apie Semą, ar tu rėksi ant manęs, dėl dalykų, kurie išves mane iš savitvardos?

Aš giliai įkvėpčiau. – Atsiprašau. Amžius man yra skaudi tema. Tai smogia per nervus.

Džeikobas susiaurino akis, ir jis atrodė lyg bandydamas nuspręsti kaip pasakyti žodį.

Kadangi, nenorėjau kalbėti apie man tikrai jautrias temas – mano planus ateičiai, ar sutartis, kurios galėtų sugriauti mano planus, taigi aš paskubinau jį. – Taigi, kai Semas suprato, kas dedasi, kai jis turėjo Bili, Hari ir poną Atearą, tu sakei, jam tai tapo lengviau. Ir tu taip pat sakei, kad yra kietosios dalys... – aš sudvejojau trumpam. – Tai kodėl Semas jų taip nekenčia? Kodėl jis svajoja, kad aš jų nekėsčiau?

Džeikobas atsiduso. – Tai tikrai keista dalis.

- Aš profesionalė keistuose dalykuose.

- Aha, žinau. – Jis išsiviepe prieš tęsdamas. – Taigi, tu teisi. Semas žinojo, kas vyksta ir viskas buvo beveik gerai. Daugeliu požiūrių jo gyvenimas grįžo, na, ne į tas pačias, bet į geresnes vėžias. – Bet tada Džeikobo išraiška įsitempė, lyg kažkas skausmingo artėtų. – Semas negalėjo to pasakyti Lėjai. Mums neleistina pasakyti kam nors, kas neturi žinoti. Ir jam tikrai nebuvo saugu apie ją būti – bet jis sukčiavo, kaip ir aš su tavimi. Lėja siuto, kad jis negali pasakyti, kas vyksta – kur jis buvo, kur jis dingsta kiekvieną naktį, kodėl jis grįžta toks išsekęs – bet jie sprendė tai. Jie stengėsi. Jie tikrai mylėjo vienas kitą.

- Ar ji sužinojo? Štai kas atsitiko?

Jis papurtė savo galvą. – Ne, tai nebuvo problema. Jos pusseserė, Emilė Young, iš Makao rezervato, atėjo jos aplankyti vieną savaitgalį.

Aš aiktelėjau. – Emilė Lėjos pusseserė?

- Antros eilės pusseserės. Bet vistiek buvo labai artimos. Jos buvo kaip seserys vaikystėje.

- Tai siaubinga... Kaip Semas galėjo...? – aš nutilau purtydama galvą.

- Nesmerk dar jo. Ar tau kas nors pasakojo... Ar tu kada girdėjai apie pažymėjimą?

- Pažymėjimą? – pakartojau dėl keisto žodžio? – Ne. Ką tai reiškia?

- Tai vienas iš tų keistų dalykų, su kuriais mes turime sutikti. Tai neatsitinka visiems. Iš tikrųjų, tai reta išimtis, ne taisyklė. Semas buvo apie visa tai girdėjęs dar tada, kai mes visi manėm, kad tai legendos. Jis girdėjo apie įspaudus, bet niekada nesapnavo, kad jam...

- Kas tai? Aš paraginau.

Džeikobo akys paklydo vandenyne. – Semas mylėjo Lėją. Bet tada, kai jis pamatė Emilę, niekas nebebuvo svarbu. Kartais... mes tiksliai nežinome kodėl... mes surandame porininką sau tokiu keliu. - Jo akys atsisuko į mane, jo veidas išraudo. – Turiu galvoje... savo sielos porininkus.

- Tokiu keliu? Meilė iš pirmo žvilgsnio? – susikenau.

Džeikobas nesiišypsojo. Jo akys kritiškos dėl mano reakcijos. – Tai truputį galingiau negu tai. Daugiau absoliutu.

- Atleisk. – sumurmėjau. – Tu rimtai, ar ne?

- Aha, rimtai.

- Meilė iš pirmo žvilgsnio? Bet dar galingiau? – Mano balsas buvo vis dar abejojantis ir jis tai girdėjo.

- Nėra lengva paaiškinti. Bet kokių atveju nevarbu. – Jis gūžtelėjo pečiais abejingai. – Tu norėjai sužinoti, kas privertė Semą pasikeisti dėl neapykantos vampyrams, privertė jį nekęsti savęs. Ir štai kas atsitiko. Jis sudaužė Lėjos širdį. Jis sulaužė visus pažadus, kuriuos kada jai buvo davęs. Kiekvieną dieną jis turėjo matyti kaltinimą jos akyse, ir jis žinojo, kad ji teisi.

Jis sustojo kalbėti šiurkščiai, lyg jis pasakė kažką, ko nenorėjo.

- Kaip Emilė sutiko su tuo? Jei ji buvo tokia artima Lėjai...? - Semas ir Emilė buvo absoliučiai kartu, du dėlionės gabaliukai, atitinkantys vienas kitą idealiai. Vis dar... nežinau, kaip Emilė praleido pro akis faktą, kad jis priklausė kažkam kitam. Jos beveik seserys.

- Ji buvo tikrai pikta iš pradžių. Bet iš tiesų yra sunku priešintis įsipareigojimo ir garbinimo lygmeniui. – Džeikobas atsiduso. – Ir tada, Semas galėjo jai papasakoti viską. Nėra taisyklių, kurios surištu tave, kai randi savo kitą pusę. Tu žinai kokia ji buvo įskaudinta?

- Aha. – Istorija Forkse buvo tokia, kad ji buvo apdraskyta lokio, bet aš žinojau paslaptį.

Vilkolakiai yra neprognozuojami, Edvardas buvo sakes. Šalia jų esantys žmonės sužeidžiami.

- Na, keistai pakankamai, tai buvo būdas kaip jie apsprendė dalykus, Semas buvo toks keliantis šurpą, toks pats savimi pasišlykštėjęs, toks pilnas neapykantos tam, ką padarė... Jis būtų puolęs po autobusu, jei tai jam būtų leidę pasijusti geriau. Jis galėjo padaryti bet ką, kad tik pabėgtų nuo to, ką padarė. Jis buvo sudaužytas į šipulius... Tada, kažkaip, ji buvo vienintelė, kuri nuramino jį, ir po viso to...

Džeikobas nebaigė savo minties, ir aš supratau, kad istorija tapo per daug asmeniška, kad ją dalintis.

- Vargšė Emilė. – sušnibždėjau. – Vargšas Semas. Vargšė Lėja.

- Aha. Lėja gavo blogiausia pagaigą. – Jis sutiko. – Ji užsidėjo narsuolės veidą. Ji tapo pamerge.

Aš nusukau žvilgsnį į šoną, link nelygių uolų, kurios kilo nuo vandenyno kaip kresni sulaužyti pirštai ant pietų apsupto uosto, kol aš bandžiau visą tai suprasti. Aš galėjau jausti jo akis ant manęs, laukiančios, kad ką pasakyčiau.

- Ar tai atsitiko ir tau? – pagaliau paklausiau, bet vis dar žiūrėjau į šoną. – Šitas meilės iš pirmo žvilgsnio dalykas?

- Ne. – jis atsakė gyvai. - Semas ir Džeradas yra vieninteliai.

- Hmm. – pasakiau, bandydama skambėti tik mangadiai sudominta. Aš jaučiau palengvėjimą ir stengiausi paaiškinti savo reakciją sau. Aš nusprendžiau, kad aš laiminga, kad jis netvirtina apie kažkokį mistišką, vilkišką ryšį tarp mūsų dviejų. Mūsų santykiai ir taip jau buvo sudėtingi. Man nereikėjo daugiau jokių antgamtiškų dalykų, negu tų, su kuriais jau turėjau susitaikyti.

Jis buvo tylus taip pat, ir tylą jautėsi truputį per daug nepatogi. Mano intuicija man sakė, kad nenoriu išgirsti apie ką jis galvoja.

- Kaip tai išsisprendė Džeradui? – paklausiau nutraukdama tylą.

- Jokių dramų čia. Tai tiesiog buvo mergaitė, su kuria jis sėdėjo kiekvieną dieną mokykloje ir niekada jos nepastebėdavo. Ir tada, kai jis pasikeitė, jis vėl į ją pažiūrėjo ir niekada daugiau nenusisuko. Kimė buvo sujaudinta. Ji buvo labai juo susižavėjusi. Ji buvo prirašinėjusi visą savo dienoraščio galą jo vardu. – Jis nusijuokė pašaipiai.

Aš suraukiau antakius. – Ar Džeradas tau tai papasakojo? Jam nevertėjo.

Džeikobas prikando lūpą. – Aš spėju neturėjau juoktis. Bet tai buvo juokinga.

- Kažkoks sielos partneris.

- Džeikobas atsiduso. – Džeradas nieko mums nesakė tyčia. Aš tau jau pasakojau tą dalį, atsimeni?

- Aaa, taip. Jūs galite girdėti vienas kito mintis, bet tik kai esate vilkai, tiesa?

- Tiesa. Taip, kaip tavo kraugerys. – Jis piktai pažiūrėjo

- Edvardas. – pataisiau.

- Žinoma, žinoma. Štai kaip aš tiek daug žinau, kaip jaučiasi Semas. Tai nėra, kad jis norėtų pasakoti, jei turėtų kitą pasirinkimą. Iš tikrųjų, tai yra tai, ko mes visi nekenčiame. – Pyktis staiga išsiveržė jo balse. – Tai siaubinga. Jokio privatumo, jokių paslapčių. Viskas, ko tu gėdijiesi, išskrojama visiems. – Jis sudrebėjo.

-Skamba siaubingai. – sušnibždėjau.

- Tai kartais naudinga, kai reikia susikordinuoti. – jis pasakė nenorom. – Kartą per mėlyną mėnulį, kai kraugeriai kirto mūsų teritoriją. Lorenui buvo smagu. Ir jeigu Kalenai nebūtų pasimaišę mūsų kelyje praeitą šeštadienį... Ui! – Jis atsiduso. – Mes galėjome ją turėti. – Jo kumščiai susispaudė į piktus kamuolius.

Aš suvirpėjau. Kaip daug aš jaudinausi, kad Emetas ir Džasperas bus sužeisti, tai buvo niekis prieš mintį, kad Džeikobas kaunasi prieš Viktoriją. Emetas ir Džasperas buvo arčiausi dalykai, kuriuos laikiau nesugriaunamais. Džeikobas vis dar buvo šiltas, vis dar palyginti žmogus. Mirtingas. Įsivaizdavau Džeikobą akis į akį su Viktorija, jos žvilgantys plaukai, draikstomi aplink jos keistai gudrų veidą... ir sudrebėjau.

Džeikobas pažiūrėjo į mane su smalsia išraiška. – Bet argi tau nėra taip pat visą laiką? Turint *ji* visą laiką tavo galvoje?

- Oi, ne. Edvardas niekada nėra mano galvoje. Jis tik norėtų.

Džeikobo išraišta tapo sutrikusi.

- Jis negali manęs girdėti. – paaiškinau, mano balsas šiek ties patenkintas savimi dėl senų įpročių. – Aš esu tokia vienintelė jam. Mes nežinome, kodėl jis negali.

- Keista. – pasakė Džeikobas.

- Aha. – pasitenkinimas savimi nublanko. – Tai turbūt reiškia, kad kažkas yra blogai su mano smegenimis. – pridėjau.

- Jau žinojau, kad kažkas yra blogo su tavo smegenimis. – jis sumurmėjo.

- Ačiū.

Saulė pasirodė iš už debesų staiga, staigmena, kurios aš nesitikėjau, ir aš turėjau susiaurinti akis norint žiūrėti į vandenyną. Viskas pakeitė spalvą – bangos grįžo nuo pilkos į mėlyną, medžiai – nuo nuobodžios alyvinės iki žvilgančios žalsvos, o vaivorykštiniai akmenukai suspindo kaip brangakmeniai.

Akimirką žvalgėmės, leisdami savo akims prisitaikyti. Nebuvo jokio garso už tuščių riaumojančių bangų, kurios aidėjo nuo kiekvienos uosto pusės, švelnus akmenų po vandeniu vienas prie kito judėjimo diržgesys, ir kirų verksmas aukštai virš galvų. Buvo labai ramu.

Džeikobas prisislinko arčiau manęs, taip, kad jis vėl palinko prie mano rankos. Jis buvo toks šiltas. Po minutės po šito, aš nusiėmiau savo lietpaltį. Jis padarė garsą savo gerklėje dėl savęs pasitenkinimo, ir priglaudė savo sruostą prie mano galvos viršaus. Aš galėjau jausti saulės karštumą ant savo odos - nors tai nebuvo ganėtinai šilta kaip Džeikobas – ir aš tingiai norėjau sužinoti, kiek užtruktų laiko man įdegti.

Per išsibaškymą, aš nukreipiau savo dešinę ranką į šoną ir stebėjau į saulės apšviestą blizgantį randą, kurį paliko Džeimsas.

- Apie ką galvoji dabar? – sumurėjo Džeikobas.

- Apie saulę.

- Mmmm. Ji graži.

- Apie ką tu mąstai? – paklausiau.

Jis sukikeno pats sau. – Aš prisiminiau kvailą filmą, į kurį tu mane pasikviete. Ir Maikas Niutonas viską apvėmė.

Aš taip pat nusijuokiau, nustebdama, kaip laikas pakeičia prisiminimus. Tai turėjo būti vienas reikšmingiausias, vienas labiausiai supainiojantis. Taip daug kas pasikeitė tą vakarą... Ir dabar aš galiu juoktis. Tai buvo paskutinė naktis, kurią Džeikobas ir aš turėjome, prieš tai, kai jis sužinojo tiesą apie savo palikimą. Paskutinis žmogiškas prisiminimas. Ir tiesiog savotiškai malonus prisiminimas dabar.

- Pasiilgstu to. – pasakė Džeikobas. – To, kai viskas buvo taip paprasta... nesudėtinga. Džiaugiuosi, kad turiu gerą atmintį. – Jis atsiduso.

Jis pajuto staigų mano kūno įsitempimą, kai jo žodžiai iššaukė mano pačios prisiminimus.

- Kas tai? – paklausė jis.

- Apie tuos gerus tavo prisiminimus... – aš atsitraukiau nuo jo, kad galėčiau perskaityti jo veidą. Kurį tarpą aš buvau sutrikus. – Neprieštarautum man papasakoti, ką tu darei pirmadienio rytą? Tu galvojei apie kažką, kas trikdė Edvardą. – *Trikdymas* nebuvo tikslus žodis tam, bet aš norėjau išgirsti atsakymą, taigi, aš maniau, kad geriausia nepradėti rūščiai.

Džeikobo veidas prašviesėjo su supratimu, ir jis nusijuokė. – Tiesiog mąščiau apie tave. Jam tai nepatiko, tiesa?

- Apie mane? Kas apie mane?

Džeikobas nusijuokė dar kartą, šį kartą dar kiekiau. – Prisiminiau kaip tu atrodei tą naktį, kai Semas tave rado – aš mačiau tai jo galvoje, lyg pats ten būčiau; tas prisiminimas nuolat neramino Semą, tu žinai. Ir tada, aš prisiminiau, kaip tu atrodei, kai pirmą kartą apsilankei pas mane. Aš lažinuosi, Bela, tu pati neįsivaizdavai kaip blogai atrodei. Praėjo savaitė, kai tu pradėjai atrodyti kaip žmogus. Ir aš visada atsiminsiu, kaip tu visada savo rankomis laikei save apkabinusi, bandydama save išlaikyti... – Džeikobas suvirpėjo ir papurtė savo galvą. – Man

sunku prisiminti, kokia liūdna tu buvai, ir tai nebuvo mano kaltė. Taigi, aš tai pavaizdavau, kad jam būtų sunkiau. Ir aš manau, jis privalo pamatyti, ką padarė.

Aš pliaukštelėjau jam per petį. Tai sužeidė mano ranką. – Džeikobai Blekai, niekada daugiau taip nesielk. Prižadėk, kad daugiau taip nedarysi.

- Na, jau ne. Neturėjau tokio smagumo mėnesius.

- Padėk man Džeikai... -

- Oi, susiimk, Bela. Kada aš vėl jį pamatysiu? Nesijaudink dėl to.

Aš atsistojau ant kojų, jis sučiupo mane už rankos, kai aš pradėjau eiti. Aš bandžiau išsilaisvinti.

- Aš išvažiuoju, Džeikobai.

- Ne, dar neišvažiuok. – Jis užprotestavo, jo ranka dar tvirčiau suspaudė mano. – Aš atsiprašau. Ir... gerai, aš to daugiau nedarysiu. Pažadu.

Atsidusau. – Ačiū, Džeikai.

- Nagi, sugrįžkime į mano namus. – jis pasakė entuziastingai.

- Iš tikrųjų, tai manau, man jau reikia eiti. Manęs laukia Andžela Vėber, ir, žinau, Alisa nerimauja. Nenoriu jos per daug nuliūdinti.

- Bet tu ką tik atvažiavai.

- Taip atrodo. – aš sutikau. Pažiūrėjau į saulę, kažkoku būdu jau pakilusią tiesiai virš galvų. Kaip galėjo laikas taip greitai praeiti?

Jo antakiai nusileido kartu su jo akimis. – Nežinau, kada vėl tave pamatysiu. – jis pasakė skaudančiu balsu.

- Atvažiuosiu, kai jis kitą kartą išvyks. – aš pažadėjau impulsyviai.

- Išvyks? – Jis pavartė savo akis. – Gražiai apibūdini, ką jis daro. Šlykštūs parazitai.

- Jei nesugebi gražiai elgtis, aš išvis daugiau niekada neatvažiuosiu! – pagrasinau bandydama išlaisvinti savo ranką. Jis neleido ištrūkti.

- Oi, nebūk pikta. – jis pasakė išsišiepdamas. – Nevalinga reakcija.

- Jei aš bandysiu vėl atvažiuoti, tu turėsi dėl kai ko pasitaisyti, gerai?

Jis laukė.

- Matai. – aš paaiškinau. – Man nesvarbu, kas vampyras, kas vilkolakis. Tai nereikšminga. Tu Džeikobas, ir jis yra Edvardas, ir aš esu Bela. Ir niekas daugiau nesvarbu.

Jis susiaurino lėtai savo akis. – Bet aš esu vilkolakis. – jis pasakė nenoromis. – Ir jis yra vampyras. – jis priedėjo su neabejotinu pasišlykštėjimu.

- Ir aš esu Mergelė. – Aš išrėkiau supykusi.

Jis pakėlė savo antakius, vertindamas mano išraišką smalsiomis akimis. Galiausiai jis patraukė pečiais.

- Jei tu gali tai matyti tai tokiu keliu...

- Galiu. Ir matau.

- Gerai. Tiesiog Bela ir Džeikobas. Jokių keistų Mergelių. – Jis nusišypsojo man, šilta, pažįstama šypsena, kurios buvau taip pasigėdus. Atsakiau tokia pačia šypsena, pasklidusia mano veidu.

- Aš tikrai tavęs pasiilgau, Džeikai.

- Aš taip pat. – Jis nusišypsojo plačiau. Jo akys buvo laimingos ir švarios, nors kartą išlaisvintos iš kartaus pykčio. – Daugiau, nei tu žinai. Ar greitai vėl aplankysi?

- Greitai kaip galėsiu. – pažadėjau.

6. ŠVEICARIJA

KAI VAŽIAVAU NAMO, NEKREIPIAU DAUG DĖMESIO Į kelią, kuris tviskėjo šlapiai nuo saulės. Aš galvojau apie srautą informacijos, kuria Džeikobas su manimi pasidalino, bandydama surūšiuoti, prisiversti tai suprasti. Nepaisant perkrovimo, jaučiausi šviesiau. Pamačius Džeikobo šypseną, nuodugnai išgvildenus visas paslaptis... tai nepavertė kai kurių dalykų idealiais, bet pavertė geresniais. Tai buvo taip, kaip turėjo būti. Džeikobui reikėjo manęs. Ir be jokios abejonės, aš maniau, kad nėra jokio pavojaus.

Tai atsirado iš niekur. Vieną akimirką nebuvo nieko, tik ryškus plentas mano galiniame veidrodėlyje. Kitą akimirką, saulė žibėjo ant sidabrinio Volvo tiesiai už manęs.

- O, šūdas. – suverkšlenau.

Aš mažčiau sustoti. Bet buvo per daug baimės susitikti jį čia pat. Aš svarsčiau apie šiek tiek parengiamo laiko... ir turint Čarlį šalia kaip amortizatorių. Galiausiai tai priverstų jo balsą nusileisti.

Volvo sekė mane tik per colį. Žiūrėjau į kelią prieš save.

Mažčiau bailiai ir mažčiau, važiauvau tiesiai pas Andželą, vienąkart pamatant žvilgsnį, kuris galėtų išdegtų skylę mano veidrodėlyje.

Jis sekė mane iki kol aš sustojau prie Vėberių namų. Jis nesustojo ir aš nežiūrėjau, kai jis pravažiavo. Nenorėjau matyti jo veido išraiškos. Aš greitai nuėjau betoniniu takeliu iki Andželos durų, taip greitai, kaip jis dingo iš akių.

Benas atidarė duris prieš tai, kai aš spėjau pabelsti, lyg jis būtų stovėjęs būtent už jų.

- Labas, Bela. – jis pasakė nustebęs.

- Sveikas, Benai. Hm, ar Andžela čia? – Nustebau, negi Andžela bus užmiršus mūsų planus, ir susigūžiau nuo minties grįžti anksčiau namo.

- Žinoma. – Benas pasakė kaip tik tada, kai Andžela pašaukė. – Bela! – ir pasirodė laiptų viršuje.

Benas pasirodė už manęs, kai mes abu išgirdome ant kelio automobilį; garsas manęs neišgąsdino – variklis sumikčiojo sustodamas, sekdamas garsaus pokšteliu sprogimo. Nieko panašaus į Volvo burzgimą. Tai turbūt lankytojas, kurio laukė Benas.

- Čia Ostinas. – Pasakė Benas, kai Andžela prie jo priėjo.

Automobilio garso signalas pasigirdo gatvėje.

- Pasimatysim vėliau. – pažadėjo Benas. – Jau tavęs pasiilgau.

Jis apglėbė rankomis jos kaklą, ir prisitraukė prie Andželos, kad galėtų, ją entuziastingai pabučiuoti. Po sekundės, Ostinas vėl pasignalizavo.

- Ate, Andž! Myliu tave! – Pašaukė Benas, kai nusiminęsėjo pro mane.

Andžela susvyravo, jos veidas lengvai paraudo, vėliau atsigavo ir pamojavo prieš tai, kai Benas su Ostinu dar nebuvo išvažiavę. Tada atsisuko į mane ir išsišiepė gailiai.

- Ačiū, kad tai darai, Bela. – ji pasakė. – Iš visos širdies. Ne vien to dėl, kad gelbsti mano rankas nuo ilgalaikio sužalojimo, bet ir kad išgelbėjai mane nuo dvejų valandų ilgumo, prastai dubliuoto karinio filmo. – Ji atsiduso nuo palengvėjimo.

- Džiagiūsosi pasitarnaudama. – Pasijaučiau truputį mažiau sumišusi, galinti lengviau kvėpuoti. Viskas atrodė taip paprasta čia. Andželos lengvos, žmogiškos dramos atrodė savotiškai raminančios. Buvo smagu žinoti, kad *kažkur* gyvenimas buvo normalus.

Aš nusekiau Andželą laiptais aukštyn link jos kambario. Ji paspyrė žaislus iš savo kelio. Namas buvo neįprastai tylus.

- Kur tavo šeima?

- Mano tėvai pasiimė dvynius į gimtadienio vakarėlį į Port Andželą. Negaliu patikėti, kad tu tikrai sutikai man su tuo padėti. Benas apsimetė, kad jam saugyslių uždegimas. – Ji nutaisė veidą.

- Aš neįmu viso to į galvą. – pasakiau, kai įėjau į Andželos kambarį ir pamačiau šūsnį laukiančių vokų.

- Oi! – aš aiktelėjau. Andžela atsisuko į mane su apgailestaujančiu žvilgsniu. Aš galėjau pamatyti kodėl ji vis tai atidėliojo ir kodėl Benas išsisukinėjo.

- Aš galvojau, kad tu perdėjai. – aš pripažinau.

- Aš norėčiau, kad būčiau. Ar tu tikrai nori tai daryti?

- Leisk mane prie darbo. Turiu visą dieną.

Andžela padalino krūvelę į dvi dalis ir padėjo jos mamos adresą tarp mūsų ant stalo. Kurį laiką mes kaupiamės, ir vėliau girdėjosi tik skystančių per popierių parkerių garsas.

- Ką Edvardas daro šį vakarą? – paklausė ji po kelių minučių.

Mano parkeris bakstelėjo į voką, su kuriuo dirbau. – Emetas grįžo savaitgaliui namo. Jie spėju išvykoje.

- Pasakiai tai, lyg nebūtum užtikrinta.

Aš patraukiau pečiais.

- Tau pasisekė, kad Edvardas turi jo brolius dėl visų žygių ir stovyklavimų. Nežinau, ką daryčiau dėl Beno, jei jis neturėtų Ostino visiems vyrukiškiems niekams.

- Aha. Visi dalykai atvirame ore ne man. Ir niekada nebus, kad aš galėsiu tai pakešti.

Andžela nusijuokė. - Aš labiau mėgstu uždaras patalpas.

Ji sutelkė dėmesį į krūvelę minutei. Aš parašiau dar keturis adresus. Nebuvo jokio spaudino su Andžela tylą užpildyti nereikšmingu pokalbiu. Kaip ir Čarlis, ji jautėsi patogiai tyloje.

Bet kaip ir Čarlis, ji kartais būdavo per daug pastabi.

- Ar kažkas blogai? – ji paklausė žemu tonu dabar. – Tu atrodai... sutrikus.

Nusijuokiau suglumusi. – Ar tai taip akivaizdu?

- Nelabai.

Ji tikriausiai pamelavo, kad pasijusčiau geriau.

- Tu neturi nieko pasakoti, nebent nori. – ji patikino mane. – Galiu išklaudyti tavęs, jei manai, kad tau tai padės.

Jau norėjau sakyti *ačiū, bet ne*. Be to, buvo tiek daug paslapčių, kurių negalėjau atskleisti. Aš negalėjau pasidalinti savo paslaptimis su nei vienu žmogumi. Tai buvo prieš taisykles.

Ir vis dar, su keista, stipria jėga, tai buvo tai, ko aš norėjau. Norėjau pasikalbėti su normalia žmogiška panele. Norėjau paaimanuoti, kai bet kuri kita paauglė. Norėjau, kad mano problemos būtų tokios paprastos. Būtų taip pat smagu turėti kažką išorinio šitoje ištisoje vilkolakių – vampyrų networkoje, sudėlioti dalykus į perspektyvas. Kažką nešališko.

- Nenoriu kištis į tavo privačius reikalus. – pažadėjo Andžela, vis dar dirbdama su tuo pačiu adresu.

- Ne. – pasakiau. – Tu teisi. Aš sunerimusi. Tai dėl... dėl Edvardo.

- Kas blogai?

Buvo lengva kalbėti su Andžela. Kai ji uždavė tokį klausimą, galėjau pasakyti, kad ji nebuvo tik mandagiai smalsi, ar ieškanti galvų, kokia būtų Džesika. Ji buvo susirūpinusi, kad aš liūdnu.

- Ai, jis pyksta ant manęs.

- Tai sunku įsivaizduoti. – pasakė ji. – Dėl ko jis pyksta?

Aš atsidusau. – Ar atsimeni Džeikobą Bleką?

- Aaaaa. – ji pasakė.

- Aha.

- Jis pavydi.

- Ne, jis nepavydi... – turėjau laikyti savo burną užčiauptą. Nebuvo būdų paaiškinti tai teisingai. Bet aš norėjau tęsti pokalbį. Net pati nesupratau, kaip buvau pasiilgusi žmogiško bendravimo. – Edvardas mano, kad Džeikobas... asmuo, darantis blogą įtaką, manau. Truputį... pavojingas. Tu žinai kiek bėdų aš turėjau prieš kelis mėnesius... bet tai visa juokinga...

Buvau nustebinta, kad Andžela papurtė savo galvą.

- Kas? – paklausiau.

- Bela, aš mačiau kaip Džeikobas Blekas žiūri į tave. Aš lažinuosi, kad tikroji priežastis yra pavydas.

- Bet taip nėra su Džeikobu.

- Tau gal. Bet Džeikobui....

Aš suraukiau antakius. – Džeikobas žino, ką aš jaučiu. Aš jam viską papasakojau.

- Edvardas tik žmogus, Bela. Jis reaguoja kaip bet kuris kitas vaikinai.

Aš išsivėpiau. Neturėjau tam atsakymo.

Ji paplekšnojo man per ranką. – Jis įveiks tai.

- Tikiuosi. Džeikas atlaikė sunkų metą. Jam reikia manęs.

- Jūs su Džeikobu ganėtinai artimi, ar ne?

- Kaip šeima. – pritariau.

- Ir Edvardui jis nepatinka... Turėtų būti sunku. Įdomu, kaip į tokią situaciją reaguotų Benas? – ji susimąstė.

Aš pusiau nusišypsojau. – Tikriausiai, kaip bet kuris kitas vaikinai.

Ji išsišiepė. – Tikriausiai.

Tada ji pakeitė temą. Andžela nebuvo iš smalsuolių, ir ji atrodo, suprato kad aš negalėčiau – neturėčiau – pasakoti daugiau.

- Aš gavau savo studento bendrabučio paskyrimą vakar. Tolimiausias pastatas nuo universiteto teritorijos iš tikrųjų.

- Ar Benas žino, kur jis apsigyvens jau?

- Artimiausias bendrabutis prie universiteto. Jam pasisekė. O kaip tu? Ar jau nusprendei kur vyksi?

Nuleidau akis žemyn ir išžiūrėjau į baisią savo rašyseną. Sekundę buvau išblaškyta minties apie Andželą ir Beną Vašingtono Univesitete. Jie turėtų išvykti į Sietlą jau už kelių mėnesių. Ar ten jau bus saugu? Ar jaunas laukinis vampyras keliantis grėsmę bus patraukęs kitur? Ar bus nauja vieta tada, kiti miestai virpinami siaubo filmų antraščių?

Ar tos naujos antraštės bus mano kaltė?

Bandžiau nuvyti tas mintis šalin, ir atsakyti į jos klausimą. – Aliaska, aš manau. Juneau Universitetas.

Galėjau išgirsti nuostabą jos balse. – Aliaska? Ooo. Tikrai? Aš manau, tai puiku. Aš tik maniau tu vyksi, kur šiek tiek... šilčiau.

Aš nusijuokiau truputį, vis dar įsispoksojus į voką. – Aha. Forskas tikrai pakeitė mano gyvenimo perspektyvas.

- Ir Edvardas?

Dėl jo vardo pajutau drugelių skrajojimą savo pilve. Aš pakėliau akis ir išsišiepiau jai. – Aliaskoj Edvardui taip pat ne per šalta.

Ji išsišiepė atgal. – Žinoma ne. – Bet tada atsiduso. – Bet tai taip toli. Tu negalėsi sau leisti dažnai grįžti namo. Aš tavęs pasiilgsiu. Ar rašysi man el. laiškus?

Santūri liūdnumo banga perskrodė mane; gal buvo klaida pernelyg suartėti su Andžela dabar. Bet ar nebūtų liūdniau prarasti šitas paskutines progas? Aš nuvijau liūdnas mintis, kad galėčiau atsakyti jai erzinančiai.

- Jei tik galėsiu rašyti po viso to. – Aš linktelėjau link krūvelės vokų, kuriuos jau užrašiau.

Mes juokėmės ir buvo lengva kalbėti džiugiai apie klases, kai tuo metu baigėm likutį – viskas, ką aš turėjau daryti, tai negalvoti apie tai. Be to, buvo daug svarbesnių dalykų, dėl kurių reiktų jaudintis šiandien.

Padėjau jai taip pat užklijuoti pašto ženklus ant vokų. Aš bijojau išvažiuoti.

- Kaip tavo ranka? – ji paklausė.

Aš palanksčiau savo pirštus. – Manau, išgysiu... kada nors.

Durys trinktelėjo apačioje. Mes abi pakėlėme akis.

- Andž? – pašaukė Benas.

Aš stengiausi šypsotis, bet mano lūpos virpėjo. – Manau, tai užuomina, man išeiti.

- Tu neprivalai. Beje, jis turbūt pasakos man filmą... detaliai.

- Čarliui vistiek rūpės kur aš bet koku atveju.

- Ačiū, kad man padėjai.

- Iš tikrųjų, man buvo smagu. Mums reikėtų kažką panašaus vėl padaryti. Man buvo smagu praleisti laiką mergaičių kompanijoje.

- Būtinai.

Pasigirdo švelnus beldimas į duris.

- Įeik, Benai. – Pasakė Andžela.

Aš atsistočiau ir pasiražiau.

- Sveika, Bela. Tu išgyvenai. – Greitai pasisveikino Benas prieš užimdamas mano vietą prie Andželos. Jis nužvelgė vokus. – Geras darbas. Kaip gaila, kad nieko nebeliko ką padaryti, aš būčiau... - Ir leido minčiai nutrūkti, ir pradėjo iš naujo su susijaudinimu. – Andž, negaliu patikėti, kad tu jį praleidai. Tai buvo nuostabu. Finalinės scenos choreografija buvo neįtikėtina. Tas vienas vaikinys – na, tu turėtum pamatyti, kad suprastum apie ką šneku... -

Andžela pavartė akis man.

- Pasimatysim mokykloje. – pasakiau su nervingu juoku.

- Ji atsiduso. – Pasimatysim.

Aš buvau nervinga pakeliui važiuodama su savo furgonu, bet gatvė buvo tuščia. Visą važiavimo laiką aš nervingai stebėjau visus veidrodėlius, bet nebuvo jokių sidabrinio automobilio ženklų.

Jo mašina nebuvo priešais namus, taigi, tai šiek tiek reiškė.

- Bela? – pašaukė Čarlis, kai aš dariau lauko duris.

- Sveikas, tėti.

Radau jį svetainėje, žiūrint televizorių.

- Tai, kaip tavo diena?

- Gera. – pasakiau. Turėjau jam viską pasakyti aišku – jis išgirs, aišku, tai iš Bilio greitu metu. Bet, tai padarytų jį laimingą. – Jie neturėjo man darbo, taigi aš nuvažiavau į La Pušą.

Nebuvo labai daug nuostabos jo veide. Bilis jau jam buvo papasakojęs.

- Kaip Džeikobas? – Paklausė Čarlis, stengdamasis, kad tai skambėtų kitaip.

- Gerai. – atsakiau, taip kaip visada.

- Nuvažiavai pas Vėberius?

- Jo. Surašėme visus jos kvietimus.

- Smagu. – Čarlis nusišypsojo plačia šypsena. Jis buvo keistai susikaupęs, turint omeny, kad rodė žaidimą. – Džiaugiuosi, kad praleidai šiandien šiek tiek laiko su savo draugais.

- Aš taip pat.

Aš nužingsniavau link virtuvės, ieškodama užsiėmimo. Deja, Čarlis jau buvo sutvarkęs savo pietus. Stovėjau čia kelias minutes, stebėdama ryškų lopą ant grindų nuo saulės. Bet žinojau, kad negalėsiu to atidėlioti amžiams.

- Einu mokytis. – pareiškiau niūriai, kai lipau laiptais.

- Pasimatysim vėliau. – Čarlis pašaukė man.

Jei išgyvensiu, pamąščiau sau.

Uždariau savo duris atsargiai prieš atsisukant į kambarį.

Žinoma, jis buvo čia. Jis stovėjo palei sieną už manęs, šešėlyje šalia atidaryto lango. Jo veidas buvo griežtas, ir jo laikysena įtempta. Jis žiūrėjo į mane be žodžių.

Aš susigūžiau, laukianti liūtis, bet ji neatėjo. Jis tik toliau mane stebėjo, per piktas kalbėti tikriausiai.

- Labas. – galiausiai pasakiau.

Jo veidas galėjo būti nukaltas iš akmens. Aš suskaičiavau iki šimto savo galvoje, bet niekas nepasikeitė.

- Hm... Taigi, aš vis dar gyva. – pradėjau.

Žemas urzgimas pasigirdo jo krūtinėje, bet jo išraiška nepasikeitė.

- Jokios žalos nepadaryta. – aš primygtinai laikiausi patraukdama pečiais.

Jis sujudėjo. Jo akys užmerktos, jis suėmė dešinės rankos pirštais savo viršunose.

- Bela. – jis sušnibždėjo. – Ar tu bent kiek nutuoki, kaip arti aš buvau linijos peržengimo šiandien? Sulaužydamas sutartį ir ateidamas tavęs pasiimti? Ar tu žinai, ką tai galėjo reikšti?

Aš aiktelėjau ir jis atsimerkė. Jo akys buvo šaltos ir griežtos kaip naktis.

- Tu negali! – pasakiau per garsiai. Aš stengiausi sumoduliuoti savo balsą, kad Čarlis manęs negirdėtų, bet aš norėjau rėkti. – Edvardai, jie turėtų pasiteisinimą kovai. Jiems tai patiktų. Tu negali niekada sulaužyti taisyklių.

- Gal jie nebūtų vieninteliai, kurie pasitenkintų kova.

- Nepradėk. – atšoviau. – Tu sudarei sutartį – to jos laikysiesi.

- Jei jis būtų tave sužeidęs...-

- Užteks. – nutraukiau jį. – Nėra dėl ko nerimauti. – Džeikobas nepavojingas.

- Bela. – jis pavartė savo akis. – Tu nesi geriausia teisėja spręsti, kas yra pavojinga, o kas ne.

- Aš žinau, kad neturiu ko nerimauti dėl Džeiko. Ir tu neturi.

Jis surakino savo dantis. Jo rankos buvo suspaustos į kumščius. Jis vis dar stovėjo prie sienos ir aš negalėjau pakęsti erdvės tarp mūsų.

Aš giliai įkvėpiau ir perėjau kambarį. Jis nepajudėjo, kai aš jį apsikabinau rankomis. Šalia paskutinės popiečio šilumos, srūvančios pro langą, jo oda atrodė ypatingai šalta. Jis atrodė kaip ledas, sustingęs taip.

- Aš atsiprašau, kad priverčiau tave nerimauti. – sumurmėjau.

Jis atsiduso ir truputį atsipalaidavo.

Jo rankos apjuosė mane per liemenį.

- Nerimauti yra truputį per daug švelnus pasakymas. – jis sumurmėjo. – Buvo labai ilga diena.

- Aš nemaniau, kad tu žinosi apie tai. – aš priminiau jam. – Aš maniau tu medžiosi ilgiau.

Aš pakėliau akis pažiūrėti į jo veidą, jo ginamas akis; aš nepastebėjau streso judesyje, bet jos buvo per tamsios. Ratilai po jomis buvo tamsiai purpuriniai. Aš suraukiau antakius nepritariamai.

- Kai Alisa pamatė, kad tu dingai, aš grįžau. – paaiškino jis.

- Tu neturėjai taip daryti. Dabar tu turėsi vėl išvykti. – mano antakiai dar labiau susiraukė.

- Galiu palaukti.
- Tai juokinga. Aš turiu galvoje, kad aš žinau, kad ji negalėjo manęs matyti su Džeikobu, bet tu turėjai žinoti... -
- Bet nežinojau. – Jis nukurto mane. – Ir tu negali tikėtis, kad leisiu tau... –
- O, taip, aš galiu. – aš pertraukiau jį. – Tai būtent tai, ko tikiuosi... -
- Tai nepasikartos daugiau.
- Teisingai. Nes kitą kartą tu nebereaguosi taip jautriai.
- Nes kito karto nebus.
- Aš suprantu, kai tau reikia išvykti, net jei man tai nepatinka... -
- Tai ne tas pats. Aš nerizikuoju savo gyvybe.
- Kaip ir aš.
- Vilkolakiai sukelia riziką.
- Aš nesutinku.
- Aš nevedu derybų, Bela.
- Aš irgi.

Jo rankos vėl susispaudė į kumsčius, galėjau juos jausti sau už nugaros.

Žodžiai pykštelėjo neapgalvotai. – Ar tai tikrai tik dėl mano saugumo?

- Ką tu turi galvoje? – jis pasiteiravo.

- Ar tu ne... – Andželos teorija dabar atrodė dar kvailesnė nei prieš tai. Buvo sunku užbaigti mintį. – Aš turiu omeny, tu geriau žinai apie buvimą pavydžiu, tiesa?

Jis pakėlė vieną antakį. – Ar tikrai?

- Būk rimtas.

- Neabejotinai – nėra nieko truputį juokingo dėl to.

Suraukiau antakius įtariai. – Ar... nėra daugiau nieko kito visiškai? Keli vampyrai ir vilkolakiai yra visados kvaili priešai? Ar čia tik testosterono perpildymas... -

Jo akys suliepsnojo. – Tai tik dėl tavęs. Viskas, kas man rūpi yra tavo saugumas.

Juoda liepsna buvo neabejotina jo akyse.

- Gerai. – atsidusau. – Tikiu tuo. Bet noriu kai ką pasakyti – kai kalba eis apie visas priešiško nesamones, aš nedalyvausiu. Aš neutrali šalis. Aš Šveicarija. Aš atsisakau būti paveikta teritorinių debatų tarp mitinių būtybių. Džeikobas mano šeima. Tu... na, ne tiksliai

mano gyvenimo meilė, nes tikiuosi tave mylėti ilgiau nei tai. Mano gyvavimo meilė. Man nerūpi kas yra vilkolakis, kas – vampyras. Jei Andžela nuspręs tapti ragana, galės prisijungti prie vakarėlio taip pat.

Jis žiūrėjo į mane tyliai pro siauras akis.

- Šveicarija. – pakartojau vėl, labiau pabrėžiant.

Jis piktai pažiūrėjo į mane ir atsiduso. – Bela... – jis pradėjo, bet sustojo, jo nosis susiraukšlėjo iš pasibjaurėjimo.

- Kas dabar?

- Tu... neįsižeisk, bet tu smirdi kaip šuo. – jis pasakė man.

Ir tada jis nusišypsojo sukčiai, taigi aš žinojau, kad kova baigta. Bent kol kas.

*****

Edvardas turėjo ištaisyti praleistą medžiojimo kelionę, ir taigi, jis turėjo išvykti penktadienio naktį su Džasperu, Emetu, Karlailu pamedžioti į kažkokį Šiaurės Kalifornijos rezervatą išspręsti kalnų liūtų problemą.

Mes negrįžome prie vilkolakių ginčo, bet nesijaučiau kalta paskambindama Džeikobui – per trumpą mano galimybės langą, kai Edvardas nuvažiuodavo palikti Volvo ir grįždavo atgal užkabdamas pro mano langą – leisti jam žinoti, kad išvyksiu šeštadienį vėl. Tai nėra pabėgimas. Edvardas žinojo, kaip aš jaučiuosi. Jeigu, jis sugadintų mano furgoną vėl, tada reikėtų, kad Džeikobas mane paimtų. Forksas buvo neutralus, kaip Šveicarija – kaip aš.

Taigi, kai aš išėjau iš darbo ketvirtadienį, ir kai Alisa, o ne Edvardas laukė manęs Volvo, tai iš pradžių man nesukėlė įtarimo. Keleivio durelės buvo praviros ir muzika, kurios neatpažinau drebbino rėmą nuo bosų.

- Sveika, Alisa. – aš šūktelėjau sudejavus, kai įsiropščiau. – Kur tavo brolis?

Ji dainavo viena, jos balsas oktava aukštesnis nei melodija, vingiuodama per sudėtingą harmoniją. Ji linktelėjo man, nekreipdama dėmesio į mano klausimą, susikoncentravus į muziką.

Aš uždariau dureles ir užsidengiau rankomis ausis. Ji išsišiepė ir pritildė muzika taip, kad ji tapo tik fonu.

- Kas vyksta? – paklausiau, pradėdama jaustis neramiai. – Kur Edvardas?

Ji gūžtelėjo pečiais. – Jie išvyko anksčiau.

- O. – aš bandžiau sutramdyti absurdišką nusivylimą. Jei jis išvyko anksčiau, reiškiasi ir grįš greičiau, aš priminiau sau.

- Visi vaikinai išvažiavo, ir mes turėsime miego vakarėlį! – ji pareiškė vibruojančiu, dainuojančiu balsu.

- Miego vakarėlį? – pakartojau, įtarimas pagaliau pasireiškė.

- Ar tu nesujaudinta? – ji sukrykštė.

Pažiūrėjau į jos gyvą žvilgsnį sekunde.

- Tu pagrobsi mane, ar ne?

Ji nusijuokė ir linktelėjo. – Tik iki šeštadienio. Esmė suderino tai su Čarliu; tu liksi pas mane dvi naktis, ir aš nuvešiu ir parvešiu tave iš mokyklos rytoj.

Nusukau savo galvą link lango ir suspaudžiau savo dantis.

- Atleisk. – pasakė Alisa, neatrodydama nors kiek atgailaujanti. – Jis sumokėjo man už tai.

- Kaip? – iškošiau pro savo dantis.

- Porše. Ji lygiai tokia pati, kokią aš pavogiau Italijoje. – ji atsiduso laiminga. – Aš neplanuoju apvažiuoti ja Forkso, bet jei tu nori, mes galime pažiūrėti per kiek laiko nuvyksime nuo čia iki L. A. Lažinuosi, galėtume grįžti iki vidurnakčio.

Giliai įkvėpiau. – Manau, praleisiu. – Atsidusau nuslopindama drebulį.

Mes lėkėme visą laiką per greitai, žemyn keliu. Alisa įvažiavo į garažą ir aš greitai apžvelgiau automobilius. Emeto didysis džipas buvo čia tarp skaisčiai geltonos Porše ir Rozali automobilio nudengiamu stogu.

Alisa graškiai išsoko ir nuėjo perbraukti ranka per visą jos kyšio ilgį. – Gražutė ar ne?

- Gražutė aiškiai perlenktai. – aš suniurnėjau skeptiškai. – Jis davė tau šitai tik už dvi dienas manęs įkalinimo?

Alisa nutaisė veidą.

Po sekundės supratimas atėjo ir aš aiktelėjau iš siaubo. – Tai visiems kartams, kai jis išvyks, ar ne?

Ji linktelėjo.

Aš užtrenkiau dureles ir nuėjau link namo. Ji šokliavo šalia manęs, vis dar neatgailaujanti.

- Alisa, ar nemanai, kad čia yra per daug kontroliavimo? Gal truputį per daug psichozės?

- Iš tikrųjų, tai ne. – Ji sušnirpštė. – Tu neturi supratimo, kokie pavojingi gali būti jauni vilkolakiai. Ypač, kai aš negaliu matyti jų. Edvardas negali žinoti, kad tu sveika. Tu neturėtum būti tokia nerūpestinga.

Mano balsas tapo rūgštus. – Taip, nes vampyrų miego vakarėliai yra suvokiamo saugiausio elgesio viršūnė.

Alisa nusijuokė. – Aš padarysiu tau pedikiūrią ir visą kitą. – ji pažadėjo.

Nebuvo taip blogai, atmetant tą faktą, kad aš buvau laikoma prieš savo valią. Esmė atnešė itališko maisto – geri skanėstai, viskas iš Port Andželo – ir Alisa paruošė mano mėgstamiausius filmus. Net Rozali buvo čia, tyliai kažkur fone. Alisa primygtinai reikalavo pedikiūro, ir aš

galvojau, ir stebėjausi lyg ji viską darytų iš sąrašo – gal kažkas, ką ji sudarė žiūrėdama siaubingas komedijas.

- Kaip ilgai tu nori pabūti?- ji paklausė, kai mano kojų nagai buvo dažomi ryškiai raudonai. Jos entuziasmas liko nepalietas mano nuotaikos.

- Nenoriu neiti miegoti. Ryt ryte reikia į mokyklą.

Ji susiraukė.

- Kur aš turėčiau miegoti bet kokių atveju? – Aš išmatavau sofą akimis. Ji atrodė truputį per trumpa. – Ar tu negalėtum manęs prižiūrėti mano namuose?

- Kokio tipo miego vakarėlis tai būtų? – Alisa papurpė savo galvą susierzynusi. - Tu miegosi Edvardo kambary.

Aš atsidusau. Jo odinė juoda sofa buvo ilgesnė už šitą. Iš tikrųjų, auksinės užuolaidos jo kambaryje tikriausiai buvo pakankamai storos, kad grindys nebūtų nė per pusę blogiau.

- Gal bent tada galėčiau grįžti pasiimti savo daiktus?

Ji išsišiepė. – Viskas jau sutvarkyta.

- Ar leisi pasinaudoti tavo telefonu?

- Čarlis žino, kad tu čia.

- Neskambinsiu Čarliui. – aš piktai pažiūrėjau. - Aiškiai, turiu atšaukti kai kuriuos planus.

- Oi. – ji pagalvojo. – Nesu tikra dėl to.

- Alisa. – aš suverkšlenau garsiai. – Nagi.

- Gerai, gerai. – pasakė jis, išskrajodama iš kambario. Ji grįžo po pusės sekundės, nešina telefonu rankoje. – Jis tiksliai to neuždraudė... - ji sumurmėjo sau, kai padavė man telefoną.

Surinkau Džeikobo telefono numerį, tikėdamasi, kad jis nebus išbėgęs su draugais šianakt. Sėkmė man šypsojosi – Džeikobas atsiliepė.

- Klausau?

- Sveikas, Džeikai, čia aš. – Alisa stebėjo neišraiškingai mane sekundę, tada apsisuko ir nuėjo atsisėsti ant sofos tarp Rozali ir Esmės.

- Sveika, Bela. – pasakė Džeikobas staiga susidomėjęs. – Kas atsitiko?

- Nieko gero. Negalėsiu atvykti šeštadienį vis gi.

Kurį laiką jis tylėjo. – Kvailas kraugerys. – Jis sumurmėjo galiausiai. – Maniau, jis išvyksta. Tu negali turėti gyvenimo, kai jis išvažiuoja? Ar jis užrakino tavo karste?

Aš nusijuokiau.

- Nemanau, kad tai juokinga.

- Aš juokiuosi tik dėl to, kad tu labai arti tiesos. – pasakiau jam. – Bet jis grįžta šeštadienį, taigi visa tai nesvarbu.

- Ar jis maitinsis čia, Forkse? – Džeikobas paklausė kandžiai.

- Ne. – nesileidau jo suerzinama. Nebuvau arti pykčio kaip buvo jis. – Jis išvyko anksčiau.

- O. – Na, ei, atvažiuok tada dabar. – jis pasakė su staigiu entuziasmu. – Nėra taip vėlu. Arba aš atvažiuosiu pas Čarlį.

- Aš norėčiau. Bet aš ne pas Čarlį. Aš, galima sakyti, kalinė.

Jis buvo tylus, kai pamažu ėmė suprasti, ir tada jis suurzgė. – Mes ateisim ir tave pasiimsim. – jis pažadėjo plokščiu balsu, atsitiktinai pavartodamas daugiskaitą.

Vėsuma praslydo mano stuburu, bet aš atsakiau šviesiu, erzinančiu balsu. – Skamba viliojančiai. Aš buvau kankinama – Alisa lakavo man kojų nagus.

- Aš rimtai.

- Nedaryk to. Jie tik nori, kad aš būčiau saugi.

Jis suurzgė vėl.

- Žinau tai kvaila, bet jų širdys yra reikiamoje vietoje.

- Jų širdys. – Jis pasišaipė.

- Apgailestauju dėl šeštadienio. – Atsiprašiau. – Aš turiu trenktį į maišą. – sofą pataisiau mintyse. – Bet aš greitai tau paskambinsiu.

- Ar tu tikra, kad jie tave išleis? – jis paklasė piktai.

- Nevisiškai. – atsidusau. – Labanakt, Džeikai.

- Susimatysim.

Alisa staga atsirado prie mano šono. Ji ištiesė ranką telefonui, bet aš jau buvau surinkus skaičius. Ji pamatė numerį.

- Nemanau, kad jis turės telefoną su savimi. – ji pasakė.

- Aš paliksiu žinutę.

Signalas skambėjo keturis kartus, sekamas pypsėjimo. Nebuvo jokio pasveikinimo.

- Tu esi bėdoje. – pasakiau lėtai, pabrėždama kiekvieną žodį. – Milžiniškoje bėdoje. Piktas grizlis atrodoys paklusnus šalia to, kas tavęs laukia grįžus į namus.

Uždariau telefoną ir padėjau į jos laukiančią ranką. – Baigiau.

- Šitas įkaitės elgesys juokingas.

- Aš einu dabar miegoti. – pranešiau lipdama laiptais. Alisa sekė iš paskos.

- Alisa. – atsidusau. – Aš nesiruošiu bėgti. Tu žinotum, jei aš tai planuočiau, ir tu sugautum mane, jei aš bandyčiau.

- Aš tiesiog einu tau parodyti, kur tavo daiktai. – ji pasakė nekaltai.

Edvardo kambarys buvo tolimiausiame trečio aukšto koridoriaus gale, sunku suklysti, net jei milžiniškas namas būtų mažiau pažįstamas. Bet, kai aš įjungiau šviesą, aš stabtelėjau sutrikusi. Ar aš atidariau ne tas duris?

Alisa sukikeno.

Tai buvo tas pats kambarys. Greitai supratau: baldai buvo perstatyti. Sofa buvo nustumta prie šiaurinės sienos, stereo aparatūra nustumta prie didžiulės kompaktinių diskų lentynos – padaryti vietos gigantiškai lovai, kuri dabar dominavo centrinėje erdvėje.

Pietinė stiklinė siena atspindėjo vietą kaip veidrodis, paversdama ją dvigubą kaip lovą.

Viskas buvo suderinta: lovatiesė buvo silpnai auksinė, dar šviesesnė už sienas: rėmas buvo juodas, pagamintas iš painedaus fasono kaltinės geležies. Iškalta metalinės rožės, išraitytos vijokliais aukštyn į aukštus stulpus ir suformuotas į apsodintą krūmais viršuje esančias groteles. Mano pižama tvarkingai buvo užkabinta ant lovos kojos, mano kosmetikos krepšelis viename šone.

- Kas čia per velnias? – suburbėjau.

- Juk tu rimtai negalvojai, kad jis tau leis miegoti ant sofos, ar galvojai?

Aš suvapenu nesuprantamai, kai sėlinau link pačiuoti nuo lovos savo daiktų.

- Duosiu tau šiek tiek privatumo. – Alisa nusijuokė. – Pasimatysim rytoj.

Išsivaliau dantis ir persirengiau. Pasičiupau pūstą plunksninę pagalvę nuo lovos ir nutempiau auksinį užtiesalą ant sofos. Žinau, kad buvau kvaila, bet man tai nerūpėjo. Poršė kaip kyšiai ir karališko dydžio lovos namuose, kur niekas nemiega – tai buvo per daug erzinantis. Aš išjungiau šviesas ir susiraičiau ant sofos, nustebinta, kodėl esu per daug susierzinusi užmigti.

Tamsoje stiklai nebebuvo juodi veidrodžiai, dvigubinantys kambarį. Mėnulio šviesa švietė pro debesis lauke už langų. Ir mano akys prisitaikė. Galėjau matyti išsisklaidžiusias ryškiai apšviestas medžių viršūnes ir mažų upės ruožų spindėjimą. Žiūrėjau į sidabrinę šviesą, laukdama, kada mano akys pasidarys sunkios.

Pasigirdo švelnus beldimas į duris.

- Ką, Alisa? – sušnibščiau. Aš gyniausi, įsivaizduodama jos linksmumą, kai ji pamatė mano laikiną lovą.

- Čia aš. – pasakė švelniai Rozali ir atidarė duris pakankamai, kad galėčiau pamatyti jos idealų veidą nušviestą sidabrinės spalvos. – Ar galiu užteiti?

7. NELAIMINGA PABAIGA

ROZALI SUSVYRAVO TARPDURYJE, JOS KVĖPAVIMAS DARĖ jos veidą neužtikrintą.

- Žinoma. – atsakiau, mano balsas oktava aukštesnis iš nustebimo. – Užeik.

Aš atsisėdau, nuslysdama ant sofos galo. Mano skrandis nervingai susisuko, kai viena iš Kalenų, kuri manęs nemėgo, judėjo tyliai atsisėsti. Aš stengiausi suprasti priežastį, kodėl ji norėtų mane pamatyti, bet mano mintys buvo tuščios šita tema.

- Ar neprieštarauji, jei pasikalbėtume kelias minutes? – ji paklausė. – Aš tikiuosi, aš tavęs neprikėliau ar kažkas panašaus, ar prikėliau? – Jos akys perėjo nuo lovos ant mano sofos.

- Ne, aš nemiegojau. Žinoma, galime pasikalbėti. – Aš galvojau ar ji gali girdėti pavojaus signalą mano balse, kaip aš galėjau.

Ji lengvai nusijuokė ir tai skambėjo kaip varpelių choras. – Jis taip retai palieka tave vieną. – pasakė ji. – Aš manau, turiu pasinaudoti geresne proga.

Ką ji nori man tokio pasakyti, kas negali būti pasakyta prie Edvardo? Mano rankos susuko ir atsuko antklodę.

- Prašau, tik nemanyk, kad aš baisiai mėgstu visur kištis. – Rozali pasakė, jos balsas švelnus ir beveik prašantis. Ji sudėjo savo rankas ant kelių ir kol kalbėjo visą laiką į jas žiūrėjo. – Aš tikra, kad praeityje pakankamai įskaudinau tavo jausmus, ir nenoriu to padaryti vėl.

- Nesijaudink, Rozali. Mano jausmai puikūs. Kas yra?

Ji dar kartą nusijuokė, skambėdama keistai droviai. – Aš pasistengsiu tau papasakoti, kodėl aš manau tu turi likti žmogumi – kodėl aš likčiau žmogumi, jeigu būčiau tavimi.

- O.

Ji nusijuokė nuo mano sukrėsto balso tono ir atsiduso.

- Ar Edvardas tau kada minėjo, kas paskatino tai. – gestikuliuodama savo nuostabiu nemirtingu kūnu.

Aš lėtai palinksėjau, staigiai niūriai. – Jis sakė, kad tai labai panašu, kas man atsitiko Port Andžele, tik nebuvo nieko, kas tave išgelbėtų. – Aš suvirpėjau nuo prisiminimų.

- Ir tai tikrai viskas, ką jis tau papasakojo? – ji paklausė.

- Taip. – aš atsakiau, mano balsas tuščias nuo painiavos. – Ar yra dar kas nors?

Ji pakėlė akis į mane ir nusišypsojo. Tai buvo griežta, gelianti – bet vis dar nuostabi – išraiška.

- Taip. – ji pasakė. – Buvo kai kas daugiau.

Aš laukiau, kol ji žiūrėjo pro langą. Atrodė, kad ji stengiasi save nuraminti.

- Ar norėtum išgirsti mano istorija, Bela? Ji neturi laimingos pabaigos – bet kurio iš mūsų turi? Jeigu mes būtume turėję laimingas pabaigas, tai dabar visi būtume po antkapiais.

Aš linktelėjau, nors buvau išgąsdinta jos balso aštrumo.

- Gyvenau kitokiame pasaulyje nei tu, Bela. Mano žmogiškas pasaulis buvo daug paprastesnė vieta. Tai buvo tūkstantis devyni šimtai trisdešimt tretieji metai. Buvau aštuoniolikos ir buvau graži. Mano gyvenimas buvo idealus.

Ji žiūrėjo pro langą į sidabrinčius debesis, jos išraiška kažkur toli.

- Mano tėvai buvo visiškai iš vidurinėsios klasės. Mano tėvas turėjo stabilų darbą banke, kai kas, ką aš dabar suprantu, kad jis buvo patenkintas savimi – jis matė savo suklestėjimą kaip atpildą už sunkų darbą, šiek tiek prižadindamas, kad buvo dalis sėkmės. Aš perėmiau viską atsižvelgiant į tai; mano namuose, Didysis Nuosmukis buvo gandas. Žinoma, aš mačiau neturtingus žmones, tuos, kuriems ne taip pasisekė. Mano tėvas privertė mane manyti, kad jų bėdos, jų pačių reikalas.

- Mano mamos darbas buvo prižiūrėti namus – ir mane ir mano du jaunesnius brolius – sutvarkytus. Buvo aišku, kad aš buvau jos pirmas pririotetas ir mėgstamiausias. Aš kurį laiką pilnai nesupratau, kad aš buvau per daug supratinga, kad mano tėvai nebuvo patenkinti tuo, ką turėjo, net jei tai buvo daugiau nei daug. Jie norėjo daugiau. Jie turėjo socialinių troškimų – socialinio garbėtroškiškumo. Mano grožis jiems buvo kaip dovana. Jie manyje matė daug daugiau galimybių, nei aš mačiau.

- Jie nebuvo patenkinti, bet aš buvau. Aš buvau sujaudinta buvimo manimi – Rozali Heil. Patenkintos vyrų akys mane matė, kad ir kur eičiau, nuo tada, kai man buvo dvylika. Patenkinta, kai mano draugės atsidūsavo su pavydu, kai paliesdavo mano plaukus. Patenkinta, kad mano mama manimi didžiavosi, o tėtis mėgo pirkti gražias sukneles.

- Aš norėjau gyventi, ir neatrodė, kad yra kažkas, ko aš negalėčiau gauti panorėjus. Norėjau būti mylima, garbinama. Norėjau turėti milžiniškas, įmantrias vestuves, kur visi miesto žmonės galėtų matyti mane einant įsikibus į parankę savo tėvui prie altoriaus, ir galvoti, kad esu gražiausia, ką jie kada nors yra matę. Žavėjimasis buvo kaip oras man, Bela. Aš buvau paika ir paviršutiniška, bet aš buvau patenkinta. – Ji nusišypsojo dėl savo pačios įvertinimo.

- Mano tėvų įtaka buvo tokia didžiulė, kad aš norėjau tik materialių dalykų savo gyvenime. Norėjau didelio namo su elegantiškais baldais, kad kažkas galėtų valyti modernią virtuvę, kad kažkas joje galėtų gaminti. Kaip sakiau, paviršutiniška. Jauna ir labai paviršutiniška. Nemačiau priežasčių dėl ko negalėčiau to gauti.

- Buvo keli dalykai, kurie buvo reikšmingesni. Vienas dalykas konkrečiai. Mano artimiausios draugės vardas buvo Vera. Ji ištekėjo jauna, tik septyniolikos. Ji ištekėjo už vyro, kurio mano tėvai man niekada nebūtų išrinkę – dailidės. Tai buvo pirmasis kartas, kai aš jutau tikrą pavydą per savo visą gyvenimą.

- Ji pažiūrėjo į mane nesuprantamai. – Tai buvo kitas laikas. Aš buvau tokio pat amžiaus kaip tu, bet viskam buvau pasiryžus. Aš troškau mažo kūdikėlio sau. Aš norėjau savo pačios namų, vyro, kuris mane pabučiuotų grįžęs iš darbo – kaip Vera. Tik turėjau kitokio stiliaus namus savo mintyse.

Man buvo sunku suvokti pasaulį, kuri žinojo Rozali. Jos pasakojimas skambėjo daugiau kaip pasaka, o ne istorija. Su silpnu smūgiu, aš supratau, kad tai buvo labai panašu į Edvardo pasaulį, kurį jis patyrė būdamas žmogumi, pasaulis, kuriame jis užaugo. Aš mažčiau – kol Rozali sėdėjo tylėdama – ar mano pasaulis jam atrodo toks pats gluminantis kaip man atrodė Rozali pasaulis?

Rozali atsiduso, ir kai vėl prakalbo jos balsas buvo kitoks, nostalgija dingo.

- Ročesteryje buvo viena kilminga šeima – Kingai, pakankamai ironiškai. Rojus Kingas vadovavo bankui, kuriame dirbo mano tėtis, ir visiems kitiems pelningams verslams mieste. Štai kaip jo sūnus, Rojus Kingas jaunesnysis. – jos burna pabrėžė jo vardą, tai išėjo pro jos dantis. – Pamatė mane pirmą kartą. Jis perėmė pareigas banke, taigi jis pradėjo prižiūrėti skirtingas pareigas. Po dvejų dienų mano mama parankiai užmiršo įdėti pietų mano tėčiui. Aš prisimenu sutrikau, kai ji pareikalavo manęs užsivilkti baltą suknelę ir susisukti savo plaukus į viršų, kad tik nubėgčiau iki banko.

- Neatkreipiau dėmesio, kad Rojus mane ypatingai stebi. Visi mane stebėjo. Bet pirmą kartą tą vakarą gavau rožių. Kiekvieną mūsų meilikavimo vakarą jis man atsiųsdavo puokštę rožių. Mano kambarys visada buvo perpildytas jomis. Atkreipiau dėmesį, kad visada kvėpėdavau rožėmis, kai išeidavau iš namų.

- Rojus buvo dailus taip pat. Jis turėjo šviesesnius už mano plaukus ir šviesiai mėlynas akis. Jis sakė, kad mano akys kaip žibuoklės, kad jos išsiryškina prie rožių.

- Mano tėvai pritarė – pastumdami tai švelniai. Tai buvo viskas, apie ką jie svajojo. Ir Rojus atrodo buvo viskas, apie ką aš svajojau. Pasakų princas atvyksta savo princesės. Viskas, ko aš norėjau, ir visgi nepakankamai, ko aš tikėjausi. Mes susižadėjome, praėjus dviems mėnesiams po mūsų pažinties.

- Mes nepraleisdavome daug laiko tik vienas su kitu. Rojus sakė, kad jis turi daug atsakomybių darbe, ir kada, mes būdavome drauge, jis mėgdavo, kad žmonės mus matytų drauge, matytų susikibusius rankomis. Man tai taip pat patiko. Buvo daug vakarėlių, šokių, gražių suknelių. Jei tu buvai Kingas, visos durys tau būdavo atidarytos, visi raudomi kilimai išsivyniodavo tave pasveikinti.

- Tai nebuvo ilgas susižadėjimas. Planai judėjo į pačias prašmatniausias vestuves. Tai turėjo būti tai, ko aš kada svajojau. Aš buvau absoliučiai laiminga. Kada aš susitikdavau Verą, aš jai daugiau nepavydėjau. Aš įsivaizdavau savo šviesiaplaukį berniuką, žaidžiantį ant didžiulės Kingų dvaro vejos, ir gailėjau jos.

Rozali staigiai sustojo, sugniauždama dantis. Tai ištraukė mane iš jos istorijos ir aš supratau, kad siaubas buvo nebetoli. Nebus laimingos pabaigos, kaip ji prižadėjo. Aš mažčiau, dėl to ji turi tiek daug pykčio – nes ji prarado viską, ko siekė, kai jos trumpas gyvenimas baigėsi.

- Buvau pas Verą tą vakarą. – Rozali sušnibždėjo. Jos veidas buvo lygus kaip marmuras, ir atšiaurus. – Jos mažasis Henris tikrai buvo nuostabus, visos šypsenos ir duobutės – jis buvo ką tik pats pradėjęs sėdėti. Vera mane palydėjo iki durų, kai aš ruošiausi išeiti, su vaiku ant rankų ir vyru pašonėje, apkabinusiu ją per liemenį. Jis pabučiavo ją į skruostą, kai manė, kad aš nematau. Tai trikdė mane. Kai Rojus mane bučiuodavo, tai nebūdavo taip pat – kažkaip ne taip mielai... Aš nustūmiau tą mintį į šoną. Rojus buvo mano princas. Kažkurią dieną, aš būsiu karalienė.

Buvo sunku nuspręsti mėnulio šviesoje, bet atrodė, kad jos kaulo baltumo veidas dar pašviesėjo.

- Buvo tamsu gatvėse jau, šviesos jau įjungtos. Nesupratau, kaip vėlu jau yra. – Ji tęsė šnibždėdama beveik negirdimai. – Buvo šalta taip pat. Labai šalta Balandžio pabaigai. Vestuvės buvo tik už savaitės ir aš jaudinausi dėl oro, kai skubėjau namo – galiu tai aiškiai prisiminti. Atsimenu visas tos nakties detales. Aš laikiausi to taip įsitvėrus stipriai... pradžioje. Negalvojau apie nieką kitą. Ir vis dar prisimenu tai, kai tiek daug malonių prisiminimų išsitrynė...

Ji atsiduso ir vėl pradėjo šnibždėti. – Taip, jaudinausi dėl oro... nenorėjau rengti vestuvių viduje...

- Buvau už kelių gatvių nuo savo namų, kai išgirdau juos. Vyrų grupelė, po sulaužytu gatvės šviestuvu, per garsiai juokėsi. Girti. Aš norėjau paskambinti tėčiui, paprašyti mane palydėti iki namų, bet atstumas buvo toks mažas, kad tai atrodė juokingai. Ir tada jis pašaukė mano vardą.

- *Rauz* – jis pašaukė ir kiti garsiai nusijuokė.

- Nepastebėjau, kad girtuokliai buvo taip gerai apsirengę. Tai buvo Rojus su keliais kitais turtingų vyrų sūnumis.

- *Štai mano Rauz* – jis surėkė, juokdamasis su jais kaip kvailys. – *Tu vėluoji. Mes sušalom, tu vertei mus laukti taip ilgai...*

- Niekada nebuvau mačiusi jo girtu prieš tai. Tostas vienur ar kitur, per vakarėlius. Jis man sakė, kad jis nemėgsta šampano. Nesupratau, kad jis mėgsta, kai ką stipresnio.

- Jis turėjo naują draugą – draugų draugą, atvykusį iš Atlantos.

- *Ką aš tau sakiau, Džonai*, Rojus sudžiūgavo, sučiupdamas mano ranką ir prisitraukdamas mane arčiau. *Ar ji nemieliausia iš visų tavo Džordžijos gražuolių?*

- Vyras vardu Džonas buvo tamsių plaukų ir įdeges. Jis nužiūrėjo mane, lyg perkamą arklį.

- *Sunku pasakyti*. Jis lėtai ištarė. *Ji visa apsirengusi*.

- Jie juokėsi, Rojus atsipalaidavęs.

- Staiga Rojus nuplėšė nuo mano pečių švarką – tai buvo jo dovana – išplėšdamas visas sagas. Jos pabiro po visą gatvę.

- *Parodyk jam kaip atrodai, Rauze*. Jis nusijuokė vėl ir išplėšė mano plaukus iš po kepurės. Sektukai timptelėjo mano plaukus nuo šaknų ir aš sušukau iš skausmo. Atrodė, kad jiems tas patiko – mano skausmo garsas...

Rozali pažiūrėjo į mane staiga, lyg būtų užmiršusi, kad aš čia. Aš buvau tikra, kad mano veidas buvo baltas kaip jos. Gal tik žalesnis.

- Neversiu tau klausytis viso, kas įvyko po to. – ji pasakė ramiai. – Jie paliko mane gatvėje, vis tebesijuokiantys, klūpščiodami gatve. Jie manė, kad aš negyva. Jie erzino Rojų, kad jam reikėtų susirasti naują nuotaiką. Jis juokėsi, ir sakė, kad jam reikia pirma išmokti šiek tiek kantrybės.

- Laukiau ant kelio mirties. Buvo šalta, ir nors jaučiau didžiulį skausmą, nustebau, kad jis mane trikdė. Pradėjo snigti ir aš mažiau, kodėl aš dar nemirusi. Aš nekantravau, kol ateis mirtis, baigsis skausmas. Bet tai taip ilgai truko...

- Tada mane surado Karlailas. Jis užuodė kraują ir atėjo patikrinti. Atsimenu buvo suerzinta, kai jis perdirbo mane, gelbėdamas mano gyvybę. Man niekada nepatiko daktaras Kalenas, ar jo žmona, ar jo brolis – kaip Edvardas tada apsimetė. Mane liūdino, kad jie visi buvo gražesni už mane, ypatingai kokie buvo vyrai. Bet jie nesimaišė visuomenėje, taigi buvau juos mačius kartą ar dukart.

- Aš maniau, kad aš buvau mirus, kai jis mane pakėlė ir nešė su savimi – dėl greičio – nes atrodė, kad skrendu. Aš prisimenu, kad man kėlė baimę tai, kad nesibaigia skausmas...

- Tada atsidūriau šviesiame kambaryje, ir buvo šilta. Aš išsmukau ir buvau pamaloninta, kad skausmas rimsta. Bet tada kažkas aštrus pervėrė mane, mano gerklę, mano riešus, mano kelius. Aš klykiau iš skausmo, galvodama, kad jis atnešė mane čia, kad dar labiau skaudėtų. Tada ugnis pradėjo mane deginti, ir niekas man neberūpėjo. Aš maldavau jo, kad mane nužudytų. Kai į namus grįžo Esmė ir Edvardas maldavau, kad jie nužudytų taip pat. Karlailas sėdėjo prie manęs. Jis laikė mano ranką, atsiprašinėjo ir sakė, kad tai praeis. Jis papasakojo man viską, kartais aš klausiausi. Jis papasakojo man, kas jis yra, kuo aš tapau; aš juo netikėjau. Jis manęs atsiprašinėjo kaskart, kai suklykdavau.
- Edvardas nebuvo laimingas. Prisimenu, girdėjau juos diskutuojant. Aš kartais nustodavau rėkti. Rėkimas nebuvo gerai.
- *Apie ką tu galvojai, Karlailai?* pasakė Edvardas. *Rozali Heil?* - Rozali pamėgdžioji Edvardo erzinantį toną idealiai. - Man nepatiko, kaip jis pasakė mano vardą, lyg kažkas būtų negerai su manimi.
- *Negalėjau leisti jai numirti.* – pasakė Karlailas ramiai. – *Buvo per daug... per daug siaubinga, per daug suniokota.*
- *Žinau.* – pasakė Edvardas, aš maniau jis pasakė tai, kaip tai nesvarbu. Tai pykdė mane. Tada dar nežinojau, kad jis tiksliai gali matyti, ką Karlailas matė.
- *Ji buvo per daug suniokota. Negalėjau jos palikti.* – Karlailas sušnibždėjo pakartodamas.
- *Žinoma, kad negalėjai* – sutiko Esmė.
- *Žmonės miršta visą laiką.* – Edvardas priminė jam aštriu balsu. – *Ar tu nemanai, kad ji per daug atpažįstama? Kingai surengs didžiulią paiešką – kad niekas neįtartų tos išgamos.* – jis suurzgė.
- Aš pasijaučiau geriau, kad jie žinojo, kad Rojus kaltas.
- Aš nesupratau, kad viskas jau baigėsi – Kad aš dariausi stipresnė ir kodėl, aš galėjau susikoncentruoti į tai, ką jie sako. Skausmas pradėjo blankti mano pirštų galuose.
- *Ką mes ruošiamės su ja daryti?* – Edvardas paklausė pasibjaurėjęs – o gal taip skambėjo tik man.
- Karlailas atsiduso. – *Žinoma, tai priklausys nuo jos. Ji turbūt norės keliauti savo keliais.*
- Aš patikėjau pakankamai tuo, ką jis sakė, ir jo žodžiai įbaugino mane. Aš žinojau, kad mano gyvenimas buvo baigęsis ir man nėra kelio atgal. Negalėjau pakelti minties, buvimo vienai...
- Skausmas baigėsi ir jie dar kartą paaiškino kuo aš tapau. Šį kartą patikėjau. Pirmiausiai pajutau troškulį, tada pajutau savo kietą odą; pamačiau savo šviečiančias raudonas akis.
- Paviršutiniška kokia buvau, aš pasijutau geriau, kai pirmą kartą veidrodyje išvydau savo atvaizdą. Neskaitant akių, aš buvau pats gražiausias dalykas, kokį buvau mačius gyvenime. – Ji nusijuokė sau. – Prireikė laiko, kol pradėjau kaltinti savo grožį dėl to, kas man nutiko – pamatyti to prakeiskmą. Svajojau, kad būčiau, na, ne baisi, bet normali. Kaip Vera. Taip, kad man būtų leista ištekėti už kažko, kas mane mylėtų, turėti gražius vaikus. Tai štai ko aš visada norėjau. Tai vis dar neatrodo per daug prašoma.

Ji akimirka buvo susimąsčiusi, ir aš mažčiau, kad ji vėl užmiršo mano buvimą. Bet tada ji man nusišypsojo, jos išraišką staiga triumfuojanti.

- Žinai, mano apskaita beveik tokia pati švari kaip Karlailo. – ji pasakė man. – Geresnė nei Esmės. Tūkstančius kartų geresnė nei Edvardo. – Aš niekada neragavau žmogaus kraujo. – Ji pranešė besididžiuodama.

Ji suprato mano sumišusią išraišką, kai aš mažčiau, kodėl jos apskaita buvo tik *beveik* tokia pat švari.

- Nužudžiau penkis žmones. – ji pasakė man su pernelyg patenkintu tonu. – Jei tik galima juos pavadinti *žmonėmis*. Bet buvau labai atsargi nepralieti jų kraujo – žinojau, kad negalėsiu jam atsispirti, ir nenorėjau jokios jų dalies manyje, tu žinai.

- Pasilikau Rojų pabaigai. Aš tikėjausi, kad jis išgirs apie jo draugų mirtis ir supras, kad ateina jo eilė. Aš tikėjausi, kad baimė pavers jo galą dar baisesnį. Manau, tai suveikė. Jis slėpėsi belangiame kambaryje už storų durų, kaip banko saugyklos, su budriais ginkluotais apsaugininkais išorėje, kai aš pagriebiau juos. Oi! – septynios žmogžudystės. – pataisė ji save. - Užmiršau jo apsaugininkus. Su jais užturkau tik sekundę.

- Aš buvau per daug tetrališka. Iš tikrųjų, gal net vaikiška. Apsivilkau vestuvinę suknelę, kurią pavogiau tai progai. Jis rėkė, kai mane pamatė. Jis rėkė daug tą naktį. Išsaugoti jį pabaigai buvo gera mintis – buvo lengviau man save suvaldyti, daryti viską lėčiau... -

Ji nutraukė sakinį ir pažvelgė į mane. – Atsiprašau. – ji pasakė besigriaužiančiu balsu. – Gąsdinu tave, ar ne?

- Man viskas gerai. – pamelavau.

- Nesusivaldžiau.

- Nesijaudink dėl to.

- Aš stebiuosi, kad Edvardas tau daugiau apie tai nepapasakojo.

- Jam nepatinka pasakoti kitų žmonių istorijų – jam atrodo lyg jis pažeistų pasitikėjimą, nes jis girdi daugiau negu jie nori, kad jis girdėtų.

Ji nusišypsojo ir papurtė savo galvą. – Manau, man reiktų labiau juo pasitikėti. Jis tikrai ganėtinai geras, ar ne?

- Manau, taip.

- Galiu pasakyti. – Tada ji atsiduso. – Aš nebuvo tau teisinga taip pat, Bela. Ar jis tau pasakė kodėl? Ar tai buvo per daug konfidencialu?

- Jis pasakė, kad tai dėl to, kad aš žmogus. Jis sakė, kad tau sunkiau, kai kas pašalinis žino apie jus.

Rozali muzikalus juokas pertraukė mane. – Dabar aš tikrai jaučiuosi kalta. Jis daug daug kilnesnis man, nei nusipelniau. – Ji atrodė šiltesnė dabar, lyg ji būtų nuleidusi kažkokią apsaugą, kurios nebuvo nusiėmus, kai aš buvau šalia. – Koks melagis tas berniukas yra. – Ji nusijuokė vėl.

- Jis melavo? – paklausiau staiga atsargiai.

- Na, gal tai per stipriai pasakyta. Jis tik nepasakė visos istorijos. Tai, ką jis tau pasakė yra tiesa, daug tikresnė dabar, nei buvo tada. Vis dėlto, tuo metu... - Ji nutrūko, nervingai sukikendama. – Tai gėdinga. Tu matai, iš pradžių aš daugiausia pavydėjau, kad jis nori *tavęs*, o ne manęs.

Jos žodžiai persiuntė baimės virpulį per mane. Sėdint čia, sidabrinėje šviesoje, ji buvo gražiausias mano kada nors matytas dalykas. Negalėjau konkuruoti su Rozali.

- Bet tu myli Emetą... – sumurmėjau.

Ji papurtė savo galvą į priekį ir atgal, besišypsanti. – Aš nenoriu Edvardo taip, kaip tu manai, Bela. Niekada nenorėjau – myliu jį kaip brolių, bet jis erzino mane nuo pirmo karto, kai jį išgirdau. Tu turėtum suprasti, kad... aš buvau tokia pripratus, kad žmonės manęs norėtų. Ir Edvardas nebuvo net mažiausiai sudomintas. Tai žlugdė mane, net užgavo pradžioje. Bet jis niekada nė vienos nenorėjo. Taigi tai ilgai manęs netrikdė. Net, kai mes pirmą kartą išvydome Taniaus klaną Denalyje – visas tas moteris – Edvardas niekada nerodė nė menkiausio dėmesio. Ir tada jis pamatė tave. - Ji pažiūrėjo į mane sutrikusiomis akimis. Aš tik pusiau kreipiau dėmesį. Galvojau apie Edvardą ir Tania, ir *visas tas moteris*, mano lūpos susispaudė į kietą liniją.

- Ne tai, kad tu negraži, Bela. – ji pasakė, neteisingai supratusi mano išraišką. – Bet tai, kad tu jam pasirodei patrauklesnė nei aš. Aš per daug pasipūtusi, kad suprasčiau.

- Bet tu pasakei iš *pradžią*. Ar tai daugiau... nebetrikdo tavęs, ar ne? Turiu galvoje, mes abi žinome, kad tu pati gražiausia planetoje.

Aš nusijuokiau, kad turėjau pasakyti tuos žodžius - tai ir taip buvo akivaizdu. Kaip keista, kad Rozali reikia tiek daug, kad atgautų pasitikėjimą.

Rozali nusijuokė taip pat. – Ačiū, Bela. Ir ne. Tai nebetrikdo manęs daugiau. Edvardas visada buvo šiek tiek keistas. – Ji nusijuokė dar kartą.

- Bet tu vis dar manęs nemėgsti. – sušnibždėjau.

Jos šypsena pasislėpė. – Atsiprašau dėl to.

Mes sėdėjome akimirka tyloje ir neatrodė, kad ji ruošiasi išeiti.

- Ar pasakysi kodėl? Ar aš darau kažką blogai...? - Ar ji pyksta, kad aš pastačiau jos šeimą – jos Emetą – į pavojų? Laikas nuo laiko, Džeimsas ir dabar Viktorija...

- Ne, tu nieko nepadarei. – ji sumurmėjo. – Dar ne.

Žiūrėjau į ją, sugluminta.

- Ar nematai, Bela? – Jos balsas tapo daug karštesnis nei prieš tai, net kai ji pasakojo savo nelaimingą istoriją. – Tu jau turi *viską*. Tu turi ištiesą gyvenimą prieš akis – viską, ko aš norėjau. Ir tu ruošiesi jį prarasti. Ar tu nematai, kad aš atiduočiau viską, kad tik galėčiau būti tavimi? Tu turi pasirinkimą, kurio aš neturėjau, ir tu renkiesi neteisingai!

Aš suvirpėjau nuo jos nuožmios išraiškos. Supratau, kad mano burna prasižiojus ir aš garsiai ją uždariau.

Ji žiūrėjo į mane ilgą laiką, ir lėtai užsidegimas iš jos akių pradėjo dingti. Staiga, ji susigėdo.

- Ir aš tikra, kad galėčiau tai padaryti šaltakraujiškai. – Ji papurtė savo galvą, atrodė apsvaiginta nuo emocijų bangos. – Tiesiog tai sunkiau, kai tai buvo tada, kai nebuvo nieko, tik tuštybė.

Ji žiūrėjo į mėnulį tyloje. Prireikė kelių akimirku, kai aš buvau pakankamai drąsi sugriauti jos apmąstymus.

- Ar tu mane mėgtum labiau, jei aš pasirinkčiau likti žmogumi.

Ji atsisuko į mane, jos lūpų kampučiai sutrukčiojo, lyg šypsenos užuomina. – Gal.

- Tu turi šiek tiek laimingos pabaigos. – priminiau jai. – Tu turi Emetą.

- Turiu pusę. – Ji išsišiepė. – Tu žinai, kad aš išgelbėjau Emetą nuo lokio, kuris draskė jį, ir parnešiau jį į namus pas Karlailą. Bet ar gali atspėti, kodėl aš sustabčiau lokį, kad jo nesuėstų?

Papurčiau galvą.

- Su juodom garbanom... duobutės, kurias jis rodė, net kai jis vaipėsi iš skausmo... keistas nekaltumas, kuris atrodė netinkantis suaugusiam vyrui... Jis priminė man Veros mažąjį Henri. Nenorėjau, kad jis mirtų – taip to nenorėjau, nors nekenčiau tokio gyvenimo, kad buvau pakankama savanaudė, kad paprašiau Karlailo man jį pakeisti.

- Man nusišypsojo laimė, kurios nusipelniau. Emetas viskas, ko aš prašiau, jei gerai pažinojau save, ko prašyti. Jis būtent toks žmogus, kurio man reikia. Ir keista, kad jam reikia manęs taip pat. Šita dalis išsisprendė geriau, nei aš galėjau tikėtis. Bet niekada nebus daugiau, nei mes du. Ir aš niekada nesėdėsiu su juo pražilusiu kur nors ant sofos, apsupti anūkų.

Jos šypsena buvo maloni dabar. – Tai turbūt tau skamba labai keista ar ne? Kai kuo tu daug labiau subrendusi nei aš buvau aštuoniolikos. Bet kai kuo... turbūt yra labai daug dalykų, apie kuriuos tu rimtai nepamąstei. Tu per jauna pagalvoti, ko tu norėsi po dešimt, po penkiasdešimt metų – ir per jauna atsisakyti to be pagalvojimo. Tu neturėtum skubėti dėl ilgalaikių dalykų, Bela. – Ji paplekšnojo mano galvą, bet gestas nesijautė malonus.

Atsidusau.

- Tiesiog pagalvok apie tai truputį. Vienąkart padarius, negalėsi atšaukti. Esmė pavertė mus pakaitalais... Ir Alisa neprisimena nieko iš jos žmogiško gyvenimo, taigi ji negali to ilgėtis... Tu prisiminsi. Tu daug ką prarasi.

Bet daug ką gausiu mainais. Nepasakiau to garsiai. – Ačiū, Rozali. Buvo smagu suprasti... pažinti tave geriau.

- Aš atgailauju, kad buvau tokia didelė monstrė. – Ji išsišiepė. – Stengsiuos nuo dabar pasikeisti.

Aš išsišiepiu atgal.

Mes dar nebuvom draugės, bet aš buvau beveik tikra, kad ji negalės visą laiką taip manęs nekęsti.

- Leisiu tau dabar miegoti. – Rozali akys švystelėjo ant lovos, ir jos lūpos truktelėjo. – Žinau, tu suerzinta, kad jis tave taip laiko užrakintą, bet nesielk su juo labai blogai, kai jis grįš. Jis myli tave labiau, nei tu žinai. Jis įbaugintas, kai yra toli nuo tavęs. – Ji tyliai atsistojo ir šmėstelėjo prie durų. – Labanaktis, Bela. – ji sušnibždėjo ir uždarė duris.

- Labanaktis, Rozali. – sumurmėjau sekundę per vėlai.

Prireikė ilgo laiko tarpo, kad galėčiau po to užmigti.

Kai užmigau, susapnavau košmarą.

Aš šliaužiau per tamsias, šaltas, akmenines, nepažįstamas gatves, po šviesiai krentančiu sniegu, palikdama kraujo dėmes po savęs. Miglotas angelas, su balta suknele stebėjo mano ėjimą į priekį pasipiktinusių žvilgsniu.

Kitą rytą Alisa vežė mane į mokyklą, kol aš piktai žiūrėjau pro priekinį stiklą. Aš jutau miego trūkumą, ir tai darė mano susierzinimą dėl įkalinimo dar stipresniu.

- Šįvakar išeisim į Olimpiją ar dar kur panašiai. – ji pažadėjo. – Tai turėtų būti smagu, tiesa?

- Kodėl tau tiesiog neužrakinus manęs rūsyje? – pasiūliau. – ir užmiršk cukraus sluoksnį.

Alisa piktai pažiūrėjo. – Jis atims Poršė. Aš neatlieku labai gerai darbo. Tau tariamai turėtų būti smagu.

- Tai ne tavo kaltė. – sumurmėjau. Negalėjau patikėti, kad iš tikrųjų pasijaučiau kalta. – Pasimatysim per pietus.

Aš nuplumpavau į anglų. Be Edvardo diena bus garantuotai nepakenčiama. Aš buvau blogos nuotaikos per mano pirmą pamoką, gerai žinant, kad mano požiūris nepadėjo nė kiek.

Kai skambutis nuskambėjo, aš be entuziasmo atsistojau. Maikas laukė prie durų, man jas atidareš.

- Edvardas išvyko į išvyką šiam savaitgaliui? – jis paklausė draugiškai, kai ėjome į švelnų lietų.

- Aha.

- Gal nori ką nuveikti vakare?

Kaip jis dar gali būti kupinas vilčių?

- Negaliu. Dalyvausiu miego vakarėlyje. – suniurnėjau. Jis į mane keistai pažiūrėjo, kai perprato mano nuotaiką.

- Ką tu ... -

Maiko klausimas buvo nukirstas garso, urzgiančio riaumojimo priešais mus stovėjimo aikštelėje. Visi nuo šaligatvio atsisuko pažiūrėti, netikėdami žiūrėdami į juodą, triukšmingą motociklą, džeržgiančio į betoną nuo sustojimo, variklis vis dar urzgiantis.

Džeikobas pamojavo man skubiai.

- Bėk, Bela. – jis pašaukė per variklio riaumojimą.

Sekundę buvau sutrikusi, kol susigaudžiau.

Greitai pažiūrėjau į Maiką. Žinojau, kad turiu kelias sekundes.

Kaip toli Alisa pažengtų norėdama mane sulaikyti viešumoje?

- Aš jaučiuosi tikrai blogai ir važiuoju namo, gerai? - pasakiau Maikui, mano balsas pripildytas susijaudinimo.

- Gerai. – jis sumurmėjo.

Aš pakštelėjau Maikui į skruostą. – Ačiū, Maikai. Aš tau skolinga už tai! – aš pašaukiau, kai bėgau.

Džeikobas padidino variklio apsakas, išsišiepė. Užšokau ant jo sėdynės, rankomis tvirtai apsikabinau jam per liemenį.

Pagavau Alisos žvilgsnį, sustingusį valgyklos krašte, jos akys blizgėjo nuo įsiūčio, jos lūpa atitraukta nuo dantų.

Šoviau į ją atsiprašantį žvilgsnį.

Mes lėkėm per alfaltą taip greitai, kad mano skrandis pasimetė kažkur už manęs.

- Laikykis. – pašaukė Džeikobas.

Aš paslėpiau veidą jam už nugaros, kai jis greitai lėkė plentu. Žinojau, kad jis sulėtins, kai mes pasieksime Kvileutų ribą. Aš tik turiu įsilaikyti iki ten. Aš meldžiau tyliai ir iš visos širdies, kad Alisa nesivytų, ir kas Čarlis negalėtų pamatyti...

Tapo aišku, kai mes pasiekėme saugią teritoriją. Motociklas sulėtėjo, ir Džeikobas išsitiesino, sušvilpdamas su juoku. Aš atsimerkiau.

- Mes tai padarėm. – jis pašaukė. – Neblogas kalėjimo sulaužymas, ką?

- Geras mąstymas, Džeikai.

- Aš prisiminiau, ką tu man pasakojai, kad aiškiaregė siurbelė negali matyti, ką aš ruošiusi daryti. Džiaugiuosi, kad tu apie tai nemąstei – ji nebūtų tavęs leidus į mokyklą.

- Štai kodėl aš to nemaniau.

Jis nusijuokė triumfuojančiai.

- Ką tu nori daryti šiandien?

- Bet ką. – aš nusijuokiau atgal. Jaučiausi puikiai būdama laisva.

8. SUSIVALDYMAS

MES NUĖJOME Į PAPLŪDINĮ VĖL, KLAJODAMI be tikslo. Džeikobas buvo vis dar pilnas mano pabėgimo konstravimo.

- Ar tu manai, jie atvyks tavęs ieškot? – paklausė jis, pilnas vilčių.

- Ne. – aš buvau dėl to tikra. – Bet jie bus įsiutę ant manęs šįvakar.

Jis pačiupo uolos gabaliuką ir metė į bangas. – Tai nevažiuk tada atgal. – jis pasiūlė vėl.

- Čarliui tai patiktų. – pasakiau sarkastiškai.

- Lažinuosi, jis neprieštarautų.

Aš neatsakiau. Manau, Džeikobas buvo teisus, ir tai privertė mane sugriežti dantimis. Čarlio akivaizdi pirmenybė mano Kvileutų draugams buvo tokia neteisinga. Aš svarsčiau ar jis taip pat galvotų, jei jis žinotų, kad renkasi tarp vilkolakių ir vampyrų.

- Tai kokie paskutiniai gaujos skandalai? – paklausiau lengvai.

Džeikobas sustojo poilsiui ir pasižiūrėjo į mane su sumišusiom akim.

- Kas? Čia buvo juokelis.

- O. – jis pasižiūrėjo šalin.

Aš laukiau, kada jis vėl pradės eiti, bet atrodė, kad jis pasiklydo mintyse.

- Ar yra skandalų? – susidomėjau.

Džeikobas kartą sukikeno. – Užmiršau koks jausmas, kai visi nežino, ką tu galvoji visą laiką. Turėti tylią, ramią vietą savo galvoje.

Vaikščiojom po akmenuotą paplūdimį kelias minutes.

- Tai, kas yra? – pagaliau paklausiau. – Tai, ką visi žino visada tavo galvoje?

Jis padvejojo akimirka, lyg nežinotų kiek daug jis gali pasakyti. Tada jis atsiduso ir pasakė. – Kvilas pažymėtas. Dabar jau trys...- Jis suraukė antakius ir pažiūrėjo į mane. Jis žiūrėjo į mane nekalbėdamas, jo antakiai suraukti nuo susikaupimo.

- Į ką spoksai? – paklausiau, susidrovėjus.

- Į nieką.

Džeikobas pradėjo vėl eiti. Nesimatė, kad jis apie tai galvotų, jis paėmė mano ranką. Mes žingsniavome tyliai per uolas.

Mąsčiau kaip mes turėtume atrodyti taip susikibę rankomis einant į paplūdimį – kaip pora tikriausiai – ir aš mąsčiau ar turėčiau prieštarauti. Bet tai visada buvo su Džeikobu... jokios priežasties dėl to nerimauti.

- Kodėl Kvilo pažymėjimas yra toks skandalas? – paklausiau, kai atrodė, kad jis nesiruošia tęsti.
– Ar todėl, kad jis jauniausias?

- Tai neturi nieko bendro.

- Tai kokios tada problemos.

- Tai dar vienas dalykas iš tų legendų. Mąstau, kada mes nustosime būti stebinami, kad visa tai tiesa? – jis sumurmėjo sau.

- Ar tu man papasakosi? Ar man reikės spėlioti?

- Tu niekada to teisingai nesuprasi. Matai, Kvilas su mumis dažnai negyvendavo, tik pradėjo neseniai. Taigi, jis nebūdavo dažnai prie Emilės.

- Kvilas pažymėtas su Emile taip pat? – aš aiktelėjau.

- Ne! Juk sakiau, tau nespėlinėti. Emilę aplankė dvi dukterėčios... ir Kvilas pamatė Kler.

Jis netęsė. Mąščiau apie tai akimirka.

- Emilė nenori matyti savo dukterėčios su vilkolakiu? Na, tai truputį veidmainiška. – pasakiau.

Bet galėjau suprasti kodėl ji iš visų žmonių elgiasi šitaip. Aš prisiminiau vėl ilgus randus, kurie sudarkė jos veidą ir nutįso iki dešinės rankos. Semas prarado kontrolę tik kartą, kai stovėjo arti jos. Vieno karto užteko... Mačiau skausmą Semo veide, kai jis žiūrėjo, ką jis padarė Emilei. Galėjau suprasti, kodėl Emilė nori apsaugoti savo dukterėčią nuo to.

- Ar tu nustosi spėlioti? Tu klysti. Emilė visai neprieštarauja, tik, na, truputį per anksti.

- Ką tu turi galvoje *per anksti*?

Džeikobas įvertino mane su siauromis akimis. – Pasistenk greitai nekritikuoti, gerai?

Atsargiai linktelėjau.

- Kler dveji. – Džeikobas pasakė man.

Pradėjo lyti. Mirksėjau surikusi, kai lašai krito man ant veido.

Džeikobas tyliai laukė. Jis nevilkėjo švarko, kaip paprastai; lietus taškė juodas dėmes ant jo juodų marškinėlių, ir lašėjo nuo jo suveltų plaukų. Jo veidas buvo neišraiškingas, kai jis mane stebėjo.

- Kvilas... pažymėtas... su dvejų metų mergeite. – galiausiai paklausiau, kai galėjau šnekėti.

- Taip atsitinka. – Džeikobas gūžtelėjo pečiais. Jis pačiupo kitą uolienos gabaliuką ir nuskaidino į įlanką. – Ar taip legendos sako.

- Bet ji kūdikis. – užprotestavau.

Džeikobas pažiūrėjo į mane su tamsiu linsmumu. – Kvilas nesensta. – jis priminė man su truputį rugšties jo balse. – Jam tereikia būti kantriu dar kelias dekadas.

- Aš... nežinau ką pasakyti.

Sunkiausiai stengiausi nebūti kritiška, bet tai buvo tiesa, aš buvau pritrenkta. Iki dabar, niekas apie vilkolakius netrikdė manęs, nuo tos dienos, kai supratau, kad jie nėra žudikai, kokiais aš įtariau juos.

- Tu per anksti kritikuoji. – jis apkaltino. – Galiu matyti tai tavo veide.

- Atsiprašau. – sumurmėjau. – Bet tai skamba tikrai baisiai.

- Viskas nėra kaip tu galvoji; tu klysti. – Džeikobas apgynė savo draugą staiga karštai. – Aš mačiau, kaip viskas yra pro jo akis. Dabar nėra jokios *romantikos* Kvile. – Jis giliai įkvėpė, susierzinęs. – Sunku apibūdinti. Iš tikrųjų, tai nėra meilė iš pirmo žvilgsnio. Tai greičiau... sunkio jėga. Kai *tu* ją pamatai, žemė tavęs nebelaiko. Ji laiko. Ir niekas tau daugiau nerūpi tik ji. Ir galėtum viską dėl jos padaryti, bet kuo tapti... taptum bet kuo kuo ji norėtų, kad būtum, ar gynėjas, ar mylimasis, ar draugas, ar brolis.

- Kvilas bus geriausias, nuoširdžiausias brolis koki, kuris vaikas yra turėjęs. Nėra kūdikio pasaulyje, kuris bus dar daugiau saugojamas, nei ta maža mergaitė. Ir, kai ji paaugs ir jai reikės draugo, jis bus pats supratingiausias ir patikimiausias, negu kas kitas, ką ji pažinos. Ir kai ji užaugs, jie bus laimingi kaip Emilė ir Semas. – Keista, karti jo tono pabaiga, kai jis prakalbo apie Semą.

- Ar Kler neturi pasirinkimo?

- Žinoma. Bet kodėl ji turėtų nepasirinkti jo pabaigoje? Jis bus puiki pora jai. Lyg jis būtų sukurtas tik jai.

Ėjome kurį laiką tyloje, kol aš sustojau numesti uolienos gabaliuką į vandenyną. Jis nulėkė tik kelis metrus į paplūdimį. Džeikobas nusijuokė.

- Negalime visi būti nepaprastai stiprūs. – sumurmėjau.

Jis atsiduso.

- Kada tu manai tai atsitiks tau? – ramiai paklausiau.

Jo atsakymas buvo plokščias ir skubus. – Niekada.

- Bet tai kažkas, ko tu negali kontroliuoti, ar ne?

Jis buvo tylus kelias minutes. Nesamoningai mes kartu ėjome lėtai, tik vos judėdami.

- Tai ne tariamai turėtų būti. – jis pridėjo. – Bet tu turi ją pamatyti – vienintelę, gal būt skirtą tau.

- Ir tu manai, kad jei tu jos dar nepamatei, tai jos nėra išvis? – paklausiau skeptiškai. – Džeikobai, tu nesi matęs daug pasaulio - mažiau net nei aš.

- Ne, nemačiau. – jis pasakė žemu balsu. Jis pažiūrėjo į mane su veriamu žvilgsniu. – Bet aš nematysiu nieko kito, Bela. Matysiu tik tave. Net, kai užmerkiu akis ir bandau pamatyti ką kitą. Paklausk Kvilo ir Embrio. Tai varo juos iš proto.

Nuleidau savo akis į uolas.

Nebevaikščiojom daugiau. Vienintelis garsas buvo bangų besidaužančių į krantą. Aš negalėjau girdėti lietaus per jų šniokštimą.

- Gal aš geriau važiuosiu namo. – sušnibždėjau.

- Ne! – jis užprotestavo, nustebindamas mane.

Pažiūrėjau į jį vėl, ir jo akys buvo sutrikusios.

- Tu turi visą dieną, tiesa? Kraugeriai dar neturėtų būti namie.

Piktai pažvelgiau į jį.

- Neturėjau jokių keninimų įžeisti. – jis pasakė greitai.

- Taip, turiu visą dieną. Bet Džeikai...

Jis pakėlė savo rankas.. – Atleisk. – jis atsiprašė. – Daugiau toks nebūsiu. Būsiu tiesiog Džeikobas.

Atsidusau. – Bet jei tu taip mąstai...

- Nekreipk dėmesio į mane. – jis pareikalavo, nusišypsodamas su apgalvota šypsena, per daug skaisčia. – Žinau, ką aš darau. Tik pasakyk, jei liūdinu tave.

- Nežinau...

- Nagi, Bela. Grįžkime namo ir pasiimkime motociklus. Turi vairuoti jį reguliariai, kad neprarastum formos.

- Aš tikrai nemanau, kad man leistina.

- Kas neleidžia? Čarlis ar kraug – ar jis?

- Abu.

Džeikobas išsišiepė ir jis staiga tapo tuo Džeikobu, kurio aš pasiilgau labiausiai, linksmas ir šiltas.

Negalėjau neišsišiepti atgal.

Lietus sušvelnėjo, tapo migla.

- Niekam nesakysiu. – jis pažadėjo.

- Išskyrus visus iš tavo draugų.

Jis papurtė savo galvą ir pakėlė dešinę ranką. – Pažadu apie tai negalvoti.

Nusijuokiau. – Jei susižeisiu, tai bus dėl to, kad suklypau.

- Kaip pasakysi.

Važiavome savo motociklais apie La Pušą kol lietus susidrumztė ir Džeikobas pareiškė, kad nualps jei nepavalgys. Bilis be įtampos su manimi pasisveikino, kai grįžome į namus, lyg mano staigus pakartotinis pasirodymas nieko neapsunkina, nes aš noriu pamatyti savo draugą. Kai mes suvalgėme Džeikobo padarytus sumuštinčius, mes nuėjome į garažą ir aš padėjau jam nuvalyti motociklus. Nebuvau čia mėnesius – kada Edvardas grįžo – bet nebuvo jokios reikšmės. Tiesiog buvo kažkuri popietė garaže.

- Smagu. – paaiškinau, kai jis man padavė šilto limonado skardinę. – Pasiilgau šitos vietos.

Jis nusišypsojo, apžiūrėdamas plastikinę pašiūrę, kurią pats pasistatė. – Aha, galiu tai suprasti. Visa Tadž Mahalo prabanga, be nepatogumų ir išlaidų kelionei į Indiją.

- Už Vašingtono mažąjį Tadž Mahalą. – pakėliau tostą laikydama savo skardinę.

Jis sudaužė savo skardinę su mano.

- Ar prisimeni praeitą Valentino dieną? Aš manau, tai buvo paskutinis kartas kai tu buvai čia – kai dalykai vis dar buvo... normalūs, aš manau.

Nusijuokiau. – Aišku, kad prisimenu. Aš pasinaudojau didžiąją laiko dalį savo vergovės širdučiu dėžutėms. Tai ne tai, ką aš norėčiau užmiršti.

Jis nusijuokė su manimi. Hmmm, tiesa. Vergovė. Turėsiu sugalvot kažką geriau. – Tada jis atsiduso. – Atrodo, kad tai buvo prieš metų metus. Kita epocha. Laimingoji.

Negalėjau su juo sutikti. Dabar buvo mano laimingiausia epocha. Bet nustebau kiek dalykų praleidau iš savo tamsiųjų amžių. Įsižiūrėjau į tamsų mišką. Lietus vėl pradėjo lyti, bet garaže buvo šilta, šalia Džeikobo. Jis buvo gera krosnis.

Jo pirštai perbraukė mano ranką. – Reikalai tikrai pasikeitė.

- Aha. – pasakiau, ir ištraukiau ranką, kad perbraukti per savo motociklą. – Čarlis turės priprasti. Tikiuosi Bilis nesakys nieko apie šiandieną... – įsikandau į lūpą.

- Nesakys. Jis nesiruošia elgtis taip, kaip Čarlis. Ei, aš niekada oficialiai neatsiprašiau, dėl to kvailo atsitikimo dėl motociklo. Aš labai gailiuosi, kad įskundžiau tave Čarliui. Norėčiau, kad to nebūčiau padaręs.

Pavarčiau akis. – Aš irgi.

- Aš tikrai tikrai labai atsiprašau.

Jis pažiūrėjo į mane viltingai, jo drėgni, susivėlę plaukai stytojo ant visų jo veido pusių.

- Na, gerai. Tau atleista.

- Ačiū, Bele.

Mes išsišiepėme vienas kitam, ir tada jo veidas apsiniaukė.

- Tu atsimeni tą dieną, kai aš tau atvežiau motociklą... Tada norėjau tavęs kai ko paklausti. – jis lėtai pasakė. – Bet kartu... ir nenorėjau.

Laikiausi labai ramiai – jokios reakcijos į stresą. Tai buvo įprotis, kurį perėmiau iš Edvardo.

- Ar tu buvai nenuolaidi, nes ant manęs pykai, ar tu buvai rimta? – jis sušnibždėjo.

- Dėl ko? – sušnibždėjau atgal, nors jau buvau tikra, ką jis turėjo galvoje.

Jis pažvelgė į mane. – Tu žinai. Kai tu pasakei, kad tai visiškai ne mano reikalas... jei – jis įkas tau. – Jis susigūžė matomai pabaigoje.

- Džeikai... – Mano gerklė užtino. Negalėjau baigti.

Jis užsimerkė savo akis ir giliai įkvėpė. – Ar tu buvai rimta?

Jis šiek tiek drebėjo. Jo akys vis dar užmerktos.

- Taip. – sušnibždėjau.

Džeikobas iškvėpė, lėtai ir giliai. – Spėju aš tai žinojau.

Žiūrėjau į jo veidą, laukiau kol jis atsimerks.

- Tu žinai, ką tai reikš? – jis staiga pasiteiravo. – Tu juk tai supranti, ar ne? Kas atsitiks, jei jūs sulaužysite sutartį?

- Mes pirmiausia išvyksime. – pasakiau tyliu balsu.

Jo akys atsimerkė, jų juodas gylys pilnas skausmo ir pykčio. – Nėra geografinių limitų sutarčiai, Bela. Mūsų proseneliai sutiko palaikyti taiką, nes Kalenai prisiekė, kad jie kitokie, kad žmonės neatsiduria dėl jų pavojuje. Jie prižadėjo, kad jie niekada nenužudys ar nepakeis žmogaus daugiau. Jei jie sulaužys savo žodį, sutartis taps bereikšmė, ir jie nesiskirs nuo kitų vampyrų. Kada nors nusistovės, kada mes juo rasime... -

- Bet, Džeikai, ar jūs jau nesulaužėte sutarties? – paklausiau įsikibusi į šiaudelį. – Ar tai nebuvo ta dalis, kad jūs nepasakosite žmonėms apie vampyrus? Ir tu man papasakojai. Tai ar sutartis jau truputį neginčytina?

Džeikui nepatiko tas priminimas; skausmas jo akyse peraugo į priešišumą. – Aha, aš sulaužiau sutartį – dar prieš tai, kai tuo tikėjau. Ir aš tikras, kad jie buvo informuoti apie tai. – Jis pažiūrėjo rūščiai į mano kaktą, kad nepažiūrėtų į mano žvilgsnį. – Bet tai nesuteikė jiems nemokamo malonumo ar kažko panašaus. Nėra kaltės dėl nužizengimų. Jie turėjo tą pačią galimybę, jei prieštaravo tam, ką padariau. Tą pačią galimybę, kurią ir mes turėsime, kai jie sulaužys sutartį: pulti. Pradėti karą.

Jis padarė neišvengiamumo garsą. Aš suvirpėjau.

- Džeikai, taip netūrėtų būti.

Jis sugriežė dantimis. – Taip turi būti.

Tyla po jo pareiškimo atrodė labai garsi.

- Tu niekada man neatleisi, Džeikobai? – sušnibždėjau, kaip tik greitai pasakiau žodžius, norėjau, kad to nebūčiau darius. Nenorėjau išgirsti jo atsakymo.

- Tu nebebūsi Bela daugiau. – jis pasakė man. – Mano draugė nebeegzistuos. Nebus kam atleisti.

- Tai skamba, kaip *ne*. – sušnibždėjau.

Žiūrėjome vienas į kitą nesuskaičiuojamą laiko tarpą.

- Tai tada tai atsisveikinimas, Džeikai?

Jis greitai sumirksėjo, jo išraiška ištirpo iš nuostabos. – Kodėl? Mes vis dar turime kelis metus. Ar negalime būti draugais, kol nebeliks laiko?

- Metus? Ne, Džeikai, ne metus. – papurčiau savo galvą, nusijuokdama be humoro. – Savaites tiksliau.

Nesitikėjau tokios jo reakcijos.

Jis staigiai pašoko ant savo kojų, išgirdau limonado pokštelėjimą, kai jis susprogo jo rankoje. Linonadas pasipylė visur, išmirkė mane, lyg būtų purškę iš žarnos.

- Džeikai. – pradėjau paaiškinti, bet nutilau, kai supratau, kad visas jo kūnas virpa iš pykčio. Jis pažiūrėjo į mane audringai, riaumojantis garsas augo jo krūtinėje.

Sustingau vietoje, per daug sukrėsta, kad atsiminčiau kaip judėti.

Drebėjimas sklido po jį, darėsi greitesnis, iki kol, atrodo, kad jis vibruoja. Jo kūnas liejosi...

Tada Džeikobas sugirgždėjo savo dantimis, ir urzgimas baigėsi. Jis suspaudė savo akis tvirtai, kad susikoncentruotų; virpėjimas lėtėjo, kol beliko virpanti tik jo ranka.

- Savaitės. – Džeikobas pasakė plokščiu tonu.

Negalėjau atsakyti; vis dar buvau sustingusi.

Jis atsimerkė. Jo akys buvo virš pykčio.

- Jis ruošiasi tave pakeisti į purviną kraugerę jau po kelių savaitių? – Džeikobas iškošė pro dantis.

Per daug priblokšta, kad atsakyciau į jo žodžius. Tik linktelėjau nebyliai.

Jo veidas darėsi žalias po rausva oda.

- Žinoma, Džeikai. – sušnibždėjau po ilgų minučių tylos. – Jam septyniolika, Džeikobai. Artėju prie devyniolikos kiekvieną dieną. Beto, koks tikslas laukti? Jis viskas ko aš noriu. Ką aš dar galiu daryti?

Pasakiau tai, kaip retorinį klausimą.

Jo žodžiai pykštelėjo kaip botagas. – Bet ką. Bet ką kitą. Tau geriau būtų mirti. Aš tavo vietoj geriau mirčiau.

Aš atšokau, lyg jis būtų man pliaukštelėjęs. Skaudėjo labiau, nei jis iš tikrųjų tai būtų padaręs.

Ir tada, kai skausmas praslydo manimi, mano pačios savitvarda sudegė.

- Gal tau pasiseks. – pasakiau atvirai susvyruodama ant kojų. – Gar aš trenksiuosi į sunkvežimį grįždama namo.

Pačiupiau motociklą ir nustūmiau jį į lietų. Jis nejudėjo, kai pro jį praėjau. Kai tik išėjau į dumblytą siaurą takelį, atsisėdau ant motociklo ir paspyriau jį užsivesti. Užpakalinė padanga paspjaudė fontaną purvo link garažo, ir tikiuosi, kad kliuvo jam.

Buvau visiškai permerkta, kol važiavau keliu link Kalenų namų. Vėjas atrodė stingdė lietų ant mano odos, ir mano dantys kaleno, kai buvau pusiaukelėje.

Motociklai buvo per daug nepraktiški Vašingtone. Turėčiau parduoti kvailą daiktą pasitaikius pirmai progai.

Įvairavau motociklą į milžinišką Kalenų garažą ir nenustebau, kad Alisa laukė manęs, tupinti lengvai ant jos Porše kapoto. Alisa glostė blizgančius geltonus dažus.

- Neturėjau net progos ja pasivažinėti. – Ji atsiduso.

- Atleisk. – pasakiau jai pro tarškančius dantis.

- Atrodo, tau reikia išsimaudyti po karštu dušu. – ji pasakė atsainiai, kai atsistojo ant savo kojų.

- Taip.

Ji suspaudė lūpas atsargiai žiūrėdama į mano išraišką. – Ar nori apie tai pasikalbėti?

- Nea.

Ji linktelėjo pritariamai, bet jos akyse matėsi troškimas sužinoti.

- Ar nori vykti į Olimpiją šįvakar?

- Nelabai. Ar galiu vykti namo?

Ji nutaisė veidą.

- Nesvarbu tada, Alisa. – pasakiau. – Liksiu, jei tai tau palengvins, kai kuriuos dalykus.

- Ačiū. – ji atsiduso nuo palengvėjimo.

Ėjau miegoti anksti, vėl susiraitydama ant sofos.

Vis dar buvo tamsu, kai atsikėliau. Buvau svirduliuojanti, bet žinojau, kad rytas dar nearti. Užmerkiau akis, nutįsiau ir apsiverčiau. Prireikė sekundės, kad suprasčiau, kad toks judesys turėjo nuversti mane ant grindų. Ir kad man buvo daug patogiau.

Atsiverčiau atgal, stengdamasi pamatyti. Buvo tamsiau nei praeitą naktį – debesys buvo per daug stori, kad prasišviestų mėnulis.

- Atleisk. – Jis sumurmėjo taip švelniai, kad jo balsas buvo dalis tamsos. – Nenorėjau tavęs pažadinti.

Aš įsitempiau laukdama įtužio – jo ir savo – bet buvo tik ramybė ir tylą jo tamsiame kambaryje. Aš beveik galėjau ragauti susitikimo saldumą ore, skirtingus jo kvėpavimo aromatus, tuštumą,

kai mes buvome atskirai tik mano pačios kartumas, kažkas ko aš sąmoningai nepastebėjau, iki kada ji nutolo.

Erdvėje nebuvo jokios trinties tarp mūsų. Tylumas buvo taikus – ne taip, kaip ramybė prieš audrą – bet kaip švari naktis nepaliesta net audros sapno.

Ir man nerūpėjo, kad aš turiu pykti ant jo. Man nerūpėjo, kad aš turėjau pykti ant dar ko nors. Aš ieškojau jo, suradau jo rankas tamsoje ir prisitraukiau arčiau prie jo. Jo rankos apsupo mane, atsargiai laikydamos mane prie jo krūtinės. Mano lūpos tyrinėjo, ieškojo palei jo kaklą, iki jo smakro, kol pagaliau rado jo lūpas.

Edvardas pabučiavo mane švelniai, po to sukikeno.

- Aš buvau sukaustytas dėl keršto, kuris priverstų grizlį gėdytis, ir štai ką aš gaunu? Turėčiau įsiutinti tave dažniau.

- Duok man akimirką pasiruošti tam. – paerzinau, vėl jį pabučiuodama.

- Lauksiu kiek tik tu norėsi. – jis sušnibždėjo priešais mano lūpas. Jo pirštai susimezgė mano plaukuose.

Mano kvėpavimas tapo netolygus. – Gal geriau ryte.

- Kada tu būsi pasirengusi.

- Sveikas sugrįžęs namo. – pasakiau, kai jo šaltos lūpos prisiglaudė prie mano smakro. – Džiaugiuosi, kad grįžai.

- Labai geras jausmas.

- Mmmm. – pritariau, apsikabindama jį aplink kaklą.

Jo ranka išilenkė apie mano alkūnę, slinkdama lėtai žemyn, per mano šonkaulius, iki liemens, sekdamas link klubo žemyn mano koja prie mano kelio. Jis stabtelėjo čia, ranka apviję mano blauzdą. Jis staiga pritraukė mano koją, užkabindamas ją už savo klubo.

Nustojau kvėpuoti. Tai nebūdavo kažkas panašaus, į tai ką jis sau leisdavo. Nekreipiant dėmesio į jo šaltas rankas, staiga pajutau šilumą. Jo lūpos judėjo mano kaklo duobute.

- Nenoriu pirma laiko sukelti pykčio. – jis sušnibždėjo. – bet ar tu neprieštarauji man pasakyti, kodėl tu nemėgsti šitos lovos.

Prieš tai, kai galėjau atsakyti, net prieš tai, kai galėjau suprasti jo žodžius, jis pasivertė ant šono užsitempdamas mane ant jos. Jis laikė mano veidą savo rankose, pasukdamas jį taip, kad jo burna galeitų pasiekti mano kaklą. Mano kvėpavimas buvo per garsus – beveik nepatogus, bet negalėjau rūpintis pakankamai, kad esu susigėdus.

- Lova? – jis paklausė vėl. – Aš manau jį graži.

- Ji nereikalinga. – aš sugebėjau aiktelėti.

Jis pritraukė mano veidą prie jo vėl, ir mano lūpos susiformavo su jo. Lėtai šį kartą, jis apsivertė, kol pakibo virš manęs. Jis laikė save atsargiai, kad aš negalėčiau pajusti jo svorio, bet aš galėjau

jausti kietą, marmurinį jo kūną prispaustą prie mano. Mano širdis taip garsiai daužėsi, kad buvo sunku išgirsti jo tylų juoką.

- Tai diskutuotina. – jis nesutiko. – Tai būtų sunku ant sofos.

Šaltas kaip ledas, jo liežuvis lengvai perbraukė mano lūpas.

Mano galva sukosi – oras taip greitai ir paviršutiniškai tekėjo.

- Ar tu apsigalvojai? – paklausiau sulaikius kvapą. Gal jis persvarstė visas savo atsargumo taisykles. Gal buvo daugiau lovos prasmių, nei aš iš pradžių spėjau. Mano širdis daužėsi beveik skausmingai, kai laukiau jo atsakymo.

Edvardas atsiduso, apsvirtė taip, kad būtume abu savo pusėse.

- Nebūk juokinga, Bela. – jis pasakė nepritariamai savo stipriu balsu – aiškiai, jis suprato, ką aš turėjau galvoje. – Aš tik stengiuosi pavaizduoti lovos privalumus, kurių tu nematai. Nebūk nesivaldanti.

- Per vėlu. – sumurmėjau. – Ir man patinka lova. – pridėjau.

- Gerai. – galėjau girdėti šypseną jo balse, kai jis pabučiavo mano kaktą. – Man taip pat patinka.

- Bet aš vis dar manau, kad ji nereikalinga. – tęsiau. – Jeigu mes valdysimės, tai kokia prasmė?

Jis atsiduso vėl. – Šimtąjį kartą, Bela – tai per pavojinga.

- Man patinka pavojus. – primygtinai reikalavau.

- Žinau. – Buvo justai rūgštus aštrumas jo balse, ir aš supratau, kad jis turbūt matė motociklą garaže.

- Aš tau pasakysiu, kas yra pavojinga. – pasakiau greitai, prieš tai, kai jis galėjo pradėti naują diskusijos temą. – Aš galiu spontaniškai įsiliepsnoti vieną kartą – ir galėsi kaltinti, ne ką kitą, o save.

Jis pradėjo stumti mane šalin.

- Ką tu darai? – pasipriešinau, prisikabinusi prie jo.

- Saugau tave nuo įsiliepsnojimo. Jei tau to per daug...

- Galiu pakelti tai. – atkakliai laikiausi.

Jis leido man įropoti atgal į jo rankų glėbį.

- Atsiprašau, kad suteikiau tau blogą įspūdį. – jis pasakė. – Nenorėjau tavęs nuliūdinti. Tai negražu.

- Iš tikrųjų, tai buvo labai labai gražu.

Jis giliai įkvėpė. – Ar tu nepavargus? Turėčiau leisti tau miegoti.

- Ne, nesu. Neprieštarausiu, jei nori suteikti man klaidingą įspūdį vėl.

- Tai tikriausiai ne pati geriausia mintis. Tu nesi viena, kuri gali nesusivaldyti.

- Taip, aš esu.

Jis sukikeno. – Tu neturi jokio supratimo, Bela. Nė kiek nepadedą, kad tu taip trokšti palauėti mano savikontrolę.

- Net nesiruošiu atsiprašyti.

- Ar galiu aš atsiprašyti?

- Už ką?

- Tu buvai pikta ant manęs, atsimeni?

- O, tai.

- Aš atsiprašau. Aš klydau. Daug lengviau turėti visišką perspektyvą, kada turiu tave saugią čia. – Jo rankos įsitempė apie mane. – Aš truputį įsiuntu, kai man tenka tave palikti. Nemanau, kad vyksiu kitą kartą taip toli. Tai to neverta.

Nusišypsojau. – Ar radai kokių kalnų liūtų.

- Taip, radau, iš tikrųjų. Vis tik tai neverta susirūpinimo. Beje, atsiprašau, kad liepiu Alisos tave laikyti įkaite. Tai tikrai buvo prasta mintis.

- Taip. – sutikau.

- Nedarysiu to daugiau.

- Gerai. – pasakiau laisvai. Jam jau buvo beveik atleista. – Bet miego vakarėliai turi savo privalumų... – Aš surangiau save arčiau jo, prispausdama lūpas prie jo raktikaulio išlinkimo. – Gali laikyti mane įkaite kada tik nori.

- Mmm. – jis atsiduso. – Galėčiau susidomėti tuo.

- Taigi, dabar mano eilė.

- Tavo eilė? – jo balsas buvo sumišęs.

- Atsiprašyti.

- Dėl ko tu turi atsiprašysi?

- Ar tu nepyksti ant manęs? – paklausiau tiesiai.

- Ne.

Skambėjo lyg jis tikrai taip galvotų.

Pajutau savo antakius sutrauktus. – Ar matei Alisą, kai grįžai namo?

- Taip – o kas?

- Ar atsiimsi jos Porše?

- Žinoma, ne. Tai buvo dovana.

Norėjau, kad būčiau galėjęs pamatyti jo veidą. Jo balsas skambėjo, lyg jis būtų įžeistas.

- Ar tu nenori sužinoti, ką aš padariau? – paklausiau, pradėjusi justsi sumišimą, dėl jo nerimo trūkumo.

Pajutau jo gūžtelėjimą pečiais. – Man visada įdomu žinoti, ką tu darai – bet tu neprivalai man pasakoti, nebent nori.

- Bet juk aš važiauvau į La Pušą.

- Žinau.

- Ir pabėgau iš mokyklos.

- Ir tai žinau.

Aš įdėmiai žiūrėjau link jo balso garso, brėždama pirštais per jo veido kontūrus, stengdamasi suprasti jo nuotaiką. – Iš kur kilo visa ta tolerancija? – pasiteiravau.

Jis atsiduso.

- Nusprendžiau, kad tu buvai teisi. Mano problema prieš tai buvo daugiau dėl mano... išankstinio nusistatymo prieš vilkolakius daugiau nei prieš ką kitą. Stengsiuos būti daugiau supratingesnis ir pasitikėti tavo sprendimais. Jei tu sakai, kad tai saugu, aš tikėsiu tavimi.

- Oho.

- Ir... svarbiausia... nenoriu tuo įvaryti pleištą tarp mūsų.

Aš padėjau savo galvą ant jo krūtinės ir užsimerkiau, visiškai patenkinta.

- Taigi. – jis sumurmėjo įprastu tonu. – Ar tu turi planų nuvykti į La Pušą artimiausiu metu?

Neatsakiau. Jo klausimas gražino man prisiminimus paie Džeikobo žodžius ir mano gerklė staiga susiaurėjo.

Jis neteisingai suprato mano tylą ir įtampą kūne.

- Tik tam, kad galėčiau pats susiplanuoti savo laiką. – jis paaiškino greitai. – Nenoriu, kad tu blogai jaustumėisi, kad turi skubėti namo, nes aš tavęs laukiu.

- Ne. – pasakiau balsu, kuris man skambėjo keistai. – Neturiu planų ten greitai važiuoti.

- O. Tau nereikia dėl manęs to daryti.

- Nemanau, kad esu ten laukiama. – sušnibždėjau.

- Ar tarp jūsų perbėgo juoda katė? – jis paklausė lengvai. Aš žinau, kad jis nenorėjo traukti istorijos iš manęs jėga, bet galėjau girdėti degantį smalsumą už jo žodžių.

- Ne. – giliai įkvėpiau, ir tada greitai suvapenau paaiškinimą. – Aš maniau Džeikobas tai suprato... Nemaniau, kad tai jį nustebins.

Edvardas laukė, kol aš dvejojau.

- Jis nesitikėjo... kad tai įvyks taip greitai.

- A! – Edvardas pasakė ramiai.

- Jis pasakė, kad jis verčiau matytų mane mirusią. – mano balsas užlūžo su paskutiniu žodžiu.

Edvardas akimirka vis dar buvo labai ramus, kontroliuodamas bet kokią reakciją, kokią jis nenorėjo, kad aš pamatyčiau.

Tada jis švelniai suspaudė mane ant savo krūtinės. – Aš labai apgailestauju.

- Maniau tu būsi laimingas. – sušnibždėjau.

- Laimingas dėl to, kas tave skaudina? – jis sumurmėjo man į plaukus. – Aš taip nemanau, Bela.

Aš atsidusau ir atsipalaidavau, įsitaisydama jo akmeninėse formose. Bet jis buvo nejudantis vėl, įsitempęs.

- Kas blogai? – paklausiau.

- Nieko.

- Gali man pasakyti.

Jis dvejojo minutę. – Tai gali tave supykdyti.

- Vistiek noriu žinoti.

Jis atsiduso. – Aš galiu bent pažodžiui nužudyti jį sakydamas tau tai. Aš noriu to.

Nusijuokiau pusiau padrąsinančiai. – Spėju, labai gerai, kad tu turi tiek savikontrolės.

- Galiu paslysti. – jo tonas buvo susimąstęs.

- Jei tu gali prarasti kontrolę, tai galiu pagalvoti apie geresnę vietą. – Pasiokiau jo veidą, bandydama pasiekti jį pabučiuoti. Jo rankos laikė mane tvirtai, suvaržančiai.

Jis atsiduso. – Negi, tik aš vienas turiu būti atsakingas.

Išsišiepiau tamsoje. – Ne. Leisk man būti atsakingai už atsakomybę kelias minutes... ar valandas.

- Labanaktis, Bela.

- Palauk – yra kai kas, ko aš noriu paklausti tavęs.

- Ko taip?

- Kalbėjau su Rozali praeitą naktį...

Jo kūnas įsitempė. – Taip. Ji galvojo apie tai, kai aš parvykau namo. Ji tau uždavė nemažai pasvarstymų ar ne?

Jo balsas buvo susirūpinęs, ir aš supratau, kad jis galvoja, kad aš noriu pasikalbėti apie priežastis, kurias man pateikė Rozali, kad likčiau žmogumi. Bet aš buvau sudominta kai ko daug daugiau neatidėliotino.

- Ji pasakojo man šiek tiek... apie laiką, kai tavo šeima gyveno Denalyje.

Buvo trumpa tylos pauzė. Tokia pradžia jį nustebino. – Taip?

Ji minėjo kažką apie grupę vampyrių moterų... ir tave.

Jis neatsakė, nors aš laukiau ganėtinai ilgai.

- Nesijaudink. – pasakiau, kai tylą pradėjo darytis nepatogi. – Ji sakė, kad tu ... nerodei niekam dėmesio. Bet aš norėjau sužinoti, tu žinai, ar nors viena iš jų rodė. Rodė tau dėmesį, aš turiu galvoje.

Ir vėl jis nieko nepasakė.

- Kuri? – paklausiau, bandydama išlaikyti savo toną įprastinį, ir ne ganėtinai vadovaujantį. – Ar buvo daugiau nei viena?

Jokio atsakymo. Norėjau, kad būčiau galėjęs pamatyti jo veidą, taigi galėčiau spėti, ką reiškia visa ta tylą.

- Alisa pasakys man. – pasakiau. – Einu jos paklausu dabar pat.

Jo rankos susiveržė; aš negalėjau pasimuistyti nė colio į šoną.

- Jau vėlu. – jis pasakė. Jo balsas turėjo kažkokio naujo aštrumo. Kažkas gal nervingo, ar gal truputį susigėdusio. – Beje, Alisa, manau, bus išėjusi...

- Blogai. – spėjau. – Tai tikrai blogai, ar ne? – pradėjau panikuoti, mano širdis paspartėjo, kai aš įsivaizdavau žavingą nemirtingą konkurentę, kurios neįsivaizdavau esant.

- Nurimk, Bela. – jis pasakė, pabučiuodamas mano nosies galiuką. – Tu esi absurdiška.

- Ar aš? Tai kodėl tu man nenori papasakoti?

- Todėl, kad nėra, ką pasakoti. Tu tai per daug išpūtei.

- Kuri? – primygtinai laikiausi.

Jis atsiduso. – Tania rodė truputį susidomėjimo. Aš labai mandagiai, džentelmeniškai leidau jai suprasti, kad aš neatsakysiu į tą susidomėjimą. Istorijos pabaiga.

Laikiau savo balsą kiek įmanydama. – Pasakyk man kai ką – kaip atrodo Tania?

- Taip kaip visi mes – balta oda, auksinės akys. – jis atsakė per greitai.

- Ir, žinoma, nepaprastai graži.

Pajutau jį patraukiant pečiais.

- Manyčiau, žmonių akims. – jis pasakė abejingai. – Vis dėlto, žinai ką?

- Ką? – mano balsas buvo nekantrus.

Jis pridėjo savo lūpas tiesiai man prie ausies, jo šaltas kvėpavimas kuteno. – Aš labiau mėgstu briunetes.

- Ji blondinė. Taip išeina.

- Braškinė blondinė – visiškai ne mano skonio.

Mąščiau apie tai kurį laiką, stengiausi susikoncentruoti, kai jo lūpos lėtai judėjo nuo mano skruosto žemyn link kaklo ir vėl atgal. Jis taip apsuko tris kartus prieš man prakalbant.

- Na, tada manau, tai gerai. – nusprendžiau.

- Hmm. – jis sušnibždėjo priešais mano odą. – Tu esi visiškai nuostabi, kai pavydi. Tai stebėtina malonu.

Aš susiraukiau tamsoje.

- Jau vėlu. – pasakė jis vėl, sumurmėdamas, beveik niūniuojantis dabar, jo balsas plonesnis nei šilkas. – Miegok mano, Bela. Sapnuok laimingus sapnus. Tu esi vienintelė, kuri kada nors palietė mano širdį. Ji visada bus tavo. Miegok, mano vienintele meile.

Jis pradėjo niūniuoti mano lopšinę, ir aš žinojau, kad tik laiko klausimas, kada aš pasiduosiu, taigi, aš užsimerkiau ir patogiai įsitaisiau jo krūtinėje.

9. TAIKINYS

ALISA PARVEŽĖ MANE RYTE, LAIKYDAMASI miego vakarėlio akivaizdžios apgaulės. Neturėtų užtrukti, kol Edvardas pasirodys, oficialiai grįždamas iš savo „žygio“ kelionės. Visi apsimetimai vargino mane. Nepasiilgsiu tos dalies bunant žmogumi.

Čarlis dirstelėjo pro priekinį langą, kai išgirdo mane užtenkiant automobilio dureles. Jis pamojavo Alisai ir tada nuėjo atidaryti man durų.

- Ar buvo smagu? – Paklausė Čarlis.

- Žinoma, buvo puiku. Buvo... mergaitiška.

Aš įsinešiau savo daiktus, suverčiau juos prie laiptų, ir nuklajojau į virtuvę pasiieškoti užkandžių.

- Gavai žinutę. – Čarlis pašaukė už manęs.

Ant virtuvės spintelės, telefono žinučių bloknatas buvo krintančiai į akis paremtas prie prikaistuvo.

Skambino Džeikobas, Čarlis buvo parašęs.

Jis pasakė, kad jis to nenorėjo, ir kad gailisi. Jis nori, kad jam paskambintum. Būk gera ir leisk jam pasiaiškinti. Jis atrodė prislėgtas.

Aš išsivėpiau. Čarlis dažniausiai nekomentuodavo mano žinučių.

Džeikobas tiesiog galėjo pradėti ir būti nusiminęs. Nenorėjau su juo šnekėti. Paskutinis, ką girdėjau, jie nekreipė dėmesio į skambučius iš kitos pusės. Jeigu Džeikobas labiau nori mano mirties, jam reiktų priprasti prie tylos.

Mano apetitas išgaravo. Aš apsisukau ir nuėjau padėti į vietą savo daiktų.

- Ar nesiruoši paskambinti Džeikobui? – Čarlis paklausė. Jis palinko link svetainės sienos, žiūrėdamas man papriekaištauti.

-Ne.

Lipau laiptais.

- Tai nelabai patrauklus elgesys, Bela. – Jis pasakė. - Atleidimas yra nuostabus dalykas.

- Rūpinkis savo paties reikalais. – sumurmėjau po iškvėpimo, per tyliai, kad jis išgirstų.

Žinojau, kad skalbykla apstatyta, taigi, prieš padedant savo dantų pastą į vietą ir numetant savo nešvarius drabužius į skalbinių dėžę, nuėjau perkloti Čarlio lovą. Palikau paklodę laiptų viršuje ir nuėjau pasiimti savo.

Sustojau prie lovos, pakeldama savo galvą.

Kur mano pagalvė? Apsisukau ratu, apžiūrinėdama kambarį. Nėra pagalvės. Pastebėjau, kad mano kambarys keistai tvarkingas. Ar aš nebuvo savo pilko nertinio numetusi už lovos kojos. Ir galiu prisiekti, kad po supamąja kėde buvo pora nešvarių kojinių, kartu su raudona palaidine, kurią bandžiau apsivilkti prieš dvi dienas, bet nusprendžiau, kad tai per daug puošnu mokyklai,

pakabindamą ją ant... apsisukau apie kambarį dar kartą. Mano skalbinių dėžė nebuvo tuščia, bet ji nebuvo perpildyta, kokia aš maniau ji turi būti.

Ar Čarlis skalbė? Tai neprimena jo.

- Tėti, ar tu pradėjai skalbti? – pašaukiau pro duris.

- Hm, ne. – jis pašaukė atgal, atrodė besijaučiantis kaltas. – Ar norėtum, kad pradėčiau?

- Ne, aš išskalbsiu. Ar tu ko nors ieškojai mano kambary?

- Ne, o kas?

- Negaliu rasti... palaidinės...

- Nebuvau ten.

Ir tada aš prisiminiau, kad Alisa galėjo čia būti paimti mano pižamos. Neatkreipiau dėmesio, kad ji buvo pasiskolonus mano pagalvę taip pat – turbūt todėl, kad aš vengiau lovos. Atrodo ji viską sutvarkė, kol buvo čia. Paraudau nuo savo netvarkingumo.

Bet ta raudona palaidinė tikrai nebuvo purvina, taigi man reikėjo nueiti ją ištraukti iš skalbinių krepšio.

Tikėjau ją rasti arti viršaus, bet jos ten nebuvo. Aš pasikuičiau giliau, bet vistiek negalėjau jos rasti. Aš žinojau, kad man tikriausiai paranoja, bet atrodė, kad kažkokio daikto trūksta, ar daugiau nei vieno trūksta.

Aš pačiupau paklodes ir nunešiau jas į skalbyklą pačiupdama Čarlio pakeliui. Skalbimo mašina buvo tuščia. Patikrinau džiovintuvą taip pat, pusiau tikėjau rasti daug skambinių laukiančių manęs, Alisos malonė. Nieko. Susiraukiau, sugluminta.

- Ar radai, ko ieškojai? – Čarlis pašaukė.

- Dar ne.

Aš užlipau laiptais ir paieškojau po lova. Nieko, tik krūva dulkių. Pradėjau knistis po savo drabužinę. Gal padėjau savo palaidinę atgal ir užmiršau.

Aš pasidaviau, kai suskambėjo durų skambutis. Tai turėtų būti Edvardas.

- Durys. – Informavo mane Čarlis, kai šuoliavau pro jį.

- Nevargink savęs, tėti.

Pripuoliau atidaryti durų su didele šypsena.

Edvardo auksinės akys buvo plačios, šnervės išplatėjusios, jo lūpos atitrauktos nuo jo dantų.

- Edvardai? – mano balsas tapo aštrus su nerimu, kai pastebėjau jo išraišką. – Kas... - ?

Jis uždėjo pirštą man ant lūpų. – Duok man dvi sekundes. – jis sušnibždėjo. – Nejudėk.

Stovėjau sustingusi prie durų staktos ir jis... dingo. Jis judėjo taip greitai, kad Čarlis negalėjo pamatyti jo praeinant.

Kol aš galėjau susikaupti suskaičiuoti iki dviejų, jis grįžo. Jis apsikabino mane per liemenį, ir nusivedė greitai mane link virtuvės. Jo akys pralėkė per kambarį ir vėl prisiglaudė mane prie savęs, lyg darytų man apsaugą nuo ko nors. Numečiau žvilgsnį link Čarlio ant sofos, bet jis stropiai nekreipė į mus dėmesio.

- kažkas čia buvo. – jis sumurmėjo man į ausį, kai išstūmė mane į virtuvę. Jo balsas buvo įtemptas; sunku buvo jį girdėti per skalbimo mašiną.

- Prisiekiu, kad jokių vilkolakių...- pradėjau sakyti.

- Ne kažkas iš jų. – jis pertraukė mane greitai, purtydamas galvą. – kažkas iš mūsų.

Jo tonas buvo aiškus, kad tai nebuvo nė vienas iš jo šeimos narių.

Pajutau kraujo dingimą sau iš veido.

- Viktorija? – pasakiau prislopintai.

- Tai kvapas, kurio aš nepažįstu.

- Vienas iš Volturių? – spėjau.

- Tikriausiai.

- Kada?

- Štai kodėl aš galvoju, kad tai turėjo būti vienas jų – tai buvo neseniai, anksti ryte, kol Čarlis miegojo. Ir kadangi jis nebuvo paliestas, taigi turėjo būti kita priežastis.

- Ieškojo manęs.

Jis neatsakė. Jo kūnas buvo sustingęs, akmuo.

- Ką jūs čia du šnypščiatės? – Čarlis paklausė įtariai, sukdamas pirštu ratus ant tuščio kukurūzų spragėsio dubenėlio.

Pasijutau pažaliavus. Vampyras buvo mano namuose ieškodamas manęs, kol Čarlis miegojo. Panika užvaldė mane, uždarė mano gerklę. Negalėjau atsakyti, tik žiūrėjau į jį su siaubu.

Čarlio išraiška pasikeitė. Staiga jis išsišiepė. – Jeigu jūs du pykstatės... na, netrukdysiu jums.

Vis dar išsišiepęs, jis padėjo dubenėlį į kriauklę ir neskubėdamas išėjo iš kambario.

- Einam. – pasakė Edvardas, žemu, griežtu balsu.

- Bet Čarlis. – Baimė stingdė mano krūtinę, versdama sunkiai kvėpuoti.

Jis pamastė sekundę, ir tada paėmė telefoną į rankas.

- Emetai. – jis sumurmėjo į telefono ragelį. Jis pradėjo taip greitai kalbėti, kad aš negalėjau nieko suprasti. Tai užtruko pusę minutės. Jis pradėjo stumti mane prie durų.

- Emetas ir Džasperas jau važiuoja. – Jis sušnibždėjo, kada jis pajuto pasipriešinimą. - Jie iššluos mišką. Čarliui viskas gerai.

Leidau jam mane temti tada, per daug supanikavus, kad maštyčiau blaiviai. Čarlis pamatė mano išgąsdintas akis su pasipūtusia šypsena, kuri peraugo į sumišimą. Edvardas išstūmė mane pro duris, kol Čarlis galėjo ką pasakyti.

- Kur mes einam? - negalėjau nustoti šnibždėti, nors jau buvome automobilyje.

- Vykstam pasikalbėti su Alisa. – jis pasakė man, jo balso garsumas normalus, bet balsas plikas.

- Tu manai, kad gal ji ką matė?

Jis žiūrėjo į kelią pro siauras akis. – Gal.

Jie laukė mūsų, pasirengę dėl Edvardo skambučio. Tai buvo lygėjimas muziejumi, visi sustingę kaip statulos nuo įtampos.

- Kas atsitiko? – Edvardas pasiteiravo, kai tik mes įėjome pro duris. Man buvo baisu žiūrėti, kaip Edvardas įniršęs žiūri į Alisą, jo delnai suspausti į kumščius nuo pykčio.

Alisa stovėjo kietai suspaudusi rankas ant savo krūtinės. Judėjo tik jos lūpos. – Neturiu jokio supratimo. Aš nemačiau nieko.

- Kaip tai įmanoma? – jis sušnypštė.

- Edvardai. – pasakiau tyliai papriekaištaudama. Man nepatiko, kad jis šitaip kalbėjo su Alisa.

Karlailas įsiterpė ramiu balsu. – Tai ne tikslus mokslas, Edvardai.

- Jis buvo jos *kambary*, Alisa. Jis vis dar galėjo būti ten – laukti jos.

- Aš būčiau tai pamačius.

Edvardas mostelėjo savo rankomis supykęs. – Tikrai? Ar tu įsitikinusi?

Alisos balsas buvo šaltas, kai ji atsakė. – Tu jau mane privertei sekti Volturių sprendimus, stebėti Viktorijos sugrįžimą, stebėti kiekvieną Belos žingsnį. Nori pridėti dar vieną? Ar aš turiu stebėti Čarliją, ar Belos kambarį, ar visą namą, o gal ištisą gatvę taip pat? Edvardai, jei aš stengsiuosi pamatyti per daug dalykų, jie pradės kristi pro plyšius.

- Atrodo taip jau vyksta. – Edvardas atšovė.

- Ji nebuvo jokiam pavojui. Nebuvo ko matyti.

- Jei stebėjai Italiją, kodėl nematei juos siunčiant... -

- Nemanau, kad tai jie. – Alisa atkakliai tvirtino. – Būčiau tai mačius.

- Kas kitas būtų palikęs Čarliją gyvą?

Sudrebėjau.

- Nežinau. – Pasakė Alisa.

- Labai naudinga.

- Baik tai, Edvardai. – sušnibždėjau.

Jis atsisuko į mane, jo veidas vis dar įniršęs, dantys suspausti kartu. Jis žvilgtelėjo į mane puse sekundės, tada staigiai iškvėpė. Jo akys praplatėjo, žandikaulis atsipalaidavo.

- Tu teisi, Bela. Atsiprašau. – Jis žvilgtelėjo į Alisą. – Dovanok man, Alisa. Neturėjau visko suversti tau. Tai nedovanotina.

- Suprantu. – ji patikino jį. – Aš nesu laiminga dėl to taip pat.

Edvardas giliai įkvėpė. – Gerai, pažvelkime į tai logiškai. Kokios yra galimybės?

Visi atrodo atlyžo tuo pačiu metu. Alisa atsipalaidavo ir atsirėmė į sofą. Karlailas žingniavo link jos, jo akys nutolusios. Esmė atsisėdo ant sofos prieš ją, surangė savo kojas prie savęs. Tik vienintelė Rozali atrodė nejudanti, jo nugara atsukta į mus, žvelgianti pro stiklinę sieną.

Edvardas patraukė mane link sofos, ir aš atsisėjau prie Esmės, kuri pasislinko mane apkabinti. Jis laikė mano ranką tvirtai suspaudęs savo dviem.

- Viktorija? - Karlailas paklausė.

Edvardas papurtė galvą. – Ne. Aš neatpažinau kvapo. Jis turėtų būti vienas iš Volturių, kažkas ko aš dar nesu matęs...

Alisa papurtė galvą. – Aras dar nesiuntė nieko jos patikrinti. Aš tai pamatysiu. Aš laikiu to.

Edvardo galva staigiai pertraukė. – Tu stebi oficialius paliepiumus.

- Tu manai, kas nors veikia pats? Kodėl?

- Kajaus mintis. – Edvardas pasiūlė, jo veidas vėl įtemptas.

- Arba Džeinės... – Alisa pasakė. – Jie abu turi atsargų siųsti nepažįstamus veidus...

Edvardas susiraukė. – Ir motyvaciją.

- Bet tai nieko nepaaiškina. – Pasakė Esmė. – Jei, kas nors turėjo minties laukti Belos, Alisa tai būtų pamačius. Jis – ar ji – neturėjo neturėjo jokio ketinimo nuskiausti Belą. Ar Čarlį.

Susigūžiau nuo savo tėvo vardo.

- Viskas bus gerai, Bela. – Esmė sumurmėjo, braukdama mano plaukus.

- Tai koks tada tikslas? – Karlailas ištarė susimąstęs.

- Patikrinti ar aš dar žmogus? – Spėjau.

- Gali būti. – pasakė Karlailas.

Rozali iškvėpė atsidusdama, pakankamai garsiai, kad aš išgirščiau. Ji truputį atitirpo, ir ji pasisuko viltingai link virtuvės. Edvardas, kita vertus, atrodė atimtas drąsos.

Emetas įsiveržė pro virtuvės duris. Džasperas ėjo jam iš paskos.

- Seniai dingęs, prieš kelias valandas. – Emetas pranešė, nusivylęs. – Pėdsakai vedė į rytus, tada į pietus, ir dingo kelio pusėje. Turėjo laukiančią mašiną.

- Tai bloga sėkmė. – Edvardas sumurmėjo. – Jei jis trauks į vakarus... na, būtų smagu jei tie šunys būtų naudingi.

Aš sumirksėjau, Esmė patrynė man pečius.

Džasperas pasižiūrėjo į Karlailą. – Nė vienas iš mūsų neatpažinom jo. Bet štai. – Jis ištraukė kažką žalio ir suglamžyto. Karlailas paėmė jį iš jo ir pritraukė prie veido. Mačiau, kai jis pakeitė rankas, kad tai buvo nulaužtas paparčio lapas. – Gal tu atpažinsi kvapą.

- Ne. – Karlailas pasakė. – Nepažįstamas kvapas. Niekada tokio nesutikau.

- Gal mes einam blogu keliu, gal tai atsitiktinumas... – Esmė pradėjo, bet sustojo, kai pamatė visų skeptiškas išraiškas. – Neturiu galvoje to atsitiktinumo, kad kažkas atsitiktinai aplankė Belos namus. Aš turiu galvoje, kad jis tiesiog buvo smalsus. Mūsų kvapas yra visur aplink ją. Gal jis domėjosi, kas traukia mus čia?

- Tai kodėl jis tiesiog neatėjo čia? Jei jis toks smalsus? – Emetas pasiteiravo.

- Tu būtum atėjęs. – Esmė pasakė, su staiga atsiradusia meilia šypsena. – Dauguma iš mūsų nėra tokie tiesūs. Mūsų šeima labai didelė – gal jis ar ji buvo įbaugintas. Bet Čarliui nebuvo pakenkta. Tai neturėtų būti priešas.

Tiesiog smalsus. Taip kaip Džeimsas ir Viktorija buvo smalsūs pradžioje. Pagalvojus apie Viktoriją aš sudrebėjau, kad vienintelis dalykas, kuo jie buvo tikri, kad tai nebuvo ji. Ne šįkart. Ji bandytų savo persekiojimo šabloną. Šįkart buvo kažkas kitas, keistesnis.

Lėtai supratau, kad vampyrai buvo daug didesni dalyviai šiam pasauly, nei kad aš maniau. Kiek maždaug kartų vidutinis žmogus kirto pro juos kelią, visiškai neįtardamas? Kiek daug mirčių, nesąmoningai praneštų kaip nusikaltimai ar nelaimingi atsitikimai, iš tikrųjų, buvo susiję su jų troškulių? Koks perpildytas bus šis pasaulis, kai galiausiai aš prisijungsiu prie jo?

Paslaptinga ateitis, prasiuntė drebulį žemyn mano stuburu.

Kalenai svarstė Esmės žodžius skirtingai. Galėjau matyti, kad Edvardas nepitaria jos teorijai, ir kad Karlailas labai nori ja patikėti.

Alisa suraukė savo lūpas. – Aš taip nemanau. Laiko pasirinkimas buvo per daug kruopštus... Lankytojas buvo toks atsargus, kad su niekuo nesusitiktų. Lyg tas jis ar ji, žinotų, kad aš galiu matyti...

- Jis galėjo turėti kitų priežasčių norėti su niekuo nesusitikti. – Esmė priminė jai.

- Ar tikrai svarbu kas jis buvo? – Paklausiau. – Tiesiog galimybė, kas kažkas manęs ieškojo... ar tai nepakankama priežastis? Neturėtume laukti iki mokyklos baigimo.

- Ne, Bela. – Edvardas pasakė greitai. – Nėra jau taip blogai. Jei tu tikrai esi pavojuje, mes žinotume.

- Pagalvok apie Čarlį. – Karlailas priminė man. – Pagalvok, kaip tai iškaudintų jį, jei tu dingtum.

- Galvoju apie Čarlį. Jis vienintelis dėl kurio aš nerimauju. O kas jei mano mažasis svečias būtų buvęs ištroškęs praeitą naktį? Kaip ilgai aš būsiu apie Čarlį, jis bus taikinyš taip pat. Jei jam kas nors atsitiks, tai bus mano kaltė.

- Vargu, Bela. – Pasakė Esmė vėl glostydamą mano plaukus. – Ir Čarliui nieko nenutiks. Mes tik turėsime būti truputį daugiau atsargesni.

- Daugiau atsargesni? – pakartojau su nepasitikėjimu.

- Viskas bus gerai, Bela. – pažadėjo Alisa. Edvardas suspaudė mano ranką.

Ir galėjau matyti, žiūrėdama į visus tuos gražius veidus, kad ką bepasakyčiau, tai nepakeis jų nusistatymo.

Tyliai parvažiavome namo. Buvau sužlugdyta. Prieš mano pačios geresnį sprendimą, aš vis dar buvau žmogus.

- Tu nebūsi nė sekundės viena. – Edvardas pažadėjo, kai važiavo pas Čarlį. – Kas nors visada bus čia. Emetas, Alisa, Džasperas...

Atsidusau. – Tai kvaila. Jiems bus taip nuobodu, kad jie turės mane nužudyti patys, kad ką nors veiktų.

Edvardas rūščiai į mane pažiūrėjo. – Labai linksma, Bela.

Čarlis buvo geros nuotaikos, kai mes parvažiavome. Jis galėjo matyti įtampą tarp manęs ir Edvardo, ir jis klaidingai ją suprato. Jis žiūrėjo į mane, greitomis ruošiančią vakarienę, su patenkinta savimi šypsena. Edvardas atsiprašė save akimirksniui, kad kai ką pažiūrėtų, aš laukiau, bet Čarlis laukė kol jis grįš, kad galėtų man perduoti žinutę.

- Džeikobas vėl skambino. – Čarlis pasakė greitai, kai tik jis grįžo į kambarį. Laikiau veidą tuščią kol padėjau prieš jį lėkštę.

- Ar tai faktas?

Čarlis susiraukė. – Nebūk smukmeniška, Bela. Jis kalbėjo tikrai labai liūdnai.

- Ar Džeikobas tau moka už tai, kad būtum jo viešųjų ryšių atstovas, ar tu savanoris?

Čarlis sumurmėjo nerišliai man, kol plovė maistą dėl jo iškraipyto nusiskundimo.

Nors jis to nesuprato, jis rado savo taikinį.

Mano gyvenimas dabar labai priminė kauliukų žaidimą – ar kitas metimas prilygs gyvatės akims? O jei kas nors man atsitiks? Tai atrodė daug blogiau nei smulkmeniška, palikti Džeikobą jaustis kalnu dėl to, ką pasakė.

Bet nenorėjau su juo kalbėtis, kai aplink sukiojasi Čarlis, stebintį kiekvieną mano žodį, taigi aš neleisiu blogiems dalykams praslysti. Galvojimas apie Čarlį ir Džeikobo draugystę kėlė man pavydą. Kaip paprasta turėtų būti, kai neturi paslapčių su žmogumi, su kuriuo gyveni.

Taigi, aš turėjau laukti ryto. Aš panašu dar nemirsiu šianakt beto, taigi jis nesijaus kaltas ilgiau nei dvylika valandų.

Kai Edvardas oficialiai išėjo vakare, aš mažčiau, kas turi budėti lauke per liūtį saugodamas mane ir Čarlį. Jaučiausi siaubingai, kad tai galėtų būti Alisa ar dar kas, bet vis tiek jaučiausi nuraminta. Turėjau pripažinti, kad tai labai gražu, kad nesu viena. Ir Edvardas turėtų grįžti laiku.

Jis dainavo man, kad užmigčiau vėl – žinodama net ir nesąmoningai, kad jis čia – miegojau be jokių košmarų.

Ryte Čarlis išvažiavo žvejoti su savo pavaduotoju Marku, dar prieš man atsikeliant. Nusprendžiau pasinaudoti šita priežiūros stoka.

- Žadu atleisti Džeikobui kilpą. – Įspėjau Edvardą, kai valgiau pusryčius.

- Žinojau, kad jam atleisi. – pasakė jis man lengvai šypsodamasis. – Pagiežos laikymas nėra vienas iš tavo talentų.

Pavarčiau akis, bet buvau pamaloninta. Tikrai atrodė, kad Edvardas užmiršo visus tuos anti vilkolakiškus dalykus.

Nepažiūrėjau į laikrodį prieš surenkant numerį. Buvo truputį per anksti skambučiams ir aš jaudinausi, kad neprikelčiau Bilio ar Džeiko, bet kažkas pakėlė ragelį prieš jam antrą kartą suskambant, taigi jis negalėjo būti toli nuo telefono.

- Klausau? – Niūrus balsas pasakė.

- Džeikobai?

- Bela! – jis šūktelėjo. – O, Bela, aš atsiprašau. – Jis bėrė žodžius taip, lyg skubėtų juos kuo greičiau iš savęs ištraukti. – Prisiekiu, aš to nenorėjau. Tiesiog buvau kvailys. Buvau piktas – bet tai ne pasiteisinimas. Tai buvo pas kvailiausias dalykas, kokį kada esu pasakęs, ir aš atsiprašau. Nepyk ant manęs, prašau. Prašau. Viskas, ką tu turi padaryti, tai man atleisti.

- Nepykstu. Ir atleidžiu.

- Ačiū. – jis iškvėpė iš visos širdies. – Negaliu patikėti, kad buvau toks bukagalvis.

- Nesijaudint dėl to – aš pripratus.

Jis nusijuokė, džiugiai nuo palengvėjimo. – Atvažiuok manęs aplankyti. – jis paprašė. – Noriu tau kompensuoti.

Aš susiraukiau. – Kaip?

- Bet kuo, ko tik nori. Šokinėjimą nuo uolų. – jis pasiūlė vėl nusijuokdamas.

- O, tai puiki idėja.

- Aš tave saugosiu. – jis pažadėjo. – Nesvarbu, ką tu norėsi daryti.

Aš žvilgtelėjau į Edvardą. Jo veidas buvo labai ramus, bet aš buvau tikra, kad dabar ne per geriausias laikas.

- Ne dabar.

- Jis neapimtas džiaugsmo dėl manęs, ar ne? – Džeikobo balsas buvo susigėdęs, ganėtinai kartus.

- Tai ne problema. Tai... na, yra kita problema, kuri šiek tiek daugiau kelianti susirūpinimą, nei paauglys vilkolakis... – Stengiausi kalbėti juokaudama, bet jo neapkvailinau.

- Kas blogai? – jis pasiteiravo.

- Hm. – nebuvo tikra, ką jam turiu pasakyti.

Edvardas ištiesė savo ranką telefonui. Pažiūrėjau į jo veidą atsargai. Jis atrodė pakankamai ramus.

- Bela? – Džeikobas paklausė.

Edvardas atsiduso, pritraukė savo ranką arčiau.

- Ar tu neprieštarautum pasišnekėti su Edvardu? – paklausiau su nerimu. – Jis nori su tavimi pasikalbėti.

Buvo ilga tylos pauzė.

- Gerai. – galiausiai sutiko Džeikobas. – Turėtų būti įdomu.

Perdaviau ragelį Edvardui; Aš tikėjausi, kad jis gali perskaityti nerimą mano akyse.

- Sveikas, Džeikobai. – Pasakė Edvardas, idealiai mandagiai.

Stojo tyla. Įsikandau į lūpą, bandydama atspėti kaip Džeikobas turėtų atsakyti.

- kažkas buvo čia – kvapas, kurio aš nežinau. – Edvardas paaiškino. – Ar tavo gauja pastebėjo ką naujo?

Kita pauzė, kol Edvardas sau linksejo, nenustebintas.

- Štai kokia esmė Džeikobai. Aš nenoriu išleisti Belos iš akių iki kol aš tuo pasirūpinsiu. Nieko asmeniško... -

Džeikobas pertraukė jį ir aš galėjau girdėti jo užimą kitame ragelio gale. Kad ir ką jis sakė, jis buvo labiau įsitempęs nei prieš tai. Aš nesėkmingai stengiausi suprasti žodžius.

- Gal tu ir teisyb... – Edvardas pradėjo, bet Džeikobas vėl įrodinėjo. Bet nors nė vienas iš jų neatrodė pikti.

- Tai įdomus pasiūlymas. Mes ramiai pasiruošę tai apsvarstyti. Jeigu Semas sukalbamas.

Džeikobo balsas buvo ramesnis dabar. Pradėjau kramtyti nagus, kai bandžiau perskaityti Edvardo išraišką.

- Ačiū tau. – Edvardas atsakė.

Džeikobas pasakė kažką, kas sukėlė nuostabos švystelėjimą Edvardo veide.

- Iš tikrųjų tai aš planavau vykti vienas. – Edvardas pasakė, atsakydamas į netikėtą klausimą. – Ir palikti ją su kitais.

Džeikobo balsas užsiliepsnojo ir man jis skambėjo lyg bandymas įtikinti.

- Aš pabandyčiau apsvarstyti tai objektyviai. – Edvardas pažadėjo. – Objektyviai kaip tik galiu.

Pauzė buvo trumpesnė šįkart.

- Tai nėra pusiau bloga mintis. Kada?.. Ne, gerai. Aš vistiek norėčiau galimybės sekti pėdsakais pats. Dešimt minučių... Žinoma. – Edvardas pasakė. Padavė ragelį man. – Bela?

Paėmiau jį lėtai, jaučiausi sutrikus.

- Apie ką visa tai buvo? – Paklausiau Džeikobo, mano balsas susierzinęs. Žinojau, kad tai vaikiška, bet pasijaučiau pašalinė.

- Paliaubos manau. Ei, padaryk man paslaugą. – Džeikobas pasiūlė. – Pabandyk įtikinti savo kraugerį, kad saugiausia vieta tau – ypač, kai jis išvyksta – yra mūsų rezervatas. Mes galime atlaikyti bet ką.

- Ar tai yra tai, ką tu nori jam įsiūlyti?

- Taip. Čarliui taip pat geriau čia. Kiek tik įmanoma geriau.

- Tegul Bilis čia pasidarbuoja. – sutikau. Aš nekenčiau, kad ... – Kas dar?

- Tik pertvarkysim kai kurias ribas, kad galėtume sugauti bet ką, kas prisiartins prie Forkso. Nesu tikras ar Semas bus tam pasiruošęs, bet kol jis apsispręs ar prižiūrėsiu reikalus.

- Ką turi galvoje sakydamas *prižiūrėsiu reikalus*?

- Turiu galvoje, kad jei pamatysi vilką bėgantį pro tavo namus, tai nešauk į jį.

- Žinoma, kad ne. Tau tikrai nereikia daryti nieko... rizikingo.

Jis suprunkštė. – Nebūk kvaila. Galiu savimi pasirūpinti.

Atsidusau.

- Taip pat stengiausi jį įtikinti tave apsilankyti. Jis iš anksto nusiteikęs, tad neleisk jam kalbėti jokių nesamonių apie tavo saugumą. Jis puikiai žino, kaip ir aš žinau, kad tu čia būsi saugi.

- Turėsiu galvoje.

- Greitai pasimatysim. – pasakė Džeikobas.

- Tu atvyksti?

- Aha. Atvyksiu patikrinti tavo lankytojo kvapo, kad galėtume jį sekti, jei jis pasirodys.

- Džeikai, man tikrai nepatinka mintis apie tą sekimą... -

- O, prašau, Bela. – jis pertraukė mane. Džeikobas nusijuokė ir padėjo ragelį.

10. KVAPAS

VISA TAI BUVO LABAI VAIKIŠKA. KAD EDVARDAS turi išvykti, kai Džeikobas atkeliauja? Kodėl mes pakankamai nesubrendę?

- Tai ne dėl to, kad jausčiau jam asmenišką priešišumą, Bela, taip tiesiog bus lengviau mums abiem. – Edvardas pasakė man prie durų. – Nebūsiu toli. Tu būsi saugi.

- Aš jaudinuosi dėl to.

Jis nusišypsojo, ir tada gudrus žvilgnis atsirado jo akyse. Jis prisitraukė mane arčiau, paslėpė savo veidą mano plaukuose. Galėjau jausti jo šaltą kvapą, pripildžiusį sruogose, kai jis iškvėpė; tai pašiaušė žasies odą ant mano kaklo.

- Aš tuoj grįšiu. – jis pasakė man ir tada garsiai nusijuokė, lyg ką tik būtų pasakęs kokį juokelį.

- Kas taip juokinga?

Bet Edvardas tiesiog išsišiepė ir nustriksėjo link medžių nieko neatsakydamas.

Niurnėdama pati sau, nuėjau išvalyti virtuvės. Prieš tai, kai pripildžiau kriauklę vandeniu, suskambėjo durų skambutis. Buvo sunku priprasti, koks greitas Džeikobas buvo be jo mašinos. Kodėl visi atrodo yra daug greitesni už mane...

- Užeik, Džeikai! – pašaukiau.

Buvau susikonceptravus į krūvą lėkščių kriauklėje, ir buvau užmiršus, kad dabar Džeikobas juda kaip vaiduoklis. Taigi tai privertė mane pašokti, kai išgirdau staiga jo balsą už manęs.

- Ar tu privalai neužrakinti savo durų šitaip? O, atsiprašau.

Aš apsipyliau save su muiluotu vandeniu, kai jis išgąsdino mane.

- Nesijaudinu dėl nė vieno, kurį sulaikytų užrakintos durys. – pasakiau kol šluoščiau savo marškinėlių priekį su pašluoste.

- Geras pastebėjimas. – jis sutiko.

Atsisukau į jį, apžiūrinėdama jį kritiškai. – Ar tikrai taip neįmanoma dėvėti drabužių, Džeikobai? – paklausiau. Šįkart, Džeikobas buvo plika krūtine, nevilkėdamas nieko daugiau tik senus suplėšytus džinsus. Šlapčia, mažčiau ar jis taip didžiuojasi savo naujais raumenimis, kad net negali jų uždengti. Turėjau pripažinti, jie buvo įspūdingi – bet aš niekada negalvojau apie jį kaip pasipūtėlį. – Aš turiu galvoje, kad žinau, kad tau niekada nešalta, bet vistiek.

Jis perbraukė ranka savo drėgnus plaukus, jie krito ant jo akių.

- Taip tiesiog lengviau. – jis paaiškino.

- Kas lengviau?

Jis nusišypsojo globėjiškai. – Tai ganėtinai skausminga išsaugoti šortus ant savęs, dar daugiau trukdo pilna apranga. Į ką aš panašus, mulą?

Aš piktai pažiūrėjau. – Džeikobai, apie ką tu šneki?

Jo išraiška tapo pasipūtėliška, lyg aš būčiau praleidus kokį akivaizdumą. – Mano drabužiai staiga nedingsta egzistavę, kai aš keičiuosi – aš turiu juos saugoti, kol bėgu. Atleisk man, kad apsunkinu tave.

Aš pakeičiau spalvą. – Spėju, apie tai nepagalvojau. – sumurmėjau.

Jis nusijuokė ir nusikreipė į juodą odinę virvelę, ploną kaip pluoštas siūlą, ji buvo užsukta tris kartus žemiau jo kairės blauzdos, kaip papuošalas. Nebuvau pastebėjęs to ant jo plikos kojos taip pat. – Tai daugiau nei mada – tai padeda išlaikyti džinsus burnoje.

Nežinojau ką į tai pasakyti.

Jis išsišiepė. – Ar mano buvimas pusnuogiu, tave trikdo?

- Ne.

Džeikobas nusijuokė vėl, ir aš nususukau nuo jo vėl sutelkti dėmesį į indus. Aš tikiuosi jis suprato, kad mano paraudimas liko nuo mano susigėdijimo dėl mano nesusipratimo, ir neturi nieko bendro su jo klausimu.

- Na, manau, man reikia kibti prie darbo. – Jis atsiduso. – Nenoriu suteikti jam pasiteisinimo sakyti, kad aš lėtas.

- Džeikobai, tai ne tavo darbas... -

Jis pakėlė savo ranką ir pertaukė mane. – Dirbu savanoriškais paskatais čia. Dabar, kur įsibrovėlio kvapas blogiausias?

- Mano kambary aš manau.

Jo akys susiaurėjo. Jam nepatiko, kad tai galėjo įvertinti tik Edvardas.

- Užtruksiu tik minutę.

Aš metodiškai valiau lėkštę, kurią laikiau. Vienintelis garsas buvo plastikinio šepetėlio braukimas ratu ir ratu per keramiką. Aš klausiausi bet ko viršuje, girgždėjimo ant grindų, durų trakstelėjimo. Nesigirdėjo nieko. Supratau, kad tą pačią lėkštę valau ilgiau nei reikia, taigi, stengiausi sutelkti dėmesį į tai, ką darau.

- Ui! – Džeikobas pasakė tik per colį nuo manęs, vėl mane išgąsdindamas.

- Jezau, Džeikai, raminkis!

- Atleisk. Štai... – Džeikobas paėmė rankšluostį ir išvalė mano išplautą lėkštę. – Aš kompensuosiu tai. Tu plauni, aš skalauju ir šluostau.

- Gerai. – padaviau jam lėkštę.

- Na, kvapą buvo lengva susekti. Beje, tavo kambarys dvokia.

- Nusipirksiu oro gaiviklio.

Jis nusijuokė.

Aš ploviau, jis šluostė maloniai kelias minutes.

- Ar galiu tavęs kai ko paklausti?

Aš padaviau jam kitą lėkštę. – Tai priklauso, ko tu nori paklausti.

- Nesiruošiu būti nemandagus ar panašiai – aš nuoširdžiai tik noriu sužinoti. – Džeikobas patikino mane.

- Gerai. Klausk.

Jis sudvejojo puse sekundės. – Koks jausmas – turėti vaikiną vampyrą?

Pavarčiau akis. – Pats geriausias.

- Aš rimtai. Ar ta mintis netrikdo tavęs – niekada tavęs neatbaido?

- Niekada.

Jis buvo tylus, kai paėmė dubenėlį iš manęs. Aš pažvelgiau į jo veidą – jis buvo susiraukęs, apatinė lūpą atitraukta į priekį.

- Dar kas nors? – paklausiau.

Jis suraukė savo nosį vėl. – Na... aš tik norėjau sužinoti... ar tu... žinai, bučiuoji jį?

Aš nusijuokiau. – Taip.

Jis sudrebėjo. – Tfiu!.

- Tai mano reikalas. – sumurmėjau.

- Ar nesijaudini dėl ilčių?

Aš pakštelėjau jam per ranką, aptaškydama jį vandeniu. – Užsičiaupk, Džeikobai. Žinai, jis neturi ilčių.

- Kažką panašaus. – jis sumurmėjo.

Aš sugriežiau savo dantimis ir nuvaliau mėsos peilį sudidesne jėga nei jos reikėjo.

- Galiu dar kai ko paklausti? – jis paklausė švelniai, kai perdaviau jam peilį. – Tik vėl smalsus.

- Gerai. – Atšoviau.

Jis suko ir suko peilį po vandens srove. Kai jis pradėjo kalbėti, tai buvo beveik šnibždėjimas. – Tu sakei po kelių savaičių... Kada tiksliai...? – jis negalėjo užbaigti.

- Po mokyklos išleistuvių. – aš sušnibždėjau atgal, stebėdama atsargiai jo veidą. Ar tai išbalansuos jį vėl?

- Taip greitai. – jis giliai įkvėpė, jo akys užmerkotos. Tai neskambėjo kaip klausimas. Tai skambėjo kaip rauda. Jo rankų raumenys įsitempė ir pečiai sustingo.

- OI! – jis suriko; kambarėje buvo taip tylu, kad aš pašokau į orą, nuo jo protrūkio.

Jo dešinė ranka buvo susukta į kumštį apie peilio ašmenis – jis atgniaužė savo kumštį ir peilis nukrito ant spintelės. Palei jo delną buvo ilga, gili pjautinė žaizda. Kraujas tekėjo per jo pirštus ir krito ant grindų.

- Velnias! Oi! – Jis sudejavo.

Mano galva apsvaigo, ir mano pilvas susisuko. Aš tvirtai laikiausi ranka įsikibus spirtelės viršaus, giliai įkvėpiau pro burną, ir priverčiau save susiimti taip, kad galėčiau juo pasirūpinti.

- O ne, Džeikobai! Šūdas! Štai, apsivyniok šituo. – Numečiau jam pašluostę, siekdama jo rankos. Jis atsitraukė nuo manęs.

- Nieko tokio, Bela, nesirūpink dėl to.

Kambarys pradėjo tviskėti truputį apie kraštus.

Vėl giliai įkvėpiau. – Nesirūpint? Tu persirėžei savo ranką.

Jis nekreipė dėmesio į mano numestą pašluostę. Jis pakišo savo ranką po čiaupu ir leido vandeniui praplauti žaizdą. Vanduo nubėginėjo raudonas. Mano galva sukosi.

- Bela. – jis pasakė.

Žiūrėjau į jo akis, kad nežiūrėti į žaizdą. Jis buvo susiraukęs, bet jo išraiška rami.

- Ką?

- Tu atro dai taip, lyg ruoštumėsi alpti, ir tu kramtai savo lūpą. Baik tai. Atsipalaiduok. Kvėpuok. Man viskas gerai.

Aš įkvėpiau pro burną, patraukiau dantis nuo apatinės lūpos. – Nebūk drąsuolis.

Jis pavartė savo akis.

- Eime. Nuvešiu tave į ligoninę. - Aš buvau beveik tikra, kad galiu vairuoti. Sienos atrodė nejudančios dabar bent jau.

- Nėra reikalo. – Jis užsuko vandenį ir paėmė rankšluostį iš mano rankų. Jis apsuko jį palaidai apie savo delną.

- Palauk. – užprotestavau. – Leisk man pažiūrėti. – Aš suspaudžiau spintelę dar tvirčiau, kad galėčiau išlaikyti save stačią, jei žaizda mane vėl apsvaigintų.

- Ar tu turi kokį medicininį laipsnį, apie kurį man niekada neminėjai?

- Tiesiog duok man galimybę nuspręsti arba aš ruošiوسي įtūžti ir vežti tave į ligoninę.

Jis nutaisė veidą su pajuokiančiu siaubu. – Ne, tik ne įtūžis.

- Jei neleisi man pamatyti tavo rankos, įtūžis garantuotas.

Jis giliai įkvėpė ir išleido garsų atodūšį. – Gerai.

Jis nuviniojo rankšluostį ir kada aš ištiesiau ranką audeklui jis padėjo savo ranką į mano.

Man prireikė kelių sekundžių. Aš net apverčiau jo ranką, kad įsitikinčiau, kad jis įsipjovė į delną. Aš vėl apsukau jo ranką, staiga supratau, kad paraudusi, rožinė, susiraukėjusi linija buvo viskas, kas liko iš žaizdos.

- Bet... tu kraujavai... labai smarkiai.

Jis atitraukė ranką, jo akys ramios ir tamsios kaip mano.

- Aš greitai gyju.

- Pasakyčiau. – ištariau.

Aš aiškiai mačiau gilią, ilgą žaizdą, mačiau kraują, kuris tekėjo kriauklėje. Rūdžių ir druskos kvapas beveik manęs nenuvertė. Reikėjo siuvimo. Prireiktų dienų, kad apšastų, o po to savaičių, kad sugytų į šviesiai rožinį randą, kaip dabar atrodė jo delnas.

Jis iškreipė savo burną į pusę šypsenos ir sutrenkė sau kartą sau per krūtinę. – Vilkolakis prisimeni?

Jo akys užlaikė manąsias neišmatuojamą laiko tarpą.

- Teisingai. – galiausiai pasakiau.

Jis nusijuokė iš mano išraiškos. – Pasakojau tau apie tai. Tu matei Polo randus.

Papurčiau savo galvą, kad ją pravalyti. – Truputį skirtumo, kai matai veiksmą tiesiogiai.

Atsiklaupiau ir suradau baliklio iš po kriauklės spintelės. Tada truputį apibarsčiau skudurą ir pradėjau šveisti grindis. Deginantis baliklio kvapas ištrynė visus svaigulius iš mano galvos.

- Leisk man išvalyti. – pasakė Džeikobas.

- Išvalysiu. Numesk šitą rankšluostį plovimui, gerai?

Kai įsitikinau, kad grindys kvepia ne kuo kitu, tik balikliu, aš atsistojau ir iššveičiau dar ir kriauklę. Tada nuėjau prie skambinių spintos šalia sandėliuko ir įpyliau puodėlį į skambimo mašiną prieš jai pradedant skalbti. Džeikobas stebėjo mane su nepalankiu žvilgsniu.

- Ar tu apsėsta neįveikiamos netvarkos? – paklausė manęs, kai viską baigiau.

Hm. Gal. Bet galiausiai turiu rimtą pasiteisinimą. – Mes truputį esame jautrūs kraujui čia. Esu tikra, gali tai suprasti.

- O. – jis suraukė savo nosį vėl.

- Kodėl nedaryti lengviau visko kas įmanoma dėl jo? Tai, ką jis daro yra pakankamai sunku.

- Žinoma žinoma. Kodėl ne?

Aš ištraukiau kamštį ir leidau purvinam vandeniui išbėgti iš kriauklės.

- Ar galiu paklausti tavęs kai ko, Bela?

Atsidusau.

- Koks jausmas – turėti vilkolakį geriausią draugą?

Klausimas užklupo mane netikėtai. Aš garsiai nusijuokiau.

- Ar tai šlykstu tau? – jis prispaudė mane prieš tai kai galėjau atsakyti.

- Ne. Kada vilkolakiai būna gražūs. – pasakiau. – Tai geriausias jausmas.

Jis išsišiepė plačiai, jo dantys prašvito jo rusvojo odoje. – Ačiū, Bela. – jis pasakė ir tada jis pačiuo mano ranką ir timptelėjo mane į vieną iš jo kaulus laužančių apsikabinimų.

Dar prieš man spėjant sureaguoti jis mane paleido ir atsitraukė.

- Tfiu! – jis pasakė, suraukdamas savo nosį. – Tavo plaukai dvokia blogiau nei tavo kambarys.

- Atsiprašau. – sumurmėjau. Staiga supratau dėl ko Edvardas taip juokėsi anksčiau, kvėpuodamas ant manęs.

- Viena iš daugybės blogybių bendraujant su vampyrais. – Džeikobas pasakė gūžtelėdamas pečiais. – Kad tai priverčia tave blogai kvėpėti. Mažiausia blogybė palyginti.

Žvilgtelėjau į jį. – Aš blogai kvėpiu tik tau, Džeikai.

Jis išsiviepė. – Pasimatysim, Bele.

- Išeini?

- Jis laukia, kada aš išeisiu. Galiu girdėti jį lauke.

- O.

- Išeisiu pro galines duris. – jis pasakė ir tada sudvejojo. – Palauk sekundę – ar tu manai gali atvažiuoti į La Pušą šįvakar? Rengsime laužų vakarėlį. Emilė bus ten, ir galėsi pamatyti Kimę... Ir žinau, kad Kvilas tave taip pat noti tave pamatyti. Jis ganėtina susierzinęs, kad tu išsiaiškinau pirmiau nei jis.

Išsišiepiu dėl to. Aš galėjau įsivaizduoti koks būtų įerzintas Kvilas – Džeikobo mažasis žmogus draugužis susidėjęs su vilkolakiais, kol jis vis dar nemokša. Ir atsidusau. – Aha, Džeikai, nežinau apie tai. Matai, yra šiek tiek įtampos dabar...

- Nagi, negi manai kas nors prasmuks pro mus visus – visus šešis?

Buvo keista pertrauka, kai jis sumikčiojo savo klausimo pabaigoje. Mąščiau, kad jis turbūt turi bėdų pasakyti garsiai žodį *vilkolakis*, kaip man dažnai sunku ištarti *vampyras*.

Jo didelės juodos akys buvo pilnos nuoširdaus prašymo.

- Paklausiu. – pasakiau abejojamai.

Jis sukėlė triukšmą savo gerklėje. – Ar jis tavo prižiūrėtojas dabar taip pat? Mačiau panašią istoriją praeitą savaitę per žinias apie kontroliavimą, piktnaudžaujančius paaugliškus santykius ir... -

- Gerai. – Pertraukiau jį, ir nustūmiau jo ranką. – Laikas vilkolakiui nešdintis.

Jis išsivėpė. – Iki, Bele. Būk tikra, kad paklausi *leidimo*.

Jis greitai nėrė pro duris dar prieš man spėjant jam ką nors atšauti. Aš suniurnėjau nerišliai tuščiam kambary.

Po sekundės, kai tik jis išėjo, Edvardas lėtai įėjo į virtuvę, lietaus lašai kaip deimantai blizgėjo jo bronziniuose plaukuose. Jo akys buvo atsargios.

- Ar jūs du susikovėte? – jis paklausė.

- Edvardai! – aš sudainavau ir staigiai nulėkiau prie jo.

- Sveika. – jis nusijuokė ir apsuko mane apie save. – Ar tu bandai mane išblaškyti? Tai veikia.

- Ne, nesikoviau su Džeikobu. Labai. O kas?

- Aš tiesiog noriu žinoti, kodėl tu dūrei jam. Ne tai, kad aš prieštarauju. – Su savo smakru jis parodė į peilį gulintį ant spintelės.

- Velnias! Maniau sutvarkiau viską.

Atsitraukiau nuo jo ir nubėgau pačiupti peilio ir įmesti jį į kriauklę ir panardinti į baliklį.

- Nedūriau jam. – paaiškinau, kai dirbau. – Jis užmiršo, kad turi peilį rankoje.

Edvardas sukikeno. – Tai nė per plauką nearti to smagumo, kaip aš įsivaizdavau.

- Būk geras.

Jis ištraukė didelį voką iš savo švarko kišenės ir numetė ant spintelės. – Paėmiau tavo paštą.

- Kas nors gero?

- Manyčiau taip.

Mano akys susiaurėjo įtariai nuo jo tono. Ėjau iširti.

Jis buvo suvyniojęs didelį voką per puse. Aš išlyginau jį ir nustebau nuo brangaus popieriaus svorio ir perskaityto siuntėjo adreso.

- Dartmutas? Ar tai pokštas?

- Aš tikras, kad tai priėmimas. Jis atrodo lygiai kaip mano.

- Dieve mano, Edvardai – ką tu padarei?

- Nusiunčiau tavo prašymą, štai ir viskas.

- Aš negalėsiu būti Dartmuto materija, bet nesu pakankamai kvaila patikėti tuo.

- Dartmutui artodo, kad tu esi Dartmuto materija.

Giliai įkvėpiau ir lėtai suskaičiavau iki dešimt. – Tai labai kilnu iš jų pusės. – galiausiai pasakiau. – Vis dėlto, priimta ar ne, vis dar yra mažiausias rūpestis dėl mokesčio už mokslą. Negaliu to priimti, ir neleisiu tau išmesti krūvos pinigų, kai galėtum nusipirkti kitą sportinį automobilį, tik tam, kad galėčiau apsimesti važiuojanti į Dartmutą kitais metais.

- Man nereikia kito sportinio automobilio. Ir tu neturi dėl nieko apsimestinėti. – jis sumurmėjo. – Vieneri metai koledže tavęs nenužudytų. Gal tau tai net patiktų. Tiesiog pagalvok apie tai, Bela. Įsivaizduok kokie sujaudinti būtų Čarlis ir Renė...

Jo aksominis balsas nupiešė paveikslą mano galvoje, prieš tai, kai aš galėjau sustapdyti tai. Žinoma, Čarlis sprogtų pasididžiavimu – nė vienas iš Forkso negalėtų pabėgti nuo jo susijaudinimo. Ir Renė būtų isteriškai laiminga nuo mano triumfo – nors ji prisiektų, kad ji visiškai nesistebi...

Stengiausi išstumti vaizdinį iš galvos. – Edvardai. Aš jaudinausi dėl gyvenimo iki vidurinės baigimo, pratemti šitą vasarą ar ateinantį rudenį.

Edvardo rankos apvijo mane. – Nė vienas tavęs nenuskriaus. Tu visą pasaulio laiką.

Aš atsidusau. – Aš išsiūsiu prašymą dėl sąskaitos Aliaskos banke rytoj. Tai vienintelis alibi, kurio man reikia. Tai pakankamai toli, kad Čarlis nesitikėtų, kad jį aplankysiu per artimiausias Kalėdas. Ir aš tikra, kad aš surasiu kelis pasiteisinimus. Žinai. – aš padrašinau pusiau paerzindama. – šitos visos paslaptys ir apgaulės yra dalis skausmo.

Edvardo išraiška sugriežtėjo. – Taps lengviau. Po kelių dešimtmečių visi žinos, kad tu mirus. Problema išspręsta.

Aš suvirpėjau.

- Atleisk, tai buvo šiurkštu.

Žvelgiau žemyn į didelį baltą voka, jo nematydama. – Bet vistiek tiesa.

- Jeigu aš tvirtai apsispręsiu, kad ir ką mes suderėjom su tuo, ar tu apsvarstysi atidėjimą?

- Nea.

- Visada tokia užsispyrus.

- Jo.

Skalbimo mašina smarkiai sukosi ir užsikirto sustodama.

- Kvailas šlamšto gabalas. – sumurmėjau ir atsitraukiau nuo jo. Aš pajudinau vieną mažą rankšluostį, kuris išbalansavo tuščią skalbimo mašiną ir ji vėl pradėjo veikti.

- O tai priminė man. – pasakiau. – Gal gali paklausti Alisos, ką ji padarė su mano daiktais, kai ji išvalė kambarį. Nieko negaliu surasti.

Jis pažiūrėjo į mane su sutrikusiomis akimis. – Alisa išvalė tavo kambarį?

- Aha, spėjau, kad ji taip padarė. Kai ji atėjo paimti mano pižamos, ir pagalvė, ir kitų daiktų, kad galėtų mane laikyti įkaite. – aš pikta trumpai į ją pažvelgiau. – Ji pakėlė viską, kas gulėjo aplink, mano palaidinę, mano kojines, ir nežinau kur ji juos sudėjo.

Edvardas jis dar žiūrėjo į mane sutrikęs, ir tada staiga sustingo.

- Kada pastebėjai, kad trūksta daiktų?

- Kada grįžau iš miego vakarėlio. O kas?

- Nemanau, kad Alisa ką paėmė. Ne tavo drabužius ar tavo pagalvę. Dalykai, kurie buvo paimti, tai ką tu dėvi... ir lieti... ar miegi ant jų?

- Taip. Kas yra, Edvardai?

Jo išraiška buvo įtempta. – Dalykai su tavo kvapu.

- O!

Žiūrėjom vienas į kito akis ilgą laiką.

- Mano lankytojas. – sumurmėjau.

- Jis surinko ženklus... įrodymus. Įrodyti, kad jis rado tave?

- Kodėl? – aš sušnibždėjau.

- Nežinau. Bet, Bela, prisiekiu surasiu jį. Surasiu.

- Žinau, kas surasi. – pasakiau, padėdama galvą jam ant krūtinės. Taip palinkus, pajutau jo kišenėje vibruojant telefoną.

Jis ištraukė telefoną ir pažiūrėjo į telefono numerį. – Kaip tik žmogus, su kuriuo noriu pasikalbėti. – jis sumurmėjo ir jį atidarė. – Karlailai, aš... – jis sustojo ir klausėsi, jo veidas buvo įtemptas nuo susikaupimo kelias minutes. – Aš patirinsiu tai. Klausyk...

Jis paaiškino apie mano dingusius dalykus, bet kaip aš girdėjau, Karlailas skambėjo lyg neturėjo jokio supratimo apie mus.

- Gal, aš eisiu... – Edvardas pasakė, nutildamas, kai jo akys nukrypo ant manęs. – Gal, ne. Neleisk Emetui eiti vienam, žinai kaip jam gaunasi. Bent jau paprašyk Alisos stebėti reikalus. Mes bandysime išsiaiškinti tai vėliau.

Jis uždarė telefoną. – Kur laikraštis? – jis paklausė manęs.

- Hm, nežinau tiksliai. O kas?

- Man reikia kai ką pamatyti. Ar Čarlis jau vartė jį?

- Gal...

Edvardas dingo.

Grįžo po pusės sekundės, su naujais deimantais savo plaukuose ir drėgnu laikraščiu rankoje. Jis išklojo jį ant stalo, jo akys greitai vedė per antraštes. Jis palinko, įsitraukęs į kažką, ką skaitė. Vienas pirštas persimetė ant to, kas jį labiausiai sudomino.

- Karlailas teigus... taip... labai skystas. Jaunas ir pakvaišęs? Ar mirtinai trokštantis? – jis sumurmėjo sau.

Nuėjau žvilgtelėti per jo petį.

Seattle Times antraštė skelbė: Žmogžudysčių Epidemija Tęsiasi – Policija Neturi Naujų Žinių.

Tai buvo beveik tokia pati istorija, dėl kurios Čarlis praeitą savaitę reiškė nepasitenkinimą – Didelio miesto nusikaltimai stumia Sietlą į nacionalinių žmogžudysčių sąrašų viršūnes. Tai nebuvo tiksliai ta pati istorija. Skaičiai buvo daug didesni.

- Darosi blogiau. – sumurnėjau.

Jis susiraukė. – Visiškai nesivaldo. Tai gali būti tik naujo vampyro darbas. Kas darosi? Atrodo lyg jie niekada nėra girdėję apie Volturius. Manau, taip gali būti. Niekas jiems nepaaiškino taisyklių... tai kas juos sukūrė tada?

- Volturiai? – pakartojau sudrebėjęs.

- Tai būtent tie dalykai, kuriuos jie kaip nustatyta sunaikina – nemirtinguosius, kurie kelią grėsmę mūsų atidengimui. Jie tik sutvarko netvarką, kaip prieš kelis metus Atlantoje, ir tai netapo blogai. Jie įsikiš greitai, labai greitai, nebent mes rasime būdų nuraminti situaciją. Aš tikrai tikiuosi, kad jie neatvyks į Sietlą kaip tik dabar. Kaip ilgai jie būtų taip arti ... jie galėtų nuspręsti tave patikrinti.

Sudrebėjau vėl. – Ką galėtume padaryti?

- Mums reikia sužinoti daugiau, prieš tai kad galėtume nuspręsti. Gal, jei mes galėtume pasikalbėti su tais jaunais, paaiškinti jiems taisykles, gal tai pasibaigtų taikingai. - Jis susiraukė, lyg manytų, kad tokia galimybė nėra gera. – Lauksime, kol Alisa turės bent kokią idėją, kas čia vyksta... Nenorime kištis, iki tol, kol tai nelabai reikalinga. Be viso to, tai ne mūsų atsakomybė. Bet gerai, kad turime Džasperą. – jis pridėjo, beveik sau. – Jei turėsime reikalų su ką tik sukurtais, jis bus mums naudingas.

- Džasperas? Kuo?

Edvardas niūriai nusišypsojo. – Džasperas galima sakyti jaunų vampyrų ekspertas.

- Ką turi galvoje, ekspertas?

- Turėtum jo paklausti – istorija įtraukianti.

- Kokia netvarka. – sumurmėjau.

- Tau taip viskas atrodo ar ne? Lyg šiomis dienomis jie veržiasi į mus iš visų pusių. – Jis atsiduso. – Ar tu kada pagalvojai, kad tavo gyvenimas galėtų būti lengvesnis, jie tu nebūtum įsimylėjęs vampyro?

- Gal. Kad ir nebūtų tiek daug to gyvenimo.

- Man. – jis pataisė tyliai. – Ir dabar, aš manau. – jis tęsė su kreiva šypsena. – tu turi kažką, ko nori manęs paklausti?

Pažiūrėjau į jį tuščiai. – Turiu?

- O gal ir ne. – Jis išsišiepė. – Aš maniau, kad tu pažadėjai paklausti mano leidimo į kažkokį vilkolakių pobūvį šįvakar.

- Vėl slaptas klausymasis?

Jis išsišiepė. – Truputį, ir tik pačioj pabaigoj.

- Na, nebūčiau tavęs klausus bet koku atveju. Aš pamaniau, kad tu ir taip per daug įsitempęs.

Jis uždėjo savo ranką po mano smakru, pakėlė mano galvą, kad galėtų perskaityti mano akis. – Ar norėtum eiti?

- Čia nieko svarbaus. Nesirūpink dėl to.

- Neturi klausti mano leidimo, Bela. Aš ne tavo tėvas – ačiū Dangui už *tai*. Vis dėlto, tu turėtum paklausti Čarlio.

- Bet žinai, kas Čarlis sakys taip.

- Turiu truputį daugiau įžvalgumo jo galimame atsakyme, nei dauguma žmonių turėtų, ir tai tiesa.

Tiesiog spoksojau į jį, bandydama suprasti ko jis nori, už stengdamasi užgesinti didelį troškimą vykti į La Pušą, kad tai neįtakotų mano pačios troškimų. Buvo kvaila vykti į susitikimą su krūva didelių idiotiškų vilkų berniukų kaip tik dabar, kai buvo tiek daug labiau nerimą keliančių ir nepaaiškinamų dalykų. Žinoma, tai buvo tiksliausiai, kodėl aš norėjau vykti. Norėjau pabėgti nuo mirties grėsmės bent kelioms valandoms... pabūti mažiau subrendusia, daugiau nerūpestinga Bela, kuri gali kvatotis su Džeikobu, kad nors ir trumpai. Bet tai nebuvo svarbu.

- Bela. – pasakė Edvardas. – Aš tau jau sakiau, kad būsiu supratingas, ir pasitikintis tavo sprendimais. Aš tai ir turėjau omeny. Jei tu pasitiki vilkolakiais, tada aš neketinu dėl to nerimauti.

- OHO! – pasakiau kaip ir praeitą naktį.

- Ir Džeikobas teisus – bent jau dėl vieno dalyko – vilkolakių gaujos pakaktų, kad apsaugotų tave bent vieną vakarą.

- Ar tu tikras?

- Žinoma. Tik...

Aš įsitempiau.

- Aš tikiuosi tu leisi laikytis kelių atsargumo priemonių? Leisi man tave nuvežti iki linijos, tai viena. Ir paskambinsi man, taip, kad aš žinočiau, kada tave pasiimti?

- Tai skamba... labai sumaniai.

- Puiku.

Jis man nusišypsojo, ir negalėjau matyti jokio blogos nuojautos ženklų jo kaip brangakmeniai atrodančiose akyse.

Nė vieno nenustebimui, Čarlis neturėjo jokių priekaištų man, kad eisiu į laužų vakarėlį. Džeikobas sukryžstė su neslepianu džiūgavimu, kai aš jam paskambinau perduoti naujienų, ir jis atrodė ganėtinai trokštantis sutikti su Edvardo suagumo priemonės. Jis pažadėjo pasimatyti su mumis tarp teritorijų šeštą.

Nusprendžiau, po trumpų vidinių debatų, kad man nereikėtų perduoti savo motociklo. Man reiktų jį nuvežti į La Pušą, kur jis buvo ir prieš tai, ir kai man jo daugiau nebereikės... na, tada, galėsiu primygtinai pareikalauti Džeikobo, pelnyti iš jo kokios naudos. Jis galėtų jį perduoti arba atiduoti draugui. Man tai nerūpi.

Šis vakaras atrodė tiktai puiki galimynė gražinti motociklą į Džeikobo garažą. Tokia kokia liūdna, dėl vėlesnių dalykų, kiekviena diena galėjo būti kaip paskutinė galimybė. Neturėjau laiko atidėlioti užduotį, nesvarbu kokia maža ji buvo.

Edvardas tik linktelėjo, kai aš paaiškinau ko noriu, bet manau, kad pamačiau siaubo švystelėjimą jo akyse, ir aš žinojau, kad jis nebuvo laimingesnis dėl minties apie mane ir motociklą nei Čarlis buvo.

Aš nuvykau atgal į jo namus, į garažą, kur buvau jį palikus. Kai aš įvažiavau su savo pikapu, supratau, kad siaubas galėjo būti nevisiškai dėl mano saugumo šį kartą.

Šalia mano mažojo antivarinio motociklo, nustelbdama jį, stovėjo kita transporto priemonė. Pavadinti tą transporto priemonę motociklu sunkiai buvo teisinga, jis neatrodė priklausantis mano staiga apdriskusiu tapusiam motociklui.

Jis buvo didelis ir blizgantis, ir sidabrinis – net visiškai nejudantis – jis atrodė greitas.

- Kas čia?

- Nieko. – jis sumurmėjo.

- Neatrodė kaip niekas.

Edvardo išraiška buvo abejinga; jis atrodė pasiryžęs nupūsti tai. – Na, aš nežinojau at tu ruošiesi atleisti savo draugui, ar jis tau, ir pamaniau, kad jei vis dar norėsi pasivažinėti savo motociklu. Tai skambėjo lyg tai, kuo tu mėgaujiesi. Galvojau, kad būčiau važiavęs su tavimi, jei tu būtum norėjęs. – jis gūžtelėjo pečiais.

Žiopsojau į gražią mašiną. Prie jos, mano motociklas atrodė kaip sulūžęs triratukas. Staiga pajutau liūdnumo bangą, kai supratau, kad tai nebuvo toks blogas panašumas, kaip aš atrodžiau šalia Edvardo.

- Negalėčiau neatsilikti nuo tave. – sušnibždėjau.

Edvardas paėmė ranka mano smakrą ir pakėlė jį, kad galėtų tiesiai mane matyti, su vienu pirštu jis bandė pakelti mano lūpų kampučius.

- Aš turiu neatsilikti nuo tavęs, Bela.

- Neturėtų būti labai smagu tau.

- Žinoma, turėtų būti, jei būtume kartu.

Prikandau lūpą ir akimirka tai įsivaizdavau. – Edvardai, jei tu manytum, kad aš važiuoju per greitai, ar prarandu motociklo kontrolę, ar dar kažkas, ką tu darytum?

Jis sudvejojo, aiškiai bandantis rasti teisingą atsakymą. Žinojau tiesą: jis sugalvotų ką nors, prieš man kur nors atsikrenkiant.

Tada jis nusišypsojo, atrodė nededantis pastangų, išskyrus jo mažytę gynybą, suspaustą jo akyse.

- Tai yra kažkas ką tu darai su Džeikobu. Aš matau tai dabar.

- Tai yra tai, na, aš nestabdau jo tiek daug, na žinai. Galiu pabandyti, aš manau...

Pažvelgiau į sidabrinį motociklą abejojamai.

- Nesijaudink dėl to. – pasakė Edvardas ir po to lengvai nusijuokė. – Mačiau Džasperas žavisi juo. Turbūt tai laikas jam atrasti naują būdą kelionėms. Beje, Alisa turi jos Porše dabar.

- Edvardai, aš... -

Jis pertraukė mane greitai pabučiuodamas. – Sakiau dėl to nesijaudinti. Bet ar kai ką dėl manęs padarytum?

- Bet ką, ką nori. – pasakiau greitai.

Jis paleido mano veidą ir palinko prie jo didelio motociklo šono, ištraukdamas kažką, ką jis slėpė ten.

Jis grįžo nešinas vienu daiktu, kuris buvo juodas ir beformis, ir kitu kuris buvo raudonas ir lengvai atpažįstamas.

- Prašau? – jis paklausė, blykstelėdamas sukta šypsena, kuri visada sunaikindavo mano pasipriešinimą.

Paėmiau raudoną šalną, pasverdama jį rankose. – Atrodysiu kvailai.

- Ne, tu atrodysi protinga. Protinga pakankamai, nesusižaloti savęs. – Jis persimetė juodą dalyką, kad ir kas tai buvo, už savo rankos ir paėmė rankomis mano veidą. – Tarp mano rankų kaip tik dabar yra dalykai, be kurių negaliu gyventi. Turėtum jais pasirūpinti.

- Gerai, gerai. Kas ten per kitas dalykas? – paklausiau įtariai.

Jis nusijuokė ir išvyniojo kažkokį švarką. – Tai jodinėjimo švarkas. Girdėjau, kelio neapdairumas yra ganėtinais nematogus, netaip, kaip aš pažįstu save.

Jis ištiesė man jį. Su giliu atsidusimu, aš atmečiau savo plaukus į galą ir užmoviau šalną sau ant galvos. Tada prakišau rankas pro švarko rankoves. Jis užsegė užtrauktuką, šypsena sužaidė apie jo lūpų kampučius ir jis atsitraukė žingsnį atgal.

Pasijutau griozdiška.

- Būk atviras, kaip bjauriai aš atrodau?

Jis žengė dar vieną žingsnį atgal ir suspaudė lūpas.

- Taip blogai, a? – sumurmėjau.

- Ne ne, Bela. Iš tikrųjų... – atrodė jis stengėsi rasti teisingą žodį. – Tu atrodai... seksualiai.

Aš garsiai nusijuokiau. – Kur gi ne.

- Tikrai labai seksualiai.

- Tu sakai tai tik tam, kad tai vilkėčiau. – pasakiau. – Bet gerai. Tu teisus, tai protingiau.

Jis apkabino mane rankomis ir prisitraukė prie savo krūtinės. – Tu kvailutė. Aš manau, tai dalis tavo žavesio. Nors ir sutinku, kad šalmas turi trūkumų.

Ir tada jis patraukė šalimą taip, kad galėtų mane pabučiuoti.

Kai Edvardas truputį vėliau mane vežė link La Pušo, ar supratau, kad šita beprecedentė situacija atrodo keistai pažįstama. Man prireikė akimirkos, kad nustatyti tikslų deja vu šaltinį.

- Tu žinai, ką man tai primena? – paklausiau. – Tai lyg, kad aš bučiau vaikas ir René išsiųstų mane tą vasarą pas Čarlį. Jaučiuosi kaip septynių metų.

Edvardas nusijuokė.

Neužsiminiau apie tai garsiai, bet didžiausias skirtumas tarp dvejų atvejų buvo tas, kad René ir Čarlis turėjo geresnius santykius.

Maždaug pusiaukelėje į La Pušą mes pasukome už kampo ir radome Džeikobą, atsirėmęs į raudoną Volksvageną, kurį pats susirinko iš gabalėlių. Džeikobo neutrali atsargi išraiška ištirpo į šypseną, kai pamojavau jam nuo sėdynės.

Edvardas pastatė savo Volvo trisdešimt jardų atokiau.

- Skambink man bet kada, kai būsi pasirengus važiuoti namo. – jis pasakė. – Ir aš būsiu čia.

- Ilgai neužsibūsiu. – pažadėjau.

Edvardas truktelėjo motociklą ir mano naują įrangą iš savo automobilio bagažinės – buvau ganėtinai sužavėta, kad tai visa tilpo.

Džeikobas žiūrėjo, neartėdamas, jo šypseną išgaravo ir jo akys buvo neiššifruojamos.

Aš pasikišau šalimą po pažastimi ir persimečiau švarką per sėdynę.

- Ar turėsi visa tai? – paklausė Edvardas.

- Jokių problemų. - garantavau jį.

Jis atsiduso ir palinko link manęs. Aš pasukau veidą aukštyn atsisveikinimo pakštelėjimui, bet Edvardas mane nustebino, prisitvirtino savo rankomis tvirtai apie mane, ir pabučiavo mane su tokiu pačiu dideliu entuziasmu kaip ir garaže – netrukus aš gaudžiau orą.

Edvardas nusijuokė iš kažko tyliai ir mane paleido.

- Sudie. – jis pasakė. – Man tikrai patinka švarkas.

Kai sukausi nuo jo, manau pamačiau jo akyse kažkokį žybtelėjimą, kurio aš neįsivaizdavau mačius. Negaliu tiksliai pasakyti, kas tai buvo. Gal nerimas. Sekundę maniau, kas tai baimė. Bet tikriausiai aš prisigalvojau nebūtų dalykų, kaip visada.

Galėjau jausti jo akis ant savo nugaros, kai pastūmiau motociklą link nematomos vilkolakių-vampyrų sutarties linijos pasimatyti su Džeikobu.

- Kas visa tai? – Džeikobas pašaukė man, jo balsas atsargus, atidžiai apžiūrinėdamas motociklą su mįslinga išraiška.

- Aš pamaniau, kad turiu jį pastatyti, kur jam ir priklauso. – pasakiau jam.

Jis apmąstė visa tai trumpą sekundę, ir tada jo plati šypsena vėl pasirodė jo veide.

Gerai supratau, kai atsiradau vilkolakių teritorijoje, nes Džeikobas atsistūmė nuo savo automobilio ir atstriksėjo greitai prie manęs, įveikdamas atstumą trimis dideliais šuoliais. Jis paėmė motociklą iš manęs, pastatė jį ant stovo ir čiupo mane į kitą tvirtai suspaudžiantį apkabinimą.

Išgirdau Volvo variklio suurgimą, ir pasipriešinau, kad išsilaisvinčiau.

- Raminkis, Džeikai. – aitelėjau sulaikius kvapą.

Jis nusijuokė ir pastatė mane ant žemės. Aš atsisukau pamojuoti atsisveikinimui, bet sidabrinis automobilis jau buvo dingęs kelio vingy.

- Gražu. – aš pakomentavau, leisdama šiek tiek rūgšties nutekėti mano balsu.

Jo akys praplatėjo su neteisingu nekaltumu. – Kas?

- Jis buvo velniškai mandagus dėl šito; tau nereikia bandyti savo sėkmės.

Jis nusijuokė dar kart, garsiau nei prieš tai – jis pamanė, kad ką aš pasakiau buvo labai juokinga. Bandžiau pamatyti čia kokį juokelį, kai jisėjo apie „Rabbit“ atidaryti man durelių.

- Bela. – jis galiausiai pasakė – vis dar kikenantis – kai užtrenkė dureles prieš mane. – Tu negali bandyti to, ko neturi.

11. LEGENDOS

- AR TU RUOŠIESI VALGYTI TĄ MĒSAINĮ? POLAS PAKLAUSĖ DŽEIKOBO, jo akys surakintos ant paskutinio likusio didžiulio užkandžio, kuriuos vilkolakiai suvalgė.

Džeikobas buvo atsirėmęs nugara į mano kelius, ir rankose vis sukinėjo mėšainį, kurį buvo persmeigęs tiesia vieline virvute, laužo liepsnos kraštas laižė pūslėtą odą. Jis išleido atodūsi ir paplekšnojo sau per pilvą. Jis vis dar kažkaip buvo plokščias, nors aš pamečiau dešimčių mėšainių skaičių, kuriuos jis suvalgė. Jau neskaitant ypatingai didelio traškučių pokelio ir du didelius butelius alaus.

- Manyčiau. – Džeikobas pasakė lėtai. – Aš toks pilnas, kad galėčiau vėmti, bet manau, kad galiu nenorom nuryti. Nors visai tuo nesimėgaučiau. – Jis atsiduso vėl baisiai.

Neskaitant fakto, kad Polas suvalgė tiek pat daug kaip ir Džeikobas, jis piktai pažiūrėjo ir sugniaužė delnus į kumščius.

- Jezau. – Džeikobas nusijuokė. – Juokauju, Polai. Imk.

Jis permetė naminį iešmą į kitą rato pusę. Jau tikėjaisi, kad mėšainis nukris į smėlį, bet Polas sugavo jį švariai dešine ranka be jokio sunkumo.

Dažnai lankytis pas ypatingai pavojingus žmones visą laiką vertė mane painiotis.

- Ačiū, žmogau. – Polas pasakė, jau baigęs pykčio priepuolį.

Ugnis traškėjo, nuslūgstanti žemyn link smėlio. Kibirkštys kilo į oranžinius briliantinius kamuoliukus link juodo dangaus. Juokinga, aš nepastebėjau, kad saulė jau leidosi. Pirmą kartą, aš stebėjaisi, kaip jau vėlu. Praradau visiškai laiko nuovoką.

Buvo dar lengviau būti su savo Kvileutų draugais, nei aš tikėjaisi.

Kol Džeikobas ir aš nutempėme mano motociklą į garažą – ir jis liūdnamai pritarė, kad šalmas buvo gera mintis, ir kad jis pats sau tokį turėtų įsigyti – pradėjau nerimauti dėl pasirodymo su juo laužų vakarėlyje, svarsčiau ar vilkolakiai nelaikys manęs išdavike. Ar jie pyks, kad Džeikobas mane pakvietė? Ar aš sugadinsiu vakarėlį?

Bet kai Džeikobas nutempė mane į mišką ant uolos viršūnės, į susitikimo vietą – kur laužai jau švietė šviesiau nei debesų aptemdyta saulė – visi buvo labai paprasti ir lengvabūdiški.

- Sveika, vampyrų mergaite! – Embris pasveikino mane garsiai. Kvilas pašoko, davė man penkis ir pabučiavo į sruostą. Emilė paspaudė mano ranką ir mes atsisėdome ant kieto akmens prie jos ir Semo.

Neskaitant kelių paerzinančių nepasitenkinimų – daugiausia iš Polo – apie sklandantį kraugerių dvoką pavėjui, su manimi buvo elgiamasi kaip su pritapusia.

Tai taip pat nebuvo tik vaikų susitikimas. Bilis buvo čia, jo vežimėlis buvo pastatytas ten, kas atrodė kaip rato natūrali galva. Šalia jo ant sulakstomos lauko kėdės, atrodančios ganėtinai netvirtos, sėdėjo labai senas, žilaplaukis senelis, Senasis Kvilas. Sju Cleanwater, Čarlio draugo Hario našlė, sėdėjo jo kitoje pusėje; jos du vaikai, Lėja ir Setas, taip pat buvo čia, sėdėjo ant žemės apie mus. Tai nustebino mane, bet visi trys neabejotinai žinojo paslaptį. Taip, kaip Senasis Kvilas ir Bilis kalbėjo su Sju, man tai skambėjo taip, lyg ji perimė Hario vietą taryboje. Ar tai automatiškai pavertė jos vaikus pačios slapčiausios La Pušo bendruomenės nariais?

Aš svarsčiau kaip siaubinga buvo sėdėti Lėjai prie to paties rato kartu su Semu ir Emile. Jos mielas veidas neišdavė jokių emocijų, bet ji nepažiūrėjo niekur kitur, tik į liepsnas. Žiūrėdama į idealius Lėjos bruožus, negalėjau sau padėti nepalyginti jų ir Emilės subjaurotu veido. Ką Lėja galvoja apie Emilės randus, kai dabar žino paslaptį besislepiantį už jų? Ar jos akimis, tai jai atrodo teisingumas?

Mažasis Setas Cleanwater'is nebebuvo jau toks mažas. Su savo plačia, laiminga šypsena ir ilgu, ištysusiu kūnu jis man priminė jaunesnį Džeikobą. Panašumai privertė mane nusišypsoti, vėliau atsidusti. Ar Seto lemtis turi pakeisti jo gyvenimą taip pat dramatiškai kaip ir kitiems šitiems berniukams? Ar tai, kad tokia bus jo ateitis, jam ir jo šeimai leista buvo čia ateiti?

Visa gauna buvo čia: Semas ir Emilė, Polas, Embris, Kvilas, ir Džerodas su Kime, mergaite, su kuria buvo pažymėtas.

Mano pirmas išpūdis apie Kimę buvo, kad ji graži mergaitė, truputį drovi, truputį paprasta. Ji turėjo platų veidą, daugiausiai ties skruostikauliais, su per mažom akimis, kad subalansuotų juos. Jos nosis ir burna buvo per platūs tradiciniam grožiui. Jos lygūs plaukai buvo liesi ir nuploninti vėjo.

Tai buvo mano pirmas išpūdis. Bet po kelių valandų žiūrėjimo į Džeradą ir Kimę, negalėjau daugiau rasti nieko paprasto mergaitėje.

Žvilgsnis, kuriuo jis stebėjo ją. Tai lyg, aklas vyras pamatytų saulę pirmą kartą. Lyg kolekcionierius pirmą kartą rastų neatskleistą Da Vinči. Lyg mama pirmą kartą žiūrėtų į savo naujaginio vaidą.

Jo nuostabos akys leido man pamatyti naujus dalykus apie ją – kad jos oda laužo šviesoje atrodė kaip rausvos spalvos šilkas, kokios idealios buvo jos lūpų kreivės, kokie balti jos dantys už jų, kokios ilgos jos blakstienos, paraustantys skruostai, kai ji pasižiūri žemyn.

Kimės oda kartais patamsėdavo, kai ji pamatydavo pagarbų Džerado žvilgsnį, ir jos akys nusileisdavo lyg susigėdusios, bet jai buvo sunku ilgai išbūti nusukus akis nuo jo, bet kokį laiko tarpą.

Stebėdama juos, aš supratau geriau sovokianti Džeikobo žodžius apie pažymėjimą nei prieš tai – *sunku priešintis išipareigojimo ir garbinimo lygmeniui.*

Kimė dabar buvo palinkusi į Džerodo krūtinę, jo rankos apglėbusios ją. Įsivaizdavau, kad jai turėtų būti labai šilta ten.

- Darosi velu. – sumurmėjau Džeikobui.

- Nepradėk dar to. – Džeikobas sušnibždėjo atgal – nors turbūt pusė grupės galėjo tai girdėti. – Geriausia dalis artėja.

- Kokia geriausia dalis? Jūs prarysit visą visutėlę karvę?

Džeikobas susikeno savo žemu, gerkliniu juoku. – Ne, čia finalui. Mes nesusitinkam tik pavalgyti savaitėms skirtu maistu. Tai techniškai tarybos susitikimas. Tai pirmas Kvilo kartas ir jis dar nėra girdėjęs nė vienos istorijos. Na, jis girdėjo jas, bet tai bus pirmas kartas, kai jis žinos, kad tai tiesa. Tai turi tendenciją išmokyti sutelkti vaikinų dėmesį. Kimė ir Setas, ir Lėja yra pirmą kartą taip pat.

- Istorijos?

Džeikobas nudūmė už manęs, kur buvau atsirėmus prie uolos kalvagūbrio. Jis uždėjo savo ranką man ant peties ir tyliai prakalbo man į ausį. – Istorijos, kurias mes visada laikėm legendomis. – jis pasakė. – Istorijos, kaip mes tokiais tapom. Pirmoji istorija apie dvasių karius.

Džeikobo šnibždėjimas buvo kaip įžanga. Atmosfera apie silpnai degantį laužą staiga pasikeitė. Polas ir Embris atsisėdo tiesiau. Džerodas bakstelėjo Kimei ir švelniai patempė ją išsistiti.

Emilė pasiruošė spiralinį sąsiuvinį ir rašiklį, atrodanti tiksliai kaip studentė pasiruošusi svarbiai paskaitai. Semas susisuko už jos šiek tiek taip, kad jis būtų viename aukštyje su Senuoju Kvilu, kuris sėdėjo kitoje jo pusėje. Staiga supratau, kad vyresniųjų tarybos skaičius buvo ne trys, o keturi.

Lėjos Cleanwater veidas vis dar buvo gražus ir be emocijų, užsimerkusi – ne todėl, kad būtų pavargusi, bet lyg tai jai padėtų susikaupti. Jos brolis palinko noriai prie vyresniųjų.

Ugnis traškėjo siūsdama kitą kibirkščių žėruojantį sprogimą į naktį.

Bilis pravalė savo gerklę, ir be daugiau jokių įžangų, kaip jo sūnaus šnibždėjimas, pradėjo pasakoti istoriją, jo turtingu ir giliu balsu. Žodžiai liejosi tiksliai. Lyg jis žinotų juos širdimi, bet tai pat su jausmu ir subtiliu ritmu. Lyg poema būtų skaitoma jo autoriaus.

- Kvileutai buvo nuo pradžių maži žmonės. – Bilis pasakė. – Ir mes esame maži žmonės iki šiol, bet mes niekada nedingome. Tai dėl to, kad mūsų kraujyje visada buvo magijos. Nevisada magija buvo judančio pavidalo – tai atėjo vėliau. Pirmiausia buvome dvasių kariai.

Niekada prieš tai nepastebėjau didingumo, koks buvo Bilio Bleko balsas, nors dabar supratau, kad tas autoritetas visada buvo čia.

- Pradžioje, gentis buvo nusistovėjusi šitame uoste, kur tapo prityrusiais laivų statytojais ir žvejais. Bet gentis buvo maža, ir uostas buvo turtingas žuvų. Atsirado kiti, kurie troško mūsų žemių, ir mūsų buvo per mažai, kad tai išlaikytume. Didesnė gentisėjo prieš mus, ir mes turėjome pasinaudoti savo laivais, kad nuo jų pabėgtume.

- Kaheleha nebuvo pirmasis dvasios karys, bet mes neatsimename istorijų dar prieš jį. Mes neprisimename, kas buvo pirmasis atradęs tą jėgą, ar kaip ji buvo naudojama prieš krizę. Kaheleha buvo pirmasis didis Dvasių vadas mūsų istorijoje. Šitoje kritiškoje padėtyje Kalehela pasinaudojo magija, kad apgintų mūsų žemes.

- Jis ir jo kariai paliko laivą – ne jų kūnai, bet jų dvasios. Jų moterys žiūrėjo virš jų kūnų ir mojavę, vyrai pasiėmė savo dvasias, kad grįžti atgal į mūsų uostą.

- Jie fiziškai negalėjo paliesti priešo genties, bet jie turėjo kitų būdų. Istorijos mums pasakoja, kad jie galėjo pasiūsti nuožmų vėją į priešo stovyklą; galėjo sukelti didį klykiantį vėją, kuris sunaikindavo jų priešininką. Istorijos taip pat mums pasakoja, kad gyvūnai gali matyti dvasių karius ir suprasti juos; gyvūnai gali derėtis.

- Kaheleha pasiėmė savo dvasių karių armiją ir pakenkė nuniokodamas įsibrovėlius. Šita nekviesta gentis savo gaujoj turėjo didžiulius, drūtus kailinius turinčius šunis, kurie buvo naudojami traukti jų slides sustingusioje šiaurėje. Dvasių kariai nusuko juos nuo jų šeiminių ir tada atsiuntė galingus šikšnosparnius iš skardžio olų. Jie pasinaudojo klykiančiu vėju šunims suklaidinti vyrus. Šunys ir šikšnosparniai laimėjo. Išgyvenusieji išsimėtė, apšaukdami mūsų

vietas prakeiktomis. Šunys sulaukėjo, kada dvasių kariai juos paleido. Kvileutai grįžo pas savo kūnus ir žmonas, nugalėję.

- Kitos artimos gentys, Hojai ir Makajai, sudarė sutartį su Kvileutais. Jie nenorėjo nieko daryti su mūsų magija. Su jais gyvenome taikoje. Kai priešai vėl ateidavo, dvasios kariai galėjo juos nubaidyti.

- Pasikeitė karta. Atėjo paskutinis Didysis Dvasių vadas, Taha Aki. Jis buvo žinomas dėl savo išminties ir buvimo taikiu žmogumi. Žmonės gyveno laimingi ir patenkinti jo rūpestyje.

- Bet buvo vienas vyras, Utlapa, kuris nebuvo patenkintas.

Žemas šnypštimas pasigirdo aplink laužą. Buvau per lėta, kad pamatyčiau iš kur jis atsklido. Bilis nekreipė dėmesio ir tęsė legendą toliau.

- Utlapa buvo vienas iš stipriausių vado Taha Aki dvasios karių – labai stiprus vyras, bet taip pat godus. Jis manė, kad žmonės turi naudoti savo magiją, kad praplėstų savo žemes, pavergtų Hojus ir Makajus, ir pastatytų imperiją.

- Dabar, kai kariai buvo savo dvasias suvienodinę, jie žinojo vienas kitos mintis. Taha Aki matė apie ką svajoja Utlapa ir labai ant jo supyko. Utlapai buvo įsakyta palikti žmones ir niekada nebepasinaudoti savo siela. Utlapa buvo stiprus vyras, bet vado kariai viršijo jį skaičiumi. Jis neturėjo kitos galimybės kaip tik išvykti. Įsiutęs atsiskyrėlis pasislėpė artimame miške, laukdamas progos atkeršyti vadui.

- Net taikos laikais, Dvasių vadas buvo budrus saugodamas savo žmones. Jis dažnai išeidavo į šventą ir slaptą vietą kalnuose. Jis palikdavo ten savo kūną ir lėkdavo per miškus ir pajūrį įsitikinti ar nesiartina grėsmė.

- Vieną dieną, Taha Aki išvyko įvykdyti savo pareigos. Utlapa jį sekė. Jis tiesiog planavo nužudyti vadą, bet jo planas turėjo trūkumų. Be abejo, dvasios kariai būtų siekę jį nužudyti, ir jie galėjo jį pasivyti greičiau, nei jis būtų galėjęs pabėgti. Kai jis slėpėsi už uolų, jam į galvą atėjo kitas planas.

- Taha Aki paliko savo kūną slaptoje vietoje ir nuskrido su vėju patikrinimui. Utlapa palaukė, kol įsitikino, kad vadas nukeliavo reikiamą atstumą su savo siela.

- Taha Aki akimirksniu sužinojo, kad Utlapa sujungė jį su dvasių pasauliu, ir taip pat žinojo jo žmogžudikišką planą. Jis lėkė atgal į slaptąją vietą, bet net vėjas nebuvo pakankamai greitas, kad jį išgelbėtų. Kai jis grįžo, jo kūnas jau buvo dingęs. Utlapos kūnas buvo apleistas, bet Utlapa nepaliko jokios galimybės pabėgti ir jam – jis perpjovė savo paties gerklę Taha Aki rankomis.

- Taha Aki nusekė paskui savo kūną į kalnus. Jis šaukė ant Utlapos, bet tas nekreipė jokio dėmesio į jį, lyg tai būtų paprasčiausias vėjas.

- Taha Aki su nevilimi stebėjo, kaip Utlapa perimė jo Kvileutų vado vietą. Per kelias savaites Utlapa nieko kito nedarė, tik stengėsi, kad kiti patikėtų, jog jis Taha Aki. Tada prasidėjo permainos – Utlapos pirmasis įsakymas buvo, jog bet kuris karys užmirštų įėjimą į dvasių pasaulį. Jis tai paaiškino tuo, jog matė pavojų, bet iš tiesų jis bijojo. Jis žinojo, kad Taha Aki laukia progos papasakoti savo istoriją. Utlapa tai pat bijojo pats įeiti į dvasių pasaulį, žinodamas, kad Taha Aki greitai perimtų jo kūną. Taigi, jo svajonės apie užkariavimus su dvasių karių armija tapo neįmanomos, tad jis ieškojo pasitenkinimo valdant gentį. Jis tapo našta – ieškodamas privilegijų, kurių niekada sau nereikalavo Taha Aki, atsisakydamas dirbti išvien su kariais, susirasdamas sau antrą jaunesnę, vėliau trečią žmonas, nors Taha Aki pirmoji žmona buvo gyva – tai buvo kažkas negirdėjo gentyje. Taha Aki stebėjo tai su nevaldomu pykčiu.

- Galų gale, Taha Aki bandė nužudyti savo kūną, kad išlaisvintų savo gentį nuo Utlapos nesaikingumo. Jis pasikvietė piktą vilką iš kalnų, bet Utlapa pasislėpė už savo karių. Kai vilkas nužudė jauną vyrą, kuris bandė apginti apsimetėlį vadą, Taha Aki pajuto siaubingą širtgėlą. Jis įsakė vilkui atsitraukti.

- Visos istorijos mums pasakoja, kad nebuvo lengva būti dvasios kariu. Tai buvo labiau gąsdinantis, negu gaivinantis jausmas išsilaisvinti iš vieno kūno. Štai, kodėl jie panaudodavo savo magiją, tik būtinais atvejais. Būvimas be kūno, buvo klaidinantis, nepatogus ir siaubingas. Taha Aki taip toli ir ilgai buvo nuo savo kūno, kad jis buvo apimtas agonijos. Jis jautė, kad jis pražuvęs – niekada nepereis į paskutinę žemę, kur laukė jo protėviai; įstrigęs kankinančioj nebūtį amžiams.

- Didžiulis vilkas sekė Taha Aki dvasią, kai ji sukosi ir raitėsi agonijoje tarp medžių. Vilkas buvo labai didelis savo rūšiai, ir gražus. Taha Aki staiga pajuto pavydą nebyliam gyvūnui. Jis bent jau turėjo kūną. Jis bent jau turėjo gyvenimą. Net gyvūno gyvenimas turėjo būti geresnis, nei ta siaubinga tuščia sąmonė.

- Ir tada Taga Aki sugalvojo idėją, kuri pakeitė mus visus. Jis paprašė milžiniško vilko duoti jam vietos savo kūne, pasidalinti juo. Vilkas sutiko. Taha Aki įlindo į vilko kūną, jausdamas palengvėjimą ir dėkingumą. Tai nebuvo jo žmogaus kūnas, bet tai buvo geriau nei dvasių pasaulio tuštuma.

- Kaip viena būtybė, vyras ir vilkas grįžo į kaimą ant uosto. Žmonės bėgo iš baimės, kviesdami karius ateiti. Kariai atbėgo su ietimis susitikti su vilku. Utlapa, žinoma, liko saugiai pasislėpęs.

- Taha Aki nepuolė savo karių. Jis traukėsi lėtai nuo jų, jis kalbėjo akimis ir bandė savo žmonėms inkšti dainas. Kariai pradėjo suprasti, kad vilkas nebuvo paprastas gyvūnas, kad jį įtakojo dvasia. Vienas senas karys, vardu Yutas, nusprendė nepaklusti apsimetėlio vado įsakymui ir pabandyti susišnekėti su vilku.

- Taip greitai, kai Yutas perėjo į dvasių pasaulį, Taha Aki paliko vilką – gyvūnas klusniai laukė jo sugrįžimo – pasikalbėti su juo. Yutas išgirdęs tiesą akimirsniu pasveikino tikrąjį vadą grįžus namo.

- Šį kartą, Utlapa atėjo pasižiūrėti ar vilkas nugalėtas. Kai jis pamatė Yuto kūną be jokių gyvybės ženklų, apsuptą saugančių karių, jis suprato, kad atsitiko. Jis išsitraukė savo peilį ir pasileido link Yuto jo nužudyti, dar prieš jam grįžtant į kūną.

- *Išdavikas.* – Jis sušaukė. Kariai nežinojo ką daryti. Vadas buvo liepęs užmiršti dvasių keliones, ir tai buvo jo sprendimas, kaip pasielgti su tuo, kuris nepakluso.

- Yutas išoko į savo kūną, bet Utlapa jau buvo įrėmęs į jo gerklę peilį ir ranka uždengęs jo burną. Taha Aki kūnas buvo stiprus, o Yuto su amžiumi silpnas. Yutas negalėjo pasakyti nė žodžio ir įspėti kitus, kai Utlapa jį nutildė amžiams.

- Taha Aki stebėjo kaip Yuto dvasia skrieja į paskutines žemes, kur susipynė su Taha Aki visiems laikams. Jis pajuto didžiulę jėgą, daug galingesnę nei kada buvo jautęs anksčiau.

- Jis grįžo į didžiulį vilką vėl, norėdamas išplėsti Utlapos gerklę. Bet kai tik jis susijungė su vilku, įvyko didžiausias stebuklas.

- Taha Aki pyktis buvo žmogaus pyktis. Meilė, kurią jis jautė savo žmonėms ir neapykantą, kurią jautė engėjui buvo per didžiulė vilko kūnui, taip pat žmogaus. Vilkas sudrebėjo ir – prieš karių ir Utlapos pritrenktas akis – pavirto į žmogų.

- Naujas vyras neatrodė kaip Taha Aki kūnas. Jis buvo daug nuostabesnis. Jis buvo šviežia Taha Aki dvasios interpretacija. Kariai atpažino jį iškart.

- Utlapa bandė bėgti, bet Taha Aki naujame kūne turėjo vilko jėgą. Jis sugavo vagį ir išgrūdo dvasią dar prieš jam galint iššokti iš pavogto kūno.

- Žmonės džiūgavo, kai suprato, kas atsitiko. Taha Aki greitai viską sutvarkė, vėl bendradarbiaudamas su savo žmonėmis ir gražindamas jaunąsias žmonas į jų namus. Vieną, ką jis paliko, tai dvasių kelionių draudimą. Jis žinojo, kad tai yra per dau pavojinga, kad mintis vogti gyvenimus slypėjo čia. Nebuvo daugiau dvasios karių.

- Dėl šito dalyko, Taha Aki buvo daugiau nei vilkas ar žmogus. Jie vadino jį Didis vilkas Taha Aki, arba Taha Aki Dvasios Žmogus. Jis vadovavo daug daug metų savo genčiai dėl to, kad neseno. Kada grėsdavo pavojus, jis grįždavo į savo vilko formą susikauti arba įbauginti priešą. Žmonės apsigyveno taikoje. Taha Aki susilaukė daug sūnų, ir kai kurie, sulaukę brandaus amžiaus taip pat galėjo pavirsti vilkais. Vilkai buvo visi skirtingi, nes budami dvasios vilkais jie atspindėjo vyrus, kurie buvo viduje.

- Tai štai kodėl Semas visas juodas. – Kvilas sumurmėjo iškvėpdamas ir išsišiepęs. – Juoda širdis, juodas kailis.

Buvau taip įtraukta istorijos, kad gavau didelį sukretimą vėl grįžti į dabartį, į ratą aplink gęstančią ugnį. Su kitu sukretimu supratau, kad ratas buvo sukoplektuotas iš Taha Aki – kad ir labai tolimos kartos – anūkų.

Ugnis metė į dangų kibirkščių salves ir jos plaistėsi ir šoko sudarydamos formas, kurios buvo beveik išsifruojamos.

- Ir tavo šokoladinis kailis atspindi ką? – Semas sušnibždėjo atgal Kvilui. – Koks saldus tu esi?

Bilis nekreipė dėmesio į jų pašaipas. – Kai kurie iš sūnų tapo kariais su Taha Aki, ir jie daugiau neseno, gentis suprato, kad vilkai-žmonės, gali pasenti kaip kiti, jei jie palieka savo vilko sielą. Taha Aki pergyveno trijų senų vyrų gyvenimus. Jis vedė trečią žmoną, kai mirė dvi pirmosios, ir rado joje savo tikrą dvasios žmoną. Nors jis mylėjo ir kitas žmonas, tai buvo kažkas kito. Jis nusprendė palikti savo vilko dvasią taip, kad galėtų mirti, kai ji mirs.

- Štai, kaip magija pasiekė mus, bet tai ne istorijos pabaiga...

Jis žvilgtelėjo į Senąjį Kvilą Atearą, kuris pasisuko savo kėdėje, ištiesindamas savo trapius pečius. Bilis gurgstelėjo vandens iš butelio ir nusišluostė kaktą. Emilės rašiklis niekada neužsikirto, kai ji keverzojo pašėlusiai ant lapo.

- Tai buvo istorija apie dvasių karius. – Senasis Kvilas pradėjo kalbėti plonu tenoro balsu. – Tai bus istorija apie trečiosios žmonos auką.

- Po daug metų, kai Taha Aki paliko vilko dvasią, kai jau buvo senas vyras, prasidėjo bėdos šiaurėje, su Makajais. Kelios jaunos moterys dimgo iš jų genties, ir jie tuo apkaltino kaimyninius vilkus, kurių jie bijojo ir nepasitikėjo. Vilkai-žmonės vis dar galėjo skaityti vienas kito mintis, kai būdavo vilko formoje taip, kaip ir jų protėviai su savo dvasių formomis. Jie žinojo, kad nė vienas iš jų nebuvo kaltas. Taha Aki bandė nuraminti Makajų vadą, bet čia buvo per daug baimės. Taha

Aki nenorėjo kariauti. Jis nebebuvo vadovaujantis karys savo žmonėms. Jis įpareigojo savo vyriausią sūnų Taha Wi surasti tikrąjį kaltininką prieš prasidedant kariniams veiksams.

- Taha Wi vadovavo kitiems penkiems gaujos vilkams ieškoti kalnuose, ieškoti bet kokių dingusių Makajo žmonių pėdsakų. Jie aptiko kažką, ko dar niekad nebuvo sutikę – keistą, saldų kvapą miške, kuris degino jų nosis iki skausmo.

Aš susigūžiau arčiau Džeikobo pusės. Pamačiau, kad jo burnos kampučiai sutrūkčiojo nuo šypsenos ir jo ranka tvirčiau mane apkabino.

- Jie nežinojo koks padaras galėjo palikti tokį kvapą, bet jie sekė jį. – Senasis Kvilas tęsė. Jo virpantis balsas neturėjo Bilio didingumo, bet jis turėjo keistą, nuožmią skubumo briauną. Mano pulsas pašoko, kai jo žodžiai pagreitėjo.

- Jie aptiko silpną žmogaus kvapo ir kraujo pėdsaką. Jie buvo tikri, kad tai priešas, kurio jie ieško.

- Jų kelionė nuvedė juos tolyn į šiaurę, tad Taha Wi parsiumė puse gaujos, jaunesnius, grįžti į uostą, papasakoti viską Taha Aki.

- Taha Wi ir du jo broliai nebesugrįžo.

- Jauniausi broliai ieškojo vyresniųjų, bet rado tikrai tylą. Taha Aki apraudojo savo sūnus. Jis troškė atkeršyti už savo sūnus, bet buvo per senas. Jis nuėjo par Makajų vadą su gedulingais drabužiais ir papasakojo viską, kas atsitiko. Makajų vadas patikėjo jo širtgėla ir įtampa tarp genčių baigėsi.

- Po metų, dvi Makajų merginos dingo iš namų tą pačią naktį. Makajai pasikvietė Kvileutų vilkus, kurie aptiko tą patį saulūdų dvoką jų kaime. Vilkai vėl susiruošė į medžioklę.

- Tikrai vienas grįžo. Jis buvo Yaha Uta, vyriausias Taha Aki ir jo trečiosios žmonos sūnus, ir jauniausias gentyje. Jis parsinešė su savimi kažką, ko nebuvo matę iki to Kvileutai – keistą, šaltą, akmeninį lavoną, kuris buvo sudraskytas į gabalus. Visi, kurie turėjo Taha Aki kraujo, net tie, kurie nebuvo vilkai, galėjo užuosti mirusio padaro aštrų kvapą. Tai buvo Makajų priešas.

- Yaha Uta papasakojo, kas atsitiko: jis ir jo broliai rado padarą, kuris atrodė kaip vyras, bet buvo kietas kaip granito uola, su dviem Makajų dukterimis. Viena mergina jau buvo mirusi, balta ir kraujuojanti gulėjo ant žemės. Kita buvo jo rankose, jo burna buvo ant jos gerklės. Ji turėjo būti gyva, kai jie pasirodė ant kraupaus vaizdo, bet padaras greitai trakstelėjo jos kaklą ir numetė jos negyvą kūną ant žemės, kai jie prisiartinio. Jo baltos lūpos buvo padengtos krauju, ir jo akys žibėjo raudonai.

- Yaha Uta papasakojo apie padaro didžiulę jėgą ir greitį. Vienas iš jo brolių greitai tapo auka, kai neįvertino tos jėgos. Padaras perplėšė jį kaip lėlę. Yaha Uta ir jo broliai buvo daug atsargesni. Jie darbavosi drauge, artėdami prie padaro iš visų pusių, pergudraudami jį. Jie turėjo pasinaudoti visa vilkiška jėga ir greičiu, kažkuo, ko dar nebuvo bandę iki tol. Padaras buvo kietas kaip akmuo ir šaltas kaip ledas. Jie suprato, kad tik jų dantys, gali jį sumaikinti. Jie pradėjo plėšyti padarą po mažus gabalėlius, kol jis su jais kovėsi.

- Bet padaras greitai susiprotėjo, kai pamatė jų manevrus. Jis sučiupo rankomis Yaha Uta brolių. Yaha Uta pamatė atidengtą jo gerklę ir pernėrė ją. Jo dantys nuplėšė būtybės galvą, bet rankos vis žalojo jo brolių.

- Yaha Uta sudraskė būtybę į neatpažįstamus gabalus, plėšydamas dalis su beviltiškom pastangomis išgeltėti brolių. Jis pavėlavo, bet galų galiausiai padaras buvo sudraskytas.

- Ar bent jau taip jie manė. Yaha Uta paguldė dvokančius likučius, kad juos apžiūrėti vyriausieji. Viena nutraukta plaštaka gulėjo prie padaro rankos. Dvi dalys susilietė, kada vyresnieji stumtelėjo jas su lazda, ir plaštaka pradėjo ieškoti rankos bandydama vėl surinkti save.

- Pritremkti vyresnieji padegė likučius. Didžiuliai, dusinantys, šlykčių dūmų debesys užteršė orą, kada liko tik pelenai, jie atskyrė juos į daugybę maišelių ir paskleidė juos toli ir plačiai – kažkuriuos į vandenyną, kažkuriuos į miškus, o kai kuriuos į skardžio olas. Taha Aki užsikabino vieną maišelį sau ant kaklo, kad būtų įspėtas, jei padaras dar kada bandys surinkti save vėl.

Senasis Kvilas sustojo ir pažiūrėjo į Bilį. Bilis išsitraukė odinį dirželį nuo savo kaklo. Ant jo galo buvo pakabintas mažas krepšelis, pajuodęs nuo amžiaus. Keli žmonės aiktelėjo. Aš galėjau būti viena iš jų.

- Jie vadino juos Šaltaisiais, Kraujo Gėrėjais, ir gyveno baimindamiesi, kad jis nebuvo vienintelis. Jie teturėjo tik vieną likusį vilką gynėją, jaunąjį Yaha Uta.

- Jiems neteko ilgai laukti. Padaras turėjo porininkę, kitą kraujo gėrėją, kuri atvyko pas Kvileutus siekdama keršto.

- Istorijos pasakoja, kad Šaltoji Moteris buvo pats gražiausias dalykas, matytas žmogaus akimis. Ji atrodė kaip nusileidusi Deivė, kai įėjo į kaimą tą rytą; švietė saulė ir ji žybėjo ant jos baltos odos ir apšvietė jos auksinius plaukus, kurie siekė jos kelius. Jos veidas buvo magiškai gražus, jos akys juodos jos baltame veide. kažkas parkrito ant kelių pagarbinti ją.

- Ji paklausė aukštu, veriančiu balsu kažko kalba, kurios nė vienas nebuvo girdėjęs. Žmonės buvo abstulbinti, nežinojo, ką atsakyti. Tuo metu nebuvo nė vieno, kuris būtų Taha Aki kraujo tarp liudininkų, tik vienas mažas berniukas. Jis įsikabino į savo motiną ir pradėjo rėkti, kad kvapas degina jo nosį. Vienas ir vyresniųjų eidamas pakeliui į pasitarimą išgirdo berniuką ir suprato, kas atvyko pas juos. Jis pradėjo šaukti, kad žmonės bėgtų. Ji nužudė jį pirmiausiai.

- Buvo dvidešimt Šaltos Moters aukų. Du išgyveno tik todėl, kad ją blaškė kraujas ir ji sustodavo pasotinti savo troškulio. Jie bėgo pas Taha Aki, kuris sėdėjo pasitarime su kitais vyresniaisiais, savo sūnumis ir trečiąją žmona.

- Yaha Uta persivertė į vilko dvasią kai tik išgirdo naujienas. Jis išėjo sunaikinti kraujo gėrėjos vienas. Taha Aki, jo trečioji žmona ir vyresnieji nusekė už jo.

- Pirmiausia, jie negalėjo rasti padaro, tik jos atakų įkalčius. Kūnai gulėjo sulaužyti, keli išsiurbti kraujo, išmėtyti ant kelio, kur ji pradingo. Tada jie išgirdo riksmus ir nuskubėjo į uostą. – Kvileutų saujelė bėgo link laivo, kad išsigelbėtų. Ji plaukė kaip ryklis ir laužė laivo priekį su savo neįtikėtina jėga. Kai laivas pradėjo skęsti, ji sugavo tuos, kurie bandė bėgti ir sulaužė juos taip pat.

- Ji pamatė didžiulį vilką ant kranto ir užmiršo bėgančius plaukikus. Ji plaukė taip greitai, kad buvo tik dėmelė, ji išlipo ir vandens varvanti ir nuostabi, ir atsistojo priešais Yaha Uta. Ji nutaisė vieną baltą pirštą į jį ir paklausė kito nesuprantamo klausimo. Yaha Uta laukė.

- Tai buvo lygi kova. Ji nebuvo karė kaip jos porininkas. Bet Yaha Uta buvo vienas – niekas negalėjo atitraukti jo įsiūčio nuo jo.

- Kada Yaha Uta pralaimėjo, Taha Aki suriko nepaisydamas pavojaus. Jis nušlubavo link ir pasikeitė į seną, balto snukio vilką. Vilkas buvo senas, bet tai buvo Dvasios Žmogus Taha Aki, ir jo įniršis darė jį stiprų. Kova prasidėjo vėl.

- Taha Aki trečioji žmona buvo ką tik mačius kaip žuvo jos sūnus. Dabar kovėsi jos vyras, ir ji neturėjo jokios vilties, kad jis laimės. Ji girdėjo kiekvieną žodį iš skerdynių liudininkų taryboje. Ji girdėjo istoriją, apie Yaha Uta pirmąją pergalę, ir žinojo, kad jo brolio nukreipimas išsaugojo jį.

- Trečioji žmona čiupo peilį iš vieno sūnų diržo, kurie stovėjo už jos. Jie visi buvo jauni, dar ne vyrai, ir ji žinojo, kad jie mirs, kai jų tėvas pralaimės.

- Trečioji žmona bėgo link Šaltosios Moters aukštai pakeltu durklu. Šaltoji Moteris nusišypsojo, tik vos atitraukta nuo kovos su senu vilku. Ji nejautė jokios baimės dėl silpnos moters ar jos peilio, kuris net negalėjo įdrėksti jos odos, ji jau ruošėsi smogti mirtiną smūgį Taha Aki.

- Ir tada, trečioji žmona padarė tai, ko Šaltoji Moteris nesitikėjo. Ji griuvo ant kelių priešais kraujo gėrėjos kojas ir sugrūdo peilį sau į širdį.

- Kraujas tekėjo pro trečiosios žmonos pirštus ir tyško prieš Šaltąją moterį. Kraujo gėrėja negalėjo atsispirti šviežio kraujo pagundai, paliekančio trečiosios žmonos kūną. Instinktyviai, ji atsisuko į mirštančią moterį, vieną sekundę visiškai sudeginta troškulio.

- Taha Aki nasrai susmigo į jos kaklą.

- Tai nebuvo kovos pabaiga, bet dabar Taha Aki nebuvo vienas. Stebėdami savo motinos mirtį, du jauni sūnūs pajuto tokį įniršį, kad staiga perėjo į vilkų dvasias, nors jie net nebuvo vyrai. Su savo tėvu jie pribaižė padarą.

- Taha Aki niekada daugiau neprisijungė prie genties. Jis niekada daugiau neatsivertė į žmogų. Jis gulėjo vieną dieną prie savo trečiosios žmonos kūno ir urzgė ant kiekvieno, kuris bandė ją paliesti, tada jis iškeliavo į mišką, ir niekada negrįžo.

- Bėdos su šaltaisiais paretėjo nuo to laiko. Taha Aki sūnūs saugojo gentį, kol jų sūnūs buvo pakankamai suaugę užimti jų vietas. Nebuvo daugiau trijų vilkų vienu metu. To pakako. Retkarčiais kraujo gėrėjai atkeliaudavo į šitas žemes ir būdavo nustebinti egzistuojančių vilkų. Kartais vilkas žūdavo, bet daugiau niekada nebuvo išnaikinti, kaip pirmą kartą. Jie išmoko kaip kovoti su šaltaisiais ir perleido išmintį kitiems, vilko mintys kito vilko mintims, dvasiai dvasiai, tėvas sūnui.

- Laikasėjo, ir Taha Aki palikuonys nebetapdavo vilkais, kai pasiekdavo brandą. Tik ilgą laiką, jei šaltieji būdavo šalia, vilkai galėdavo grįžti. Šaltieji visada atvykdavo po vieną ar du, tad gauja liko maža.

- Atvyko didysis klanas, ir jūsų pačių senelis buvo pasiruošęs pat su jais kautis. Bet jų lyderis pasikalbėjo su Efraimu Bleku, kai jis buvo žmogus, ir pasižadėjo nepadaryti žalos Kvileutams. Jo keistos geltonos akys suteikė kažkokį keistą pasitikėjimą jo klanu, kad jie nėra tokie patys kaip kiti kraujo gėrėjai. Jie viršijo vilkus skaičiumi, tad šaltiesiems nebuvo jokio tikslo siūlyti sutartį, kai jie galėjo laimėti kovą. Efraimas sutiko. Jie teisingai laikėsi savo pusės, nors jų buvimas provokavo kitus.

- Ir jų gaujos narių skaičius padidėjo iki tokio, kokio gentis niekada nebuvo mačius. – Senasis Kvilas pasakė ir jo juodos akys susiaurėjo ir išryškino raukšles apie jas, ir atrodė nukrypo tiesiai

ant manęs. – Išskyrus, žinoma, Taha Aki laikais. – Jis pasakė ir tada atsiduso. – Ir taigi, mūsų genties sūnūs vėl rūpinasi prievole ir dalinasi auka, kurią jų tėvai iškentė prieš juos.

Visi buvo tylūs ilgą laiką. Gyvi magijos ir legendų palikuonys žiūrėjo vienas į kitą per laužą su liūdnumu jų akyse. Visi, išskyrus vieną.

- Prievolė. – jis pasišaipė žemu balsu. – Manau, tai jėga. – Kvilo apatinė lūpa truputį buvo suraukta.

Prieš gęstančią ugnį Setas Cleanwater'is – jo akys plačios su meilikavimu genties gynėjų brolijai – linktelėjo pritardamas.

Bilis sukikeno, žemai ir ilgai, ir magija, atrodo, pasislėpė įkaitintose žarijose. Staiga, tai vėl tapo draugų ratu. Džeradas pliaukštelėjo akmenėliu Kvilui, ir visi nusijuokė, kai tai privertė jį pašokti. Žemi pašnekesiai niurnėjo apie mus, paerzinantys ir kasdieniški.

Lėja Cleanwater akių neatmerkė. Aš pamaniau, kad pamačiau kažką žėrint ant jos skuosto, kaip ašarą, bet kai vėl, po akimirkos, atsisukau pasižiūrėti, ji buvo dingusi.

Nei aš, nei Džeikobas nekalbėjom. Jis vis dar buvo arti manęs, jo kvėpavimas buvo toks gilus ir vienodas, kad pamaniau, kad jis gali miegoti.

Mano mintys buvo už tūkstančio metų atgal. Negalvojau apie Yaha Uta ar kitus vilkus, ar apie gražiąją Šaltąją Moterį – galėjau ją įsivaizduoti per lengvai. Ne, aš mažčiau apie kai ką kitą, už magijos visumos. Stengiausi įsivaizduoti moters be vardo veidą, kuri išgelbėjo visą gentį, trečiąją žmoną.

Tiesiog žmogiška moteris, be jokių ypatingų dovanų ar galių. Fiziškai silpnesnė nei bet kuris monstras istorijoje. Bet ji buvo raktas, atsakymas. Ji išgelbėjo savo vyrą, savo jaunus sūnus, savo gentį.

Norėjau, kad jie galėtų prisiminti jos vardą...

Kažkas papurtė mano ranką.

- Nagi, Bela. – Džeikobas pasakė man į ausį. – Mes čia.

Aš sumirksėjau, sutrikus, nes atrodė, kad ugnis buvo dingusi. Žiūrėjau į staigią tamsą, bandydama suvokti aplinką. Prireikė minutės, kol supratau, kad aš nebe ant kalvos. Džeikobas ir aš buvome vieni. Aš vis dar buvau po jo ranka, bet nebuvo ant žemės.

Kaip aš atsidūriau Džeikobo automobilyje?

- O, mėšlas! – aiktelėjau, kai supratau, kad užmigau. – Kaip jau vėlu? Velnias, kur tas kvailas telefonas? – papplešnojau sau per kišenes, pasiutau, kad jos tuščios.

- Ramiau. Dar net ne vidurnaktis. Ir aš jau *jam* paskambinau. Žiūrėk – jis laukia.

- Vidurnaktis? – pakartojau kvailai, vis dar nesiorientuojanti, spoksojau į tamsą ir mano širdies dūžiai padažnėjo, kai mano akys susekė Volvo formas, trisdešimt jardų atokiau. Ištiesiau ranką surū rankenėlei.

- Štai. – Džeikobas pasakė ir padėjo mažą dalyką į mano delną. Telefonas.

- Paskambinai Edvardui už mane?

Mano akys jau buvo pakankamai prisitaikiusios pamatyti šviesų Džeikobo šypsenos švystelėjimą.
– Apskaičiavau, kad jei žaisiu gražiai, gausiu daugiau laiko su tavimi.

- Ačiū, Džeikai. – pasakiau sujaudinta. – Tikrai ačiū tau. Ir ačiū, kad pakviete mane šįvakar. Tai buvo... – žodžiai apleido mane. – OHO. Tai buvo kažkas.

- Ir tu net nelikai pažiūrėti kaip praryju karvę. – jis nusijuokė. – Ne, man džiugu, kad tau patiko. Tai buvo... smagu man. Kad buvai čia.

Kažkas sujudėjo tamsiam nuotoly – kažkoks išblyškęs vaiduoklis tarp medžių.

- Aha, jis nėra toks kantrus ar ne? – Džeikobas pasakė pastebėjęs mano atsitaikimą. – Eik. Bet grįžk kuo greičiau, gerai?

- Žinoma, Džekobai. – pažadėjau patraukdama duris atsidaryti. Šaltas oras užliejo mano kojas ir privertė suvirpėti.

- Kietai miegok, Bela. Nesijaudink dėl nieko – stebėsiu tave naktį.

Aš sustojau viena koja ant žemės. – Ne, Džeikai. Pailsėk. Man viskas bus gerai.

- Žinoma žinoma. – jis pasakė, bet tai skambėjo labiau globėjiškai nei sutinkančiai.

- Labanakt, Džeikai. Ačiū.

- Labanakt, Bela. – jis sušnibždėjo, kai aš išskubėjau į tamsą.

Edvardas mane pagavo ties ribos linija.

- Bela. – jis pasakė su stipriu palengvėjimu balse; jo rankos apsupo mane tvirtai.

- Sveikas. Atsiprašau, kad aš užtrukau. Užmigau ir... -

- Žinau. Džeikobas paaikšino. – Jis pradėjo eiti link mašinos ir aš susvirduliavau į jo pusę. – Ar tu pavargus? Galiu pasirūpinti tavimi.

- Man viskas gerai.

- Nuvežkime tave namo ir į lovą. Ar gerai praleidai laiką?

- Aha – buvo nuostabu, Edvardai. Norėčiau, kad būtum galėjęs ateiti. Net negaliu to paaikškinti. Džeiko tėtis papasakojo mums legendą ir tai buvo... kaip magija.

- Turėsi man apie tai papasakoti. Kai pamiegosi.

- Nesugebėsiu tiksliai papasakoti – pasakiau ir tada labai stipriai nusižiovavau.

Edvardas sukikeno. Jis atidarė man dureles, įkėlė mane, ir užsegė saugos diržą apie mane.

Ryškios šviesos užsiplieskė ir švystelėjo už mūsų. Pamojavau link Džeikobo šviesų, bet nežinojau ar jis pamatė gestą.

Tą naktį – kai aš praėjau pro Čarli, kuris nekėlė man tiek problemų kiek aš tikėjausi, nes Džeikobas jau buvo jam paskambinęs taip pat – vietoj to, kad kriščiau kaip lavonas tiesiai į lovą, aš pasvirau pro langą, kol laukiau, kada ateis Edvardas. Naktis buvo stebėtinai šalta, beveik žiemiška. Aš to visiškai nepastebėjau ant vėjuotų uolų; aš įsivaizdavau, kad tai sumažino ne laužai, bet sėdėjimas šalia Džeikobo.

Lediniai lašeliai tiško palei mano veidą, kai lietus pradėjo kristi.

Buvo per tamsu pamatyti ką daugiau be juodų eglių linstančių ir drebančių nuo vėjo trikampių. Bet aš vistiek įtempiau savo akis, ieškodama kitų audros formų. Išblyškęs siluetas, judantis kaip vaiduoklis per juodą... o gal tamsus milžiniško vilko kontūrai. Mano akys buvo per silpnos.

Tada pamačiau sujudėjimą naktyje, tiesiai po manim. Edvardas įslinko pro mano langą, jo pirštai buvo šaltesni nei lietus.

- Ar Džeikobas lauke. – paklausiau, ir sudrebėjau, kai Edvardas prisitraukė mane į savo rankų ratą.

- Taip... kažkur. Ir Esmė jau kelyje.

Atsidusau. – Taip šalta ir drėgna. Tai kvaila.- aš suvirpėjau vėl.

Jis sukikeno. – Tik tau šalta, Bela.

Buvo šalta šiąnakt mano sapne taip pat, gal todėl, kad miegojau Edvardo rankose. Bet sapnavau, kad buvau audroje, vėjas plaistė mano plaukus ant mano veido ir akino mano akis. Stovėjau ant uolėto pūsmėnuli formos Pirmojo Paplūdimio, bandydama suvokti greitai judančias formas, kurias miglotai mačiau ant kranto krašto tamsoje. Ir pradžių nebuvo nieko, tik balti ir juodi švystelėjimai, lekiantys vienas prie kito ir atsokantys. Ir tada, kai tik mėnulis prasiskverbė pro debesis, galėjau matyti viską.

Rozali, jos drėgni auksiniai plaukai suposi žemyn iki jos kelių, puolė milžinišką vilką – jo snukis nutviekstas sidabru – kaip aš instinktyviai įsivaizdavau Bilį Bleką.

Aš pasileidau bėgti, bet supratau, kad bėgu gniuždančiu lėtu sapnuotojų judėjimu. Bandžiau jiems klykti, pasakyti jiems liautis, bet mano balsą pavogė vėjas, ir negalėjau ištarti nė garso. Mojavau rankomis, tikėdamasi atkreipti jų dėmesį. Kažkas švystelėjo mano rankoje ir pirmą supratau, kad mano dešinė ranka netuščia.

Laikiau ilgą ir aštrią geležtę, senovinę ir sidabrinę, apsitraukisį sudžiūvusiu, pajuodusiu krauju.

Aš atsiklaupiau link peilio, ir mano akys atsimerkė į mano kambario ramią tylą. Pirmą, ką supratau, kad buvau ne viena, ir aš pasisukau paslėpti veidą Edvardo krūtinėje, žinodama, kad jo saldus odos kvapas, gali nuvyti košmarą daug veiksmingiau nei kas kitas.

- Ar aš tave prižadinau? – jis sušnibždėjo. Pasigirdo lapo garsas, besiverčiančio puslapio, ir kažko lengvas garsas, nukrintančio ant medinių grindų.

- Ne, - suvapenau,atsidusdama iš pasitenkinimo, kai jis tvirčiau mane apkabino. – Sapnavau blogą sapną.

- Ar nori man apie jį papasakoti?

- Papurčiau galvą. – Per daug pavargus. Gal ryte, jei prisiminsiu.

Pajutau tylų juokų sklindantį po jį.

- Ryte. – jis sutiko.

- Ką skaitei? – sumurmėjau, nevisai atsibudusi.

- *Vėtrų kalną*. – pasakė jis.

Suraukiau antakius mieguistai. – Maniau, tu nemėgsti tos knygos.

- Palikai ją atverstą. – jis sumurmėjo, jo švelnus balsas užluliavo mane beveik iki be sąmonės. – Beje... kuo daugiau laiko praleidžiu su tavimi, tuo daugiau žmogiškų emocijų man yra suvokiama. Atradau, kad galiu pritarti Hitklifui kai kuriais aspektais, kokiems nepritariau prieš tai.

- Mmm. – aš atsidusau.

Jis pasakė kažką, kažką žemai, bet aš jau buvau užmigęs.

Kitas rytas išaušo melsvai pilkas ir tylus. Edvardas manęs paklausė apie mano sapną, bet negalėjau jo prisiminti. Prisiminiau tik, kad buvo šalta ir aš buvau labai laiminga, kad radau jį, kai atsibudau. Jis pabučiavo mane, pakankamai ilgai, kad mano pulsas pakiltų, ir tada išvyko namo persirengti ir pasiimti savo automobilio.

Greitai apsirengiau, prislėgta pasirinkimo. Bet kas rausijasis mano skalbinių pintinėje labai susilpnino mano drabužių spintą. Jei tai nebūtų taip bauginama, tai būtų rimtai apmaudu.

Kai jau ruošiausi lipti žemyn papusryčiauti, pastebėjau savo nutriušusią Vėtrų kalno kopiją, gulinčią atverstą ant grindų, kur Edvardas ją naktį numetė.

Paėmiau ją smalsiai, bandydama prisiminti, ką jis sakė. Kažką apie jaučiamą pritarimą Hitklifui. Tai negalėjo būti tiesa; turbūt susapnavau tą dalį.

Trys žodžiai ant atversto puslapio pagavo mane, ir aš palenkiau galvą arčiau tos pastraipos.

Tai buvo Hitklifo pokalbis ir aš gerai žinojau, kuris tai epizodas.

Ir čia tu matai skirtumus tarp mūsų jausmų: ar jis buvo mano vietoje, ir aš jo, nors aš nekenčiau jo su neapykanta, kuri pripildė mano gyvenimą kartėlio, niekada nebūčiau pakėlus rankos prieš jį. Tu gali atrodyti nepatikus, jei nori! Aš niekada neišvariau jo iš jos draugijos, taip ilgai, kai ji jo troško. Tą akimirką, kai jos dėmesys liovėsi, aš turėjau išplėsti jo širdį, ir išgerti jo kraują. Bet iki tada – jei tu manim netiki, nepažįsti manęs – iki tada, Aš geriau būčiau mirus, nei būčiau palietus nors plaukelį nuo jo galvos.

Trys žodžiai, kurie pagavo mane buvo *išgerti jo kraują*.

Suvirpėjau.

Taip, tikriausiai aš sapnavau, kad Edvardas sakė kažką teigiamo apie Hitklifą. Ir tas puslapis turbūt nebuvo tas puslapis, kurį jis skaitė. Knyga galėjo krisdama atsiversti ant bet kokio puslapio.

12. LAIKAS

- AŠ NUMANAU... – ALISA PRADĖJO NELAIMEJĄ PRANAŠAUJANČIU balsu.

Edvardas trinktelėjo alkūne jai į šonkaulius, kuris ją privertė greitai sujudėti.

- Gerai. – ji suniurnėjo. – Edvardas verčia mane tai padaryti. Bet aš numanau, kad tau bus daug sunkiau, jei aš nustebinsiu tave.

Po pamokų mesėjome link automobilio, ir aš visiškai neišmaniau apie, ką ji kalbėjo.

- Angliškai? – paprašiau.

- Nebūk kūdikis dėl šito. Jokio susierzinimo priepuolio.

- Dabar aš bijau.

- Taigi, tu – turiu galvoje, mes – turėsime mokyklos baigimo vakarėlį. Čia nieko didelio. Nieko pakvaišusio. Bet aš mačiau, kad tu pakvaiši, jei aš bandysiu tai padaryti staigmenos vakarėliu. – Ji pašoko iš kelio, kai Edvardas siekė sutaršyti jos plaukus. – Ir Edvardas liepė tau pasakyti. Bet tai nieko. Pažadu.

Atsidusau sunkiai. – Ar yra bent kokia prasmė ginčytis?

- Visiškai jokios.

- Gerai, Alisa. Būsiu ten. Ir nekėsiu kiekvienos minutės ten. Pažadu.

- Štai kur dvasia. Ir beje, man labai patinka mano dovana. Tau nereikėjo.

- Alisa, aš jos neturiu.

- O, žinau tai. Bet turėsi.

Sukau paniškai smegenis, bandydama atsiminti, ką aš kada nors nusprendžiau dovanoti jai mokyklos baigimo proga, kad ji galėjo matyti.

- Nuostabu. – Edvardas sumurmėjo. – Kaip kas nors toks mažytis gali būti toks erzinantis?

Alisa nusijuokė. – Tai talentas.

- Ar negalėjai palaukti dar kelių savaitių ir tada man pasakyti? – paklausiau irzliai. – Dabar tik dar labiau laiko nervinsiuos.

Alisa piktai pažiūrėjo į mane.

- Bela. – pasakė ji lėtai. – Ar tu žinai kokia šiandien diena?

- Pirmadienis.

Ji pavartė akis. – Taip. Pirmadienis... ketvirta. – Ji pačiupo mane už alkūnės, apsuko pusiau, ir nutaikė link didelio geltono skelbimo, užklijuoto ant sporto salės durų. Ten, aštriom, juodom raidėm buvo parašyti mokyklos baigimo data. Lygiai viena savaitė nuo šiandienos.

- Ketvirta? Birželio? Ar tu tikra?

Nė vienas neatsakė. Alisa tik liūdnai papurtė savo galvą, apsimetusi nusivylusią, Edvardo antakiai pakilo.

- Negali būti. Kaip taip atsitiko? – bandžiau skaičiuoti atgal galvoje, bet negalėjau suvokti kur dingto tos dienos.

Atrodė lyg kažkas būtų paspyręs mano kojas po manimi. Savaitės įtampos, nerimo... kažkaip įkyrios minties viduryje virš laiko, mano laikas dingto. Mano erdvė peržiūrinėti visa tai, kurti planus, išgaravo. Aš nebeturėjau laiko.

Ir aš nebuvo pasiruošus.

Nežinojau kaip visa tai padaryti. Kaip pasakyti sudie Čarliui ir Renei... ir Džeikobui... buvimui žmogumi.

Aš tiksliai žinojau, ko aš noriu, bet staiga labai išsigandau gauti tai.

Teoriškai, aš labai norėjau, net trokšau parduoti mirtingumą į nemirtingumą. Be to, tai buvo raktas likti su Edvardu amžiams. Ir dar faktas, kad esu medžiojama žinomos ir nežinomos kompanijos. Man verčiau reiktų ne dykinėti, bejėgei ir skaniai, laukiant kol vienas jų mane pagriebs.

Teoriškai, viskas buvo aišku.

Praktiškai... buvimas žmogumi buvo viskas, ką aš žinojau. Už ateities buvo didelė, juoda bedugnė, apie kurią negalėjau žinoti, iki kol į ją neišoksiu.

Paprasčiausias žinojimas, šiandienos data – kuri buvo tokia akivaizdi, kad aš turėjau nesąmoningai valdyti save – nustatė galutinį terminą, kurį aš nekantriai skaičiavau atbuline eiga link to, lyg jausmą pasymatymo su šaudymo grupe.

Miglotai, aš supratau, kad Edvardas laiko atidarytas dureles man, kad Alisa čiulba iš galinės sėdynės, lietus daužosi į priekinį stiklą. Edvardas atrodo suprato, kad aš visa išsiblaškius, jis nebandė manęs atitraukti nuo mano susimąstymų. O gal ir bandė, tik aš nepastebėjau.

Mes nuėjome į mano namus, kur Edvardas mane nuvedė prie sofos ir pasisodino šalia jo. Spoksojau pro langą, į skystą, pilką rūką, ir bandžiau surasti, kur dingto mano ryžtas. Kodėl aš panikavau dabar? Juk žinojau, kad galutinis terminas turi ateiti. Kodėl jis turi bauginti mane, kai atėjo?

Nežinau, kaip ilgai jis leido man spoksooti pro langą tyloje. Bet lietus pradingo tamsoje, kai galiausiai jam buvo per daug.

Jis uždėjo savo šaltas rankas ant mano veido, ir prikaustė savo auksines akis ant mano.

- Ar tu galėtum pasakyti, apie ką tu galvoji? Prieš tai, kai aš išprotėsiu?

Ką aš galėčiau jam pasakyti? Kad aš bailė? Ieškojau žodžių.

- Tavo lūpos baltos. Kalbėk, Bela.

Giliai iškvėpiau. Kiek ilgai buvau užgniaužus savo kvėpavimą?

- Data nuėmė mano budrumą. – sušnibždėjau. – Tai viskas.

Jis laukė, jo veidas nerimaujantis ir nepasitikintis.

Bandžiau paaiškinti. – Nesu tikra, ką daryti... ką papasakoti Čarliui... ką pasakyti... kaip... – mano balsas nutilo.

- Tai ne dėl vakarėlio?

Aš suraukiau antakius. – Ne. Bet ačiū, kad priminei.

Lietus pagarsėjo, kai jis perskaitė mano veidą.

- Tu nesi pasiruošus. – jis sušnibždėjo.

- Esu. – pamelavau tuoj pat, nevalinga reakcija. Galiu pasakyti, kad jis matė tai kiaurai, taigi, giliai įkvėpiau ir pasakiau tiesą. – Turiu būti.

- Tu nieko neturi.

Galėjau jausti paniką savo akyse, kai vardijau priežastis. – Viktorija, Džeinė, Kajus, ar kas ten buvo mano kambary... !

- Dar daugiau priežasčių palaukti.

- Tai nieko neišspręs, Edvardai.

Jis dar tvirčiau suspaudė savo rankas ant mano veido ir kalbėjo su lėtu atsargumu.

- Bela. Nė vienas iš mūsų neturėjo pasirinkimo. Tu matei, ką tai padarė... ypatingai Rozali. Mes visi priešinomės, stengėmės sunaikinti save su tuo, kuo niekada negalėjome valdyti. Neleisiu, kad tai būtų ir tau. Tu turi pasirinkimą.

- Aš jau apsisprendžiau.

- Tu to nedarysi, tik todėl, kad kardas pakabintas virš tavo galvos. Mes pasirūpinsime problemomis, ir aš pasirūpinsiu tavimi. – jis prižadėjo. Kada mes įveiksime tai, ir kai nebus nieko, kas tave vers, tada tu galėsi prisijungti prie manęs, jei vis dar norėsi. Bet ne todėl, kad tu bijosi. Tu nebūsi verčiamas dėl šito.

- Karlailas prižadėjo. – aš išvapenau. – Po mokyklos baigimo.

- Ne iki tada, kai tu nepasiruošus. – jis pasakė tvirtu balsu. – Ir neabejotinai ne iki tada, kai tu jauti grėsmę.

Neatsakiau. Neturėjau savyje jokių argumentų; negalėjau atrodo rasti jokių pasižadėjimų savyje.

- Štai. – jis pabučiavo mano kaktą. – Nėra dėl ko nerimauti.

Nusijuokiau netvirtu juoku. – Nėra, tik pakibusi pražūtis.

- Pasitikėk manim.

- Pasitikiu.

Jis vis dar žiūrėjo į mano veidą, laukė, kol atsipalaiduosiu.

- Ar galiu tavęs kai ko paklausti? – pasakiau.

- Bet ko.

Aš sudvejojau, prikandau lūpą, ir tada paklausiau kitą klausimą negu tą, dėl kurio nerimavau.

- Ką aš dovanosiu Alisai mokyklos baigimo proga?

Jis sukikeno. – Atrodo, kad tu padovanosi koncerto bilietus už mus du.

- Teisingai. – Man taip palengvėjo, beveik nusišypsojau. – Koncertas Takomoje. Mačiau skelbimą praeitą savaitę laikraštyje, ir pamaniau, kad tai bus tai, kas tau patiks, nuo tada, kai pasakei, kad tai buvo geras CD.

- Gera mintis. Ačiū.

- Tikiuosi nebus išparduota.

- Tai mintys, kurios skaičiuojasi. Privalau žinoti.

Atsidusau.

- Buvo kažkas kitas, ko tu norėjai paklausti. – jis pasakė.

Suraukiau antakius. – O tu geras.

- Turiu daug praktikos skaitant tavo veidą. Klausk.

Užmerkiau akis ir pasislinkau arčiau jo, paslėpiau veidą ant jo krūtinės. – Nenori, kad aš būčiau vampyre.

- Ne, nenoriu. – jis pasakė švelniai, ir toliau laukė daugiau. – Čia ne klausimas. – jis paskatino po akimirkos.

- Na... aš mąstau... kodėl tu taip jauti.

- Nerimauju? – Jis ištraukė žodį su nustebimu.

- Ar tu gali pasakyti man kodėl? Visą tiesą, negailėdamas mano jausmų.

Jis padvejojo akimirka. – Jei atsakysiu į tavo klausimą, ar tu tada *paaiškinsi* savo klausimą?

Linktelėjau, mano veidas vis dar paslėptas.

Jis giliai įkvėpė prieš atsakydamas. – Tu galėtum padaryti viską daug geriau, Bela. Žinau, kad tu tiki, kad aš turiu sielą, bet aš nesu tuo visiškai įsitikinęs, ir rizikuoti tavo... – jis papurtė lėtai savo galvą. – Leisti man tai, leisti tau tapti tuo, kuo esu aš, tik tam, kad niekada tavęs neprarasčiau – tai pats savanaudiškiausias veiksmas, kokį tik galiu įsivaizduoti. Aš noriu to kaip nieko kito, dėl savęs. Bet dėl tavęs, aš noriu dar daugiau. Pasiduoti – tai atrodo kaip nusikaltimas. Tai pats savanaudiškiausias dalykas, kokį padarysiu, net jei gyvensiu amžinai.

- Jei būtų koks kelias man tapti žmogumi dėl tavęs – nesvarbu kokia kaina būtų, aš ją sumokėčiau.

Aš sėdėjau labai ramiai, vis dar sugerdama tai.

Edvardas galvojo, kad jis savanaudiškas.

Aš pajutau šypseną sklindančią mano veidu.

- Taigi... tai ne dėl to, kad tu bijai, kad... nepatiksiu tau, kai būsiu kitokia – kad nebūsiu švelni ir šilta ir nekvepėsiu taip pat? Tu tikrai nori mane išsaugoti, nesvarbu kokia būsiu?

Jis iškvėpė giliai. – Tu jaudiniesi, kad man nepatiksi? – jis pasiteiravo. Dar prieš man galint atsakyti, jis pradėjo juoktis. – Bela, pakankamai intuityvi asmenybe, tu gali būti tokia buka.

Žinojau, kad jis gali pamanyti, kad tai kvaila, bet man palengvėjo. Jeigu jis rimtai nori manęs, galėčiau gauti visa kita... kaip nors. *Savanaudiškumas* staiga pasirodė labai gražus žodis.

- Nemanau, kad supranti, kaip viskas taptų lengviau man, Bela. – jis pasakė, humoro atgarsis vis dar buvo jo balse. – kada man nereikėtų susikaupti kiekvieną kartą, kad nenužudyčiau tavęs. Neabejotinai, yra dalykų, kurio pasiilgsiu. Šitas pavyzdžiui...

Jis žiūrėjo į mano akis ir brūkštelėjo mano skruostu, pajutau kraujo priplūdimą ir odos spalvos pasikeitimą. Jis švelniai nusijuokė.

- Ir tavo širdies garsas. – Jis tęsė, daug rimtesnis, bet vis dar truputį besišypsantis. – Tai pats reikšmingiausias garsas mano gyvenime. Aš toks pripratęs prie jo dabar, prisiekiu, kad galėčiau jį atpažinti iš už mylių. Bet nė vienas iš tų dalykų nesvarbus. *Šitas*. – jis paėmė mano veidą sau tarp rankų. – *Tu*. Štai, ką aš saugau. Tu visada būsi mano Bela, būsi tik truputį patvaresnė.

Atsidusau ir leidau akims užsimerkti iš pasitenkinimo, ilsintis jo rankose.

- Dabar ar tu atsakysi mano klausimą? Visą tiesą, negailint mano jausmų. – jis paklausė.

- Žinoma. – atsakiau iš karto, atsimerkusi iš nuostabos. Ką jis norėtų žinoti?

Jis tarė žodžius lėtai. – Tu nenori būti mano žmona.

Mano širdis sustojo, ir tada greitai pradėjo plakti. Mano kaklą išmušė šaltas prakaitas ir mano rankos patapo ledinės.

Jis laukė, stebėjo ir klausėsi mano reakcijos.

- Tai ne klausimas. – galiausiai sušnibždėjau.

Jis pažiūrėjo žemyn, jo blakstienos metė ilgus šešėlius ant jo skruostikaulių, ir nuleido savo rankas nuo mano veido paimti mano sustirusias rankas. Žaidė su mano pirštais, kol kalbėjo.

- Norėjau sužinoti, kodėl tu taip jauti.

Bandžiau nuryti. – Tai irgi ne klausimas. – sušnibždėjau.

- Prašau, Bela?

- Tiesa? – paklausiau ištariant žodžius be garso.

- Žinoma. Aš tai pakelsiu, kad ir kai tas būtų.

Giliai įkvėpiau. – Tu juoksies iš manęs.

Jo akys blykstelėjo ant mano, pritrenktos. – Juoksiuos? Negaliu to įsivaizduoti.

- Pamatysi. – sumurmėjau ir tada atsidusau. Mano veidas tapo iš balto raudonas dėl staigios graužaties liepsnos. – Gerai. Aš tikra, kad tau tai skambės, kaip didžiulis pokštas, bet tikrai! Tai taip...taip... taip gėdinga. – Aš prisipažinau ir vėl paslėpiau galvą ant jo krūtinės.

Buvo trumpa pauzė.

- Aš nesuprantu tavęs.

Pakėliau galvą ir žvelgiau į jį. Drovėjimasis vertė mane užsipulti, kariauti.

- Aš nesu *ta* mergina, Edvardai. Ta, kuri išteka tik po mokyklos, lyg provincijos praščiokė, kuri užsitaiso vaiką nuo savo vaikino! Ar žinai, ką žmonės manys? Ar tu supranti koks dabar amžius? Žmonės nesituokia aštuoniolikos. Tik ne protingi, atsakingi, subrendę žmonės. Aš nesiruošiu būti ta mergina! Tai ne tai, kas aš esu... - nutilau, prarasdama garą.

Edvardo veido buvo neįmanoma perskaityti, kai jis pergalvojo mano atsakymą.

- Ir tai viskas? – jis galiausiai paklausė.

Aš sumirksėjau. – Ar to negana?

- Tai nėra tai, kad tu... daugiau trokšti nemirtingumo, nei tik manęs?

Ir tada, nors aš numaniau, kad jis juoksis, aš staiga buvau viena, kuriai buvo labai juokinga.

- Edvardai! – aiktelėjau tarp juoko ir kikenimo. – Ir štai... visada... maniau, kad tu .. daug daugiau... protingesnis nei aš.

Jis paėmė mane ant savo rankų, ir galėjau jausti, kad jis juokiasi kartu su manimi.

- Edvardai. – pasakiau, sugėbant kalbėti švariau su trupučiu pastangų. – Nėra jokios amžinybės esmės be tavęs. Nenorėčiau nė vienos dienos be tavęs.

- Na, tai palengvėjimas. – jis pasakė.

- Bet vistiek... nieko nekeičia.

- Vis tiek, tai smagu suprasti. Ir aš suprantu tavo perspektyvą, Bela, tikrai suprantu. Bet man labai patiktų, jei tu pabandytum atsižvelgti į mano.

Turėjau išsiblaivinti, taigi aš linktelėjau ir stengiausi laikyti savo antakius nesurauktus.

Jo šviesios akys tapo hipnotizuojančios, kai prilaikė mano akis.

- Matai, Bela, aš visada buvau *tas* vaikinai. Savo pasaulyje, aš jau buvau vyras. Neieškojau meilės – ne, aš labai troškiau būti kariu; negalvojau apie nieką, bet idealizavau karo šlovę, kurią jie žadėjo būsimiesiems pašauktiems atlikti karo prievolės – bet jei būčiau radęs... – jis sustojo pasukdamas savo galvą į šalį. – Norėjau pasakyti, jei aš turėjau rasti *kažką*, bet taip nebuvo. Jei aš radau *tave*, mano mintyse nėra jokios abejonės, kaip aš turiu elgtis. Aš buvau toks vaikinai, kuris turi – taip greitai kaip tik išsiaiškinau, kad tu buvai tai, ko aš ieškojau – klauptis ant kelio ir stengtis gauti tavo ranką. Aš norėsiu tavęs amžinybę, net kada žodis neturės visiškai tos pačios reikšmės.

Jis nusišypsojo savo kreiva šypsena į mane.

Spoksojau į jį plačiomis sustingusiomis akimis.

- Kvėpuok, Bela. – jis priminė man, šypsodamasis.

Aš įkvėpiau.

- Ar gali pabūti mano pusėje, Bela, nors truputį?

Ir vieną sekundę aš galėjau. Mačiau save su ilgu sijonu ir aukštu kaklu nerta palaidine su savo plaukais aukštai sukeltais į viršų. Mačiau Edvardą, prašmatnų šviesiame kostiume su laukinių gėlių puokšte savo rankoje, sėdintis šalia manęs ant verandos supynių.

Papurčiau galvą ir nurijau. Aš ką tik prisiminiau *Anės iš Žaliųjų Mansardų* epizodą.

- Dalykas yra, Edvardai. – pasakiau netvirtu balsu, vengdama klausimo. – mano galvoje, *santuoka* ir *amžinybė* nėra nesuderinamos, ar suderinamos savokos. Ir kol mes gyvenam šiuo metu mano pasaulyje, gal mes turėtume eiti su laiku, jei tu supranti, ką aš turiu galvoje.

- Bet kita vertus. – Edvardas priešinosi. – Tu greitai paliksi laiką už savęs. Tai kodėl laikinas vienos vietinės kultūros paprotys turėtų taip veikti sprendimą?

Suspaudžiau lūpas. - Reikia elgtis pagal šalies papročius?

Jis nusijuokė iš manęs. – Tu neturi šiandien man pasakyti taip ar ne, Bela. Bet ar nemanai, kad gerai suprasti abi puses?

- Tai tavo sąlyga...?

- Ji vis dar galioja. Aš matau esmę, Bela, bet jei nori, kad pats tave pakeisčiau...

- Tam, tam, ta ta ta. – Suniuniavau po iškvėpimo. Stengiausi, kad tai būtų vestuvių mašras, bet tai truputį skambėjo kaip laidotuvių giesmė.

*****

Laikas ir toliauėjo per greitai.

Ta naktis praskrido be sapnų, ir kada atėjo rytas mokyklos baigimas žiūrėjo man į veidą. Aš turėjau atlikti krūvą namų darbų mano baigimui, ir aš žinojau, kad negaliu įveikti nė pusės per kelias dienas, kurios man liko.

Kai nusileidau pusryčių, Čarlis jau buvo išvažiavęs. Jis paliko raštelį ant stalo ir priminė man, kad man reikia kai ką nupirkti. Tikėjausi, kad koncerto skelbimas vis dar bus reklamuojamas.

Man reikėjo kvailo telefono numerio gauti bilietus. Dovana nebe taip patiko, kai visos staigmenos jau buvo dingusios. Žinoma, nustebinti Alisą nebuvo ryškiausias planas pradžioje.

Ketinau atversti pramoginę skiltį, bet stora, juoda antraštė patraukė mano dėmesį. Pajutau baimės virpulį, kai palinkau arčiau perskaityti pirmo puslapio antraštės.

SIETLAS BAUGINAMAS NUŽUDYMAIS

Praėjo daugiau nei dešimtmetis, kai Sietlo miestas buvo tapęs medžioklės žeme baisiausiam serijiniam žudikui Jungtinių Valstijų istorijoje. Garis Ridgway, Žaliosios Upės žudikas, buvo nuteistas už 48 moterų nužudymą.

Ir dabar apgultas Sietlas turbūt turi galimybę būti prieblobstis dar šurpesniam monstrui šiuo metu.

Policija nesieja skubotų žmogžudysčių ir dingimų su serijinio žudiko darbu. Bent jau kol kas. Jie nenori tikėti, kad tiek daug skerdynių gali būti vieno individo darbas. Šis žudikas – jei iš tikrųjų tai yra vienas asmuo – būtų atsakingas už 39 susijusius nužudymus ir dingimus per pastaruosiu tris mėnesius. Palyginimui, Ridgway 48 žmogžudysčių šėlsmo skaičius buvo išsibarstęs per 21 metų periodą. Jei šitos mirtys turėtų ryšį su vienu asmeniu tai būtų pats didžiausias smurto siautėjimas Amerikos serijinių žudikų istorijoje.

Policija vis tik labiau linksta prie teorijos, kad tai įsitaukusi gaujos veikla. Teorija yra paremta aukų skaičiumi ir faktu, jog neatrodo, kad būtų koks modelis pasirenkant aukas.

Nuo žudiko Džeko iki Tedo Bundy, serijinių žudikų taikinyms dažniausiai buvo susijęs su panašumais kaip amžius, lytis, rasė ar visų trijų kombinacija. Šitų nusikaltimų aukų sritys banguoja amžiumi nuo 15 metų pažangios mokinės Amandos Reed iki 67 metų paštininko pensininko Omaro Jenks. Susijusios mirtys apima 18 moterų ir 21 vyrą. Aukų rasės skirtingos: kaukaziečiai, afrikiečiai, amerikiečiai, lotynų amerikiečiai ir azijiečiai.

Pasirinkimas atrodo atsitiktinis. Žudymo motyvai atrodo neturi kitos priežasties, kaip žudyti.

Tai kodėl net svarstoma mintis, kad tai serijinis žudikas?

Yra pakankamai panašumų nesusijusiuose nusikaltimuose. Kiekviena surasta auka turėjo nudegimą, kuri priminė dantų charakteristiką, kuriuos būtina identifikuoti. Naudojant kai kuriuos katalizatorius, kaip benzinas ar alkoholis atrodo būtų patvirtinti dideli gaisrai; tačiau, jokių katalizatorių pėdsakų dar nėra rasta. Visi kūnai buvo netvarkingai suversti be jokių pastangų juos paslėpti.

Daug siaubingiau, dauguma palaikų rodė akivaizdų žvėrišką smurtą – sulaužyti ir sutraiškyti kaulai kažkokiu milžinišku spaudimu – kuri,

medicinos ekspertai tiki galėjo panaudoti prieš mirtį, nors šitomis išvadomis sunku pasitikėti, atsižvelgiant į įrodymų struktūrą.

Kitas panašumas su galimu serijiniu žudiku: kiekvienas nusikaltimas yra labai švarus nuo įkalčių šalia palaikų. Nėra pirštų antspaudų, jokių padangų žymių, ir pašalinių plaukų nėra palikta. Nėra jokių pastebėjimų apie ženklų dingimą.

Kuomet yra dingstama patiems – sunkiai galima suprasti bet kokias apybraižas. Nė vienas iš aukų nėra regimi kaip lengvi taikiniai. Nė vienas nėra bėglys ar benamis, kuriems išnykus taip lengvai, retai būtų apie tai pranešama. Aukos dingo iš savo pačių namų, iš keturaukščių butų, iš sveikatos susirinkimų, iš vestuvių repetitijos. Turbūt pats pritrenkiamiausias: 30-metis neprofesionalus boksininkas Robertas Walshas per pasymatymą ėjo į kino teatrą; po kelių minučių filme, moteris suprato, kad jis nesėdi savo vietoje. Jo kūnas buvo rastas tik po trijų valandų, kai ugniagesiai buvo iškviesti prie degančio atliekų konteinerio, dvidešimt mylių nuo ten.

Kitas modelis yra laiko pasirinkimas žmogžudystėse: visi aukų dingimai įvyko naktį.

Ir labiausiai keliantis nerimą šablonas? Pagreitis. Šešios iš žmogžudysčių buvo įvykdytos per pirmą mėnesį, 11 – per antrą. Dvidešimt dvi įvyko per pastarąsias 10 dienų. Ir policija net nėra arti išsiaiškinimo už atsakingą grupę, nuo tada, kai jie surado pirmą apanglėjusį kūną.

Įkalčiai yra prieštaraujantys, atskiros dalys šiurpinančios. Pagiežinga nauja gauja ar aktyvus serijinis žudikas? Ar kažkas, ko policija dar iki šiol neįsivaizdavo?

Tik viena išvada yra nenuginčijama: kažkas šlykštus sėlina Sietle.

Man prireikė trijų bandymų perskaityti paskutinį sakinį, ir supratau, kad problema buvo mano drebančios rankos.

- Bela?

Susitlkusi kokia aš buvau, Edvardo balsas buvo ramus ir nevisiškai nelauktas, privertė mane aiktelėti ir sumišti.

Jis buvo palinkęs tarpdury, jo antakiai sutraukti kartu. Tada jis staiga atsidūrė šalia manęs paimdamas mano ranką.

- Ar aš išgąsdinau tave? Atsiprašau. Nepasibeldžiau...

- Ne ne. – greitai pasakiau. – Ar jau matei šitą? – parodyčiau į laikraštį.

Antakių suraukimas pasirodė jo kaktoje.

- Dar nemačiau šiandienos žinių. Bet žinojau, kad tai tampa vis blogiau. Mes turime kažką daryti... greitai.

Man tai nepatiko. Aš nepakenčiau, bet kurios galimybės, kad bet kas ar kas tik buvo Sietle buvo tik pradžia mane įbauginti. Bet Volturių atvykimas mane dar labiau baugino.

- Ką sakė Alisa?

- Tai ir problema. – jis susiraukė kiečiau. – Ji negali nieko matyti... nors mes atidirbinėjome savo mintimis tuziną kartų patikrinti tai. Ji pradeda prarasti pasitikėjimą. Jai atrodo, kad ji prarado per daug per šias dienas, kad kažkas blogai. Gal jos vizijos pamažu gęsta.

Mano akys išsiplėtė. – Ar taip gali būti?

- Kas žino? Niekas neatliko bandymų su tuo... bet aš rimtai tuo abejoju. Tie dalykai linkę intensyvėti su laiku. Pažvelk į Arą ir Džeinę.

- Tai kas tada blogai?

- Savo paties pasitikėjimo numanymas, aš manau. Mes vis dar lauksime kol Alisa pamatys ką nors, taigi mes galėsime vykti. .. ir ji nematė nieko, taigi mes nenorime tikrai vykti kol ji to nepamatys. Taigi, ji nematė mūsų ten. Gal mes turime atlikti tai akiai.

Sudrebėjau. – Ne.

- Ar tu turi stiprų troškimą dalyvauti pamokose? Mes esame tik kelios dienos nuo pabaigos; jie neturėtų mums duoti nieko naujo.

- Manau išgyvenčiau vieną dieną be mokyklos. Ką mes darysime?

- Noriu pasikalbėti su Džasperu.

Vėl Džasperas. Tai buvo keista. Kalenų šeimoje, Džasperas buvo truputį šalia, dalis reikalų, bet ne jų centre. Tai buvo mano neištarta prielaida, kad jis čia buvo tik dėl Alisos. Turėjau tokią nuojautą, kad jis sektų Alisa bet kur, bet šitas jo gyvenimo būdas nebuvo jo pirmasis pasirinkimas. Faktas, kad jis buvo mažiau pasiaukojęs tam nei kiti buvo turbūt dėl to, kad jam buvo sunkiau išsilaikyti.

Bet kokių rodikliu, nemačiau, kad Edvardas jaustųsi priklausomas nuo Džaspero. Vėl smalsavau, ką jis mano apie Džaspero kompetenciją. Tikrai daug nežinojau apie Džaspero istoriją, tik tiek, kad jis atvyko kažkur iš pietų, kai Alisa jį rado. Dėl kai kurių priežasčių, Edvardas vengė bet kokių klausimų apie jo naujausią brolių. Ir aš visada buvau per daug įbauginta aukšto, blondino vampyro, kuris atrodė kaip gasdinanti filmų žvaigždė, kad paklausčiau jo tiesiai.

Kai ėjom į namus, radome Karlailą, Esmę ir Džasperą įdėmiai žiūrinčius žinias, nors garsas buvo toks žemas, kad man jis buvo nesuprantamas. Alisa tupėjo ant viršutinio laiptų laiptelio, ji laikė veidą savo rankose, jos išraiška prislėgta. Kai įėjome į vidų, Emetas palengva ėjo pro virtuvės duris, atrodantis idealiai ramiai. Niekas niekada nekėlė rūpeščių Emetui.

- Sveikas, Edvardai. Išsikasiai griovį, Bela? – jis man išsišiepė.

- Mes abu čia. – Edvardas priminė jam.

Emetas nusijuokė. – Taip, bet tai jos pirmas kartas per visą vidurinę. Ji galbūt praleis kažką.

Edvardas pavartė savo akis, bet priešingai ignoravo savo mylimiausią brolių. Jis numetė laikraštį Karlailui.

- Ar tu matei, kad jie laikosi nuomonės apie serijinį žudiką?

Karlailas atsiduso. – Jie rodė du diskutuojančius specialistus visą rytą per CNN.

- Negalime leisti tam tęstis.

- Vykstame dabar. – Emetas pasakė su staigiu entuziazmu. – Man mirtinai nuobodu.

Šnypstimo atgarsis pasigirdo nuo laiptų viršaus.

- Ji tokia didelė pesimistė. – Emetas sumurmėjo sau.

Edvardas sutiko su Emetu. – Mes turėsime vykti kažkada.

Rozali pasirodė ant laiptų viršaus, lėtai leisdamasi. Jos veidas buvo lygus, neišraiškingas.

Karlailas purtė galvą. – Aš susirūpinęs. Mes niekada nesipainiojom su panašiais dalykais anksčiau. Tai ne mūsų reikalas. Mes nesame Volturiai.

- Nenoriu, kad Volturiai atvyktų čia. – Edvardas pasakė. – Tai duoda mums daug mažiau reagavimo laiko.

- Ir visi tie nekalti žmonės Sietle. – Esmė sumurmėjo. – Neteisinga leisti jiems mirti tokiu būdu.

- Žinau. – Karlailas atsiduso.

- O. – Edvardas pasakė staigiai, atsukdamas savo galvą šiek tiek pažiūrėti į Džasperą, bet aš galėjau būti vienintelė, kuri šiek tiek susierzinau.

- Manau, tu turėtum geriau kitiems papasakoti. – Edvardas pasakė Džasperui. – Koks gali būti šito rezultatas? – Edvardas pradėjo žingsniuoti, žiūrėdamas į grindis, pasimetęs mintyse.

Nepamačiau kaip ji atsistojo, bet Alisa atsidūrė šalia manęs. – Apie ką jis čia kalba be ryšio? – ji paklausė Džaspero. – Ką tu mėštai?

Neatrodė, kad Džasperui patiko dėmesio centras. Jis sudvejojo, perskaitydamas visų išraiškas rate – kiekvienas sujudėjo, kad išgirsti, ką jis pasakys – ir tada jo akys stabtelėjo ant manęs.

- Tu sutrikus. – jis pasakė man, jo gilus balsas labai ramus.

Tai nebuvo klausimas jo prielaidoje. Džasperas žinojo, ką aš jaučiu, ką kiekvienas jaučia.

- Mes visi sutrikę. – Emetas suniurnėjo.

- Tu gali priversti laiką būti kantriu. – Džasperas jam pasakė. – Bela turėtų tai suprasti taip pat. Ji viena iš mūsų dabar.

Jo žodžiai mane nustebino. Mažai, kiek bendravau su Džasperu, ypatingai nuo mano praeito gimtadienio, kai jis bandė mane nužudyti, aš nesupratau, kad jis apie mane taip galvoja.

- Kiek daug tu apie mane žinai, Bela? – Džasperas paklausė.

Emetas atsiduso tetrališkai ir pliumtelėjo ant sofos laukdamas su perdėtu nekanturmu.

- Nedaug. – pripažinau.

Džasperas nustebusiai pažvelgė į Edvardą, kuris pakėlė akis pamatyti mano žvilgsnį.

- Ne. – Edvardas atsakė į jo mintį. – Manau tu gali suprasti, kodėl aš nepasakojau jai tos istorijos. Bet manyčiau, jai reikia tai išgirsti dabar.

Džasperas mažliai linktelėjo, ir jis pasiraitojo savo dramblio kaulo megztinio rankovę.

Žiūrėjau, smalsi ir sutrikus, bandydama perprasti, ką jis daro. Jis padėjo savo riešą po lempos gaubto kraštu prie jo, uždengdamas lempos šviesą ir tyrinėdamas mėnulio formos randą ant jo išbalusios odos.

Man prireikė minutės, kad suprasčiau kodėl tos formos atrodo taip keistai pažįstamos.

- O. – aš įkvėpiau, kai supratau. – Džasperai, tu turi tokį patį randą kaip mano.

Ištiesiau ranką, sidabrinė mėnulio forma, labiau iškilusi mano kremtinėje odoje, nei jo gipso.

Džesperas silpnai šyptelėjo. – Turiu daug tokių randų kaip tavo, Bela.

Džespero veidas buvo neįskaitomas, kai jis dar aukščiau pasiraitojo savo megztinio rankovę aukštyr ranka. Iš pradžių, mano akys nesuvokė audinio, kuris buvo sluoksniuotas palei odą. Kreivi pusemuliniai susikryžavimai plunksniškoje struktūroje buvo tik vienas, kas matoma, baltas ant balto kaip tai buvo, todėl, kad ryški lempos šviesa prie jo metė šiek tiek reljefišką piešinį, su paviršutiniškais šešėliais apibrėžiančiais formas. Ir tada aš suvokiau, kad struktūra buvo padaryta individualių pusemulių, kaip ir vienas ant jo riešo... vienas ant mano rankos...

Vėl pažvelgiau į savo mažą, pavienį randą – ir prisiminiau, kaip gavau jį. Žiūrėjau į Džeimso dantų formas, išraižytas amžiams mano odoje.

Ir tada aš aiktelėjau, plačiai atmerkdamas akis į jį. – Džasperai, kas tau *atsitiko*?

13. NAUJAGIMIS

- TAS PATS, KAS ATSIKAIK TAVO RANKAI. – Džasperas atsakė ramiu balsu. – Pakartota tūkstančius kartų. – Jis nusijuokė truputį gailiai ir perbraukė savo ranką. – Mūsų nuodai yra vienintelis dalykas, kuris palieka randus.

- Kodėl? – įkvėpiau su siaubu, jausdamasi šiurkšti, bet nesugebanti sustoti žiūrėti į jo vos pastebimai nuniokotą odą.

- Aš neturėjau visiškai panašaus... auklėjimo, kaip mano įbroliai ir įseserė čia. Mano pradžia buvo kažkas visiškai kitokio. – Jo balsas pabaigoje tapo atšiaurus.

Aš žiopsojau į jį, įbauginta.

- Prieš tai, kai aš tau papasakosiu savo istoriją. – Džasperas pasakė. – Tu turi suprasti, Bela, kad yra vietos mūsų pasaulyje, kur gyvenimo sukimasis niekada nesenstant yra vienodos savaitėmis, ne amžiais.

Kiti jau buvo girdėję tai prieš tai. Karlailas ir Emetas nukreipė savo dėmesį į televizorių vėl. Alisa tyliai nuėjo atsisėsti ant Esmės kelių. Bet Edvardas buvo vis dar atsidėjęs kaip ir aš; galėjau jausti jo akis ant mano veido, skaitydamas kiekvieną mano emocijos švystelėjimą.

- Tikrai suprasti kodėl, tu turi pažiūrėti į pasaulį iš kitokios perspektyvos. Tu turi įsivaizduoti kaip atrodo galingas, godus... nuolatinis troškulys.

- Matai, yra pasauly vietos, kurios yra labiau geidžiamos mums nei kitos. Vietos, kur mes turime būti mažiau nuosaikūs ir vis tik vengti susekimo.

- Paveikslas, pavyzdžiui, vakarų pusrutulio žemėlapiu. Įsivaizduok kiekvieno žmogaus gyvenimas yra mažas raudonas taškas. Kuo tankesnis raudonumas, daug lengviau mes – na, kurie egzistuoja tokiu būdu – galime maitintis nepatraukdami dėmesio.

Aš suvirpėjau nuo vaizdo galvoje, nuo žodžio *maitintis*. Bet Džasperas nesijaudino dėl to, kad mane išgąsdins, ne toks besirūpinantis, kaip Edvardas visada buvo. Jis pasakojo be sustojimo.

Tai gaujai Pietuose nerūpi, ar žmonės pastebės ar ne. Tai, ko Volturiai nepraleis patikrinti. Jie yra vienintelė pietinės gaujos baimė. Jei ne Volturiai mes būtume greitai pažeidžiami.

Aš suvirpėjau, kai jis ištarė jų vardą – su pagarba, beveik su dėkingumu. Mintį, kad Volturiai yra geri vyrukai buvo labai sunku priimti.

- Šiaurė yra palyginus labai civilizuota. Daugiausia, mes klajokliai, kurie megaujasi diena taip pat, kaip naktim; kurie leidžia žmonėms bendrauti su mumis neįtariant – anonimiškumas svarbus mums visiems.

- Pietuose yra kitas pasaulis. Nemirtingieji ten pasirodo tik naktį. Jie praleidžia dieną, kurdami savo kitą ėjimą, ar laukdami savo priešo. Todėl, kad Pietuose vyksta karas, pastuvus amžių karas, su nė viena akimirka paliaubų. Klanai vos pastebi žmonių egzistenciją.

- Bet dėl ko jie kaunasi? – paklausiau.

Džasperas nusišypsojo. – Atsimeni žemėlapi su raudonais taškais?

Jis laukė, tad aš linktelėjau.

- Jie kaunasi dėl storiųjų raudonų taškų kontroliavimo.
- Matai, kažkam vieną kartą atėjo į galvą, jei jis būtų vienintelis vampyras, sakykime Meksiko mieste, na tada, jis galėtų maitintis kiekvieną naktį, du, triskart, ir niekas niekada nepastebėtų. Jis rengė būdus atsikratyti konkurencijos.
- Kiti turėjo tą pačią idėją. Kiti pasirodydavo su daug veiksmingesnėmis taktikomis nei kiti.
- Bet pati veiksmingiausia taktika buvo sugalvota gana jauno vampyro, vardu Benitas. Kai pirmą kartą apie jį kažkas išgirdo apie jį, jis buvo atvykęs iš karkurų šiaurės Dalaso, ir skerdėsi su dviem mažais klanais, kurie dalinosi teritorija arti Hiustono. Po 2 naktų, jis atvyko su dar stipresniu pagalbininkų klanu, kuris tvirtinosi Monterėje, šiaurės Meksikoje. Jis vėl laimėjo.
- Kaip jis laimėjo? – Paklausiau su savotišku smalsumu.
- Benitas sukūrė armiją iš naujai sukurtų vampyrų. Jis buvo pirmasis, kuris apie tai pagalvojo, ir pradžioje, buvo nesustabdomas. Labai jauni vampyrai yra nepastovūs, laukiniai ir beveik neįmanomi kontroliuoti. Vienas jaunas vampyras gali būti protingas, išmokti sulaikyti save, bet dešimt, penkiolika drauge, yra košmaras. Benitas turėjo stengtis, kad jie nekovotų tarpusavyje, ir kai klanas susinaikino daugiau nei pusę savęs, jie pralaimėjo.
- Matai, nors naujagimiai yra pavojingi, juos vistiek galima įveikti, jei žinai, ką daryti. Fiziškai jie yra neįtikėtinai greiti pirmus metus ir daugiau, ir jei jie sugeba išlaikyti jėgą, lengvai gali sutraiškyti senesnę vampyrą. Bet jie yra savo instinktų vergai, ir taip pat nuspėjami. Dažniausiai, jie neturi kovos įgūdžių, tik raumenis ir žiaurumą. Ir šiuo atveju, triuškinanti skaičių.
- Pietų Meksikos vampyrai suprato, kas jų laukia, ir jie matė tik vienintelį dalyką, kurį galėjo mąstyti, vėkti prieš Benitą. Jie sudarė savo pačių armijas...
- Visas pragaras pasileido į laisvę – ir aš sakau tai tiesiogine prasme, kad tu galėtum tiesiog įsivaizduoti.. Mes nemirtingieji turime taip pat savo istorijas. Ir šitas konkretus karas niekada nebus pamirštas. Žinoma, tuomet taip pat nebuvo geras laikas būti žmogumi Meksikoje.

Suvirpėjau.

- Kai kūnų skaičius pasiekė epideminius mastus – aišku, jūsų istorijos apkaltino populiacijos kritimą liga – Volturiai pagaliau įžygiavo. Ištisa kariuomenė atvyko kartu, ir ieškojo kiekvieno jauno vampyro iki šiaurės Amerikos vidurio. Benitas buvo įsitvirtinęs Puebloje, statė armiją taip greitai, kaip tik galėjo, kad pasiimtų prizą – Meksiko Miestą. Valturiai pradėjo nuo jo, ir toliau keliavo likusiųjų.
- Bet kuriam, surastam jaunam vampyrui tuoj pat buvo įvykdyta mirties bausmė, ir nuo tada, kiekvienas stengėsi save apsaugoti nuo Benito, Meksikas buvo ištuštintas nuo vampyrų kuriam laikui.
- Volturiai valydavo namus beveik kasmet. Tai kitas jūsų istorijos skyrius, kuris visada bus atsimintas, nors buvo keli liudininkai likę papasakoti į ką tai buvo panašu. Aš kalbėjau su kažkuriu, kuris tai matė iš atstumo, kad atsitiko, kai jie viešėjo Culiacane.

Džasperas suvirpėjo ir aš supratau, kad niekada prieš tai nemačiau jo nei bijančio, nei išgąsdinto. Tai buvo pirmas kartas.

- To pakako, kad užkariavimų karštinė nepasklistų po Pietus. Pasaulio likusieji liko normalūs. Mes esam skolingi Volturiams dėl mūsų gyvenimo dabarties kelio.

- Bet kada Volturiai grįžo į Italiją, išgyvenusieji greitai pastatė Pietuose savo pretenzijas.

- Neužtruko ilgai, kol klanai pradėjo ginčytis vėl. Buvo daug blogo kraujo, jei tu užmiršai pasakymą. Pagausėjo kraujo keršto. Idėjos apie jaunus vampyrus jau sklandė ten, ir kai kurie nepajėgė atsispirti. Vis dėlto, Volturiai nebuvo užmiršti ir pietiniai klanai buvo daug daugiau atsargesni šį kartą. Jaunieji vampyrai buvo atrinkinėjami iš žmonių tarpo daug atsargiau ir labiau treniruojami. Jie tapo atsargesni, ir žmonės nekreipio dėmesio. Jų kūrėjai nesuteikė jokios priežasties Volturiams grįžti.

- Karai tesėsi, bet mažasnėmis skalėmis. Kas nors, dabar ir tada, nueina per toli, žmonių laikraščiuose prasideda spėlionės ir Volturiai turi grįžti ir išvalyti miestą. Bet jie leidžia kitiems, daug atsargesniems, tęsti...

Džasperas įdėmiai žiūrėjo į erdvę.

- Tai štai, kaip buvai pakeistas. – mano supratimas buvo šnibždėjimas.

- Taip. – jis sutiko. – Kai buvau žmogus gyvenau Hiustone, Teksase. Buvau beveik septyniolikos, kai prisijungiau prie Sąjungininkų Armijos 1861 metais. Pamelavau naujokams ir pasakiau, kad man dvidešimt. Buvau pakankamai aukštas, kad prasmukčiau.

- Mano karinė karjera buvo trumpa, bet labai daug žadanti. Žmonės visada... mėgo mane, klausydavo to, ką pasakydavau. Mano tėvas sakė, kad tai charizma. Žinoma, dabar žinau, kad tai turbūt buvo kažkas daugiau. Bet, kad ir kokios buvo priežastys, greitai buvau paaukštintas į aukštesnį rangą, nei daug vyresni, labiau patyrę vyrai. Sąjungininkų Armija buvo nauja ir kovojanti, kad sujungti save, taigi tai žadėjo geras galimybes. Pirmajame Galvestono mūšyje – na, tai buvo daugiau susirėmimas iš tikrųjų – aš buvau jauniausias majoras Teksase, net nežinant mano tikslaus amžiaus.

- Aš buvau atsakingas už moterų ir vaikų evakavimą iš miesto, kai Sąjungos minosvaidžių laivai pasiekė uostą. Prireikė dienos pasiruošti, ir tada išvykau su civilių kolona norėdamas perkelti juos į Hiustoną.

- Prisimenu tą naktį labai aiškiai.

- Mes pasiekėme miestą sutemus. Aš likau iki tada, kai įsitikinau, kad visas būrys saugiai išsidėstęs. Kai tik tai buvo padaryta, pasiėmiau naują arklį ir iškeliavau atgal į Galvestoną. Nebuvo laiko ilsėtis.

- Tik mylią nuo miesto, aptikau tris moteris. Maniau, kad jos atsilikusios ir nulipau pasiūlyti pagalbos. Bet kada galėjau pamatyti jų veidus blankioje mėnulio šviesoje, buvau pritrenktas iki tylos. Jos be jokių klausimų trys buvo pačios gražiausios moterys, kokias buvau matęs.

- Jos visos turėjo tokią blyškią odą, prisimenu, žavėjauosi ja. Net mažutė juodaplaukė mergina, kurios bruožai buvo aiškiai meksikietės, buvo porcelianinė mėnulio šviesoje. Jos atrodė jaunos, visos iš jų, vis dar pakankamai jaunos, vadinti jas merginomis. Žinojau, kad jos nebuvo pasimetusios būrio narės. Būčiau turėjęs prisiminti matęs jas.

- *Jis nelybus.* – Aukščiausia mergina mielai pasakė subtiliu balsu – tai buvo lyg vėjo varpai. Ji turėjo šviesius plaukus ir jos oda buvo sniego baltumo.

- Kita buvo taip pat blondinė, jos oda buvo tik kaip kreida. Jos veidas buvo kaip angelo. Ji palinko prie manęs su pusiau pramerktom akim ir giliai įkvėpė.
- *Mmmm.* – Ji atsiduso. – *Miela.*
- Mažoji smulktė brunetė uždėjo ranką ant merginos ir greitai kalbėjo. Jos balsas buvo per daug švelnus ir muzikalus nei aštrus, bet tai atrodo buvo tai, ką ji ketino pasakyti.
- *Susikaupk, Nete.* – Ji pasakė.
- Visada turėjau gerą nuojautą, kaip žmonės yra susiję vieni su kitais, ir tapo tuoj pat aišku, kad brunetė kažkaip globojo kitas. Jei jos būtų buvusios kariškės, būčiau pasakęs, kad ji aukštesnio rango.
- *Jis atrodo gerai – jaunas, stiprus, pareigūnas...* – brunetė sustojo, ir aš pabandžiau nesėkmingai prakalbti. – *Ir yra kažkas dar... ar jaučiat tai?* – ji paklausė kitų dvejų. – *Jis ... patraukiantis dėmesį.*
- *O taip.* – Netė greitai sutiko, palinkdama vėl link manęs.
- *Kantrybės.* – Brunetė įspėjo ją. – *Noriu jį išsaugoti.*
- Netė piktai pažvelgė, ji atrodė supykusi.
- *Tau geriau būtų tai padaryti, Marija.* – aukštesnioji blondinė vėl kalbėjo. – *Jeį jis tau svarbus – aš jį nužudyčiau dukart, nei išsaugočiau jį.*
- *Taip, padarysiu.* – Marija sutiko. – *Man rimtai šitas patinka. Patrauk Netę šalin. Nenoriu saugoti savo užnugario, kai man reikia susikaupti.*
- Mano plaukeliai pasišaurė ant kaklo, nors net nesupratau nieko, ką gražiosios būtybės sako. Mano instinktai man sakė, kad tai pavojus, kad kai kalbėjo angelas, ji turėjo galvoje žudymą, bet mano sveikas protas nugalėjo instinktus. Aš nemokėjau bijoti moterų, bet tik saugoti jas.
- *Pamedžiokime.* – Netė sutiko entuziastingai, pasiekdama aukščiausiosios ranką. Jos sukosi – jos buvo tokios grakščios! – ir nubėgo link miesto. Jos atrodė beveik skrendančios, jos buvo tokios greitos – jų baltos suknelės plaistėsi už jų kaip sparnai. Sumirksėjau iš susižavėjimo ir jos dingo.
- Atsisukau pažiūrėti į Mariją, kuri stebėjo mane smalsiai.
- Niekada nebuvo prietaringas savo gyvenime. Iki tos sekundės, aš niekada netikėjau vaiduokliais ar kokiom panašiom nesamonėm. Staiga, nebuvo tuo įsitikinęs.
- *Koks tavo vardas, kareivi?* – paklausė manęs Marija.
- *Majoras Džasperas Whitlockas, panele.* – aš išmikčiojau, negalėdamas būti nemandagus su moterimi, net jei jinai buvo vaiduoklis.
- *Aš tikrai tikiu, kad tu išliksi, Džasperai.* – ji pasakė švelniu balsu. – *Turiu gerą jausmą dėl tavęs.*
- Ji priartėjo žingsniu arčiau ir palinko savo galva taip, lyg norėtų mane pabučiuoti. Stovėjau sustingęs savo vietoje, nors mano instinktai man rėkė bėgti.

Džasperas stabtelėjo, jo veidas susimąstęs. – Po kelių dienų. – jis galiausiai pasakė ir aš nebuvo tikra, ar jis turėjo paredaguoti savo istoriją mano labui ar jis reagavo į įtampą, kurią aš galėjau jausti trykstant iš Edvardo. – Buvau supažindintas su savo naujuoju gyvenimu.

- Jų vardai buvo Marija, Netė ir Liusė. Jos drauge dar ilgai nebuvo buvusios – Marija subūrė kitas dvi – visos trys buvo neseniai išgyvenusios praloštą kovą. Jos buvo partnerės dėl patogumo.

- Marija troško revanšo, ir ji norėjo susigražinti savo teritorijas. Kitos troško padidinti jų... bandos žemės, manau galėtum pasakyti. Jos būrė drauge armiją, ir darė tai daug atsargiau nei paprastai. Tai buvo Marijos idėja. Ji norėjo aukčiausios kokybės armijos, taigi ji ieškojo specifinių žmonių, kurie turėtų potencialą. Tada ji mums skyrė, kaip niekam, daug dėmesio, treniravo mus, kad niekas mūsų netrikdytų. Ji mokė mus kautis ir ji mokė mus būti nematomiems tarp žmonių. Kai mes gerai pasirodydavo, mums būdavo atlyginta...

Jis sustojo, redaguodamas vėl.

- Vis dėlto, ji skubėjo. Marija žinojo, kad didžiulė naujagimių jėga pradeda nykti po metų, ir ji norėjo veikti, kol mes stiprūs.

- Kai aš prisijungiau prie Marijos grupės, jų buvo šešiese. Ji pridėjo dar keturis per dvi savaites. Visi buvome vyrai – Marija norėjo karių – ir buvo šiek tiek sunku išsilaikyti nesusikovus tarpusavy. Pirmą kovą koviausi su savo armijos draugais. Buvau greitesnis nei kiti, geresnis kovoje. Marija buvo patenkinta manimi, nors, susierzindavo, kai turėdavo rasti, kuo pakeisti tuos, kuriuos sunaikindavau. Man buvo dažnai atsilyginama, ir tai darė mane stipresnį.

- Marija buvo gera charakterių ekspertė. Ji nusprendė mane paskirti atsakingą už kitus – lyg būčiau paaukštintas. Tai tiksliai tiko mano prigimčiai. Nukentėjusieji krito dramatiškai, ir mūsų skaičius svyravo apie dvidešimt.

- Tai buvo daug atsargiam laikui, kaip gyvenom. Mano gebėjimas, nors dar neaiškus kontroliuoti aplinkinės aplinkos emocijas apie mane, buvo nepaprastai veiksmingas. Greitai pradėjome veikti kartu taip, kaip anksčiau jokie jauni vampyrai nebuvo bendradarbiaavę. Net Marija, Netė ir Liusė galėjo dirbti kartu daug lengviau.

- Marijos meilė man ganėtinau augo – ji pradėjo pasikliauti manimi. Ir, tokiu pat būdu, aš garbinau žemę, kuria ji vaikšto. Neturėjau jokios minties, kad gali būti kitoks gyvenimas. Marija mums sakė, kad gali būti tik toks, ir mes tuo tikėjome.

- Ji prašė manęs jai pasakyti, kai aš ir mano broliai būsime pasiruošę kovoti, ir aš troškau išbandyti save. Pabaigoje aš išvien dirbau su dvidešimt trijų armija – dvidešimt trimis ypatingai stipriais jaunais vampyrais, gerai parengtų ir įgudusių, kaip niekas kitas prieš tai. Marija buvo ekstazėje.

- Mes pasislinkome link Monterėjaus, jos ankstesnių namų, ir ji sukėlė mus prieš jos priešus. Jie turėjo tik devynis jaunus vampyrus ir porą vyresnių, kurie juos kontroliavo. Mes nukovėme juos lengviau, nei Marija galėjo įsivaizduoti, prarasdami tik keturis kovodami. Tai buvo negirdėta pergalė.

- Ir mes buvome gerai parengti. Mes darėme tai nepatraukdami dėmesio. Miestas pasikeitė be jokio žmonių supratimo.

- Sėkmė Mariją darė godžia. Neužtruko ilgai, kol ji nusitaikė į kitus miestus. Pirmais metais ji išplėtė kontroliavimą uždengdama beveik visą Teksasą ir šiaurės Meksiką. Tada atvyko iš pietų kiti ją pašalinti.

Jis dviem pirštais perbraukė per blausius randus ant jo rankos.

- Kova buvo įtempta. Daudelis pradėjo nerimauti, kad pasirodys Volturiai. Iš pirmųjų dvidešimt trijų, aš buvau vienintelis, kuris išgyveno pirmus aštuoniolika mėnesių. Mes kartu ir pralaimėjom ir laimėjom. Netė ir Liusė galiausiai atsisuko prieš Mariją – ir tą mes laimėjome.

- Marija ir aš buvome pajėgūs išlaikyti Monterėjų. Buvo truputį tylos, nors karas tęsėsi. Užkariavimo idėja buvo mirusi, daugiausia dabar buvo keršto ir kivirčų. Tiek daug, kas prarado partnerius, ir tai yra kažkas, ko mūsų rūšis neužmiršo...

- Marija ir aš visada saugojom tuziną ar panašiai jaunų vampyrų pasiruošusius. Jie mažai mums reikė – jie buvo vienkartiniai, jie buvo pastumdėliai. Kai jie peraugdavo naudingumą, mes atsikratydavome jais. Mano gyvenimas tesėsi tuo pačiu smurtiniu modeliu ir metai ėjo. Man nuo visko buvo bloga dar ilgą laiką prieš viskam pasikeičiant...

- Po dešimtmečio, aš išrutuliojau draugystę su jaunu vampyru, kuris išliko naudingas ir išgyveno pirmus tris metus per nesutarimus. Jo vardas buvo Piteris. Jis buvo... civilizuotas – manau, tai tiksliausias žodis. Jis nesimėgavo kova, nors buvo geras joje.

- Jis buvo paskirtas tartis su jaunais vampyrais – kaip auklė jiems, galėtum pasakyti. Tai buvo jo visas darbas.

- Ir tada vėl atėjo laikas išvalymui. Jaunieji vampyrai prarado savo jėgą, jie privalėjo būti pašalinti. Piteriui buvo paskirta padėti man jais atsikratyti. Mes pasiėmėme juos į šalį individualiai, matai, vienas prieš vieną... Tai visada būdavo ilga naktis. Šį kartą jis bandė mane įtikinti, kad kai kurie turi potencialą, bet Marija buvo įsakiusi atsikratyti jais visais. Aš pasakiau jam ne.

- Nors mes buvome pusiaukelėje, ir galėjau jausti, kad tai labai atsilieps Piteriui. Bandžiau nuspręsti, ar nepasiuntus jo atgal ir baigti viską vienam, kai reikalausiu kitos aukos. Mano nuostabai, staiga jis buvo įsiutęs, piktas. Aš susiėmiau, kad ir ką jo nuotaika galėjo pranašauti – jis buvo geras kovotojas, bet jis niekada nebuvo lygiavertis varžovas man.

- Kita vampyrė, kurią pašaukiau buvo moteris, ką tik peržengusi metų ribą. Jos vardas buvo Šarlotė. Jo jausmai pasikeitė, kai ji pasirodė vaizde; jie išdavė jį. Jis pašaukė jai bėgti, ir pasileido už jos. Galėjau juos vyti, bet nedariau to. Pajutau... kad nesu nusiteikęs jo sunaikinti.

- Marija niršo ant manęs dėl to...

- Po penkių metų, Piteris slaptai grįžo pas mane. Jis pasirinko gerą dieną atvykti.

- Marija buvo suklaidinta mano minčių nusiteikimu. Ji niekada nė akimirkos neįjautė depresijos, ir norėjau sužinoti, kodėl aš kitoks. Pradėjau pastebėti nuotaikos pasikeitimą, kai ji būdavo arti manęs – kartais tai buvo baimė... ir pyktis – tie patys jausmai, kurie suteikė man įspėjimą, kai Liusė ir Netė ruošėsi smogti. Aš ruošiau save kaip sąjungininką, savo egzistencijos esmę, kai Piteris grįžo.

- Piteris papasakojo apie savo naują gyvenimą su Šarlote, papasakojo apie galimybes, apie kurias net nebuvau sapnavęs. Per penkis metus, jie nė karto nesikovė, nors ir susitiko daug ką šiaurėje. Su kitais, kurie gali bendrininkauti be pastovaus chaoso.

- Su vienu pokalbiu, jis mane įtikino. Aš buvau pasiruošęs keliauti, ir kažką palengvinti, kad nenužudyčiau Marijos. Aš buvau jos kompanionas daugelį metų, kaip Karlailas ir Edvardas yra kartu, nors ryšys tarp mūsų nebuvo arti stipraus. Kai tu gyveni dėl kovos, dėl kraujo, santykiai, kuriuos tu formuoji yra silpni ir lengvai sulaužomi. Aš pasitraukiau net nežvilgtelėdamas atgal.

- Keliavau su Piteriu ir Šarlote kelis metus, stengdamasis pajusti šitą naują, daug taikesnį pasaulį. Bet liūdesys neblanko. Nesupratau, kas blogai yra su manimi, iki kol Piteris pastebėjo, kad tai pablogėja, kai aš pamedžioju.

- Aš svarsčiau tai. Po tiek daug metų skerdynių ir pjautynių, aš beveik buvau praradęs visą savo žmogiškumą. Aš buvau neginčijamas košmaras, šurpiausias rūšies monstras. Kiekvieną kartą, kai surasdavau kitą žmogišką auką, aš galėdavau pajusti prisiminimų skausmą dėl to kito pasaulio. Stebėdamas jų akis plačias ir besistebiančias dėl mano grožio, galėdavau matyti Mariją ir kitas savo galvoje, kai jos žiūrėjo į mane paskutinę naktį, kai buvau Džasperas Whitlockas. Tai buvo stipriau man - tai pagilindavo prisiminimus – nei bet kam kitam, nes galėjau jausti viską, ką mano grobis jausdavo. Ir išgyvendavau jų emocijas, kai juos žudydavau.

- Tu jau turėjai patirties, kaip galiu veikti emocijas aplink save, Bela, bet svarstau ar tu gali suprasti kaip jausmai kambaryje veikia *mane*. Kiekvieną dieną gyvenu emocijų atmosferoje. Pirmą savo gyvenimo amžių gyvenau kraujo keršto troškimo pasaulyje. Neakykanta buvo mano pastovus partneris. Truputį palengvėjo, kai palikau Mariją, bet vis dar galėjau jausti savo grobio šurpą ir baimę.

- To pradėjo darytis per daug.

- Liūdesys gylėjo ir aš nuklydau nuo Piterio ir Šarlotės. Civilizuoti, kokie jie buvo, jie nejautė tokio bjaurėjimosi, kaip aš pradėjau jausti. Jie tik norėjo taikos nuo kovų. Aš buvau per daug nuvargintas žudymo – žudymo bet ko, net paprasčiausių žmonių.

- Bet vistiek turėjau žudyti. Kokį pasirinkimą turėjau? Bandžiau žudyti kuo rečiau, bet tapdavau per daug ištroškęs ir pasiduodavau. Po amžiaus neatidėliotino pasitenkinimo, suradau savidrausmę... reikalaujančią visų jėgų. Aš vis dar netobulas dėl to.

Džasperas pasiklydo istorijoje, kokia buvau ir aš. Mane nustebino tai, kai jo tuščia išraiška išsilygino į ramią šypseną.

- Buvau Filadelfijoje. Buvo audra, ir aš dienos metu buvau išėjęs – kažkas, dėl ko dar visiškai jaukiai nesijaučiau. Žinojau, kad stovėjimas lietuje, gali pritraukti dėmesį, taigi pasinėriau į mažą pusiau pustuštę pigią užkandinę. Mano akys buvo pakankamai tamsios, kad nė vienas jų nepastebėtų, nors tai reiškė, kad aš išalkęs ir tai mane truputį neramino.

- Ji buvo ten – laukė manęs suprantama. – jis sukikeno kartą. – Ji nušoko žemyn nuo aukštos taburetės nuo baro taip greitai, kaip tik įėjau ir ėjo tiesiai link manęs.

- Tai pritrenkė mane. Nebuvau tikras ar ji nori pulti. Tai buvo vienintelis jos elgesio paaiškinimas. Bet ji šypsojosi. Ir emocijos skildančios iš jos nebuvo nepanašios į jokias, kokias jaučiau anksčiau.

- *Tu privertei mane ilgai laukti.* – ji pasakė.

Nesupratau, kad Alisa atsistojo už manęs.

- Ir tu palenkei galvą, kaip geras Pietietiškas džentelmenas, ir pasakei. – Atsiprašau, panele. – Alisa nusijuokė iš prisiminimų.

Džasperas jai nusišypsojo. – Tu ištiesei savo ranką ir aš paėmiau ją be stabtelėjimo, bandydamas suprasti, ką aš darau. Pirmą kartą per dešimtmetį, patikėjau viltimi.

Džasperas paėmė Alisos ranką, kai kalbėjo.

Alisa išsišiepė. – Man tiesiog palengvėjo. Jau maniau, tu niekada nepasirodysi.

Jie ilgai šypsojosi vienas kitam, ir tada Džasperas atsisuko į mane, su užsitęsusia švelnia išraiška.

- Alisa papasakojo, kad ji matė Karlailą ir jo šeimą. Sunkiai galėjau patikėti, kad toks egzistavimas galimas. Bet Alisa nuteikė mane optimistiškai. Taigi, mes patraukėme jų ieškoti.

- Taip pat velniškai juos išgąsdindami. – Edvardas pasakė, vartydamas jo akis ant Džaspero prieš atsisukdamas man paaiškinti. – Emetas ir aš buvome išvykę medžioti. Džasperas pasirodė, padengtas kovų randų, tempdamas šitą mažą keistuolę. – jis bakstelėjo Alisai juokais. – Kuri pasisveikino su visais vardais, žinojo viską apie juos, ir norėjo žinoti, kuriam kambaryje gali apsigyventi.

Alisa ir Džasperas sutartinai nusijuokė, sopranas ir bosas.

- Kai grįžau visi mano daiktai buvo garaže. – Edvardas tęsė.

Alisa patraukė pečiaus. – Iš tavo kambario atsivėrė gražiausias vaizdas.

Dabar juokėsi visi trys drauge.

- Graži istorija. – pasakiau.

Trys poros akių svarstė klasimą ar aš sveiko proto.

- Turiu galvoje, paskutinė dalis. – aš apgyniau save. – Laiminga pabaiga su Alisa.

- Alisa viską pakeitė. – Džasperas sutiko. – Tai atmosfera, kuria mėgaujuosi.

- Bet akimirka stabtelėjimo įtampoje negalėjo tęstis.

- Armija. – Alisa sušnibždėjo. – Kodėl nepasakei man?

Kiti vėl įsitraukė, ir prirakino akis prie Džaspero veido.

- Maniau būsiu suprastas neteisingai dėl ženklų. Nes kokie motyvai? Kodėl kas nors turėtų kurti armiją Sietle? Čia nėra jokios istorijos, jokio kraujo troškimo. Nėra jokio užkariavimo požiūrio taip pat; niekas neįsivaizdavo čia. Klajokliai pravyksta, bet nė vienas dėl to nesikauna. Niekas nesigina nuo to.

- Bet aš esu tai matęs anksčiau, ir čia nėra jokio paaiškinimo. Sietle yra jaunų vampyrų armija. Nedaugiau dvidešimties manau. Sunkioji dalis yra ta, kad jie yra visiškai neapmokyti. Tai taps tik blogiau ir nedaug užtruks kol įžengs Volturiai. Iš tikrųjų, tai aš nustebintas, kad jie leido tam taip ilgai tęstis.

- Ką mes galime padaryti? – Karlailas paklausė.

- Jeigu mes nenorime Volturių susidomėjimo, turime sunaikinti jaunos vampyrus, ir turėsime tai padaryti labai greitai. – Džaspero veidas buvo griežtas. Žinant jo istoriją dabar, galėjau numanyti kaip šis įvertinimas gali jį trikdyti. – Galiu jus išmokyti kaip. Nebus lengva mieste. Jaunieji nėra susirūpinę dėl slaptumo, bet mes turime būti. Tai ribos mus, kad jie nėra. Gal mes galime juos išvylioti.

- Gal mums to nereikės. – Edvardo balsas buvo šaltas. – Ar kažkam atėjo į galvą, kad vienintelė galima grėsmė rajone, kuri iškvieštų armijos kūrėją yra... mes?

Džaspero akys sysiaurėjo; Karlailas plačiai atsimerkė, sukrėstas.

- Tanios šeima taip pat yra arti. – Esmė pasakė lėtai, nenorinti sutikti su Edvardo žodžiais.

- Jauni vampyrai nesiaubia Anchoragės, Esmė. Manau, neturime atmesti minties, kad mes esame taikiniai.

- Jie neina paskui mus. – Alisa atkakliai patvirtino ir tada sudvejojo. – Arba... jie nežino, kas jie yra. Dar ne.

- Kas tai yra? – Edvardas paklausė, susidomėjęs ir įsitempęs. – Ką tu prisiminei?

- Blikstelėjimus. – Alisa pasakė. – Negaliu aiškiai matyti paveikslo, kai bandau suprasti, kas vyksta, nieko konkrečiau. Bet matau vis tuos keistus švystelėjimus. Bet nepakankama, kad suprasčiau. Lys kažkas keitinėtų jų mintis, judant nuo vieno veiksmo link kito taip greitai, kad negaliu sudaryti gero vaizdo...

- Abejojimas? – Džasperas paklausė su nepatiklumu.

- Nežinau...

- Neabejojimas. – Edvardas suurzgė. – Žinojimas. Kažkas, kas žino, kad tu negali nieko pamatyti, kol nėra priimtas sprendimas. Kažkas, kas slepiasi nuo mūsų. Žaisdamas su kiaurymėm tavo vaizduotėje.

- Kas galėtų žinoti tai? – Alisa sušnibždėjo.

Edvardo akys buvo atšiaurios kaip ledas. – Aras žino tave geriau, nei tu pati save žinai.

- Bet aš žinočiau, jei jie ruoštųsi atvykti.

- Nebent jei jie nenori susitepti savo rankų.

- Paslauga. – Rozali pasiūlė, prakalbėdama pirmą kartą. – Kažkas Pietuose... kas nors, kad jau turi problemų dėl taisyklių. Kažkam, kas turi būti sunaikinti, yra pasiūlyta antra proga – jei jie susitvarkys su šita maža problema... Tai paaiškintų kodėl Volturiai yra lėti atsakyme.

- Kodėl? – Karlailas paklausė, vis dar sukrėstas. – Nėra jokios priežasties Volturiams... -

- Yra. – Edvardas tyliai nesutiko. – Aš nustebintas, kad tai ateina taip greitai, nes kitos mintys buvo stipresnės. Aras savo galvoje, iš vienos pusės mato mane, iš kitos Alisą. Dabartis ir ateitis, beveik visiškai visko žinojimas. Idėjos jėga apsvaigino jį. Maniau tai užtruks ilgiau jam prarasti viltis dėl to plano – jis norėjo jo per daug. Bet taip pat buvo mintis dėl tavęs, Karlailai, dėl mūsų

šeimos, tampančios stipresne ir didesne. Pavydas ir baimė: tu turi... ne daugiau, nei jis turi, bet vistiek, dalykus, kurių jis nori. Jis stengiasi apie tai negalvoti, bet jis negali to visiškai paslėpti. Mintis išrauti konkurenciją buvo ten; be jų pačių, mūsų klanas yra didžiausias, kokį jie yra radę....

Žiūrėjau į jo veidą pasibaisėjusi. Jis niekada man to nepasakojo, bet spėjau, žinau kodėl. Dabar galėjau matyti tai savo galvoje, Aro svajonę. Edvardas ir Alisa juodomis, gražiai krintančiomis mantijomis, einantys kartu su Aru jo pusėje su akimis, šaltomis ir kraujo raudonumo...

Karlailas nutraukė mano budrų košmarą. – Jie yra per daug atsidavę savo misijai. Jie niekada patys nesulaužys taisyklių. Tai eitų prieš viską, dėl ko jie dirba.

- Jie išvalys tai vėliau. Dviguba išdavystė. – Edvardas pasakė nuožmiu balsu. – Jokios žalos nepadaryta.

Džasperas palinko į priekį, purtydamas savo galvą. – Ne, Karlailas teisus. Volturiai nelaužo taisyklių. Beje, tai per daug purvina. Tas... asmuo, ta grėsmė – jie neturi nė menkiausios minties, ką jie daro. Pradedantysis, galiu tai prisiekti. Negaliu patikėti, kad Volturiai yra įtaukti. Bet bus.

Jie atidžiai žiūrėjo į vienas kitą, sustingę su įsitempimu.

- Tai varom. – Emetas beveik suriaumojo. Ko mes laukiam?

Karlailas ir Edvardas apsikeitė ilgais žvilgsniais. Edvardas vienąkart linktelėjo.

- Mums reikės, kad tu mus pamokytum, Džasperai. – Karlailas galiausiai pasakė. – Kaip sunaikinti juos. – Karlailo žandikaulis buvo kietas, bet aš galėjau matyti skausmą jo akyse, kai jis tai pasakė. Niekas daugiau nekentė prievartos kaip Karlailas.

Buvo kai kas, kad trikdė mane, bet negalėjau jo susekti. Aš buvau sustingusi, pritrenkta ir ir mirtinai bijanti. Ir jau, po tuo, galėjau jausti, kad pasigendau kažką svarbaus. Kas labiau paaiškintų šitą netvarką. Kas paaiškintų tai.

- Mums reikės pagalbos. – Džasperas pasakė. – Ar manai Tanios šeima bus pasiruošus...? Kiti penki subrendę vampyrai, padarytų didžiulį skirtumą. Ir tada Keitė ir Elezaras būtų labai naudingi mūsų pusėje. Net būtų lengva, su jų pagalba.

- Mes paklausime. – Karlailas atsakė.

Džasperas pakėlė telefoną. – Mes turime paskubėti.

Niekada nebuvo mačius Karlaiko įgimto ramumo taip virpančio. Jis paėmė telefoną ir nužygiavo link lango. Jis surinko numerį, pakėlė telefoną prie ausies ir padėjo kitą ranką ant stiklo. Jis žiūrėjo į ūkanotą rytą su skausminga ir prieštaringa išraiška.

Edvardas pamėmė mano ranką ir timptelėjo mane link baltos sofos. Atsisėdau šalia jo, atidžiai žiūrėdama į jo veidą, kai jis žiūrėjo į Karlailą.

Karlailo balsas buvo žemas ir greitas, sunku išgirsti. Išgirdau kaip jis pasisveikino su Tania, ir taip greitai prabėgo pro situaciją, kad man buvo neįmanoma suprasti daug, nors galėjau pasakyti, kad Aliaskos vampyrai neįgnoruoja, kas vyksta Sietle.

Tada kažkas pasikeitė Karlailo balse.

- O. – jis pasakė, su aštrumu savo balse. – Mes nesuvokėme... kad Irina taip jaučiasi.

Edvardas sudejavo šalia manęs ir užmerkė akis. – Velnias. Prakeiktas Lorenas, kad ir kurioj giliausioj pragaro duobėj bebūtų.

- Lorenas? – sušnibždėjau, mano veidas ištuštėjo nuo kraujo, bet Edvardas neatsakė, susitelkdamas į Karlailo mintis.

Mano trumpas susitikimas su Lorenu šį pavasarį nebuvo tai, ką buvau išblukinus ar pritemdžius savo mintyse. Vis dar prisimenu kiekvieną žodį, kurį jis man pasakė prieš Džeikobo gaujai įsiterpiant.

Aš iš tikrųjų atvykau čia dėl paslaugos jai...

Viktorija. Lorenas buvo jos pirmas manevras – ji siuntė jį pastebėti, kaip sunku būti prie manęs prisigauti. Jis neišgyveno prieš vilkų prisistatymą.

Nors jis palaikė jo senus ryšius su Viktorija po Džeimso mirties, jis taip pat surado ir naujų santykių. Jis išvyko gyventi į Aliaską su Tanios šeima – Tania, braškinė blondinė – su artimiausiais Kalenų draugais vampyrų pasaulyje, praktiškai, šeima ir artimieji. Lorenas su jais išbuvo beveik metus iki savo mirties.

Karlailas vis dar kalbėjo, jo balsas ne visai prašantis. Įtikinantis, bet su aštrumu. Staiga, aštrumas nugalėjo įtikinamumą.

- Nėra klausimų dėl šito. – Karlailas pasakė griežtu balsu. – Mes turime paliaubas. Mes nesulaužėme jos, ir nė vienas nesulaužisime. Apgailestauju girdėdamas tai... Žinoma. Mes tik turime padaryti, ką galime geriausio.

Karlailas uždarė telefoną dar prieš sulaukdamas atsakymo. Jis toliau žiūrėjo į tirštą rūką.

- Kokios problemos? – Sumurmėjo Emetas Edvardui.

- Irina buvo labiau įsipainiojusi su mūsų draugu Lorenu, nei mes manėm. Ji laiko pagiežą prieš vilkus, kad jie sunaikino jį gelbėdami Belą. Ji nori... – jis sudvejojo, nuleisdamas akis į mane.

- Tęsk. – pasakiau ramiai kaip tik galėjau.

Jo akys susispaudė. – Ji nori keršto. Nugriauti gaują. Jie mainys savo pagalbą į mūsų prašymą.

- Ne! – aš aiktelėjau.

- Nesijaudink. – jis pasakė man plokščiu balsu. – Karlailas niekada su tuo nesutiks. – Jis sudvejojo, tada atsiduso. – Ir aš ne. Lorenas atvyko. – tai buvo beveik urzgimas. – Ir aš skolingas vilkams už tai.

- Tai negerai. – Džasperas pasakė. – Tai per daug lygi kova. Mes galime pasikelti įgudžius, bet ne skaičius. Mes turėtume laimėti, bet už kokia kainą? – Jo įtemptos akys nuslydo ant Alisos veido ir vėl atgal.

Norėjau garsiai suklykti, kai supratau, ką Džasperas turėjo galvoje.

Mes turime laimėti, bet mes turėtume prarasti. kažkas neišgyventų.

Aš apsidairiau kambaryje į jų veidus – Džasperas, Alisa, Emetas, Rauz, Esmė, Karlailas...
Edvardas – mano šeimos veidai.

14. PAREIŠKIMAS

- TU TURBŪT NERIMTAI. – PASAKIAU TREČIADIENIO popietę. – Tu visiškai netekai proto.
- Sakyk, ką nori apie mane. – Alisa atsakė. – Vakarėlis vistiek vyks.

Žiūrėjau į ją, mano akys buvo tokios plačios su nepasitikėjimu, kad galėjo iškristi ant mano pietų padėklo.

- O, nurink, Bela. Nėra priežasties užbaigti visko. Beje, kvietimai jau išsiųsti.
- Bet... tu... aš... beprotybė. – suburbuliavau.
- Tu jau nupirkai man dovaną. – ji priminė man. – Tau nereikia daryti nieko kito, tik pasirodyti.

Aš dėjau visas pastangas nuraminti save. – Su viskuo, kas dabar vyksta, vakarėlis yra sunkiai derantis.

- Mokyklos baigimas yra tai, kas vyksta, ir vakarėlis yra toks derantis, tai beveik passé.
- Alisa!

Ji atsiduso ir pasistengė būti rimta. – Yra keli dalykai, kuriems turime gauti sutikimą dabar, ir tai užtruks truputį laiko. Kaip ilgai mes čia sėdėsime ir lauksime, mes galime gerai paminėti ką nors įdomaus. Tu baigi vidurinę mokyklą – pirmą kartą – vieną kartą. Tu nebebūsi žmogumi, Bela. Tai yra tik kartą pasitaikantis šūvis.

Edvardas, tylėjęs per mūsų trumpą ginčą, mestelėjo jai įspėjamą žvilgsnį. Ji iškiso jam savo liežuvį.

Ji buvo teisi – jos švelnus balsas niekada nepersinešė valgyklos vapenimų. Ir nė vienas negalėjo suprasti reikšmių slypinčių už jos žodžių.

- Kokie keli dalykai, kuriems turime gauti sutikimą? – paklausiau, nepriimdama atitraukimo.

Edvardas atsakė žemu balsu. – Džasperas mano, kad galėtume pasinaudoti kai kuria pagalba. Tamos šeima ne vienintelis pasirinkimas, kurį turime. Karlailas bando susekti kelis senus draugus, ir Džasperas bando surasti Piterį ir Šarlotę. Jis svarsto pasikalbėti su Marija... bet niekas iš tikrųjų nenori įtraukti pietiečių.

Alisa švelniai sudrebėjo.

- Neturėtų būti sunku juos įtikinti. – jis tęsė. – Niekas nenori vizito iš Italijos.
- Bet tie draugai – jie nėra... vegetarai, taip? – aš protestavau, pavartodama Kalenų ironišką savęs vadinimą.
- Ne. – Edvardas atsakė, staiga neraiškiai.

- Čia? Forkse?

- Jie yra draugai. – Alisa patikino mane. – Viskas bus gerai. Nesijaudink. Ir tada, Džasperas turi išmokyti mus kaip eliminuoti jaunos vampyrus...

Edvardo akys pagyvėjo nuo to, ir trumpa šypsena nušvietė jo veidą. Mano skandis staiga pasijautė lyg pilnas aštrių, mažyčių ledo šukių.

- Kada jūs vykstate? – paklausiau tuščiu balsu. Negalėjau pakelti to – minties, kad kažkas gali negrižti. Kas jei tai bus Emetas, toks drąsus ir negalvojančias, kad jis niekada nebuvo nė kiek atsargus? Arba Esmė, tokia miela ir motiniška, kad net negalėjau įsivaizduoti jos kaunantis? Arba Alisa, tokia mažutė, tokia gležnai atrodanti? Arba... bet net negalėjau pagalvoti apie vardą, svarstydamą galimybes.

- Po savaitės. – Edvardas pasakė kasdienišku tonu. – Mums turėtų pakakti tiek laiko.

Ledinės šukės susiojosi nepatogiai mano skandyje. Staiga mane supykino.

- Tu atrodei kažkaip žalia, Bela. – Alisa pastebėjo.

Edvardas apkabino mane ir prisitraukė tvirčiau prie jo pusės. - Viskas bus gerai, Bela. Pasitikėk manim.

Žinoma, pagalvojau sau. Pasitikėti juo. Jis nebus tas, kuris turės sėdėti ir jaudintis ar grįš jo gyvavimo esmė namo ar ne.

Ir tuomet tai atėjo man į galvą. Gal man nereikia sėdėti nuošaly? Savaitė buvo daugiau nei pakankamai laiko.

- Jūs ieškote pagalbos. – pasakiau lėtai.

- Taip. – Alisos galva pakilo į šoną, kai ji apdorojo mano tono pasikeitimą.

Žiūrėjau tik į ją, kai atsakiau. Mano balsas buvo nedaug garsesnis už šnabždėjimą. – Galiu padėti.

Edvardo kūnas staiga tapo nelansktus, jo rankos per tvirtai mane apkabino. Jis iškvėpė, ir garsas buvo kaip šnypštimas.

Bet tai buvo Alisa, vis dar rami, kuri atsakė. – Tai tikrai nebūtų naudinga.

- Kodėl ne? – ginčijausi, galėjau girdėti neviltį savo balse. - Aštuoni geriau nei septyni. Yra daugiau, nei užtektinai laiko.

- Nėra pakankamai laiko, Bela, padaryti tave naudinga. – ji šaltakraujiškai nesutiko. – Ar atsimeni kaip Džasperas apibūdino jaunos vampyrus? Tu nebūtum gera kovoje. Tu negalėtum kontroliuoti savo instinktų, ir tai tave paverstų lengvu taikiniu. Ir tada Edvardas būtų sužeistas bandydamas tave apsaugoti. – Ji sudėjo savo rankas ant krūtinės, patenkinta savo nenuginčijama logika.

Ir žinojau, kad ji teisi, kai ji viską taip pateikė. Aš įkritau į savo vietą, mano staigi viltis buvo nugalėta. Šalia manęs, Edvardas atsipalaidavo.

Jis sušbibždėjo ir priminė man į ausį. – Ne todėl, kad tu išsigandus.

- O. – Alisa pasakė, ir sumišimas pasirodė jos veide. Tada jos išraiška tapo paniurusi. – Nekenčiu paskutinių minučių atsisakymų. Taigi, tai sumažina vakarėlio dalyvių skaičių iki šešiasdešimt penkių...

Šešiasdešimt penkių! Mano akys išsiplėtė vėl. Neturėjau tiek daug draugų. Ar išvis kada pažinojau tiek žmonių?

- Kas išbraukiamas? – Edvardas pasidomėjo, nekreipdamas į mane dėmesio.

- Renė.

- Ką? – aiktelėjau.

- Ji ruošėsi tave nustebinti mokyklos baigimo proga, bet kažkas blogo nutiko. Gausi žinutę, kai grįši namo.

Akimirką, aš tiesiog leidau sau pasimėgauti palengvėjimu. Kad ir kas blogai atsitiko mano mamai, aš būsiu tam amžinai dėkinga. Jeigu ji atvyktų į Forksą dabar...net nenorėjau apie tai galvoti. Mano galva būtų sprogo.

Žinutės švieselė švietė, kai grįžau namo. Mano palengvėjimas dar kartą išplatėjo, kai išklausiau savo mamos pasakojimą apie Filo nelaimingą atsitikimą aikštėje – kol buvo rodomos skaidrės, jis susipainiojo su gaudykle ir susilaužė savo šlaunikaulį, jis yra visiškai priklausomas nuo jos, ir ji niekaip negali jo palikti. Mano mama vis dar apgailestavo, kai žinutė nutrūko.

- Na, tai vienas. – atsidusau.

- Vienas kas? – Edvardas paklausė.

- Vienas žmogus, dėl kurio neturėsiu nerimauti, jog bus nužudytas.

Jis pavartė savo akis.

- Kodėl jūs su Alisa nenorite to priimti rimtai? – pasiteiravau. – Tai rimta.

Jis nusišypsojo. – Pasitikėjimas.

- Nuostabu. – suniurnėjau. Pakėliau ragelį ir surinkau Renės numerį. Žinojau, kad tai bus ilgas pokalbis, bet taip pat žinojau, kad neturiu prisidėti daug.

Aš tik klausiau ir raminau kiekvieną kartą, kai tik galėdavau įterpti žodį: aš nesu nusivylus, aš nepykstu, aš neįskaudinta. Ji geriau būtų koncentravusis geriau padėti Filui. Aš perėjau prie savo „perduok greičiau pasveikti“ Filui ir pažadais paskambinti ir papasakoti kiekvieną smulkiają detalę iš Forkso Vidurinės mokyklos išleistuvių. Tada pasinaudojau savo beviltiška būtinybe mokytis egzaminams, kad galėčiau padėti ragelį.

Edvardo kantrybė buvo begalinė. Jis mandagiai laukė per visą pokalbį, tik žaisdamas su mano plaukais ir šypsodamasis, kai pakeldavau akis. Tai buvo turbūt paviršutiniška pastebėti tokius dalykus, kai aš turėjau tiek daug svarbesnių dalykų apie kuriuos galvoti, bet jo šypsena vis dar pašalino mano kvėpavimą. Jis buvo toks gražus, kad tai sunkiai leisdavo galvoti apie ką kitą, sunku susitelkti į Filo bėdas ar Renės apgailestavimus, ar priešiškas vampyrų armijas. Aš buvau tikrai žmogus.

Taip greitai, kai tik baigiau pokalbį, nutipenau pirštų galais pabučiuoti jį. Jis apkabino rankomis mano liemenį ir pakėlė ant virtuvės spintelės, taigi man nereikėjo toli siekti. Tai tiko man. Aš surakinau savo rankas ant jo kaklo ir išsilydžiau jo šaltoje krūtinėje.

Per greitai, kaip visada, jis atsitraukė.

Aš nutaisiau savo veide nepatenkintą išraišką. Jis nusijuokė ir mano išraiškos, kai jis išlaisvino save iš mano rankų ir kojų. Jis atsirėmė ant spintelės šalia manęs, uždėdamas ranką lengvai ant mano pečių.

- Žinau, kad tu manai, jog turiu kokią idealią, nepalenkiamą savikontrolę, bet tai iš tikrųjų ne gaubtas.

- Norėčiau. – atsidusau.

Ir jis atsiduso taip pat.

- Rytoj, po mokyklos. – jis pasakė pakeisdamas temą. – Vyksiu medžioti su Karlailu, Esmė ir Rozali. Tik kelioms valandoms – laikysimės netoliese. Alisa, Džasperas ir Emetas turėtų sugebėti tave apsaugoti.

- Ui! – suniurnėjau. Rytojus pirma egzaminų dieną, ir buvo likusi tik pusė dienos. Aš turėjau skaičiavimus ir istoriją – vienintelius sunkumus, mano išsidėstyme – taigi aš turėsiu beveik visą dieną be jo, nieko nedaryti, tik nerimauti. – Nekenčiu būti prižiūrima kaip vaikas išvažiavus tėvams.

- Tai laikina. – Jis pažadėjo.

- Džasperas bus nuobodus. Emetas juoksis iš manęs.

- Jie elgsis kaip tik gali geriausiai.

- Tai jau. – suniurnėjau.

Ir tada man į galvą atėjo vienas dalykas, kad yra kita galimybė be auklių. – Žinai... Nebuvau La Puše nuo laužų vakarėlio.

Stebėjau jo veidą atsargiai be visiškai jokių emocijų pasikeitimų. Jo akys šiek tiek įsitempė.

- Man ten bus pakankamai saugu. – priminiau jam.

Jis pamastė kelias sekundes. – Tu tikriausiai teisi.

Jo veidas buvo ramus, bet truputį per lygus. Jau norėjau klausti ar jis nori, kad aš pasilikčiau čia, bet tada pagalvojau apie tai, kad dar ne visi Emeto pajuokimai išdalinti ir pakeičiau temą. – Ar tu jau alkanas? – paklausiau, siekdama perbraukti šviesių šešėlių po jo akimis. Jo rainelės vis dar buvo giliai auksinės.

- Nelabai. – atrodė, kad ji nenori atsakyti, ir tai nustebino mane. Laukiau paaiškinimo.

- Mes norime būti stiprūs kiek įmanoma. – jis paaiškino, vis dar nenoriai. – Mes turbūt medžiosime kelyje, ieškodami didžiojo žaidimo.

- Tai daro jus stipresnius?

Jis ieškojo kažko mano veide, bet nerado nieko tik smalsumą.

- Taip. – Jis galiausiai pasakė. – Žmogaus kraujas daro mus stipriausiais, nors tik nežymiai. Džasperas galvojo apie sukčiavimą, bet jis to nesiūlė. Jis žinojo, ką Karlailas pasakys.

- Ar tai padėtų? – paklausiau tyliai.

- Tai nesvarbu. Mes nekeisime to, kas esame.

Aš susiraukiau. Jei kas nors padėtų, kad ir pranašumas... ir tada suvirpėjau, suprasdama, kad aš norinti nepažįstamo mirties, kad apsaugoti jį. Buvau pritrenkta savęs, bet nevisiškai galinti paneigti tai taip pat.

Jis vėl pakeitė temą. – Štai dėl ko jie yra tokie stiprūs, žinoma. Jauni vampyrai yra pilni žmogaus kraujo, veikiančio su pasikeitimu. Jis užsibūna audiniuose ir stiprina juos. Jų kūnai jį naudoja lėtai, kaip Džasperas sakė, jėga pradeda mažėti maždaug po metų.

- Kokia stipri aš būsiu?

- Jis išsišiepė. – Stipresnė nei aš.

- Stipresnė nei Emetas?

Jo išsišiepimas dar padidėjo. – Taip. Padaryk man paslaugą ir iškviesk jį į rankos lenkimo varžybas. Tai būtų jam gera patirtis.

Aš nusijuokiau. Tai skambėjo taip absurdiškai.

Tada atsidusau ir nulipau nuo spintelės, todėl, kad nebegalėjau daugiau to atidėlioti. Turėjau kalti, ir kalti sunkiai. Laimei, turėjau Edvardo pagalbą, ir Edvardas buvo puikus repetitorius, nuo tada, kai jis žino viską. Supratau, kad mano didžiausia problema bus tiesiog susitelkti į testą. Jeigu savęs nestebėsiu, galiu baigti savo istorijos rašinį vampyrų karu Pietuose.

Padariau sau pertrauką paskambinti Džeikobui, ir Edvardas atrodė jautėsi taip pat gerai, kaip man kalbantis su Rene. Jis vėl žaidė su mano plaukais.

Nors buvo dar tik popietės vidurys, mano skambutis pažadino Džeikobą, ir jis iš pradžių buvo niurzgus. Jo linksmumas pakilo, kai tik paklausiau jo ar galiu apsilankyti kitą dieną. Kvileutų mokykla jau buvo vasaros atostogose, taigi jis man pasakė ateiti anksti kaip tik galėsiu. Aš buvau patenkinta turėdama kitą galimybę nei auklės. Buvo šiek tiek garbingiau praleisti dieną su Džeikobu.

Tas garbingumas vėl pradingo, kai Edvardas pareikalavo vėl mane nuvežti prie ribos, lyg būčiau vaikas perduodamas globėjui.

- Tai kaip manai tau pasisekė su egzaminais? – Edvardas paklausė manęs kelyje, užmegzdamas mažą pokalbį.

- Istorija buvo lengva, bet nežinau dėl skaičiavimų. Toks jausmas, kad aš tikriausiai neišlaikiau.

Jis nusijuokė. – Aš tikras, kad tu viską padarei gerai. Arba, jei tu labai jaudiniesi, galiu papirkti poną Varnerį, kad parašytų tau A.

- Hm, ačiū, bet gal ne.

Jis nusijuokė vėl, bet staiga sustojo, kai mes užsisukom už posukio ir pamatė raudoną mašiną laukiant, jis piktai susiraukė susikaupdamas, ir kai pastatė mašiną atsiduso.

- Kas blogai? – paklausiau uždėjus ranką ant durų.

Jis papurtė savo galvą. – Nieko. – Jo akys buvo siauros, kai jis žiūrėjo pro priekinį langą link kitos mašinos. Mačiau tą žvilgsnį prieš tai.

- Tu *nesiklausai* Džeikobo, ar ne? – aš apkaltinau.

- Nėra lengva, kai jis taip šaukia.

- O. – galvojau apie tai puse sekundės. – Ką jis šaukia? – sušnibždėjau.

- Aš visiškai tikras, kad jis tai pats užsimins. – Edvardas pasakė ironišku tonu. Jau turėjau prispausti jį prie svarstomos problemos, bet Džeikobas pasignalizavo – du, greitus, nekantrius signalus.

- Tai nemandagu. – Edvardas suurzgė.

- Tai Džeikobas. – atsidusau ir išskubėjau dar prieš tai, kai Džeikobas padarys ką nors, kas tikrai privers Edvardo dantis pasirodyti.

Pamojavau Edvardui, dar prieš įlipant į Rabbit, ir iš to atstumo tikrai atrodė, kad jis tikrai liūdnas dėl signalo dalykų... arba to apie ką Džeikobas galvojo. Bet mano akys buvo silpnos ir visada klysdavo.

Norėjau, kad Edvardas galėtų ateiti. Norėjau juos abu priversti išlipti iš automobilių ir paspaustu vienas kitam rankas, ir būtų draugai – būti Edvardas ir Džeikobas, o ne *vampyras* ir *vilkolakis*. Lyg vėl turėčiau tuos užsisipyrusius magnetus savo rankose, ir bandyčiau sujungti juos kartu, bandydama pakeisti gamtos galią...

Atsidusau ir išokau į Džeikobo automobilį.

- Sveika, Bele. – Džeikobo tonas buvo linksmas, bet balsas besitempiantis. Tyrinėjau jo išraišką, kai jis važiavo keliu, važiuodamas truputį greičiau nei aš, bet lėčiau nei Edvardas, į La Pušą.

Džeikobas atrodė kitaip, gal net sergantis. Jo vokai buvo užkrite, ir veidas perkreiptas. Jo susitaršę plaukai kyšojo į skirtingas puses; beveik iki jo smakro kai kuriose vietose.

- Ar tau viskas gerai, Džeikai?

- Tik pavargęs. - jis sugebėjo pasakyti prieš nusižiovaujant. Kai jis baigė, tada paklausė. – Ką nori daryti šiandien?

Žiūrėjau į jį akimirka. – Gal dabar važiuojame pas tave. – pasiūliau. Neatrodė, kad jis buvo pasirošęs dar kam nors. – Vėliau galėsime pasivažinėti motociklais.

- Žinoma žinoma. – jis pasakė, nusižiovaudamas vėl.

Džeikobo namai buvo tušti, ir tai buvo keista. Supratau, kad galvojau, kad Bilis arti nuolatinės įrangos čia.

- Kur tavo tėtis?

- Jis pas Cleanwaterius. Jis ten dažnai būna, nuo tada, kai Haris mirė. Sju labai vieniša.

Džeikobas atsisėdo ant senos sofos, kuri buvo neką didesnė už dvivietį fotelį, ir susispaudė prie krašto padarydamas man vietos.

- O. Tai gražu. Vargšė Sju.

- Aha... Ji turi šiokių tokių problemų... – Jis sudvejojo. – Su savo vaikais.

- Žinoma, Setui ir Lėjai turėtų būti sunku praradus tėtį...

- Aha. – Jis sutiko, pasimetęs mintyse. Jis paėmė pultelį ir spragtelėjo link televizoriaus, atrodo net apie tai negalvodamas. Jis nusižiovavo.

- Kas tau, Džeikai? Atrodai kaip zombis.

- Miegojau tik dvi valandas praeitą naktį, ir dar keturias užpraeitą naktį. – Jis man pasakė. Jis ištiesė savo ilgą ranką lėtai ir aš galėjau girdėti trakstelint jo sąnarius, kai jis juos sulenkė. Jis patogiai padėjo savo ranką ant sofos viršaus už manęs ir atlošė savo galvą link sienos. – Aš išsekęs.

- Kodėl nemiegojai? – Paklausiau.

Jis nutaisė veidą. – Semui buvo sunku. Jis nepasitiki tavo kraugeriais. Turėjau dvigubą pamainą per dvi savaites, ir niekas man dar neužkliuvo, bet jis vis dar nepasitiki. Taigi, dabar aš vienas.
- Dviguba pamaina? Tai dėl to, kad tu stebi ir mane? Džeikai, tai klaidinga. Tu turi miegoti. Man viskas bus gerai.

- Nieko čia sunkaus. – Jo akys tapo daug budresnės. – Ei, ar tu ką sužinojai apie tą, kuris buvo tavo kambary? Ar yra kas naujo?

Nekreipiau dėmesio į antrą klausimą. – Ne, nieko nesužinojome apie, aaaa, mano lankytoją.

- Tada sukiosiuos aplinkui. – Jis pasakė, kai jo akys užsimerkė.

- Džeikai... – aš pradėjau verkšlenti.

- Ei, tai mažiausia, ką galiu padaryti – aš pasisiūliau amžinai vergauti, prisimeni. Aš tavo vergas gyvenimui.

- Nenoriu vergo.

Jo akys neatsimerkė. – Tai ko tada nori, Bela?

- Noriu savo draugo Džeikobo – ir nenoriu jo pusiau mirusio, sužeisto dėl kelių klaidingų pasikėsimų.

Jis nutraukė mane. – Žiūrėk į tai tokiu keliu – aš tikiuosi, kad galiu surasti vampyrą, kurį man leistina nužudyti, gerai?

Neatsakiau. Jis vis dirsčiojo į mano reakciją.

- Juokauju, Bela.

Žiūrėjau į televizorių.

- Taigi, turi kokių ypatingų planų kitai savaitei? Tu baigi mokyklą. Oho. Tai kažkas. – Jo balsas tapo plokščias ir jo veidas vis dar nuleistas, atrodė išvargęs, jo akys vis dar užmerktos vėl – ne iš išsekimo šį kartą, bet dėl paneigimo. Supratau, kad mokyklos baigimas vis dar turėjo jam šturpą keliančią reikšmę, nors mano ketinimai dabar buvo sužlugdyti.

- Jokių ypatingų planų. – pasakiau atsargiai, tikėdamasi, kad jis išgirs nuraminimą mano žodžiuose be jokio detalesnio paaiškinimo. Nenorėjau dabar to pradėti. Dėl vieno dalyko, jis neatrodė pasirengęs sudėtingiems pokalbiams. O kitas, žinojau, jis perskaitys per daug mano nuogaštavimuose. – Alisa myli vakarėlius, ir pasikvietė visą miestą į savo namus. Turėtų būti siaubinga.

Jo akys atsimerkė, kai aš kalbėjau ir palengvėjusi šypsena pavertė jo veidą mažiau išsekusį. – Aš negavau pakvietimo. Aš įskaudintas. – Jis paerzino.

- Manyk, kad esi pakviestas. Tai, kaip manau, yra mano vakarėlis, taigi, turbūt galiu kviestis ką noriu.

- Ačiū. – jis pasakė sarkastiškai, jo akys vėl užsimerkė.

- Norėčiau, kad ateitum. – pasakiau be jokios vilties. – Būtų smagiau. Man, turiu galvoje.

- Žinoma žinoma. – jis sumurmėjo. – Būtų labai... išmintinga... – jo balsas nutilo.

Po kelių minučių, jis užknarkė.

Vargšas Džeikobas. Studijavau jo sapnuojantį veidą, ir man patiko, ką mačiau. Kol jis miegojo, visos gynybos ir pykčio žymos išnyko, ir staiga, jis tapo berniuku, kuris buvo mano geriausias draugas, prieš visas vilkolakiškas nesamones pasipainiojusias jo kelyje. Toks, jis atrodė daug jaunesnis. Jis atrodė kaip mano Džeikobas.

Aš patogiai įsitaisiau ant sofos, išlaukdama, kol jis pasnaus, tikėdamasi, kad pamiegos kurį laiką, ir susigrąžins, ką prarado. Perjunginėčiau kanalus, bet nieko gero nerodė. Palikau įjungtą gaminimo šou, mąstydamą, kai žiūrėjau, kad niekada nededu tiek daug pastangų Čarljo vakarienei. Džeikobas ir toliau knarkė, vis garsėdamas. Aš padidinau televizoriaus garsą.

Buvau keistai atsipalaidavus, beveik taip pat mieguista. Šitas namas atrodė daug saugesnis nei mano, gal todėl, kad niekas niekada čia manęs neieškojo. Aš susiraičiau ant sofos ir mažiau ar man pačiai nenusūsti. Gal ir reikėtų, bet Džeikobo knarkimo nebuvo įmanoma pritildyti. Taigi, vietoj miego, pasirinkau paklajoti savo mintims.

Egzaminai baigėsi, ir dauguma iš jų buvo vieni juokai. Skaičiavimai viena išimtis, jau buvo praėję, išlaikyti ar ne.

Mano vidurinės mokyklos mokslai jau buvo baigti. Ir aš rimtai nežinojau kaip dėl to jaučiuosi. Negalėjau į tai žiūrėti objektyviai susiedama tai, su tuo, kad mano žmogiškasis gyvenimas baigiasi.

Aš galvojau, kaip ilgai Edvardas planavo vartoti „ne todėl, kad tu išgąsdinta“ dingstį. Man kartais reikėjo nuleisti savo kojas.

Jei aš mąstyčiau praktiškai, žinau, kad vertėtų paprašyti Karlailo mane pakeisti iškart, kai tik baigsiu mokyklą. Forksas jau buvo arti tapimo karo zona. Ne, Forksas buvo karo zona. Jau nekalbu apie... tai būtų gera priežastis praleisti išleistuvių vakarėlį. Nusišypsojau sau, kai mažiau apie pačias nereikšmingiausias priežastis pakeitimui. Kvailos... bet vistiek įtikinamos.

Bet Edvardas buvo teisus – ar dar nebuvo pasiruošus.

Ir nenorėjau būti praktiška. Norėjau, kad tai būtų Edvardas. Tai nebuvo racionalus sprendimas. Aš buvau tikra – maždaug po dviejų sekundžių, kai kažkas įkas man, ir nuodai pradės deginti mano venomis – man tikrai nebus svarbu, kas tai padarė. Taigi, tai neturėjo jokio skirtumo.

Buvo sunku apibūdinti, net sau, kodėl tai turi reikšmės. Buvo kažkas, kodėl jis vienintelis galėtų pakeisti – norėti išlaikyti mane pakankamai, kad jis tiesiog leistų man būti pakeistai, jis elgsis, kad mane išsaugotų. Tai buvo vaikiška, bet man patiko mintis, kad jo lūpos bus paskutinis geras dalykas, kurį jausiu. Dar labiau gėdingas, tai, ko niekada nepasakyčiau garsiai, norėjau, kad jo nuodai apnuodytų mano organizmą. Tai paverstų mane priklausoma nuo jo matomu, kiekybiškai įvertinamu keliu.

Bet žinojau, kad jis bus prilipęs prie savo santuokos plano, kaip klėjai – nes atidėliojimas buvo aiškiai, ko jis norėjo ir dirbo dėl to seniai. Bandžiau įsivaizduoti sakydama tėvams, kad išteku šią vasarą. Pasakau Andželai ir Benui, ir Maiklui. Negalėjau. Negalėjau galvoti apie žodžius, kuriuos pasakyčiau. Būtų lengviau jies pasakyti, kad tampu vampyre. Ir buvau tikra, kad net mano mama – jei pasakyčiau visas tiesos detales – daug labiau priešintųsi mano vedyboms, negu tapimui vampyre. Išsivėpiau sau, kai bandžiau įsivaizduoti jos pritrenktą išraišką.

Tada, tik po sekundės, pamačiau seną keistą viziją su Edvardu ir manimi besisupančius verandos supynėse, dėvėdami drabužius iš kitokio tipo pasaulio. Pasaulio, kuriame niekas nebūtų nustebintas jei mūvėčiau jo žiedą ant savo piršto. Paprastesnė vieta, kur meilė būtų nustatoma paprastesniais būdais. Vienas plius vienas lygu du...

Džeikobas atsiprunkštė ir nusivertė nuo savo pusės. Jo rankos nukaro už sofos galo ir prispaudė mane prie jo kūno.

Šventoji varna, bet jis buvo sunkus. Ir *karštas*. Tai alpino jau po kelių sekundžių.

Bandžiau išslysti iš po jo rankų jo nepažadinant, bet turėjau truputį pastumti, kai jo ranka nukrito nuo manęs, ir jo akys atsimerkė. Jis pašoko ant kojų apsižvalgydamas nerimastingai.

- Kas? Kas? – jis paklausė nesiorientuodamas.

- Tai tik aš, Džeikai. Atsiprašau, kad prikėliau tave.

Jis atsisuko į mane, sumirksėjo ir sutriko. – Bela?

- Sveikas, miegaliau.

- O, žmogau! Ar aš užmigau? Kiek ilgai miegojau?

- Pamečiau skaičių.

Jis įgriuvo vėl į sofą šalia manęs. – Oho. Tikrai atsiprašau dėl to.

Aš paplekšnojau jo plaukus bandydama išlyginti laukinę netvarką. – Nesijausk blogai. Džiaugiuosi, kad bent kiek pamiegojai.

Jis nusižiovavo ir pasiražė. – Aš mažai naudingas šiomis dienomis. Nenuostabu, kad Bilis vis išėina. Aš toks nuobodus.

- Tau viskas gerai. – patikinau jį.

- Hm, einame į lauką. Man reikia pasivaikščioti arba vėl smigsiu.

- Džeikai, eik vėl miegoti. Man viskas gerai. Paskambinsiu Edvardui, kad atvažiuotų manęs pasiimti. – kai kalbėjau paplekšnojau sau per kišenes, ir supratau, kad jos tusčios. – Po perkūnais! Turėsiu pasiskolinti tavo telefoną. Manau savo palikau automobilyje. – pradėjau stotis.

- Ne! – Džeikobas primygtinai pareikalavo, pačiupdamas mano ranką. – Ne, pasilik. Negaliu patikėti, kad iššvaisčiau šitiek laiko.

Jis truktelėjo mane iš sofos, kai kalbėjo ir tada nuvedė link lauko durų, nunarindamas savo galvą, kaiėjo pro duris. Daug pašaltėjo, kol Džeikobas miegojo, oras buvo nepaaiškinamai šaltas. Turbūt audra artėjo. Atrodė, lyg būtų vasaris, o ne birželis.

Žiemiškas oras atrodo Džeikobą pavertė budresniu. Jis nužingsniavo į priekį nuo namų, ir tempė mane su savimi.

- Aš idiotas. – jis sumurmėjo sau.

- Koks skirtumas, Džeikai? Taigi, tu užmigai. – aš gūžtelėjau pečiais.

- Norėjau su tavimi pasikalbėti. Negaliu patikėti tuo.

- Kalbėk su manimi dabar. – pasakiau.

Džeikobas žvilgtelėjo į mano akis sekunde, tada greitai nasisuko žiūrėti į medžius. Beveik atrodė, kad jis nuraudo, bet buvo sunku pasakyti su jo tamsia oda.

Staiga prisiminiau, ką Edvardas sakė, kai jis atvežė mane. Kas Džeikobas pasakys man, kad ir ką jis šaukė savo galvoje. Pradėjau graužti savo lūpą.

- Klausyk. – Džeikobas pasakė. – Planavau tai padaryti truputį kitaip. – jis nusijuokė ir tai skambėjo lyg juoktųsi iš savęs. – Sklandžiau. – jis pridėjo. – Ruošiasi tam, bet... – jis pažiūrėjo į debesis, neryškius dėl tokios popietės. – Ne laikas ruožtis.

Jis vėl nusijuokė, nervingai. Mes vis dar lėtai žingsniavome.

- Apie ką tu kalbi? – pasiteiravau.

Jis giliai įkvėpė. – Noriu tau kai ką pasakyti. Ir tu jau tai žinai... bet manau... turiu tai pasakyti garsiai. Kad nebūtų painiavos šioje temoje.

Aš įbedžiau kojas, ir jis taip pat sustojo. Aš atitraukiau ranką, ir susidėjau jas ant krūtinės. Staiga supratau, kad nenoriu žinoti, ką jis kaupėsi pasakyti.

Džeikobo antakiai nusileido, akys nusimetė į šešėlius. Jos tapo juodos, kai jis perskrodė manąsias.

- Aš įsimylėjęs tave, Bela. – Džeikobas pasakė stipriai, užtikrintu balsu. – Bela, myliu tave. Ir noriu, kad tu mane pasirinktum vietoj jo. Aš žinau, kad tu to paties nejauti, bet man reikia pasakyti tiesą, kad tu žinotum jog turi pasirinkimą. Nenorėsiu būti neteisingai įsivaizduojamas stovėdamas tavo kelyje.

15. LAŽYBOS

ŽIŪRĖJAU Į JĮ ILGĄ LAIKĄ NETEKUS ŽADO. Negalėjau galvoti apie konkretų dalyką, kokį jam pasakyti.

Kai jis žiūrėjo į mano apstulbimą, rimtumas dingo iš jo veido.

- Gerai. – pasakė jis išsišiepdamas. – Tai viskas.

- Džeikai... – atrodė, kad kažkas didelio įstrigo gerklėje. Bandžiau pravalyti kliūtį. – Aš negaliu... turiu galvoje aš... aš turiu eiti...

Aš pasisukau, bet jis pačiupo mane už pečių ir apsuko.

- Ne, palauk. Aš žinau tai, Bela. Bet žiūrėk, atsakyk man tai gerai? Ar tu nori, kad aš pasitraukčiau ir niekada tavęs daugiau nepamatyčiau? Būk nuoširdi.

Buvo sunku susikoncentruoti į jo klausimą, taigi prireikė minutės atsakyti. – Ne, nenoriu to. – galiausiai prisipažinau.

Džeikobas vėl išsišiepė. – Matai.

- Bet nenoriu tavęs taip pat, kai tu nori manęs. – paprieštaravau.

- Tai pasakyk, kodėl nori, kad būčiau šalia?

Pamaščiau. – Aš pasiilgstu tavęs, kai tavęs nėra. Kada tu laimingas. – pasakiau atsargiai. – tai irgi daro mane laiminga. Bet tą patį galiu pasakyti ir apie Čarlį, Džeikobai. Tu esi šeima. Aš myliu tave, bet nesu įsimylėjęs tavęs.

Jis linktelėjo galvą, ramiai. – Bet nori manęs šalia.

- Taip. – atsidusau. Jo buvo neįmanoma atkalbėti.

- Tada aš būsiu aplinkui.

- Tu uolūnas – suniurnėjau.

- Jo. – jis perbraukė savo pirštų galiukais per mano dešinį skruostą. Aš tekstelėjau jo ranką šalin.

- Ar tu manai, kad gali elgtis bent šiek tiek geriau, bent jau? – paklausiau suirzusi.

- Ne, nemanau. Tu nusprendei, Bela. Tu gali mane turėti tokį, koks esu – įskaitant blogą elgesį – arba išvis neturėti.

Žvelgiau į jį nusivylusi. – Tai nedora.

- Tu taip pat tokia esi.

Tai sulaikė mane ir žengiau nevalingai atgal. Jis buvo teisus. Jeigu, aš nebūčiau nedora – ir godi taip pat – aš galėčiau pasakyti, kad nenoriu jo kaip draugo ir nueiti. Tai buvo klaidinga, bandyti išlaikyti savo draugą, kai įskaudinsiu jį. Nežinojau, ką aš čia darau, bet staiga buvau tikta, kad tai nėra gerai.

- Tu teisus. – sušnibždėjau.

Jis nusijuokė. – Atleidžiu tau. Tik pasistenk ant manęs nepykti. Nes, ką tik nusprendžiau, kad aš nepasiduosiu. Tikrai yra kažkas žavaus dėl praradimo.

- Džeikobai. – žiūrėjau į jo tamsias akis, bandydama priversti jį suprasti, kad tai rimta. - Aš myliu jį, Džeikobai. Jis yra visas mano gyvenimas.

- Tu taip pat mane myli. – jis priminė man. Jis pakėlė savo ranką, kada pradėjau protestuoti. – Ne taip pat, aš žinau. Bet jis nėra tavo visas gyvenimas irgi. Daugiau nebe. Gal kada ir buvo, bet paliko tave. Ir dabar, jis turi sutikti su galimu pasirinkimo – *manimi*.

Papurčiau galvą. – Tu nepakeičiamas.

Staiga, jis tapo rimtas. Paėmė mano smakrą į savo ranką, laikydamas jį tvirtai, taip, kad negalėjau nosisukti ir išvengti jo žvilgsnio.

- Iki tol, kol tavo širdis nustos plakusi, Bela. – jis pasakė. – Aš būsiu čia – kausiuosi. Neužmiršk, kad turi pasirinkimą.

- Nenoriu pasirinkimo. – nesutikau, bandydama išlaisvinti nesėkmingai savo smakrą. – Ir mano širdies dūžiai yra suskaičiuoti, Džeikobai. Laikas beveik baigėsi.

Jo akys susiaurėjo. – Dar didesnė priežastis kautis – kautis dar stipriau, kol galiu. – jis sušnibždėjo.

Jis vis dar laikė mano smakrą – jo pirštai laikė per stipriai, iki skausmo – ir aš pamačiau staigią apsisprendimo nuotaiką jo akyse.

- N... – pradėjau priešintis, bet buvo per vėlu.

Jo lūpos užsispaudė ant mano, sustapdydamos mano priešinimąsi. Jis bučiavo mane piktai, šiurkščiai, jo kita ranka tvirtai suspaudė mano kaklą, kad pabėgti buvo neįmanoma. Trankiau jam per krūtinę iš visos jėgos, bet jis net nepastebėjo to. Jo burna buvo švelni, neskaitant pykčio, jo lūpos prigludo prie mano šiltai ir nepažįstamai.

Aš pagriebiau jo veidą bandydama atsitraukti, nesėkmingai vėl. Jis atrodo, tai pastebėjo šį kartą, nors tai jo nesuerzino. Jo lūpos privertė mano burną išsižioti, ir aš galėjau jausti jo karštą kvėpavimą savo burnoje.

Vedama instinktų, aš nuleidau rankas ir užsičiaupiau. Aš atsimerkiau ir nesikoviau, nejaučiau...tiesiog laukiau, kol jis liausis.

Tai suveikė. Pyktis atrodo išgaravo ir jis atsitraukė į mane pažiūrėti. Jis prispaudė savo lūpas prie mano dar kartą, viena kartą, dukart... trečią kartą. Apsimečiau, kad tapau statula ir laukiau. Galiausiai, jis paleido savo rankas ir atsitraukė.

- Ar dabar jau baigė? – paklausiau neišraiškingu balsu.

- Taip. – jis atsiduso. Pradėjo šypsotis ir užmerkė akis.

Aš atitraukiau savo ranką atgal ir tada paleidau smarkiai į priekį, smogdama jam per burną su tokia jėga, kokią tik galėjau išspausti iš savo kūno.

Pasigirdo traškantis garsas.

- Oi! OI! – surikau, paklaikusiai kratydama savo ranką į viršų ir į apačią agonijoje, tada suspaudžiau savo ranką sau ant krūtinės. Ji buvo sulaužyta, galėjau tai jausti.

Džeikobas žiūrėjo į mane šokiruotas. – Ar tau viskas gerai?

- Ne, velnias! Tu sulaužei mano ranką!

- Bela, tu pati susilaužei ranką. Dabar baik šokinėti aplinkui ir leisk man pažiūrėti.

- Neliesk manęs. Vykstu namo dabar pat.

- Pasiimsiu mašiną. – jis pasakė ramiai. Jis net netrynė savo žandikaulio, lyg tai vyktų filme. Kaip niekinga.

- Ne, ačiū. – sušnypščiau. – Verčiau eisiu pėsčiomis. – Pasisukau link kelio. Buvo tik kelios mylios iki ribos. Kaip tik greitai nutolsiu nuo jo, Alisa pamatys mane. Ji pasiūs ko nors mane paimti.

- Tik leisk man nuvežti tave namo. – Džeikobas reikalavo. Neįtikėtina, jis turėjo įžulumo apsukti rankas apie mano liemenį.

Numečiau jas šalin.

- Gerai. – suniurnėjau. – Parvežk. Negaliu sulaukti, kai Edvardas pamatys, ką man padarei. Tikiuosi, jis trakstelės tavo kaklą, tu įžulus, bjaurus, kvailas, ŠUNIE!

Džeikobas pavartė savo akis. Jis palydėjo mane iki savo automobilio keleivio durelių ir padėjo man įlipti. Kai atsisėdo į vairuotojo sėdyne, jis švilpavo.

- Ar aš visiškai tavęs nesužeidžiau? – paklausiau įsiutus ir pasipiktinus.

- Juokauji? Jei tu nebūtum pradėjus klykti, aš net nebūčiau pastebėjęs, kad bandai trenkti man. Gal aš nenukaltas ir akmens, bet nesu toks švelnus.

- Nekenčiu tavęs, Džeikobai Blekai.

- Tai gerai. Neapykanta yra aistringas jausmas.

- Aš duosiu tau aistringas. – sumurmėjau iškvėpdama. – Žmogžudystė, dažniausias aistros nusikaltimas

- O, baik, Bela. – jis pasakė, linksmas ir atrodantis lyg tuoj vėl pradės švilpauti. – Tai turėjo būti geriau nei bučiuoti uolą.

- Net iš toli nepanašu. – pasakiau jam šaltai.

Jis suspaudė lūpas. – Tu galėjau tai tiesiog pasakyti.

- Bet nepasakiau.

Atrodė, kad tai jį sutrikdė sekunde, bet tada išdidžiai kilstelėjo galvą. – Tu tiesiog pyksti. Neturiu jokios patirties dėl panašių dalykų, bet manau, tai buvo neįtikėtina.

- Tfiu. – sudejavau.

- Tu apie tai galvosi šiąnakt. Kada jis galvos, kad tu miegi, tu galvosi apie savo pasirinkimą.

- Jeigu galvosiu apie tave šiąnakt, tai bus dėl to, kad sapnuosiu košmarą.

Jis sulėtino savo automobilį iki slinkimo, atsisuko pažiūrėti į mane su tamsiom, rimtom ir plačiom akim. – Tik pagalvok kaip viskas būtų, Bela. – jis įtikinėjo švelniu, nekantriu balsu. – Tu neturėtum nieko dėl manęs keisti. Žinai, Čarlis būtų laimingas, jei pasirinktum mane. Galėčiau apsaugoti tave taip pat gerai, kaip tavo vampyras gali – gal net geriau. Ir padaryčiau tave laiminga, Bela. Yra tiek daug, ką galėčiau tau duoti, ko jis negali. Galėčiau lažintis, kad jis net negali būtiuoti tavęs taip – nes sužeistų tave. Aš niekada, niekada nesužeisčiau tavęs, Bela.

Pakėliau savo sulaužytą ranką.

Jis atsiduso. – Tai ne mano kaltė. Tu turėtum geriau žinoti.

- Džeikobai, negaliu būti laiminga be jo.

- Tu niekada nebandei. – jis nesutiko. – Kai jis išvažiavo, tu panaudojai visą savo energiją laikydama jį. Tu galėtum būti laiminga, jei tu pasileistum. Galėtum būti laiminga su manimi.

- Nenoriu būti laiminga su nieko kitu, tik su juo. – atkakliai laikiausi.

- Tu niekada negalėsi būti tikra dėl jo, kokia galėtum būti dėl manęs. Jis paliko tave vieną kartą, gali palikti ir dar kart.

- Ne, jis nepaliks. – Pasakiau pro dantis. Prisiminimo skausmas smogė man kaip botagas. Norėjau jį išskaudinti taip pat. – Tu palikai mane vienąkart. – priminiau jam šaltu balsu, galvodama apie savaites, kai jis nuo manęs slėpėsi, žodžius, kuriuos jis man pasakė miške už jo namų...

- Niekada nepalikau. – jis karštai įrodinėjo. – Jie pasakė man, kad negaliu tau sakyti – tai nebūtų buvę saugu, jei mes būtume buvę kartu. Bet aš niekada nepalikau, niekada! Bėgiodavau prie tavo namų naktimis – kaip darau dabar. Tik įsitikindamas, kad tau viskas gerai.

Nenorėjau jam leisti priversti mane jaustis blogai dėl jo.

- Vežk mane namo. Man skaudą ranką.

Jis atsiduso, ir pradėjo vairuoti normaliu greičiu, žiūrėdamas į kelią.

- Tik pagalvok apie tai, Bela.

- Ne. – laikiausi.

- Pagalvosi. Šiąnakt. Ir aš galvosiu apie tave, kai tu galvosi apie mane.

- Kaip sakiau, košmaras.

Jis išsišiepė į mane. – Ji bučiavai mane atgal.

Aš aiktelėjau, suspausdama savo ranką į kumštį, sušnypščia, kai mano sulaužyta ranka sureagavo į tai.

- Ar tau viskas gerai? – jis paklausė.

- Ne.

- Manau, aš galiu pasakyti skirtingai.

- Aišku, kad negali – tai nebuvo bučiavimas atgal, tai buvo bandymas nutraukti tave nuo savęs, tu idiote.

Jis nusijuokė žemu, gerkliniu balsu. – Išaidu. Net per daug gynybos, pasakyčiau.

Giliai įkvėpiau. Nebuvo jokios esmės su juo ginčytis; jis iškraipytų viską, ką aš pasakyčiau. Susitelkiau į savo ranką; bandydama praskėsti pirštus, nustatydama, kur yra lūžusios vietos. Aštrus skausmas sudūrė mano krumplius. Sudejavau.

- Tikrai apgailestauju dėl tavo rankos. – pasakė Džeikobas, tai skambėjo beveik nuoširdžiai. – Kitą kartą, kai norėsi trenkti man, pasiimk beisbolo lazdą ar laužtuvą, gerai?

- Nemanyk, kad pamiršiu tai. – sumurmėjau.

Nesupratau, kur mes važiuojame iki kol pasiekėmė kelią.

- Kodėl veži mane čia? – pasiteiravau.

Jis pažiūrėjo į mane abejingai. – Aš maniau tu sakei važiuoji namo?

- Ai! Spėju negali mane nuvežti į Edvardo namus, ar gali? – suspaudžiau savo dantis nusilvyusi.

Skausmas švystelėjo jo veide, ir galėjau matyti, kad tai paveikė jį labiau, nei bet kas kitas, ką pasakiau.

- Čia tavo namai, Bela. – jis pasakė tyliai.

- Taip, bet ar kokie gydytojai čia gyvena? – paklausiau pakeldama savo ranką.

- O! – jis pamąstė apie tai minutę. – Aš galiu tave nuvežti į ligoninę. Arba Čarlis gali.

- Nenoriu važiuoti į ligoninę. Tai gėdinga ir nereikalinga.

Jis paliko Rabbit priekį namo, samoningai su abejonancia išraiška. Čarlio policijos automobilis buvo ant šalikelio.

Atsidusau. - Važiuok namo, Džeikobai.

Aš iššokau nerangiai iš kabinos, nusikreipdama į namą. Variklis užgeso už manęs, ir aš buvau mažiau nustebinta nei supykdyta, suradusi Džeikobą už savęs.

- Ką tu ruošiesi daryti? – jis paklausė.

- Einu ledo rankai, ir tada paskambinsiu Edvardui, ir pasakysiu, kad atvažiuotų manęs pasiimti, nuvežtų mane pas Karlailą, kad jis galėtų atitaisyti mano ranką. Tada, jei tu vis dar būsi čia, aš ruošiuosi susimedžioti laužtuvą.

Jis neatsakė. Atidarė lauko duris ir jas man palaikė.

Mes ėjom tyliai pro duris, kol Čarlis gulėjo ant sofos.

- Sveiki, vaikai. – jis pasakė atsisėsdamas. – Malonu matyti tave čia, Džeikai.

- Sveikas, Čarli. – Džeikobas atsakė kasdieniškai stabtelėdamas. Aš toliau ėjau į virtuvę.

- Kas blogai su ja? – Čarlis pasiteiravo.

- Ji mano, kad ji susilaužė ranką. – Išgirdau Džeikobą jam sakant. Nuėjau prie šaldytuvo ir ištraukiau ledo gabaliukų padėklą.

- Kaip ji tai pasidarė? – Kaip mano tėvas, maniau Čarlis kalbės truputį mažiau linksmai ir daugiau susirūpinusiai.

Džeikobas nusijuokė. – Ji trenkė man.

Čarlis nusijuokė taip pat, ir aš susiraukiau, kai trenkiau su padėklu per kriauklės kraštą. Ledukai išsibarstė kriauklėje, ir aš pasėmiau gerą saują ir susukau ledukus į pašluostę.

- Kodėl ji tau trenkė?

- Todėl, kad pabučiavau ją. – Džeikobas pasakė visai nejaučiantis gėdos.

- Sveikinu, vaiki. - Čarlis pasveikino jį.

Sugriežiau dantimis ir nuėjau prie telefono. Surinkau Edvardo numerį.

- Bela? – jis atsakė su pirmu skambučiu. Jis atrodė daugiau nei palengvėjęs – jis buvo patenkintas. Galėjau girdėti Volvo variklį fone; jis jau buvo automobilyje – tai buvo gerai. – Tu palikai telefoną... Atsiprašau, ar Džeikobas parvežė tave namo?

- Taip. – suniurnėjau. – Ar atvažiuosi ir pasiimsi mane, prašau?

- Aš kelyje. – jis pasakė iš karto. – Kas blogai?

- Noriu, kad Karlailas apžiūrėtų mano ranką. Man atrodo ji lūžusi.

Buvo pakankamai tylu gretimame kambaryje ir norėjau sužinoti, kada Džeikobas pabėgs. Nusišpysojau negailestinga šypsena, įsivaizduodama jo neramumą.

- Kas atsitiko? – Edvardas pasiteiravo, jo balsas darėsi lygus.

- Smogiau Džeikobui. – Prisipažinau.

- Gerai. – Edvardas pasakė atvirai. – Nors apgailėstauju dėl tavo rankos.

Vienąkart nusijuokiau, nes jis skambėjo patenkintai, kai ir Čarlis buvo.

- Norėčiau, kad būčiau jį sužeidus. – Atsidusau nusivylusi. – Nepadariau visiškai jokios žalos.

- Galiu tai ištaisyti. – jis pasiūlė.

- Tikėjau, kad tai pasakysi.

Jis trumpai patylėjo. – Tai nepanašu į tave. – jis pasakė, atsargiai dabar. – Ką jis padarė?

- Pabučiavo mane. – suurzgiau.

Viskas, ką girdėjau kitame ragelio gale buvo automobilio pagreitinimo garsas.

Kitame kambaryje, Čarlis vėl kalbėjo. – Gal tau reikėtų išeiti, Džeikobai. – jis pasiūlė.

- Manau, pasiliksiu čia, jei tu nieko prieš.

- Tai tavo laidotuvės. – Čarlis sumurmėjo.

- Ar šuo vis dar čia? – Edvardas pagaliau prakalbo.

- Taip.

- Aš už posukio. – jis pasakė piktai ir ryšys nutrūko.

Kai tik padėjau ragelį, besišypsodama, išdirdau jo mašinos garsą gatvėje. Stabdžiai užprotestavo garsiai, kai jis staiga sustabdė prieky namo. Ėjau atidaryti durų.

- Kaip tavo ranka? – Čarlis paklausė, kai ėjau pro jį. Čarlis atrodė nejaukiai. Džeikobas drybsojo šalia jo ant sofos, visiškai lengvai.

Pakėliau ledukų poką jam parodyti. – Tinsta.

- Gal tau reiktų rinktis savo dydžio žmones. – Čarlis pasiūlė.

- Gal. – sutikau, toliau eidama atidaryti durų. Edvardas laukė.

- Leisk man pažiūrėti. – jis sumurmėjo.

Jis patyrinėjo mano ranką švelniai, taip atsargiai, kad tai nesukėlė jokio skausmo. Jo rankos buvo beveik tokios pat šaltos kaip ledas, ir labai gerai buvo mano odai.

- Manau tu teisi dėl lūžio. – jis pasakė. – Didžiuojuos tavimi. Tu turėjai įdėti jėgos šitam.

- Tiek daug, kiek galėjau. – atsidusau. – Akivaizdžiai nepakankamai.

Jis pabučiavo mano ranką švelniai. – Aš tuo pasirūpinsiu. – jis pažadėjo. Ir tada jis pašaukė „Džeikobai“, jo balsas vis dar ramus ir vienodas.

- Na na. – Čarlis perspėjo.

Išgirdau Čarlį pasikeliant nuo sofos. Džeikobas į koridorių įėjo pirmas, ir dar ramesnis, Čarlis buvo netoli už jo. Džeikobo išraiška buvo pasirengusio ir nekantraus.

- Nenoriu jokių kovų, supratot? – Čarlis žiūrėjo tik į Edvardą, kai kalbėjo. – Galiu užsidėti savo ženklelį, jei tai pavers mano pageidavimą oficialiesniu.

- Tai nebūtina. – Edvardas pasakė santūriai tonu.

- Kodėl nesuimi manęs, tėti? – pasiūliau. – Aš vienintelė, kuri trenkiau smūgį.

Čarlis pakėlė vieną antakį. – Ar nori pareikšti kokius kaltinimus, Džeikai?

- Ne. – jis išsišiepė, nepataisomas. – Aš apsimainysiu kurią dieną.

Edvardas išsivėpė.

- Tėti, ar tu neturi beisbolo lazdos kur nors tavo kambaryje? Noriu ją pasiskolinti minutei.

Čarlis pasižiūrėjo į mane ramiai. – Gana, Bela.

- Važiuojam, kad Karlailas apžiūrėtų tavo ranką prieš tai, kai tu atsidursi kalėjimo kameroje. – Edvardas pasakė, ir pastūmėjo mane link durų.

- Gerai. – pasakiau, palinkdama prie jo. Nebebuvau tokia pikta daugiau, dabar, kai Edvardas buvo su manimi. Aš jaučiausi nuraminta, ir mano ranka taip manęs nebetrikdė.

Kai ėjom keliuku, išgirdau Čarlį šnibždant susirūpinusiai.

- Ką tu darai? Ar tu kuoktelėjęs?

- Duok man minutę, Čarli. – Džeikobas pasakė. – Nesijaudink, tuoj grįšiu.

Pasižiūrėjau atgal ir pamačiau mus sekantį Džeikobą, sustojusių per arti Čarlio nustebinto ir nerimastingo veido.

Edvardas nekreipė iš pradžių į jį dėmesio, vesdamas mane link automobilio. Jis padėjo man įlipti į vidų, uždarė duris, ir tada nusisuko į Džeikobo veidą ant šaligatvio.

Aš pasilenkiau neramiai pro atidarytą langą. Čarlis buvo įžiūrimas name, žvilgčiodamas pro priekinio kambario užuolaidas.

Džeikobo stovėseną buvo kasdieninė, jo rankos sudėtos ant krūtinės, bet raumenys ir žandikaulis įsitempė.

Edvardas kalbėjo tokiu taikiu ir švelniu balsu, kad tai darė žodžius keistai grasinančiais. – Aš nesiruošiu tavęs dabar žudyti, nes tai nuliūdins Belą.

- Dar ko. – suniurnėjau.

Edvardas atsisuko į mane šiek tiek, numesdamas man greitą šypsena. Jo veidas dar buvo ramus. – Tave tai sutrikdytų ryte. – jis pasakė, braukdamas pirštu per mano skruostą.

Tada jis vėl atsisuko link Džeikobo. – Bet jei tu dar kada nors parveši ją sužeistą – ir man nesvarbu kieno tai kaltė bus; man nesvarbu, jei ji paprasčiausiai pargrius, ar jei meteoras nukris iš dangaus ir trenks jai per galvą – jei tu kada grąžinsi man ją ne idealios būklės, su kokia aš ją palikau, bėgiosi su trim kojom. Ar supratau, mišrūne?

Džeikobas pavartė savo akis.

- Kas grįš? – sumurmėjau.

Edvardas tęsė, lyg manęs nebūtų girdėję. – Ir jeigu tu dar kada ją pabučiuosi, aš sulaužysiu tavo žandikaulį už ją. – jis pažadėjo, jo balsas vis dar švelnus ir aksominis, ir mirtinas.

- Kas jei ji irgi manęs nori? – lėtai ištarė, arogantiškai.

- Ha! – suprunkščiau.

- Jeigu tai yra tai, ko ji nori, aš neprieštarau. – Edvardas patraukė pečiais, ramiai. – Tu galėtum palaukti, kol ji tai *pasakys*, negu pasitikėdamas savo interpretacija dėl kūno kalbos – bet tai tavo veidas.

Džeikobas išsišiepė.

- Norėtum. – sumurmėjau.

- Taip, norėtu. – Edvardas sumurmėjo.

- Na, jei jau pasiknaisiojai po mano galvą. – Džeikobas pasakė su dideliu susierzinimu. – Kodėl nepasirūpini jos ranka?

- Dar vienas dalykas. – Edvardas pasakė lėtai. – Kausiuos dėl jos taip pat. Turėtum tai žinoti. Neprašysiu nieko leidimo, ir kausiuosi du, tris kartus daugiau nei tu.

- Gerai. – Džeikobas suurzgė. – Nebūtų smagu kautis su tuo, kuris atsisako.

- Ji yra mano. – Edvardas žemas balsas tapo tamsus. – Nesakiau, kad kausiuos teisingai.

- Ir aš nesakiau.

- Geriausios sėkmės.

Džeikobas linktelėjo. – Taip, tegul geriausias *žmogus* nugali.

- Teisingiau skambėtų... šuniukas.

Džeikobas išsiviepė trumpai, ir tada jis susikaupė palinko už Edvardo, kad nusišypsotų man. Aš piktai pažiūrėjau į jį.

- Tikiuosi tavo rankai pagerės greitai. Tikrai gailiuosi, kad tu sužeista.

Vaikiškai, nusukau savo veidą nuo jo.

Nepasižiūrėjau atgal, kai Edvardas apėjo aplink automobilį ir įlipo į vairuotojo vietą, taigi nežinojau ar Džeikobas nuėjo į vidų ar liko stovėti ten, stebėdamas mane.

- Kaip jautiesi? – Edvardas paklausė kai nuvažiovome.

- Supykdyta.

Jis sukikeno. – Turiu galvoje, tavo ranką.

Patraukiau pečiais. – Buvo ir blogiau.

- Tiesa. – jis sutiko ir suraukė antakius.

Edvardas apsuko apie namą ir nuvažiavo tiesiai į garažą. Emetas ir Rozali buvo čia. Rozali idealios kojos buvo atpažįstamos net attrauktos džinsais, kyšojo iš po Emeto milžiniško džipo.

Emetas sėdėjo šalia jos, palenkęs vieną ranką po Džipu link jos. Man prireikė akimirkos, kad suprasčiau, kad jis atliko domkrato vaidmenį.

Emetas smalsiai žiūrėjo, kai Edvardas padėjo man išlipti iš automobilio. Jo akys nykrypo ant mano rankos, kurią aš atsargiai laikiau ant krūtinės.

Emetas išsišiepė. – Vėl nukritai, Bela?

Rūščiai pažiūrėjau į jį. – Ne, Emetai, smogiau vilkolakiui per veidą.

Emetas sumirksejo ir tada pratrūko juokais.

Kai Edvardas pravedė mane pro juos, Rozali prakalbo po mašina.

- Džasperas laimės lažybas. – pasakė ji pasipūtusiai.

Emeto juodas iš karto sustojo, ir nužvelgė mane vertinančiom akim.

- Kokios lažybos? – pasiteiravau sustodama.

- Nuveskim tave pas Karlailą. – Edvardas primygtinai pareikalavo. Jis įdėmiai žiūrėjo į Emetą. Jis labai neryškiai papurtė galvą.

- Kokios lažybos? – užsispyrusiai pasiteiravau, kai pasisukau į jį.

- Ačiū, Rozali. – jis sumurmėjo, kai jis suspadė mano liemenį ir truktelėjo link namo.

- Edvardai... – aš subambėjau.

- Tai vaikiška. – jis gūžtelėjo pečiais. – Emetas ir Džasperas mėgsta lažintis.

- Emetas papasakos man. – bandžiau pasisukti, bet jo ranka buvo kaip geležis apie mane.

Jis atsiduso. – Jie lažinasi kiek kartų tu... suklysi per pirmus metus.

- O! - aš išsivėpiau, bandydama nuslėpti siaubą, kai supratau, ką jis turėjo galvoje. – Jie lažinasi, kiek žmonių aš nužudysiu?

- Taip. – jis pritarė nenoromis. – Rozali mano, kad tavo savitvarba krypsta Džaspero naudai.

Pasijutau truputį smagiai. – Džasperas lažinasi aukščiau.

- Tai padėtų jau jasutis geriau, jai tau būtų sunkus prisitaikymas. Jam atsibodo būti silnoji vieta.

- Žinoma. Žinoma, taip ir padarysiu. Spėju, galiu įvykdyti kokias kelias papildomas žmogžudystes, jei tai priverstų Džasperą jaustis geriau. Kodėl ne? – Aš vapaliojau, mano balsas monotoniškas. Galvoje, įsivaizdabau laikraščių antraštes, vardų sąrašus...

Jis suspaudė mane. – Tau dabar nereikia dėl to nerimauti. Iš tiesų, tu neturi dėl to niekada nerimauti, jei nenori.

Aš sudejavau, ir Edvardas pamanęs, kad tai rankos skausmas trikdo mane, timplėlėjo mane greičiau į namus.

Mano ranka buvo lūžus, bet nebuvo jokios didelės žalos, ti mažutis vieno krumplio įskilimas. Nenorėjau gipso, ir Karlailas pasakė, kad man bus gerai ir suišimas, jei prižadėsiu ją saugoti. Pažadėjau.

Edvardas galėjo pasakyti, kad aš buvau be sąmonės, kai Karlailas dirbo prie mano rankos rišdamas ją. Jis kelis kartus sunerimavo, kad man skauda, bet aš patikinau jį, kat taip nebuvo.

Nes man reikėjo nerimauti tik dėl vieno dalyko.

Visos Džaspero istorijos apie naujai sukurtus vampyrus sunkėsi į mano galvą nuo tada, kai jis paaiškino apie savo praeitį. Dabar tos istorijos peršoko į aštrius akcentus apie jo ir Emeto lažybas. Aš norėjau atsitiktinai sužinoti koks buvo prizas. Koks gali būti skatinantis prizas, kai turi viską?

Visada žinojau, kad būsiu kitokia. Aš tikėjausi, kad būsiu stipri kaip Edvardas sakė. Stipri ir greita, ir svarbiausiai, graži. Kažkokia, kuri galėtų stovėti šalia Edvardo ir jausti, kad taip ir priklauso būti.

Stengdavausi daug negalvoti apie kitus dalykus, kokia būsiu. Laukinė. Ištroškus kraujo. Gal negalėsiu savęs sustabdyti nuo žmonių žudymo. Svetimus žmones, žmones, kurie niekada nepakenkė man. Žmonės kaip augantys aukų skaičiai Sietle, kurie turėjo šeimas, draugus, ateitį. Žmonės, kurie turėjo gyvenimus. Ir aš galiu būti tas monstras, kuris sugriaus tuos dalykus.

Bet, teisybę pasakius, galėjau pakelti tą dalį – nes pasitikėjau Edvardu, visiškai juo pasitikėjau, kad jis išsaugos mane nuo bet ko, dėl ko galėsiuos. Žinojau, kad jis išsivežtų mane į Antarktidą ir medžiotų pingvinus, jei paprašyčiau. Ir aš padarysiu bet ką, kad būčiau geru asmeniu. Gera vampyre. Ta mintis gal ir būtų mane privertus sukikenti, jei ne naujas nerimas.

Nes, jei aš tikrai tapsiu kažkuo panašia į tai – kaip košmariški vaizdai apie jaunus vampyrus, kuriuos Džasperas piešė mano galvoje – ar aš galėsiu būti *savimi*? Ir jei viskas, ko aš norėsiu bus žmonių žudymas, kas atsitiks su dalykais, ko noriu *dabar*?

Edvardas buvo toks apsėstas, kad nepraleisčiau nieko, kol esu žmogumi. Dažniausiai, tai atrodydavo gana kvailai. Nebuvo daug žmogiškų patirčių, kurias aš bijojau praleisti. Kiek ilgai man bus leista būti su Edvardu, ko dar aš galėsiu paprašyti?

Žiūrėjau į jo veidą, kol jis žiūrėjo į Karlailą betvarstantį mano ranką. Nebuvo nieko šiam pasaulyje, ko norėčiau labiau nei jo. Ar bus tai, kas *galėtų* tai pakeisti?

Ar bus kokia žmogiška patirtis, kurios nenorėsiu atsisakyti?

16. EPOCHA

- NETURIU, KO APSIRENGTI. – SUDEJAVAU SAU.

Visi drabužiai, kuriuos aš turėjau, buvo išmėtyti ant mano lovos; mano stalčiai ir spintos buvo tušti. Žiūrėjau į tuščią nišą, norėdama kažką tinkamo surasti.

Mano chaki sijonas buvo atidėtas ant supamosios kėdės, laukdamas, kad atrasčiau kažką, kas puikiai tiktų su juo. Kažkas, kas mane paverstų gražia ir suaugusia. Kažką, kas vadinama *specialiems atvejams*. Aš suradau tuštumą.

Jau buvo beveik laikas eiti, ir aš dar vis dar vilkėjau savo mėgstamiausią treningą. Nebent, galėčiau čia surasti ką nors geriau – ir šansai šiuo atveju nebuvo geri – eisiu į išleistuves su juo.

Piktai pažvelgiau į drabužių krūvą ant lovos.

Žinojau, ką būčiau vilkėjus, jei tai vis dar būtų pasiekama – mano pagrobtą raudoną palaidinę. Trenkiau į sieną su savo sveika ranka.

- Kvailas, vagiliaujantis, erzinantis, vampyras! – suurzgiau.

- Ką aš padariau? – Alisa pasiteiravo.

Ji atsainiai buvo palinkus ties praviru langu, lyg ji ten būtų buvus visą laiką.

- Tuk tuk. – Ji pridėjo su šypsena.

- Ar tikrai yra taip sunku palaukti, kol atidarysiu duris?

Ji numetė plokščią, baltą dėžę ant mano lovos. – Aš tik perduosiu tai. Pamaniau, kad tau reikia ką nors apsilvilti.

Žiūrėjau į didžiulį paketą, gulintį ant viršaus ir išsivėpiau.

- Sutik. – Alisa pasakė. – Aš gelbėju gyvenimus.

- Tu gelbėji gyvenimus. – sumurmėjau. – Ačiū.

- Na, yra malonu gauti teisę, ką nors pakeisti. Nenumanai, kaip tai erzina – prarasti daiktus taip, kai aš buvau. Jaučiuosi tokia nenaudinga. Tokia... normali. – Ji susigūžė nuo to žodžio siaubo.

- Negaliu įsivaizduoti, kaip siaubinga tai turėtų būti. Būti normalia? Tfiu!

Ji nusijuokė. – Na, tai bent jau kompensuoja tavo erzinančio draugo dingimą – dabar aš turiu tik prarasti, ko aš nematau Sietle.

Kada ji pasakė žodžius taip – sudėdama dvi situacijas į vieną sakinį – būtent tada tai spragtelėjo. Neįmenamas kažkas, kad trikdė mane kelias dienas, svarbus ryšys, kurio negalėjau ramiai sudėti vieną šalia kito, staiga tapo aiškus. Atidžiai žiūrėjau į ją – mano veidas sustingo su tokia išraiška, kokia buvo.

- Ar nesiruoši atidaryti? – ji paklausė. Ji atsiduso, kai aš tuoj pat nesujudėjau, ir truktelėjo dėžės viršų pati. Ji kažką ištraukė ir pakėlė, bet aš negalėjau susikaupti į tai, kas tai buvo. – Gražu, nemanai taip? Paėmiau mėlyną, nes žinau, kad Edvardas labiausiai mėgsta, kai dėvi tokią spalvą.

Nesiklausiau.

- Tai tas pats. – sušnibždėjau.

- Kas tas? – ji pasiteiravo. – Neturi nieko panašaus į šitą. Dėl Dievo meilės, tu turi tik vieną sijoną.

- Ne, Alisa, užmiršk drabužius, paklausyk!

- Tau nepatinka? – Alisos veidas paniuro su nusivylimu.

- Klausyk, Alisa, ar nematai? Tai tas pats! Tas kuris įsilaužė į mano namus, ir tie nauji vampyrai Sietle. Jie kartu!

Drabužiai išslydo iš jos rankų ir įkrito atgal į dėžę.

Alisa dabar susikaupė ir jos balsas staiga paaštrėjo. – Kodėl taip galvoji?

- Prisimeni, ką Edvardas sakė? Apie kažką, kas naudojasi skylėmis tavo vizijose, kad išlaikyti tave nuo to, kas vyksta su jaunais vampyrais. Ir tada, tu dar prieš tai sakei, kad laikas pasirinktas idealiai – koks atsargus mano vagišius buvo, kad su niekuo nesusitiktų, lyg jis žinotų, kad gali jį matyti. Manau, tu buvai teisi, Alisa. Manau, jis žinojo. Manau, jis naudojosi skylėmis taip pat. Ir kokia tikimybė, kad du skirtingi žmonės, ne tai, kad žinodami, ką daryti, bet tuo pačiu metu nuspręstų tai padaryti? Jokios. Tai tas pats asmuo. Tas pats. Tas, kuris ruošia armiją, ir yra tas pats, kuris pavogė mano kvapą.

Alisa nebuvo pratusi būti nustebinta. Ji sustingo, ir buvo taip ilgai, kad pradėjau skaičiuoti galvoje, kol laukiau. Ji nejudėjo bent dvi minutes. Tada jos akys susitelkė ant manęs.

- Tu teisi. – Ji pasakė tuščiu balsu. – Žinoma, tu teisi. Ir kai tu sudėliojai tai šitaip...

- Edvardas klydo. – sušnibždėjau. – Tai buvo testas... pamatyti ar tai pavyktų. Jeigu jis galėtų atvykti ir išvykti saugiai taip ilgai kaip nieko nedarytų, tu nepastebėtum jo. Lyg bandytų nužudyti mane... Ir jam nereikėjo jokio įrodymo, kad rado mane. Jis pavogė mano kvapą... tam, kad kiti galėtų mane rasti.

Jos plačios akys buvo pritrenktos. Aš buvau teisi ir galėjau matyti, kad ji taip pat tai žino.

- O, ne. – ji išsižiojo.

Maniau, kad daugiau nieko negaliu tikėtis iš savo emocijų. Kai aš apdorojau faktą, kad kažkas sukūrė vampyrų armiją – armiją, kuri siaubingai nužudė daugybę žmonių Sietle – tiksliai ketinimu mane sunaikinti, pajutau palengvėjimo spazmą.

Dalis to galiausiai išsisprendė, kad tas erzinantis jausmas, jog aš kažką praleidau buvo lemtingas.

Bet didžioji dalis buvo kažkas kito visiškai.

- Na. – sušnibždėjau. – visi gali atsipalaiduoti. Niekas bent jau nenori išnaikinti Kalenų.

- Jei tu manai, kad tas dalykas pasikeitė, tai tu visiškai klysti. – Alisa pasakė pro sukąstus dantis.
- Jei kažkas nori vienos iš mūsų, jiems reikės prasibrauti pro mus visus, kad ją pasiekti.

- Ačiū, Alisa. Bet bent jau žinome, kad jie atvyksta. Tai turi padėti.

- Gal. - ji sumurmėjo. Ji pradėjo eiti atgal, tolyn mano kambariu.

Tuk tuk – pirmas sutuksėjimas į mano duris.

Aš pašokau. Alisa atrodo nepastebėjo.

- Ar tu dar nepasiruošus? Mes pavėluosime. – Čarlis pasiskundė, atrodantis susierzinęs. Čarlis nemėgo tokių progų, kaip ir aš. Jo atveju, visos problemos buvo dėl apsirengimo.

- Beveik. Duok man minutę. – pasakiau užkimusiai.

Jis buvo tylus puse sekundės. – Ar tu verki?

- Ne. Nervinuosi. Eik šalin.

Išgirdau ją plumpinant nuo laiptų.

- Turiu eiti. – Alisa sušnibždėjo.

- Kodėl?

- Edvardas atvyksta. Jeigu jis tai išgirs...

-Eik, eik! – aš tuoj pat primygtinai pasiūliau. Edvardas įsius, kai sužinos. Negalėjau nuo jo tai ilgai laikyti, bet gal mokyklos baigimo ceremonija nebūtų geriausias laikas jo reakcijai.

- Užsivilk tai. – Alisa paliepė, kai išskrido pro langą.

Padariau, ką ji pasakė, apsirengdama apsvaiginta.

Planavau pasidaryti ką nors įmantraus su savo plaukais, bet nebebuvo laiko, taigi susišukavau tiesiai ir nuobodžiai kaip ir kiekvieną dieną. Tai nebuvo svarbu. Netrikdžiau savęs pažiūrėdama į veidrodį, taigi nežinojau kaip Alisos megztukas ir sijonas kartu atrodė. Tai nebuvo svarbu taip pat. Pasiėmiau šlykščią, geltoną, poliesterinę mantiją ant rankos ir nuskubėjau laiptais.

- Gražiai atrodai. – Čarlis pasakė, jau slopindamas savo šiurkščią nuotaiką. – Ar čia nauja?

- Aha. – išvapenau, bandydama susikoncentruoti. – Alisa davė man tai. Ačiū.

Edvardas atvažiavo po kelių minučių, kai išvyko jo sesuo. Nebuvo pakankamai laiko man suimti save į rankas ir nusiraminti. Bet, kol važiavome policijos automobilyje su Čarliu jis neturėjo progos paklausti, kas blogai.

Čarlis praeitą savaitę užsispyrė, kai jis sužinojo, kad ketinu į mokyklos baigimo ceremoniją važiuoti su Edvardu. Ir supratau jo nuomonę – tėvai turi tokią teisę atvykti į išleistuvių dieną. Aš privalėjau būti taktiška, ir Edvardas džiugiai pasiūlė, kad galime važiuoti kartu. Kadangi Karlailas ir Esmė neturėjo dėl to problemų, Čarlis negalėjo pasiūlyti tinkancio prieštaravimo; jis sutiko su skurdžiu galeistingumu. Ir dabar Edvardas važiavo galinėje sėdynėje už mano tėvo policijos automobilyje, už stiklinės tekstūros užkardos su linksma išraiška – turbūt ryšium su

mano tėvo patenkinta išraiška, kuri šypsena, kuri praplatėdavo, kiekvieną kartą, kai Čarlis vogčiomis pažiūrėdavo į Edvardą priekinį veidrodėlį. Kas tikriausiai reiškė, kad Čarlis įsivaizdavo dalykus, kurie padarytų jam bėdų su manimi, jei jis pasakytų jas garsiai.

- Ar tau viskas gerai? – Edvardas sušnibždėjo, kai jis padėjo man išlipti iš priekinės sėdynės mokyklos automobilių stovėjimo aikštelėje.

- Nervinuosi. – atsakiau, ir tai nebuvo melas.

- Tu tokia graži. – jis pasakė.

Atrodė, kad jis nori pasakyti kažką daugiau, bet Čarlis, akivaizdžiu manevru, kuris jis manė bus subtilus, įsiterpė tarp mūsų ir apkabino rankomis man per pečius.

- Ar jaudiniesi? – jis paklausė manęs.

- Nelabai. – Prisipažinau.

- Bela, tai didelis įvykis. Tu baigi vidurinę mokyklą. Dabar tau atsiveria tikras pasaulis. Koledžas. Gyvenimas vienai... Tu nebe esi mano mažoji mergaitė. – Čarlis prislopino pabaigą.

- Tėti. – suaimanavau. – Neišverk visko ant manęs.

- Kas verksnys? – jis suniurnėjo. – Dabar, pasakyk kodėl nesi sujaudinta?

- Nežinau, tėti. Spėju, tai dar nesmogė ar panašiai.

- Gerai, kad Alisa surengė vakarėlį. Tau reikia kažko, kas kilsteltų galvą.

- Žinoma, vakarėlis yra būtent tai, ko man reikia.

Čarlis nusijuokė iš mano tono ir stipriau suspaudė mano pečius. Edvardas susimąščiusiu veidu žiūrėjo į debesis.

Mano tėvas turėjo palikti mus prie sporto salės durų ir eiti per pagrindinį įėjimą su kitais tėvais.

Tai buvo pragaras, kai panelė Koup priekyje, ir matematikos mokytojas ponas Varneris bandė visus surikiuoti pagal abėcėlę.

- Į viršų, ponaiti Kalenai. – Ponas Varneris riktėlėjo ant Edvardo.

- Sveika, Bela!

Pakėliau akis ir pamačiau, kad Džesika Stenley man mojuoja nuo galinės linijos su šypsena veide.

Edvardas greitai mane pabučiavo, atsiduso ir nuėjo atsistoti šalia K. Alisos ten nebuvo. Ką ji ruošiasi daryti? Praleisti mokyklos baigimą? Aš turėčiau palaukti, perprasti dalykus, iki kol visa tai baigsis.

- Štai čia, Bela! – Džesika vėl pašaukė.

Ėjau prie linijos užsiimti vietą už Džesikos. Švelniai susidomėjau, kodėl ji staiga tapo tokia draugiška. Kai priartėjau pamačiau Andžela su dar penkiais žmonėmis, žiūrinčiais su tuo pačiu susidomėjimu.

Džesė pradėjo vapėti man dar per atstumą.

- ... taip nuostabu. Turiu galvoje, atrodo, kad mes ką tik susitikom ir dabar jau drauge baigiame mokyklą. – Ji karštai pasakojo. – Ar gali patikėti, kad tai baigiasi? Jaučiuos taip, kad norėčiau spięti.

- Kaip ir aš. – sumurmėjau.

- Tai tiesiog viskas taip neįtikėtina. Ar prisimeni savo pirmą dieną čia? Mes buvom kaip ir draugės vis vien. Nuo pirmo karto, kai pamatėme viena kitą. Nepaprasta. Ir dabar aš keliuosi į Kaliforniją, o tu į Aliaską, ir aš tavęs labai pasiilgsiu! Turi man prižadėti, kad susitiksim retkarčiais! Aš tokia laiminga, kad surengei vakarėlį. Tai tobula. Nes mes ilgokai neleidome laiko kartu, ir dabar mes išvažiuojame...

Ji zvimbė ir zvimbė ir jau buvau tikra, kad staigus draugystės sugrįžimas buvo dėl mokyklos baigimo nostalgijos ir dėkingumo dėl pakvietimo į vakarėlį, nors aš nieko neprisidėjau prie jo. Stengiausi sutelkti dėmesį kiek galėjau, kai tuo tarpu vilkausi mantiją. Ir džiaugiausi, kad visi reikalai baigsis gerai su Džesika.

Nes tai buvo pabaiga, nesvarbu, ką Erikas, sakantis atsisveikinimo kalbą, turi pasakyti apie pradžios reikšmę kaip „pirmieji žingsniai“, ir visas kitas nuvalkiotas nesamones. Gal man daugiau, nei kitiems likusiems, bet mes palikom kažką už savęs.

Tai atėjo taip greitai. Toks jausmas, lyg būčiau paspaudus į priekį greitinantį mygtuką. Ar mes įsivaizdavom, kad tai taip greit ateis? Ir tada Erikas pradėjo kalbėti nervingai, žodžiai ir frazės bėgo kartu, taigi tai nebesukėlė jokio jausmo. Direktorius Grynas pradėjo šaukti vardus, vieną po kito nedarydamas ilgų pauzių tarp jų; priekinė sporto salės eilė skubėjo pasivyti. Vargšėlė panelė Koup buvo negrabi, kai bandė paduoti direktoriui reikiamą diplomą reikiamui studentui.

Pamačiau, kai Alisa, staiga pasirodė, užsoko ant scenos pasiimti saviškį, ir pamačiau gilų susikaupimą jos veide. Edvardas ėjo iš paskos, jo išraiška sutrikusio, bet ne nuliūdusio. Tik jie du galėjo vilkėti tas šlykščias geltonas mantijas ir vis vien gerai atrodyti. Jie išsiskyrė iš kitų likusių minioje, jų grožis ir gragštumas buvo nežemiškas. Pora angelų, stovinčių čia su nepaliestais sparnais, butų mažiau pastebimi.

Išgirdau poną Gryną šaukiant mano pavardę ir atsistočiau iš savo kėdės, laukdama kol priekinė linija priekį manęs pajudės. Aš išgirdau aplodismentus salės gale, ir pažiūrėjus aplinkui pamačiau Džeikobą traukiant Čarlį atsistoti, jie abu drąsino šukaudami. Galėjau tik išskirti Bilio galvos viršų šalia Džeiko alkūnės. Prisiverčiau jiems šiek tiek nusišypsoti.

Ponas grynas baigė skaityti pavardes ir tada išdalino diplomus su kvailoka šypsena, kai mes stovėvom eilėje.

- Sveikinu panele, Stenley. – Jis suvapeno, kai Džesė ėmė saviškį.

- Sveikinu panele, Svan. – jis suburbėjo man, ir prispaudė diplomą į mano sveiką ranką.

- Ačiū. – sumurmėjau.

Ir tai buvo jis.

Nuėjau atsistoti šalia Džesikos su diplomu rankoje. Džesės akys buvo visos paraudusios, ir ji vis šluostė veidą su mantijos rankove. Man prireikė akimirkos, kad suprasčiau, kad ji verkia.

Ponas Grynas pasakė kažką, ko aš neišgirdau, ir visi aplink mane sušaukė ir suriko. Geltonos kepurės pasipylė. Aš saviškę nusiėmiau, per vėlai, ir tiesiog numečiau ją ant žemės.

- O, Bela! – apsiverkusi Džesė sukaukė. – Negaliu patikėti, kad mes baigėme.

- Negaliu patikėti, kad viskas baigėsi. – išvapenau.

Ji apsviję rankomis apie mano kaklą. – Tu turi prižadėti, kad mes neprarasime ryšio.

Apkabinau ją atgal, pasijusdama šiek tiek nepatogiai, kai išvengiau jo prašymo. – Labai džiaugiuosi, kad tave pažinojau, Džesika. Tai buvo geri du metai.

- Buvo. – ji atsiduso ir sušnirpštė. Tada ji numetė savo rankas. – Lorena. – ji suspiegė mojuodama sau virš galvos, stumdydamasi per masyvias mantijas. Pradėjo eiti šeimos, suspausdami mus anksčiau visus drauge.

Pamačiau Andželą ir Beną apsuptus savo šeimos narių. Pasveikinsiu juos vėliau.

Aš iškėliau savo galvą ieškodama Alisos.

- Sveikinu. – Edvardas sušnibždėjo į mano ausį, jo rankos apsvyniojo apie mano liemenį. Jo balsas buvo prislopintas; jis visiškai neskubėjo, kada pasieksiu šį ypatingą etapą.

- Hm, ačiū.

- Neatrodę, kad tu jau būtum nusiraminus. – jis pastebėjo.

- Dar nevisiškai.

- Dėl ko dar liko nerimauti? Vakarėlis? Nebus taip siaubinga.

- Tu tikriausiai teisus.

- Ko ieškai?

Mano ieškojimas nebuvo jau toks vos pastebimas kaip maniau. – Alisos – kur ji?

- Ji išbėgo taip greitai, kai tik gavo diplomą.

Jo balsas prisipildė naujo tonu. Pakėliau akis pamatyti jo išraišką, kai jis žiūrėjo link galinių sporto salės durų, ir aš staigiai nusprendžiau – mieliau būčiau apie tai pagalvojęs dukart, bet retai taip dariau.

- Jaudiniesi dėl Alisos?

- Hm... – Jis nenorėjo to atsakyti.

- Bet kokiu atveju, apie ką ji mąsto? Turiu galvoje, neįsileidžia tavęs.

Jo akys nusileido ant mano veido ir susiaurėjo nuo įtarimo. – Iš tikrųjų, ji vertė Respublikos Pergalės Himną į arabų kalbą. Kai baigė tai, ji priėjo prie Korėjos ženklų kalbos.

Nervingai nusijuokiau. – Manau, tai išlaikys jos galvą labai užimtą.

- Žinai, ką ji slepia nuo manęs. – jis apkaltino.

- Žinoma. – nusišypsojau kreiva šypsena. – Esu ta, kuri susijusi su tuo.

Jis laukė sutrikęs.

Apsižvalgiau. Čarlis jau buvo pakeliui skindamasis pro minią.

- Žinant Alisą. – sušnibždėjau skubėdama. – Ji turbūt laikys tai, kol baigsis vakarėlis. Bet kadangi, tik dėl manęs vakarėlis gali neįvykti – na, neįsiusk, kad ir kas tai būtų, gerai? Visada geriau žinoti daugiau kiek įmanoma. Tai turėtų vistiek kaip nors padėti.

- Apie ką tu čia šneki?

Pamačiau Čarlio galvą iškilusią virš kitų ir ieškančio manęs. Jis pastebėjo mane ir pamojavo.

- Tik išlik ramus, gerai?

Jis vieną kart linktelėjo, jo lūpos negailestingai suspaustos.

Greitu šnibždėjimu aš jam paaiškinau savo pamąstymus. – Manau, tu klydai dėl dalykų, atvykstančių į mus iš visų pusių... manau, jie atvyksta manęs, tikriausiai. Viskas tai susiję, taip turi būti. Tai tik vienas asmuo kuris žaidžia su Alisos vizijomis. Nepažįstamasis mano kambaryje buvo tik testas, patikrinti ar kas gali prie manęs priėti. Tai turėtų būti tas pats, kuris keitinėja mintis, ir jauni vampyrai ir mano drabužių vogimas – visa tai yra kartu. Mano kvapas skirtas jiems.

Jo veidas tapo toks baltas, kad man buvo labai sunku užbaigti.

- Bet niekas neatvyksta jūsų, ar supranti tai? Tai gerai – Esmės ir Alisos, ir Karlailo niekas nenori sužeisti.

Jo akys buvo didelės, plačiai atmerktos su panika, apstulbintos ir pritrenktos. Jis galėjo matyti, kad aš buvau teisi, kaip ir Alisa matė.

Uždėjau ranką ant jo skruosto. – Nusiramink. – paprašiau.

- Bela! – Čarlis sukryžstavo, pastumdamas paskutinę susispaudusią šeimą aplink mus.

- Sveikinu, mažute. – jis vis dar klykė, nors jis buvo tiesiai prie mano ausies. Jis apsikabino mane ir taip gudriai nustūmė Edvardą ne į ta pusę.

- Ačiū. – sumurmėjau, susirūpinusi dėl Edvardo veido išraiškos. Jis vis dar nepasiekė kontrolės. Jo rankos buvo dalinai ištiestos link manęs, lyg jis norėtų pagriebti mane ir bėgti. Nors save šiek tiek labiau kontroliavau negu jis, bet pabėgimo mintis neatrodė man tokia baisi.

- Džeikobas ir Bilis turėjo išvažiuoti – ar matei, kad jie buvo čia? – Čarlis paklausė atsitraukdamas žingsnį atgal, bet laikydamas rankas ant mano pečių. Jis buvo atsukęs savo nugarą į Edvardą – tikriausiai stengėsi neprisileisti jo, bet šiuo metu, tai buvo gerai. Edvardo burna buvo prasižiojus, jo akys vis dar buvo plačiai atmerktos ir bijančios.

- Aha. – aš patikinau tėčiui, bandydama atkreipti dėmesį. – Girdėjau juos taip pat.

- Gražu, kad jie pasirodė. – Čarlis pasakė.

- Mhmm.

Gerai, taigi pasakyti Edvardui buvo tikrai prasta mintis. Alisa buvo teisi laikydama savo mintis apdemdytas. Man reikėjo palaukti kol būsim kur nors vieni, arba su jo šeima. Ir nieko sulaužomo greta – kaip langai... automobiliai... mokyklos pastatai. Jo veidas man vėl sugražino visas baimes. Nors jo išraiškoje nebebuvo baimės – dabar tai buvo grynas įsiutis.

- Taigi, kur nori eiti vakarienės? - Čarlis paklausė. – Galimybės neribotos.

- Galiu gaminti.

- Nebūk paika. Ar nori eiti į „Lodge“? – jis paklausė su nekantria šypsena.

Aš neypatingai mėgau Čarlio mėgstamiausią restoraną, bet koks skirtumas? Visvien turbūt negalėsiu valgyti.

- Žinoma, „Lodge“ šaunu. – pasakiau.

Čarlis plačiau nusišypsojo ir atsiduso. Jis pusiau pasuko savo galvą link Edvardo, iš tikrųjų visai į jį nežiūrėdamas.

- Eisi taip pat, Edvardai?

Žiūrėjau į jį su maldaujančiom akim. Edvardas suėmė save į rankas, dar prieš tai, kai Čarlis atsisuko pažiūrėti kodėl negauna atsakymo.

- Ne, ačiū. – Edvardas pasakė stipriai, jo veidas šaltas ir griežtas.

- Ar turi planų su savo tėvais? – Čarlis paklausė suraukdamas antakius. Edvardas visada buvo per daug mandagus, nei to nusipelnė Čarlis; staigus priešiškus nustebino mane.

- Taip. Jei jūs atleisite man... – Edvardas apsisuko ir nuėjo pro mažėjančią minią. Jis judėjo truputį per greitai, per daug susirūpinęs, kad išlaikytų idealų apsimetimą.

- Ką aš pasakiau? – Čarlis paklausė su kalta išraiška.

- Nesijaudink dėl to, tėti. – patikinau jį. – Nemanau, kad tai dėl tavęs.

- Ar jūs du pykstatės vėl?

- Nieks nesipyksta. Žiūrėk savo reikalų.

- Tu esi mano reikalas.

Pavarčiau akis. – Einam valgyti.

„Lodge“ buvo perpildytas. Vieta, mano nuomone, buvo per brangi ir pasenusi, bet tai buvo panašiausia į restoraną mieste, taigi visada buvo populiaru per svarbius įvykius. Žiūrėjau į niūrų, depresiškai atrodančią elnio galvą, kol Čarlis valgė pirmą porciją šoninės ir kalbėjo per petį su Tailerio Kraulio tėvais. Čia buvo triukšminga – visi čia buvo ką tik atėję iš mokyklos baigimo šventės, ir visi kalbėjo per tarpus.

Nugara buvau į priekinį langą, ir aš atrėmiau pasiūlymus atsisukti ir patyrinėti akis, kurias galėjau jausti ant savęs. Aš žinojau, kad negalėsiu nieko pamatyti. Kaip ir žinojau, kad nebuvo jokios galimybės, kad jis nepaliktų manęs neapsaugotos net sekunde. Tik ne po šito.

Vakarienė ilgai slinko. Čarlis užsiėmęs bendravimu, valgė lėtai. Pasiėmiau savo kotletą ir sukišau jo dalis į servetėlę, kai žinojau, kad jo dėmesys kažkur kitur. Atrodė, kad tai užimė labai daug laiko, bet kai pažiūrėjau į laikrodį – į kurį žiūrėjau daugiau nei buvo būtina – rodyklės buvo ne ką pajudėjusios.

Galiausiai Čarlis paėmė gražą ir padėjo sąskaitą ant stalo. Aš atsistoju.

- Skubi? – jis paklausė manęs.

- Noriu Alisai padėti sutvarkyti visus dalykus. – Pareiškiau.

- Gerai. – Jis nusisuko nuo manęs palinkėti kitiems gero vakaro. Išėjau į lauką palaukti prie policijos automobilio.

Palinkau prie keleivio durelių, laukdama, kol Čarlis atsitrauks iš eksprontinio vakarėlio. Jau buvo beveik tamsu stovėjimo aikštelėje, debesys buvo tokie tiršti, kad buvo sunku pasakyti ar saulė jau nusileido ar ne. Oras buvo sunkus, lyg ruošėsi lyti.

Kažkas sujudėjo šešėliuose.

Mano aiktelėjimas virto palengvėjimo atodūsiu, kai Edvardas pasirodė iš tamsos.

Be žodžių jis prisitraukė mane tvirtai prie savo krūtinės. Viena šalta ranka surado mano smakrą ir kilstelėjo mano veidą taip, kad prispaustų savo kietas lūpas prie manų. Galėjau jausti jo įtemptą žandikaulį.

- Kaip tu? – paklausiau taip greitai, kai tik jis leido man įkvėpti.

- Ne taip jau puikiai. – jis sumurmėjo. – Bet turiu susivaldyti. Atsiprašau, kad to nepadariau anksčiau.

- Tai mano kaltė. Man reikėjo palaukti, kol tau pasakysiu.

- Ne. – jis nesutiko. – Tai kažkas, ką turėjau sužinoti. Negaliu patikėti, kad to nepamačiau!

- Tu ir taip daug turi visko galvoje.

- O tu ne?

Jis staiga vėl mane pabučiavo, neleisdamas man atsakyti. Jis atsitraukė jau po sekundės. – Čarlis jau kelyje.

- Aš paprašysiu pametėti mane iki tavo namų.

- Aš seksiu tave.

- Tai tikrai nebūtina. – bandžiau pasakyti, bet jis jau buvo dingęs.

- Bela? – Čarlis pašaukė nuo restorano taprdurio, žvairydamasis į tamsą.

- Aš čia.

Čarlis pasivaikščioldamas atėjo iki automobilio, murmėdamas apie nekantrumą.

- Taigi, kaip jautiesi? – jis paklausė, kai važiavome plentu link šiaurės. – Buvo svarbi diena.

- Jaučiuosi gerai. – pamelavau.

Jis nusijuokė, kiauriai mane permatydamas. – Jaudiniesi dėl vakarėlio?

- Aha. – vėl pamelavau.

Šį kartą jis atrodo nepastebėjo. – Tu niekada nemėgai vakarėlių.

- Norėčiau sužinoti, iš kur tai paveldėjau. – numurmėjau.

Čarlis sukikeno. – Na, tu tikrai gražiai atrodai. Norėčiau, kad būčiau tavęs ko nors išmokęs. Atleisk.

- Nebūk kvailas, tėti. Tu padarei fantastišką darbą. Geriausias pasaulio tėtis. Ir... – nebuvo lengva kalbėtis apie jausmus su Čarliu, bet aš atkakliai stengiausi pravalydama gerklę. – Ir aš tikrai džiaugiuosi, kad atvažiavau gyventi su tavimi, tėti. Tai buvo pati geriausia mintis, kokią esu sugalvojus. Taigi, nesijaudink – tu tik patiri pomokyklinį pesimizmą.

Jis suprunkštė. – Gal. Bet manau vistiek, kad suklydau keliose vietose. Turiu galvoje, pažiūrėk į savo ranką.

Abejingai pažiūrėjau į savo rankas. Mano kairioji ranka lengvai gulėjo tamsiame įtvare, apie kurią aš retai galvojau. Mano lūžusį krumplį daugiau nebeskaudėjo.

- Niekada nemaniau, kad turėjau išmokyti tave kaip smūgiuotis. Spėju klydau dėl to.

- Maniau, tu buvai Džeikobo pusėje?

- Nesvarbu kieno pusėje aš, jei kas nors bučiuoja tave be tavo leidimo, tu turi mokėti išreikšti savo jausmus savęs nesusižalodama. Tu nelaikei savo nykščio kumščio viduje, ar ne?

- Ne, tėti. Tai miela, bet nemanau, kad pamokos būtų padėjusios. Džeikobo galva *tikrai* kieta.

Čarlis nusijuokė. – Spirk jam kitą kartą į pilvą.

- Kitą kartą? – paklausiau nepatikliai.

- Oi, nebūk per kieta tam vaikiui. Jis jaunas.

- Jis bjaurus.

- Jis vis dar tavo draugas.

- Žinau. – Atsidusau. – Net nežinau, kaip teisingai pasielgti šiuo atveju, tėti.

Čarlis lėtai linktelėjo. – Aha. Teisingi dalykai nevisada yra paprastai akivaizdūs. Kartais vienas dalykas yra teisingas vienam žmogui, bet klaidingas kitam. Taigi... sėkmės perprantant tai.

- Ačiū. – aš sumurmėjau santūriai.

Čarlis vėl nusijuokė, tada suraukė antakius. – Jei šitas vakarėlis taps per daug audringas... – jis pradėjo.

- Nesijaudink dėl to, tėti. Karlailas ir Esmė bus čia. Esu tikra, kad gali taip pat ateiti, jeigu nori taip pat.

Čarlis išsiviepė, kai žvairėsi pro priekinį langą į tamsą. Čarliui patiko geri vakarėliai taip pat, kaip ir man.

- Kur pasirengimas? – jis paklausė. – Jie turėtų prasivalyti savo taką, neįmanoma jo rasti tamsoje.

- Tik pasuk kitame posukyje, aš manau. – sučiaupiau savo lūpas. – Žinai, tu teisus – neįmanoma surasti. Alisa sakė, kad įdės žemėlapi į kvietimus, bet net su jais, visi turbūt pasiklys. – Pralinks mėjau šiek tiek nuo tos minties.

- Gal. – Čarlis pasakė, kai kelias nukrypo į rytus. – O gal ir ne. Juoda aksominė tamsa nutrūko priekyje, kur kaip tik turėjo būti kelias pas Kalenus. kažkas apkarstė medžius iš visų pusių tūkstančiais mirkčiojančių lempučių, kurių buvo neįmanoma nepastebėti.

- Alisa. – pasakiau rūščiai.

- Oho! – Čarlis pasakė, kai suko į keliuką. Tik du medžiai prie vestibulio nebuvo apšviesti. Kas kiekvieną dvidešimtį pėdų kitas šviečiantis žibintas rodė kelią link balto namo. – Visą kelią – visas tris mylias.

- Ji nepalieka reikalų pusiaukelėje, ar ne? – Čarlis suvapėjo su pagarba.

- Ar tu tikras, kad nenori užteiti?

- Absoliučiai tikras. Pasilinksmink, vaike.

- Labai ačiū, tėti.

Jis juokėsi sau, kai išlipau iš mašinos ir uždariau dureles. Stebėjau, kai jis nuvažiavo, vis dar išsišiepęs. Su atodusiu, pradėjau lipti laiptais, ruošdamasi pakęsti savo vakarėlį.

17. SAJUNGA

- BELA?

Edvardo švelnus balsas atsklido iš už manęs. Atsisukau pamatyti jį užšokantį ant verandos laiptelio, jo plaukai buvo iškedenti vėjo nuo bėgimo. Jis pritraukė mane prie savęs iš karto, kaip padarė ir stovėjimo aikštelėje, ir vėl mane pabučiavo.

Tas bučinys išgąsdino mane. Jame buvo per daug įtampos, per daug stiprumo, kai jo lūpos susispaudė ant manųjų – lyg jis bijotų, kad tiek nedaug laiko mums liko.

Negalėjau sau leisti apie tai galvoti. Negalėjau, jei ruošiausi elgtis kaip žmogus kelias ateinančias valandas. Atsitraukiau nuo jo.

- Leiskime greičiau šitam kvailam vakarėliui prasidėti. – sumurmėjau nežiūrėdama į jo akis.

Jis uždėjo savo rankas ant abiejų mano veido pusių ir laukė, kol pakelsiu akis.

- Neleisiu nieko tau atsitikti.

Paliečiau jo lūpas savo sveikos rankos pirštais. – Nesijaudinu dėl savęs tiek daug.

- Kodėl aš nesu nustebintas tuo? – jis sumurmėjo sau. Jis giliai įkvėpė ir šiek tiek nusišypsojo. – Pasiruošusi švęsti? – jis paklausė.

Aš sudejavau.

Jis palaikė man duris, laikydamas savo ranką saugiau apie mano liemenį. Stovėjau čia sustingusi minutę, tada lėtai papurčiau galvą.

- Neįtikėtina.

Edvardas gūžtelėjo pečiais. – Alisa bus Alisa.

Kalenų namų interjeras buvo transformuotas į naktinį klubą – tokio tipo, kuris neegzistuoja realiame gyvenime, tik televizoriuje.

- Edvardai! – Alisa pašaukė pro gigantišką garsiakalbį. – Man reikia tavo patarimo. - Ji parodė ant didelės kompaktinių diskų dėklų krūvos. – Ar mes turėtume jiems duoti gerai pažįstamo ir nuraminančio? Ar... – ji parodė į kitą šūsnį. – Palavinti jų muzikinį skonį?

- Laikykis nuraminamo. – Edvardas patarė. – Tu gali nuvesti arklį prie vandens, bet nepriversi jo gerti.

Alisa rimtai linktelėjo. Ir pradėjo mesti lavinamuosius diskus į dėžę. Pastebėjau, kad ji persirengus į nusagstyta blizgučiais palaidinę ir raudonas odines kelnės. Jos plika oda keistai reagavo su raudonom ir purpurinėm pulsuojančiom šviesom.

- Manau, aš netinkamai apsirengus.

- Tu atrodei tobulai. – Edvardas nesutiko.

- Atrodysi. – Alisa pataisė.

- Ačiū. – atsidusau. – Ar tu tikrai manai, kad žmonės atvyks? – Visi galėjo išgirsti viltį mano balse. Alisa nutaisė grimasą į mane.

- Visi ateis. – Edvardas atsakė. – Jie miršta noru pamatyti atsiskyrėlių Kalenų paslaptinius namus.

- Nuostabu. – sudejavau.

Nebuvo nieko, kuo galėčiau padėti. Nekreipiau į tai dėmesio – jeigu man nereikėtų miegoti ir judėčiau taip greitai – galėčiau padaryti dalykus taip pat kaip Alisa.

Edvardas užsispyrė nepaleisti manęs nė sekundei ir tempiojo mane su savimi, kai jis ieškojo Džaspero ir tada Karlailo ir papasakojo jiems apie mano išmąstymą. Klausiausi jų su tyliu siaubu, kai jie diskutavo apie atakas prieš armiją Sietle. Galėjau pasakyti, kad Džasperas nebuvo patenkintas dėl skaičiaus, nes jie negalėjo susisiekti su niekuo kitu išskyrus nelinkusią padėti Tanios šeimą. Džasperas net nestengė slėpti savo nevilties, kaip Edvardas būtų slėpęs. Buvo lengva pamatyti, kad jis nemėgsta lošti statydamas tiek daug.

Negalėjau stovėti už jų, laukdama ir tikėdamasi, kad jie grįš namo. Aš nestovėsiu. Aš išeisiu iš proto.

Suskambėjo durų skambutis.

Visi kartu staiga tapo normaliais. Ideali šypsena, nuoširdumas ir šiltumas, pakeitė įtampą Karlailo veide. Alisa padidino muzikos garsą ir nušoko atidaryti durų.

Tai buvo prigrūstas mano draugų automobilis, kurie buvo arba per daug susijaudinę, arba per daug įbauginti atvažiuoti patys vieni. Džesika buvo pirmoji prie durų su Maiku tiesiai už jos. Taileiris, Koneris, Ostinas, Ly, Samanta... net Lorena sekama paskutinė žiūrėjo kritiškais akimis išsiplėtusiomis iš smalsumo. Jie visi buvo smalsūs, o dar vėliau priblokšti, kai įėjo į prašmatniai išpuoštą milžinišką kambarį. Kambarys nebuvo tuščias; visi Kalenai buvo užsiėmę savo vietas, pasirengę užsidėti savo idealias žmogiško apsimitimo kaukes. Šį vakarą jaučiau, kad turėsiu vaidinti daugiau už juos.

Ėjau pasisveikinti su Džese ir Maiku tikėdamasi, kad mano balsas skambės su reikiamu sujaudinumu. Dar prieš man pasiekiant juos, durų skambutis vėl suskambėjo. Įleidau Andželą ir Beną palikdama duris praviras, nes Erikas ir Keitė buvo belipantys laiptais.

Negavau kitos progos daugiau panikuoti. Turėjau pakalbėti su visais, stengdamasi būti linksma, šeimininke. Nors vakarėlis buvo reklamuojamas kaip bendras Alisos, Edvardo ir mano, negalima buvo paneigti, kad aš buvau pats populiariausias taikiny sveikikimams ir padėkoms. Gal todėl, kad Kalenai atrodė šiek tiek netinkamai po Alisos vakarėlio šviesomis. Gal todėl, kad tos šviesos darė kambarį blankų ir paslaptinę. Net atmosfera normalų žmogų negali priversti jaustis atsipalaidavusiu, kai stovi, pavyzdžiui, šalia Emeto. Mačiau, kaip Emetas išsišiepė Maikui, buvusiam prie vaišių stalo, raudonos šviesos atsispindėjo nuo jo dantų ir pamačiau, kaip Maikas automatiškai žengė žingsnį atgal.

Tikriausiai Alisa padarė tai, ketindama patraukti mane į dėmesio centrą – vietą, kuria galvoju turėčiau būti patenkinta. Ji amžinai bandė paversti mane tokiu žmogumi, kaip ji manė žmonės turėtų būti.

Vakarėlis buvo aiškiai sėkmingas, neskaitant instinktyvaus nervingumo dėl Kalenų buvimo – arba gal paprasčiausiai jaudulio padidėjimo aplinkoje. Muzika buvo užkrečianti, šviesos beveik hipnotizuojančios. Tai, kaip ištuštėjo maistas, taip pat turėjo būti geras ženklas. Kambarys

greitai buvo perpildytas, bet niekada klaustrofobiškas. Ištisa dvyliktokų klasė atrodo buvo čia, kartu su daugybe jaunesnių. Kūnai suposi pagal ritmą, kuris dundėjo po jų kojomis. Vakarėlis buvo bepersilaužiantis į šokius.

Buvau tikra, kad vakarėlis buvo netoli šauniausio, koks kada yra vykęs Forkso mieste. Alisa beveik murkė – nei vienas čia esantis nepamirš šios nakties.

Aš perėjau aplinkui kambarį ir vėl grįžau prie Džesikos. Ji vapėjo su susijaudinimu, ir nebuvo būtina tiksliai sutelkti dėmesio, nes nebuvo šansų, kad ji lauks atsakymo.

Edvardas buvo prie mano šono, vis dar atsisakydamas mane paleisti. Jis laikė vieną ranką ant mano liemens, prispausdamas mane tvirčiau, kai išgirdavo mintinius atsakymus, kurių aš tikriausiai nenorėjau išgirsti.

Taigi, staigiai tapau įtari, kai jis nuleido savo rankas ir atsargiai atsitraukė nuo manęs.

- Lik čia. – jis sumurmėjo man į ausį. – Greit grįšiu.

Jis grakščiai skynėsi kelią pro minią, atrodo nepaliesdamas nei vieno glaudžiai susispaudžiusių kūnų, ir pradingo per greitai man, kad galėčiau paklausti, kodėl jis išeina. Žiūrėjau į jį siauromis akimis, kol tuo metu Džesika entuziastingai perrėkė muziką įsikibusi į mano alkūnę nekreipdama dėmesio į mano atsitraukimą. Žiūrėjau, kol jis pasiekė tamsų šešėlių šalia virtuvės durų, kur šviesos švietė protarpiais. Jis buvo prie kažko palinkęs, bet negalėjau matyti per visas iškeltas galvas tarp mūsų.

Aš pasistiebiau ant pirštų galų ištempdama kaklą. Būtent tada, raudona šviesa švystelėjo ant Alisos blizgučiais siuvinėtos palaidinės. Šviesa jos veidą palietė pusei sekundės, bet to užteko.

- Atsiprašysiu minutei, Džese. – Suvapėjau, numesdama jos ranką. Nepalaukiau jos reakcijos, net pažiūrėti ar mano šiurkštumas neįžeidė jos jausmų.

Nėriau pro kūnus turėdama truputį pasistumdyti. Keli žmonės dabar šoko. Skubėjau prie virtuvės durų.

Edvardas jau buvo dingęs, bet Alisa vis dar stovėjo tamsoje, jos veidas buvo sumišęs – neišraiškingas žvilgsnis, kurį mačiau jos veide buvo kažko, kuris ką tik buvo siaubingo atsitikimo liudininkas. Viena jos ranka buvo įsitvėrusi durų rankenos, lyg jai reikėtų ramsčio.

- Kas, Alisa, kas? Ką tu matei? – mano rankos buvo suspaustos priekyje – maldaujančios.

Ji nežiūrėjo į mane, žiūrėjo į šoną. Pasekiau jos žvilgsnį ir pamačiau, kad ji sekė Edvardą, einantį per kambarį. Jo veidas buvo tuščias kaip akmuo. Jis pasisuko ir dingo šešėliuose prie laiptų.

Durų skambutis suskambėjo tik po valandos, kai skalbėjo paskutinį kartą. Alisa pakėlė akis su sugluminta išraiška, kuri greitai tapo pasibjauėjimu.

- Kas pakvietė vilkolakį? – Ji suniurnėjo man.

Susiraukiau. – Kalta.

Maniau, kad panaikinau tą kvietimą – ir nė nesapnavau, kad Džeikobas ateis čia nieko nepaisydamas.

- Na, tada eik tuo pasirūpinti. Man reikia pasikalbėti Karlailu.

- Ne, Alisa, palauk! – stengiausi pasiekti jos ranką, bet ji dingo ir mano ranka pagriebė tuščią orą.

- Velnias! – suburbėjau.

Žinojau, kas tai buvo. Alisa pamatė tai, ko laukė, ir aš nuoširdžiai nejaučiau, kad galiu pakelti nežinomybę pakankamai, kol atidarysiu duris. Skambutis suskambėjo dar kartą, per ilgai, kažkas laikė mygtuką paspausta. Pasukau savo nugarą ryžtingai nuo durų ir peržvelgiau kambarį ieškodama Alisos.

Negalėjau pamatyti nieko. Pradėjau artėti link laiptų.

- Sveika, Bela!

Džeikobo gilus balsas išsisklaidė muzikoje, pakėliau akis supykusi dėl mano išstarto vardo.

Nutaisiau pikta veidą.

Tai nebuvo vienas vilkolakis, tai buvo visi trys. Džeikobas pats įėjo vidun, apsuptas Kvilo ir Embrio iš abiejų šonų. Du iš jų atrodė baisiai įsitempę, jų akys blikčiojo apie kambarį lyg jie ką tik būtų įžengę į vaiduoklių namą. Embrio drebančios rankos vis dar buvo ant durų, jo kūnas pusiau pasuktas bėgti.

Džeikobas pamojavo man, ramesnis nei kiti, nors jo nosis buvo suraukta iš pasišlykštėjimo. Pamojavau atgal – pavojavau atsisveikinti – ir pasisukau ieškoti Alisos. Prasibroviau pro erdvę tarp Konerio ir Lorenos nugarų.

Jis atsirado iš niekur, jo rankos buvo ant mano pečių stumdamos mane atgal link šešėlio prie virtuvės. Aš sprukau iš jo gniaužtų, bet jis pagriebė mano sveiką riešą ir truktelėjo mane iš minios.

- Draugiškas sutikimas. – jis pažymėjo.

Išlaisvinau savo ranką, ir piktai pažiūrėjau į jį. – Ką tu čia darai?

- Kvietei mane, prisimeni?

- Tokiu atveju, manau mano smūgis buvo per daug rafinuotas, leisk man išversti: tai buvo mano kvietimo *atšaukimas*.

- Nebūk prasta pokšininė. Atnešiau tau mokyklos baigimo dovaną ir viskas.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės. Nenorėjau kautis su Džeikobu kaip tik dabar. Norėjau žinoti, ką matė Alisa, ir ką Edvardas ir Karlailas sakė apie tai. Aš iškėliau savo galvą aplink Džeikobą ieškodama jų.

- Gražink tai į parduotuvę, Džeikai. Man reikia kai ką padaryti.

Jis žengė žingsnį, kad pamatyčiau jį, reikalaujantis dėmesio.

- Negaliu to gražinti. Nepirkau jo iš parduotuvės – pats padariau. Beje, tai pat užėmė ir labai daug laiko.

Vėl palinkau aplink jį, bet negalėjau matyti nė vieno iš Kalenų. Kur jie dingę? Mano akys apžvelginėjo tamsų kambarį.

- O nagi, Bela. Neapsimesk lyg manęs nebūtų.

- Neapsimetu. – Negalėjau jų niekur matyti. – Klausyk, Džeikai, turiu ir taip daug visko galvoje.

Jis padėjo savo ranką po mano smakru ir pakėlė mano veidą. – Ar galėčiau gauti tik kelias sekundes viso tavo dėmesio, panele Svan?

Staigiai atsitraukiau nuo jo prisilietimo. – Laikyk savo rankas prie savęs, Džeikobai. – sušnypščiau.

- Atleisk! – jis pasakė pakeldamas savo rankas lyg pasiduočiau. – Aš tikrai atsiprašau. Turiu galvoje, dėl praeitos dienos taip pat. Neturėjau tavęs taip bučiuoti. Tai buvo neteisinga. Spėju... na, spėju aš klaidinau save, galvodamas, kad tu nori manęs taip pat.

- Klaidinai – koks idealus apibūdinimas.

- Būk gera. Žinai, galėtum priimti mano atsiprašymą.

- Gerai. Atsiprašymas priimtas. Dabar, jei atleistum man minutę...

Nustojau ieškoti Alisos ir atidžiai apžiūrėjau jo veidą. Jis žiūrėjo į grindis, slėpė akis. Jo apatinė lūpa buvo šiek tiek išsikišus į priekį.

- Spėju, tau verčiau būti su savo tikrais draugais. – Jis pasakė tuo pačiu pralaimėtojo tonu. – Suprantu.

Aš sudejavau. – Oi, Džeikai, žinai, kad tai neteisinga.

- Ar žinau?

- Turėtum. – Palinkau į priekį, įdėmiau žiūrėjau bandydama pamatyti jo akis. Tada jis pakėlė jas virš mano galvos, kad išvengtų mano žvilgsnio.

- Džeikai?

Jis atsisakė į mane pažiūrėti.

- Ei, tu sakei, kad kažką man pagaminai, tiesa? – paklausiau. – Ar tai buvo tik kalbos? Kur mano dovana? – Mano pastangos suvaidinti entuziazmą buvo ganėtinai liūdnos, bet tai suveikė. Jis pavartė akis ir pažiūrėjo į mane.

Laikiausi nevykusio apsimetimo laikydama ištiestą ranką prieš save. – Aš laukiu.

- Kur gi ne. – jis suniurnėjo sarkastiškai. Bet taip pat įkišo ranką į savo džinsų kišenę, ir ištraukė mažą, prastai surištą ir daugiaspalvių raštų dėžutę. Ji buvo perrišta odine virvele. Jis įdėjo ją į mano delną.

- Ei, tai gražu, Džeikai. Ačiū.

Jis atsiduso. – Dovana yra viduje, Bela.

- O!

Turėjau truputį problemų su virvele. Jis vėl atsiduso ir paėmė dėžutę iš manęs. Atrišo raištelį su lengvu truktelėjimu. Ištiesiau savo ranką, bet jis atidarė dėžutės dangtelį ir suspaudė kažką sidabrinio mano rankoje. Metalinės jungtys tyliai suskambėjo viena į kitą.

- Nedariau apyrankės. – Jis prisipažino. – Tik amuletą.

Sidabrinės apyrankės jungtys buvo sujungtos mažais medžio drožiniais. Pakėliau tai tarp pirštų pasižiūrėti arčiau. Buvo nuostabus kiekis mažų detalių statulėlėje – miniatiūriškas vilkas buvo absoliučiai tikroviškas. Buvo prašimušę raudonai rudo medžio, kuris atitiko jo odos spalvą.

- Gražu. – sušnibždėjau. – Tu tai padarei? Kaip?

Jis gūžtelėjo pečiais. – Tai kažkas, ko Bilis mane išmokė. Jis šitame reikale daug geresnis už mane.

- Sunku tuo patikėti. – sumurmėjau sukdamą mažytį vilką vis tarp savo pirštų.

- Ar tau tikrai patinka?

- Taip! Jis neįtikėtinas, Džeikai.

Jis nusišypsojo, pagaliau laimingai, bet tada jo išraiška apkarto. – Na, pamaniau, kad gal tai padės tau prisiminti mane kurį laiką. Žinai kaip yra sakoma, iš akių – iš atminties.

Nekreipiau dėmesio į jo mintis. – Štai, padėk man tai užsisegti.

Jis ištiesė mano kairįjį riešą, kadangi dešinysis buvo įkalintas įtvare. Jis lengvai užsegė sagtelę, nors atrodė per gležna susidoroti Džeikobo dideliems pirštams.

- Segėsi tai? – Jis paklausė.

- Žinoma, kad segėsiu.

Jis išsišiepė man – tai buvo laiminga šypsena, ta, kurią aš mėgau matyti. Buvau sugrižus akimircai, bet tada refleksiškai mano akys persimetė vėl aplink kambarį, nervingai ieškant kokių nors Alisos ar Edvardo ženklų minioje.

- Kodėl tu tokia suglumusi? – Džeikobas pasidomėjo.

- Nieko. – pamelavau bandydama sutelkti dėmesį. – Ačiū už dovaną, tikrai. Man ji labai patinka.

- Bela? – Jo antakiai susiraukė drauge mesdami šešėlius į jo galias akis. – Kažkas vyksta ar ne?

- Džeikai, aš ... nieko nevyksta.

- Nemeluok man, tu prasta melagė. Turi man pasakyti, kas vyksta. Mes norime žinoti tuos dalykus. – Jis pasakė panaudodamas daugiskaitą pabaigoje.

Jis tikriausiai buvo teisus, vilkai tikriausiai bus sudominti to, kas vyksta. Tik aš dar nebuvo tikra, kas tiksliai vyksta. Nežinosiu, kol nesurasiu Alisos.

- Džeikobai, aš tau pasakysiu. Tik leisk man suprasti, kas vyksta, gerai? Man reikia pasikalbėti su Alisa.

Jo išraiškoje pasirodė supratimas. – Aiškiaregė kažką matė.

- Taip, būtent, kaip tu pasirodei.

- Ar tai dėl kraugerio tavo kambaryje? – jis sumurmėjo.

- Tai susiję. – pripažinau.

Jis apsvartė tai minutę pakreipdamas savo galvą į vieną pusę, kol skaitė mano veidą. – Žinai kažką, ko man nesakai... kažką svarbaus.

Koks būtų tikslas vėl meluoti? Jis per gerai mane pažinojo. – Taip.

Džeikobas įdėmiai žiūrėjo į mane trumpą akimirką, tada pasisuko pagauti sako brolių žvilgsnių, kurie stovėjo prie durų, nerangūs ir suvaržyti. Kai jie suprato jo išraišką, pradėjo judėti vingiuodami žvitriai tarp vakarėlio dalyvių, beveik lyg jie patys šoktų. Po pusės minutės jie Džeikobui stovėjo iš abiejų pusių, būdami aukštesni už mane.

- Dabar. Paaiškint. – Džeikobas pareikalavo.

Embris ir Kvilas žiūrino į tai į priekį, tai atgal tarp mūsų veidų, sutrikę ir nepatiklūs.

- Džeikobai, aš visko nežinau. – Vis dar apžiūrinėjau kambarį, dabar bandydama išsisukti. Jie buvo mane prirėmę kampe tiesiogine prasme.

- Tada, ką žinai.

Jie visi vienu metu susidėjo rankas ant krūtinės. Buvo šiek tiek juokinga, bet daugiau grėsminga.

Ir tada pamačiau Alisą, besileidžiančią laiptais, jos balta oda švytėjo purpurinėje šviesoje.

- Alisa! – sucypiau su palengvėjimu.

Ji pažiūrėjo į mane, kai tik pašaukiau ją vardu, neskaitant bumsinčių bosų, kurie turėjo nuskandinti mano balsą.

Aš entuziastingai pamojavau, ir stebėjau jos veidą, kai ji pamatė tris vilkolakius palinkusius prie manęs. Jos akys susiaurėjo.

Bet prieš tą reakciją jos veidas buvo pilnas įtampos ir baimės. Įsikandau į lūpą, kai ji prišoko prie mano šono.

Džeikobas, Kvilas ir Embris atsilenkė nuo jos su neramiomis išraiškomis. Ji uždėjo savo ranką apie mano liemenį.

- Man reikia su tavimi pasikalbėti. – Ji sumurmėjo man į ausį.

- Hm, Džeikai, pasimatysim vėliau. – Suvapenu, kai ruošiamės apeiti aplink juos.

Džeikobas ištiesė savo ilgą ranką, kad užkirsti mums kelią, atremdamas ją į sieną. – Ei, netaip greitai.

Alisa nustebusiai pakėlė akis į jį, jos akys buvo plačios ir nepatiklios. – Atsiprašau?

- Papasakok mums, kas vyksta. – Jis pareikalavo suniurnėdamas.

Džasperas pasirodė visiškai iš niekur. Vieną sekundę mes su Alisa buvome prie sienos, Džeikobas užblokavęs mums praėjimą, ir tada Džasperas stovėjo kitoje pusėje nuo Džeiko rankos, jo išraiška baiminanti.

Džeikobas lėtai atitraukė ranką. Tai atrodė kaip geriausias judesys, jei jis norėjo išsaugoti tą ranką.

- Mes turime teisę žinoti. – Džeikobas sumurmėjo, vis dar žiūrėdamas į Alisą.

Džasperas žengė tarp jų ir trys vilkolakiai įtempė save.

- Ei, ei. – pasakiau pridėdama šiek tiek isteriško kikenimo. – Čia vakarėlis, prisimenat?

Nieks į mane nekreipė dėmesio. Džeikobas žiūrėjo į Alisą, kol Džasperas rūščiai žvelgė į Džeikobą. Alisa staiga tapo susimąsčiusi.

- Viskas gerai, Džasperai.

Džasperas neatpalaidavo savo stovėsenos.

Buvau tikra, kad nežinomybė po maždaug sekundės privers mano galvą sprogti. – Ką tu matei, Alisa?

Ji dar sekundę žiūrėjo į Džeikobą, tada pasisuko į mane, matyt, ji nusprendė leisti jiems tai išgirsti.

- Sprendimas buvo priimtas.

- Vyksite į Sietlą?

- Ne.

Jutau, kad spalva paliko mano veidą, mano skrandis sukosi. – Jie atvyksta čia. – Aiktelėjau.

Kvileuto vaikinai viską stebėjo tyliai, skaitydami kiekvieną nesuprantamą emociją mūsų veiduose. Jie buvo prikaustyti savo vietose ir vis dar nepakankamai ramūs. Visos trys poros rankų drebėjo.

- Taip.

- Į Forksą? – sušnibždėjau.

- Taip.

- Nes?

Ji linktelėjo suprasdama mano klausimą. – Pargabena tavo raudoną palaidinę.

Bandžiau nuryti.

Džaspero išraiška buvo nepritariama. Galėjau pasakyti, kad jis nemėgo diskusijų šalia vilkolakių, bet jis turėjo kažką pasakyti. – Negalime leisti jiems prisiartinti taip arti. Mūsų nėra pakankamai, kad apsaugotume miestą.

- Žinau. – Alisa pasakė, jos veidas staiga tapo nelaimingas. – Bet nesvarbu, kur mes sustabdytume juos. Vistiek mūsų nebus pakankamai ir kai kurie iš jų atvyks ieškoti čia.

- Ne. – sušnibždėjau.

Vakarėlio triukšmas sunaikino mano nepritarimo garsą. Visi aplinkui mus, mano draugai ir kaimynai, ir menki priešai valgė ir juokėsi, siūbavo su muzika, nesuprasdami fakto, kad jie yra veidu į siaubą, pavojų, galbūt mirtį. Dėl manęs.

- Alisa. – Be garso ištariau jos vardą. – Man reikia išvykti, man reikia iš čia pasitraukti.

- Tai nepadės. Tai ne taip, kaip elgtis su medžiotoju. Jie vistiek pirma atvyks ieškoti čia.

- Tada man reikia su jais susitikti! – Jei mano balsas nebūtų buvęs kimus ir įtemptas, tai turbūt būtų buvęs klyksmas. - Jei jie ras, ko ieškoję, gal jie išvyks ir nieko nenuskriaus.

- Bela! – Alisa užprotestavo.

- Palaukit. – Džeikobas paliepė žemu, galingu balsu. – Kas atvyksta?

Alisa pasuko į jį ledinį žvilgsnį. – Mūsų rūšis. Daug jų.

- Kodėl?

- Dėl Belos. Tai viskas, ką mes žinome.

- Jų jums per daug? – Jis paklausė.

Džasperas susivaldė. – Mes turim kelis pranašumus, šunie. Tai bus lygi kova.

- Ne. – Džeikobas pasakė, ir keista, aštri šypsena išplito visame jo veide. – Nebus *lygi*.

- Puiku. – Alisa sušnypštė.

Spoksojau, vis dar sustingusi iš siaubo į naują Alisos išraišką. Jos veidas tapo gyvas su džiūgavimu, visos neviltsy dingo iš jos nuostabių veido bruožų.

Ji išsišiepė Džeikobui, ir jis išsišiepė jai atgal.

- Viskas žinoma išnyks. – Ji pasakė jam pasipūtusiu balsu. – Tai nepatogu, bet visos aplinkybės apsvarstytos. Pasirūpinsiu tuo.

- Mes susiderinsim. – Džeikobas pasakė. – Mums nebus lengva. Bet vistiek tai daugiau mūsų reikalas nei jūsų.

- Neeičiau taip toli, bet mums reikia pagalbos. Mes nesiruošiame būti pernelyg išrankūs.

- Palaukit palaukit palaukit palaukit. – Pertraukiau juos.

Alisa buvo pasistiebusi ant pirštų galų, Džeikobas pasilenkęs link jos, abiejų jų veidai buvo nušviesti jaudulio, abiejų jų nosys buvo surauktos dėl kvapo. Jie pažiūrėjo į mane nekantriai.

- Susiderinsit? – Pakartojau pro sukąstus dantis.

- Tu juk nuoširdžiai nemanai, kad tu mums uždrausi kištis? – jis paklausė.

- Jūs į tai nesikišit.

- Tavo aiškiaregė taip nemano.

- Alisa – pasakyk jiems ne. – pareikalavau. – Jie bus nužudyti.

Džeikobas, Kvilas ir Embris visi kartu garsiai nusijuokė.

- Bela, - Alisa pasakė, - atskirai mes galime būti nužudyti. Kartu... -

- Nebus problemų. – Džeikobas pabaigė sakinį. Kvilas vėl nusijuokė.

- Kiek daug? – Kvilas paklausė entuziastingai.

- Ne! – sušukau.

Alisa į mane net nepažiūrėjo. – Tai keičiasi – dvidešimt vienas šiandien, bet skaičius mažėja.

- Kodėl? – Džeikobas paklausė susidomėjęs.

- Ilga istorija. – Alisa pasakė staiga apžiūrėdama kambarį. – Ir tai ne vieta ją pasakoti.

- Tada vėliau šįvakar? – Džeikobas spaudė.

- Taip. – Džasperas jam atsakė. – Mes jau planavom ... strateginį susitikimą. Jei jūs ruošiatės kautis su mumis, jums reikės kai kurių instrukcijų.

Visi vilkai buvo nepatenkinti dėl paskutinės dalies.

- Ne. – Suaimanavau.

- Tai bus keista. – Džasperas pasakė susimąstęs. – Niekada nemaniau, kad dirbsime drauge. Tai bus pirmas kartas.

- Neįtikėtina. – Džeikobas sutiko. Dabar jis skubėjo. – Mums reikia grįžti pas Semą. Kada?

- Gal jums bus per vėlu?

Visi trys pavartė savo akis. – Kada?

- Trečią valandą.

- Kur ?

- Apie dešimt mylių į šiaurę nuo Hajų miško prižiūrėtojo stoties. Atvykite iš vakarų pusės ir galėsite sekti mūsų kvapą.

- Būsim ten.

Jie pasisuko išeiti.

- Palauk, Džeikai. – Pašaukiau jį. – *Prašau!* Nedaryk to.

Jis stabtelėjo pasisukdamas nusišypsoti man, kol Kvilas ir Embris nekantriai laukė prie durų. – Nebūk juokinga, Bela. Tu man padovanojai daug didesnę dovaną, negu aš tau.

- Ne! – pašaukiau vėl. Elektrinės gitaros garsas užliejo mano verksmą.

Jis neatsakė, skubėjo pasivyti savo draugus, kurie jau buvo dingę. Bejėgiškai stebėjau kaip Džeikobas pradingo.

18. APMOKYMAS

- TAI BUVO ILGIAUSIAS VAKARĖLIS PASAULIO istorijoje. – Pasiskundžiau, kai važiovome namo.

Edvardas neatrodė nesutinkantis. – Viskas jau baigėsi. – Jis pasakė trindamas raminaimai mano ranką.

Nes aš buvau vienintelė, kuriai reikėjo ramavimo. Edvardui viskas buvo gerai – visiems Kalenams viskas buvo gerai.

Jie visi mane ramino; Alisa paplekšnojo man per galvą išvažiuojant stebėdama kaip Džasperas užlieja mane ramybės srautu, Esmė pabučiavo mano kaktą ir pažadėjo, kad viskas bus gerai, Emetas triukšmingai juokėsi ir klausė, kodėl aš vienintelė nepritariu kovai su vilkolakiais... Džeikobo sprendimas leido jiems visiems atsipalaiduoti, leido pajusti beveik euforiją po ilgų savaitių nerimo. Abejonė buvo pakeista pasitikėjimu. Vakarėlis baigėsi tikros šventės gaidelė.

Tik ne man.

Pakankamai blogai – siaubingai – kad Kalenai dėl manęs kausis. To jau buvo per daug, kad turėčiau tai leisti. Tai atrodė per daug, nei aš galėjau pakelti.

Ir ne Džeikobas taip pat. Ne jo kvaili, nekantrūs broliai – dauguma iš jų net jaunesni nei aš. Jie buvo tik didžiuliai, su per daug raumenų vaikai, ir jiems tai atrodė kaip piknikas paplūdimyje. Negalėjau jiems taip pat leisti atsidurti pavojuje. Mano nervai buvo pakrikę ir pažeidžiami. Nenumaniau, kaip dar ilgai galėsiu susilaikyti nepradėjus garsiai rėkti.

Dabar šnibždėjau, kad išlaikysiu savo balsą. – Tu mane pasiimsi šį vakarą.

- Bela, tu išsėkusi.

- Tu manai, kad galėsiu miegoti?

Jis suraukė antakius. – Tai tik eksperimentas. Aš net nesu tikras ar mums visiems bus įmanoma... bendradarbiauti. Nenoriu, kad tu būtum tuo metu.

Lyg tai nepadarytų manęs dar labiau susirūpinusios neiėjimas ten. – Jeigu nenori manęs imti, tada paskambinsiu Džeikobui.

Jo akys sugriežtėjo. Tai buvo smūgis žemiau juostos, ir aš tai žinojau. Bet neturėjau kito pasirinkimo.

Jis neatsakė, dabar mes buvome prie Čarljo namų. Priekinės šviesos buvo įjungtos.

- Pasimatysim viršuje. – Sumurmėjau.

Pirštų galais tipenu pro lauko duris. Čarlis miegojo svetainėje vos įsitenkantis per mažoje sofoje, ir knarkiantis taip garsiai, kad galėjau užvesti grandininį pjūklą, ir tai nebūtų jo pažadinę.

Energingai papurčiau jo pečius.

- Tėti! Čarli!

Jis suniurnėjo, bet akys neatsimerkė.

- Aš jau namie – tu susižalosi savo nugarą taip miegodamas. Nagi, laikas judintis.

Prireikė dar kelių papurtymų, jo akys neatsimerkė, bet aš priverčiau jį pasikelti nuo sofos. Padėjau jam nueiti iki lovos, kur jis krito ant apklo to kaip lavonas, pilnai apsirengęs, ir pradėjo knarkti vėl.

Jis greitu metu manęs neieškos.

Edvardas laukė manęs kambaryje, kol prausiausi veidą ir persirengiau džinsus į flanilinius šortus. Jis nelaimingas stebėjo mane iš supamosios kėdės, kai aš kabinau į spintą drabužius, kuriuos Alisa man buvo davusi.

- Ateik čia. – Pasakiau paimdama jo ranką ir truktelėdama jį link mano lovos. Aš pargrioviau jį ant jos ir patogiai įsitaisiau ant jo krūtinės. Gal jis buvo teisus, kad buvau pakankamai pavargusi nemiegoti. Aš nesiruošiau jam leisti pabėgti be manęs. Jis apsupo mane antklode ir prisitraukė arčiau savęs.

- Prašau atsipalaiduok.

- Žinoma.

- Tai pavyks, Bela. Aš tai jaučiu.

Mano dantys susirakino.

Jis vis dar spinduliavo ramybe. Niekam, tik man rūpi, jei Džeikobas ir jo draugai bus sužeisti. Net pačiam Džeikobui ir jo draugams. Ypatingai ne jiems.

Jis galėjo pasakyti, kad aš netekau galvos. – Klausyk, Bela. Tai bus lengva. Jaunieji vampyrai bus visiškai nustebinti. Jie nenutuokia apie vilkolakius daugiau, nei tu numanei pradžioje. Mačiau, kaip jie elgiasi grupėje Džaspero atsiminimuose. Aš tikrai tikiu, kad vilkų medžiojimo technika nepriekaištingai suveiks prieš juos. Su jų pasidalijimu ir sutrikimu, mums likusiems nelabai bus ką daryti. Kažkas turės nedalyvauti. – jis paerzino.

- Pyrago dalis. – Sumurmėjau monotoniškai į jo krūtinę.

- Šššš. – Jis perbraukė mano skruostą. – Pamatysi. Dabar nesijaudink.

Jis pradėjo niūniuoti mano lopšinę, bet nors kartą ji manęs neramino.

Žmonės – gerai, vampyrai ir vilkolakiai iš tikrųjų, bet vis dar – žmonės, kuriuos aš mylėjau ketino būti sužalojami. Sužaloti dėl manęs. Vėl. Aš norėjau, kad mano bloga sėkmė, susitelktų šiek tiek atidžiau. Aš norėjau šaukti į viršų, į tuščią dangų: *tai manęs, jūs norite – štai čia! Tik manęs!*

Aš pabandžiau pamąstyti kaip galėčiau tai padaryti tiksliau - kad priversčiau savo blogą sėkmę susitelkti ties manimi. Tai nebūtų lengva. Aš turėčiau laukti, laukti tinkamos progos....

Aš neužmigau. Minutės praėjo greitai ir mano nuostabai aš buvau vis dar budri ir įsitempusi, kai Edvardas pasodino mus abu į sėdinčią padėtį.

- Tu esi įsitikinęs, kad nenori pasilikti ir pamiegoti?

Pažiūrėjau į jį rūščiu žvilgsniu.

Jis atsiduso, ir užsikėlė mane prieš iššokdamas pro langą.

Jis lėkė per juodą, ramų mišką su manimi ant nugaros, ir net jo bėgime aš galėjau jausti pakilimą. Kai, jis bėgo, buvome tik mes, tik malonumas, tik vėjo jausmas jo plaukuose. Tai buvo tokie dalykai, kurie mažiau neramiu metu, būtų padarę mane laimingą.

Kai mes pasiekėme didelį lauką, jo šeima buvo ten, kalbėdami atsainiai, atsipalaidavę. Emeto sparčiai augantis juokas aidėjo retsykais per plačią erdvę. Edvardas nuleido mane, ir mes susikabinę rankomis pradėjome eiti link jų.

Man prireikė minutės, todėl, kad buvo taip tamsu, nes mėnulis buvo pasislėpęs už debesų, bet aš supratau, kad mes buvome beisbolo proskynoje. Tai buvo ta pati vieta, kur, prieš daugiau kaip metus, atrodo turėjęs būti smagus vakaras su Kalenais buvo pertrauktas Džeimso ir jo klanu. Keista buvo vėl čia būti – tarytum šis susirinkimas nebus užbaigtas iki Džeimsas ir Lorenas, ir Viktorija neprisijungs prie mūsų. Bet Džeimsas ir Lorenas niekada negrįš. Tas šablonas nebus pakartotas. Galbūt visi šablonai buvo sulaužyti.

Taip, kažkas sulaužė jų šabloną. Ar galėjo Volturiai būti tokie lankstūs šitoje lygyje?

Abejojau tu.

Viktorija visada man atrodydavo kaip gamtos jėga - kaip uraganas, judantis pakrantės link tiesioje linijoje - neišvengiamas, nepermaldujamas, bet numatomas. Galbūt buvo neteisinga apriboti ją dėl to. Ji galėjo adaptuotis.

- Žinai ką galvoju? – Paklausiau Edvardo.

Jis nusijuokė. – Ne.

Beveik nusišypsojau.

- Ką galvoji?

- Galvoju, kad visa tai susiję. Ne du, bet visi trys.

- Pasiduodu.

- Trys blogi dalykai atsitiko, kai tu grįžai. – Aš pažymėjau juos ant savo pirštų. – Jaunieji vampyrai Sietle. Nepažįstamasis mano kambaryje. Ir – pirmiausia – Viktorija atvyko manęs ieškoti.

Jo akys susiaurėjo, kai jis apie tai galvojo. – Kodėl tu taip galvoji?

- Nes pritariu Džasperui – Volturiai myli savo taisykles. Jie, bet kokių atveju, tikriausiai atliktų darbą geriau. – Ir jau būčiau mirusi, jei jie būtų norėję mano mirties, pridėjau mintyse. – Prisimink, kai medžiojai Viktoriją praeitais metais.

- Taip. – Jis suraukė antakius. – Ir man nekaip sekėsi.

- Alisa sakė, kad tu buvai Teksase. Ar sekei ją iki ten?

Jo antakiai susispaudė drauge. – Taip. Hmm...

- Matai – ji galėjo ten pasigauti mintį. Bet ji nežino, ką ji daro, todėl jauni vampyrai nekontroliuojami.

Jis pradėjo purtyti galvą. – Tik Aras tiksliai žino, kaip veikia Alisos vizijos.

- Aras tai *geriausiai* žino, bet ar Tania ir Irina, ir kiti jūsų draugai iš Denalio negali žinoti pakankamai? Lorenas su jais gyveno pakankamai ilgai. Ir jei jis buvo pakankamai draugiškas Viktorijai padaryti paslaugą, kodėl jis negalėjo pasidalinti su ja, ką žino?

Edvardas žiūrėjo nepritariamai. – Tai nebuvo Viktorija tavo kambaryje.

- Ar ji negali susirasti naujų draugų? Pagalvok apie tai, Edvardai, jei Sietlas jos darbas, tai ji turi labai daug naujų draugų. Ji sukūrė juos.

Jis apgalvojo tai, jo kakta susiraukšlėjo nuo susikaupimo.

- Hmm. – jis galiausiai pasakė.

- Tai tikėtina. Aš vis dar manau, kad Volturi yra labiausiai tikėtini... Bet tavo teorija - yra kažkas joje. Viktorijos asmenybė. Tavo teorija tinka jos asmenybei tobulai. Ji nuo pradžių rodė nepaprastą saviišsaugojimo dovaną - galbūt tai yra jos talentas. Bet koku atveju, šis sąmokslas jos nestato į jokių pavojų dėl mūsų, jei ji sėdi saugiai už jaunų vampyrų ir leidžia jiems kenkti. Ir nedaug pavojaus nuo Volturių taip pat.

- Galbūt ji tikisi mus nugalėti pabaigoje, nors tikrai ne be nuostolių dėl mūsų. Bet nei vienas iš jos mažos armijos išlikusiųjų neliudytų jos naudai. Iš tikrųjų... – Jis tesė apsvarstydamas tai. – Jei išliks išgyvenusiųjų, galiu lažintis, kad ji planuoja juos pati sunaikinti... Hmmm. Vistiek ji turi turėti bent vieną draugą, kuris būtų truputį labiau patyręs. Nė vienas naujai paverstas vampyras nepaliekia savo sukūrėjo gyvo...

Jis ilgokai susiraukė į nuotolį, ir paskui netikėtai nusišypsojo man, grįždamas iš svajingumo. - Neabejotinai galima. Nieko nepaisant, mes turime būti pasiruošią viskam, kol nežinome tikrai. Tu esi labai nuovoki šiandien, - prisidėjo jis. - Tai įspūdinga.

Aš atsidusau. - Galbūt aš tik reaguojau į šią vietą. Tai priverčia mane jausti, kad ji yra šalia... lyg ji stebėtų mane dabar.

Jo žandikaulio raumenys įsitempė nuo tos minties. - Ji niekada nepalies tavęs, Bela. - pasakė jis.

Nepaisant jo žodžių, jo akys atsargiai nukrypo į tamsius medžius. Tuo metu, kai jis ieškojo jų šešėlių, keisčiausia išraiška perėjo jo veidu. Jo lūpos atsitraukė nuo jo dantų ir jo akys, švytėjo neįprasta šviesa – laukine, kažkas panašaus į nuožmią viltį.

- Vis gi aš nepasiduosiu, kol nenugalėsiu jos, - jis sumurmėjo. - Viktorija, ir bet kas kitas, kas kada nors galvojo tave nuskriaust. Turiu turėti galimybę užbaigti tai pats. Baigti tai savomis rankomis šį kartą.

Aš sudrebėjau nuo nuožmaus troškimo jo balse, ir suspaudžiau jo pirštus tvirčiau su mano, norėdama, kad aš būčiau gana stipri, kad surakinčiau mūsų rankas kartu ilgam.

Mes buvome beveik prie jo šeimos, ir aš pastebėjau pirmą kartą, kad Alisa neatrodė taip optimistiškai kaip kiti. Ji stovėjo šiek tiek nuošalyje, stebėdama Džasperą, kuris tempė savo rankas, tarytum jis šildė jas prieš pratimą, ji buvo patempusi lūpą.

- kažkas blogai yra su Alisa? – sušnibždėjau.

Edvardas sukikeno sau vėl. - Vilkolokiai yra kelyje, dėl to, ji negali pamatyti nieko, kas įvyks dabar. Jai neįmanoma būti akiai.

Alisa, nors ir toliausiai nuo mūsų, išgirdo jo žemą balsą. Ji pakėlė akis ir iškišo savo liežuvį jam. Jis nusijuokė vėl.

- Sveikas, Edvardai, - Emetas pasisveikino su juo. - Ei, Bela. Jis ketina leisti tau praktikuotis taip pat?

Edvardas atsідuso į Emetą. – Prašau, Emetai, neduok jai tokių minčių.

- Kada mūsų svečiai atvyks? – Karlailas paklausė Edvardo.

Edvardas susikoncentravo minutėlę, ir paskui atsідuso. - Pusantros minutės. Bet aš turėsiu versti. Jie nepatiki mumis pakankamai, kad naudotų jų žmogaus formas.

Karlailas linktelėjo. - Tai sunku jiems. Aš esu dėkingas, kad jie atvyksta apskritai.

Aš spoksojau į Edvardą, mano akys išsiplėtė. - Jie atvyksta kaip vilkai?

Jis linktelėjo, atsargiai dėl mano reakcijos. Aš nurijau vieną kartą, atsimindama du kartus, kai aš pamačiau Džeikobą jo vilko formoje - pirmą kartą pievoje su Lorenu, antrą kartą ant miško keliuko kur Polas supyko dėl manęs.... Tie abu prisiminimai buvo siaubingi.

Keista šviesa atsirado Edvardo akyse, lyg kažkas įvyko jam, kažkas, kas buvo nebutinai nemalonus. Jis nusigręžė skubiai, greičiau negu aš galėjau pamatyti daugiau, atgal į Karlailą ir kitus.

- Pasiruoškite - jie slepiasi nuo mūsų.

- Ką tu turi galvoje? - Alisa pasiteiravo.

- Šššš,- jis perspėjo, ir išspoksojo pro ją į tamsą.

Kalenu laisvas ratas, staiga susiaurėjo į netikslią liniją su Džasperu ir Emetu iš kraštų. Edvardas palinko pirmyn link manęs, aš galėjau pasakyti, kad jis norėjo, kad jis būtų šalia jų. Aš suspaudžiau savo ranką tvirtiau su jo. Aš žiūrėjau prisimerkus miško kryptimi, nieko nematydama.

- Prakeikimas, - Emetas sumurmėjo iškvėpdamas. - Jūs kada nors matėte kažką panašaus?
- Esmė ir Rozali apsikeitė žvilgsniais plačiai atmerktomis akimis.

- Kas tai? - Aš šužnabdėjau taip ramiai, kaip tik galėjau. - Aš negaliu pamatyti.

- Gauja užaugo, - Edvardas sumurmėjo man į ausį. Aš nepasakiau jam, kad Kvilas prisijungė prie gaujos? Aš įsitempiau, kad pamatyčiau šešis vilkus tamsoje. Pagaliau, kažkas sublizgėjo juodume — jų akys, aukščiau viršuje, negu jos turi būti. Aš užmiršau, kokie aukšti vilkai buvo. Kaip arkliai, tiksliai stori su raumenimis ir kailiu — ir dantys kaip peiliai, neįmanomi nepastebėti. Aš galėjau

pamatyti tiktai akis. Ir kai aš atidžiai žiūrėjau, įsitempusi, kad pamatyčiau daugiau, supratau, kad yra daugiau kaip šešios poros akių, stebinčių mus. Vienas, du, trys... Aš suskaičiavau poras greitai galvoje. Dukart.

Jų buvo dešimt.

- Žavu, - Edvardas sumurmėjo tyliai.

Karlailas žengė lėtą, apgalvotą žingsnį pirmyn. Tai buvo atsargus judėjimas, skirtas nuraminimui.

- Sveiki atvykę. - jis pasveikino nematomus vilkus.

- Ačiū jums, - Edvardas atsakė keistu, plokščiu tonu, ir supratau tuojau pat, kad žodžiai atskriejo iš Semo. Aš žiūrėjau į akis, švytinčias linijos centre, į aukščiausią, aukščiausią iš jų visų. Buvo neįmanoma atskirti didelio juodo vilko formą nuo tamsos.

Edvardas kalbėjo vėl tuo pačiu nešališku balsu, kalbėdamas Semo žodžiais. - Mes stebėsime ir klausysime, bet ne daugiau. Tai daugiausia, ko mes galime prašysi mūsų savitvardos.

- Tai yra daugiau negu reikia, - atsakė Karlailas. Mano sūnus Džasperas - jis gestikuliavo, ten kur Džasperas stovėjo, įtemptas ir pasiruošęs. - turi patirties šioje srityje. Jis mokys mus, kaip jie kovoja, kaip jie turi būti nugalėti. Aš esu įsitikinęs, kad jūs galite pritaikyti tai savo savam medžiokliniam stiliui.

- Jie skirtingi negu jūs? – Semas paklausė per Edvardą.

Karlailas linktelėjo. – Jie visi labai jauni – tiktai mėnesį gyvuojantys. Vaikai. Jie neturi įgūdžių ar strategijos, tikrai žvėrišką jėgą. Šįvakar jų skaičius siekia dvidešimt. Dešimt mūsų, dešimt jūsų – neturėtų būti sunku. Skaičius gali mažėti. Jauni kaunasi vieni prieš kitus.

Dundesys perėjo tamsią vilkų liniją, žemas urzgimas dundėjo lyg skambėtų kaip entuziazmas.

- Mes tikimės, kad dalyvausime daugiau, jei bus būtina. - Edvardas išvertė, jo tonas, mažiau abejingas dabar.

- Karlailas nusišypsojo. – Pamatysime, kaip viskas seksis.

- Ar žinote kada ir kaip jie atvyks?

- Jie atvyks nuo kalnų maždaug po keturių dienų, vėlai ryte. Kai jie prisiartins, Alisa padės mums užkirsti jiems kelią.

- Ačiū jums už informaciją. Stebėsime.

Su atodusio garsu, akys nusileido arčiau žemės vienu metu.

Buvo tylu, tada Džasperas žengė į priekį, į tuščią plotą tarp vampyrų ir vilkolakių. Nebuvo sunku jį pamatyti – jo oda buvo daug šviesesnė prieš tamsumą nei vilkų akys. Džasperas metė atsargų žvilgsnį link Edvardo, kuris linktelėjo, ir Džasperas atsuko sako nugarą į vilkolakius. Jis atsiduso, akivaizdžiai besijaučiantis nepatogiai.

- Karlailas teisus. – Džasperas kalbėjo tik mums; jis atrodė stengėsi nekreipti dėmesio į publiką už jo. – Jie kausis kaip vaikai. Patys svarbiausi yra du dalykai, kuriuos turėsite prisiminti: pirma –

neleiskite jiems apsukti jus rankomis, ir antra – nežudykite jų akivaizdžiai. Jie tam bus pasiruošę. Kiek ilgai jūs pulsitate iš šonų, ir vis jūdėsite, jie bus per daug sutrikę veiksmingai atsakyti. Emetai?

Emetas žengė į linijos priekį su didžiule šypsena.

Džasperas pasitraukė atgal link šiaurės tarp sąjunginių priešų. Jis pamojavo Emetui pirmyn.

- Gerai, Emetas pirmiausiai. Jis geriausias jaunų vampyrų puolimo pavyzdys.

Emeto akys susiaurėjo. – Pasisitengsiu nieko nesulaužyti. – jis subambėjo.

Džasperas išsišiepė. – Tai ką turiu galvoje, tai Emeto pasitikėjimas savo jėgomis. Jis labai tiesus kalbant apie atakas. Jaunieji vampyrai taip pat nebando nieko sumanaus. Tiesiog bando lengvai nužudyti, Emetai.

Džasperas grįžo kelis žingsnius, jo kūnas įsitampęs.

- Gerai, Emetai – pabandyk mane sugauti.

Ir aš negalėjau pamatyti Džaspero daugiau - jis buvo dėmė, kai Emetas puolė jį kaip lokys, vaipydamasis ir urgzdamas. Emetas buvo nepaprastai greitas taip pat, bet ne kaip Džasperas. Atrodė, lyg Džasperas neturėtų daugiau tankumo negu vaiduoklis – visą laiką, atrodė, kad Emeto didelės rankos turėjo jį tikrai sugauti, bet Emeto pirštai suspausdavo nieką kitą, tiktai orą. Šalia manęs, Edvardas įdėmiai palinko pirmyn, jo akys sukaustytos ant peštynių. Tada Emetas sustingo.

Džasperas priartėjo prie jo iš nugaros, jo dantys buvo tik per colį nuo jo kaklo.

Emetas nusikeikė.

Pasigirdo dundantis gaudesys nuo stebinčių vilkų įvertinimo.

- Dar kartą. – Emetas pareikalavo, jo šypsena dingo.

- Mano eilė. – Edvardas užprotestavo. Suspaudžiau savo pirštus tvirčiau su jo.

- Dar minutę. – Džasperas išsišiepė, žengdamas atgal. – Pirmiausia, noriu kai ką parodyti Belai.

Stebėjau jį sunerimusiomis akimis, kai jis pamojavo Alisai į priekį.

- Žinau, kad nerimauji dėl jos. – Jis paaiškino, kai ji palaimingai prišoko prie mūsų. – Noriu parodyti, kodėl tai yra nebūtina.

Nors aš žinojau, kad Džasperas niekada niekada neleis jokiai žalai pasiekti Alisos, buvo vis dar sunku stebėti, kai jis pritūpė veidu į ją. Alisa stovėjo nejudančiai, atrodydama mažytė kaip lėlė po Emeto, šypsodamasi sau. Džasperas nukrypo pirmyn, tada prisėlino prie jos iš kairės.

Alisa užsimerkė.

Mano širdis plakė nelygiai, kai Džasperas sėlino, kur stovėjo Alisa.

Džasperas pašoko dingdamas. Staiga jis atsirado kitoje Alisos pusėje. Atrodė, kad ji nepajudėjo.

Džasperas sukosi ir vėl nusileido link jos, tik nutūpdamas prie jos kaip pirmą kartą; visą laiką Alisa stovėjo šypsodamasi užmerktomis akimis.

Stebėjau Alisą dar atidžiau dabar.

Ji judėjo – aš tai tik praleidau anksčiau, atitraukta Džaspero atakų. Ji žengė mažą žingsnelį į priekį tiksliai tą sekundę, kai Džaspero kūnas praskrisdavo kaip dėmelį pro tą vietą, kur ji ką tik stovėjo. Ji žengė dar vieną žingsnį, kol tuo metu Džaspero kibios rankos prašvilpė pro ten, kur turėjo būti jos liemu.

Džasperas priartėjo ir apsupo ją, Alisa pradėjo judėti greičiau. Ji šoko – sukosi, vartėsi ir raitėsi. Džasperas buvo jos partneris, šokdamas pirmyn, siekdamas pro jos grakštų modelį, niekada jos neapliesdamas, lyg kiekvienas judesys būtų pagal choreografiją. Galiausiai Alisa nusijuokė.

Iš niekur, ji atsidūrė ant Džaspero nugaros, jos lūpos prie jo kaklo.

- Pagavau. – ji pasakė, ir pabučiavo jo kaklą.

Džasperas sukikeno, purtydamas savo galvą. – Tu iš tikrųjų esi viena labiausiai gąsdinančiųjų mažųjų pabaisų.

Vilkai sudundėjo vėl. Šį kartą garsas buvo nepatiklus.

- Būtų gerai jiems išmokti šiek tiek pagarbos. – Edvardas sumurmėjo, besišypsantis. Tada prakalbo garsiau. – Mano eilė.

Jis suspaudė mano ranką prieš ją paleisdamas.

Alisa atėjo užimti jo vietos prie manęs. – Geras, ką? – Ji paklausė manęs pasipūtusiai.

- Labai. – sutikau, nenusukdama akių nuo Edvardo, kai jis prasklendė tyliai link Džaspero, jo judesiai lankstūs ir budrūs kaip džiunglių katės.

- Stebėsiu tave, Bela. – ji staigiai sušnibždėjo, jos balsas buvo toks žemas, kad aš vos galėjau girdėti, nors jos lūpos buvo prie mano ausies.

Mano įdėmus žvilgsnis nukrypo į jos veidą ir paskui vėl atgal į Edvardą. Jis buvo įnikęs į Džasperą, jie abu darė klaidinančius judesius, kai tik jis priartėjo.

Alisos išraiška buvo pilna priekaištų.

- Perspėsiu jį, jei tavo planai taps labiau apibrėžti. – ji pagrasino tuo pačiu žemu niurnėjimu. – Tai nieko nepadės, jei tu pastatysi save į pavojų. Ar tu manai, kad nors vienas iš jų pasiduos, jei tu mirsi? Jie vistiek kausis, mes visi kausimės. Tu negali nieko pakeisti, tiesiog būk gera, sutarta?

Aš išsivėpiau, stengdamasi nekreipti į ją dėmesio.

- Stebėsiu. – Ji pakartojo.

Edvardas buvo arčiau prie Džaspero dabar, ir ši kova buvo labiau lygi, nei su kitais. Džasperas turėjo šimtmetį patirties, kuri buvo orientyras jam, ir jis stengėsi naudotis instinktais kiek galėjo, bet jo mintys visada išduodavo dar prieš sekundę, jam veikiant. Edvardas buvo greitesnis, bet Džaspero judesiai jam turėjo būti nepažįstami. Jie artėjo vienas prie kito vis iš naujo, nė vienas neįgaudamas pranašumo, nuolat instinktyviai prasiveržiant urzgimui. Jie judėjo per daug greitai,

kad aš suprasčiau, ką jie daro. Dabar ir anksčiau ryškios vilkų akys atitraukdavo mano dėmesį. Jaučiau, kad vilkai išgavo daugiau šitame nei aš – galbūt daugiau nei turėjo.

Galiausiai Karlailas pravalė savo gerklę.

Džasperas žengė žingsnį atgal. Edvardas išsitiesė ir išsišiepė jam.

- Atgal prie darbo. – Džasperas sutiko. – Pavadinsime tai burtų traukimu.

Visi pasisuko, Karlailas, tada Rozali, Esmė ir Emetas. Pašnairavau pro savo blakstienas, susigūžiau kai Džasperas puolė Esmę. Tą kovą buvo sunkiausia stebėti. Tada jis sulėtino greitį, su vis dar nepakankamai aiškiais judesiais ir davė daugiau apmokymų.

- Jūs matote, ką aš darau? – jis paklausė. – Taip, būtent taip. – Jis padrašino. – Susikaupkite ties pusėmis, neužmirškite kur bus jų taikinys. Tęskite.

Edvardas visada buvo susikaupęs, stebėjo ir klausė to, ko kiti negalėjo matyti.

Tapo daug sunkiau viską sekti, kai mano akys pasunkėjo. Bet koku atveju pastaruoju metu buvau seniai nemiegojus, ir tai artėjo prie dvidešimt keturių valandų, kai aš paskutinį kartą miegojau. Palinkau į Edvardo pusę, ir leidau akies vokams nusvirti.

- Mes jau beveik baigiam. – Jis sušnibždėjo.

Džasperas patvirtino tai, pasisukdamas link vilkų pirmą kartą, jo išraiška vėl suvaržyta. – Darysim tai ir rytoj. Prašom jaustis laukiamais, stebėti tai vėl.

- Taip. – Edvardas atsakė Semo tvirtu balsu. – Būsime čia.

Tada Edvardas atsiduso, paplekšnojo man per ranką ir žengė žingsnį nuo manęs. Pasisuko link savo šeimos.

- Gauja mano, kad būtų naudinga, jei jie būtų geriau supažindinti su kiekvienu iš mūsų kvapu – taip jie nepadarytų klaidų vėliau. Jeigu mes galėtume laikytis ramiau, jiems būtų lengviau.

- Žinoma. – Karlailas pasakė Semui. – Bet jo, ko jums reikia.

Pasigirdo niūrus, gerklinis dundesys iš vilkų gaujos, kai jie pakilo ant savo kojų. Mano akys išsiplėtė, išsekimas dingo.

Gyli nakties tamsa pradėjo blankti. Saulė giedrėjo pro debesis, nors dar nepakilo virš horizonto kitoje kalnų pusėje. Kai jie prisiartino, staiga tapo įmanoma atskirti formas... spalvas.

Semas, žinoma, buvo priekyje. Neįtikėtinai didelis, juodas kaip vidurnaktis, tiesiai ir atvirai – monstras iš mano košmarų, tiesiogine prasme; po to pirmo karto, kai pamačiau Semą ir kitus pievelėje, jie atliko pagrindinius vaidmenis mano bloguose sapnuose tikrai daugiau nei vieną kartą.

Dabar galėjau matyti juos visus. Palyginus milžiniškumą su pora akių, jų atrodė daugiau nei dešimt. Gauja buvo didžiulė.

Akies krašteliu pamačiau, kad Edvardas stebi mane, atsargiai vertindamas mano reakciją.

Semas prisiartino į priekį, kur stovėjo Karlailas, didžiuliai gaurai buvo jam ant nugaros. Džasperas įsitempė, bet Emetas, stovėjęs kitoje Karlailo pusėje, buvo išsišiepęs ir atsipalaidavęs.

Semas įsitempė prieš Karlailą, atrodo greitai, šiek tiek susigūžė, nuo to, ką padarė. Tada jis perėjo prie Džaspero.

Mano akys nuslydo atsargiai ant suvaržytų vilkų. Buvau tikra, kad galėjau atpažinti, kelis naujai prisidėjusiuosius. Ten buvo šviesiai pilkas, kuris buvo daug mažesnis už kitus, gaurai ant jo sprando buvo pakelti nuo antipatijos. Buvo ir kitas – dykumos smėlio spalvos, kuris atrodė nevikrus ir nekordinuotas už likusiųjų. Žemas inkštimas pasigirdo iš smėlio spalvos vilko, kai Semas žengė į priekį atsiskirdamas tarp Karlailo ir Džaspero.

Stabtelėjau ties vilku tiesiai už Semo. Jo kailis buvo rausvai rudas ir ilgesnis nei kitų, palyginus gauruotas. Jis buvo beveik toks pat aukštas kaip Semas, antras pagal dydį grupėje. Jo stovėseną buvo paprasta, kažkaip trykštanti nerūpestingumu, ką likusieji akivaizdžiai vertino kaip išbandymą.

Milžiniškas rausvai rudas vilkas atrodo pajuto mano žvilgsnį ir pasižiūrėjo į mane su juodom, pažįstamom akim.

Žiūrėjau į jį atgal, bandydama patikėti tuo, ką jau žinojau. Galėjau jausti nuostabą ir žavesį ant savo veido.

Vilko snukis išsiziojo atiraukdamas dantis. Tai būtų buvusi gąsdinanti išraiška, jei jo liežuvis nebūtų iškištas pro šoną lyg vilkiškai šypsena.

Sukikenau.

Džeikobo šypsena dar praplatėjo virš jo aštrių ilčių. Jis paliko savo vietą linijoje, nekreipdamas dėmesio į gaujos narių akis, kurios jį sekė. Jis parisnojo pro Edvardą ir Alisą, atsitūpdamas ne daugiau dvi pėdas nuo manęs. Jo žvilgnis trumpam blykstelėjo link Edvardo.

Edvardas stovėjo nejudantis kaip statula, jo akys vis dar vertino mano reakciją.

Džeikobas pritūpė žemyn ant priekinių kojų ir padėjo savo galvą taip, kad jo snukis buvo ne aukščiau negu mano, spoksodamas į mane ir vertindamas mano atsakymą taip pat, kaip ir Edvardas.

- Džeikobai? – Įkvėpiau.

Atsakymo dundesys giliai jo krūtinėje buvo panašus į kikenimą.

Ištiesiai ranką, mano pirštai šiek tiek drebėjo, ir paliečiau rausvai rudą jo snukio kailį. Juodos akys užsimerkė ir Džeikobas nuleido savo didžiulę gavą man į ranką, burzgiantis gausmas suskambo jo gerklėje.

Kailis buvo kartu ir švelnus, ir šiurkštus, ir šiltas ant mano odos. Perbėgau savo pirštais smalsiai tyrinėdama tekstūrą, brukstelėdama jo kaklą, kur spalva tamsėjo. Nesupratau, kaip arti aš pasiekiau; be įspėjimo, Džeikobas palaižė mano veidą nuo smakro link plaukų linijos.

- UI! Storžievis! Džeikai! – pareiškiau nepasitenkinimą, atšokdama atgal, ir pliaukštelėdama jam, kaip ir padaryčiau jei jis būtų buvęs žmogus. Jis staigiai atšoko, kosintis lijimas atsklido pro jo dantis, kas buvo, žinoma, juokas.

Nušluoščiau savo veidą su marškinėlių rankove, negalėdama nesijuokti kartu su juo.

Kaip tik tada supratau, kad visi mus stebi, Kalenai ir vilkolakiai. Kalenai suglumę ir su kažkokioms pasibjaurėjusiomis išraiškomis. Buvo sunku įskaityti vilkų išraiškas. Manau, Semas atrodė nelaimingas.

Ir tada, žinoma, Edvardas pakraštyje buvo aiškiai nusivylęs. Supratau, kad jis tikėjosi kitokios mano reakcijos. Kaip rėkimas ir bėgimas iš siaubo.

Džeikobas vėl išleido juoko garsą.

Kiti vilkai dabar atsitraukė, nenuleisdami akių nuo Kalenų, kol dingo. Džeikobas stovėjo prie manęs, stebėjo kaip jie nubėgo. Greitai jie dingo tamsiame miške. Tik du dvejojo prie medžių, stebėdami Džeikobą, jų stovėsena spinduliavo nerimu.

Edvardas atsiduso ir – nekreipdamas dėmesio į Džeikobą – atėjo atsistoti prie manęs, paimdamas mano ranką.

- Pasiruošus eiti? – Jis manęs paklausė.

Dar prieš tai, kai galėjau atsakyti, jis pažiūrėjo virš mano galvos link Džeikobo.

- Aš dar ganėtinai nesuvokiu visų detalių. – Jis pasakė, atsakydamas į klausimą Džeikobo mintyse.

- Apie ką tu čia šneki? – Pasiteiravau.

- Tik aptariam strategiją. – Edvardas pasakė.

Džeikobas lingavo į priekį ir atgal žiūrėdamas į mūsų veidus. Tada, netikėtai jis pabėgo į mišką, kai jis lėkė, aš pastebėjau juodą audinį susuktą aplink jo galinę koją.

- Palauk. – Pašaukiau viena ranka nutiesdama automatiškai jį pasiekti. Bet jis pradingo medžiuose po sekundės, kiti du vilkai jį nusekė iš paskos.

- Kodėl jis išbėgo? – Paklausiau įskaudinta.

- Jis grįš. – Edvardas pasakė ir atsiduso. – Jis nori pasikalbėti su tavimi pats.

Aš stebėjau miško kraštą, kur pradingo Džeikobas, palinkdama į Edvardo pusę vėl. Buvau ties išsekimo riba, bet kovojau su tuo.

Džeikobas atskriksėjo į vaizdą šįkart ant dviejų kojų. Jo plati krūtinė buvo plika, jo plaukai buvo suraizgyti ir suveltai. Jis vilkėjo tikrai juodas kelnes, jo kojos buvo basos ant šaltos žemės. Dabar jis buvo vienas, bet įtariau, kad jo draugai nematomai slepiasi medžiuose.

Jam neprireikė daug laiko, kol kirto lauką, jis paliko daug vietos Kalenams, kurie dabar kalbėjosi laisvai plačiame rate.

- Gerai, kraugerį. – Pasakė Džeikobas, kada buvo kelios pėdos nuo mūsų, aiškiai tęsdamas pokalbį, kurį aš praleidau. – Kas ten tokio sudėtingo?

- Turiu apsvarstyti kiekvieną galimybę. – Edvardas pasakė ramiai. – O jei kas nors praeis pro jus?

Džeikobas suprunkštė nuo tokios minties. – Gerai, tai palikime ją rezervate. Paliksime Koliną ir Brendi už mūsų. Jai ten bus saugu.

Aš susiraukiau. – Ar jūs kalbate apie mane?

- Aš tik noriu žinoti, ką jis planuoja daryti su tavimi per kovą. – Džeikobas paaiškino.

- Daryti su manimi?

- Negali likti Forkse, Bela. – Edvardo balsas buvo raminantis. – Jie žino, kur tavęs ieškoti čia. Kas jeigu, kas praslys pro mus?

Mano skrandis pradėjo suktis ir kraujas dingo nuo veido. – Čarlis? – aiktelėjau.

- Jis bus su Biliu. – Džeikobas patikino mane greitai. – Jei mano tėtis turės įvykdyti žmogžudystę, kad jį priversti būti su juo, jis tai padarys. Turbūt nereikės tiek daug. Tai ši šeštadienį, tiesa? Žaidimas.

- Ši šeštadienį? – paklausiau, mano galva sukosi. Aš buvau per daug negalvojanti, kad kontroliuočiau savo beprotiškas, atsitiktines mintis. Pašnairavau į Edvardą. – Tai mėšlas! Štai kur nueis mūsų išleistuvių dovana.

Edvardas nusijuokė. – Į šią mintį reiktų atsižvelgti. – Jis pasakė man. – Gali bilietus kam nors atiduoti.

Įkvėpimas atėjo greitai. – Andžela ir Benas. – iškart nusprendžiau. – Bent jau jie būtų ištraukti iš miesto.

Jis palietė mano skruostą. – Negali visų evakuoti. – jis pasakė švelniu balsu. – Tavęs slėpimas yra tik atsargumas. Sakiau tau – dabar nebeturėsime problemų. Jų nebus pakankamai, kad atsilaikytų prieš mus.

- Bet kaip dėl jos laikymo La Puše? – Džeikobas įsiterpė nekantriai.

- Ji jau per daug važinėjo pirmyn ir atgal. – Edvardas pasakė. – Ji visur paliko savo pėdsakus. Alisa matė tik labai jaunus vampyrus atvykstant į medžioklę, bet aišku kažkas juos sukūrė. Kažkas yra labiau patyręs už juos, kas bebūtų jis, – Edvardas stabtelėjo, kad pažiūrėtų į mane. – ar ji, viskas tai galėjo būti tik išblaškymui. Alisa pamatys, ar jis pats nuspręs patikrinti, bet mes galėsime tuo metu, kai sprendimas bus priimtas būti labai užsiėmę. Galbūt kažkas tikisi to. Negaliu palikti jos ten, kur ji dažnai būdavo. Ją turi būti sunku surasti, dėl viso pikto. Tai avantiūra, bet aš nesinaudosiu proga.

Spoksojau į Edvardą, kai jis viską aiškino, mano kakta susiraukšlėjo. Jis glostė mano ranką.

- Tai tik atsargumas. – Jis pažadėjo.

Džeikobas parodė į gilų mišką, į rytus nuo mūsų, į didelę Olimpiko kalnų erdvę.

- Tai paslėpkime ją čia. – Jis pasiūlė. – Yra milijonas galimybių – vietų, kur kiekvienas galėtume pabūti po kelias minutes jei reikės.

Edvardas papurtė galvą. – Jos kvapas per stiprus ir susijungęs su mano, yra ypatingai ryškus. Net jei aš neščiau ją, tai paliktų pėdsakus. Mūsų pėdsakai yra per visą atstumą, bet jei mes sujungsime su Belos aromatu, tai tikrai pagaus jų dėmesį. Jei jie pirmiau ras jo kvapą nei mus...

Jie abu vienu metu nutaisė veidus, jų antakiai kartu susiraukė.

- Tu matai kliūtis.

- Turi būti būdas, kad tai suveiktų. – Džeikobas sumurmėjo. Jis pažiūrėjo link miško, suspausdamas lūpas.

Susvyravau ant savo kojų. Edvardas padėjo savo ranką aplink mano liemrį ir prisitraukė mane arčiau palaikydamas mano svorį.

- Man reikia tave parvesti namo – tu išėkus. Ir Čarlis greitai prabus...

- Palauk sekundę. – Džeikobas pasisuko link mūsų, jo akys šviesios. – Mano kvapas tau šlykštus, tiesa?

- Hmm, neblogai. – Edvardas pažengė du žingsnius į priekį. – Visai galima. – Jis pasisuko link savo šeimos. – Džasperai?

Džasperas smalsiai pakėlė akis. Jis priėjo su Alisa, kuri buvo per pusę žingsnio nuo jo. Jos veidas buvo vėl susierzinęs.

- Gerai, Džeikobai. – Edvardas jam linktelėjo.

Džeikobas pasisuko link manęs su keistu jausmų mišiniu jo veide. Jis buvo akivaizdžiai sujaudintas savo naujojo plano, kad ir koks jis buvo, bet jis taip pat buvo neramus būdamas taip arti savo priešų sąjungininkų. Ir tada atėjo mane eilė būti nepatikliai, kai jis ištiesė savo rankas link manęs.

Edvardas giliai įkvėpė.

- Pažiūrėsime ar aš galiu supainioti aromata, kad paslėpčiau jūsų pėdsakus. – Džeikobas paaiškino.

Įtariai žiūrėjau į jo ištiestas rankas.

- Turėsi jam leisti tave panešti, Bela. – Edvardas pasakė. Jo balsas buvo ramus, bet galėjau jausti prislopintą antipatiją.

Susiraukiau.

Džeikobas pavartė savo akis, nekantrus, ir palinko truktelėti mane aukštyn savo rankomis.

- Nebūk jau toks kūdikis. – Jis sumurmėjo.

Bet jo akys blikstelėjo link Edvardo, kaip ir mano. Edvardo veidas buvo ramus ir lygus. Jis kalbėjo su Džasperu.

- Belos kvapas man yra per daug galingas – manau, testas būtų nešališkesnis, jei kas nors kitas tai pabandytų.

Džeikobas nususuko nuo jų ir greitai nužingsniavo link miško. Nesakiau nieko, kol tamsa mus apsupo. Aš raukiausi, jaučiausi nepatogiai Džeikobo rankose. Man tai buvo per daug artima – be abejonės, jam nereikėjo manęs laikyti ganėtinai stipriai – bet negalėjau padėti sau negalvoti, kaip

tai jautėsi jam. Tai man priminė paskutinę popietę La Puše, ir nenorėjau apie tai galvoti. Apsupau savo rankas, susierzinau, kai mano rankos įtvaras sustiprino atmintį.

Mes nėjome toli. Jis padarė platų lanką, ir grįžo iš kitos pusės, gal puse futbolo aikštės dydžio nuo mūsų pradinio taško. Edvardas ten buvo vienas ir Džeikobas pasuko link jo.

- Dabar gali mane jau nuleisti žemyn.

- Nenoriu sugadinti bandymo. – Jis ėjo lėtai, jo rankos suspaustos.

- Tu toks erzinantis. – sumurmėjau.

- Ačiū.

Lyg iš niekur Džasperas ir Alisa atsirado prie Edvardo. Džeikobas žengė dar žingsnį ir nuleido mane žemyn, pusiau apsnūdusiom kojom, prie Edvardo. Nežiūrėdama į Džeikobą, nuėjau prie Edvardo ir paėmiau jo ranką.

- Na? – Paklausiau.

- Kol tu nieko neliesi, Bela, negaliu įsivaizduoti, kad kas nors kiš savo nosis arti šito pėdsako, kad pagautų tavo kvapą. – Džasperas pasakė išsivėpdamas. – Jis buvo visiškai nustelbtas.

- Neabejotina sėkmė. – Alisa sutiko raukydama nosį.

- Ir tai davė man mintį.

- Kuri suveiks. – Alisa pridėjo įsitikinusi.

- Protinga. – Edvardas sutiko.

- Kaip tu atlaikei tai? – Džeikobas sumurmėjo man.

Edvardas nekreipė dėmesio į Džeikobą, žiūrėjo į mane, kai aiškino. – Mes – na, tu – paliksi klaidingus pėdsakus proskynoje, Bela. Jauni vampyrai medžioja ir tavo kvapas sukels jų susidomėjimą, ir jie vyks tuo keliu, kuriuo mes norėsime, visai nesisaugodami. Alisa gali jau pamatyti, kad tai pavyks. Kai jie pagaus mūsų kvapą, jie išsiskirs ir bandys mus apsupti iš dviejų pusių. Dalis puls iš miško, čia jos vizija staiga pranyksta...

- Taip! – Džeikobas sušnypštė.

Edvardas jam nusišypsojo, šypsena tikrų draugiškų santykių.

Pasijutau blogai. Kaip jie gali būti tokie trokštantys to? Kaip galėjau atlaikyti jų abiejų buvimą pavojuje? Negalėjau.

- Jokios galimybės. – Edvardas staigiai pasakė, jo balsas pasipiktinęs. Aš pašokau, nerimaudama, kad jis kažkaip išgirdo mano pasiryžimą, bet jo akys buvo ant Džaspero.

- Žinau žinau. – Džasperas pasakė greitai. – Aš to dar net nenusprendžiau.

Alisa mindė savo koją.

- Jei Bela iš tikrųjų buvo proskynoje. – Džasperas paaiškino jai. – Tai juos išvarys iš proto. Jie negalės susikaupti į nieką kitą, tik į ją. Būtų gana lengva juos nupešti...

Edvardo rūstus žvilgsnis tuo pačiu grįžo iš Džaspero.

- Žinoma, tai jai per pavojinga. Tai buvo tik paklydusi mintis. – Jis greitai pasakė. Bet jis pažiūrėjo į mane su akies krašteliu ir žvilgsnis buvo liūdnai susimąstęs.

- Ne! – Edvardas pasakė. Jo balsas skambėjo kaip galutinis ir neginčijamas.

- Tu teisus. – Džasperas pasakė. Jis paėmė Alisos ranką ir pradėjo eiti link kitų. – Geriausi du iš trijų? – Išgirdau, kai jis paklausė jos, kai jie vėl ėjo treniruotis.

Džeikobas spoksojo į jį pasišlykštėjęs.

- Džasperas žiūri į dalykus iš karinės perspektyvos. – Edvardas greitai apgynė savo brolių. – Jis apsvarsto visus pasirinkimus – tai kruopštu, ne beširdiška.

Džeikobas suprunkštė.

Jis nesamoningai prislinko arčiau, perkreipdamas savo veidą į planavimą. Dabar jis stovėjo tik tris pėdas nuo Edvardo ir stovėdama tarp jų galėjau jausti fizinę įtampą ore. Tai buvo kaip nekintanti, nepatogi įkrova.

Edvardas grįžo prie reikalų. – Aš atnešiu ją čia penktadienio popietę, kad sudėtume klaidingus pėdsakus. Gali susitikti su mumis po to, ir nunešti ją į vietą, kurią žinau. Visiškai nuošalyje, ir parankią gynybai. Aš rasiu kitą maršrutą į ten.

- Ir kas tada? Paliksi ją su nešiojamu telefonu? – Džeikobas paklausė kritiškai.

- Turi geresnę mintį?

Džeikobas staiga pasiputė. – Iš tikrųjų, tai turiu.

- O!... Vėl, šunie, visai neblogai.

Džeikobas greitai atsisuko į mane, lyg būtų pasiryžęs vaidinti gerą vaikina, palaikydamas mane pokalbyje. – Mes bandėme pasikalbėti su Setu, kad liktų su dar dviem jaunais. Jis vis dar per jaunas, bet jis užsispyręs, ir priešinasi. Taigi, pagalvojau apie naują užduotį jam – nešiojamo telefono.

Stengiausi atrodyti, kad tai supratau. Nė vienas nebuvo kvailys.

- Kaip ilgai Setas Cleanwateris bus vilko formoje, jis bus sujungtas su gauja. – Edvardas pasakė. – Ar atstumas nėra problema? – jis pridėjo pasisukdamas link Džeikobo.

- Nea.

- Trys šimtai mylių? – Edvardas paklausė. – Įspūdinga.

Džeikobas vėl buvo geras vaikinys. – Tai toliausia kiek mes eksperimentavome. – jis man pasakė. – Vis dar švaru kaip skambutis.

Linktelėjau išsiblaškiusi. Man galvoje sukosi mintis, kad mažasis Setas Cleanwateris jau taip pat buvo vilkolakis, ir tai apsunkino susikaupimą. Galėjau matyti jo šviesią šypseną savo galvoje, tokią panašią į jaunesnio Džeikobo; jam negalėjo būti daugiau penkiolikos. Jo entuziazmas laužų vakarėlio tarybos susitikime staiga įgavo naują prasmę...

- Tai gera mintis. – Edvardas atrodo nenorėjo tam pritarti. – Geriau jausiuosi čia su Setu, net ir be momentalaus bendravimo. Nežinau ar galėčiau palikti Bela čia vieną. Nors ir pagalvoti kada, kad tai prieis prie to. Pasitikėjimas vilkolakiais!

- Kovoti vienoj pusėj su vampyrais vietoj to, kad prieš juos. – Džeikobas atkartoję Edvardo toną su pasibjaurėjimu.

- Na, jūs vis dar kovosite prieš keletą jų. – Edvardas pasakė.

Džeikobas nusišypsojo. – Tai ir yra priežastis, kodėl mes esame čia.

19. SAVANAUDĖ

EDVARDAS PARNEŠĖ MANE NAMO ANT RANKŲ, TIKĖDAMASIS, kad aš negalėsiu tvirtai laikytis.

Kai atsikėliau, buvau savo lovoje, ir pilka šviesa sklido pro langą, pakrypusi keistu kampu.

Nusižiojavau ir pasiražiau, mano pirštai ieškojo jo, bet aptikau tik tuštumą.

- Edvardai? – suvapenau.

Mano ieškantys pirštai netikėtai susitiko su kažkuo šaltu ir lygiu. Jo ranka.

- Ar šįkart jau tikrai atsibudai? – Jis sumurmėjo.

- Mmm. – atsidusau sutikdama. – Ar buvo daug klaidingų aliarmų?

- Buvai labai nerami – per visą dieną.

- Visą dieną? – sumirksėjau ir vėl pažiūrėjau pro langą.

- Turėjai ilgą naktį. – Jis pasakė raminausiai. – Užsitarnavai dienos lovoje.

Atsisėdau ir mano galva sukosi. Šviesa pro langą sklido iš vakarų. – Oho.

- Išalkusi? – Jis spėjo. – Ar nori pusryčių į lovą?

- Pati pasiimsiu. – sudejavai, ražydamasi vėl. – Man reikia atsikelti ir pajudėti.

Jis laikė mano ranką, kol ėjome link virtuvės, atidžiai mane stebėdamas, lyg galėčiau nukristi. O gal jis galvojo, kad aš einu mieganti.

Nedariau nieko sudėtingo, įsimečiau kelis skrebučius į skrudintuvą. Prabėgom pamačiau savo atspindį ant chromo.

- Ui! Kokia netvarka.

- Buvo ilga naktis. – jis vėl pasakė. – Turėjai likti čia ir miegoti.

- Teisingai! Ir *viską* praleisti. Žinai tau reikėtų pratintis prie fakto, kad dabar esu tavo šeimos dalis.

Jis nusišypsojo. – Tikriausiai galiu priprasti prie tos minties.

Atsisėdau su savo pusryčiais, jis atsisėdo šalia manęs. Kai pakėliau skrebutį, kad galėčiau pirmą kartą atsikasti, pastebėjau, kad jis žiūri į mano ranką. Nuleidau akis ir pamačiau, kad vis dar segiu dovaną, kurią Džeikobas man padovanojo per vakarėlį.

- Ar galėčiau? – Jis paklausė, siekdamas mažyčio medinio vilko.

Garsiai nurijau. – Hm, žinoma.

Jis padėjo savo ranką po amuletu ir pakilnojo mažą statulėlę savo delnu. Labai trumpą akimirką aš išsigandau. Net menkiausias jo pirštų sulenkimas galėjo sutraiškyti jį į gabalėlius.

Bet, žinoma, Edvardas to nepadarytų. Man buvo taip gėda, kad net apie tai pagalvojau. Jis tik pasvėrė vilką savo delnu akimirka, ir tada leido jam nukristi. Jis švelniai susiūbavo nuo mano riešo.

Stengiausi perskaityti išraišką jo akyse. Viskas, ką galėjau matyti buvo susimąstymas. Jis laikė kažką paslėpta, buvo kažkas kitas.

- Džeikobas Blekas gali tau dovanoti dovanas.

Tai nebuvo klausimas ar kaltinimas. Tik fakto konstatavimas. Bet žinojau, kad jis kalbėjo apie mano praeitą gimtadienį, ir tai, kaip aš atsisakiau dovanų; aš nenorėjau nieko. Ypatingai nuo Edvardo. Tai nebuvo visiškai logiška, ir, žinoma, į mane visi vistiek nekreipė dėmesio...

- Tu dovanoji man dovanas. – Priminiau jam. – Žinai, kad mėgstu rankų gamybos daiktus.

Jis suspaudė savo lūpas sekunde. – O kaip dėl padėvėtų? Ar jie priimtini?

- Ką turi galvoje?

- Šita apyrankė. – Jis pirštu apvedė ratu apie mano riešą. – Ar tu daug ją segėsi?

Aš patraukiau pečiais.

- Todėl, kad nenorėtum užgauti jo jausmų. – jis spėjo sumaniai.

- Žinoma, manau taip.

- Ar nemanai tada, kad tai būtų teisinga? – jis paklausė nuleisdamas akis ant mano rankos, kai kalbėjo. Jis apsuko savo delną į viršų ir perbėgo savo pirštais venomis ant mano riešo. – Jei turėčiau šiek tiek atstovavimo?

- Atstovavimo?

- Amuletą – kažką, kas išlaikytų *mane* tavo mintyse.

- Tu esi kiekvienoje mintyje, kurią turiu. Man nereikia priminimų.

- Jei aš tau duočiau kai ką, ar tu dėvėtum tai? - jis spaudė.

- Padėvėta? – Patikrinau.

- Taip, kai kas, ką turiu jau kuris laikas. – Jis nusišypsojo savo angelo šypsena.

Jei tai buvo vienintelė reakcija į Džeikobo dovaną, tai priimsiu tai mielai. – Bet ką, kas tik padarys tave laimingu.

- Ar pastebėjai nelygybę? – jis paklausė ir jo balsas tapo kaltinantis. – Nes aš neabejotinai pastebėjau.

- Kokią nelygybę?

Jo akys susiaurėjo. – Visi kiti, gali tau dovanoti dovanas. Visi, tik ne aš. Man būtų labai patikę, tau įteikti mokyklos baigimo dovaną, bet to nepadariau. Žinojau, kad tai tave būtų nuliūdinę kaip niekas kitas. Tai absoliučiai neteisinga. Kaip gali tai paaiškinti?

- Paprastai. – Gūžtelėjau pečiais. – Tu esi daug svarbesnis nei kas nors kitas. Ir tu dovanoji man *save*. Tai jau daugiau, nei aš nusipelniau, ir bet kas kitas, ką tu man dovanosi, tiesiog sutrikdys mūsų atsvarą.

Jis pasvarstė apie tai akimirką, ir tada pavartė akis. – Tai, kaip tu vertini mane yra absurdiška.

Kramčiau savo pusryčius ramiai. Žinojau, kad jis nebūtų manęs klausęs, jei būčiau pasakius, kad viskas yra atvirkščiai.

Edvardo telefonas suskambėjo.

Jis pažiūrėjo į numerį prieš atidarydamas telefoną. – Kas yra, Alisa?

Jis klausė ir aš laukiau jo reakcijos, staiga susierzinus. Bet, kad ir ką ji pasakė, tai jo nenustebino. Jis dukart atsiduso.

- Aš lyg spėjau tai. – Jis jai pasakė, žiūrėdamas į mano akis, nepritarimas išlanko jo kaktoje. – Ji kalbėjo per miegus.

Aš nuraudau. Ką aš pasakiau dabar?

- Pasirūpinsiu tuo. – jis pažadėjo.

Jis rūščiai pažiūrėjo į mane, kai baigė pokalbį. – Ar yra kažkas, dėl ko norėtum su manimi pasikalbėti.

Aš viską gerai apgalvojau akimirką. Atsižvelgiant į Alisos įpėjimą praeitą naktį, galėjau spėti, kodėl ji skambino. Ir dar prisiminiau sapnus, kuriuos sapnavau, kai miegojau visą dieną – sapnus, kur aš vejuosi Džasperą, bandydama sekti jį ir rasti proskyną painiuose medžiuose, žinodama, kad rasiu ten Edvardą... Edvardą ir monstrus, kurie norėjo mane nužudyti, bet nekreipiau į juos dėmesio, nes jau buvau priėmus sprendimą – galėjau taip pat spėti, kad Edvardas tai nugirdo, kai aš miegojau.

Suspaudžiau lūpas akimirkai, nepakankamai norėjau sutikti jo žvilgsnį. Jis laukė.

- Man patinka Džaspero mintis. – Galiausiai pasakiau.

Jis sudejavo.

- Noriu padėti. Turiu kažką daryti. – primygtinai reikalavau.

- Nepadėsi, jei tu atsidursi pavojuje.

- Džasperas mano, kad padėtų. Tai jo kompetencijos sritis.

Edvardas piktai pažiūrėjo į mane.

- Negali manęs laikyti nuošalyje. – Pagrasinau. – Neketinu slėptis miške, kol jūs visi dėl manęs rizikuosite.

Staiga, jis kovojo su šypsena. – Alisa nematė tavęs proskynoje, Bela. Ji matė tave pargriūnančią miške, beieškančią mūsų. Negalėsi mūsų rasti, tu tik prailginsi laiką, kol tave po visko surasiu.

Stengiausi laikytis ramiai kaip ir jis. – Tik todėl, kad Alisa neįvertino Seto Klirvoterio faktoriaus. – pasakiau mandagiai. – Jei galėtų, ji nepajęgtų pamatyti nieko vistiek. Bet atrodo, Setas nori ten būti taip pat, kaip ir aš. Nėbūtų sunku jį įtikinti man parodyti kelią.

Pyktis švystelėjo jo veide, ir tada jis giliai įkvėpė, ir nuramino save. – Tai gal ir būtų suveikę... jei nebūtum man pasakius. Dabar liepsiu Semui duoti kelis įsakymus Setui. Kiek daug jis norės, Setas nenusižengs įsątyms.

Laikiau savo šypsena malonią. – Bet kodėl Semas turėtų duoti tuos įsakymus? Jei pasakysiu kaip padėsiu būdama ten? Lažinuos Semas verčiau padarys paslaugą man nei tau.

Jis vėl ramino save. – Gal tu ir teisi. Bet esu tikras, kad Džeikobas nekantrauja duoti duos pačius nurodymus.

Susiraukiau. – Džeikobas?

- Džeikobas antras pagal vadovavimą. Ar jis niekada to nesakė tau? Jo įsakymai taip pat turi būti vykdomi.

Jis prigavo mane, ir sprendžiant pagal jo šypsena, jis tai žinojo. Mano kakta susiraukšlėjo. Džeikobas bus jo pusėje – būtent šiuo atveju – buvau tuo tikra. Ir Džeikobas niekada man to *nesakė*.

Edvardas pasinaudojo tuo, kad aš akimirksniui suglumau, tęsdamas įtariai lygiu ir ramiu balsu.

- Žavėjau gausios narių mintimis praeitą naktį. Tai buvo geriau, nei muilo opera. Neįsivaizdavau, kad tai tokia paini dinamika tokioje didelėje gaujoje. Individualios pastangos prieš daugiaskaitinę dvasią... absoliučiai žavinga.

Jis akivaizdžiai stengėsi mane išblaškyti. Rūsčiai žiūrėjau į jį.

- Džeikobas saugo labai daug paslapčių. – Jis pasakė išsišiepdamas.

Neatsakiau, tik vis dar piktai žiūrėjau, taupydama savo argumentus ir laukdama, kada juos išleisiu.

- Pavyzdžiui, ar pastebėjai mažesnę pilką vilką praeitą naktį?

Vieną kart sustingusiai linktelėjau.

Jis sukikeno. – Jie taip rimtai priima savo legendas. Pasirodo yra dalykų, su kuriais nė vienos jų istorijos nėra jų supažindinę.

Atsidusau. – Gerai, ką tu čia kalbi?

- Jie visada be jokių klausimų pritarė, kad tai gali būti tik pradinio vilko, kuris galėjo persikeisti tiesioginiai anūikai.

- Tai buvo pakeistas kažkas, kas nėra tiesioginis palikuonis?

- Ne. Ji tiesioginė palikuonė, turi visas teises.

Sumirksėjau ir mano akys prasiplėtė. – Ji?

Jis linktelėjo. – Ji pažįsta tave. Jos vardas Lėja Klirvoter.

- Lėja vilkolakė! – Suklykiau. – Ką? Kaip ilgai? Kodėl Džeikobas man to nesakė?

- Yra dalykai, kuriais jie negali dalintis – pavyzdžiui, jų skaičius. Kaip sakiau anksčiau, jei Semas duoda įsakymus, gauja paprasčiausiai negali jų nepaisyti. Džeikobas būdamas šalia manęs apie tuos dalykus galvojo labai atsargiai. Žinoma, po praėjusios nakties, viskas išgaravo.

- Negaliu tuo patikėti. Lėja Klirvoter! – Staiga prisiminiau, kad Džeikobas pasakojo apie Lėją ir Semą, ir tai, kaip jis elgėsi, kad nepasakytų per daug – dar jis sakė, kažką apie tai, kad Semas turi žiūrėti į Lėjos akis *kiekvieną kartą* ir ten matyti savo sulaužytus pažadus... Lėja ant skardžio, ašaros sublizgėjimas ant jos skruosto, kada senasis Kvilas kalbėjo apie naštą ir auką, kuria Kvileutų sūnai turi dalintis... Ir Bilis, leidžiantis laiką su Sju, nes ji turi bėdų su savo vaikais... Ir štai, bėdos, iš tikrųjų, tokios, kad abu jos vaikai vilkolakiai!

Daug negalvodavau apie Lėją Klirvoter. Tik liūdėjau dėl jos, kai ji neteko Hario, ir dar gailestavau dėl jos vėl, kai Džeikobas papasakojo jos istoriją, apie keistą pažymėjimą tarp jos ir Semo pusseserės Emilės, kas sudaužė Lėjos širdį.

Ir dabar ji buvo dalis Semo gaujos, girdėdama jo mintis... negalėdama paslėpti savųjų.

Iš tikrųjų nekenčiu tos dalies, Džeikobas sakė, Viskas, ko tu gėdijiesi, tampa matoma visiems.

- Vargšė Lėja. – sušnibždėjau.

Edvardas suprunkštė. – Ji gadina gyvenimus likusiai gaujos daliai. Nemanau, kad ji nusipelnė tavo simpatijų.

- Ką turi galvoje?

- Jiems pakankamai sunku, kad turi dalintis mintimis. Dauguma iš jų bando jungtis, kad būtų lengviau. Jei nors vienas iš narių sąmoningai yra pagiežingas, tai skausminga visiems.

- Ji turi pakankamai priežasčių. – suvapenu, vis dar būdama jos pusėje.

- O, žinau. – Jis pasakė. – Pažymėjimo potraukis yra vienas iš keisčiausių dalykų, kuriuos kada mačiau savo gyvenime, ir aš šiek tiek jau mačiau. – Jis papuirtė galvą su nuostaba. – Tai, kaip Semas yra pririštas prie Emilės yra neįmanoma paaiškinti. O gal turėčiau pasakyti, ji prie jo. Semas, iš tikrųjų neturi pasirinkimo. Tai man primena *Vidurvasario nakties sapną* su visu chaosu sukeltu fejų meilės burtų – lyg magija. – Jis nusišypsojo. – Tai labai arti to, kaip aš jaučiuosi dėl tavęs.

- Vargšė Lėja. – Pakartojau. – Bet ką tu turėjai galvoje, pagiežingas?

- Ji nuolat iškelia dalykus, apie kuriuos geriau negalvoti. – Jis paaiškino. – Pavyzdžiui Embris.

- Kas dėl Embrio? – Paklausiau nustebinta.

- Jo mama atkeliavo iš Makajų rezervato prie 17 metų, kai ji jo laukėsi. Ji ne Kvileutė. Visi manė, kad ji paliko jo tėvą su Makajais. Bet tada jis prisidėjo prie gaujos.

- Taigi?

- Taigi, pagrindiniai kandidatai į jo tėvus yra Kvilas Ateara, Džošua Ulėjus arba Bilis Blekas, žinoma, visi jie buvo vedę.

- Ne! – Aiktelėjau. Edvardas buvo teišus – tai buvo beveik muilo opera.

- Dabar Semas, Džeikobas ir Kvilas nori sužinoti, kuris iš jų turi pusiau tikrą brolių. Jie visi noti tikėti, kad tai Semas, nes jo tėvas niekada nebuvo labai tėviškas. Bet abejonė visada yra. Džeikobas niekada nesugebėjo to paklausti Bilio.

- Oho! Kaip tiek daug sužinojai per naktį?

- Gaujos mintys užburia. Visi mąsto kartu ir atskirai tuo pačiu metu. Yra dar tiek daug, ką perskaityti.

Jis kalbėjo truputį apgailėstaudamas, lyg kažkas būtų padėjęs knygą prieš pat kulminaciją. Nusijuokiau.

- Gauja žavinga. – Sutikau. – Beveik tokia pat žavinga, kaip ir tu, kai bandai mane prablaškyti.

Jo išraiška vėl tapo mandagi – idealus nieko nesakantis veidas.

- Turiu būti toje proskynoje, Edvardai.

Ne. – Jis pasakė galutiniu tonu.

Tikrasis kelias atėjo man į galvą tą akimirką.

Nebuvo labai didelio reikalo man būti proskynoje. Turėjau būti ten, kur Edvardas.

Žiauri. Kaltinau save. Savanaudė savanaudė savanaudė. Nedaryk to.

Nekreipiau dėmesio į savo instinktus. Nors negalėjau žiūrėti į jį, kol kalbėjau, Kaltė mano akyse prilipo ant stalo.

- Gerai, žiūrėk, Edvardai. – Sušnibždėjau. – Štai koks reikalas... Aš kartą jau buvau pamišusi. Žinau, kokie yra mano limitai. Ir nepakelsiu to, jei tu vėl mane paliksi.

Nepakėliau akių, kad pažiūrėčiau į jo išraišką, bijojau sužinoti, kiek skausmo sukėliau. Išgirdau jo staigų įkvėpimą, toliau stojo tyla. Spoksojau į tamsų, medinį stalviršį, svajodama, kad galėčiau susigražinti žodžius. Bet žinojau, kad turbūt to nepadarysiu.

Staiga jo rankos buvo aplink mane, jo rankos glostė mano veidą, mano rankas. Jis ramino *mane*. Kaltė nuslinko. Bet išlikimo instinktai buvo stipresni. Nebuvo klausimo, kad jis mano išlikimą laikė svarbiausi dalyku.

- Žinai, kad taip nebus, Bela. – jis sumurmėjo. – Aš būsiu netoli ir tai greitai baigsis.

- Negaliu to pakelti. – Laikiausi vis dar tebežiūrėdama žemyn. – Nežinoti ar tu grįši, ar ne. Kaip tai galėčiau išgyventi, nesvarbu, kaip tai greitai baigsis?

Jis atsiduso. – Tai bus lengva, Bela. Nėra jokių priešasčių tau bijoti.

- Visiškai jokių?

- Jokių.

- ir visiems viskas bus gerai?

- Visiems. – Jis prižadėjo.

- Tai nėra jokio reikalo man būti proskynoje?

- Žinoma, ne. Alisa ką tik pasakė, kad jų sumažėjo iki devyniolikos. Mes su tuo lengvai susitvarkysime.

- Teisingai – tu sakei, kad tai bus taip lengva, kad kas nors galės nedalyvauti. – Pakartojau jo žodžius.

- Ar tu tikrai tai turėjai galvoje?

- Taip.

Tai atrodė per daug paprasta – jis turėjo tai numatyti.

- Taip lengva, kad tu galėtum nedalyvauti?

Po ilgos tylos pauzės, aš pagaliau pakėliau akis pažiūrėti į jo išraišką.

Neišraiškingas veidas vėl sugrižo.

Giliai įkvėpiau. – Taigi, tai vienas ar kitas kelias. Ar yra daugiau pavojaus nei tu nori, kad aš žinočiau, tokiu atveju man būtų teisinga būti ten, daryti ką galiu, kad padėčiau. Arba... jei tai bus paprasta, jie išsivers be tavęs. Kuris tai kelias?

Jis nekalbėjo.

Žinojau, apie ką jis galvojo – apie tą patį, ką ir aš. Karlailą. Esmę. Emetą. Rozali. Džasperą. Ir... aš verčiau save pagalvoti apie paskutinį vardą. Ir Alisą.

Klausiau savęs, jei aš būčiau monstrė. Ne tokios rūšies, koks jis buvo, bet tikros rūšies. Rūšies, kuri skriaudžia žmones. Apie rūšį, kuri neturi ribų, kai tai prieina prie to, ko jie nori.

To, ko aš norėjau, tai išlaikyti jį saugų. Saugų su manimi. Ar aš turėjau ribas tam, ką noriu padaryti, ką aš galėčiau paaukoti dėl to? Nebuvau tikra.

- Tu prašai manęs leisti jiems kovoti be mano pagalbos? – Jis paklausė ramiu balsu.

- Taip. – Buvau nustebinta, kad galėjau išlaikyti savo balsą vienodą, jaučiausi tokia niekam tikusi viduje. – Arba leisti man ten būti. Tas ar kitas kelias, taip ilgai, kol mes būsime kartu.

Jis giliai įkvėpė ir tada lėtai iškvėpė. Jis perkėlė savo rankas ant abiejų mano veido pusių, stengdamasis pamatyti mano žvilgsnį. Jis žiūrėjo į mano akis ilgą laiką. Norėjau sužinoti, ko jis ieško, ir ką jis rado. Ar kaltė ant mano veido, kaip ir mano skrandyje – kėlė pasibjaurėjimą man?

Jo akys susispaudė į tą pačią emociją, kurios aš negalėjau perskaityti, ir jis nuleido vieną savo ranką, kad ištrauktų savo telefoną vėl.

- Alisa. – Jis atsiduso. – Ar galėtum atvykti trumpam prižiūrėti Belos? – Jis pakėlė vieną antakį, ignoruodamas, kad noriu nesutikti su tuo žodžiu. – Man reikia pasikalbėti su Džasperu.

Ji neabejotinai sutiko. Jis padėjo telefoną ir vėl sugrįžo spoksoti į mano veidą.

- Ką ruošiesi pasakyti Džasperui? – Sušnibždėjau.

- Ruošiuosi aptarti... mano nedalyvavimą.

Buvo lengva įskaityti jo veide, kaip sunku jam buvo pasakyti tuos žodžius.

- Atsiprašau.

Aš tikrai gailėjausi. Nekenčiau savęs, kad verčiau jį tai daryti. Bet nepakankamai, kad galėčiau dėtis besišypsanti ir pasakyti jam, kad vyktų be manęs. Neabejotinai ne tiek daug.

- Neatsiprašinėk. – jis pasakė, šypsodamasis tik truputį. – Niekada nebijok man pasakyti kaip jautiesi, Bela. Jei tai, ko tau reikia... – jis patraukė pečiais. – Tu esi mano pirmiausias prioritetas.

- Aš negtuirėjau galvoje būtent to – kaip liepti tau rinktis tarp manęs ir tavo šeimos.

- Žinau tai. Be to, tai nėra tai, ko tu prašei. Tu davei man dvi alternatyvas su kuriom gali susitaikyti, ir aš pasirinkau vieną, su kuria galiu susitaikyti. Štai kaip kompromisai įsivaizduojamai turi dirbti.

Aš palinkau į priekį ir atsiremiau savo kaktą į jo krūtinę. – Ačiū. – Sušnibždėjau.

- Visada. – Jis atsakė pabučiuodamas mano plaukus. – Bet ką.

Ilgą laiką nejudėjome. Laikiau savo veidą paslėptą, prisispaudus prie jo marškinių. Du garsai kovėsi manyje. Vienas, kuris norėjo būti geras ir drąsus, ir kitas, kuris liepė būti gerai ir laikyti savo burną užčiauptą.

- Kas ta trečioji žmona? – Jis staiga manęs paklausė.

- Ką? – Pasakiau vilkindmama. Neprisimenu, kad vėl būčiau sapnavus tą sapną.

- Tu murmėjai kažką apie ‚trečiąją žmoną‘ praeitą naktį.

- O, hm, aha. Tai viena iš istorijų, kurią girdėjau per laužų vakarėlį aną vakarą. – Patraukiau pečiais. – Spėju, tai užkliuvo man.

Edvardas atsitraukė nuo manęs, pakeldamas savo galvą į šoną, tikriausiai sutrikęs nuo mano balso neįtikėjimo.

Prieš tai, kai jis galėjo paklausti, Alisa pasirodė virtuvės taprduryje, su rūščia išraiška.

- Ruošiesi praleisti visą smagumą. – ji subambėjo.

- Labas, Alisa. – jis pasisveikino su ja. Jis padėjo vieną pirštą po mano smakru, pakeldamas mano galvą, kad galėtų mane pabučiuoti atsisveikinimui.

- Grįšiu vėliau vakare. – Jis prižadėjo man. – Vyksiu padirbėti su kitais, pertvarkysiu reikalus.

- Nėra daug ką tvarkyti. – Alisa pasakė. – Jau pasakiau jiems. Emetas patenkintas.

Edvardas atsiduso. – Aišku, kad jis yra.

Jis išėjo pro duris, palikdamas mane su Alisa.

Ji piktai žiūrėjo į mane.

- Atsiprašau. – atsiprašiau vėl. – Ar tu manai, tai pridarys tau daugiau pavojaus?

Ji suprunkštė. – Tu per daug nerimauji, Bela. Tu pirma laiko pražilsi.

- Tai kodėl tu liūdna tada?

- Edvardas būna tokios prastos nuotaikos, kai jis nepasiekia, ko nori. Aš jau užbėgau už akių gyvenimui su juo kelis mėnesius į priekį. – Ji išsiviepė man. – Tikiuosi, tai išlaikys tave sveiko proto, tai verta to. Bet norėčiau, kad galėtum kontroliuoti savo pesimizmą, Bela. Tai taip nereikalinga.

- Ar leistum Džasperui vykti be tavęs? - Pasiteiravau.

Alisa išsiviepė. – Tai ne tas pats.

- Žinoma, kad taip.

- Eik susitvarkyk save. – Ji paliepė man. – Čarlis namo grįš po penkiolikos minučių, ir jei ras tave tokią susivėlusią, jis nebenorės tavęs vėl išleisti.

Oho, aš tikrai praradau visą dieną. Tai atrodė kaip švaistymas. Džiaugiausi, kad aš nebeturėsiu iššvaistyti savo laiko miegojimui.

Aš buvau visiškai tinkamai atrodanti, kai Čarlis grįžo namo – pilnai apsirengus, plaukai padorūs, ir virtuvėje ant stalo padėta jo vakarienė. Alisa atsisėjo į Edvardo įprastinę vietą ir tai atrodo pradžiugino Čarlį.

- Sveika, Alisa! Kaip tu, širdedele?

- Gerai, Čarli, ačiū.

- Matau pagaliau išsiritai iš lovos, miegale. – jis man pasakė, kai sėdausi šalia jo, prieš atsisukdamas link Alisos. – Visi kalba apie vakarėlį, kurį tavo tėvai surengė. Lažinuosi, prireiks velniškai daug laiko, viską sutvarkyti.

Alisa patraukė pečiais. Žinant ją, viskas jau buvo padaryta.

- Tai buvo to verta. – pasakė ji. – Tai buvo šaunus vakarėlis.

- Kur Edvardas? – Čarlis paklause šiek tiek nenorom. – Ar jis padeda su tvarkymu?

Alisa atsiduso ir jos veidas tapo liūdnas. Tai tikriausiai buvo vaidyba, bet ji buvo per daug ideali, kad būčiau įsitikinusi tuo. – Ne, jis suplanavo savaitgalį su Emetu ir Karlailu.

- Vėl žygis?

Alisa linktelėjo, jos veidas staiga tapo nelaimingas. – Taip, *jie* visi išvyksta, išskyrus mane. Mes visada vykstame mokslo metų pabaigoje, tai lyg atšventimas, bet šiais metais aš nusprendžiau geriau apsipirkinėti nei stovyklauti, ir nė vienas iš jų neliks su manimi. Aš palikta.

Jos veidas susiraukė, jos išraiška buvo tokia pribloškianti, kad Čarlis automatiškai palinko link jos, vieną ranką ištiesdamas, ieškodamas būtų jai padėti. Žvelgiau į ją įtariai. Ką ji darė?

- Alisa, brangioji, kodėl tau neatvykus pas mus? – Čarlis pasiūlė. – Man nepatinka mintis apie tave vieną tame dideliame name.

Ji atsiduso. kažkas paspyrė mano koją po stalu.

- Oi! – užprotestavau.

Čarlis pasisuko į mane. – Kas?

Alisa metė į mane nusivylusį žvilgsnį. Galėčiau pasakyti, ji galvojo, kad buvau labai lėta šiąnakt.

- Susimušiau kojos pirštą. – sumurmėjau.

- O. – Jis vėl pažvelgė į Alisą. – Tai, kaip dėl to?

Ji užmynė ant mano kojos vėl, šįkart ne taip stipriai kaip pirmą kartą.

- Hm, tėti, nemanau, kad mes čia turime geriausių patogumus. Lažinuosi, Alisa nenori gulėti ant grindų...

Čarlis suspaudė lūpas.

- Gal Bela galėtų su tavim pabūti. – Jis pasiūlė. – Iki kol tavo liaudis grįš.

- O, ar pabūtum, Bela? – Ji nusišypsojo į mane džiaugsmingai. – Tu nieko prieš apsipirkinėjimą su manimi, tiesa?

- Žinoma. – Sutikau. – Apsipirkinėjimas. Gerai.

- Kada jie išvyksta? – Čarlis paklausė.

Alisa vėl nutaisė liūdną veidą. – Rytoj.

- Tai kada tu manęs norėsi? – paklausiau.

- Manau, po vakarienės. – ji pasakė ir užsidėjo pirštą ant smakro, susimąščiusi. – Tau niekur nereikia šeštadienį, ar ne? Noriu nuvykti į miestą apsipirkti, ir tai bus visos dienos reikalas.

- Ne Sietlas. – Čarlis įsiterpė, jo antakiai susiraukė kartu.

- Žinoma, ne. – Alisa pritarė iš karto, nors mes abi žinojome, kad Sietlas šeštadienį bus labai saugi vieta.

- Tau tai patiks, Bela. – Čarlis buvo patenkintas su palengvėjimu. – Vyk pasisotinti miestu.

- Aha, tėti. Bus šaunu.

Su vienu lengvu pokalbiu, Alisa sutvarkė mano tvarkaraštį kovai.

Edvardas grįžo greitai. Jis priėmė Čarlio palinkėjimus gerai kelionei be jokio nustebimo. Jis patvirtino, kad jie išvyksta anksti ryte, pasakė labanaktis dar prieš įprastą laiką. Alisa išvyko su juo.

Aš atsiprašiau taip greitai, kaip tik jie išvyko.

- Negali būti pavargus. – Čarlis užprotestavo.

- Truputį. – Pamelavau.

- Nenuostabu, kad nori praleisti vakarėlius. – Jis sumurmėjo. – Tai reikia daug laiko atsigauti.

Viršuje Edvardas buvo išsitiesęs ant mano lovos.

- Kada susitiksimė su vilkais? – Sumurmėjau, kai ėjau prie jo prisijungti.

- Po valandos.

- Gerai, Džeikui ir jo draugams reikia pamiegoti.

- Jiems to nereikia tiek daug, kiek tau. – Jis paaiškino.

Priėjau kitą temą, pasipūtusi, kad jis nori mane prikaldyti likti namuose. – Ar Alisa tau sakė, kad ji vėl mane pagrobs?

Jis išsišiepė. – Iš tikrųjų, tai ne.

Spoksojau į jį, sutrikusi, ir jis tyliai nusijuokė iš mano išraiškos.

- Aš vienintelis, kuris turi leidimą laikyti tave įkaite, prisimeni? – Jis pasakė. – Alisa vyksta medžioti su kitais likusiais. – Jis atsiduso. – Nemanau, kad man tai reikia daryti dabar.

- Tu *pagrobsi* mane?

Jis linktelėjo.

Trumpai apie tai pagalvojau. Jokio Čarlio klausimosi apačioje, manęs tikrindamo per dažnai. Ir jokių pilnų namų nemiegančių vampyrų su jų įkyriu visko girdėjimo jausmu... Tik jis ir aš – iš tikrųjų vieni.

- Ar tai gerai? – Jis paklausė susirūpinęs dėl tylos.

- Na... žinoma, išskyrus vieną dalyką.

- Kokį dalyką? – Jo akys buvo sunerimusios. Tai buvo neįsivaizduojama, bet kažkaip jis vis dar atrodė abejojantis savo įtaka man. Gal man reikėjo kalbėti aiškiau.

- Kodėl Alisa nepasakė Čarliui, kad jūs išvykstate *šįvakar*? – paklausiau.

Jis nusijuokė, jaučiantis palengvėjimą.

Kelionė į proskyną man patiko labiau nei praeitą kartą. Aš vis dar jaučiau kalnę, vis dar bijojau, bet nebebuvau įbauginta. Galėjau veikti. Galėjau matyti, kas vyksta, ir beveik patikėjau, kad gal tai bus gerai. Edvardas jautėsi akivaizdžiai gerai dėl minties nedalyvauti kovoje ir buvo sunku nepatikėti, kai jis pasakė, kad tai bus lengva. Jis nepaliktų savo šeimos, jei nebūtų pats tuo įsitikinęs. Gal Alisa buvo teisi, ir aš nerimavau per daug.

Į proskyną atvykome paskutiniai.

Džasperas ir Emetas jau kovojo – tik įsismaginę nuo savo juoko. Alisa ir Rozali ilsėjosi ant kietos žemės, stebėdamos. Esmė ir Karlailas vaikščiojo už kelių jardų, suglaustomis galvomis, sukabintais pirštais, nekreipdami dėmesio.

Buvo daug šviesiau šiąnakt, mėnulis švietė per plonus debesis, ir galėjau lengvai matyti tris vilkus, sėdinčius aplink treniravimosi ratą, nutolę toli vienas nuo kito, kad galėtų viską stebėti iš skirtingų kampų.

Taip pat buvo lengva atpažinti Džeikobą; pažinau jį iš karto, net jei jis nebūtų pažvelgęs aukšyn, ir įdėmiai žvelgiantis į mūsų prisiartinimo garsą.

- Kur likusieji vilkai? – Pasidomėjau.

- Jiems nereikia visiems būti čia. Vienas galėtų padaryti darbą, bet Semas nepakankamai mumis pasitiki tik siūsdamas Džeikobą, nors Džeikobas noriai tai padarytų. Kvilas ir Embris yra jo nuolatiniai... manau, gali juos vadinti jo patikėtiniais.

- Džeikobas pasitiki tavimi.

Edvardas linktelėjo. – Jis pasitiki, kad mes nebandysime jo nužudyti. Tai yra šis tas.

- Ar tu dalyvausi šįvakar? – Paklausiau neryžtingai. Žinojau, kad jam tai bus taip pat sunku kaip ir man būtų būvimas nuošalyje. Gal net sunkiau.

- Padėsiu Džasperui, kai jam manęs reikės. Jis nori pabandyti tam tikrą nelygų grupavimą, mokys juos, kaip susitvarkyti su daugybinėmis atakomis.

Jis gūžtelėjo pečiais.

Ir nauja panikos banga suardė mano trumpą pasitikėjimo jausmą.

Jie vistiek dar viršijo skaičiumi. Aš tai dar bloginau.

Spoksojau į lauką, bandydama nuslėpti savo reakciją.

Tai buvo bloga vieta į kurią žiūrėti, kovodama su savimi, tikindama save, kad viskas išsispręs kaip man reikia. Nes, kai aš prisiverčiau nusukti savo akis nuo Kalenų – nuo jų kovos žaidimo vaizdo, kuris bus tikras ir mirtimas po kelių dienų – Džeikobas pagavo mano akis ir nusišypsojo.

Tai buvo ta pati vilkiška šypsena kaip ir prieš tai, jo akys susispaudė kaip ir jam būnant žmogumi.

Buvo sunku patikėti, kad visai neseniai vilkolakiai man atrodė bauginantys – negalėjau dėl jų užmigti nuo košmarų.

Žinojau, net neklausdama, kuris iš tų kitų buvo Embris, ir kuris Kvilas. Nes Embris buvo aiškiai silpnai pilkas vilkas su tamsiom dėmėm ant jo sprando, kuris sėdėjo ramiai stebėdamas, kol, tuo tarpu Kvilas – tamsaus šokolado rudumo, šviesesnis apie veidą – nuolat trukinėjo, atrodantis lyg mirtų iš noro prisidėti prie netikros kovos. Jie nebuvo monstri ar kažkas panašaus. Jie buvo draugai.

Draugai, kurie neatrodė tokie nesugriaunami kaip Emetas ir Džasperas, judėdami greičiau už kobros kirtimą, kol mėnesiena spindėjo ant jų granitinio kietumo odos. Draugai, kurie atrodo nesuprato, į koki pavojų jie įsivėlė. Draugai, kurie iš dalies vis dar mirtingi, kurie gali kraujuoti, draugai, kurie gali mirti...

Edvardo pasitikėjimas ramino, nes buvo aišku, kad jis tikrai nesijaudina dėl savo šeimos. Bet ar jį skaudintų, jei kas nors atsitiktų vilkams? Ar jam buvo kokia priežastis būti sunerimusi, jei ta galimybė jo netrikdė? Edvardo pasitikėjimas tiko tik vienai mano baimei.

Bandžiau nusišypsoti Džeikobui atgal, nurydama gumulą gerklėje. Atrodė, kad padariau tai negerai.

Džeikobas lengvai pašoko ant kojų ir pasileido ten, kur aš ir Edvardas stovėjome, įvykių pakrašyje.

- Džeikobai. – Edvardas pasveikino jį mandagiai.

Jis nekreipė į jį dėmesio, jo tamsios akys buvo ant manęs. Jis nuleido savo galvą į vieną lygmenį su manimi, kaip padarė ir vakar. Žemas inkštimas ištrūko iš jo snukio.

- Man viskas gerai. – atsakiau, man nereikėjo vertimo, ką ruošėsi daryti Edvardas. – Tik jaudinuos, žinai.

Džeikobas vis dar įdėmiai į mane žiūrėjo.

- Jis nori žinoti kodėl. – Edvardas sumurmėjo.

Džeikobas suurzgė – ne grasinančiu garsu, bet pasipiktinusi – ir Edvardo lūpos sutrukčiojo.

- Kas? – Paklausiau.

- Jis mano, kad mano vertimas neteko to, ko buvo pageidaujama. Jis iš tikrųjų galvojo, , Tai tikrai kvaila. Dėl ko čia yra nerimauti.‘ Pataisiau, nes maniau, kad tai šiurkštu.

Pusiau nusišypsojau, per daug sunerimusi, kad būčiau linksma. – Yra daugybė, dėl ko nerimauti. – Pasakiau Džeikobui. – Kaip kruvelė tikrai kvailų vilkolakių, kurie patys ruošiasi susižaloti.

Džeikobas nusijuokė savo kostinčiu lojimu.

Edvardas atsiduso. – Džasperui reikia pagalbos. Ar išsiversi be vertėjo?

- Susidorosiu.

Edvardas ilgesingai žiūrėjo į mane minutę, jo išraišką buvo sunku perskaityti, tada jis apsisuko ir nuėjo, kur laukė Džasperas.

Atsisėdau ten, kur stovėjau. Žemė buvo šalta ir nepatogi.

Džeikobas žengė žingsnį pirmyn, tada vėl į mane pasižiūrėjo, žemas inkštimas pakilo jo gerklėje. Jis žengė dar puse žingsnio.

- Tęsk be manęs. – Pasakiau jam. – Nenoriu stebėti.

Džeikobas palenkė savo galvą akimirkai į šoną, ir tada prigulė ant žemės šalia manęs su murmančiu atodūsiu.

- Tikrai, gali eiti į priekį. – Patikinau jį. Jis nesureagavo, tik padėjo savo galvą ant letenų.

Spoksojau į šviesius debesis, nenorėdama stebėti kovos. Mano fantazija buvo per daug aštri. Švelnus vėjelis prapūtė pro proskyną, ir aš sudrebėjau.

Džeikobas prisilinko arčiau prie manęs, prispausdamas savo šiltą kailį prie mano kairiojo šono.

- Ačiū. – sumurmėjau.

Po kelių minučių palinkau prie jo plačių pečių. Taip buvo daug patogiau.

Debesys lėtai judėjo dangumi, blukdami ir šviesėdami, kai stori lopai eidavo pro mėnulį.

Išsiblaškiusi pradėjau braukti pirštais per jo kailį ant sprando. Tas pats keistas gaudžiantis garsas, kurį jis išleido vakar, pasigirdo jo gerklėje. Tai buvo jaukaus tipo garsas. Šiurkštus, laukinis kaip katės murkimas, bet taip pat perduodantis pasitenkinimą.

- Žinai, niekada neturėjau šuns. – Susimąščiau. – Visada jo norėjau, bet Renė buvo alergiška.

Džeikobas nusijuokė; jo kūnas pajudėjo po manimi.

- Ar tu visiškai nesijaudini dėl šeštadienio?

Jis pasuko savo didžiulę galvą link manęs, taip, kad galėjau pamatyti kaip jis pavartė akis.

- Norėčiau jaustis taip teigiamai.

Jis palenkė savo galvą ant mano kojų, pradėdamas vėl zirzti. Ir tai privertė mane truputį geriau pasijausti.

- Taigi, spėju, rytoj turėsime išvyka pėsčiomis.

Jis suurzgė, garsas buvo entuziastingas.

- Tai bus ilga kelionė. – Įspėjau jį. – Edvardas nematuoja atstumų taip pat, kaip normalus žmogus.

Džeikobas vėl nusijuokė lojimu.

Aš patogiai giliau įsitaisiau jo šiltame kailyje, padėdama savo ranką ant jo sprando.

Buvo keista. Nors jis buvo keistoje formoje, aš jaučiausi lyg būčiau su Džeikobu kaip pripratus – lengva, be pastangų draugystė, kuri buvo natūrali kaip įkvėpimas ir iškvėpimas – kada buvau su Džeikobu kelis paskutinius kartus, kai jis buvo žmogus. Keista, kad čia vėl tai pajutau, kai galvojau, visi vilkiški dalykai, jį pakeitė.

Žudantys žaidimai proskynoje tesėsi, ir aš spoksojau į ūkanotą mėnulį.

20. KOMPROMISAS

VISKAS BUVO PARUOŠTA.

Aš buvau susipakavusi dviejų dienų vizitui pas „Alisą“, ir mano krepšys laukė manęs ant mano pikapo keleivio sėdynės. Koncerto bilietus padovanojau Andželai ir Benui, ir Maikui. Maikas ruošėsi pasikviesti Džesiką, kuri buvo kaip tik tai, ko tikėjausi. Bilis pasiskolino Senojo Kvilo Atearos valtį ir pakvietė Čarlį į žuvavimą atviroje jūroje prieš prasidedant varžyboms. Kolinai ir Bredis, du jauniausi vilkolakiai, buvo palikti saugoti La Pušą – nors jie abu buvo tik vaikai, jiems buvo tik po tryliką. Čarlis bus labiausiai apsaugotas nei kas kitas Forkse.

Turėjau daryti viską, ką galiu. Stengiausi pripažinti tai, ir stengiausi išstumti dalykus iš savo galvos, kurie buvo ne mano kontrolėje, bent jau šį vakarą. Vienaip ar kitaip, visa tai baigis per keturiasdešimt aštuonias valandas. Ta mintis buvo beveik raminanti.

Edvardas reikalavo, kad atsipalaiduočiau, ir aš ruošiausi padaryti, ką galiu geriausio.

- Tik šią vieną naktį, ar galime užmiršti viską, tik tu ir aš? – jis prašė, panaudodamas visą savo akių jėgą. - Atrodo, kad aš niekada negaliu gauti pakankamai laiko. Man reikia pabūti su tavimi. Tik tavimi.

Nebuvo taip sunku sutikti su jo prašymu, nors žinojau, kad užmiršti savo baimes bus daug sunkiau, nei tai pasakyti. Kiti dalykai dabar sukosi mano galvoje, žinojimas, kad mes turėsime šią naktį būti vieni, ir tai turėjo padėti.

Buvo keli dalykai, kurie pasikeitė.

Pavyzdžiui, aš buvau pasirengus.

Buvau pasiruošęs prisijungti prie jo šeimos ir jo pasaulio. Baimė ir kaltė, ir kančia, kurią dabar jaučiau, labai daug ko mane išmokė. Aš turėjau progą ties tuo susikoncentruoti – kai įdėmiai žiūrėjau pro debesis į mėnulį ir ilsėjausi atsirėmus į vilkolakį – ir aš žinojau, kad daugiau nepanikuosiu. Kai kitą kartą, kas atvyks pas mus, aš būsiu pasiruošęs. Aktyviai, ne pasyviai. Jam daugiau niekada nereikės rinktis tarp manęs ir jo šeimos. Mes būsime partneriai, kaip Alisa ir Džasperas. Kitą kartą aš įvykdysiu savo dalį.

Lauksiu, kol kardas pakabintas virš mano galvos bus pašalintas, taigi Edvardas bus patenkintas. Bet tai nebuvo būtina. Buvau pasiruošusi.

Buvo tik viena trūkstama dalis.

Viena dalis, nes buvo keli dalykai, kurie nepasikeis, įskaitant kaip beviltiškai aš jį mylėjau. Aš turėjau pakankamai laiko, pagalvoti apie Džaspero ir Emeto lažybų atsišakojimus – suvokti dalykus, kuriuos buvau mielai pasiruošęs prarasti su savo žmogiškumu, ir dalis, dėl kurios nenorėjau pasiduoti. Žinojau kokios žmogiškos patirties pareikalausiu prieš tapdama nežmoniška.

Taigi, turėsime išspręsti kelis reikalus šianakt. Po visko, ką pamačiau per pastaruosiu du metus, daugiau nebetikėjau, kad pasaulyje egzistuoja kas nors *neįmanomo*. Prireiktų daugiau nei to, kad dabar kas nors mane sustabdytų.

Na gerai, nuoširdžiai, tai bus daug sudėtingiau nei tai. Bet aš ruošiuosi pabandyti.

Nors buvau ryžtinga, manęs vistiek nenustebino, kad aš vis dar nerimavau, kai važiauvau ilgu keliu link jo namų – nežinojau, kaip padaryti tai, ką ruošiausi padaryti, ir tai kėlė kažkokį rimtą nerimą. Jis atsisėjo į keleivio sėdynę ir kovojo su šypsena nuo mano lėto važiavimo. Nustebau, kad jis nereikalavo perimti vairavimo, ir šįvakar jis atrodė patenkintas mano važiavimo greičiu.

Kai pasiekėme jo namus, jau buvo sutemę, nors pievelė buvo šviesi nuo šviesų plieskiančių pro visus langus.

Taip greitai, kaip tik užgesinau variklį, jis buvo prie mano durelių ir atidarė jas. Jis iškėlė mane iš kabinos su viena ranka, persimesdamas mano krepšį sau per petį su kita. Jo lūpos rado manasias, kai aš išgirdau jį paspiriant pikapo dureles už manęs.

Nenutraukiant bučinio, jis apsupo mane taip, lyg būčiau lopšyje ir nunešė mane į namą.

Ar lauko durys buvo atrakintos? Nežinau. Vis dėlto, mes buvome viduje ir aš buvau apsvaiginta. Turėjau priminti sau įkvėpti.

Šis bučiavimasis negąsdino manęs. Tai nebuvo kaip anksčiau, kai aš galėjau jausti baimę ir paniką dėl jo kontrolės. Jo lūpos nebuvo susirūpinusios, bet entuziastingos dabar — jis atrodė toks pats sujaudintas kaip ir aš buvau, kad turėsime susikaupti ties buvimu kartu šįnakt. Jis bučiavo mane kelias minutes prie įėjimo; jis atrodė mažiau atsargus negu paprastai, jo burna, šalta ir atkakli buvo ant mano.

Pradėjau jausti atsargų optimizmą. Turbūt gauti tai, ko norėjau, nebus taip sunku, kaip tikėjausi.

Ne, žinoma, tai bus būtent taip sudėtinga.

Su žemu kikenimu, jis atsitraukė nuo manęs, laikydamas mane savo rankose per atstumą.

- Sveika sugrįžus mano. – Jis pasakė, jo akys šviesios ir šiltos.

- Skamba maloniai. – pasakiau iškvėpdama.

Jis švelniai pastatė mane ant mano kojų. Savo abiejomis rankomis apsvijau apie jį, nesutikdama, kad tarp mūsų atsirastų kokia erdvė.

- Turiu tau kai ką. – jis pasakė.

- O?

- Tavo padėvėta, prisimeni? Tu sakei, kad tai leidžiama.

- O, teisingai. Spėju, sakiau taip.

Jis sukikeno nuo mano nenoro.

- Jis mano kambaryje. Ar galim eiti paimti ją.

Jo miegamasis? – Žinoma. – Sutikau, jausdamasi pakankamai sukta, kai susukau savo pirštus su jo. – Einame.

Jis turbūt labai norėjo įteikti man dovaną, nes žmogaus greitis jam neatrodė per greitas. Jis pakėlė mane vėl ir vos ne užskrido laiptais į savo kambarį. Jis pastatė mane prie durų ir nulėkė prie spintos.

Jis grįžo, kol aš dar tik žengiau žingsnį, bet aš nekreipiau dėmesio ir nuėjau prie didžiulės auksinės lovos, pliumptelėdama žemyn ant krašto ir tada pasislinkdama link centro. Susiraičiau į kamuoliuką ir rankomis apglėbiau savo kelius. – Leisk man pamatyti tai.

Edvardas nusijuokė.

Jis įsiropštė į lovą šalia manęs, ir mano širdis pradėjo nelygiai tuksėti. Vyliausi, kad jis užfiksuos tai, kaip tą pačią reakciją, kai jis man dovanoja dovanas.

- Padėvėta. – Jis priminė man griežtai. Jis truktelėjo mano kairįjį riešą nuo mano kojos ir tik akimirką palietė sidabrinę apyrankę. Tada sugražino mano ranką.

Atsargiai ją apžiūrėjau. Priešingai nuo vilko ant grandinėlės kitoje pusėje, čia kabėjo briliantinis širdies formos kristalas. Jis buvo nušlifluotas į milijoną briaunų, į tiek, kad kiekvienas šviesulys, sklindantis nuo lemos, žaižaravo. Įkvėpiau lėtai aiktelėdama.

- Ji buvo mano mamos. – Jis gūžtelėjo pečiais, keliantis pasigailėjimą. – Paveldėjau dar kelis panašius žaisliukus. Padovanojau kai kuriuos Esmei ir Alisai. Taigi, neabejotinai, tai nėra daug.

Liūdnai nusišypsojau nuo jo patikinimo.

- Bet pamaniau, kad tai gera reprezentacija. – Jis tesė. – Ji kieta ir šalta. – Jis nusijuokė. – Ir ji suspindi vaivorykšte saulės šviesoje.

- Tu užmiršai patį svarbiausią panašumą. – Ji nuostabi.

- Mano širdis tokia pat tyli. – Jis susimąstė. – Ir ji taip pat tavo.

Aš iškreipiau savo ranką taip, kad širdis sumirgėtų. – Ačiū. Už abi.

- Ne, ačiū tau. Palengvėjo, kad taip lengvai priėmei dovaną. Tai gera praktika tau taip pat. – jis išsišiepė, atidengdamas savo dantis.

Palinkau link jo, padėdama savo galvą po jo ranka, ir prisiliedama prie jo šono. Tikriausiai toks pats jausmas būtų priglusti prie *Mikelandželo Dovydo*, skirtumas tik tas, kad ta ideali, marmurinė būtybė apglėbė mane rankomis ir prisitraukė arčiau.

Atrodė tinkama vieta pradėti.

- Ar galim kai ką aptarti? Labai vertinčiau, jei nebūtum su išankstiniu nusistatymu.

Jis akimirką sudvejojo. – Dėsiu didžiausias pastangas. – Jis sutiko, dabar būdamas atsargus.

- Nelaužysiu jokių taisyklių. – Prižadėjau. – Tai griežtai tik apie tave ir mane. – Praveliaiu gerklę. – Taigi... aš buvau sužavėta, kaip mes sugebėjome surasti kompromisą praeitą naktį. Norėčiau pasinaudoti tuo pačiu principu ir kitai situacijai. - Norėjau sužinoti, kodėl buvau tokia formali. Tikriausiai tai buvo dėl nervų.

- Dėl ko nori derėtis? – Jis paklausė su šypsena balse.

Aš kovojau, bandydama surasti tinkamą žodį, kuriuo galėčiau pradėti.

- Paklausk savo širdies plakimo. – Jis sumurmėjo. – Ji plasnoja kaip kolibrio sparneliai. Ar tau viskas gerai?

- Puikiai.

- Tada prašau tęsk. – Jis padaršino.

- Na, pirmiausiai, spėju noriu pakalbėti apie visus juokingus santuokos sąlygos reikalus.

- Tai juokinga tik tau. Kas dėl to?

- Tik norėjau sužinoti... ar *dėl to* galima derėtis?

Edvardas suraukė antakius, dabar vėl rimtas. – Aš neabejotinai jau padariau didžiausią nuolaidą – sutikau pasisavinti tavo gyvenimą prieš savo sveiką protą. Ir dėl to turiu gauti kelis kompromisus.

- Ne. – Aš papurčiau savo galvą, sutelkdama pastangas išlaikyti savo veidą ramų. – Dėl tos dalies sutarta. Mes neaptarinėsime mano... atnaujinimo kaip tik dabar. Aš noriu išspręsti kelias kitas detales.

Jis žiūrėjo į mane įtariai. – Kurias detales tu turi galvoje tiksliai?

Dvejojau. – Išsiaiškinkime pirmiausia tavo sąlygas.

- Tu žinai, ko aš noriu.

- *Santuokos*. – Pasakiau tai kaip nepadorų žodį.

- Taip. – Jis nusišypsojo plačia šypsena. – Visų pirma.

Šokas panaikino mano atsargiai ramią išraišką. – Yra daugiau?

- Na. – Jis pasakė, jo veidas tapo sukta. – Jei būsi mano žmona, tada, kas yra mano, bus tavo... kaip pavyzdžiui, mokestis už mokslą. Taigi, neturėtų būti problemų dėl Dartmuto.

- Dar kas nors? Jei tu jau toks absurdiškas?

- Neprieštaraučiau dar dėl šiek tiek *laiko*.

- Ne. Nėra laiko. Tai susitarimo sulaužymas.

Jis ilgesingai atsiduso. – Tik metus ar du?

Papurčiau savo galvą, mano lūpos sustingo į užsispyrusį susiraukimą. – Judam prie kito.

- Tai ir viskas. Nebent tu nori pasikalbėti apie automobilius...

Jis dar plačiau išsišiepė, kai aš išsivėpiau, tada paėmė mano ranką ir pradėjo žaisti su mano pirštais.

- Nesuvokiau, kad yra dar kažkas, ko tu nori dar be pakeitimo į monstrę. Man nepaprastai smalsu. – Jo balsas buvo žemas ir švelnus. Menką kritiškumą būtų buvę labai sunku susekti, jei aš jo labai gerai nepažinočiau.

Aš dvejojau, žiūrėdama į jo ranką ant manosios. Vis dar nežinojau, kaip pradėti. Jaučiau, kad jo akys stebėjo mane, bet bijojau pakelti akis. Kraujas pradėjo deginti mano veidą.

Jo šalti pirštai perbraukė mano skruostą. – Tu raudonuoji? – Jis paklausė nustebeęs. Laikiau savo akis nuleistas. – Prašau, Bela, nežinomybė skausminga.

Prikandau lūpą.

- Bela. – Jo tonas dabar buvo priekaištingas, primindamas man, kad jam būdavo sunku, kai neišsakydavau savo minčių.

- Na, aš šiek tiek nerimavau... apie kai ką po to. – Pridėjau, pagaliau į jį pažiūrėdama.

Pajutau kaip jo kūnas įsitempė, bet jo balsas buvo švelnus ir aksominis. – Dėl ko tu nerimauji?

- Visi jūs atrodate tokie įsitikinę, kad vienintelis dalykas, kurio paskui norėsiu, bus skersti visus mieste. – Prisipažinau, kol jis suvirpėjo nuo mano pasirinktų žodžių. – Ir aš bijau, kad aš būsiu tokia susirūpinus su tuo sąmyšiu, kad aš daugiau nebenorėsiu būti savimi... ir, kad nenorėsiu... ir, kad nenorėsiu tavęs taip pat, kaip noriu dabar.

- Bela, tai nesitęs amžinai. – Jis patikino mane.

Jis nesuprato esmės.

- Edvardai. – Pasakiau, nervindamasi, žiūrėdama į strazdaną ant riešo. – Yra kai kas, ką noriu padaryti prieš tai, kai nebebūsiu žmogumi.

Jis laukė, kad tęščiau. Aš to nedariau. Mano veidas degė.

- Bet ką, ko tu nori. – Jis padrąsino mane, susirūpinęs ir visiškai nesuprantantis.

- Ar pažadi? – sumurmėjau, žinodama, kad mano pastangos supančioti jį su jo pačio žodžiais, neišdegs, bet negalėjau atsisipirti.

- Taip. – Jis pasakė. Pakėliau akis ir pamačiau, kad jo akys buvo nuoširdžios ir sumišusios. – Pasakyk, ko nori, ir turėsi tai.

Negalėjau patikėti kokia nerangia ir idiotiška jaučiausi. Aš buvau per daug nekalta – kas buvo, žinoma, svarbiausia diskusijoje. Neturėjau net menkausios minties, kaip būti gundančiai. Galėjau tik parausti ir susidrovėti.

- Tavęs. – Sumurmėjau beveik padrikai.

- Aš esu tavo. – jis nusišypsojo, vis dar nesuvokiantis, bandydamas sulaukyti mano žvilgsnį, kai vėl nosisukau.

Giliai įkvėpiau ir persikėliau į priekį taip, kad klupėčiau ant lovos. Tada apkabinau rankomis jo kaklą ir pabučiavau jį.

Jis pabučiavo mane atgal, suglumęs, bet noriai tai padaręs. Jo lūpos buvo švelnios ant manų, ir galėjau pasakyti, kad jo mintys buvo kažkur kitur – bandydamas perprasti, kas yra *mano* mintyse. Nusprendžiau, kad jam reikia užuominos.

Mano rankos šiek tiek drebėjo, kai aš surakinau savo jasant jo kaklo. Mano pirštai slydo žemyn jo kaklu iki jo marškinių apykaklės. Drebėjimas nepadėjo, kai skubėdama bandžiau atsegti sagą prieš jam sustabdant mane.

Jo lūpos sustingo, beveik galėjau išgirsti spragtelėjimą jo galvoje, kai jis sudėliojo mano žodžius kartu su mano veiksmais.

Jis atsitraukė nuo manęs iš karto, jo veidas buvo stipriai nepritariantis.

- Būk atsakinga, Bela.

- Tu pažadėjai – bet kas, ko noriu. – Priminiau jam be jokios vilties.

- Mes to nediskutuosime. – Jis rūščiai žiūrėjo į mane, kol segėsi dvi sagas, kurias sugebėjau atsegti.

Mano dantys susispaudė drauge.

- O aš sakau, kad diskutuosime. – Suniurnėjau. Pritraukiau savo rankas prie palaidinės ir truktelėjau atsegti viršutinę sagą.

Jis pagriebė mano riešus ir prispaudė juos prie mano šonų.

- Sakau, kad ne. – Jis pasakė kategoriškai.

Piktai žiūrėjome vienas į kitą.

- Norėjai sužinoti. – Paaiškinau.

- Galvojau, kad tai bus bent šiek tiek realu.

- Taigi, tu gali manęs prašyti kvailų, juokingų dalykų, kurių nori – kaip susituokimas – bet man net neleistina padiskutuoti, kad aš... -

Kol aš nerišliai kalbėjau, jis suspaudė mano rankas kartu su savo viena, ir kitą uždėjo ant mano burnos.

- Ne. – Jo balsas buvo atšiaurus.

Giliai įkvėpiau ir surimtėjau. Ir, pyktis pradėjo sklaidytis, pajutau kažką kitą.

Man prireikė minutės suprasti, kodėl aš vėl nuleidau akis, paraudimas sugrįžo – kodėl skrandyje jutau įtampą, kodėl buvo per daug drėgmės mano akyse, kodėl staiga panorau išbėgti iš kambario.

Atsisakymas užliejo mane, instinktyvus ir stiprus.

Žinojau, kad tai buvo neprotinga. Kitais atvejais, jis buvo labai aiškus, kad mano saugumas buvo vienintelis faktorius. Dar niekada nesikaučiau tokia pažeidžiama. Piktai žiūrėjau į auksinę antklodę, kuri derėjo prie jo akių, bandžiau išmesti iš galvos nevalingą reakciją, kuri sakė man, kad esu nepageidaujama ir nereikalinga.

Edvardas atsiduso. Ranka nuo mano burnos nuslinko po mano smakru, ir pakėlė mano veidą, kol turėjau pažiūrėti į jį.

- Kas dabar?

- Nieko. – Suvapenau.

Jis ilgą laiką atidžiai apžiūrinėjo mano veidą, kol aš nesėkmingai stengiausi nosisukti nuo jo žvilgsnio. Jo kakta susiraukšlėjo ir išraiška tapo kelianti šurpą.

- Ar aš įskaudinau tave? – Jis paklasė sukrėstas.

- Ne. – Pamelavau.

Taip greitai, kad net nesupratau, kas įvyko, atsidūriau jo rankose, mano veidas atsidūrė tarp jo peties ir rankos, kol jo nykštys raminavai braukė mano skruostą.

- Juk žinai, kodėl turiu pasakyti ne. – Jis sumurmėjo. – Juk žinai, kad aš taip pat tavęs noriu.

- Ar tikrai? – Sušnibždėjau, mano balsas buvo pilnas abejonės.

- Žinoma, kad taip, tu kvailute, gražuole, per daug jautri mergaite. – Jis kartą nusijuokė ir jo balsas tapo šaltas. – Ar yra kas nenorėtų? Jaučiuosi lyg už manęs būtų eilė, visokiais būdais laukianti, kada padarysiu pakankamai didelę klaidą... Tu per daug patraukti.

- Kas dabar kvailas? – Abejojau ar nerangumas, drovumas ir neišmanymas apibūdinamas kaip patrauklumas nors kokioje knygoje.

- Ar man reikia išsiųsti peticiją, kad tu manimi patikėtum? Ar man reikia paminėti vardus, kurie būtų sąrašo viršuje? Kelis žinai, bet kai kurie tave nustebintų.

Papurčiau galvą ant jo krūtinės. – Tu tik bandai mane prablaškyti. Grįžkime prie esmės.

Jis atsiduso.

- Pasakyk, jei ką klaidingai suprantu. – Stengiausi kalbėti nešališkai. – Tavo reikalavimai yra santuoka, – Negalėjau pasakyti to žodžio nesusiraukus, – sumokėti už mano mokslus, gauti daugiau laiko, ir neprieštarautum, jei mano automobilis važiuotų greičiau. – Pakėliau antakius. – Ar aš ką nors gausiu? Nemenkas sąrašas.

- Reikalavimas yra tiktai pirmas. – Atrodo, jam buvo sunku išlaikyti lygų veidą. – Kiti – paprasčiausiai pageidavimai.

- Ir mano vienas vienutėlis reikalavimas yra... -

- Reikalavimas? – Jis pertraukė mane, staiga vėl surimtėjęs.

- Taip, reikalavimas.

Jo akys susiaurėjo.

- Susituokimas ir taip peržengia visas ribas. Nepasiduosiu, kol negausiu ko mainais.

Jis palinko į priekį, kad pašnibždėtų man į ausį. – Ne. – Jis sumurmėjo švelniai. - Dabar tai neįmanoma. Vėliau, kai būsi mažiau trapi. Būk kantri, Bela.

Stengiaus išlaikyti savo balsą tvirtą ir atsakingą. - Bet tai ir yra problema. Tai nebus tas pats, kai būsiu mažiau trapi. Nebūsiu ta pati! Nežinau, *kas* tada būsiu.

- Vis dar būsi Bela. – Jis prižadėjo.

Suraukiau antakius. – Jei aš turiu išvykti taip toli, kad nenorėčiau nužudyti Čarljo – kad neišgerčiau Džeikobo ar Andželos kraujo, kai pasitaikys proga – kaip tai gali būti tiesa?

- Tai praeis. Ir abejoju, kad norėsi išgerti šuns kraują. – Jis apsimetė, kad sudrebėjo nuo tokios minties. – Net būdama jauna vampyre turėsi geresnį skonį.

Nekreipiau į jo pastangas nukreipti mano dėmesį. – Bet kas bus, jei visada ko norėsiu, bus tai. – Prieštaravau. – Kraujo, kraujo ir dar daugiau kraujo!

- Faktas, kad tu vis dar gyva, įrodo, kad tai netiesa. – Jis paaiškino.

- Po aštuoniasdešimt metų. – Priminiau jam. – Ir galvoje turiu, *fiziškai*. Protiškai, žinau, kad galėsiu būti savimi... po kurio laiko. Bet išimtinai fiziškai – visada būsiu ištroškusi, daugiau nei kas kitas.

Jis neatsakė.

- Taigi *būsiu* kitokia. – Nusprendžiau nesulaukus pasipriešinimo. – Nes kaip tik dabar, nieko netrokštu labiau nei tavęs. Labiau nei maisto, ar vandens, ar deguonies. Protiškai, mano prioritetai yra šiek tiek labiau valdomi. Bet fiziškai...

Pakreipiau savo galvą pabučiuoti jo delną.

Jis giliai įkvėpė. Nustebau, kad tai skambėjo netvirtai.

- Bela, galėčiau tave nužudyti. – Jis sušnibždėjo.

- Nemanau, kad galėtum.

Edvardo akys įsitempė. Jis patraukė ranką nuo mano veido, ir greitai pasiekė kažką, ko negalėjau pamatyti, už savęs. Pasigirdo duslus trakstelintis garsas, ir lova sudrebėjo po mumis.

Kažkas tamsaus atsirado jo rankoje; jis pakėlė tai man apžiūrėti. Tai buvo metalinė gėlė, viena iš rožių, kuri puošė jo lovos rėmus. Jo ranka trumpam susigniaužė, jo pirštai švelniai susitraukė, ir tada vėl atsileido.

Be žodžių, jis parodė man suspaustą, nelygų juodo metalo gabalą. Jis išliejo jį savo rankomis, lyg tešlos gabalą, kurį būtų minkęs vaikas. Po pusės sekundės, ta forma sutrupėjo į juodą smėlį jo delne.

Veriamai pažiūrėjau į jį. – Tai ne tai, ką aš turėjau galvoje. Aš jau *žinau*, koks stiprus tu esi. Tau nereikėjo laužyti baldų.

- Tai ką tu tada turėjai galvoje? – Jis paklausė niūriu balsu, numesdamas pilną delną metalinio smėlio į kambario kampą; jis atsitrenkė į sieną skambėdamas kaip lietus.

Jo akys įdėmiai žiūrėjo į mano veidą, kai aš stengiausi paaiškinti.

- Matyt ne tai, kad fiziškai galėtum mane sužeisti, jei norėtum... Daugiau tai, kad tu nenori manęs sužeisti... ir dar labiau, jog nemanau, kad kada nors tai galėtum.

Jis pradėjo purtyti galvą dar prieš tai, kai pabaigiau.

- Tai gali nepasitvirtinti, Bela.

- *Gali*. - Pasišaipiau. Tu neturi nė menkiausios minties, ką šneki, negu aš turiu.

- Būtent. Ar tu įsivaizduoji, kad galėčiau taip su tavimi rizikuoti?

Ilgai žiūrėjau į jo akis. Nebuvo jokių kompromiso ženklų, jokių abejojimo ženklų jose.

- Prašau. – Galiausiai beviltiškai sušnibždėjau. – Tai viskas, ko noriu. Prašau. – Užsimerkiau įveikta, laukdama greito ir galutinio ne.

Bet jis tučtuojau neatsakė. Aš dvejojau su nepasitikėjimu, pritrenkta, jog jo kvėpavimas vėl buvo netolygus.

Atsimerkiau, ir jis blaškėsi.

- Prašau. – Vėl sušnibždėjau, mano širdies plakimas pagreitėjo. Mano žodžiai vertėsi lauk, kol skubėjau pasinaudoti staiga jo akyse atsiradusia abejone. – Neturi nieko man garantuoti. Jei tai gerai nesusiklostys, tada tebūnie taip. Tiesiog leisk mums *pabandyti*... tik pabandyti. Ir aš duosiu tau tai, ko tu nori. – Pažadėjau skubotai. – Ištekėsiu už tavęs. Leisiu tau sumokėti už Dartmutą, ir neprikaištausiu dėl kyšių, kuriuos duosi už mane. Tu net gali nupirkti man greitą automobilį, jei tai tave padarys laimingu! Tik... *prašau*.

Jo ledinės rankos tvirčiau mane apkabino, ir jo lūpos atsidūrė prie mano ausies; jo šaltas kvėpavimas privertė mane suvirpėti. – Tai nepakeliama. Tiek daug dalykų tau noriu duoti – ir *šito* tu nusprendei pareikalauti. Ar tu bent numanai, kaip tai skausminga, bandyti atsisakyti, kai tu šitaip manęs maldauji?

- Tai neatsisakyk. – pasiūliau sulaikius kvapą.

Jis neatsakė.

- Prašau. – pabandžiau vėl.

- Bela... – Jis lėtai papurtė galvą, bet nesijautė, kad tai buvo atsisakymas, jo lūpos judėjo atgal ir į priekį mano kaklu. Tai atrodė labiau kaip pasidavimas. Mano širdis, jau smarkiai plakusi, pradėjo paklaikusiai daužytis.

Aš vėl pasinaudojau proga, kokią galėjau. Kada jo veidas lėtai abejodamas pasisuko link manojo, aš susisukau jo rankose, iki kol mano lūpos pasiekė jo lūpas. Jo rankos sučiupo mano veidą, ir jau galvojau, kad jis vėl mane atitrauks.

Klydau.

Jo burna nebebuvo švelni; tai buvo visiškai nauja, kai jo judėjo lūpos tarp prieštaravimo ir nevilties. Surakinau rankas apie jo kaklą, ir staiga įkaitusiai mano odai, jo kūnas buvo daug šaltas nei kada nors. Virpėjau, bet tai nebuvo dėl šalčio.

Jis nesiliovė manęs bučiuoti. Aš buvau vienintelė, kuri turėjo ištrūkti, kad pagaučiau oro. Jo lūpos vistiek nepaliko mano odos, jos tik judėjo link mano kaklo. Pergalės jaudulys buvo keistai smarkus; jis privertė mane jaustis galinga. Drąsia. Dabar mano rankos nebebuvo drebančios. Šįkart lengvai susitvarkiau su jo marškinių sagomis, ir mano pirštai perbraukė tobulai nulygintą, ledinę jo krūtinę. Jis buvo toks nuostabus. Kokį žodį jis ką tik pavartojo? Nepakeliamas – štai koks jis buvo. Jo grožio buvo per daug, kad prieš jį atsilauktytum...

Aš pritraukiau jo lūpas vėl prie savųjų, ir jis atrodė toks pat trokštantis, kaip ir aš buvau. Viena jo ranka vis dar laikė mano veidą, kita buvo tvirtai suėmusi mano liemenį, priveržusi mane arčiau jo. Tai šiek tiek sunkino, kai bandžiau pasiekti savo palaidinės priekį, bet ne neįmanoma.

Šaltos, geležinės grandinės susirakino mano riešus, patraukdamos mano rankas virš galvos, kuri staiga atsidūrė ant pagalvės.

Jo lūpos vėl atsirado prie mano ausies. – Bela, – jis sumurmėjo švelniu ir aksominiu balsu. – Ar negalėtum liautis bandyti nusitraukti savo drabužius?

- Ar tu nori atlikti tą dalį? – Paklausiau sumišusi.

- Ne šiąnakt. – Jis švelniai atsakė. Jo lūpos dabar buvo lėtesnės ant mano skruosto ir smakro, skubumas dingo.

- Edvardai, ne... – Pradėjau ginčytis.

- Nesakau ne. – Jis patikino mane. – Tik sakau *ne šiąnakt*.

Galvojau apie tai, kol mano kvėpavimas lėtėjo.

- Paminėk nors vieną priežastį, kodėl ši naktis blogesnė nei kuri kita. – Aš vis dar gaudžiau kvapą todėl nusivylimas mano balse buvo mažiau įspūdingas.

- Ne vakar gimiau. – Jis sukikeno man į ausį. – Kalbant apie mus du, kuris tu manai iš mūsų labiau nenori duoti kitam, ko šis nori? Tu kątik prižadėjai ištekėti už manęs, bet jei aš pasiduosiu šiąnakt, kokia garantija, kad tu rytoj ryte nenubėgsi pas Karlailą? Aš esu – neabejotinai – mažiau prieštaraujantis duoti tau tai, ko tu nori. Taigi... tu pirma.

Iškvėpiau su giliu susierzinimu. – Turiu pirmiau už tavęs ištekėti? – Paklausiau nepatikliai.

- Toks susitarimas – priimk jį arba ne. Kompromisas, atsimeni?

Jo rankos apsisuko apie mane, ir jis pradėjo mane bučiuoti taip, kad tai turėjo būti nelegalu. Per daug įtikinamai – tai buvo prievarta, privertimas. Bandžiau aiškiai galvoti... greitai ir neabejotinai nesėkmingai.

- Manau, tai tikrai bloga mintis. – Aiktelėjau, kai jis leido man įkvėpti.

- Nesistebiu, kad taip jautiesi. – Jis nusišypsojo pasipūtėliška šypsena. – Tu riboto proto.

- Kaip tai atsitiko? – suniurnėjau. – Maniau, kad turėsiu valdžią šiąnakt – bent kartą – ir dabar, netikėtai... -

- Susižadėjai. – Jis užbaigė.

- Oi! Prašau nesakyk to garsiai.

- Ar atsiimi savo žodžius? – Jis pasiteiravo. Jis atsitraukė, kad galėtų perskaityti mano veidą. Jo išraiška buvo linksma. Jis linksminosi.

Rūsčiai pažiūrėjau į jį, bandydama nekreipti dėmesio, kaip jis juokiasi dėl mano širdies reakcijos.

- Atsiimsi? – Jis prirėmė.

- Ui! – sudejavau. – Ne, neatsiimu. Ar dabar tu patenkintas?

Jo šypsena buvo akinanti. – Nepaprastai.

Sudejavau vėl.

- Ar tu nė kiek nepatenkinta?

Jis pabučiavo mane vėl, prieš man atsakant. Kitas per daug įtikinantis bučinys.

- Truputį. – Pripažinau, kai galėjau kalbėti. – Bet ne dėl santuokos.

Jis dar kartą mane pabučiavo. – Ar neturi jausmo, kad viskas turėtų būti atvirkščiai. – Jis nusijuokė man į ausį. - Tradiciškai ar tu neturėtum ginti mano pozicijos, o aš - tavo?

- Kad nelabai yra kas tradiciško tarp tavęs ir manęs.

- Tiesa.

Jis vėl mane bučiavo, ir tęsė tai toliau, kol mano širdis daužėsi ir oda nuraudo.

- Klausyk, Edvardai, - sumurmėjau meilikaujančiu balsu, kol jis sustojo bučiuoti mano delną. – Jau pasakiau, kad ištekėsiu už tavęs, ir tai padarysiu. Pažadų. Prisiekiu. Jeigu nori, galiu pasirašyti kontraktą savo pačios krauju.

- Nejuokinga. – Jis sumurmėjo priešais mano riešą.

- Ką sakau, tas ir bus – neapgausiu tavęs ar kas panašaus. Tu mane gerai pažįsti. Taigi, nėra reikalo laukti. Mes esame visiškai vieni – kaip dažnai taip atsitinka? Ir tu pasirūpinai labai didele ir patogia lova...

- Ne šiandakt. – Jis vėl pasakė.

- Ar nepasitiki manimi?

- Žinoma, kad pasitikiu.

Pasinaudodama ranka, kurią jis bučiavo, aš truktelėjau jo veidą aukštyn, kad galėčiau pamatyti jo išraišką.

- Tai kokios problemos? Tai nepanašu į tai, kad tu nežinai ar laimėsi pabaigoje. – Susiraukiau ir sumurmėjau. – Tu visada laimi.

- Tik apdraudžiu lažybas. – Jis pasakė ramiai.

- Yra dar kažkas. – spėjau, mano akys susiaurėjo. Jo veide buvo kažkokia gynyba, buvo silpna paslapties užuomina, kurią jis stengėsi paslėpti savo įpastiniu elgesiu. – At tu planuoji nesilaikyti savo žodžio?

- Ne. – Jis pažadėjo iškilmingai. – Pažadu tau, kad *pabandysime*. Po to, kai ištekėsi už manęs.

Papurčiau savo galvą ir niūriai nusijuokiau. – Tu verti mane jaustis kaip melodramos piktadariui – sukančiam savo ūsus, kol stengiasi pavogti kokios vargšės mergaitės skaistybę.

Jo akys buvo atsargios, kai jos švystelėjo per mano veidą, jis greitai jas nunarino ir prispaudė savo lūpas prie mano raktikaulio.

- Tai ir yra tai, ar ne? – Trumpas juokas pasigirdo iš manęs, nors buvau labiau pritrenkta, nei patenkinta. – Tu bandai apsaugoti savo skaistybę! – Užsidengiau savo burną ranka, kad prislopinčiau kikenimo garsą. Žodžiai buvo tokie... senamadiški.

- Ne, kvailute mergaite. - jis sumurmėjo prieš mano petį. – Bandau išsaugoti *tavo*. Ir tu tai siaubingai apsunkini.

- Iš visų juokingiausių... -

- Leisk kai ko tavęs paklausti. – Jis greitai įsiterpė. – Mes jau esam apie tai anksčiau kalbėję, bet atsakyk man. Kiek žmonių šiame kambaryje turi sielą? Keliaus į dangų ar kur kitur keliaujama po gyvenimo?

- Du. – Atsakiau tuoj pat, mano balsas buvo piktas.

- Gerai. Gal tai tiesa. Dabar, pasaulis pilnas nesutarimų dėl to, bet didžioji dalis, atrodo, galvoja, kad yra taisyklės, kurių turi būti laikomasi.

- Ar vampyrų taisyklių tau neužtenka? Tu dar rūpinsiesi ir žmogiškosiomis?

- Negalima žaloti. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Tik tokiu atveju.

Pažvelgiau į jį piktaisiau akimis.

- Dabar, žinoma, man yra per vėlu, net jeigu tu neklysti dėl mano sielos.

- Ne, ne per vėlu. – Aš piktaisiau įrodinėjau.

- ‚Nežudyk‘ yra bendrai pripažinta daugumos pagrindinių tikėjimų. Ir aš nužudžiau daug žmonių, Bela.

- Tik blogus.

Jis patraukė pečiais. – Gal tai skaičiuojasi, gal ne. Bet tu nenužudei nė vieno... -

- Ką tu žinai. – Sumurmėjau.

Jis nusišypsojo, bet nekreipė dėmesio į mano įsiterpimą. – Ir aš padarysiu viską, ką galiu, kad apsaugčiau tave nuo to viliojančio kelio.

- Gerai. Bet mes nesikauname dėl padarytų nužudymų. – Priminiau jam.

- Bet principas išlieka tas pats – vienintelis skirtumas yra tas, kad yra viena sritis, kurioje aš esu toks pats nesuteptas kaip tu. Ar galiu palikti vieną taisyklę nesulaužytą?

- Vieną?

- Žinai, kad aš vogiau, melavau, geidžiau... mano skaistybė viskas, kas man liko. – jis sukta išsišiepė.

- Aš meluoju visą laiką.

- Taip, bet esi tokia prasta melagė, kad tai iš tiesų nesiskaito. Niekas tavimi nepatiki.

- Labai tikiuosi, kad tu dėl to klysti – nes kitu atveju Čarlis įsiveržtų pro duris su užtaisytu ginklu.

- Čarlis laimingesnis, kai apsimeta patikėdamas tavo istorijomis. Jis geriau pameluos sau, nei pažiūrės atidžiau.

- Bet ko tu kada troškai? – Paklausiau abejojamai. – Tu turi viską.

- Troškau tavęs. – Jo šypsena aptemo. – Neturėjau teisės norėti tavęs, bet aš siekiau tavęs vistiek. Ir dabar pažiūrėk, kuo tu tapai! Bandai suvlylioti vampyrą. – Jis papurtė savo galvą su pajuokiančiu siaubu.

- Gali trokšti, kas jau yra tavo. – Informavau jį. – Beje, maniau, kad dėl *mano* skaistybės tu nerimauji.

- Ir tai. Jei man per vėlu... na, aš būsiu prakeiktas - neturiu galvoj jokio kalambūro - jei neleisiu jiems įsileisti tavęs taip pat.

- Negali priversti manęs eiti ten, kur nebus tavęs. – Pareiškiau. – Tai man būtų pragaras. Be to, turiu lengvesnę sprendinį visam tam: niekada nemirštame, gerai?

- Skamba pakankamai paprastai. Kodėl apie tai nepagalvojau?

Jis nusišypsojo man, kol aš pasidaviau su piktu *hm*. – Tai štai kaip. Tu nenori miegoti su manimi iki tol, kol *nesusituoksime*.

- Techniškai, niekada negalėsiu su tavim miegoti.

Pavarčiau akis. – Labai brandu, Edvardai.

- Bet, neskaitant tos detalės, taip, tu teisingai supratai.

- Manau, tu turi užslėptą motyvą.

Jo akys praplatėjo nekaltai. – Dar vieną?

- Tu žinai, kad tai pagreitins reikalus. – Apkaltinau.

Jis stengėsi nesišypsoti. – Yra tik vienas reikalas, dėl kurio noriu skubėti, ir likusieji negali laukti amžinai... bet dėl to, tas tiesa, tavo nerimstantys žmogiški hormonai yra galingiausi sąjungininkai.

- Negaliu patikėti, kad sutikau su tuo. Kada pagalvoju apie Čarlį... ir Rene! Ar gali įsivaizduoti, ką pagalvos Andžela? Arba Džesika? Oi! Jau dabar galiu girdėti apkalbas.

Jis pakelė vieną antakį man, ir žinojau kodėl. Koks skirtumas, ką jie galvos, kai aš greitai išvažiuosiu ir negrįšiu? Ar aš tikrai tokia jautri, kad negalėčiau pakelti kelių savaičių kreivų žvilgsnių ir svarbiausių klausimų?

Gal tai nevarytų manęs iš proto taip labai, jei nežinočiau, kad pati tubūt globėjiškai apkalbinčiau kaip ir likusieji, jei kas nors kitas tuoktųsi šią vasarą.

Siaubas. Ištekėti šią vasarą! Sudrebėjau.

Ir gal, tai nevarytų manęs iš proto taip labai, jei nebūčiau sudrebėjusi vien nuo santuokos minties.

Edvardas įsiterpė į mano graužatį. – Tai neturi būti didelis parodymas. Man nereikia jokių fanfarų. Tu neturi kam nors to sakyti, ar daryti kokių pakeitimų. Nuvyksime į Vegasą – gali mūvėti senus džinsus, nueisime į koplyčią kur aptarnauja pro automobilio langą. Tik noriu, kad tai būtų oficialu – kad tu priklausytum man *ir niekam kitam*.

- Tai negalėjo būti daugiau ne oficialu, negu tai jau yra. – Suniurnėjau. Bet jo apibūdinimas neskambėjo taip blogai. Tik Alisa galėjo būti nusivylusi.

- Pamatysim tai. – Jis nusišypsojo su pasitenkinimu. – Spėju, kad žiedo dabar nenori?

Turėjau nuryti, kol galėjau prabilti. – Teisingai spėji.

Jis nusijuokė dėl mano išraiškos. – Tai gerai. Pakankamai greitai užmausiu tau jį ant piršto.

Pažvelgiau į jį. – Kalbi, lyg jį jau turėtum.

- Turiu. – Jis pasakė visiškai nejaučiantis gėdos. – Pasiruošęs užmauti jį, kai pamatysiu pirmą silpnumo ženklą.

- Tu neįtikėtinas.

- Ar nori jį pamatyti? – Jis paklausė. Jo šviešios topazinės akys staga nušvito su susijaudinimu.

- Ne! – Aš beveik sušukau, nevalinga reakcija. Pasigailėjau to iškart. Jo veidas šiek tiek nusileido žemyn. – Nebent tu tikrai nori man jį parodyti. – Aš pasitaisiau. Sugriežiau savo dantimis, kad neparodyčiau savo nelogiškos baimės.

- Viskas gerai. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Galiu palaukti.

Atsidusau. – Rodyk tą prakeiktą žiedą, Edvardai.

Jis papurtė galvą. – Ne.

Aš tyrinėjau jo išraišką ilgą laiką.

- Prašau? – Paklausiau tyliai, bandydama naujai išrastą ginklą. Švelniai paliečiau jo veidą savo pirštų galiukais. – Prašau, ar galiu jį pamatyti?

Jo akys susiaurėjo. – Tu pati pavojingiausia būtybė, kokią esu sutikęs. – Jis sumurmėjo. Bet jis atsikėlė ir nesuvokiamu gragštumu atsiklaupė šalia mažos lovos spintelės. Jis grįžo ant lovos akimirksniu, atsisėsdamas šalia manęs ir uždėdamas vieną ranką man ant peties. Kitoje jo rankoje buvo maža juoda dėžutė. Jis padėjo ją ant mano kairiojo kelio.

- Tada atidaryk ir pažiūrėk. – Jis pasakė šiurkščiai.

Buvo sunkiau negu turėjo būti pakelti nepavojingą juodą dėžutę, bet nenorėjau vėl jo skaudinti, taigi stengiausi išlaikyti ranką nedrebančią. Paviršius buvo lygus, iš juodo atlaso. Perbraukiau savo pirštais per ją, nesiryžau.

- Juk neišleidai *daug* pinigų ar ne? Pameluok man, jei išleidai.

- Nieko neišleidau. – Jis patikino mane. – Tai tik kitas padėvėtas daiktas. Tai žiedas, kurį mano tėvas įteikė mano mamai.

- O! – nustebimas pagražino mano balsą. Aš sugnybiau viršų su nykščiu ir smiliumi, bet neatidariau jo.

- Spėju, jis truputį pasenęs. – Jo tonas buvo juokais atsiprašantis. – Senamadiškas, kaip ir aš. Galiu padovanoti tau ką nors modernaus. Ką nors iš Tifani?

- Man patinka senamadiški dalykai. – Suvapenau, kai svyravau ar pakelti dangtelį.

Prisiglaudžiau prie juodo atlaso, Elizabetos Masen žiedas sužaižaravo silpnoje šviesoje. Priekyje buvo didelis ovalas, prisaigstytas žėruojančių įsrižų, apvalių brangakmenių. Lankas buvo auksinis – rafinuotas ir siauras. Auksas atrodė trapias prieš deimantus. Niekada nemačiau kažko panašaus.

Neapgalvotai perbraukiau per mirgančius brangakmenius.

- Jis toks gražus. – Sumurmėjau sau, nustebinta.

- Ar tau jis patinka?

- Jis nuostabus. – Patraukiau pečiais, apsimesdama ne tokia susidomėjus. – Kam nepatiktų?

Jis sukikeno. – Pažiūrėkime ar jis tinka.

Mano kairė ranka susispaudė į kumštį.

- Bela. – Jis atsiduso. – Neketinu prilituoti jo prie tavo piršto. Tik leisk jį uždėti, kad pamatyčiau ar nereikia pataisyti dydžio. Tada galėsi jį nusiimti.

- Gerai. – Suniurnėjau.

Aš siekiau žiedo, bet jo ilgi pirštai mane aplenkė. Jis paėmė mano kairiąją ranką į savąją ir užmovė žiedą ant mano trečiojo piršto. Jis ištiesė mano ranką ir mes abu apžiūrinėjome ovalų mirgėjimą ant mano odos. Nebuvo jau taip baisu, kaip bijojau, matyti jį ten.

- Idealus dydis. – Jis pasakė abejingai. - Tai puiku – išgelbėjo mane nuo kelionės pas juvelyrą.

Galėjau girdėti kažkokią stiprią emociją po juo kasdieninio balso tonu ir aš pakėliau akis pažiūrėti į jo veidą. Tai buvo jo akyse taip pat, matoma nepaisant atsargaus abejingumo.

- Tau patinka tai, ar ne? – Paklausiau įtariai, virpančiais pirštais ir galvodama, kad tikrai blogai, jog nesusilaužiau *kairės* rankos.

Jis patraukė pečiais. – Žinoma. – Jis pasakė vis dar įprastiniu tonu. – Jis labai gražiai atrodo ant tavo rankos.

Įdėmiai žiūrėjau į jo akis, bandydama iššifruoti emociją, kuri ruseno po jo paviršiumi. Jis žiūrėjo į mane atgal, ir apsimestinis įprastumas staiga dingo. Jis švytėjo – jo angeliškas veidas švytėjo su džiaugsmu ir pergale. Jis buvo toks nuostabus, kad tai gražino mano uždūsimą.

Prieš tai, kai galėjau įkvėpti, jis pradėjo bučiuoti mane, jo lūpos buvo džiūgaujančios. Buvau išblaškyta, kai jis perkėlė savo burną prie mano ausies – bet jo kvėpavimas buvo toks pats nelygus kaip ir mano.

- Taip, tai man patinka. Tu net neįsivaizduoji.

Nusijuokiau, aiktelėdama truputį. – Tikiu tavim.

- Ar neprieštarauji, jei kai ką padaryčiau? – Jis sumurmėjo, jo rankos tvirčiau suspaudė mane.

- Bet ką, ko nori.

Bet jis paleido mane ir nuslinko šalin.

- Bet ką, tik ne tai. – Pasiskundžiau.

Jis nekreipė į mane dėmesio, paimdamas mano ranką ir truktelėdamas mane nuo lovos taip pat. Jis stovėjo priekyje manęs, rankas uždėjęs ant mano pečių, jo veidas rimtas.

- Dabar tai noriu atlikti teisingai. Prašau, *prašau*, turėk galvoje, kad tu su tuo jau sutikai, ir nesugadink man visko.

- O ne. – Aš aiktelėjau, kai jis priklaupė ant vieno kelio.

- Būk gera. – Jis sumurmėjo.

Giliai įkvėpiau.

- Izabela Svan, - jis pakėlė savo akis pro neįtikėtinai ilgas savo blakstienas, jo auksinės akys buvo švelnios, bet vistiek dar kažkokios deginančios. – Aš prižadu tave mylėti amžinai – kiekvieną amžinybės dieną. Ar tu tekėsi už manęs?

Buvo tiek daug dalykų, kuriuos norėjau pasakyti, kai kurie iš jų buvo visiškai negražūs, ir kiti baisiai sentimentalūs ir romantiški, nei kada jis sapnavo aš galiu pasakyti. Gerokai susidrovėjusi dėl abiejų, sušnibždėjau, - Taip.

- Ačiū. – Jis pasakė paprastai. Jis paėmė mano kairiąją ranką ir pabučiavo kiekvieną mano pirštą galiuką, kol galiausiai pabučiavo žiedą, kuris dabar priklausė man.

21. PĖDSAKAI

AŠ LABAI NENORĖJAU IŠEIKVOTI BET KOKIĄ DALĮ NAKTIES MIEGUI, bet tai buvo neišvengiama. Saulė švietė pro sienos didumo langą, kai prabudau, su per greitai dangumi plaukiančiais debesimis. Vėjas supo medžių viršūnes, kol visas miškas atrodė ruošėsi drebėti.

Jis paliko mane vieną apsirengti, ir aš pasinaudojau ta proga pagalvoti. Kažkaip mano planas praeitai nakčiai baisiai išsikreipė ir man reikėjo susigrumti su padariniais. Nors padėvėtą žiedą atidaviau, kai tik aš galėjau padaryti tai, neužgaudama jo jausmų, mano kairė ranka jautėsi sunki, lyg jis vis dar ten būtų, vis dar būtų matomas.

Tai neturėtų trikdyti manęs, argumentavau sau. Tai nebuvo rimtas reikalas – kelionė į Vegasą. Galėsiu vilkėti kai ką geriu nei senus džinsus – vilkėsiu senus šortus. Ceremonija tikriausiai ilgai neužtruks; penkiolika minučių daugiausia, tiesa? Taigi, galiu pakelti tai.

Ir paskui, kai tai bus baigta, jis turės įvykdyti savo sandėrio pusę. Aš susikoncentruosiu ties tuo, ir užmiršiu visa kita.

Jis sakė, kad neturiu to kam nors sakyti, ir aš planavau jį nuo to taip pat sulaikyti. Žinoma, buvo labai kvaila nepagalvoti apie Alisą.

Kalenai grįžo į namus apie vidurdienį. Aplink juos jautėsi nauja, dalykiška atmosfera, ir tai vėl mane sugrąžino į siaubą dėl to, kas atvyksta.

Alisa, atrodo, buvo neįprastai blogos nuotaikos. Supratau, kad jos susierzinimas yra normalus, nes pirmi jos žodžiai Edvardui buvo skundas dėl darbo su vilkais.

- Aš *manau*, - ji išsivėpė, lyg būtų pavartojus abejotiną žodį, - kad jums reikėtų pasiruošti šaltam orui, Edvardai. Nematau tiksliai kur jūs esate, nes būsite su tuo šunimi šią popietę. Bet artėjanti audra atrodo bendrai prastai visoje teritorijoje.

Edvardas linktelėjo.

- Snigs kalnuose. – Ji sumurmėjo.

- Fui, sniegas. – suniurnėjau sau. Juk birželis, dėl Dievo meilės.

- Vilkėk striukę. – Alisa pasakė man. Jos balsas buvo nedraugiškas ir tai mane nustebino. Bandžiau perskaityti jos veidą, bet ji nusisuko.

Pažiūrėjau į Edvardą ir jis šypsojosi, kad ir kas erzino Alisą, jį – linksmino.

Edvardas turėjo daugiau negu reikia stovyklavimo įrenginių – dėl apsimetinėjimo prieš žmones, Kalenai buvo geri Niutonų parduotuvės klientai. Jis pagriebė miegmaišį, mažą palapinę ir kelias dėžutes konservuoto maisto – išsišiepdamas man, kai nutaisiau nelaimingą veidą – ir sukimšdamas viską į kuprinę.

Alisa įklajojo į garažą kol mes buvome ten, be žodžių stebėdama Edvardo pasiruošimą. Jis nekreipė į ją dėmesio.

Kada baigė pakuotis, Edvardas padavė man telefoną. – Kodėl tau nepaskambinus Džeikobui ir nepasakius, kad susitiksime kažkur po valandos. Jis žino kur su mumis susitikti.

Džeikobo nebuvo namuose, bet Bilis prižadėjo perduoti naujienas, kai tik pamatys kokį vilkolakį.

- Nesijaudink dėl Čarlio, Bela. – Bilis pasakė. – Aš atliksiu savo darbą.
- Aha, žinau, kad Čarliui viskas bus gerai. – Bet nesijaučiau taip užtikrintai dėl jo sūnaus saugumo, bet to nepritejau.
- Norėčiau rytoj būti su likusiais. – Bilis susikeno su galesčiu. – Buvimas senu yra vargas, Bela.

Noras kovoti turėjo būti užkoduotas Y chromosomoje. Jie visi buvo vienodi.

- Pasilinksminkit su Čarliu.
- Sėkmės, Bela. – Jis atsakė. – Ir perduot tai, a, Kalenams nuo manęs.
- Perduosiu. – Pažadėjau nustebinta tokio gesto.

Kai atidaviau telefoną Edvardui pastebėjau, kad jis ir Alisa turi kažkokią tylią diskusiją. Ji žiūrėjo į jį prašančiomis akimis. Jis raukėsi, nelaimingas, kad ir ko ji norėjo.

- Bilis perduoda jums ‚sėkmės‘.
- Tai labai kilnu iš jo pusės. – Edvardas pasakė, ištrūkdamas nuo jos.
- Bela, aš galėčiau paprašyti pasikalbėti su tavimi viena? – Alisa paklausė greitai.
- Tu sunkini mano gyvenimą labiau nei to reikėtų, Alisa. – Edvardas įspėjo ją pro sukąstus dantis. – Aš tikrai tikiuosi to nepadarysi.
- Tai ne apie tave, Edvardai. – Ji jam atšovė.

Jis nusijuokė. kažkas jos atsakyme jam buvo labai juokinga.

- Ne apie tave. – Alisa primygtinai tvirtino. – Tai moteriški reikalai.

Jis suraukė antakius.

- Leisk jai su manimi pasikalbėti. – Pasakiau jam. Man buvo smalsu.
- Prašei to. – Jis sumurmėjo. Jis vėl nusijuokė – pusiau piktas, pusiau linksmas – ir nužingsniavo link išėjimo.

Pasisukau link Alisos, dabar jau nerimaudama, bet ji nežiūrėjo į mane. Jos bloga nuotaika dar nebuvo išgaravusi.

Ji nuėjo atsisėsti ant Porše kapoto, jos veidas buvo nuliūdęs. Nusekiau ją ir atsiremiau į buferį šalia jos.

- Bela? – Alisa paklausė liūdnu balsu. Ji nuslinko žemyn ir susirangė šalia manęs. Jos balsas buvo toks nelaimingas, kad apkabinau ją per pečius, kad paguosčiau.
- Kas blogai, Alisa?
- Ar tu manęs nemyli? – Ji paklausė tuo pačiu liūdnu tonu.

- Žinoma, kad myliu. Juk žinai tai.

- Tai kodėl matau tave pabėgant ir susituokiant Vegase nepakvietus manęs?

- O! – Sumurmėjau, mano skruostai tapo rožiniai. Galėjau pamatyti, kad aš tikrai ją įskaudinau ir paskubėjau apginti save. – Tu žinai, kaip aš nemėgstu visokių didelių reikalų. Beje, tai buvo Edvardo mintis.

- Man nerūpi kieno mintis tai buvo. Kaip *tu* galėjai su manimi taip pasielgti? Tikėjaisi kažko panašaus iš *Edvardo*, bet tik ne iš tavęs. Myliu tave, lyg būtum mano pačios sesuo.

- Man, Alisa, tu *esi* sesuo.

- Žodžiai. – ji suniurnėjo.

- Gerai, gali vykti kartu. Nebus daug ko pamatyti.

Ji vis dar buvo nelaiminga.

- Kas? – Pasiteiravau.

- Kaip *labai* tu mane myli, Bela?

- O kas?

Ji spoksojo į mane su prašančiomis akimis, jos ilgi antakiai nusileido ir susispaudė kartu, jos lūpų kampučiai virpėjo. Tai buvo širdį verianti išraiška.

- Prašau prašau prašau. – ji sušnibždėjo. – Prašau, Bela, prašau – jei tu tikrai mane myli... Prašau, leisk man surengti tavo vestuves.

- Oi, Alisa! – Sudejavau, atsitraukdama ir atsistodama. – Ne! Nesielk taip su manimi.

- Jeigu tu mane tikrai tikrai myli, Bela.

Sudėjau rankas ant krūtinės. – Tai *taip* neteisinga. Ir dar Edvardas mane paliko vieną susitvarkyti.

- Lažinčiausi, kad Edvardas labiau norėtų, kad rengtum viską tradiciškai, nors jis niekada tau to nepasakys. Ir Esmė – pagalvok, ką tai reikš jai.

Sudejavau. – Jau geriau viena susitikčiau su jaunaisiais vampyrais akis į akį.

- Būsiu tau skolinga dešimtmetį.

- Būsi skolinga šimtmetį!

Jos akys sušvytėjo. – Ar tai taip?

- Ne! Nenoriu to *daryti*!

- Tai nereikės nieko daryti, tik paeiti kelis metrus ir pakartoti kunigo žodžius.

- Ui! Ui! Ui!

- Prašau? – Ji pradėjo šokinėti vietoje. – Prašau, prašau, prašau, prašau, prašau?

- Aš tau niekada niekada neatleisu už tai, Alisa.

- Valio! – Ji suspiegė plodama rankomis.

- Edvardai! – sušaukiau žingsniuodama iš garažo. – Žinau, kad klausaisi. Ateik čia. – Alisa buvo tiesiai už manęs, vis dar plodama rankomis.

- Ačiū labai, Alisa. – Edvardas pasakė rūsčiai, ateidamas iš už manęs. Pasisukau link jo, jo išraiška buvo tokia susirūpinusi ir nelaiminga, kad negalėjau išsakyti savo nusiskundimų. Vietoj to, apšukau savo rankas apie jį, paslėdama savo veidą, dėl to, kad mano pykčio drėgnumas akyse atrodytų kaip verkimas.

- Vegasas. – Jis pažadėjo man į ausį.

- Nėra jokių šansų. – Alisa pasakė pikdžiugiškai. – Bela taip niekada su manimi nepasielgs. Žinai, Edvardai, kaip brolis kartais esi nuviliantis.

- Nebūk šiurkšti. – Suniurnėjau jai. – Jis stengiasi padaryti mane laiminga, skirtingai nei tu.

- Aš taip pat stengiuosi tave padaryti laiminga, Bela. Tik aš geriau žinau, kas padarys tave laiminga... galų gale. Tu man už tai padėkosi. Gal ne per ateinančius penkiasdešimt metų, bet neabejotinai kažkada.

- Niekada nemaniau, kad ateis diena, kai aš lažinsiuosi su tavim, Alisa, bet ji atėjo.

Ji nusijuokė savo skambiu juoku. – Taigi, ar ruošiesi man parodyti žiedą?

Aš išsivėpiau iš siaubo, kai ji staigiai pagriebė mano kairiąją ranką, o po to ją taip pat greitai paleido.

- Ką? Mačiau, kai jis tau jį užmovė... ar kažką praleidau? – Ji paklausė. Ji susitelkė pusei sekundės, suraukdama antakį, prieš atsakydama į savo pačios klausimą. – Ne, vestuvės vis dar neatšauktos.

- Bela nesutaria su juvelyriniais dirbiniais. – Edvardas paaiškino.

- Kas yra dar vienas deimantas? Na, spėju, žiedas turi daug deimantų, bet noriu pasakyti, kad jis jau užsegė vieną ant... -

- Užteks, Alisa. – Edvardas staga ją nutraukė. Taip, kaip jis į ją žiūrėjo... jis žiūrėjo vėl kaip vampyras. – Mums reikia skubėti.

- Nesuprantu. Kas dėl deimantų? – Paklausiau.

- Pakalbėsim apie tai vėliau. – Alisa pasakė. – Edvardas teisus – jūs geriau vykite. Jūs turite paspėti spąstus ir įrengti stovyklą prieš audrai prasidedant. – Ji susiraukė, jos išraiška buvo susirūpinusios, beveik nervinga. – Nepamiršk palto, Bela. Atrodo... ne pagal metų laiką šalta.

- Jau paėmiau jį. – Jis patikino ją.

- Gerai praleiskit naktį. – Ji pasakė mums atsisveikinant.

Tai buvo dukart ilgesnė kelionė į proskyną kaip paprastai; Edvardas pasirinko ilgesnį aplinkėlį, įsitikindamas, kad mano kvapas nebus niekur arti pėdsakų, kuriuos Džeikobas vėliau paslėptų. Jis nešė mane savo rankomis, didžiulė kuprinė įprastinėje vietoje.

Jis sustojo tolimiausiame proskynos taške pastatydamas mane ant mano kojų.

- Gerai. Tiesiog eik į šiaurę paliesdama kiek tik gali daugiau. Alisa man tiksliai nupiešė jų maršrutą, ir nemanau, kad užtruks ilgai, kol mes jiems užkirsime kelią.

- Šiaurė?

Jis nusišypsojo ir parodė teisingą kryptį.

Aš klajojau po medžius, palikdama ryškia, geltoną, keistai saulėtos dienos, šviesą proskynoje už savęs. Gal Alisos migloti ženklai apie sniegą buvo klaidingi. Tikiuosi. Dangus daugiausiai buvo švarus, nors vėjas pašėlusiai plaikstėsi atviroje erdvėje. Tarp medžių buvo ramiau, bet ryškiai per šalta birželiui – net su marškinėliais ilgomis rankovėmis ir megztiniu ant viršaus man ant rankų šurpo oda. Ėjau lėtai, pirštais palikdama pėdsakus ant bet ko netoliese: šiurkščios medžio žievės, drėgnų paparčių, samanomis apaugusių uolų.

Edvardas buvo su manimi, eidamas lygiagrečia linija maždaug dvidešimt metrų nuo manęs.

- Ar gerai tai darau? – Pašaukiau.

- Idealiai.

Turėjau idėją. – Ar tai padės? – Paklausiau, kai perbėgau savo pirštais per plaukus ir ištraukiau kelias nuslinkusias sruogas. Numečiau jas ant paparčių.

- Taip, tai stiprina pėdsakus. Bet tau nebūtina trauktis plaukų, Bela. Bus gerai.

- Turiu papildomų, kuriais galiu pasinaudoti.

Buvo tamsu tarp medžių, ir svajojau, kad galėčiau eiti arčiau Edvardo ir paimti jo ranką.

Išsiplėšiau dar šiek tiek plaukų į nulaužtą šaką, kuri pasitaikė mano kelyje.

- Žinai, tau nereikia leisti Alisai pasiekti savo. – Edvardas pasakė.

- Nesijaudink dėl to, Edvardai. Kas ir kas būtų, neketinu palikti tavęs prie altoriaus. – Turėjau žlugdantį jausmą, kad Alisa vistiek pasieks savo, daugiausia dėl to, kad ji buvo neskrupulinga, kai būdavo kažkas, ko ji užsinorėdavo, ir dar dėl to, kad buvau lengvai įkalbama kaltinamų įkalbinėjimų.

- Tai ne tai, kad aš nerimauju. Noriu, kad tai būtų taip, kai tu nori.

Aš nuslopinau atodusį. Tai jį įskaudintų, jei jam pasakyčiau tiesą – kad tai iš tikrųjų nesvarbu, nes tai bet koku laipsniu tai buvo siaubinga.

- Na, net jei ji pasiekė savo, galime tai surengti kukliai. Emetas gali gauti klerko licenziją iš interneto.

Sukikenau. – Skamba geriau. - Nesijaustų tokio oficialumo, jei Emetas skaitytų įžadus, kas buvo pliusas. Bet man buvo labai sunku išlaikyti tiesų veidą.

- Matai. – Jis pasakė su šypsena. – Visada yra kompromisas.

Užtruko nemažai laiko, kol sudėliočiau visus taškus, kur jaunųjų vampyrų armija tikriausiai kirs mano pėdsakus, bet Edvardas niekada nebuvo nerimstantis dėl mano eisenos.

Jis turėjo man šiek tiek parodyti kelią atgal, kad išlaikytų mane tame pačiame kelyje. Man viskas atrodė vienodai.

Mes jau beveik buvome pasiekę proskyną, kai aš nukritau. Galėjau matyti platų tarpą priekyje, ir turbūt dėlto, per daug paskubėjau ir užmiršau žiūrėti po kojom. Aš spėjau sureaguoti, kol mano galva neatsitrenkė į artimiausią medį, bet maža šaka nulūžo po mano kairia ranka ir perbrėžė mano delną.

- Ai! O, nuostabu. – Sumurmėjau.

- Ar tau viskas gerai?

- Gerai. Lik kur esi. Aš kraujuoju. Sustos po minutės.

Jis nekrepė dėmesio į mane. Jis atsidūrė prie manęs, dar man net nebaigus kalbėti.

- Turiu vaistinėlę. – Jis pasakė nusiimdamas kuprinę. – Jaučiau, kad taip gali nutikti.

- Ne taip jau blogai. Galiu pati pasirūpinti – tau nereikia jaustis nepatogiai.

- Nesijaučiu nepatogiai. – Jis pasakė ramiai. – Štai - duok man pravalyti.

- Palauk minutę, turiu kitą idėją.

Nežiūrėdama į savo kraują ir kvėpuodama pro burną, tik dėl atsargumo, kad mano skrandis gali sureaguoti, paliečiau savo ranka uolieną.

- Ką tu darai?

- Džasperui tai *patiks*. – Sumurmėjau sau. Pradėjau vėl eiti link proskynos, prispausdama savo delną prie visko mane kelyje. – Lažinuos, tai tikrai privers juos atvykti.

Edvardas atsiduso.

- Nekvėpuok. – Pasakiau jam.

- Man viskas gerai. Tik manau, kad persistengi.

- Tai viskas, ką galiu padaryti. Noriu darbą atlikti gerai.

Mes kirtome paskutinius medžius, kol kalbėjau. Leidau savo sužeistai rankai paliesti dar kelis paparčius.

- Na, atlieki. – Edvardas patikino mane. – Jaunieji vampyrai pašėls, ir Džasperas bus sužavėtas tavo pasiaukojimu. Dabar leisk pagydyti tavo ranką – ji turėtų būti nešvari.

- Leisk man tai padaryti, prašau.

Jis paėmė mano ranką ir šypsojosi, kai ją apžiūrino. – Tai daugiau manęs nebetrikdo. Žiūrėjau į ją atsargiai, kai jis pravalė žaizdą, ieškodama kokių kančios ženklų. Jis kvėpavo lygiai, su ta pačia maža šypsena lūpose.

- Kodėl ne? – Paklausiau galiausiai, kai jis lygino tvarstį ant mano delno.

Jis patraukė pečiais. – Aš įveikiau tai.

- Tu... *įveikei tai*? Kada? Kaip? – Pabandžiau prisiminti, kai jis paskutinį kartą buvo sulaikęs kvėpavimą šalia manęs. Viskas apie ką galėjau galvoti, buvo mano niekam tikęs gimtadienio vakarėlis praeitą rugsėjį.

Edvardas suspaudė lūpas, atrodo ieškodamas žodžių. – Išgyvenau ištisas dvidešimt keturias valandas galvodamas, kad tu mirusi, Bela. Tai pakeitė mano požiūrį į daugelį dalykų.

- Ar tai pakeitė ir tai, kaip kvepiu tau?

- Visiškai ne. Bet... įgavus patirties, kai galvojau, kad netekau tavęs... mano reakcijos pasikeitė. Aš vengiu bet ko, kas vėl galėtų sukelti tokį skausmą.

Nežinojau, ką į tai atsakyti.

Jis nusišypsojo iš mano išraiškos. – Spėju, gali tai pavadinti labai pamokančia patirtimi.

Tada per proskyną perūžė vejas, apsukdamas mano plaukus apie veidą, ir priversdamas mane suvirpėti.

- Gerai. – Jis pasakė, vėl siekdamas kuprinės. – Savo dalį atlikai. – Jis ištraukė storą, žieminį paltą ir ištiesė man, kad užsivilkčiau. – Dabar tai yra ne mūsų rankose. Eime stovyklauti!

Nusijuokiau dėl pajuokiančio entuziazmo jo balse.

Jis paėmė mano sutvarstytą ranką – kita buvo blogesniame pavidale, vis dar įtvare – ir pradėjome eiti į kitą proskynos pusę.

- Kur susitinkame su Džeikobu? – Paklausiau.

- Štai ten. – Jis parodė į priekį link medžių, kur Džeikobas atsargiai žingsniavo šešėliuose.

Neturėjau nustebti jį pamatyti žmogaus pavidale. Net nebuvo tikra, kodėl ieškojau rusvai rudo vilko.

Džeikobas vėl atrodė didesnis – jokios abejonės, kad tai mano laukimo rezultatas. Aš nesamoningai tikėjaisi pamatyti mažesnę Džeikobą iš savo atminties, nerūpestingą draugą, kuris visko taip nesunkintų. Jo rankos buvo sudėtos ant jo plikos krūtinės, švarkas suspaustas viename jo kumštyje. Jo veidas, stebintis mus, buvo neišraiškingas.

Edvardo lūpų kampučiai nusileido. – Turėjo būti geresnis būdas tai padaryti.

- Dabar per vėlu. – Sumurmėjau niūriai.

Jis atsiduso.

- Sveikas, Džeikai. – Pasisveikinau su juo, kai priartėjom.

- Labas, Bela.

- Sveikas Džeikobai. – Pasakė Edvardas.

Džeikobas nekreipė dėmesio į mandagumą, tik - reikalus. – Kur man ją reikia nunešti?

Edvardas ištraukė žemėlapiį iš šoninės kuprinės kišenės ir padavė jį jam. Džeikobas išvyniojo jį.

- Dabar mes esame čia. – Edvardas siekė parodyti teisingą vietą. Džeikobas automatiškai patraukė savo ranką, ir tada nuramino save. Edvardas apsimetė to nepastebėjęs.

- Ir tu nuneši ją čia. – Edvardas tesė, braižydamas vingiuotą modelį apie linijas ant popieriaus. – Apytiksliai keturiolika kilometrų..

Džeikobas kartą linktelėjo.

- Kai būsi maždaug kilometrą nuo čia, turėsi kirsti mano maršrutą. Tai pažymėta. Ar tau reikia žemėlapio?

- Ne, ačiū. Žinau šitą vietovę pakankamai gerai. Manau, žinau, kur eisiu.

Atrodo Džeikobui teko sunkiau padirbėti nei Edvardui, kad išlaikytų savo toną mandagų.

- Aš pasirinksiu ilgesnį maršrutą. – Edvardas pasakė. – Ir susitiksim po kelių valandų.

Edvardas žiūrėjo į mane nelaimingai. Jam nepatiko šita plano dalis.

- Susimatysim. – sumurmėjau.

Edvardas nublanko medžiuose, nukrypdamas į priešingą pusę.

Taip greit, kaip jis dingo, Džeikobas tapo linksmas.

- Kaip einas, Bela? – Jis paklausė manęs su didžiule šypsena.

Pavarčiau akis. – Viskas po senovei, viskas po senovei.

- Aha. – Jis sutiko. – Kruvelė vampyrų stengiasi tave nužudyti. Kaip paprastai.

- Kaip paprastai.

- Na. – Jis pasakė patraukdamas švarką savo laisvoje rankoje. – Vykstame.

Nutaisydama liūdną veidą žengiau mažą žingsnį į priekį.

Jis palinko į priekį, apėmė rankomis mano kelius, išmušdamas mane iš pusiausvyros. Jo kita ranka mane sugavo, kol mano galva neatsitrenkė į žemę.

- Bukagalvis. – Sumurmėjau.

Džeikobas sukikeno, jau bėgdamas per medžius. Jis palaikė pastovų tempą, smarkiai bėgdamas, nuo kurio sveikas žmogus galėtų neatsilikti... bėgdamas lygiu paviršiumi ... ir jei jie nebūtų apkrautas papildomais šimtu svarų, kaip jis buvo.

- Neprivalai bėgti. Pavargsi.

- Bėgimas nevargina manęs. – Jis pasakė. Jo kvėpavimas buvo vienodas, lyg nekintantis maratono bėgiko tempas. – Beje, greitai pasidarys šalčiau. Tikiuosi jis pastatys stovyklavietę, kol ten nusigausime.

Patapšnojau pirštais per jo storą megztinį. – Maniau, kad dabar tau nebešalta.

- Nešalta. Atnešiau jį tau, tik dėl atsargumo, jei nebūtum pasiruošus. – Jis pažiūrėjo į mano švarką, beveik nusivylęs, kad jį dėviu. – Man nepatinka toks oras. Jis kelia man susirūpinimą. Pastebėjai, kad nesutikom nė vieno gyvūno?

- Hm, nelabai.

- Spėju, kodėl ne. Tavo jutimai per silpni.

Praleidau tai pro ausis. – Alisa taip pat nerimavo dėl audros.

- Šitam kely labai tylu. Pasirinkai velniškai prastą naktį iškylavimo kelionei.

- Tai nebuvo vien tik mano idėja.

- Kas per papildymas prie tavo apyrankės? – Jis paklausė.

Nuleidau akis ir supratau, kad krištolinė širdis kabėjo ant mano riešo.

Kaltai patraukiau pečius. – Kita mokyklos baigimo dovana.

Jis suprunkštė. – Akmuo. Atvaizdas.

Akmuo? Aš staiga prisiminiau Alisos nepabaigtą sakinį garaže. Spoksojau į ryškų, baltą kristalą, kai bandžiau prisiminti, ką Alisa sakė prieš tai... apie deimantus. Ar ji bandė pasakyti, *jis jau užsegė vieną ant tavęs?* Kaip, aš jau segėjau vieną deimantą nuo Edvardo? Ne, tai neįmanoma. Širdis galėjo būti penkių karatų ar kažkas beprotiškai panašaus į tai! Edvardas nebūtų... -

- Taigi, jau senokai buvai La Puše? – Džeikobas pasakė, įsiterpdamas į mano neramius spėjimus.

- Buvau užsiėmusi. – Pasakiau jam. – Ir... tikriausiai bet koku atveju nebūčiau apsilankius.

Jis išsiviepė. – Maniau, kad tu tariamai esi ta atlaidžioji, o aš pagiežos laikytojas?

Patraukiau pečiais.

- Daug mažčiau apie praeitą kartą, tu ne?

- Nea.

Jis nusijuokė. – Arba tu meluoji, arba tu esi labiausiai užsispyręs žmogus pasaulyje.

- Nežinau kaip dėl antros dalies, bet aš nemeluoju.

Man visai nepatiko kalbėtis apie tai tokioje būklėje – su jo per daug šiltomis rankomis tvirtai apkabinusiomis mane, kai nieko dėl to negalėjau padaryti. Jo veidas buvo arčiau nei aš norėjau, kad būtų. Norėjau, kad galėčiau žengti žingsnį šalin.

- Protingi žmonės apžvelgia sprendimą iš visų pusių.

- Žvelgiu. – Atkirtau.

- Jeigu tu visiškai negalvojai apie mūsų...hm, pokalbį praeitą kartą, kai buvai atvykęs, tada tai netiesa...

- Tas pokalbis tiesiogiai nesusijęs su mano sprendimu.

- Kai kurie žmonės pasiruošę bet kam, kad apgautų save.

- Aš pastebėjau, kad vilkolakiai ypač yra linkę daryti tą klaidą – manai, kad tai yra genetinė detalė?

- Ar tai reiškia, kad jis bučiuojasi geriau nei aš? – Džeikobas paklausė staiga paniuręs.

- Tikrai negaliu to pasakyti, Džeikai. Edvardas vienintelis žmogus, kurį kada bučiavau.

- Be manęs.

- Bet neskaitau, kad tai buvo bučinys, Džeikobai. Galvoju apie tai labiau kaip apie prievartą.

- Ai! Tai šalta.

Patraukiau pečiais. Nesiruošiau atsiimti žodžių.

- Atsiprašiau dėl to. – Jis priminė man.

- Ir aš atleidau tau... daugiausiai. Bet tai nekeičia to, jog prisimenu tai.

Jis sumurmėjo kažką nesuprantamo.

Buvo ramu valandėlę; girdėjosi tik jo vienodas kvėpavimas ir vėjas, riaumojantis aukštai virš mūsų medžių višūnėse. Stati uola iškilo tiesiai priešais mus, plynas, pilkas akmuo. Mes sekėme papėde, kai ji išlinko viršun iš miško.

- Aš vistiek manau, kad tai pakankamai neatsakinga. – Džeikobas staiga pasakė.

- Kad ir ką tu kalbi, tu klysti.

- Pagalvok apie tai, Bela. Pasak tavęs, tu bučiavaisi tik su vienu žmogumi – kuris net iš tikrųjų nėra žmogus – per visą savo gyvenimą, ir vadini tai lygybe? Iš kur žinai, kad to nori? Ar tu neturėtum pabandyti su kuo kitu?

Laikiau savo balsą šaltą. – Tiksliai žinau, ko noriu.

- Nepakenktų dvigubas patikrinimas. Gal tu turėtum pabučiuoti ką nors kitą – tik palyginimui... nuo tada, kai tai, kas atsitiko praeitą kartą nesiskaito. Gali pabučiuoti *mane*, pavyzdžiui. Neprieštarauju, jei nori mane panaudoti kaip eksperimentą.

Jis prisitraukė mane arčiau prie savo krūtinės, taip, kad mano veidas priartėjo prie jo, bet nesiruošiau suteikti jokių jam galimybių.

- Nekišk nagų prie manęs, Džeikai. Prisiekiu, kad nesistengsiu jo sustapdyti, jei jis norės tau sulaužyti žandikaulį.

Paniškas mano balso aštrumas privertė jį plačiau nusišypsoto. – Jei tu *paprašysi* manęs tave pabučiuoti, jam nebus jokio reikalo liūdėti. Jis sakė, kad tada bus gerai.

- Nesulaikyk kvėpavimo, Džeikai – ne, palauk, persigalvojau. Tęsk. Tiesiog nekvėpuok, kol paprašysiu tavęs mane pabučiuoti.

- Tu šiandien blogos nuotaikos.

- Įdomu kodėl?

- Kartais galvoju, kad tau labiau patinku kaip vilkas.

- Kartais taip. Tai turbūt dėl to, kad tada *negali kalbėti*.

Jis suspaudė mažliai savo lūpas. – Ne, nemanau, kad dėl to. Aš manau, kad tau lengviau, kai esi šalia manęs, kai nesu žmogus, nes tada tau nereikia apsimesti, kad nesizavi manim.

Mano burna išsižiojo su šiek tiek pokštelinčiu garsu. Aš iškart užsičiaupiau, sugrieždama dantimis.

Jis tai girdėjo. Jo lūpos stipriai susispaudė į triumfuojančią šypsena.

Giliai įkvėpiau prieš prakalbant. – Ne, manau tai dėl to, kad negali kalbėti.

Jis atsiduso. – Ar tu kada pavargsi meluoti sau? Tu turi suprasti kaip stengies manęs nepastebėti. Fiziškai, turiu galvoje.

- Kaip kas nors gali nepastebėti tavęs fiziškai, Džeikobai? – Pasakiau. – Tu esi milžiniškas monstras, kuris atsisako gerbti kieno nors kito asmeninę erdvę.

- Aš nervinu tave. Bet tik tada, kai esu žmogus. Kai esu vilkas, tu su manimi jautiesi daug jaukiau.

- Nervingumas ir pyktis ne tie patys dalykai.

Jis žvelgė į mane ilgą laiką, sulėtindamas žingsnį, linksmumas pradindo iš jo veido. Jo akys susiaurėjo, tapdamos juodos nuo antakių. Jo kvėpavimas, toks reguliarus, kai jis bėgo, pradėjo greitėti. Lėtai, jis palenkė savo veidą prie manojo.

Aš nuleidau akis, puikiai žinodama, ką jis ruošiasi padaryti.

- Tavo veidas. – Priminiau jam.

Jis garsiai nusijuokė ir pradėjo juokauti vėl. – Tikrai nenoriu kautis su tavo vampyru šiandakt – turiu galvoje, ir bet kurią kitą naktį, žinoma. Bet mes abu rytoj turime atlikti darbą, ir nenorėčiau palikti Kalenų keblioje padėtyje.

Staigi, netikėta gėda iškreipė mano išraišką.

- Žinau žinau. – Jis sureagavo, neteisingai suprasdamas. - Manai, jis galėtų mane įveikti.

Negalėjau kalbėti. Aš ruošiausi palikti juos keblioje padėtyje. O kas jei kas nors bus sužeistas, nes aš buvau silpna? Bet jei aš būčiau drąsi ir Edvardas... Net negalėjau apie tai galvoti.

- Kas tau, Bela? – Juokaujantis puikavimasis dingo iš jo veido, palkdamas tik mano Džeikobą, lyg nusitraukus kaukę šalin. – Jei kas nors, ką pasakiau nuliūdino tave, tai žinok, kad tik juokavau. Nenorėjau to – ei, ar tau viskas gerai? Neverk, Bela. – Jis maldavo.

Stengiaus save sutvardyti. – Nesiruošiu verkti.

- Ką aš pasakiau?

- Nieko tu nepasakei. Tai tik, na, tai dėl manęs. Padariau kai ką... blogo.

Jis žiūrėjo į mane, jo akys buvo plačios, sutrikusios.

- Edvardas rytoj nesikaus. – Sušnibždėjau paaiškindama. – Priverčiau jį pasilikti su manimi. Aš didžiulė bailė.

Jis susiraukė. – Tu manai, kad tai neišdegs? Kad jie tave čia suras? Ar tu žinai kažką, ko aš nežinau?

- Ne ne, ne to bijau. Aš tik... negaliu leisti jam eiti. Jeigu jis negrįš... – Suvirpėjau, užsimerkdama, kad pabėgčiau nuo tos minties.

Džeikobas buvo tylus.

Aš vis dar šnibždėjau, mano akys užmerktos. – Jei kas nors bus sužeistas, tai visada bus mano kaltė. Ir net jei niekas nebus... Aš buvau siaubinga. Turėjau tokia būti ir įtikinti jį likti su manimi. – Pasijutau geriau, viską nusimesdama nuo krūtinės. Net jei galėjau tai išpažinti tik Džeikobui.

Jis suprunkštė. Aš lėtai atsimerkiau ir nuliūdaui, kai pamačiau, kad atšiauri kaukė sugrižo.

- Negaliu patikėti, kad jis leidosi tavęs įtikinamas nedalyvauti. Nepraleisčiau to dėl nieko.

Atsidusau. – Žinau.

- Nors tai nieko nereiškia. – Jis staiga sustojo. – Tai nereiškia, kad jis myli tave labiau negu aš.

- Bet *tu* nebūtum likęs su manimi, net jei būčiau maldavusi.

Jis suraukė savo lūpas minutėlę, ir aš norėjau sužinoti, ar jis pabandys paneigti tai. Mes abu žinojome tiesą. - Tai yra tik dėl to, kad aš pažįstu tave geriau, - pasakė jis pagaliau. – Viskas praeis be kliūčių. Net jei tu būtum prašius, ir aš būčiau pasakęs ne, po to ant manęs nebepyktum.

- Jei viskas praeis be kliūčių, tu tikriausiai teisus. Nepyksiu. Bet visą laiką, kai tavęs nebus, aš labai jaudinsiuosi, Džeikai. Išprotėsiu.

- Kodėl? – Jis paklausė kimiai. – Koks tavo reikalas jei man kas nors atsitiks?

- Nesakyk taip. Tu žinai, ką tu man reiški. Atsiprašau, kad tai ne taip, kaip tu nori, bet taip jau yra. Tu mano geriausias draugas. Na bent jau turėtum būti. Ir vis dar kartais esi... kai nusimetri tą savo apsaugą.

Jis nusišypsojo sena šypsena, kurią aš mylėjau. – Aš visada toks. – Jis prižadėjo. – Net kada... nesielgiu gerai, kaip turėčiau. Gilumoje, aš visada čia.

- Žinau. Kodėl aš vis dar taikstyčiausi su visom tavo nesamonėm?

Jis nusijuokė kartu su manimi, ir tada jo akys nuliūdo. – Kada tu pagaliau suprasi, kad tu taip pat mane įsimylėjusi?

- Palieku tau sugadinti šitą akimirką.

- Nesakau, kad nemyli jo. Aš ne kvailys. Bet galima mylėti kelis asmenis vienu metu, Bela. Mačiau tai iš veiksmų.

- Aš nesu koks nenormalus vilkolakis, Džeikobai.

Jis suraukė nosį, ir aš jau norėjau atsiprašyti dėl paskutinės dalies, bet jis pakeitė temą.

- Mes nebetoli, galiu užuosti jį.

Atsidusau nuo palengvėjimo.

Jis tai neteisingai suprato. – Aš mielu noru sulėtėčiau, Bela, bet tu norėsi būti po pastoge, kai *tai* pradės kristi.

Mes abu pakėlėme akis į dangų.

Juodai purpuriniai debesys plaukė iš vakarų, juodindami mišką po savimi.

- Oho. – Sumurmėjau. – Geriau paskubėk, Džeikai. Norėsi grįžti namo, prieš kol jie prisiartins.

- Nevyksiu namo.

Spoksojau į jį, susierzinusi. – Tu su mumis nestovyklausi.

- Ne formaliai – nesidalinsiu su tavimi palapine ar panašiai. Aš labiau mėgstu užuosti audrą. Bet esu tikras, kad tavo kraugerys norės bendrauti su gauja koordinaciniais klausimais, ir aš maloniai suteiksiu tą paslaugą.

- Maniau tai Seto darbas.

- Jis pasirodys rytoj, prieš kovą.

Priminimas nutildė mane sekunde. Aš spoksojau į jį, rūpestis vėl staigiai sugrižo.

- Nemanau, kad yra koks nors būdas, kad tu pasiliktum, jei jau esi čia? - Aš pasiūliau. – Jei maldaučiau? Arba pasiūlyčiau vergovę visam gyvenimui ar kažką panašaus?

- Skamba viliojančiai, bet ne. Nors maldavimą būtų įdomu pamatyti. Gali pabandyti, jei nori.

- Ar tikrai nėra nieko, *nieko*, ką galėčiau pasakyti?

- Nea. Nebent gali pasiūlyti man geresnę kovą. Bet kokių atvejų, Semas įsakinėja, ne aš.

Tada kai ką prisiminiau.

- Edvardas pasakojo man kažką aną dieną... apie tave.

Jis pasiūšiaušė. – Tai tikriausiai melas.

- O, tikrai? Tai tu nesi antras pagal vadovavimą gaujoj?

Jis sumirksėjo, jo veidas tapo tuščias su nuostaba. – A, tai.

- Kodėl man to niekada nesakei?

- Kodėl turėčiau? Čia joks didelis reikalas.

- Nežinau. Kodėl ne? Tai įdomu. Tai kaip tai veikia? Kaip Semas tapo Alfa, ir kaip tu... Beta?

Jis sukikeno nuo mano išgalvoto termino. – Semas buvo pirmas, vyriausias. Taigi, jis ir prisiėmė atsakomybę.

Susiraukiau. – Bet ar tada Džeradas ir Polas neturėtų būti antri? Jie turėtų antri prisiimti atsakomybę.

- Na... tai sunku paaiškinti. – Džeikobas pasakė išsisukinėdamas.

- Pabandyk.

Jis atsiduso. – Tai daugiau dėl giminystės linijos, žinai? Kai kas senamadiško. Kodėl turi reikšmės, kuo tavo senelis buvo, teisingai?

Prisiminiau, kad Džeikobas pasakojo kažką apie tai prieš daug laiko, prieš tai, kai mes nelabai ką žinojome apie vilkolakius.

- Ar tu nesakei, kad Efraimas Blekas buvo paskutinis Kvileutų vadas?

- Taip, teisingai. Nes jis buvo Alfa. Ar žinai, kas dabar Semas techniškai yra visos genties vadas?
– Jis nusijuokė. – Beprotingos tradicijos.

Mąščiau apie tai sekundę, bandydama sudėlioti visas dalis. – Bet tu taip pat sakei, kad žmonės klausio tavo tėčio labiau nei ko kito iš tarybos, nes jis buvo Efraimo anūkas?

- Kas dėl to?

- Na, tai dėl giminystės linijos... ar tada tu neturėtum būti vadas?

Džeikobas neatsakė. Jis įdėmiai žiūrėjo į juodą mišką, lyg staiga jam būtų prireikę susikaupti, kur eiti.

- Džeikai?

- Ne, tai Semo darbas. – Jis laikė savo akis ant mūsų nepraeinamo tako.

- Kodėl? Jo proprosenelis buvo Levis Ulėjus, tiesa? Ar Levis buvo Alfa taip pat?

- Yra tik vienas Alfa. – Jis atsakė automatiškai.

- Tai kas buvo Levis?

- Spėju, kažkas panašaus į Beta. – jis suprunkštė nuo mano termino. - Kaip ir aš.

- Nesusigaudau.

- Nesvarbu.

- Tik noriu suprasti.

Džeikobas galiausiai pažvelgė į mano sumišusį žvilgsnį ir atsiduso. – Aha. Aš turėčiau būti Alfa.

Mano antakiai kartu susiraukė. – Semas nenori tau užleisti vietos?

- Vargu ar. Aš nenoriu užimti tos vietos.

- Kodėl ne?

Jis susiraukė, pasijausdamas nepatogiai nuo mano klausimo. Na, gal atėjo jo eilė jaustis nepatogiai.

- Aš nenorėjau nieko iš to, Bela. Aš nenorėjau, kad kas pasikeistų. Aš nenorėjau būti kažkokiu legendiniu vadovu. Aš nenorėjau būti dalimi vilkolakių gaujos, nekalbant apie jų lyderį. Aš nepriimčiau to, jei Semas pasiūlytų.

Aš galvojau apie tai ilgai. Džeikobas neįsiterpė. Jis spoksojo į mišką vėl.

- Bet galvojau, tu buvai laimingesnis. Kad dėl to buvo viskas gerai. – Galiausiai sušnibždėjau.

Džeikobas nusišypsojo man raminaimai. – Aha. Nėra jau taip blogai. Įdomu kartais, kaip kad reikalai rytoj. Bet iš pradžių tai buvo lyg pašaukimas į karą, kurio tu net nežinojai vykstant. Nebuvo pasirinkimo, žinai? Ir tai buvo toks egzaminas. – Jis patraukė pečiaus. – Bet dabar manau esu laimingas.

Spoksojau į jį, staiga pajusdama nelauktą pagarbą savo draugui. Jis buvo labiau suaugęs žmogus, nei aš kada apie jį maniau. Kai ir Bilis, tą naktį prie laužų, atrodė didingas, ko anksčiau neįtariau.

- Vadas Džeikobas. – Sušnibždėjau, nusišypsodama nuo to, kaip suskambėjo tie žodžiai.

Jis pavartė savo akis.

Kaip tik tada, vėjas sudrebėjo pašėlusiai pro medžius aplink mus, ir atrodė, kad pučia tiesiai nuo ledyno. Aštrus medienos sutrūkimo garsas aidėjo nuo kalno. Nors šviesa išgaravo, kai šiurpūs debesys apėmė dangų, aš galėjau vis dar pamatyti mažus baltus taškelius, kurie plazdėjo pro mus.

Džeikobas pagreitino žingsnį, dabar laikydamas savo akis ant žemės, greitai bėgdamas.

Aš mielai susisukau ant jo krūtinės, nususukdama nuo nelaukto sniego.

Jau po minutės, kai jis pradėjo greitai bėgti, galėjom pamatyti mažą palapinę ir veidą prie jos. Dar daugiau sniego sukosi aplink mus, bet vėjas buvo per daug smarkus, kad leistų jam nurimti.

- Bela! – Edvardas pašaukė su aštriu palengvėjimu.

Jis blikstelėjo prie manęs, šiek tiek miglotai, nes judėjo greitai. Džeikobas atsiklaupė ir pastatė mane ant kojų. Edvardas nekrepė dėmesio į jo reakciją ir pačiupo mane į tvirtą glėbį.

- Ačiū. – Edvardas pasakė virš mano galvos. Jo tonas buvo neabejotinai nuoširdus. – Tai buvo greičiau nei tikėjausi ir aš tikrai vertinu tai.

Aš pasisukau pamatyti Džeikobo atsakymą.

Džeikobas tiktai patraukė pečiais, visas draugiškumas pradingo iš jo veido. – Vesk ją vidun. Bus blogai – Mano plaukai šiaušiasi ant galvos. Ar ta palapinė patikima?

- Sutvirtinau ją beveik kaip uolą.

- Gerai.

Džeikobas pakėlė akis į dangų – dabar juodą dėl audros. Jo šnervės praplatėjo.

- Aš ketinu pasikeisti, - pasakė jis. - Aš noriu žinoti, kas vyksta namie.

Jis pakabino savo švarką ant žemos, plonos šakos, ir nuėjo link tamsaus miško neatsisukdamas.

22. UGNIS IR LEDAS

VĖJAS VĖL SUDREBINO PALAPINĘ IR AŠ SUDREBĖJAU DRAUGE.

Temperatūra staigiai nukrito. Galėjau jausti tai per miegmaišį, pro savo švarką. Aš buvau pilnai apsirengęs, mano kelioniniai batai vis dar buvo ant kojų. Tai nieko nekeitė. Kaip galėjo būti taip šalta? Kaip vis dar galėjo šaltėti? Juk turi kada pasiekti žemiausią lygį ir sustoti, ar ne?

- K-k-k-k-k-k-kiek v-v-v-v-alandų? – Prisiverčiau ištarti žodžius pro tarškančius dantis.

- Dvi. – Edvardas atsakė.

Edvardas sėdėjo kaip tik galima toliau nuo manęs suspaustoje erdvėje, bijodamas net įkvėpti šalia manęs, kai aš jau buvau taip sušalus. Buvo per tamsu pamatyti jo veidą, bet jo balsas buvo laukinis su nerimu, neryžtingumu ir nusivylimu.

- Gal... -

- Ne, man v-v-v-v-viskas g-g-g-g-gerai, t-t-tikrai. N-n-n-n-enoriu e-eit laukan.

Jis jau tuziną kartų bandė mane įkalbėti pabėgioti, bet prieglobsčio palikimas man kėlė siaubą. Jei taip šalta buvo čia, saugomai nuo šėlstančio vėjo, galėjau tik įsivaizduoti kaip būtų blogai, jei bėgtume per jį.

Ir tai sunaikintų visas mūsų popietės pastangas. Ar turėtume pakankamai laiko viską atstatyti, kai audra pasibaigs? Kas jei ji nesibaigs? Nebuvo jokios prasmės dabar judėti. Galėjau vieną naktį pradrebėti.

Nerimavau, kad pėdsakai, kuriuos palikau, pradingo, bet jis pažadėjo, kad atvykstantiems monstrams tai vistiek bus aišku.

- Ką aš galiu padaryti? – Jis beveik maldavo.

Aš tik papurčiau savo galvą.

Lauke Džeikobas nelaimingai suinkštė.

- A-a-a-ateik č-č-čia. – Paliepiu jam vėl.

- Jis tik nerimauja dėl tavęs. – Edvardas išvertė. – Jam viskas gerai. Jo kūnas parengtas tam.

- N-n-n-n-n-n. - Aš norėjau pasakyti, kad jis turi vis dar išvykti, bet aš negalėjau to pasakyti pro savo dantis. Aš beveik nenusikandau liežuvio galiuko bandydama. Na bent jau Džeikobas atrodė geriau parengtas sniegui nei kuris kitas gaujos narys, su storu, ilgu, gauruotu, rausvu kailiu. Norėjau sužinoti, kodėl taip yra.

Džeikobas suinkštė, režiančiu, griežiančiu nepasitenkinimo garsu.

- Ką nori, kad padaryčiau? – Edvardas suurzgė, per daug sunerimęs, kad nerimautų dėl maldagumo. – Pergabenti ją iš čia? Nematau, kad darytum save naudingą. Kodėl neatneši šildytuvo ar ko panašaus?

- Man v-v-v-v-v-viskas g-g-gerai. – Užprotestavau. Įvertindama iš Edvardo sklindantį sunkų dūsavimą ir duslų urzgimą palapinės išorėje, nebebuvau tuo įsitikinusi. Vėjas šiurkščiai susvyravo palapinę ir sudrebėjau su ja.

Staigus kaukimas perskrodė vėjo riaumojimą ir aš užsidengiau ausis nuo triukšmo. Edvardas susiraukė.

- Tai vargu ar buvo būtina. – Jis sumurmėjo. – Ir tai blogiausia mintis, kokią esu girdėjęs. – Jis pašaukė jau garsiau.

- Geriau, nei bet kas, ką tu pasiūlei. – Džeikobas pasiūlė, jo žmogaus balsas mane pritrenkė. – *neatneši šildytuvo*. – Jis suniurnėjo. – Aš ne Šventasis Bernardas.

Išgirdau greitai atsisegant palapinės užtrauktuką.

Džeikobas pralindo pro mažiausią tarpą, pro kurį galėjo praslysti, kol labai šaltas oras praėjo pro jį, kelios snaigės nukrito ant palapinės grindų. Sudrebėjau taip stipriai, kad tai beveik buvo traukuliai.

- Man tai nepatinka. – Edvardas sušnypštė, kai Džeikobas užsegė užtrauktuką iš vidaus. – Tik duok jai paltą ir lįsk lauk.

Mano akys buvo prisitaikiusios pakankamai, kad pamatyti formas – Džeikobas nešėsi megztinį, kurį buvo pakabinęs ant medžio šalia palapinės.

Aš pabandžiau paklausti, apie ką jie kalbėjo, bet viskas, kas išėjo iš mano burnos, buvo, - K-k-k-k-k-k, - nes drebėjimas privertė mane nesulaikomai mikčioti.

- Megztinis rytojui – ji per daug sušalusi, kad tai ją sušildytų. – Jis numetė jį prie įėjimo. – Tu sakei, kad jai reikia šildytuvo, ir aš esu čia.

Džeikobas laikė savo rankas taip plačiai kaip leido palapinė. Kaip paprastai, kai jis bėgiodavo aplink kaip vilkas, jis buvo užsimetęs tik tai kas būtinausia - tik treningines kelnes, jokių marškinių, jokių batų.

- Dž-dž-dž-džeikai tu s-s-s-suš-š-šalsi. – Pabandžiau paaiškinti.

- Ne aš. – Pasakė jis linksmai. – Aš maloniai šiltas su 42 laipsniais temperatūros šiomis dienomis. Sušildysiu tave akimirksniu.

Edvardas suurzė, bet Džeikobas į jį net nepažiūrėjo. Vietoj to, jis prislinko prie manęs ir pradėjo atseginėti mano miegmaišį.

Edvardo ranka staigiai suspaudė jo petį, sulaikydamas jį, sniego baltumas ant tamsios odos.

Džeikobo žandikaulis susispaudė, jo šnervės praplatėjo, jo kūnas atšoko nuo šalto prisilietimo. Jo rankų raumenys automatiškai įsitempė.

- Patrauk savo ranką nuo manęs. – Jis suurzė pro savo dantis.

- Laikyk savo rankas nuo jos. – Edvardas piktai atsakė.

- N-n-n-nesik-k-k-kaukit. – Maldavau. Kitas virpulys perėjo mane. Atrodė, kad mano dantys sutrupės, jie kartu labai smarkiai kaleno.

- Esu tikras, kad ji tau padėkos, kai jos pirštai pajuos ir nukris. – Džeikobas atkirto.

Edvardas padvejojo, tada jo ranka nusileido ir jis pasislinko į ankstesnę vietą kamputyje.

Jo balsas buvo kategoriškas ir bauginantis. – Žiūrėk save.

Džeikobas sukikeno.

- Paskubėk, Bela – Jis pasakė toliau segdamas mano miegmaišį.

Spoksojau į jį pasipiktinusiai. Nenuostabu, kodėl Edvardas taip reagavo.

- N-n-n-n-n. – Bandžiau protestuoti.

- Nebūk kvaila, Bela. – Jis pasakė susierzinęs. – Tau nepatinka turėti visų dešimt pirštų?

Jis perkėlė savo kūną į tuščią erdvę, užsitraukdamas kartu užtrautuką.

Ir tada negalėjau prieštarauti – nenorėjau to daugiau. Jis buvo toks šiltas. Jo rankos susisuko apie mane, laikydamas mane glaudžiai prie savo krūtinės. Karštis buvo neatremiamas, kaip įkvėpus oro po buvimo ilgai po vandeniu. Jis susigūžė, kai aš prispaudžiau savo ledinius pirštus nekantriai prie jo odos.

- Jezau, Bela tu sustirus. – Jis pasiskundė.

- A-a-a-a-atsiprašau. – Sumikčiojau.

- Pabandyk atsipalaiduoti. – Jis pasiūlė, kai kitas smarkus drebulys perėjo mano kūną. – Sušilsi po minutės. Žinoma, sušiltum greičiau, jei nusivilktum drabužius.

Edvardas griežtai suurzgė.

- Tai tik paprastas faktas. – Džeikobas pats save apgynė. – Išgyvena stipriausi.

- Raminkis, Džeikai. – Pasakiau piktai, nors mano kūnas atsisakė net pabandyti atsitraukti nuo jo. – N-n-n-iekam iš tikrųjų n-n-n-n-nereikia visų dešimt p-p-p-pirštų.

- Nesijaudink dėl kraugerio. – Jis pasiūlė, ir jo tonas buvo pasipūtęs. – Jis tik pavydi.

- Žinoma pavydžiu. – Edvardo balsas buvo vėl aksominis, besivaldantis, muzikinis murmėjimas tamsoje. – Tu neturi nė mažiausios minties, kaip labai norėčiau jai daryti tai, ką tu darai, mišrūne.

- Štai lūžis. - Džeikobas pasakė lengvai, bet tada jo tonas apkarto. – Bent jau žinai, kad ji norėtų, kad tai būtum tu.

- Tiesa. – Edvardas sutiko.

Drebėjimas lėtėjo, tapo pakenčiamas, kol jie kivirčijosi.

- Štai. – Džeikobas pasakė patenkintas. – Geriau jauties?

Pagaliau galėjau aiškiai kalbėti. – Taip.

- Tavo lūpos vis dar mėlynos. – Jis susimąstė. – Ar nori, kad ir jas sušildyčiau? Tau tereikia paprašyti.

Edvardas sunkiai atsiduso.

- Elkis kaip prideda. – Sumurmėjau, prispausdama veidą prie jo peties. Jis vėl suvirpėjo, kai mano šalta oda prisilietė prie jo, šiek tiek nusišypsojau nuo kerštingo pasitenkinimo.

Miegmaišyje jau buvo šilta ir patogiu. Džeikobo kūno karštis, atrodo, sklido iš visų pusių – gal todėl, kad jo buvo *tie* daug. Nuspyriau savo batus ir prispaudžiau savo pirštus prie jo kojų. Jis šiek tiek pašoko, ir tada palenkė savo karštą skruostą prie mano nutirpusios ausies.

Pastebėjau, kad Džeikobo oda turi miškinį, muskatinį kvapą – tai užpildė aplinką, čia miško viduryje. Tai buvo miela. Norėjau sužinoti ar Kalenai ir Kvileutai tik neperdeda to aromato svastomos problemos tik dėl išankstinio nusistatymo. Man jie visi kvepia gerai.

Audra kaukė lyg gyvūnas pultų palapinę, bet dabar man tai nebekėlė nerimo. Džeikobas nebebuvo šaltyje ir aš taip pat. Beto, aš buvau paprasčiausiai per daug pavargus dėl ko nors nerimauti.

- Džeikai? – Sumurmėjau užsimiegojusiai. – Galiu tavęs kai ko paklausti? Nesiruošiu būti nemandagi ar panašiai – aš nuoširdžiai tik noriu sužinoti.. – Tai buvo tie patys žodžiai, kuriuos jis man pasakė virtuvėje... Prieš kiek laiko tai buvo?

- Žinoma. – Jis sukikeno prisimindamas.

- Kodėl tu turi daugiau kailio nei tavo draugai? Tu neprivalai atsakyti, jei aš šiurkšti. – Nežinojau etiketo taisyklių taikomų vilkolakių kultūroje.

- Nes mano plaukai ilgesni. – Jis atsakė linksmi – mano klausimas jo neįžeidė. Jis papurtė savo galvą taip, kad jo susivėlę plaukai – dabar užaugę iki smakro – pakuteno mano skruostą.

- O! – Buvau nustebinta, bet tai turėjo esmę. Tai dėlto, jie pradžioje prieš prisijungdami prie gaujos, trumpai nusikirpo plaukus. – Tai kodėl tu jų nenusikerpi? Ar tau patinka būti susivėlusiam?

Šį kartą jis tiesiai neatsakė, ir Edvardas iškvėpdamas nusijuokė.

- Atsiprašau. - Pasakiau sustabdydama žiovulį. – Nenorėjau kišti nosies į svetimus reikalus. Neturi man atsakyti.

Džeikobas išleido susierzinusį garsą. – O, jis tau vis tiek papasakos, tai geriau aš... atauginau savo plaukus, nes... atrodo tau labiau patinka ilgi.

- O! – pasijutau nerangi. – Man, a, patinka abu variantai, Džeikobai. Tau nereikia... apsisunkinti.

Jis gūžtelėjo pečiais. – Šiąnakt pasirodė, kad tai tas apsisunkinimas padėjo, taigi, nesirūpink dėl to.

Neturėjau ką daugiau pasakyti. Kai tylą prasitęsė, mano akių vokai susiaurėjo ir užsimerkė, ir mano kvėpavimas dar labiau sulėtėjo.

- Teisingai, mieloji, pamiegok. – Džeikobas sušnibždėjo.

Atsidusau patenkinka, beveik nesąmoninga.

- Setas čia. – Edvardas sumurmėjo Džeikobui, ir staiga supratau staugimo esmę.

- Idealu. Dabar gali pasižvalgyti kur kitur, kol aš pasirūpinsiu tavo mergina už tave.

Edvardas neatsakė, bet aš silpnai sudejavau. – Baik tai. – Sumurmėjau.

Pagaliau bent viduje buvo tylu. Lauke vėjas nesveikai klykė medžiuose. Palapinės virpėjimas ap sunkino užmigimą. Šonai netikėtai sutrūkčiodavo ir suvirpėdavo, atitraukdami mane nuo buvimo be sąmonės kiekvieną kartą, kai aš būdavau šalia užmigimo. Jaučiausi taip blogai dėl vilko – berniuko, kuris tūnojo lauke.

Mano mintys klajojo, kai laukiau, kol miegas mane suras. Šita maža, šilta erdvė privertė mane pagalvoti apie ankstesnes dienas su Džeikobu, ir prisiminiau, kai jis buvo mano sugrįžimo saulė, šiluma, kuri padarė mano tuščią gyvenimą tinkamą gyventi. Tai buvo senokai, ir štai jis vėl mane šildė.

- *Prašau!* – Edvardas sušnypštė. – *Neprieštarautum!*

- Kas? – Džeikobas sušnibždėjo atgal, jo tonas nustebintas.

- Kaip manai, gal gali pabandyti suvaldyti savo mintis? – Edvardo žemas šnibždėjimas buvo įsiutęs.

- Niekas nesako, kad turi klausytis. – Džeikobas sumurmėjo įžūliai, jau susigėdęs. – Lįsk iš mano galvos.

- Norėčiau galėti. Neįsivaizduoji kokios garsios yra tavo mažos fantazijos. Lyg šauktum ant manęs.

- Pabandysiu jas numalšinti. – Džeikobas sušnibždėjo sarkastiškai.

Stojo trumpa tylos minutė.

- Taip. – Edvardas atsakė į nepasakytą mintį taip žemai, kad aš vos išgirdau. – Dėl to taip pat pavydžiu.

- Taip ir maniau, kad taip yra. – Džeikobas sušnibždėjo su pasipūtimu. – Lyg erzinantis žaidimas lygiomis galimybėmis, ar ne?

Edvardas susikeno. – Tavo svajonėse.

- Žinai, kad ji vis dar gali persigalvoti. – Džeikobas pajukė jį. – Atsižvelgiant į visus dalykus, galiu su ja daryti tai, ko tu negali. Bent jau nenužudęs jos.

- Eik miegoti, Džeikobai. – Edvardas sumurmėjo. - Pradedi mane nervinti.

- Manau taip ir padarysiu. Man labai patogu.

Edvardas neatsakė.

Aš buvau per daug toli, kad paprašyti jų nustoti kalbėtis lyg manęs nebūtų. Pokalbis man buvo panašus į sapną, ir aš nebuvo tikra, kad nemiegu.

- Gal ir galėčiau. – Edvardas po akimirkos pasakė, atsakydamas į klausimą, kurio negirdėjau.

- Bet ar galėtum būti nuoširdus?

- Visada gali paklausti ir pamatyti. – Edvardo tonas privertė mane pasijausti lyg praleidus kokį juokelį.

- Na, tu matai mano galvoje – leisk man pamatyti kas yra taviškėje šianakt, tai tik teisingumas. – Džeikobas pasakė.

- Tavo galva pilna klausimų. Kurį nori man užduoti?

- Pavydas... jis *turi* tave graužti. Negali būti dėl savęs taip įsitikinęs, nors taip atrodo. Nebent tu visiškai neturi emocijų.

- Žinoma, kad taip yra. – Edvardas sutiko, nebelinksmas. – Dabar yra taip blogai, kad vos galiu suvaldyti savo balsą. Žinoma, daug blogiau, kai ji toli nuo manęs, su tavimi, ir negaliu jos matyti.

- Ar tu galvoji apie tai visą laiką? – Džeikobas sušnibždėjo. – Ar sunkiau susikoncentruoti, kai ji ne su tavimi?

- Taip ir ne. – Edvardas pasakė; atrodo jis kalbėjo nuoširdžiai. – Mano mintys neveikia taip pat kaip tavo. Vienu metu galiu galvoti apie daug dalykų. Žinoma tai reiškia, kad visada galiu galvoti apie tave, visada galiu galvoti, kur yra jos mintys, kai ji tyli ir susimąsčiusi.

Minutę jie abu buvo tylūs.

- Taip, spėju, ji dažnai apie tave mąsto. – Edvardas sumurmėjo atsakymą į Džeikobo mintis. – Daug dažniau nei aš to norėčiau. Ji nerimauja, kad tu nelaimingas. Net jei tu nežinai to. Net jei *nepasinaudoji* tuo.

- Turiu naudoti tai, ką galiu. – Džeikobas sumurmėjo. – Nedirbu su tavo pranašumais – pranašumais, kaip žinojimas, kad ji tave įsimylėjusi.

- Tai padeda. – Edvardas sutiko švelniu tonu.

Džeikobas buvo išūlus. – Žinai, ji mane taip pat įsimylėjusi.

Edvardas neatsakė.

Džeikobas atsiduso. – Bet ji to *nežino*.

- Aš negaliu pasakyti tau, jei esi teisus.

- Ar tai netrikdo tavęs? Ar nori, kad galėtum matyti, ką ji galvoja taip pat?

- Taip... ir ne vėl. Jai labiau patinka taip, ir nors tai kartais varo mane iš proto, geriau, kad ji laiminga.

Vėjas plėšė palapinę, drebindamas ją kaip žemės drebėjimas. Džeikobo rankos apsaugančiai tvirčiau susispaudė aplink mane.

- Ačiū tau. – Edvardas sušnibždėjo. – Gal ir keistai tai gali skambėti, bet aš manau, kad džiaugiuosi, kad esi čia, Džeikobai.

- Turi galvoje, kad ir kaip norėčiau tave užmušti, džiaugiuosi, kad jai šilta, tiesa?

- Nepatogi tiesa, ar ne?

Džeikobas sušnibždėjo staiga pasipūtusiai. – Žinojau, kad tu beprotiškai pavydus kaip ir aš.

- Nesu toks kvailys, kaip tu, kad tai demonstruočiau. Žinai, tai nepadeda tavo atveju.

- Turi daugiau kantrybės nei aš.

- Turiu. Turėjau šimtą metų tam įgauti. Šimtą metų laukiant jos.

- Taigi... kada nusprendei vaidinti labai kantrų, gerą vaikiną?

- Kada pamačiau, kaip jai sunku pasirinkti. Tai dažniausiai nesunku valdyti. Galiu užslopinti... mažiau civilizuotus jausmus, kuriuos turiu, gana lengvai ilgą laiko tarpą. Kartais galvoju, kad ji mato mane kiaurai, bet nesu tuo tikras.

- Aš manau, tu nerimauji tik dėl to, kad jei versi ją pasirinkti, ji gali nepasirinkti tavęs.

Edvardas iš karto neatsakė. – Tai buvo dalis to. – Jis galiausiai pripažino. Bet tik maža dalis. Mes visi turime abejonių. Daugiausia nerimavau, kad ji gali save susižeisti bandydama pabėgti pas tave. Kada sutikau, kad ji daugiau ar mažiau su tavimi saugi – kiek Bela gali būti saugi – atrodė geriausia sustabdyti ją nuo kraštutinumų.

Džeikobas atsiduso. – Pasakojau jai apie tai, bet ji manim netikėjo.

- Žinau. – Skambėjo taip lyg Edvardas šypsotųsi.

- Manai, kad žinai viską. – Džeikobas sumurmėjo.

- Nežinau ateities. – Edvardas pasakė, jo balsas staiga tapo neužtikrintas.

Buvo ilga pauzė.

- Ką darysi, jei ji persigalvos? – Džeikobas paklausė.

- Šito irgi nežinau.

Džeikobas tyliai sukikeno. – Ar bandytum mane nužudyti? – Sarkastiškas vėl, lyg abejotų Edvardo galimybe tai padaryti.

- Ne.

- Kodėl ne? – Džeikobo tonas buvo vis dar pašaipus.

- Ar tu tikrai manai, kad įskaudinčiau ją taip?

Džeikobas sudvejojo sekundę, tada atsiduso. – Aha, tu teisus. Žinau, kad taip teisinga. Bet kartais... -

- Kartais tai intriguojanti mintis.

Džeikobas prispaudė savo veidą prie miegmaišio, kad prislopintų savo juoką. – Būtent. – Jis galiausiai sutiko.

Koks keistas sapnas tai buvo. Mąščiau, kad nerimstantis vėjas verčia mane įsivaizduoti visus šnabždesius. Tik, kad vėjas labiau rėkė, o ne šnabždėjo.

- Koks tai jausmas? Netekti jos? – Džeikobas paklausė po ramios akimirkos, ir nebuvo nė lašo juoko jo staiga prikimusiame balse. – Kada manei, kad netekai jos amžiams? Kaip tu... susidorojai?

- Man labai sunku apie tai kalbėti.

Džeikobas laukė.

- Buvo du skirtingi kartai, kai aš taip galvojau. – Edvardas kiekvieną žodį kalbėjo truputį lėčiau nei normaliai. – Pirmas kartas, kai galvojau, kad galiu ją palikti... tai buvo... beveik pakeliama. Nes galvojau, kad ji užmirš mane ir bus taip lyg nebūčiau palietęs jos gyvenimo. Daugiau kaip šešis mėnesius sugebėjau nesiartinti, išlaikyti pažadą, kad daugiau nesikišiu. Tai tapo nepakeliama – aš koviausi, bet žinojau, kad nelaimėsiu; būčiau grįžęs... tik patikrinti ją. Tai buvo, ką būčiau pasakęs sau. Ir jei būčiau radęs ją pagrįstai laimingą... noriu galvoti, kad vėl būčiau galėjęs pasitraukti.

- Bet ji nebuvo laiminga. Ir man būtų tekę pasilikti. Štai kaip ji įtikino mane rytoj pasilikti. Tu domėjaisi apie tai anksčiau, kas galėjo galimai skatinti mane... nes ji taip be reikalo jaučiasi kalta. Ji priminė man, ką jai tai padarė, kai aš išvykau – ką jai vis dar daro, kai išvykstu. Ji jautėsi siaubingai, kad tai iškėlė, bet ji teisi. Aš niekada nekompensuosiu to, bet vistiek niekada nesustosiu stengtis.

Džeikobas akimirką neatsakė, klausydamas audros ar apsvarstydamas to, ką išgirdo, nežinau kuris variantas.

- Ir kitas kartas – kai manei, kad ji mirė? – Džeikobas sušnibždėjo šiurkščiai.

- Taip. – Edvardas atsakė į kitą klausimą. – Turbūt, kaip ir tu jausiesi, ar ne? Taip, kaip tu įsivaizduoji mus, daugiau negalėsi jos matyti kaip *Belos*. Bet tai yra, kuo ji bus.

- Tai ne tai, ko klausiau.

Edvardo balsas tapo greitas ir atšiaurus. – Negaliu tau pasakyti koks tai jausmas. Tam nėra žodžių.

Džeikobo rankos susilenkė apie mane.

- Bet tu išvykai, nes *nenorėjai* jos paversti kraugere. Nori, kad ji būtų žmogus.

Edvardas kalbėjo lėtai. – Džeikobai, tą akimirką, kai supratau, kad ją myliu, žinojau, kad yra keturios galimybės. Pirmą galimybę, geriausia *Belai*, jeigu ji nebūtų man jautusi tokio stiprumo – jeigu ji būtų įveikus tai ir judėjus toliau. Būčiau priėmęs tai, nors tai niekada nebūtų pakeitę mano jausmų. Tu manai, kad aš kaip... gyvenanti uola – kietas ir šaltas. Esam sustingę kaip esam, ir mums labai reta tikrų permainų patirtis. Kada tai atsitiko, kada *Bela* įžengė į mano gyvenimą, tai tapo amžiams pasikeitė. Tai negrįžtama...

- Antra galimybė, ta kurią pasirinkau iš pradžių, buvo likti su ja per visą jos žmogišką gyvenimą. Tai nebuvo geras pasirinkimas jai, švaistyti jos gyvenimą su tuo, kuris negali būti su ja žmogumi, bet tai buvo pasirinkimas, kurį galėjau lengviausiai įsivaizduoti. Visa tai žinodamas, būčiau radęs būdą mirti taip pat. Šešiasdešimt, septyniasdešimt metų – tai būtų buvęs labai trumpas laiko tarpas man... Bet tada pasitvirtino, kad jai daug pavojingiau gyventi taip artimai su mano artimu pasauliu. Atrodė, kad viskas gali baigtis blogai. Arba kyboti virš mūsų... laukiant kol tai blogai baigsis. Labai bijojau, kad galiu neišlaukti tų šešiasdešimt metų, jei būsiu šalia jos, kol ji žmogus.

Taigi pasirinkau trečią galimybę. Kuri pasirodo buvo didžiausia mano klaida, per visą mano ilgą gyvenimą, kaip žinai. Aš nusprendžiau ištraukti save iš jos pasaulio, tikėdamas priversti ją pasirinkti pirmą galimybę. Tai nesuveikė, ir buvo labai arti, kad būtume žuvę.

- Kas man dar liko be ketvirtos galimybės? Tai yra tai, ko ji nori – bent jau taip mano. Bandžiau pratęsti laiką, duoti jai laiko surasti priežastį persigalvoti, bet ji labai... užsispyrusi. Žinai *tai*. Man pasisekė, kad nutęšiau tai dar keliais mėnesiais. Ji labai bijo pasenti, ir jos gimtadienis rugsėjį...

- Man patinka pirma galimybė. – Džeikobas sumurmėjo.

Edvardas neatsakė.

- Tu tiksliai žinai, kaip aš nekenčiu pripažinti tai. – Džeikobas sušnibždėjo lėtai. – Bet galiu matyti, kad ją myli... savaip. Nebegaliu daugiau dėl to ginčytis.

- Atsižvelgiant į tai, nemanau, kad turėtum pasiduoti dėl pirmos galimybės, dar ne. Manau, yra labai didelė galimybė, kad ji bus laiminga. Po kurio laiko. Žinai, jei ji nebūtų nušokus nuo skardžio kova, ir jei tu būtum laukęs dar šešis mėnesius, kad patikrinti ją... na, galėjai ją rasti pagrįstai laimingą. Turėjau žaidybinių planą.

Edvardas sukikeno. – Gal tai ir būtų pavykę. Tai buvo labai apgalvotas planas.

- Aha. – Džeikobas atsiduso. – Bet, - staiga jo šnibdėjimas tapo toks greitas, kad žodžiai pynėsi, - duok man metus, kr – Edvardai. Tikrai galvoju, kad galiu padaryti ją laimingą. Ji užsispyrusi, nė vienas nežino to geriau už mane, bet ji gali išgyti. Ji būtų išgijusi ir anksčiau. Ir ji gali būti žmogumi, su Čarliu ir Rene, ji gali subręsti, ir turėti vaikų... būti Bela.

- Tu myli ją pakankamai, kad galėtum pamatyti plano pranašumus. Ji mano, kad tu labai nesavanaudiškas... ar esi toks? Ar gali apsvarstyti galimybę, kad aš jai galiu būti geresnis nei tu esi?

- Turėjau tai apsvarstyti. – Edvardas atsakė ramiai. – Kai kuo, tu būtum geriau tinkantis jai nei bet kuris kitas žmogus. Belai reikia priežiūros, ir tu esi pakankamai stiprus, kad apsaugotum ją nuo savęs, ir nuo visko kito, kas susimokytų prieš ją. Tu tai jau turėjai padaryti, ir aš tau būsiu už tai skolingas tiek, kiek gyvensiu – amžinai – kad ir kas bus pirmas.

- Aš net klausiau Alisos ar ji gali tai matyti – matyti ar Belai būtų geriau su tavimi. Žinoma, ji negali. Ji negali matyti tavęs, o taip pat ir Belos, įsitikinusios dėl to.

- Bet nesu pakankamai kvailas, kad pakartočiau tą pačią klaidą, Džeikobai. Nesistengsiu jos nukreipti link pirmos galimybės vėl. Kaip ilgai ji norės manęs, aš būsiu čia.

- Ir jei ji būtų nusprendusi, kad nori manęs? – Džeikobas metė iššukį. – Gerai, tai avantiūra.

- Būčiau ją paleidęs.

- Taip paprastai?

- Prasme, kad aš niekada neparodyčiau jai, kaip sunku man tai būtų, taip. Bet aš stebėčiau. Matai, Džeikobai, tu galėtum palikti ją kada nors. Kaip Semas ir Emilė, tu neturėtum pasirinkimo. Aš visada laukčiau, tikėdamasis, kad tai įvyks.

Džeikobas ramiai suprunkštė. – Na, tu buvai daug daugiau nuoširdus, nei aš galėjau tikėtis... Edvardai. Ačiū, kad leidei pabūti tavo galvoje.

- Kaip sakiau, aš jaučiuosi keistai dėkingas už tavo buvimą jos gyvenime šįvakar. Tai buvo mažiausiai, ką galėjau padaryti... Žinai, Džeikobai, jei ne faktas, kad mes esame natūralūs priešai ir kad tu, taip pat bandai pavogti mano egzistavimo priežastį, aš galėčiau iš tikrųjų mėgti tave.

- Galbūt... jei tu nebūtum šlykštus vampyras, kuris planuoja sugriauti gyvenimą mergaitės, kurią aš myliu... gerai, ne, ne net tada.

Edvardas sukikeno.

- Ar galiu tavęs kai ko paklausti? – Edvardas paklausė po kurio laiko.

- Kam tau klausti?

- Galiu apie tai girdėti tik jei tu apie tai mąstai. Tai tik istorija, kurios Bela atrodė nenorinti pasakyti man aną dieną. kažkas apie trečią žmoną...?

- Kas dėl to?

Edvardas neatsakė, klausydamas istorijos Džeikobo galvoje. Išgirdau jo žemą sušnypštimą.

- Kas? – Džeikobas pasiteiravo vėl.

- Žinoma. – Edvardas kunkuliavo. – Žinoma! Verčiau norėčiau, kad jūsų senieji būtų pasilaukę tą istoriją sau, Džeikobai.

- Tu nemėgsti, kad siurbėlės piešiami kaip blogi vaikinai? – Džeikobas pašiepė. - Žinai, jie yra. Tada ir dabar.

- Aš tikrai galiu rūpintis ta dalimi mažiau. Ar gali spėti su kuriuo charakteriu Bela susitapatintų?

Prireikė minutės. – O! Ui! Trečia žmona. Gerai, suprantu tave.

- Ji nori būti ten, proskynoje. Padaryti, kiek mažai ji gali, jei prisijungtų. - Jis atsiduso. - Tai buvo kita priežastis, kodėl lieku su ja rytoj. Ji yra ganėtinai išradinga, kai nori kažko.

- Žinai, tavo karininkas brolis pakišo jai mintį tiek pat, kiek istorija.

- Nė viena pusė nenorėjo pakenkti. – Edvardas sušnibždėjo, dabar ramindamas.

- Ir kada šios mažos paliaubos pasibaigs? - Džeikobas paklausė. - Pirma šviesa? Ar mes lauksim iki kovos pabaigos?

Buvo tylu, kol jie abu svarstė.

- Pirma šviesa, - jie sušnabždėjo kartu, ir paskui tyliai nusijuokė.
- Gerai pamiegok, Džeikobai. – Edvardas sumurmėjo. – Mėgaukis akimirka.

Buvo tylu ir palapinė vis dar laikėsi. Atrodė, vėjas nusprendė, kad jis neketina sulyginti mūsų galų gale, ir metė kovą.

Edvardas švelniai sudejavo. – Neturėjau galvoje to taip ganėtinai pažodžiui.

- Atleisk. – Džeikobas suniurnėjo. – Žinai, gali iškeliauti – duoti mums šiek tiek privatumo.
- Ar nori, kad *padėčiau* tau užmigti, Džeikobai? – Edvardas pasiūlė.
- Gali pamėginti. – Džeikobas pasakė abejingai. – Būtų įdomu pamatyti, kas nugalėtų, ar ne?
- Negundyk taip labai manęs, vilke. Mano kantrybė nėra *tokia* ideali.

Džeikobas nusijuokė sušnibždėdamas. – Dabar nesijudinsiu, jei neprieštarautum.

Edvardas pradėjo sau niūniuoti, garsiau negu paprastai – bandant numušti Džeikobo mintis, aš nusprendžiau. Bet jis niūniavo mano lopšinę ir, nepaisant augančio nepatogumo dėl to šnabždančio sapno, paskendau giliau į buvimą be sąmonės... į kitus, geresnius sapnus...

23. PABAISA

KAI PRABUDAU RYTE, BUVO LABAI šviesu – net palapinės viduje, saulė man degino akis. Ir aš prakaitavau, kaip Džeikobas ir pranašavo. Džeikobas lengvai knarkė man į ausį, jo rankos vis dar buvo mane apglėbusios.

Aš atitraukiau savo galvą nuo jo karštingai šiltos krūtinės ir pajaučiau šalto ryto įgėlimą ant mano drėgno žando. Džeikobas per miegus atsiduso; jo rankos nesąmoningai susiveržė.

Aš rangiausi, negalėdama išsilaisvinti nuo jo laikymo, kovodama, kad pakelčiau galvą pamatyti....

Edvardas pamatė mano žvilgsnį. Jo išraiška buvo rami, bet skausmas jo akyse buvo atviras.

Bandžiau pasiekti užtrauktuką, bet negalėjau išlaisvinti rankų. Aš kraipiausi, kovodama prieš Džeikobo nejudančią jėgą. Džeikobas sumurmėjo, vis dar miegantis, jo rankos, susispaudė vėl.

- Ar nors kiek šilčiau? – Sušnibždėjau.

- Taip. Nemanau, kad šiandien reikės šildytuvo.

- Šiek tiek pabalbos? – Paklausiau tyliai.

Edvardas nusišypsojo. – Ar nori, kad visiškai pašalinčiau jo rankas iš kelio?

- Ne, ačiū. Tik išlaisvink mane. Tuoju gausiu karščio smūgį.

Edvardas atsegė miegmaišį greitu, staigiu judesiu. Džeikobas nusirito, jo plika nugara, tėsėsi į ledines palapinės grindis.

- Ei! - jis pareiškė nepasitenkinimą, jo akys plačiai atsimerkė. Instinktyviai, jis krūptelėjo nuo šalčio užsiridendamas ant manęs. Aš aiktelėjau, kadangi jo svoris užgniaužė man kvapą.

Ir tada jo svoris dingo. Pajutau smūgį, kai Džeikobas nuskrido į vieną iš palapinės pusių, ir ji sudrebėjo.

Urzgimas prasiveržė iš visų pusių. Edvardas pritūpė prieš mane, ir aš negalėjau pamatyti jo veido, bet urzgimas plyšo piktai iš jo krūtinės. Džeikobas buvo pusiau pritūpęs taip pat, jo visas kūno virpėjo tuo metu, kai urzgimas dundėjo per jo suspaustus dantis. Lauke nuo uolų ataidėjo Seto Klirvoterio žiaurus urzgimas.

- Baikit, baikit tai. - Aš sušukau, ropšdamasis nerangiai, kad įsiterpčiau tarp jų. Erdvė buvo tiek maža, kad aš neturėjau kur įlysti, kad padėčiau rankas ant jų krūtinių. Edvardas apvijo savo ranką aplink mano liemenį, pasiruošdamas patraukti mane iš kelio.

- Baik tai, dabar. – Įspėjau jį.

Nuo mano prisilietimo Džeikobas pradėjo save raminti. Drebinimas lėtėjo, bet dantys vis dar buvo atidengti, akys įsiutusiai sutelktos ant Edvardo.

- Džeikobai? – paklausiau, kol jis galiausiai pažiūrėjo į mane. – Ar tu sužeistas?

- Aišku ne. – Jis sušnįštė.

Pasisukau link Edvardo. Jis žiūrėjo į mane, jo išraiška pikta ir atšiauri. – Tai nebuvo gražu. Turėtum pasakyti atsiprašau.

Jo akys iš pasišlykštėjimo praplatėjo. – Tu turbūt juokauji – jis traiškė tave.

- Kadangi tu nuvertei jį ant grindų! Jis nedarė to tyčia, ir jis nesužeidė manęs.

Edvardas sudejavo, pasipiktinęs. Lėtai, jis pakėlė priešiškas akis į Džeikobą. – Mano atsiprašymas, šunie.

- Jokios žalos nepadaryta. – Džeikobas pasakė su juntama pašaipą savo balse.

Vis dar buvo šalta, nors ne taip, kaip buvo. Aš susisukau savo rankas aplink mano krūtinę.

- Štai. – Edvardas pasakė, vėl ramiai. Jis paėmė megztinį nuo grindų ir uždėjo jį ant mano palto.

- Tai Džeikobo. – Paprieštaravau.

- Džeikobas turi kailinį palatą. – Edvardas davė suprasti.

- Pasinaudosiu miegmaišiu dar kartą, jei tu nieko prieš. – Džeikobas nekreipė dėmesio į jį ir persiropštes per mus įslinko atgal į miegmaišį.

- Tai buvo tavo mintis. – Edvardas pasakė abejingai.

Džeikobas buvo susirangęs, jo akys jau užmerktos. Jis nusižiovavo. – Nesakiau, kad tai ne geriausia naktis, kurią esu praleidęs. Tik daug nepamiegojau. Galvojau, kad Bela niekada neužsičiaups.

Aš krūptelėjau, norėdama sužinoti, ką galėjau pasakyti per miegus. Galimybės buvo siaubingos.

- Džiaugiuosi, kad pasilinksminei. - Edvardas sumurmėjo.

Džeikobo akys prasivėrė. – Tai tu neturėjai geros nakties? – Jis paklausė pasipūtusiai.

- Tai nebuvo pati blogiausia naktis mano gyvenime.

- Ar patenka į dešimtuką? – Džeikobas paklausė su iškreiptu malonumu.

- Galbūt.

Džeikobas nusišypsojo ir užsimerkė.

- Bet, - Edvardas tęsė, - jei būčiau sugebėjęs užimti tavo vietą praeitą naktį, tai nebūtų pavertę jos geriausia naktimi mano gyvenime. Tau tik pasvajoti apie tai.

Džeikobas atsimerkė, pažiūrėdamas veriančiu žvilgsniu. Jis stipriai atsisėdo, jo pečiai įsitempė.

- Žinai ką? Manau čia per daug perpildyta.

- Dar labiau negalėčiau sutikti.

Aš sudaviau Edvardui alkūnę į šonkaulius – tikriausiai užsistatysdama mėlynę.

- Manau, dėl miego atsigriebsiu vėliau. – Džeikobas išsivėpė. – Man bet koku atveju reikia pasikalbėti su Semu.

Jis atsiklaupė ant kelių ir atsegė palapinės užtrauktuką.

Skausmas spragtelėjo žemyn mano stuburu ir įstrigo mano skrandyje, kai aš staiga supratau, kad tai gali būti paskutinis kartas, kai aš matau jį. Jis ruošėsi grįžti pas Semą, atgal kad kovotų su kraugerišku, neseniai sukurtu, vampyrų armija.

- Palauk, Džeikai... - aš siekiau jo, mano ranka slydo nuo jo rankos.

Jis išstūmė savo ranką anksčiau, negu mano pirštai galėjo surasti atramos tašką.

- Prašau, Džeikai? Ar nenori likti?

- Ne.

Žodis buvo atšiautus ir šaltas. Aš žinojau, kad mano veidas išdavė mano skausmą, nes jis iškvėpė, ir pusė šypsenos sušvelnino jo išraišką.

- Nesijaudink dėl manęs, Bele. Man viskas bus gerai, kaip ir visada yra. – Jis per prievartą nusijuokė. – Beje, negi manai, kad užleisiu Setui savo vietą – patirti smagumą ir pasiglemžti šlovę? Tai jau tikrai. – Jis suprunktė.

- Būk atsargus... -

Jis išlindo iš palapinė greičiau nei sugebėjau baigti.

- Pailsėk, Bela. – išgirdau jį sumurmant, kai segė užtrauktuką.

Aš įsiklausiau į jo atsitraukiančių žingsnių garsą, bet tai buvo tobulai tylu. Jokio vėjo daugiau. Aš galėjau išgirsti rytinį paukščių čiulbėjimą toli ant kalno, ir nieko kita. Džeikobas dabar judėjo tyliai.

Aš susisukau į savo palatą ir palinkau link Edvardo peties. Ilgai buvome tylūs.

- Kiek dar liko?

- Alisa pasakė Semui, kad tai turėtų būti apytiksliai po valandos. – Edvardas pasakė švelniai ir niūriai.

- Mes liksime kartu. Nesvarbu kas.

- Nesvarbu kas. – Jis sutiko, jo akys įsitempusios.

- Žinau. – Pasakiau. – Aš taip pat dėl jų labai bijau.

- Jie žino kaip savimi pasirūpinti. – Edvardas patikino mane, sąmoningai palengvindamas savo balsą. – Aš tik nemėgstu praleisti smagumo.

Vėl *smagumas*. Mano šnervės praplatėjo.

Jis apkabino ranka mano pečius. – Nesijaudink. – Jis įtikinėjo, ir tada pabučiavo mano kaktą.

Taip lyg nebūtų jokios galimybės to išvengti. – Žinoma, žinoma.

- Ar nori, kad prablaškyčiau tave? – Jis įkvėpė perbėgdamas pirštais per mano skruotikaulį.

Aš nevalingai sudrebėjau; rytas vis dar buvo šaltas.

- Gal ne dabar. – Jis pats sau atsakė, patraukdamas savo ranką.

- Yra kitų būdų mane prablaškyti.

- Ko tu norėtum?

- Galėtum man papasakoti apie dešimt pačių geriausių tavo naktų. – Pasiūliau. – Man smalsu.

Jis nusijuokė. – Pabandyk atspėti.

Aš papurčiau savo galvą. - Yra per didelis skaičius naktų, apie kurias nežinau. Šimtmetis jų.

- Aš tau jas susiaurinsiu. Visos mano geriausios naktys įvyko kai aš sutikau tave.

- Tikrai?

- Taip, tikrai.

Mąščiau apie tai minutę. – Galiu galvoti tik apie manąsias. – Pripažinau.

- Jos turėtų būti panašios. – Jis padrąsino.

- Na, ten yra pirma naktis. Naktis, kai tu likai.

- Taip, tai viena iš mano taip pat. Žinoma, per mano mėgstamiausią dalį, tu buvai nesamoninga.

- Teisingai. – Prisiminiau. – Šnekėjau tą naktį taip pat.

- Taip.

Mano veidas pasidarė karštas, kadangi aš norėjau sužinoti, ką aš galbūt pasakiau, miegodama Džeikobo rankose. Aš negalėjau atsiminti, ką sapnavau ir ar apskritai sapnavau, taigi nebuvo jokios pagalbos.

- Ką aš kalbėjau praeitą naktį? – Sušnibždėjau daug tyliau šįkart.

Vietoj to, kad atsakytų jis patraukė pečiais ir aš suvirpėjau.

- Taip blogai?

- Nieko per daug baisaus. – Jis atsiduso.

- Prašau, pasakyk man.

- Daugiausia tu sakei mano vardą, tą patį kaip visada.

- Tai neblogai. – sutikau atsargiai.

- Nors pabaigoje, tu pradėjai murmėti kai kuriuos niekus kaip 'Džeikobas, mano Džeikobas.' - Aš galėjau išgirsti skausmą, net šnabždesyje. - Tavo Džeikobas mėgavosi tuo gana daug.

Aš ištempčiau savo kaklą į viršų, įsitempdama, kad pasiekčiau lūpomis jo žandikaulio kraštą. Aš negalėjau pamatyti jo akių. Jis žiūrėjo į palapinės viršų.

- Atsiprašau. – Sumurmėjau. – Tai tik būdas, kaip skirstau.

- Skirstai?

- Tarp daktaro Jekyll ir pono Haido. Tarp Džeikobo, kurį aš mėgstu ir to, kuris erzina mane. - paaiškinau aš.

- Tada suprantama. – Jis kalbėjo šiek tiek švelniau. – Pasakyk kokia kita tavo mėgstamiausia naktis.

- Skrydis iš Italijos.

Jis susiraukė.

- Ar ji ne viena iš tavo? – Nusistebėjau.

- Ne, tai viena iš maniškių iš tikrųjų, bet aš nustebintas, kad ji tavo sąrašė. Ar tu nebuvai susidarius absurdiško įspūdžio, kad aš tik vaidinau kaltę ir ketinau lėkti, kai tik lėktuvo durys atsidarys?

- Taip. – Nusišypsojau. – Bet tu vistik esi čia.

Jis pabučiavo mano plaukus. – Tu myli mane labiau nei to nusipelniau.

Nusijuokiau dėl tokios minties neįmanomumo. - Paskui būtų naktis po Italijos, - aš tęsiau.

- Taip, ji sąrašė. Tu buvai tokia juokinga.

- Juokinga? – nesutikau.

- Net nenumaniau, kad tavo sapnai tokie ryškūs. Man prireikė amžinybės, kad įtikinčiau tave, jog nemiegi.

- Aš vis dar nesu tikra. – Sumurmėjau. – Tu visada labiau atrodai daugiau sapnas nei tikrovė. Pasakyk dabar man vieną iš savo. Ar atpėjau tavo pirmą vietą?

- Ne – tai buvo prieš dvi naktis, kai tu galiausiai sutikau už manęs tekėti.

Aš nutaisiau liūdną veidą.

- Ar tai nesudaro tavo sąrašo?

Pagalvojau apie tai, kaip jis mane bučiavo, nuolaidą, kurią gausiu ir persigalvojau. – Taip... sudaro. Bet su abejonėmis. Nesuprantu, kodėl tau taip svarbu. Tu jau turi mane amžiams.

- Šimtą metų nuo dabar, kai tu įgysi pakankamai perspektyvos iš tikrųjų priimti atsakymą, aš tau tai paaiškinsiu.

- Priminisiu, kad paaiškintum – po šimto metų.
- Ar tu pakankamai sušilus? – Jis paklausė staiga.
- Man viskas gerai. – Patikinau jį. – O kas?

Anksčiau, negu jis galėjo atsakyti, tylą už palapinės sudužo į gabalus nuo ausį plėšiančio staigimo. Garsas atšoko nuo plikos kalno uolos ir užpildė orą, taip, kad jis degino iš visų pusių.

Staugimas lėkė per mano mintis kaip tornadas, ir keistas ir pažįstamas. Keistas todėl, kad aš niekada negirdėjau tokio kankinančio riksmo anksčiau. Pažįstamas todėl, kad pažinau balsą tuoju pat – aš supratau garsą ir supratau reikšmę taip tobulai, tarytum aš ištariau tai savarankiškai. Neturėjo jokios reikšmės, kad kai Džeikobas rėkė nebuvo žmogus. Man nereikėjo jokio vertimo.

Džeikobas buvo arti. Džeikobas turėjo girdėti kiekvieną žodį, kurį pasakiau. Džeikobas buvo agonijoje.

Staugimas pavirto į keistą, gurguliuojantį kūkčiojimą, ir paskui vėl tapo ramu.

Aš negirdėjau jo tylaus pradingimo, bet galėjau jausti tai – aš galėjau jausti nebuvimą, kurį aš neteisingai supratau anksčiau, tuščią erdvę, kurią jis paliko.

- Nes tavo šildytuvai pasiekė savo ribą. – Edvardas atsakė ramiai. – Paliaubos baigėsi. – Jis pridėjo, taip tyliai, kad negalėjau būti tikra, kad jis taip pasakė.

- Džeikobas klausėsi. – Sušnibždėjau. Tai nebuvo klausimas.

- Taip.

- Tu žinotai.

- Taip.

Spoksojau į nieką, matydama nieką.

- Niekada nežadėjau kautis sąžiningai. – Jis priminė ramiai. – Ir jis nusipelnė tai žinoti.

Mano galva nukrito ant rankų.

- Ar tu pyksti ant manęs? – Jis paklausė.

- Ne ant tavęs. – Sušnibždėjau. – Aš pašiurpusi dėl savęs.

- Nekankink savęs. – Jis maldavo.

- Taip. – piktai pritariau. – Aš turėčiau pasaugoti savo energiją dar šiek tiek pakankinti Džeikobą. – Aš mirkčiojau, kad sulaikyčiau ašaras, ir tai buvo lengva išgirsti mano balse. – Ar tu manai, kad man svarbu, ar tai teisinga, ar kad jis buvo pakankamai išpėtas? Aš *skaudinu* jį. Kiekvieną kartą, kai apsisuku, vėl jį išskaudinu. – Mano balsas garsėjo, darėsi isteriškas. – Aš šlykštus žmogus.

Jis tvirtai apsuko savo rankas apie mane. – Ne, tu nesi.

- Esu. Kas blogai su manimi? - Aš kovojau prieš jo rankas, ir jis leido joms nukristi. – Turiu jį surasti.

- Bela, jis jau už kilometrų, ir yra šalta.

- Man nerūpi. Negaliu čia tiesiog sėdėti. – Aš numečiau Džeikobo megztinį, įsispyriau į batus ir nuslinkau prie išėjimo; mano kojos buvo sustingusios. – Aš turiu – aš turiu... – Nežinojau kaip užbaigti sakinį, nežinojau ką daryti, bet atsegiau palapinės užtrauktuką ir išsirobščiau į šviesų, ledinį rytą.

Buvo mažiau sniego, negu aš tikėjausi po praėjusios nakties audros siautimo. Turbūt jį nupūtė, o ne ištirpino saulė, kuri dabar švytėjo žemai pietryčiuose, atšokdama nuo sniego, kuris užsilaikė ir aštriai vėrė mano neprisitaikiusias akis. Oras vis dar gėlė, bet buvo mirtinai ramu, ir jis lėtai darėsi labiau atitinkantis sezoną, kai saulė kilo aukštyne.

Setas Krirvoteris buvo susiraitęs ant lopinėlio sausų pušies spyglių didelės eglės šešėlyje, jo galva buvo padėta ant letenų. Jo smėlio spalvos kailis buvo beveik nematomas prieš sausus spyglius, bet aš galėjau pamatyti ryškų šešėlį jo atmerktose akyse. Jis spoksojo į mane taip, ką aš įsivaizdavau kaip kaltinimą.

Aš žinojau, kad Edvardas seka mane, kai aš klūpinėjau medžių kryptimi. Aš negalėjau išgirsti jo, bet saulė atsispindėjo nuo jo odos vaivorykštinėmis spalvomis, kurios švietė prieš mane. Jis nesiekė sustabdyti manęs, kol nepriartėjau prie miško.

Jo ranka sugavo mano kairįjį riešą. Jis nekreipė dėmesio į tai, bandžiau išlaisvinti ranką.

- Negali eiti paskui jį. Ne šiandien. Jau beveik laikas. Ir pasiklysdama niekam nepadėsi.

Aš iškreipiau savo riešą, traukdama jį beprasmiškai.

- Atsiprašau, Bela. – Jis sušnibždėjo. – Atsiprašau, kad tai padariau.

- Tu nieko nepadarei. Tai mano kaltė. Aš tai padariau. Aš padariau viską blogai. Kada jis... aš neturėjau... Aš... aš... – aš kūkčiojau.

- Bela, Bela.

Jo rankos apsupo mane, mano ašaros riedėjo ant jo marškinių.

- Aš turiu – pasakyti jam – aš - turiu pasakyti. – Ką? Kas galėtų tai ištaisyti. – Jis neturėjo – sužinoti taip.

- Ar nori, kad pažiūrėčiau, ar galiu jį parvesti atgal, kad galėtum pasikalbėti su juo? Yra vis dar šiek tiek laiko, - Edvardas sumurmėjo, nutildydamas agoniją savo balse.

Linktelėjau ant jo krūtinės bijodama pamatyti jo žvilgsnį.

- Lik palapinėje. Greitai grįšiu.

Jo rankos pradingo. Jis dingo taip greitai, kad kai po sekundės pakėliau akis, jo jau nebebuvo. Buvau viena.

Naujas kūkčiojimas prasiveržė iš mano krūtinės. Aš skaudinau visus šiandien. Ar galėjo būti kažkas, ko palietus nesugadinčiau?

Aš nežinojau, kodėl tai smogė man taip sunkiai dabar. Tai nebuvo panašu į tai, kad aš nežinojau, kas įvyks. Bet Džeikobas niekada nereagavo taip smarkiai — prarado savo drąsų pasitikėjimą ir parodė savo skausmą. Jo agonijos garsas, vis dar raižė mane, kažkur giliai krūtinėje. Šalia to buvo kitas skausmas. Skausmas dėl Džeikobo skausmo. Skausmas įskaudinus Edvardą taip pat. Aš buvau egoistiška, aš buvau užgauli. Aš kankinau tuos, kuriuos mylėjau.

Buvau kaip Ketė iš *Vėtrų kalno*, tik kad mano pasirinkimas buvo geresnis nei jos, nė vienas blogis, nė vienas silpnas. Ir štai aš sėdėjau, garsiai verkdamas, nedarydamas nieko, kad tai ištaisyti. Tiesiog kaip Ketė.

Aš negalėjau leisti tam, kas skaudina *mane* daryti įtakos mano sprendimams. Tai buvo per mažai, per daug vėlai, bet aš turėjau tai padaryti kaip tik dabar. Galbūt tai buvo jau padaryta. Galbūt Edvardas nesugebės jo parvesti. Tada aš su tuo sutikčiau, ir tęščiau savo gyvenimą. Edvardas niekada nepamatytų manęs praliejant nė vienos ašaros dėl Džeikobo Bleko. Nebūtų daugiau ašarų. Aš nušluoščiau paskutinę nuo savo skruosto su sušalusiu pirštu.

Bet jei Edvardas tikrai atvestų Džeikobą. Aš turėčiau pasakyti, kad jis nueitų ir niekada negrižtų.

Kodėl tai buvo taip sunku? Taip daug sudėtingiau negu pasakyti sudie kitiems draugams, Andželai, ar Maikui? Kodėl tai tapo taip sunku? Tai nebuvo teisinga. Tai neturi skaudinti manęs. Aš turėjau tai, ko norėjau. Aš negalėjau turėti jų abiejų, todėl, kad Džeikobas negalėjo būti tik mano draugu. Atėjo laikas baigti norėti to. Kaip juokingai godus galėjo būti kažkoks žmogus?

Aš turėjau atsikatyti to neprotingo jasumo, kad Džeikobas priklauso mano gyvenimui. Jis negalėjo derėti su manimi, negalėjo būti mano Džeikobu, kai aš priklausiau dar kam nors.

Aš ėjau lėtai atgal į mažą proskyną, mano kojos vilkosi. Kai aš perėjau į atvirą erdvę, mirksėdama prieš aštrią šviesą, aš mečiau vieną greitą žvilgsnį Seto kryptimi — jis nepajudėjo nuo savo pušies spyglių — ir paskui pažiūrėjau tolyn, vengdama jo akių.

Galėjau jausti, kad mano plaukai netvarkingi, sukasi į gniūžulus kaip medūzinės gyvatės. Perbraukiau pirštasi per juos, ir tada pasidaviau. Kam rūpi kaip aš atrodau vis tiek?

Aš pagriebiau gertuvę, kabančią šalia palapinės, ir supurčiau ją. Tai suteleškavo, taigi, aš atsukau dangtelį ir atsigėriau, kad praskalaučiau burną su lediniu vandeniu. Maistas buvo kažkur netoli, bet nebuvau pakankamai išalkusi, kad jo ieškočiau. Aš pradėjau žingsniuoti per ryškią mažą erdvę, jausdama Seto akis ant manęs visą laiką. Kadangi aš nežiūrėjau į jį, mano galvoje, jis tapo berniuku vėl, o ne gigantišku vilku. Toks panašus į jaunesnį Džeikobą.

Aš norėjau paprašyti, kad Setas sulotų ar duotų kažkokį kitą ženklą, jei Džeikobas grįžta, bet aš sustabdžiau save. Tai neturėjo reikšmės, ar Džeikobas grįžta. Galėtų būti lengviau, jei jis to nepadarytų. Aš norėjau, kad būčiau galėjus paskambinti Edvardui.

Setas suinkštė ir atsistojo ant kojų.

- Kas yra? – Paklausiau kvailai.

Jis ignoravo mane, risnodamas link medžių, ir kreipdamas nosį vakarų kryptimi. Jis pradėjo inkšti.

- Ar tai kiti, Setai? – Pasiteiravau. – Proskynoje?

Jis pažiūrėjo į mane ir amtelėjo švelniai vieną kartą, ir paskui pasuko nosį atgal į vakarus. Jo ausys pasisuko atgal, ir jis suinkštė vėl.

Kodėl aš buvau tokia kvaila? Ką aš galvojau, išsiųsdama Edvardą? Kaip aš galėjau sužinoti, kad tai vyksta. Aš nekalbėjau su vilku.

Šalta baimės srovė pradėjo sklisti žemyn mano stuburu. Kas, jei laikas pasibaigė? Kas, jei Džeikobas ir Edvardas priartėjo per arti? Kas, jei Edvardas nusprendė prisijungti prie kovos?

Ledinė baimė susikaupė mano skrandyje. Kas jei Seto sielvartas neturėjo nieko bendro su proskyna ir jo amtelėjimas buvo paneigimas? Kas, jei Džeikobas ir Edvardas kovojo vienas su kitu, toli kažkur miške? Jie nepadarytų to, ar ne?

Su staigiu, šiurpinančiu tikrumu aš supratau, kad padarytų — jei blogi žodžiai būtų pasakyti. Aš prisiminiau apie įtemptą padėtį be išeities šį rytą palapinėje, ir aš galvojau, kad gal nepakankamai įvertinau kaip arti kovos tai buvo.

Tai būtų mažiau nei užsitarnavau, jei kažkaip prarasčiau juos abu.

Ledas surakino mano širdį.

Anksčiau, negu aš galėjau nualpti dėl baimės, Setas truputį suniurnėjo giliai krūtinėje, ir paskui nusigręžė ir nutipeno atgal jo poilsio vietos kryptimi. Tai nuramino mane, bet ir suezino. Jis negalėjo įbrėžti žinutės purve ar kažkas panašaus?

Žingsniavimas privertė mane suprakaituoti po visais mano sluoksniais. Aš mečiau savo švarką ant palapinės, ir tada grįžau ant tako smulkių medžių centre.

Setas pašoko vėl netikėtai, kaklo gaurai pasišiaušė ant jo sprando. Aš pažiūrėjau aplinkui, bet nemačiau nieko. Jei Setas to nebaigs, aš ketinu mesti kankorėžį į jį.

Jis suniurzgėjo, žemu įspėjimo garsu, sėlindamas atgal vakarų kryptimi, ir aš persvarsčiau savo nekantrumą.

- Tai tik mes, Setai, - Džeikobas pašaukė per atstumą.

Aš pabandžiau paaiškinti sau pačiai, kodėl mano širdis peršoko į ketvirtą pavara, kai išgirdau jį. Tai buvo tik baimė to, ką aš ketinau dabar padaryti, tai ir viskas. Negalėjau leisti sau pačiai jausti palengvėjimą, kad jis grįžo. Tai būtų priešingybė naudingumui.

Edvardas pasirodė vaizde pirmas, jo veidas tuščias ir lygus. Kai jis žengė iš šešėlių, saulė tvikstelėjo ant jo odos kaip tai padarė ant sniego. Setas nuėjo pasveikinti jo, tyrinėdamas įdėmiai jo akis. Edvardas lėtai palinkėjo, ir rūpestis suraukšlėjo jo kaktą.

- Taip, tai yra viskas, ko mums reikia, - jis sumurmėjo sau prieš kreipdamasis į didelį vilką. - Aš manau, kad mes neturime būti nustebinti. Bet laikas labai artėja. Pasakyk Semui, kad paprašytų Alisos tvirtai nustatyti planą.

Setas linktelėjo savo galvą vieną kartą, ir norėjau, kad mokėčiau urgzti. Žinoma, jis galėjo linksėti dabar. Pasukau savo galvą, susierzinusi, ir supratau, kad Džeikobas buvo ten.

Jis buvo atsukęs savo nugarą į mane, veidu pasisukęs į kelią, kuriuo atėjo. Laukiau atsargiai kol jis atsisuks.

- Bela. – Edvardas sumurmėjo, staga atsirasdamas prie manęs. Jis žiūrėjo į mane su nieku, tik susirūpinimu akyse. Nebuvo pabaigos jo kilnumui. Nusipelniau jo mažiau, nei kada prieš tai.

- Yra truputį nesklandumų. – Jis pasakė man, jo balsas buvo atsargiai nesusirūpinęs. – Aš pasiimsiu Setą ir pabandyčiau tuo pasirūpinti. Toli neisiu, bet taip pat ir nesiklausysiu. Žinau, kad tu nenori klausytojų, nesvarbu kuri kelią pasirinksi.

Tik pačioje pabaigoje, skausmas palaužė jo balsą.

Niekada daugiau jo neįskaudinsiu. Tai bus mano misija šiam gyvenime. Niekada nebūsiu priežastis tokio žvilgsnio jo akyse.

Aš buvau per daug nuliūdusi, kad paklausčiau jo apie naujas problemas. Man dabar nieko nereikėjo.

- Paskubėk grįžti. – Sušniždėjau.

Jis švelniai pabučiavo mane į lūpas ir dingo miške su Setu pašonėje.

Džeikobas vis dar buvo medžių šešėlyje; aš negalėjau pamatyti aiškiai jo išraiškos.

- Skubu, Bela. – jis pasakė apatišku balsu. – Kodėl neužbaigi to.

Aš nurijau, mano gerklė staiga buvo tokia drėgna, kad nebuvau tikra, kad pavyks išleisti kokį garsą.

- Tik pasakyk žodžius ir baigiam su tuo.

Giliai įkvėpiau.

- Atsiprašau, kad esu toks niekingas žmogus. – Sušnibždėjau. – Atsiprašau, kad buvau tokia savanaudiška. Norėčiau, kad niekada nebūčiau tavęs sutikusi ir nebūčiau tavęs taip įskaudinusi. Nedarysiu to daugiau, prižaduo. Aš atsitrauksiu nuo tavęs. Išvyksiu iš šalies. Tau nebereikės daugiau į mane žiūrėti.

- Neužtenka atsiprašymo. – Jis karčiai pasakė.

Negalėjau prisiversti kalbėti garsiau nei šnibždėjimas. – Pasakyk, kaip padaryti tai teisingai.

- O kas jei nenoriu, kad pasitrauktum? Kas, jei labiau noriu, kad liktum, savanaudiška ar ne?

- Tai niekam nepadės, Džeikai. Neteisinga likti su tavimi, kai mes norime tokių skirtingų dalykų. Tai nepagerės. Aš tik toliau skaudinsiu tave. Aš nenoriu skaudinti tavęs daugiau. Aš neapkenčiu to. - Mano balsas užlūžo.

Jis atsiduso. – Baik. Tau nereikia daugiau nieko sakyti. Aš suprantu.

Norėjau pasakyti jam, kai pasiilgsiu jo, ber įsikandau į liežuvį. Tai nepadės vis tiek.

Jis stovėjo ramiai minutėlę, spoksodamas į žemę, ir aš kovojau su noru nueiti ir padėti rankas aplink jį. Nuraminti jį.

Ir tada jo galva spragtelėjo.

- Na, tu nesi viena, kuri gali pasiaukoti. – Jis pasakė, jo balsas stipresnis. – Žaidime galima žaisti dviese.

- Ką?

- Aš elgiausi gana baisiai pats. Aš tau tai apsunkinau daugiau, negu man reikėjo. Galėjau pradžioje nerodyti nepasitenkinimo. Bet aš skaudinau tave taip pat.

- Tai mano kaltė.

- Aš neleisiu pasiglemžti tau visos kaltės, Bela. Ar visos garbės taip pat. Aš žinau, kaip tai išpirkti.

- Apie ką tu kalbi? – Pasiteiravau. Staigi, įsiutusi šviesa jo akyse mane įbaugino.

Jis pakėlė akis į saulę, tada nusišypsojo man. – Čia bręsta pakankamai rimta kova. Nemanau, kad bus labai sunku ištraukti save iš vaizdo.

Jo žodžiai skverbėsi į mano smegenis, lėtai, vienas po kito, ir aš negalėjau kvėpuoti. Nepaisant visų mano ketinimų išpjauti Džeikobą iš savo gyvenimo, iki tos sekundės tiksliai nesupratau, kaip giliai peilis turės įpjauti, kad padarytų tai.

- O, ne, Džeikai. Ne ne ne ne. – Aš dusau iš siaubo. – Ne, Džeikai, ne. Prašau, ne. – Mano keliai pradėjo virpėti.

- Koks skirtumas, Bela? Taip tik bus patogiau visiems. Tau net nereikės išvykti.

- Ne! – Mano balsas garsėjo. – Ne, Džeikobai! Aš neleisiu tau.

- Kaip tu mane sustabdysi? – Jis lengvai pasišaipė, nusišypsodamas, kad ištrauktų gėluonį iš savo balso.

- Džeikobai, aš maldauju tavęs. Lik su manimi. – Būčiau puolus ant kelių, jeigu būčiau galėjusi pajudėti.

- Penkiolikai minučių, kai aš praleisiu geras peštynes? Taip, kad galėtum pabėgti nuo manęs greitai, kai tik galvosi, kad aš saugus? Tu turbūt juokauji.

- Aš nepabėgsiu. Persigalvojau. Mes išspėsime tai kažkaip. Visada yra kompromisas. Neik!

- Meluoji.

- Nemeluoj. Žinai, kokia siaubinga melagė esu. Pažiūrėk man į akis. Liksiu su tavimi, jei tu tai padarysi.

Jo veidas sukietėjo. – Ir galiu būti tavo vyriausiu pabroliu tavo vestuvėse?

Prireikė akimirkos, kad galėčiau kalbėti ir viskas, ką galėjau pasakyti buvo. - Prašau.

- Tai yra tai, ką aš galvoju, - pasakė jis, jo veidas vėl ramus, bet akys šviečiančios audringai.

- Aš myliu tave, Bela. – Jis sumurmėjo.

- Aš myliu tave, Džeikobai. – Sušnibždėjau trukčiojančiai.

Jis nusišypsojo. - Žinojau tai geriau nei tu.

Jis pasisuko nueiti.

- Bet ką. – Pašaukiau dusliu balsu. – Bet ką, ko nori, Džeikobai. Nedaryk to!

Jis sustojo, lėtai sukdamasis.

- Tikrai nemanau, kad tai turi galvoje.

- Pasilik. – Maldavau.

Jis papurtė galvą. – Ne, aš vykstu. – Jis stabtelėjo, lyg būtų kažką nusprendęs. – Bet galiu palikti tai likimui.

- Ką turi galvoje? – Vos ištariau.

- Aš neturiu daryti kažko tyčinio — aš galiu padaryti geriausią, ką galiu dėl gaujos ir leisti vykti tam, kas turi įvykti. Jei tu galėtum įtikinti mane, kad iš tikrųjų nori, kad grįžčiau — daugiau, negu nori padaryti pasiaukojantį dalyką.

- Kaip? – Paklausiau.

- Gali paprašyti manęs. – Jis pasiūlė.

- Grįžk. – Sušnibždėjau. Kaip jis galėjo nekreipti dėmesio į tai, ką turiu galvoje.

Jis papurtė savo galvą vėl nusišypsodamas. – Tai ne tai, apie ką kalbu.

Man prireikė sekundės, kad suprasčiau tai, ką jis sakė, ir visą laiką jis žiūrėjo į mane su ta pranašesne išraiška — tiek tikras dėl mano reakcijos. Kai tik įsisąmoninimas trenkė, leptelėjau žodžius nepaskaičiuodama kainos.

- Ar pabučiuosi mane, Džeikobai?

Jo akys iš nuostabos praplatėjo, tada įtariai susiaurėjo. – Blefuoji.

- Pabučiuok mane, Džeikobai. Pabučiuok ir tada grįžk.

Jis dvejojo šešėlyje, konfliktuodamas su savimi. Jis pusiau pasisuko į vakarus, jo liemuo buvo nusuktas nuo manęs, jo kojos pasiliko įtaisytos, kur buvo. Vis dar žiūrėdamas į toli, jis žengė vieną abejojančią žingsnį mano kryptimi, ir paskui kitą. Jis pasuko savo veidą taip, kad pažiūrėtų į mane, jo akys abejojančios.

Žiūrėjau atgal. Neįsivaizdavau kokia išraiška buvo mano veide.

Džeikobas suposi ant savo kulnų, ir paskui pasviro pirmyn, sutrumpindamas atstumą tarp mūsų per tris žingsnius.

Žinojau, kad jis pasinaudos palankia situacijos aplinkybe. Tikėjausi to. Laikiausi labai ramiai, mano akys užmerktos, delnai suspausti į kumščius prie šonų, kai jo rankos sugavo mano veidą, ir jo lūpos surado manąsias su troškimu, kuris buvo netoli nuo smurto.

Aš galėjau jausti jo pyktį, kai jo burna atrado mano pasyvų pasipriešinimą. Viena ranka, judėjo mano kaklu susigniaučdama į kumštį palei mano plaukų šaknis. Kita ranka buvo sugriebusi mano petį, sukrėsdamas mane, paskui pritraukdamas prie savęs. Jo ranka slydo žemyn mano ranką, rasdama mano riešą ir patraukdama mano ranką viršun jo kaklo. Aš palikau ją ten, mano ranka vis dar standžiai susukta į kumštį, abejojanti, kaip toli aš galėjau nueit dėl savo nevilties, kad išlaikyčiau jį. Visą laiką jo lūpos, trikdančiai minkštos ir šiltos, bandė sukelti mano atsaką.

Kai tik jis buvo įsitikinęs, kad aš nenumesių savo rankos, jis išlaisvino mano riešą, jo ranka nuslydo žemyn ant mano liemens. Deganti jo ranka rado lopinėlių mano odos nugaroje ir jis truktelėjo mane į priekį, palenkdamas mano kūną prie jo.

Jo lūpos akimirksniai atsitraukė, bet žinojau, kad jis nebuvo niekur arti pabaigos. Jo burna judėjo mano žandikaulio linija ir tada perbraukė per kaklo ilgį. Jis išlaisvino mano plaukus, pasiekdamas mano kitą ranką, kad kaip ir pirmą galėtų pakelti už jo kaklą.

Abi jo rankos susiveržė apie mano liemenį, ir jo lūpos rado mano ausį.

- Gali geriau nei tai, Bela. – Jis dusliai sušnibždėjo. – Tu nuvertini tai.

Sudrebėjau, kai pajaučiau jo dantis liečiant mano ausies spenelį.

- Teisingai. – Jis sumurmėjo. – Bent kartą leisk sau jausti tai, ką jauti.

Aš papurčiau mechaniškai savo galvą, iki tol, kol viena iš jo rankų susisuko mano plaukuose ir sutabdė mane.

Jo balsas tapo rūstus. – Ar esi įsitikinęs, kad nori, jog grįžčiau? O gal iš tikrųjų nori, kad mirčiau?

Pyktis sudrebėjo pro mane, kaip botago kirtis po stipraus smūgio. To jau buvo per daug – jis kovėsi nesąžiningai.

Mano rankos jau buvo aplink jo kaklą, taigi, aš sugriebiau dvi saujas jo plaukų – nekreipiau dėmesio į aštrų skausmą dešiniojoje rankoje – ir priešinausi, kovodama atitraukti mano veidą nuo jo.

Ir Džeikobas suprato tai neteisingai.

Jis buvo per stiprus, kad suprastų, jog mano rankos bando išrauti jo plaukus, kad sukelti jam skausmą. Vietoj pykčio, jis įsivaizdavo aistrą. Jis manė, kad aš pagaliau atsakiau.

Su laukiniu aiktelėjimu, jis pritraukė savo lūpas prie manųjų, jo pirštai pašėlusiai suspaudė mano liemens odą.

Pykčio sukrėtimas sutrikdė mano nežymią savikontrolę; jo netikėtas, ekstaziškas atsakas sunaikino ją visiškai. Jei tai būtų buvęs tik džiūgavimas, aš galbūt būčiau galėjusi priešintis. Bet jo staigus džiaugsmo išlieta gynyba suplėšė mano ryžtą, suluošino jį. Mano smegenys atsijungė nuo mano kūno, ir aš bučiavau jį atgal. Prieš visas priežastis, mano lūpos judėjo su jo keistu, trikdančiu keliu, kaip niekada prieš tai nejudėjo – nes neturėjau būti atsargi su Džeikobu, ir jis aiškiai neturėjo būti atsargus su manimi.

Mano pirštai įsitempė jo plaukuose, bet dabar aš prisitraukiau prie jo arčiau.

Jis buvo visur. Persmelkianti saulės šviesa pasisuko į mano raudonus akies vokus, ir tinkama spalva, atitiko karštį. Karštis buvo visur. Aš negalėjau pamatyti, ar išgirsti, ar jausti nieko, kas nebuvo Džeikobas.

Mažytė mano smegenų dalis, kuri saugojo protą rėkė man klausimus.

Kodėl aš nesustabdžiau to? Dar blogiau, kodėl aš neradau savyje nė kiek troškimo sustabdyti tai? Ką reiškė tai, kad aš nenorėjau, kad jis sustotų? Kad mano rankos laikėsi įsitvėrusios jo pečių, lyg jos būtų laukinės ir stiprios? Kad jo rankos laikė mane prisitraukusios prie jo kūno ir, vis dar, man tai nebuvo pakankamai tvirta?

Klausimai buvo kvaili, nes aš žinojau atsakymą: aš melavau sau.

Džeikobas buvo teisus. Jis buvo teisus visados. Jis buvo daugiau nei tik draugas. Štai, kodėl taip neįmanoma jam pasakyti sudie – nes aš buvau jį įsimylėjusi. Aš mylėjau jį labiau nei turėjau ir, vis dar, nepakankamai. Aš buvau įsimylėjusi jį, bet nepakankamai, kad ką pakeisti; buvo pakankama tik įskaudinti mus abu. Įskaudinti jį dar blogiau, nei kada.

Aš nesirūpinau daugiau nei tuo – nei jo skausmu. Aš daugiau nei nusipelniau bet kokio skausmo. Tikėjau, kad tai iš tikrųjų buvo blogai, kad aš iš tikrųjų kentėsiu.

Šią akimirką aš jaučiausi, lyg mes būtume tas pats asmuo. Jo skausmas visada buvo ir bus mano skausmas – dabar jo džiaugsmas buvo mano džiaugsmas, ir vis dar, jo laimė kažkaip buvo skausmas. Beveik apčiuopamas – tai degino mano odą kaip rūgštis, lėtai kankindama.

Trumpą, niekada nesibaigiančią sekundę, visiškai skirtingas kelias išsiplėtė prieš mano nuo ašarų sudrėkintus akių vokus. Lyg žiūrėčiau per koštuvą į Džeikobo mintis. Galėjau tiksliai matyti, ko ketinau atsisakyti, tiksliai, kad šis naujas savęs pažinimas neapsaugos manęs nuo netekčių. Galėjau matyti Čarlį ir Renę keistame mišinyje su Biliu ir Semu, ir La Pušu. Galėjau matyti einančius metus, ir kažko prasnę, kai jie praeis, pakeisdami mane. Galėjau matyti milžinišką rusvai rudą vilką, kurį mylėjau, visada stovintį kaip gynėją, jei man jo reiktų. Mažiausią sekundės fragmento dalį aš pamačiau dviejų mažų, juodaplaukių vaikų linktelėjimą, bėgančių nuo manęs į pažįstamą sodą. Kai jie pradingo, jie pasiimė ir likusias vizijas.

Ir tada, ganėtinai aiškiai, pajutau skylimą palei įtrūkimo liniją mano širdyje, kai mažesnė dalis atitrūko.

Džeikobos lūpos vis dar buvo ant mano. Aš atsimerkiau ir jis įdėmiai žiūrėjo į mane su nustebimu ir pakilia nuotaika.

- Man reikia keliauti. – Jis sušnibždėjo.

- Ne.

Jis nusišypsojo nuo mano atsakymo. – Neužtruksiu. – Jis pažadėjo. – Bet vienas dalykas prieš tai... -

Jis palinko vėl pabučiuoti mane, ir nebuvo jokios priežasties priešintis. Koks būtų tikslas?

Šis kartas buvo kitoks. Jo rankos buvo švelnios ant mano veido, ir jo šiltos lūpos buvo lengvos, nelauktai dvejojančios. Tai buvo trumpa ir labai, labai saldu.

Jo rankos susisuko apie mane ir apkabino mane saugiau, kol šnibždėjo man į ausį.

- *Tai* turėtų būti mūsų pirmasis bučiny. Geriau vėliau nei niekada.

Prieš jo krūtinę, kur jis negalėjo matyti, ištryško ir pasipylė ašaros.

24. SKUBOTAS SPRENDIMAS

AŠ GULĖJAU VEIDU Į MIEGMAIŠĮ LAUKDAMA, kol teisingumas suras mane. Gal mane čia palaidos lavina. Norėčiau, kad taip būtų. Niekada daugiau nenorėjau pamatyti savo atvaizdo veidrodyje.

Nebuvo jokio garso, kuris mane išpėtų. Lyg iš niekur, Edvardo šalta ranka perbraukė mano suraizgytus plaukus.

- Ar tau viskas gerai? – Jis sumurmėjo, jo balsas sunerimęs.

- Ne. Noriu mirti.

- Taip niekada neatsitiks. Neleisiu to.

Sudejavau ir tada sušnibždėjau. – Galėtum persigalvoti dėl to.

- Kur Džeikobas?

- Nuvyko kautis. – suvapenau į grindis.

Džeikobas paliko mažą stovyklą džiaugsmingai – su linksmu, "Neužtruksiu" – bėgdamas aukštai iškelta galva link proskynos, suvirpėdamas, kai pasikeistė į jo kitą būseną. Nuo dabar visa gauja žinojo viską. Setas Klirvoteris, žingsniuodamas lauke palapinės, buvo artimas mano gėdos liudininkas.

Edvardas buvo tylus ilgą laiką. – O. – Jis galiausiai pasakė.

Jo balso tonas išpėjo mane, kad lavina taip greitai neužgrius. Aš pažvelgiau į jį, pakankamai įsitikinęs, jo akys buvo nukreiptos į nieką, kai jis klausėsi kažko, dėl ko verčiau būčiau mirus, negu jis būtų tai išgirdęs. Numečiau savo veidą atgal ant grindų.

Mane pribloškė, kai išgirdau Edvardą nenoriai sukikenant.

- Ir dar maniau, kad aš kaunuosi nešvariai. – jis pasakė su nenoriu susižavėjimu. - Jis verčia mane atrodyti kaip šventąjį moralės globėją. – Jis perbraukė per neapsaugotą mano skruosto dalį. – Aš nepykstu ant tavęs, meile. Džeikobas gudresnis nei aš tikėjausi. Vis dėlto norėčiau, kad nebūtum jo prašius.

- Edvardai. – Sušnibždėjau į šiurkštų nailoną. – Aš... aš... aš... -

- Šššš. – Jis pritildė mane, pirštais ramindamas mano skruostą. – Tai ne tai, ką turėjau galvoje. Tik tai, kad jis tave būtų pabučiavęs bet kokių atveju – net jei tu nebūtum nupuolus – ir aš dabar neturiu pasiteisinimo sulaužyti jo veido. Ir aš tuo taip pat būčiau pasimėgavęs.

- Nupuolus? – Suvapėjau beveik nesuprantamai.

- Bela, ar tu tikrai tiki, kad jis buvo toks kilniaširdis? Kad jis pasitrauktų į šlovės liepsną taip atlaisvindamas kelią man?

Aš lėtai pakėliau savo galvą, kad sutikčiau jo kantrų, įdėmų žvilgsnį. Jo išraiška buvo švelni; jo akys buvo pilnos supratimo, o ne pasibjaurėjimo, kurį aš nusipelniau pamatyti.

- Taip, aš patikėjau tu. – Suvapenau ir tada nususukau. Bet nejaučiau Džeikobui jokio pykčio už tai, kad apgavo mane. Mano kūne nebuvo pakankamai vietos, kad sutalpinčiau neapykantą, kurią jaučiau sau.

Edvardas vėl švelniai nusijuokė. – Tu tokia bloga melagė, kad patiki bet kuo, kas turi bent kiek geresnius įgūdžius.

- Kodėl tu nepyksti ant manęs? – Sušnibždėjau. – Kodėl ne nekenti manęs? Ar tu dar negirdėjai visos istorijos?

- Manau, kad pamačiau pakankamai išsamų vaizdą. – Jis pasakė šviesiu, lengvu balsu. – Džeikobas kuria labai ryškius protinius paveikslus. Jaučiuosi beveik taip pat blogai, kaip jo gauja. Vargšą Setą supykino. Bet dabar Semas liepė Džeikobui susikaupti.

Užmerkiau akis ir papurčiau savo galvą agonijoje. Šiurkštus, nailoninės palapinės pluoštas drėskė mano odą.

- Tu tik žmogus. – Jis sušnibždėjo vėl braukdamas per mano plaukus.

- Tai pati apgailėtinausia gynyba, kurią esu girdėjęs.

- Bet tu esi žmogus, Bela. Ir tiek daug, kiek aš galėčiau norėti kitaip, jis - taip pat.... Yra kiaurymių tavo gyvenime, kurių aš negaliu užpildyti. Aš suprantu tai.

- Bet tai netiesa. Tai yra tai, kas daro mane tokia siaubinga. Nėra jokių kiaurymių.

- Tu jį myli. – Jis sumurmėjo švelniai.

Kiekviena ląstelė mano kūne troško tai paneigti.

- Myliu tave labiau. – pasakiau. Tai buvo geriausia, ką galėjau pasakyti.

- Taip, žinau tai taip pat. Bet... kai aš tave palikau, Bela, palikau tave kraujuojančią. Džeikobas buvo vienintelis, kuris tave vėl susiuvo. Tai turėjo palikti žymę – jums abiems. Aš nesu įsitikinęs, kad tie dygsniai ištirps savaime. Aš negaliu kaltinti nė vieno iš jūsų dėl kažko, ką aš padariau. Aš galiu gauti atleidimą, bet tai neleidžia man pabėgti nuo pasekmių.

- Turėjau žinoti, kad rasi būdų apkaltinti save. Baik tai. Negaliu atlaikyti to.

- Ką nori, kad pasakyčiau?

- Noriu, kad išvadintum mane pačiais blogiausiais vardais, kuriuos žinai, visomis kalbomis, kurias moki. Noriu, kad pasakytum, kad esu tau atgrasi, ir, kad ruošiesi mane palikti, kad aš maldaučiau ir klūpočiau ant kelių prašydama, kad pasiliktum.

- Atsiprašau. – Jis atsiduso. – Negaliu to padaryti.

- Bent jau liaukis elgtis taip, kad pasijusčiau geriau. Leisk man kentėti. Nusipelniau to.

- Ne. – Jis sumurmėjo.

Lėtai linktelėjau. – Tu teisus. Ir toliau būk supratingas. Taip tik dar blogiau.

Jis akimirka buvo tylus ir aš pajutau pasikeitimą aplinkoje, naujas skubumas.

- Tai artėja. – Pareiškiau.

- Taip, kelios minutės nuo dabar. Pakankamai laiko pasakyti vieną dalyką...

Laukiau, kol jis galiausiai pradėjo kalbėti, tai buvo šnabždėjimas. – Aš galiu būti kilnus, Bela. Neketinu versti tavęs rinktis tarp mūsų dviejų. Tik būk laiminga, ir galėsi turėti bet kurią, kurią nori mano dalį, arba jokios visiškai, jei tai bus geriau. Neleisk jokiai skolai, kurią jauti man, paveikti tavo sprendimo.

Aš atsitraukiau nuo grindų, atsiklaupdama ant kelių.

- Velnias, baik tai! – Aš sušukau ant jo.

Jo akys praplatėjo iš nuostabos. – Ne – tu nesupranti. Nesistengiu, kad pasijaustum geriau, iš tikrųjų taip galvoju.

- Žinau. – Sudejavau. – Kas atsitiko priešiniuisi? Nepradėk dabar elgtis kaip pasiaukojantis kilniaširdis! Kaukis!

- Kaip? – jis paklausė, ir jo akys tapo antikinės su jų liūdnumu.

Aš užsirobščiau ant jo kelių ir apsivijau rankomis apie jį.

- Man nerūpi, kad yra šalta. Man nerūpi, kad dvokiu kaip šuo. Priversk mane užmiršti, kokia šlykšti esu. Priversk mane užmiršti jį. Priversk mane užmiršti mano pačios vardą. Pasistenk!

Nelaukiau, kol jis ką nuspręs - ar turės galimybę pasakyti, kad jis nesidomi žiauria, nedora pabaisa kaip aš. Aš prisitraukiau save prie jo ir prispaudžiau savo burną prie jo ledo šaltumo lūpų.

- Atsargiai, meile. – Jis sumurmėjo po mano atkaklaus bučinio.

- Ne. – Aš suniurnėjau.

Jis švelniai atitraukė mano veidą per kelis centimetrus nuo jo. – Neturi man nieko įrodinėti.

- Nesistengiu nieko įrodyti. Sakei, kad galiu turėti bet kurią tavo dalį, kurios noriu. Noriu šitos dalies. Noriu *kiekvienos* dalies. – Apsivijau rankomis apie jo kaklą ir įsitempiau pasiekti jo lūpas. Jis palenkė savo lūpas pabučiuoti mane atgal, bet jo lūpos buvo dvejojančios, kai mano nekantrumas vis labiau augo. Mano kūnas aiškiai rodė mano ketinimus, jis išdavė mane. Kaip ir reikėjo tikėtis, jo rankos sustabdė mane.

- Tikriausiai tai ne geriausia akimirka tam. – Jis pasiūlė, per ramiai, kad man patiktų.

- Kodėl ne? – Subambėjau. Nebuvo tikslo kautis, jei jis nusprendė būti racionalus. Numečiau savo rankas.

- Pirmiausia, nes šalta. – Jis pakėlė miegmaišį nuo žemės ir apsupo apie mane lyg anklodę.

- Neteisingai. – Pasakiau. – Pirmiausia, nes tu esi keistai morališkas vampyras.

Jis sukikeno. – Gerai, pasiduodu. Šaltis yra antra. Ir trečia... na, tu iš tikrųjų dvoki, meile.

Jis suraukė savo nosį.

Atsidusau.

- Ketvirta, - jis sumurmėjo nuleisdamas savo veidą taip, kad galėtų sužnibždėti man į ausį. – Mes *pabandytime*, Bela. Aš įvyksysiu savo pažadą. Bet būsiu daug laimingesnis, jei tai nebus reakcija į Džeikobą Bleką.

Susigūžiau ir paslėpiau veidą ant jo peties.

- Ir penkta...

- Labai ilgas sąrašas. – Sumurmėjau.

Jis nusijuokė. – Taip, bet ar tu nori klausytis kovos, ar ne?

Kai jis kalbėjo, Setas šaižiai sustaugė iš už palapinės.

Mano kūnas nuo garso įsitempė. Nesupratau, kad mano kairė ranka buvo suspausta į kumštį, nagai smigo į aprištą delną, kol Edvardas paėmė jį ir švelniai ištiesino mano pirštus.

- Viskas bus gerai, Bela. – Jis prižadėjo. – Mes turime įgūdžių, praktikos, ir siurprizą iš tavo pusės. Visa tai greitai baigsis. Jei pats tuo netikėčiau, būčiau ten – ir tu būtum prirakinta prie medžio ar kažkas panašaus.

- Alisa tokia smulkutė. – Suaimanavau.

Jis sukikeno. – Tai gali būti problema... jei kažkas bandys sugauti ją.

Setas pradėjo inkšti.

- Kas blogai? – Pasiteiravau.

- Jis tik pyksta, kad yra įkalintas čia su mumis. Jis žino, kad gauja jį laiko nuošalyje, kad apsaugotų. Jam bėga seilės, kaip jis nori prie jų prisijungti.

Aš piktai pažvelgiau dėl Seto pagrindinio aspekto.

- Naujagimiai pasiekė tako galą – tai suveikė kaip kerai, Džasperas genijus – ir jie sugavo aromata pievelėje, taigi, dabar jie skyla į dvi grupes, kaip Alisa ir sakė, - Edvardas sumurmėjo, jo akys susitelkė ties kažkuo toli. - Semas apsups juos, kad sutrukdytų pasalai. - Jis buvo taip įnikęs į tai, ką girdėjo, kad jis naudojo daugiskaitą.

Staiga jis nuleido akis į mane. – Kvėpuok, Bela.

Aš kovojau padaryti tai, ko jis prašė. Galėjau girdėti Seto sunkų kvėpavimą už palapinės sienos, aš pabandžiau išlaikyti savo plaučius vienodame tempe, taip, kad giliai nekvėpuočiau.

- Pirma grupė pasiekė proskyną. Galime girdėti kovą.

Mano dantys susirakino.

Jis kartą nusijuokė. – Galim girdėti Emetą – jis mėgaujasi.

Prisiverčiau įkvėpti kartu su Setu.

- Antra grupė ruošiasi — jie neatkreipia dėmesio, jie neišgirdo mūsų dar.

Edvardas suurzgė.

- Kas? – Aiktelėjau.

- Jie kalba apie tave. - Jo dantys susispaudė. – Jie nori įsitikinti, kad tu nepabėgsi. Gražus ėjimas, Lėja! Mmm, ji ganėtinai greitai, - jis sumurmėjo pritardamas. - Vienas iš naujagimių sugavo mūsų aromata, ir Lėja nuvertė jį anksčiau, negu jis galėjo pasisukti. Semas padėjo jai pribaugti jį. Polas ir Džeikobas gavo kitą, bet kiti dabar ginasi. Jie neturi jokios minties kaip kovoti prieš mus. Abi pusės daro klaidinančius judesius.... Ne, leiskite Semui vadovauti. Pasitraukit iš kelio, - jis sumurmėjo. - Atskirkite juos — neleiskite jiems saugoti vienas kito užnugario.

Setas inkštelėjo.

- Taip geriau, juos nukreipti proskynos kryptimi. – Edvardas pritarė. Jo kūnas nesamoningai judėjo, kai jis stebėjo, įsitempdamas judesiui, kurį jis padarytų. Jo rankos vis dar laikė manąsias; aš sunėriau savo pirštus su jo. Bent jau jis nebuvo ten.

Staugus garsų nebuvimas įspėjo mane.

Smarkus Seto kvėpavimas staga sustojo – ir kadangi kvėpavau su juo – tai pastebėjau.

Sustojau kvėpuoti taip pat – per daug įbauginta, kad priversčiau savo plaučius dirbti, kai supratau, kad Edvardas sustingo į ledo luitą.

O, ne. Ne, ne.

Kas buvo prarastas? Iš jų ar iš mūsų? Dėl manęs, viskas dėl manęs. Koks buvo mano praradimas? Taip greitai, kad aš nesupratau kaip tai tiksliai įvyko, aš buvau ant kojų, ir palapinė sudrisko į skutelius apie mane. Ar Edvardas suardė mūsų kelią? Kodėl?

Aš sumirksėjau, sukrėsta, į ryškią šviesą. Setas buvo viskas, ką galėjau matyti, tiesiai už mūsų, jo veidas buvo tik penkiolika centimetrų nuo Edvardo. Jie įdėmiai žiūrėjo vienas į kitą su visišku susikaupimu vieną sekundę. Saulė lūžo nuo Edvardo odos, permesdama žaižaravimą ant Seto kailio.

Ir tada Edvardas staigiai sušnibždėjo. – Bėk, Setai!

Milžiniškas vilkas apsisuko ir dingo miško šešėliuose.

Ar praėjo dvi sekundės? Tai atrodė kaip valandos. Man kėlė siaubą žinia, kad kažkas siaubingai pablogėjo proskynoje. Aš pravėriau burną, kad pareikalaučiau Edvardo tuoj pat mane ten nugabenti. Jiems reikėjo jo, ir jiems reikėjo *manęs*. Jeigu aš turėčiau kraujuoti, kad juos išgelbėčiau, aš padaryčiau tai. Aš mirčiau, kad tai padaryčiau, kaip trečioji žmona. Neturėčiau sidabrinio durklo savo rankoje, bet raščiau būdą... -

Anksčiau, negu galėjau pasakyti pirmą skiemenį, pajaučiau, tarytum būčiau metama per orą. Bet Edvardo rankos niekada nepaleido manęs — aš buvau tiktai perkeliama, taip skubiai, kad jausmas buvo panašus kaip krentant į šoną.

Aš buvau prispausta prie uolos. Edvardas stovėjo prieš mane, laikydamas kūno padėtį, kurią atpažinau iš karto.

Palengvėjimas perėjo per mano mintis tuo pačiu metu, kai mano skrandis nusirito į mano padus.

Aš blogai supratau.

Palengvėjimas – neįvyko nieko blogo proskynoje.

Siaubas – persilaužymas vyko čia.

Edvardas laikė ginamąją poziciją – pusiau pritūpęs, jo rankos šiek tiek ištiestos – kurią prisiminiau su neabejotinu pasibjaurėjimu. Uola už mano nugaros galėjo būti senovinės italų siauros gatvelės plytų sienos, kur jis stovėjo tarp manęs ir Volturių karių juodomis mantijomis.

Kažkas artinosi prie mūsų.

- Kas? – Sušnibždėjau.

Žodžiai prasiskverbė pro jo dantis kaip urzgimas, kuris buvo garsesnis, negu aš laukiau. Per garsus. Tai reiškė, kad jau per vėlu pasislėpti. Mes buvome įvilioti į spąstus, ir neturėjo reikšmės, kas išgirdo jo atsakymą.

- Viktorija. – jis pasakė, išspjaudamas žodį, kaip prakeiksmą. – Ji ne viena. Ji kirto mano kvapą, stebėdama naujagimius – ji niekada negalvojo kautis su jais. Ji eksprontu priėmė sprendimą, spėdama, kad tu būsi ten, kur būsiu aš. Ji buvo teisi. Tu buvai teisi. Tai visada buvo Viktorija.

Ji buvo pakankamai arti, kad jis išgirstų jos mintis.

Vėl palengvėjimas. Jei tai būtų buvę Volturiai, mes būtume žuvę drauge. Bet su Viktorija, neturėtume būti abu. Edvardas tai išgyvens. Jis buvo geras kovotojas kaip Džasperas. Jei ji neatsigabens daug kitų, jis gali laimėti, grįžti pas savo šeimą. Edvardas buvo greitesnis nei kas kitas. Jis galėjo tai padaryti.

Aš buvau tokia laiminga, kad jis išsiuntė Setą, žinoma, nebuvo nė vieno, ko Setas galėtų nubėgti paprašyti pagalbos. Viktorija apskaičiavo sprendimo laiką idealiai. Bet, bent jau, Setas buvo saugus; negalėjau matyti milžiniško, smėlinio vilko savo galvoje, kada galvojau apie jo vardą – tik ištysęs penkiolikos metų berniukas.

Edvardo kūnas pasikėlė – be galo mažai, bet tai pasakė, kur man žiūrėti. Įdėmiai žiūrėjau į juodus miško šešėlius.

Tai buvo lyg mano košmaras ateitų manęs pasveikinti.

Du vampyrai lėtai slinko į mažą mūsų stovyklos kiaurymę, akys susikaupusios, nieko nepasigendančios. Jie blizgėjo kaip deimantai saulėje.

Vos galėjau papatyti šviesiaplaukį berniuką – taip, jis buvo tik berniukas, nors jis buvo raumeningas ir aukštas, gal mano amžiaus, kada buvo pakeistas. Jo akys – labiau gyvos, nei kada esu mačius prieš tai – negalėjo išsilaikyti ant manų. Nors jis buvo arčiau Edvardo, artimesnis pavojus, negalėjau žiūrėti į jį.

Nes, keliais žingsniais prie šono, ir keliais žingsniais atgal, Viktorija įdėmiai žiūrėjo į mane.

Jos oranžiniai plaukai buvo ryškesni, nei aš atsiminiau, labiau kaip liepsna. Nebuvo vėjo, bet ugnis aplink jos veidą truputį tviskėjo, taip lyg būtų gyva.

Jos akys buvo juodos su troškuliu. Ji nesišypsojo, kaip ir visada mano košmaruose – jos lūpos buvo suspaustos į tiesią liniją. Savo kūną ji laikė susukusi kaip katė, liūtė laukianti, kada šoks. Jos neramus, laukinis žvilgsnis blikčiojo tarp Edvardo ir manęs, bet niekada neužsilikdavo ant jo ilgiau nei pusei sekundės. Ji negalėjo sulaikyti savo akių ant mano veido daugiau, negu aš galėjau sulaikyti savo ant jos.

Įtampa nusirito nuo jos, beveik matomai ore. Galėjau jausti troškimą, nepasotinamą aistrą, kurie sulaikė ją. Lyg galėčiau taip pat girdėti jos mintis, žinojau apie ką ji mąsto.

Ji buvo taip arti to, ko norėjo - dėmesio centras jos daugiau kaip metus egzistavimo dabar buvo taip *arti*.

Mano mirtis.

Jos planas akivaizdžiai buvo tinkamas. Didysis šviesiaplaukis berniukas puls Edvardą. Taip greitai, kaip tik Edvardas bus pakankamai suglumintas, Viktorija pribais mane.

Tai bus greita – ji neturėjo laiko žaidimams – bet tai bus kruopštu. Kžakas, ko nebus įmanoma atitaisyti. Kažkas, ko net vampyro nuodai negalėtų pataisyti.

Ji turėtų sustabdyti mano širdį. Tikriausiai ji sugrūs savo ranką man į krūtinę, sutraiškys ją. Kažką panašaus.

Mano širdis daužėsi pašėlusiai, garsiai, taip lyg padarydama jos taikinį dar akivaizdesnį.

Didžiuliu atstumu nuošaly, iš juodo miško, vilko kaukimas ataidėjo tyliame ore. Su Seto išvykimu, nereikėjo versti garso.

Šviesiaplaukis vaikinai stebėjo Viktoriją akies krašteliu laukdamas jos įsakymo.

Jis daugiau nei vienu aspektu buvo jaunas. Spėjau iš jo nuostabių tamsiai raudonų rainelių, kad jis negalėjo būti vampyru labai seniai. Jis bus stiprus, bet neišmanantis. Edvardas žinos kaip su juo kovoti. Edvardas išgyvens.

Viktorija truktelėjo savo smakrą link Edvardo, be žodžių įsakydama berniukui.

- Raili. – Edvardas pasakė švelniu, maldaujančiu balsu.

Šviesiaplaukis vaikinai sustingo, jo raudonos akys praplatėjo.

- Ji meluoja tau, Raili. – Edvardas jam pasakė. – Paklausk manęs. Ji meluoja tau, kaip ir kitiems, kurie dabar miršta proskynoje. Tu žinai, kad ji jiems melavo, kad jūs niekada negrįšite jiems padėti. Ar taip sunku patikėti, kad ji melavo tau taip pat?

Sutrikimas perskrodė Railio veidą.

Edvardas perėjo kelis centimetrus į šoną, ir Railis automatiškai prisiderino taip pat.

- Ji nemyli tavęs, Raili. – Edvardi švelnus balsas buvo įtikinantis, beveik hipnotizuojantis. – Ji niekada nemylėjo. Ji mylėjo kažką vardu Džeimsas, ir tu jai ne daugiau nei įrankis.

Kai jis paminėjo Džeimso vardą, Viktorijos lūpos atsitraukė, atidengdamos jos dantis. Jos akys liko prirakintos prie mano.

Railis metė paklaikusį žvilgsnį į jos pusę.

- Raili? – Edvardas pasakė.

Railis automatiškai susitelkė ant Edvardo.

- Ji žino, kad aš tave nužudysiu, Raili. Ji nori, kad tu mirtum, jog daugiau nereiktų apsimetinėti. Taip – tu matei tai, ar ne? Tu perskaitei nenorą jos akyse, įtariai klaidingus ženklus jos pažaduose. Tu buvai teisus. Ji niekada tavęs nenorėjo. Kiekvienas bučiny, kiekvienas prisilietimas buvo melas.

Edvardas pajudėjo vėl, pajudėdamas kelis centimetrus link vaikino, kelis centimetrus nuo manęs.

Viktorijos žvilgnis nusitaikė į tarpą tarp mūsų. Jai prireiktų mažiau sekundės, kad nužudytų mane – jei tereikėjo mažiausios galimybės ribos.

Lėčiau šį kartą, Railis pakeitė padėtį.

- Tau nereikia mirti. – Edvardas prižadėjo, jo akys buvo ant vaikino. Yra kiti būdai gyventi, negu ji tau parodė. Tai ne tik melas ir kraujas, Raili. Tu gali nueiti kaip tik dabar. Neturi mirti dėl jos melo.

Edvardas perkėlė savo koją į šoną. Dabar tarp mūsų buvo erdvė per žingsnį. Railis pasisuko taip pat, atsilygindamas šį kartą. Viktorija palinko į priekį ant pirštų galų.

- Paskutinė proga, Raili. – Edvardas sušnibždėjo.

Railio veidas buvo beviltiškas, kai jis žiūrėjo į Viktoriją laukdamas atsakymo

- Jis melagis, Raili. – Viktorija pasakė, aš išsižiojau iš šoko dėl jos balso. – Pasakojau tau apie jo minčių gudrbes. Žinai, kad myliu tik tave.

Jos balsas nebuvo stiprus, laukinis, kaip katės šnypštimas, kaip aš maniau apie jos veidą ir stovėseną. Jis buvo švelnus, jis buvo aukštas – vaikiškas, soprano skambėjimas. Balsas, kuris tikėtų su blondiniškom garbanom ir rožine kramtomąja guma. Nebuvo jokios prasmės, kai jis sklido pro atidengtus, švytinčius jos dantis.

Railio žandikaulis įsitempė, ir jis ištiesino savo pečius. Jo akys buvo tuščios – jose nebebuvo sumišimo, nebebuvo įtarimo. Nebuvo jokių minčių. Jis įtempė savo kūną puolimui.

Viktorijos kūnas atrodė drebėjo, ji buvo taip tvirtai įsitempus. Jos pirštai buvo pasiruošę įsikibti, laukiantys, kai tik Edvardas pasitrauks nuo manęs bent centimetrą. Urzgimas atėjo iš niekur.

Milžiniška tamsi forma kiaurai perėjo kiaurymės centrą, nusviesdama Railį ant žemės.

- Ne! – Viktorija suriko, jos vaikiškas balsas suspriegė su neviltimi.

Pusanthro metro prieš mane, didžiulis vilkas draskė ir plėšė šviesiaplaukį vampyrą. kažkas balto ir kieto pliaukštelėjo į uolas prie mano kojų. Aš susigūžiau nuo to.

Viktorija nežiūrėjo į vaikina, kuriam ji žadėjo savo meilę. Jos akys buvo vis dar ant manęs, užpildytos nusivylimu, tokiu nuožmiu, kad atrodė kaip išprotėjusi.

- Ne! – Ji sušuko pro dantis vėl, kai Edvardas pradėjo eiti link jos, užtvėrdamas jos kelią link manęs.

Railis buvo ant kojų vėl, atrodydamas iškrypęs ir išsekęs, bet jis sugebėjo pagiežingai spirti Setui į petį. Aš išgirdau kaulo girgždesį. Setas atsitraukė ir pradėjo suktis ratu, šlubuodamas. Railis buvo išskėtęs rankas, nors atrodo jis pasigedo vienos rankos dalies.

Tik keletą metrų nuo tos kovos, Edvardas ir Viktorija šoko.

Ne pakankamai sukdamiesi, nes Edvardas neleido jai pasisukti arčiau manęs. Ji koketiškai grįždavo, judėdama į šonus, bandydama rasti skylę jo gynyboje. Jis lanksčiai sekė jos kojų darbą, sėlindamas link jos su idealiu susikaupimu. Jis pradėdavo judėti tik sekundės dalelytę anksčiau nei ji pajudėdavo, skaitydamas jos ketinimus mintyse.

Setas puolė Railį iš visų pusių, ir kažkas nutrūko su baisiu, gergždančiu riksmu. Kitas sunkus, baltas gabalas nuskrido miško pusėn su dundesiu. Railis suriaumojo iš įsiūčio ir Setas atsitraukė – stebėtinai lengvai ant kojų jo dydžiui – kai Railis užsimojo į jį su viena suknežinta ranka.

Viktorija rangėsi pro medžių kamienus, dabar toliau nuo kiaurymės. Ji buvo sužeista, jos kojos, traukė ją saugumo kryptimi tuo metu, kai jos akys jautė troškimą mano kryptimi, tarytum aš buvau magnetas, traukiantis ją. Aš galėjau pamatyti degantį norą užmušti konfliktuojantį su jos išlikimo instinktu.

Edvardas galėjo matyti tai taip pat.

- Neik, Viktorija. – jis sušnibždėjo tuo pačiu hipnotizuojančiu tonu kaip ir anksčiau. – Niekada daugiau negausi panašios progos kaip ši.

Ji parodė savo dantis ir sušnypštė jam, bet atrodė negalinti pajudėti toliau nuo manęs.

- Galėsi vėliau visada bėgti. – Edvardas sumurkė. – Daugybę laiko tam. Tai yra tai, ką tu darai ar ne? Štai kodėl Džeimsas tave laikė arti. Naudinga, jei mėgsti žaisti mirtinus žaidimus. Partneris su nesuprantamu pasprukimo instinktu. Jis neturėjo tavęs palikti – jis galėjo pasinaudoti tavo įgūdžiais, kada mes pagavome jį Fynikse.

Urzgimas prasiveržė pro jos lūpas.

- Nors, tu jam visada tik tai ir buvai. Kvaila išėikvoti tiek daug energijos, keršijant kažkam, kas turėjo mažiau meilumo tau negu medžiotojas savo jojamui arkliui. Tu niekada nebuvai jam daugiau nei patogumas. Žinau tai.

Su uždusintu spiegiu, Viktorija vėl metėsi iš medžių, darydama klaidinantį judesį į šoną. Edvardas atsakė, ir šokis prasidėjo vėl.

Kaip tik tada, Railio kumštis sugavo Seto šoną, ir žemas viauktelėjimas pasigirdo iš Seto gerklės. Setas atsitraukė, jo pečiai, trukčiojantys, tarytum jis bandė atsikratyti skausmo.

Prašau, aš norėjau maldauti Railio, bet negalėjau surasti nė vieno raumens, kuris pražiodintų burną, ištrauktų orą iš mano plaučių. Prašau, jis dar tik vaikas!

Kodėl Setas nepabėgo? Kodėl jis nebėgo dabar?

Railis sutrumpino atstumą tarp jų vėl, įkalindamas Setą uolos link šalia manęs. Viktorija netikėtai susidomėjo savo partnerio likimu. Aš galėjau matyti ją, nuo jos savo akies krašteliu, įvertinti atstumą tarp Railio ir manęs. Setas staigiai įkando Railiui, sulaikydamas jį vėl, ir Viktorija sušnypštė.

Setas nebešlubavo. Jis suko ratus keliais centimetais nuo Edvardo; jo uodega braukė Edvardui per nugarą, ir Viktorios akys išsipūtė.

- Ne, jis neatsisuks prieš mane. – Edvardas pasakė, atsakydamas į klausimą Viktorijos galvoje. Jis pasinaudojo jos išsiblaškimu prislinkti arčiau. – Tu suartinai mus su bendru priešu. Tu suvienijai mus.

Ji suspaudė savo dantis, bandydama išlaikyti dėmesį tik ant Edvardo.

- Pasižiūrėk arčiau, Viktorija. – Jis sumurmėjo, traukdamas jos susikaupimo siūlus. – Ar jis tikrai panašus į pabaisą, sekusį Džeimsą per Sibirą?

Jos akys plačiai atsimerkė, ir tada smarkiai mirgėjo nuo Edvardo link Seto ir manęs, vis ratu ir ratu. – Ne tas pats? Ji suuzgė savo mažos mergaitės sopranu. – Neįmanoma!

- Nieko nėra neįmanomo. – Edvardas sumurmėjo, jo balsas aksominiai švelnus, kai jis pajudėjo dar vieną centimetrą arčiau jos. – Išskyrus ko tu nori. Tu niekada jos nepaliesi.

Ji papurtė savo galvą, greitai ir nenutrūkstamai, kovodama su jo dėmesio nukreipimu, ir pabandė nerti link jo, bet jis atrėmė ją, kai tik ji pagalvojo apie planą. Jos veidas buvo iškreptas nusivylimo, ir tada ji pasilenkė žemyn susigūždama, liūtė vėl, ir atsargiai tykojo.

Viktorija nebuvo jokia nepatyrusi, instinktų valdoma naujagimė. Ji buvo pavojinga. Net aš galėjau pasakyti skirtumą tarp jos ir Railio, ir aš žinojau, kad Setas nebūtų ilgai išsilaikęs, jei būtų kovojęs su šia vampyre.

Edvardas pasikreipė taip pat, kai jie priartėjo vienas prie kito, kaip liūtas prieš liūtę.

Šokis pagreitėjo.

Tai buvo panašu į Alisą ir Džasperą pievelėje, neaiškus spiralinis judėjimas, tiktai šis šokis nebuvo taip tobulai organizuotas. Aštrūs girgždesiai ir trakstelėjimai aidėjo nuo uolos, kai kas padarydavo klaidą jiems susiduriant. Bet jie judėjo per greitai man, kad pamatyčiau, kas padarė klaidą....

Railis buvo išblaškytas smurtinio baletu, jo akys buvo susirūpinusios dėl partnerės. Setas smogė, nutraukdamas dar vieną vampyro dalį. Railis suriaumojo ir pradėjo masiškai smūgiuoti, sugaudamas Setą pilnai už krūtinės. Seto didžiulis kūnas pakilo dešimt metrų ir atsitrenkė į uolą per mano galvą su tokia jėga, jog atrodė, kad sudrebėjo visa viršūnė. Aš išgirdau švilpiančią kvėpavimą iš jo plaučių, ir staiga pasilenkiau iš kelio, kai jis atsoko nuo uolos ir nualpo ant žemės keliais žingsniais prieš mane.

Žemas verkšlenimas pasigirdo pro Seto dantis.

Aštrios pilko akmens nuolaužos pasipylė ant mano galvos, įbrėždamos mano neapsaugotą odą. Nelygus uolos smaigalys ridenosi žemyn mano dešiniąją ranką, ir aš sugavau jį refleksiškai. Mano pirštai, susispaudė aplink ilgą nuolaužą, kai mano išlikimo instinktams numirė; kadangi

nebuvo jokios atsitraukimo galimybės, mano kūnas — nesirūpinantis, kaip nevaisinga tai bus — pasiruošė kovai.

Adrenaliną pasipylė mano venose. Aš žinojau, kad nuolauža įsmigs į mano delną. Aš žinojau, kad lūžis mano krumplyje protestavo. Aš žinojau tai, bet aš negalėjau jausti skausmo.

Už Railio, viskas, ką galėjau pamatyti buvo liepsninių Viktorijos plaukų sukimasis ir balta dėmė. Vis daugiau metalinių trakstelėjimų ir ašarų, aiktelėjimai ir šnypštimai, leido suprasti, kad šokis tapo kažkam mirtinas.

Bet kuriam?

Railis pasviro link manęs, jo raudonos akys švytėjo su įsiutimu. Jis akinamai spindėjo gležname kalne, už smėlio spalvos kailio tarp mūsų, ir jo rankos — suknežintos, nutrauktos rankos — sukosi. Jo burna atsivėrė, jo dantys sublizgėjo, kai jis pasiruošė išplėsti Seto gerklę.

Antra adrenalino banga smogė kaip elektros šokas, ir viskas netikėtai tapo labai aišku.

Abi kovos buvo per arti. Setas buvo pralaimintis, ir aš neturėjau jokios minties, ar Edvardas laimi ar pralaimi. Jiems reikėjo pagalbos. Išblaškymas. Kažkas, kas suteiktų jiems pranašumą.

Mano ranka sugriebė akmeninį smaigalį taip standžiai, kad sutvirtintas krumpelis trakstelėjo.

Ar buvau pakankamai stipri? Ar buvau pakankamai silpna? Kaip giliai aš galėsiu sugrūsti akmenį į savo kūną? Ar tai suteiktų Setui pakankamai laiko atsistoti ant kojų? Ar jis užgis pakankamai greitai, kad mano pasiaukojimas atneštų jam ką gerą?

Aš sugriebiau nuolaužą, nutraukdama savo megtinį atgal, kad atidengti odą, ir tada prispaudžiau aštrų galiuką prie alkūnės sulenkimo. Jau turėjau čia ilgą randą nuo praeito savo gimtadienio. Tą naktį, mano tekantčio kraujo buvo pakankamai, kad sugautų kiekvieno vampyro dėmesį, sustingdytų juos visus vietoje akimirksniu. Aš meldžiau, kad tai vėl suveiktų. Aš raginau save ir vienąkart giliai įkvėpiau.

Viktorija buvo išblaškyta mano aiktelėjimo garso. Jos akys vieną mažą sekundės dalį, susitiko su mano. Įsiutimas ir smalsumas, sumaišytas keistai išraiškoje.

Aš nežinojau, kaip aš išgirdau žemą garsą su visu kitu triukšmu, aidinčiu nuo akmeninės uolos ir beldimusi mano galvoje. Mano širdies plakimo turėjo būti pakankamai, kad užlietų tai. Bet tą sekundę, kai aš spoksojau į Viktorijos akis, aš pamaniau, kad išgirdau pažįstamą, įpykusį atodūšį.

Tą pačią trumpą sekundę, šokis labai nutolo. Tai įvyko taip greitai, kad tai buvo baigta anksčiau, negu aš galėjau susekti įvykius. Aš pabandžiau pasivyti juos savo galvoje.

Viktorija skrido su neaiškiu susiformavimu ir trenkėsi į aukštą eglę.

Ji nukrito ant žemės jau pritūpdama šuoliui.

Tuo pačiu laiku, Edvardas — beveik nematomas dėl greičio — pasisuko atgal ir sugavo neįtariantį Railį už rankos. Atrodė, kad Edvardas įkišo savo koją į Railio nugarą, ir pakėlė...—

Tą pačią akimirką, Setas pašoko ant kojų ir užstojo didžiąją vaizdo dalį.

Bet aš vis dar galėjau matyti Viktoriją. Ir nors ji atrodė keistai deformuota — tarytum ji negalėtų visiškai išsitiesti — aš galėjau pamatyti šypseną, kurią sapnavau, blykstelint jos laukiniame veide.

Ji rangėsi ir šokinėjo.

Kažkas mažo ir balto sušvilpė per orą ir susidūrė su ja viduryje skrydžio. Poveikis buvo panašus į sprogimą, ir jis sviedė ją į medį — šis skilo per pusę. Ji nusileido ant savo kojų vėl, pritūpdama ir pasiruošdama, bet Edvardas jau buvo vietoje. Palengvėjimas pakilo mano širdyje, kai pamačiau, kad jis stovėjo tiesiai ir idealiai.

Viktorija nuspyrė kažką su staigiu judesiu plika koja — raketa, kuri sugriovė jos ataką. Tai ridenosi mano kryptimi, ir aš supratau, kas tai buvo.

Mano skrandis susisuko.

Pirštai vis dar trukčiojo; kibdamiesi į žolę, Railio ranka pradėjo nerūpestingai temti save per žemę.

Setas suko ratus vėl apie Railį, ir dabar Railis atsitraukinėjo. Jis atsitraukė nuo prie jo artėjančio vilkolakio, jo veidas buvo tvirtas su skausmu. Jis besisaugodamas pakėlė savo ranką.

Setas puolė Railį, ir vampyras buvo aiškiai netekęs pusiausvyros. Mačiau, kad Seto dantys susmigo į Railio petį ir išplėšė jį atšokdamas atgal.

Su ausį rėžiančiu metaliniu klyksmu Railis prarado savo kitą ranką.

Setas papurtė savo galvą, numesdamas ranką link medžių. Lūžtantis šnypštimo triukšmas pasigirdo pro Seto dantis, skambėdamas kaip žvengimas.

Railis suklykė kankinančiu maldavimu. – Viktorija!

Viktorija net nesuvirpėjo nuo jos vardo garso. Jos akys net nekrūptelėjo ant jos partnerio.

Setas vėl pasileido su jėga į priekį. Smūgis nubloškė Railį ir Setą kartu į medžius, kur metalinis trensmas susilygino su Railio riksmu. Riksmas staiga nutrūko, kol uolos trupėjimas į gabaliukus tęsėsi.

Nors ji net neskyrė Railiui atsiveikinimo žvilgsnio, Viktorija atrodo suprato, kad liko viena. Ji pradėjo bėgti nuo Edvardo, įtūžęs nusivylimas liepsnojo jos akyse. Ji metė į mane vieną trumpą, kaltinimą, didelio troškimo žvilgsnį, ir tada pradėjo greičiau atsitraukinėti.

- Ne, - Edvardas suniūniavo, jo balsas viliojantis. – Pasilik ilgiau.

Ji nuskriejo miško kryptimi kaip strėlė paleista nuo lanko. Bet Edvardas buvo greitesnis — kulka iš ginklo.

Jis sugavo jos neapsaugotą nugarą medžių krašte ir su paskutiniu, paprastu žingsniu, šokis buvo baigtas.

Edvardo burna, perbraukė kartą per jos kaklą, kaip glamonėjant. Spiegiantis klegesys, pasklido iš Seto bandymų, uždengiantis kiekvieną kitą triukšmą, taigi, nebuvo jokio pastebimo garso, kad suprasti smurto vaizdą. Jis galėjo bučiuoti ją.

Ir tada, liepsnojanti jos plaukų painiava ilgiau nebebuvo sujungta su likusiu jos kūnu. Besiplaikstančios garbanos krito ant žemės ir atšokusios vieną kartą nusirito link medžių.

25. ATVAIZDAS

AŠ VERČIAU SAVO AKIS – SUSTINGUSIAI PLAČIAI ATSIMERKUSIAS NUO ŠOKO – pajudėti, taip, kad negalėčiau per arti apžiūrinėti ovalaus susisukusių, liepsnojančių plaukų objekto.

Edvardas vėl judėjo. Greitai ir ramiai dalykiškai, jis plėšė lavoną be galvos. .

Negalėjau eiti prie jo – negalėjau priversti savo kojų sureaguoti; jos buvo sutvirtintos kaip akmenys. Bet aš atidžiai apžiūrinėčiau kiekvieną jo kruopštų veiksmą, ieškodama bet kokio požymio, kad jis sužeistas. Mano širdies plakimas sulėtėjo, kai neradau nieko. Jis buvo lankstus ir grakštus kaip niekad. Negalėjau matyti net išplėšimo jo drabužiuose.

Jis nežiūrėjo į mane - kur stovėjau sustingusi prie uolos įbauginta – kol krovė krūvą, traukdamas galūnes uždengdamas jas drėgnais pušų spygliais. Jis vis dar nežiūrėjo į mano sukrėstą žvilgsnį, kai nulėkė į mišką paskui Setą.

Neturėjau laiko atsigauti, kai jis ir Setas grįžo, Edvardo rankos pilnos Railio dalių. Setas nešėsi didelį gabalą – liemenį – jo burnoje. Jie sudėjo savo nešulius į krūvą ir Edvardas ištraukė sidabrinį štačiakampį iš savo kišenės. Jis spragtelėjo žiebtuvėlį ir palaikė liesną prie drėgnų spyglių. Kartą sukosėjau; ilgi, oranžiniai liepsnos liežuviai greitai pakilo nuo laužo.

- Surink visas dalis. – Edvardas pasakė žemai į šalį Setui.

Kartu, vampyras ir vilkolakis šlavė stovyklavietę, retkarčiais numesdami mažus, balto akmens gabalus į liepsną. Setas tvarkė dalis su savo dantimis. Mano smegenys nedarė pakankamai gerai, kad suprasčiau, kodėl jis nepasikeičia į kitą formą ir nesinaudoja rankomis.

Edvardas laikė akis ant savo darbo.

Ir, kada jie baigė, įniršusi ugnis siuntė troškinančius, rožinius dumų stulpus link dangaus. Tiršti dūmai lėtai sukosi, atrodydami labiau tankūs nei turėtų; jie kvepėjo kaip degantys smilkalai, ir kvapas buvo neįtikėtinas. Jis buvo sunkūs, per daug stiprūs.

Setas suprunkštė vėl giliai krūtinėje.

Šypsena blykstelėjo Edvardo įsitempusiame veide.

Edvardas ištiesė savo rankas, jo delnai susukti į kumsčius. Setas išsišiepė, atidengdamas ilgą eilę aštrių dantų, ir trenkdamas nosį į Edvardo ranką.

- Gražus komandinis darbas. – Edvardas sumurmėjo.

Setas sulėjo juoką.

Tada Edvardas giliai įkvėpė ir lėtai pasisuko į mane.

Nesupratau jo išraiškos. Jo akys buvo atsargios lyg būtų dar vienas priešas – daugiau nei atsargios, jos bijojo. Iki šiol jis nerodė jokios baimės, kai kovėsi su Viktorija ir Railiu... Mano mintys buvo suglumusios, abstulbintos ir nenaudingos kaip ir mano kūnas. Sumišusi spoksojau į jį.

- Bela, meile. – Jis pasakė švelniausiu tonu, eidamas link manęs su perdėtu lėtumu, jo rankos iškeltos į viršų delnais į priekį. Apsvaiginta kokia buvau, jis man savotiškai priminė abejojančią besitariančią policininką, rodantį, kad nėra ginkluotas...

- Bela, ar gali numesti uolieną, prašau? Atsargiai. Nesusižeisk.

Visiškai užmiršau apie savo šiurkštų ginklą, nors supratau dabar, kai spaudžiau jį taip stipriai, kad mano krumplis slykė protestuodamas. Ar jis vėl lūžo? Karlailas turės įdėti jį į gipsą šįkart.

Edvardas dvejojo už kelių žingsnių nuo manęs, jo rankos vis dar ore, jo akys bijančios.

Man prireikė kelių sekundžių, kad prisiminčiau kaip judinti pirštus. Tada uoliena nudardėjo ant žemės, kol mano ranka liko sustingusi toje pačioje padėtyje.

Edvardas šiek tiek atsipalaidavo, kada mano ranka ištuštėjo, bet neartėjo.

- Tau nereikia bijoti, Bela. – Edvardas sumurmėjo. – Tu saugi. Aš nesužeisiu tavęs.

Gluminantis pažadas dar labiau mane sutrikdė. Spoksojau į jį kaip silpnaprotė bandydama suprasti.

- Viskas bus gerai, Bela. Žinau, kad dabar esi įbauginta, bet tai jau baigėsi. Nė vienas tavęs nesužeis. Aš neliesiu tavęs. Aš nesužeisiu tavęs. – Jis pasakė vėl.

Mano akys sumirksėjo įsiutusiai, ir aš suradau savo balsą. – Kodėl tu vis sakai tai?

Žengiau netvirtą žingsnį link jo, ir jis palinko į šalį nuo mano žengimo į priekį.

- Kas blogai? – Sušnibždėjau. – Ką tu turi galvoje?

- Ar tu... – Staiga jo auksinės akys tapo sutrikusios kaip ir aš jaučiausi. – Ar tu nebijai manęs?

- Bijau tavęs? *Kodėl?*

Aš susvirduliuavau į priekį dar vieną žingsnį ir tada ant kažko suklypau – savo pačios kojos tikriausiai. Edvardas sugavo mane ir aš paslėpusį savo veidą ant jo krūtinės pradėjau kūkčioti.

- Bela, Bela, aš taip atsiprašau. Viskas baigta, viskas baigta.

- Man viskas gerai. – Aiktelėjau. – Viskas gerai. Aš tik. Mirtinai išsigandus. Duok man. Minutę.

Jo rankos tvirtiau susispaudė apie mane. – Aš taip atsiprašau. – Jis murmėjo vėl ir vėl.

Tvirtai laikiausi jo, iki kol galėjau įkvėpti, ir tada pradėjau bučiuoti jį – jo krūtinę, jo pečius, jo kaklą – kiekvieną jo dalį, kurią galėjau pasiekti. Lėtai mano smegenys vėl pradėjo veikti.

- Ar tau viskas gerai? – Aš pasiteiravau tarp bučinių. – Ar ji visiškai nesužeidė tavęs?

- Man viskas visiškai gerai. – Jis prižadėjo man, paslėpdamas veidą mano plaukuose.

- O Setas?

Edvardas sukikeno. – Daugiau nei gerai. Tiesą sakant, jis labai savimi patenkintas.

- O kiti? Alisa, Esmė? Vilkai?

- Visiems gerai. Ten taip pat viskas baigta. Viskas praėjo sklandžiai, kaip ir žadėjau. Mums kliuvo blogiau.

Aš akimirką leidau sau viską sugerti, leisti tam nusistovėti mano galvoje.

Mano šeima ir mano draugai buvo saugūs. Viktorija daugiau niekada neatvyks. Tai buvo baigta.

Mums viskas bus gerai.

Bet galutinai negalėjau priimti gerų naujienų, kol buvau tokia sumišusi.

- Pasakyk man kodėl. – Pareikalavau. – Kodėl tu manai, aš turėčiau tavęs bijoti?

- Atsiprašau. – Jis pasakė, apgailėstaudamas vėl – už ką? Neturėjau jokio supratimo. – Taip atsiprašau. Nenorėjau, kad tai pamatytum. Pamatytum *mane* tokį. Žinau, kad turėjau tave įbauginti.

Turėjau apie tai pamąstyti kitą minutę, apie neryžtingumą, kai jis artinosi prie manęs, jo rankas ore. Lyg aš pradėčiau bėgti, jei jis būtų judėjęs per greitai...

- Rimtai? – Galiausiai paklausiau. – Tu... ką? Manei, kad išgąsdinai mane? – Suprunkščiau. Suprunkštimas buvo geras; garsas nedrebėjo ar neužlūžo. Jis skambėjo įspūdingai atsainiai. Jis padėjo savo ranką po mano smakru, kad pakeltų mano galvą ir perskaitytų mano veidą.

- Bela, aš ką tik... – Jis dvejojo, ir tada prisivertė pasakyti žodžius. – Aš ką tik nukirtau galvą ir sudraskiau juslų padarą netoliau aštuoniolika metrų nuo tavęs. Tai netrikdo tavęs?

Jis suraukė antakius į mane.

Gužtelėjau pečiais. Gužtelėjimas taip pat buvo geras. Labai abejingas. – Nelabai. Aš tik bijojau, kad tu ir Setas nebūtumėte sužeisti. Norėjau padėti, nes buvo taip daug, ką galėjau padaryti...

Jo staiga įniršusi išraiška, privertė mano balsą pritilti.

- Taip. – Jis pasakė, jo tonas tvirtas. – Tavo mažasis pasirodymas su uolienu. Ar žinai, kad vos neįvarei man širdies smūgio? Ne lengviausias būdas tai padaryti.

Jo įsiutęs piktas žvilgnis privertė sunkiau atsakyti.

- Norėjau padėti... Setas buvo sužeistas...

- Setas tik apsimetinėjo sužeistu, Bela. Tai buvo apgaulė. Ir kada tu... – Jis papurtė galvą negalėdamas užbaigti. – Setas negalėjo matyti, ką tu darai, taigi turėjau prisiartinti. Dabar Setas šiek tiek susierzinęs, kad negali vadintis nugalėjęs vien savo jėgomis.

- Setas... apsimetinėjo?

Edvardas rūsčiau linktelėjo.

- O.

Mes kartu pažiūrėjome į Setą, kuris stropiai nekreipė į mus dėmesio stebėdamas liespnas. Pasitikėjimas savimi spinduliavo nuo kiekvieno jo kailio plaukelio.

- Na, nežinojau to. – Paskiau, dabar įžeista. – Ir nelengva būti vieninteliu nenaudingu asmeniu aplinkui. Tik palauk, kol tapsiu vampyre. Kitą kartą neketinu sėdėti nuošalyje.

Tuzinas emocijų blikstelėjo jo veide, prieš tai, kai tapo liksmas. – Kitą kartą? Ar tu numatai greitai kitą karą?

- Su mano sėkme? Kas žino?

Jis pavartė savo akis, bet galėjau matyti, kad jis skraidė – palengvėjimas privertė mus abu apsvaigti.

- Arba... buvo tai?

- Palauk. Ar tu sakei kažką prieš tai. – Aš suvirpėjau, prisimindama tiksliai, kas vyko prieš tai – ką aš ketinau pasakyti Džeikobui? Mano sudužusi širdis suplakė skausmingu, geliančiu smūgiu. Buvo sunku patikėti, beveik neįmanoma, bet sunkiausia šios dienos dalis buvo ne už manęs – ir tada aš atkakliai dirbau toliau. - Apie komplikacijas? Ir Alisą, kuriai reikia Semui nustatyti tvarkaraštį. Sakei, tai bus arti. Kas bus arti?

Edvardo akys sumirgėjo atgal ant Seto ir tada jie apsikeitė žvilgsniais.

- Na? – Paklausiau.

- Iš tikrųjų, niekas. – Edvardas pasakė ramiai. – Bet mums reikės būti nuošalyje.

Jis pradėjo vėl mane traukti prie savęs, bet aš įsitempiau ir atsitraukiau.

- Apibrėžk niekas.

Edvardas suėmė mano veidą tarp savo delnų. – Mes turime tik minutę, taigi nepanikuok, gerai? Sakiau tau, kad neturi jokios priežasties bijoti. Pasitikėk manimi, prašau?

Linktelėjau bandydama paslėpti staiga atsiradusį siaubą – kiek dar galėjau pakelti prieš nualpdama? – Jokios priežasties bijoti. Supratau.

Jis suspaudė savo lūpas sekundei, mąstydamas, ką pasakyti. Ir tada jis metė staigų žvilgsnį į Setą, lyg vilkas būtų pašaukęs jį.

- Ką ji daro? – Edvardas paklausė.

Setas suinkštė; tai buvo sunerimęs, neramus garsas. Jis privertė pasišiaušti plaukus ant mano kaklo.

Vieną begalinę sekundę viskas buvo mirtinai tylu.

Ir tada Edvardas aihtelėjo. – Ne! – Edvardas ištiesė ranką lyg bandydamas kažką sugauti, ko aš nemačiau. – Ne... -

Mėšlungis sutraukė Seto kūną, ir staugimas su agonija prasiveržė iš jo plaučių.

Edvardas parkrito ant kelių tą patį momentą, sugriebdamas savo rankomis už galvos, jo veidas buvo surauktas skausmo.

Kartą suklykiau sumišusioje baimėje, ir nukritau ant kelių šalia jo. Kvailai aš bandžiau atitraukti jo rankas nuo jo veido; mano delnai, drėgni nuo prakaito praslygo jo marmurine oda.

- Edvardai! Edvardai!

Jo akys susitelkė į mane; su aiškiai pastangom jis stengėsi atgniaužti savo dantis.

- Viskas gerai. Mums viskas bus gerai. Tai... – Jis nutrūko ir vėl suvirpėjo.

- Kas vyksta? – aš maldavau, kol Setas staugė iš sielvarto.

- Mums viskas gerai. Mums viskas bus gerai. – Jis aiktelėjo. – Semai – padėk jam... -

Ir tą akimirką, kai jis paminėjo Semo vardą, ar supratau, kad jis nekalbėjo už save ir Setą. Jokia nematoma jėga jų nepuolė. Šį kartą persilaužimas buvo ne čia.

Jis vartojo daugiskaitinę formą.

Aš degiau dėl viso savo adrenalino. Iš mano kūno nieko neliko. Aš susmukau ir Edvardas sugavo mane prieš man trenkiantis į uolas. Jis pašoko ant kojų su manimi rankose.

- Setai! – Edvardas pašaukė.

Setas buvo susigužęs, vis dar įsitempęs dėl agonijos, atrodydamas, lyg norėtų pasileisti per mišką.

- Ne! – Edvardas įsakė. – Bėgsi tiesiai namo. Taip greitai, kaip tik gali.

Setas suinkštė, purtydamas savo didžiulę galvą į šonus.

- Setai, pasitikėk manimi.

Didžiulis vilkas spoksojo į Edvardą akimis pilnomis agonijos ilgas sekundes, ir tada jis išsitiesė ir nuskriejo link miško, pradingdamas kaip vaiduoklis.

Edvardas tvirtai supo mane prie savo krūtinės, ir tada mes tiesiog nėrėme į tamsų mišką, pasirinkdami kitą kelią nei vilkas.

- Edvardai. – Aš koviausi su jėga, kad galėčiau ištarti žodžius pro mano suvaržytą gerklę. – Kas įvyko, Edvardai? Kas atsitiko Semui? Kur mes vykstame? Kas vyksta?

- Mums reikia grįžti į proskyną. – Jis pasakė žemu balsu. – Mes žinojome, kad tai gera tikimybė tam nutikti. Anksčiau šį rytą, Alisa matė tai ir perdavė per Semą Setui. Volturiai nusprendė, kad laikas įsikišti.

Volturiai.

Per daug. Mano mintys atsisakė priimti žodžius, apsimesdamos, kad nesupranta jų.

Medžiai kratėsi pro mus. Jis bėgo šlaitu taip greitai, jog atrodė, kad kristume, netektami kontrolės.

- Nepanikuok. Jie atvyksta ne pas mus. Tai tik normalus, sargybinių, kurie sutvarko netvarką apsilankymas. Nieko reikšmingo, jie tiktai paprasčiausiai dirba savo darbą. Žinoma, jie savo atvykimo laiką pasirinko labai atsargiai. Kas leidžia man tikėti, kad niekas Italijoje nebūtų raudoję, jei tie naujagimiai *būtų* apmažinę Kalenų šeimos skaičių. – Žodžiai ėjo pro jo dantis, atšiaurūs ir šalti. – Tiksliai žinosiu apie ką jie galvojo, kada jie pasieks proskyną.

- Ar tai todėl mes grįžtame? – Sušnibždėjau. Ar galėjau pakelti tai? Gražiai krintančių mantijų vaizdai slinko į mano mintis, ir aš virptelėjau nuo jų. Buvau arti lūžio momento.

- Tai dalis priežasties. Daugiausia, bus saugiau mums pristatyti suvienytiems. Jie neturi jokios priežasties priekabauti prie mūsų, bet... Džeinė su jais. Jei ji pamanė, kad mes buvome vieni kažkur toli nuo kitų, tai galėtų suvilioti ją. Kaip ir Viktorija, Džeinė turbūt manys, kad aš esu su tavimi. Demetris, žinoma, yra su ja. Jis gali surasti mane, jei Džeinė paprašytų jo.

Nenorėjau galvoti apie tą vardą. Norėjau matyti to akinančiai rafinuoto, vaikiško veido savo galvoje. Keistas garsas išėjo iš mano gerklės.

- Šššš, Bela, šššš. Viskas bus gerai. Alisa gali tai matyti.

Alisa gali matyti? Bet... kur tada buvo vilkai? Kur buvo gauja?

- O gauja?

- Jie turėjo greitai išvykti. Volturiai nepasveikins paliaubų su vilkolakiais.

Galėjau jausti, kad mano kvėpavimas greitėja, bet negalėjau valdyti jo. Pradėjau žiobčioti.

- Prisiėk, kad jiems viskas bus gerai. – Edvardas pažadėjo man. – Volturiai neatpažins kvapo – jie nesupras, kad vilkai buvo ten; tai ne rūšis, su kuria jie yra jie susipažinę. Gaujai viskas bus gerai.

Galėjau apsvarstyti jo paaiškinimą. Mano koncentracija buvo suplėšyta į skutelius nuo mano baimių. *Mums viskas bus gerai*, jis pasakė prieš tai... ir Setas staugė agonijoje. Edvardas išvengė mano pirmo klausimo, išblaškydamas mane su Volturiais...

Buvau labai arti ribos – tik prikibusi pirštais.

Medžiai buvo kaip dėmė, kuri tekėjo aplink jį kaip žalsvi vandenys.

- Kas atsitiko? – Vėl sušnabždėjau. – Prieš tai. Kai Setas kaukė? Kai tu buvai skausme?

Edvardas dvejojo.

- Edvardai! Pasakyk man!

- Viskas jau buvo baigta. – Jis sušnibždėjo. Aš vos galėjau girdėti jį pro vėją, kuri jis sukėlė. – Vilkai nesuskaičiavo savo pusės... jie pamanė, kad susitvarkė su visais. Žinoma, Alisa negalėjo matyti...

- Kas atsitiko?!

- Vienas naujagimis slėpėsi... Lėja rado jį – jis buvo kvaila, pasipūtusi bandydama kažką įrodyti. Ji užsiėmė juo viena...

- Lėja? – Pakartojau, ir buvau tokia silpna pajusti gėdą dėl palengvėjimo, kuris užplūdo mane. – Ar jai viskas bus gerai?

- Lėja nebuvo sužeista. – Edvardas suvapėjo.

Spoksojau į jį ilgą laiką.

Semai – padėk jam – Edvardas aiktelėjo. Jam, ne jai.

- Mes jau beveik vietoje. – Edvardas atsakė ir išžiūrėjo į nekintantį dangaus tašką.

Automatiškai mano akys pasekė jo. Tai buvo tamsiai rožinis debesis pasikabinęs virš medžių.

Debesis? Bet buvo taip neįprastai saulėta. Ne, ne debesis – atpažinau storą dūmų stulpą, tokį patį, koks buvo mūsų stovyklavietėje.

- Edvardai, - Aš pasakiau beveik negirdimai. – Edvardai, kažkas buvo sužeistas. Girdėjau Seto agoniją, mačiau kančią Edvardo veide.

- Taip. – Jis sušnibždėjo.

- Kas? – Paklausiau, nors, žinoma, jau žinojau atsakymą.

Žinoma žinojau. Žinoma.

Medžiai pradėjo lėtėti aplink mus, kai mes pasiekėme savo tikslą.

Jam prireikė akimirkos atsakyti.

- Džeikobas. – Jis pasakė.

Vieną kartą galėjau sulinksėti.

- Žinoma. – Sušnibždėjau.

Ir tada aš paslydau nuo krašto, už kurio laikiausi savo galvoje.

Viskas tapo juoda.

Pirmiausia supratau šaltus pirštus, kurie mane palietė. Daugiau nei viena pora rankų. Rankos laikė mane, lietė mano skruostą, pirštai braukė per mano kaktą, ir dar daugiau pirštų švelniai suspaudė mano riešus.

Tada aš supratau balsus. Pirmiausia jie dūzgė, ir tada peraugo į aiškų garsą lyg kažkas būtų įjungęs radiją.

- Karlailai – jau penkios minutės. – Edvardo balsas, sunerimęs.

- Ji sugriš, kada bus pasiruošus, Edvardai. – Karlailo balsas, visada ramus ir užtikrintas. – Ji šiandien turėjo su tiek daug susitvarkyti. Leiskim jos mintim ją apsaugoti.

Bet mano mintys nebuvo apsaugotos. Jos buvo įvyliotos į spąstus, kurie nepaliko manęs, net būnant be sąmonės – skausmas buvo dalis tamsos.

Jaučiausi visiškai atjungta nuo savo kūno. Lyg būčiau įkalinta mažame savo galvos narvelyje, daugiau nebe kontroliuojanti. Bet nieko negalėjau dėl to padaryti. Negalėjau galvoti. Agonija dėl to buvo per stipri. Nebuvo įmanoma nuo to pabėgti.

Džeikobas.

Džeikobas.

Ne, ne, ne, ne, ne...

- Alisa, kiek laiko mes turime? – Edvardas pasiteiravo, jo balsas vis dar įtemptas; Karlailas ramino žodžiais, kurie nepadėjo.

Nuo toliau, Alisos balsas. Jis buvo skaisčiai linksmas. - Dar penkios minutės. Ir Bela atsimerks po trisdešimt septynių sekundžių. Neabejoju, kad ji gali mus dabar girdėti.

- Bela, mieloji? – Tai buvo švelnus, raminantis Esmės balsas. – Ar gali mane girdėti? Tu saugi dabar, brangioji.

Taip, aš buvau saugi. Ar tai tikrai svarbu?

Šaltos lūpos atsidūrė prie mano ausies, ir Edvardas kalbėjo žodžius, kurie leido pabėgti man nuo kančios, kuri buvo įkalinusi mane narvelyje mano galvoje.

- Jis gyvens, Bela. Kol kalbu, Džeikobas Blekas sveiksta. Jam viskas bus gerai.

Kai skausmas ir didelė baimė palengvėjo, aš suradau savo kelią atgal į kūną. Mano akies vokai suplazdėjo.

- O, Bela. – Edvardas atsiduso su palengvėjimu ir jo lūpos palietė manąsias.

- Edvardai. – Aš sušnibždėjau.

- Taip, aš čia.

Aš atsimerkiau ir įdėmiai pažiūrėjau į šiltą auksą.

- Džeikobui viskas gerai? – Paklausiau aš.

- Taip. – Jis prižadėjo man.

Aš stebėjau jo akis rūpestingai, bandydama rasti kažkokį ženklą, kad jis tik ramina mane, bet jos buvo tobulai aiškios

- Aš pats jį apžiūrėjau. – tada pasakė Karlailas; aš pasukau savo galvą surasti jo veidą, tik keli žingsniai nuošalyje. Karlailo išraiška buvo rimta ir raminanti tuo pačiu metu. Nebuvo įmanoma abejoti juo. – Jo gyvenimas nebe pavojuje. Jis sveigsta neįtikėtiniu tempu, nors jo sužeidimai buvo ganėtinai platūs, tai užtruks tik kelias dienas, kol jis pasveiks, net jei atsistatymo greitis laikytųsi normalus. Kaip greitai mes baigsime čia, padarysiu ką galėsiu, kad padėčiau jam. Semas stengiasi jį atversti į jo žmogišką formą. Tai palengvins gyjimą. – Karlailas šiek tiek nusišypsojo. – Niekada nesimokiau veterinarų mokykloje.

- Kas jam atsitiko? – Sušnabždėjau. – Kaip labai jis sužeistas?

Karlailo veidas vėl tapo rimtas. – Kitas vilkas buvo bėdoje... -

- Lėja. – aš iškvėpiau.

- Taip. Jis patraukė ją iš kelio, bet neturėjo laiko apsiginti pats. Naujagimis apsupo rankas apie jį. Daugumą kaulų jo dešinėje pusėje buvo sutrupinti.

Suvirpėjau.

- Semas ir Polas pasirodė laiku. Jam jau buvo geriau, kai jie pasiėmė jį į La Pušą.
- Jis grįš į įprastumą? – Paklausiau.
- Taip, Bela. Jis neturi jokių ilgalaikių pakenkimų.

Giliai įkvėpiau.

- Trys minutės. – Alisa pasakė tyliai.

Aš dėjau pastangas, galėdama grįžti į vertikalią padėtį. Edvardas suprato, ką darau ir padėjo man atsistoti ant kojų.

Žiūrėjau į vietą priešais mane.

Kalėnai stovėjo puslankiu apie laužą. Buvo sunku įmatyti kokias liepsnas, tiktai tirštus, rožiniai juodus dūmus, plevenančius kaip liga ant ryškios žolės. Džasperas stovėjo arčiausiai prie tirštai atrodančio rūko šešėlyje taip, kad jo oda neblizgėjo nuostabiai nuo saulės kaip kitų. Jis buvo nugara į mane, jo pečiai įtempti, jo rankos šiek tiek nutįsusios. kažkas ten buvo, jo šešėlyje. kažkas, į ką jis buvo pasilenkęs su atsargia įtampa...

Aš buvau per daug nutirpusi, kad pajusčiau daugiau nei švelnų šoką, kai supratau, kas tai.

Proskynoje buvo aštuoni vampyrai.

Mergaitė buvo susisukus į mažą kamuoliuką priešais liepsnas, jos rankos apglėbusios kelius. Ji buvo labai jauna. Jaunesnė nei aš – ji atrodė penkiolikos, tamsių plaukių ir liekna. Jos akys buvo sutelktos ant manęs, ir rainelės buvo šokiruojančios, briliantiniai raudonos. Daug ryškesnės nei Railio, beveik įkaitusios. Jos audringai sukosi, nesivaldančiai.

Edvardas pamatė mano suglumusią išraišką.

- Ji pasidavė. – Jis pasakė man ramiai. – Tai, ko niekada nemačiau anksčiau. Tiktai Karlailas galvoja apie dovanojimą. Džasperas tam nepritaria.

Negalėjau atplėšti žvilgsnio nuo scenos prie laužo. Džasperas neatidžiai trynė savo kairįjį dilbį.

- Ar Džasperui viskas gerai? – Sušnibždėjau.

- Gerai. Nuodai dilgina.

- Jam buvo įkasta? – Paklausiau įsigandusi.

- Jis stengėsi būti visur vienu metu. Iš tikrųjų, stengėsi užtikrinti, kad Alisai nieko nereikėtų daryti. – Edvardas papurtė galvą. – Alisai nereikia niekieno pagalbos.

Alisa išsiviepė link savo tikrosios meilės. – Pernelyg globėjiškas kvailys.

Jaunoji moteris staiga mestelėjo savo galvą atgal ir šaižiai suaimanavo.

Džasperas suurzgė jai, ir ji susigūžė atgal, bet jos pirštai susmigo į žemę kaip žnyplės ir jos galva lenkėsi tai į priekį, tai atgal su dideliu skausmu. Džasperas žengė žingsnį link jos, paslinkdamas giliau į pritūpimą. Edvardas judėjo su perdėtu atsainumu, pasukdamas mūsų kūnus taip, kad jis būtų tarp mergaitės ir manęs. Aš žvilgčiojau per jo ranką, pamatyti mergaitę ir Džasperą. Karlailas akimirksniu atsidadė Džaspero pusėje. Jis uždėjo savo sulaikančią ranką ant jo naujausio sunaus rankos.

- Ar persigalvojai, jaunoji? – Paklausė Karlailas, ramus kaip visada. – Mes nenorime sunaikinti tavęs, bet padarysime taip, jei negali valdyti savęs.

- Kaip jūs galite išsilaikyti? – Mergaitė sudejavo aukštu, švariu balsu. – Aš *noriu* jos. – Jos ryškios, tamsiai raudonos rainelės susitelkė ant Edvardo, pro jį, už jo ant manęs, ir jos nagai susmigo į kietą dirvožemį vėl.

- Tu turi išsilaikyti. – Karlailas pasakė jai rimtai. – Turi lavinti savo kontrolę. Tai įmanoma ir tai vienintelis dalykas, kuris tave išgelbėtų.

Mergaitė suspaudė savo galvą purvinomis rankomis, tyliai klykdama.

- Ar neturėtume nuo jos atsitraukti? – Sušnibždėjau, truktelėdama Edvardo ranką. Mergaitės lūpos atsitraukė nuo dantų, kai jis išgirdo mano balsą, jos išraiška kaip kankinės.

- Mes turime likti čia. - Edvardas sumurmėjo. – Jie dabar atvyksta iš šiaurės.

Mano širdis sprogo greitai plakdama, kai apžiūrinėjau proskyną, bet negalėjau nieko matyti pro tirštus dūmų stulpus.

Po sekundės bevaisių ieškojimų, mano žvilgnis nusėlino atgal prie jaunos vampyrės moters. Ji vis dar stebėjo mane, jos akys pusiau piktos.

Žiūrėjau į mergaitės žvilgsnį ilgą laiką. Smakrą siekiantys tamsūs plaukai įrėmino jos veidą, kuris buvo gipso baltumo.

Buvo sunku pasakyti ar jos bruožai buvo gražūs, iškraipyti kokie jie buvo nuo įniršio ir troškulio. Mirtinos raudonos akys dominavo – buvo sunku atsitraukti nuo jų. Ji žvelgė į mane piktai, suvirpėdama ir rangydamasi kas kelias sekundes.

Spoksojau į ją, užburta, norėdama sužinoti ar žiūriu į savo ateities atvaizdą.

Tada Karlailas ir Džasperas pradėjo grįžinėti link mūsų. Emetas, Rozali ir Esmė skubiai susirinko aplink Edvardą, stovėjusį su Alisa ir manimi. Jungtinė priedanga, kaip Edvardas sakė, su manimi širdyje, saugiausioje vietoje.

Aš nuplėšiau savo dėmesį nuo laukinės mergaitės link artėjančių monstrų.

Vistiek nebuvo ką pamatyti. Aš pažiūrėjau į Edvardą, ir jo akys buvo surakintos tiesiai. Stengiausi sekti jo žvilgsnį, bet nebuvo nieko, tik dūmai – tiršti, saldūs dūmai, sukdamiesi žemai link žemės, tingiai kildami banguotai prie žolės.

Aš plaiksčiausi į priekio tamsą viduryje.

- Hmmm. – Mirtinas balsas sumurmėjo iš miglos. Atpažinau abejingumą iš karto.

- Sveika atvykusi, Džeine. – Edvardo tonas buvo be entuziazmo mandagus.

Tamsios formos artėjo, atskirdami save nuo rūko. Žinojau, kad priekyje buvo Džeinė – tamsiausia mantija, beveik juoda, ir mažiausias atvaizdas. Aš tik vos galėjau atskirti Džeinės angeliškus bruožus po gaubtuvo šešėliu.

Keturi pilki apgaubti atvaizdai, gremėzdiški už jos, buvo taip pat šiek tiek pažįstami. Aš buvau tikra, kad atpažinau didžiausiąjį, ir kol jie stebėjo, bandydami patvirtinti mano įtarimą, Feliksas pakėlė akis. Jis nuleido savo gaubtuvą šiek tiek atgal taip, kad galėjau pamatyti kaip jis mirktelėjo man ir nusišypsojo. Edvardas labai ramiai stovėjo prie manęs, tvirtai valdydamasis.

Džeinės žvilgnis lėtai judėjo per švytinčius Kalenų veidus ir tada sustojo ant naujagimės vampyrės prie laužo; naujagimė vėl laikė rankomis galvą.

- Nesuprantu. – Džeinės balsas buvo šviesus, bet ne ganėtinai abejingas kaip prieš tai.

- Ji pasidavė. – Edvardas paaiškino, atsakydamas į sumišimą jos mintyse.

Džeinės veidas švystelėjo ant jos veido. – Pasidavė?

Feliksas ir kitas šešėlis pasikeitė greitais žvilgsniais.

Edvardas gūžtelėjo pečiais. – Karlailas davė jai pasirinkimą.

- Nėra jokių pasirinkimų tiems, kurie sulaužo taisykles. – Džeinė kategoriškai pasakė.

Tada prakalbo Karlailas, jo balsas švelnus. – Tai yra jūsų rankose. Taip ilgai, kol ji nenorės mūsų pulti, nematau reikalo sunaikinti jos. Ji niekada nebuvo mokyta.

- Tai yra nereikalinga. – Džeinė tvirtai laikėsi.

- Kaip jūs norite.

Džeinė įdėmiai žiūrėjo į Karlailą su siaubu. Ji be galo mažai papurtė savo galvą ir tada, nusiramino.

- Aras tikėjosi, kad mums teks nukeliauti ganėtinai toli į vakarus, kad pamatytume jus, Karlailai. Jis siunčia linkėjimus.

Karlailas linktelėjo. – Būtų labai malonu jei perduotumėte juos jam taip pat.

- Žinoma. – Džeinė nusišypsojo. Jos veidas buvo beveik mielas, kada ji buvo judri. Ji vėl pažiūrėjo link dūmų. – Atrodo, kad jūs šiandien atlikote darbą už mus... didžiąją dalį. – Jos akys švystelėjo ant įkaitės. – Tik profesinis smalsumas, kiek daug jų buvo? Jie paliko gana daug sugriovimų Sietle.

- Aštuoniolika, įskaitant šitą. – Karlailas atsakė.

Džeinės akys praplatėjo ir tada ji vėl pažiūrėjo į laužą, atrodo vertindama jo dydį. Feliksas ir kiti šešėliai pasikeitė ilgais žvilgsniais.

- Aštuoniolika? – Ji pakartojo, jos balsas pirmą kartą skambėjo neužtikrintai.

- Visi naujai sukurti. – Karlailas davė suprasti. – Visi buvo be įgūdžių.

- Visi? – Jos balsas tapo aštrus. – Tada, kas buvo jų sukūrėjas?

- Jos vardas buvo Viktorija. – Edvardas atsakė, jo balse jokių emocijų.

- Buvo? – Džeikė paklausė.

Edvardas palenkė savo galvą link miško į rytų pusę. Džeinės akys spragelėjo ir susitelkė ant kažko toli atstume. Kitas dūmų stulpas? Nebežiūrėjau atgal patikrinti.

Džeinė ilgą laiką žiūrėjo į rytus, ir tada vėl apžiūrėjo artimesnį laužą.

- Ta Viktorija – ji buvo tų aštuoniolikos sudėtyje?

- Taip. Ji turėjo dar vieną su savimi. Jis nebuvo toks jaunas, kaip šita, bet nevyresnis nei metai.

- Dvidešimt. – Džeinė įkvėpė. – Kas susitvarkė su kūrėja?

- Aš. – Edvardas pasakė jai.

Džeinės akys susiaurėjo ir tada ji pasisuko link mergaitės prie laužo.

- Tu ten. – Ji pasakė, jos mirtinas balsas šiurkštesnis nei anksčiau. – Tavo vardas.

Naujagimė šovė grėsmingą žvilgsnį į Džeinę, jos lūpos tvirtai susispaudė.

Džeinė angeliškai nusišypsono atgal.

Naujagimės mergaitės atsakantis klyksmas buvo veriantis ausį; jos kūnas stipriai įsikreipė į nenormalią poziciją. Aš nususukau, kovodama uždengti ausis. Aš sugriežiau dantimis, tikėdamasi suvaldyti skrandį. Klyksmas stiprėjo. Aš bandžiau susitelkti į Edvardo veidą, lygų ir be emocijų, bet tai privertė mane prisiminti, kai Edvardas buvo po Džeinės kankinančiu žvilgsniu, ir man pasidarė bloga. Vietoj to pažiūrėjau į Alisą, ir Esmę šalia jos. Jų veidai buvo tušti kaip ir jo.

Galiausiai tapo tylu.

- Tavo vardas. – Džeinė vėl pasakė, jos balsas išlinkęs.

- Bri. – Mergaitė aiktelėjo.

Džeinė nusišypsojo ir mergaitė suspiegė vėl. Aš sulaikiau savo kvėpavimą iki kol jos agonijos garsas baigėsi.

- Ji pasakys tau viską, ką nori žinoti. – Edvardas pasakė pro dantis. – Tau nereikia to daryti.

Džeinė pakėlė akis, su staigiu humoru jos paprastai mirtingose akyse. – O, aš žinau. – Ji pasakė išsišiepdamą Edvardui, kai pasisuko link jo nuo jaunos vampyrės, Bri.

- Bri. – Džeinė pasakė, jos balsas vėl šaltas. – Ar jo istorija tiesa? Ar jūsų buvo dvidešimt?

Mergaitė gulėjo šniokščianti, pusė jos veido prispausta prie žemės. Ji kalbėjo greitai. – Devyniolika ar dvidešimt, gal daugiau, nežinau! – Ji susigūžė, įbauginta, kad jos neišmanymas vėl sugražins kitą kančios ratą. – Sara ir dar viena, kurios vardo nežinau, susiruošė į kovą...

- Ir ta Viktorija – ar ji sukūrė tave?

- Nežinau. – Ji pasakė vėl suvirpėdama. – Railis niekada nesakė jos vardo. Aš nemačiau tą naktį... buvo taip tamsu, ir skaudėjo... – Bri sudrebėjo. – Jis nenorėjo, kad mes galėtume apie ją galvoti. Jis sakė, kad mūsų mintys nesaugios...

Džeinės akys sumirgėjo ant Edvardo ir tada grįžo prie mergaitės.

Viktorija tai buvo gerai suplanavusi. Jei ji nebūtų sekusi Edvardo, nebūtų buvę būdų žinoti, kad ji išitraukusi...

- Papasakok man apie Railį. – Džeinė pasakė. – Kodėl jis atgabeno jus čia?

- Railis pasakė mums, kad turime sunaikinti čia keistas geltonas akis. – Bri suvapeno greitai ir noriai. – Jis sakė, kad tai bus lengva. Jis sakė, kad miestas jų ir jie atvyks mūsų. Jis sakė, kad kai jie dings, visas klaujas bus mūsų. Jis davė mums jos kvapo. – Bri pakėlė vieną ranką ir dūrė savo pirštą į mano psuę. – Jis sakė, kad mes žinosime, kas suradome teisingą klaną, nes ji bus su jais. Jis sakė, kad tas, kuris pirmasis ras ją, galės ją turėti.

Išgirdau kaip Edvardo žandikaulis susilenkė šalia manęs.

- Artodo Railis klydo dėl lengvos dalies. – Džeinė pastebėjo.

Bri linktelėjo, atrodydama palengvėjus, kad pokalbis pakrypo beskausme eiga. Ji atsargiai atsisėdo. – Nežinau, kas atsitiko. Mes išsiskirstėme, bet kiti negrįžo. Ir Railis paliko mus, ir jis negrįžo padėti, kaip buvo prižadėjęs. Ir tada viskas tapo taip painu, ir visi gabalai. – Ji vėl suvirpėjo. – Aš bijojau. Norėjau bėgti. Tas vienas. – Ji pažiūrėjo į Karlailą. – Sakė, kad jie neskriaus manęs, jei liausiuosi kautis.

- Ak, bet tai nebuvo jo dovana, kurią jis pasiūlė, jaunoji. – Džeinė sumurmėjo, jos balsas buvo keistai švelnus dabar. – Taisyklių pažeidimas reikalauja padarinių.

Bri spoksojo į ją, gerai nesuvokdama.

Džeinė pažvelgė į Karlailą. – Ar jūs tikri, kad surinkot juos visus? Kita dalis, kuri suskilo?

Karlailo veidas buvo labai lygus, kai jis linktelėjo. – Mes taip pat suskilom.

Džeinė pusiau nusišypsojo. – Negaliu paneigti, kad man tai padarė įspūdį. – Dideli šešėliai už jos sumurmėjo sutikdami. – Niekada prieš tai nemačiau, kad klanas pabėgtų sveiki nuo didelio puolimo. Ar jūs žinote, kas už to buvo? Atrodo tai kraštutinis elgesys, susijęs su jūsų gyvenimu čia. Ir kodėl mergina buvo raktas? – Jos akys nenoriai nukrypo ant manęs vienai trumpai sekunde.

Suvirpėjau.

- Viktorija laikė pagiežą prieš Belą. – Edvardas pasakė jai, jo balsas abejingas.

Džeinė nusijuokė – tai buvo auksinis, linksmas vaiko džiaugsmo garsas. – Šita, atrodo, duoda keistai stiprią reakciją mūsų rūšiai. – Ji pareiškė, besišypsant tiesiai į mane, jos veidas laimingas.

Edvardas įsitempė. Aš pasižiūrėjau į jį pamatyti jo veido, kai jis pasisuko atgal link Džeinės.

- Ar tu gali taip nedaryti? – jis paklausė įtemptu balsu.

Džeinė lengvai nusijuokė. – Tik tikrinu. Akivaizdžiai jokios žalos nepadaryta.

Aš suvirpėjau, giliai dėkinga, kad keistas mano sistemos gedimas – kuris apsaugojo mane nuo Džeinės paskutinį kartą, kai matėmės – vis dar veikė. Edvardo rankos buvo tvirtai suėmusios mane.

- Na, atrodo, kad mums nedaug ką liko padaryti. Keista. – Džeinė pasakė, abejingai grįžtanti prie jos ankstesnio garso. – Mes nepratę būti nereikalingais. Blogai, kad praleidom kovą. Atrodo, kad tai buvo smagu stebėti.

- Taip. – Edvardas atsakė jai greitai, jo balsas aštrus. – Ir jūs buvote taip arti. Apmaudu, kad jūs neatvykote tik pusvalandžiu anksčiau. Turbūt jūs tada būtumėte galėję atlikti savo ketinimus.

Džeinė ir Edvardas žiūrėjo vienas į kitą tvirtomis akimis. – Taip. Pakankamai gaila, kaip viskas išėjo ar ne?

Edvardas kartą sau linktelėjo, jo įtarimas pasitvirtino.

Džeinė vėl pasisuko pažiūrėdama į naują Bri, jos veidas visiškai nuobodus. – Feliksai? - Ji tingiai tarė.

- Palauk. – Edvardas įsiterpė.

Džeinė pakėlė vieną antakį, bet Edvardas žiūrėjo į Karlailą, kol kalbėjo skubiu balsu. – Mes galime paaiškinti taisykles šitai jaunai. Ji neatrodo nenorinti mokytis. Ji nežinojo, ką ji daro.

- Žinoma. – Karlailas atsakė. – Mes visiškai pasiruošę priimti atsakomybę už Bri.

Džeinės išraišką buvo tarp linksmumo ir netikėjimo.

- Mes nedarome išimčių. – ji pasakė. – Ir mes nesuteikiame antrų galimybių. Tai blogai mūsų reputacijai. – Staiga jos akys vėl atsidūrė ant manęs, ir jos angeliškame veide pasirodė duobutės. – Kajus bus sudomintas išgirdęs, kad tu dar žmogus, Bela. Tikriausiai jis nuspręs apsilankyti.

- Data paskirta. – Alisa pasakė Džeinei, prabildama pirmą kartą. – Turbūt mes jus atvyksime aplankyti po kelių mėnesių.

Džeinės šypsena išnyko, ir ji abejingai patraukė pečiais, niekada nepažiūrėdama į Alisą. Ji pasisuko į Karlailą. – Buvo malonu tave pamatyti, Karlilai - maniau, kad Aras perdeda. Na, tada iki kada pasimatysime vėl...

Karlailas linktelėjo, jo išraiška skausminga.

- Pasirūpink tuo, Feliksai. – Džeinė pasakė, linktelėdama link Bri, jos balsas apimtas nuobodulio. – Noriu vykti namo.

- Nežiūrėk. – Edvardas sušnibždėjo man į ausį.

Aš labai troškau siekti jo instrukcijų. Jau mačiau daugiau nei gana vienai dienai – daugiau nei gana vienam gyvenimui. Aš tvirtai suspaudžiau savo akis ir pasukau veidą į Edvardo krūtinę.

Bet vis dar galėjau girdėti.

Tai buvo gilus, murmantis urzgimas, ir tada rėžiantis raudojimas buvo toks siaubingai pažįstamas. Garsas greitai nutrūko, ir tada vienintelis garsas buvo keliantis pasibjaurėjimą traškesys ir spragsėjimas.

Edvardo rankos neramiai trynė mano pečius.

- Atvykit. – Džeinė pasakė, kai laiku pakėliau akis pamatyti aukštus, pilkus apsiaustus slenkančius tolyn nuo virstančių dūmų. Smilkalų kvapas vėl buvo stiprus – šviežias.

Pilkos mantijos dingo tirstoje migloje.

26. MORALĖ

SPINTELĖ ALISOS VONIOJE BUVO PADENGTA tūkstančių skirtingų produktų, visi skirti žmogaus veido gražinimui. Nuo tada, kai visi šiuose namuose buvo kartu ir idealūs, ir nepralaidūs, mintyse galėjau įtarti, kad visus tuos dalykus ji nupirko man. Skaičiau etiketes be jausmo, kad numuščiau laiko švaistymą.

Buvau labai atsargi niekada nepažiūrėti į veidrodį.

Alisa lėtais, ritmingais judesiais šepėčiu braukė mano plaukus.

- Gana, Alisa. – Pasakiau monotoniškai. – Noriu grįžti į La Pušą.

Kiek dar valandų turėsiu laukti, kol Čarlis galiausiai paliks Bilio namus ir aš galėsiu pamatyti Džeikobą? Kiekviena minutė nežinojimo ar Džeikobas vis dar kvėpuoja, ar ne, atrodė kaip dešimt gyvenimų. Ir tada, kada galiausiai man bus leistina pamatyti, kad Džeikobas gyvas, laikas pradės eiti taip greitai. Aš pajaučiau lyg būčiau iškosėjus iškvėpimą, kada Alisa skambino Edvardui, primygtinai reikalaudama, kad aš tęsčiau šią juokingą, pernakvojimo ne manie apgaulę. Tai atrodė taip nereikšminga....

- Džeikobas dar nesąmoningas. – Alisa atsakė. – Karlailas ar Edvardas paskambins, kai jis atsibus. Beto, tau reikia pasimatyti su Čarliu. Jis buvo Bilio namuose, ir matė, kad Karlailas ir Edvardas grįžo iš jų iškylos, ir jis tikrai bus įtarus, kai grįši namo.

Aš jau įsiminiau savo istoriją ir patvirtinau ją. – Man nesvarbu. Noriu būti ten, kai Džeikobas prabus.

- Dabar tau reikia galvoti apie Čarlį. Turėjai ilgą dieną – atleisk, žinau, kad tai nebuvo numatyta – bet tai nereiškia, kad gali vengti savo atsakomybių. – Jos balsas buvo rimtas, beveik priekaištaujantis. – Dabar svarbiausia, kad Čarlis liktų saugus. Pirmiausia atlik savo vaidmenį, Bela, ir tada antra, daryk, ką nori. Viena iš dalių būnant Kalenais, tai buvimas skrupulingai atsakingais.

Žinoma, ji buvo teisi. Ir jeigu ne ši priežastis – priežastis, kuri buvo galingesnė negu visa mano baimė ir skausmas, ir kaltė – Karlailas niekada neįkalbėtų nevykti pas Džeikobą, sąmoningą ar ne.

- Važiuk namo. – Alisa paliepė. – Pasikalbėk su Čarliu. – Išplėsk savo alibi. Išlaikyk jį saugų.

Atsistojau, ir kraujas sutekėjo žemyn į mano kojas, geliančias, lyg būtų prismaigstytos tūkstančio adatų. Ilgą laiką sėdėjau.

- Ši suknelė atrodo nuostabiai ant tavęs. – Alisa suburkavo.

- Ką? O. Hm – vėl ačiū už drabužius. – Suvapenu greičiau iš mandagumo, nei iš tikro dėkingumo.

- Tau reikia įrodymų. – Alisa pasakė, jos akys nekaltos ir plačios. – Kokia apsipirkinėjimo kelionė be naujų drabužių? Tai labai gražu.

Sumirksėjau, negalėdama prisiminti, kuo ji apvilko mane. Aš negalėjau neleisti savo mintims skrosti tolyn kas keleta sekundžių....

- Džeikobui viskas gerai, Bela. – Alisa pasakė, lengvai interpretuodama mano susirūpinimą. – Nereikia skubėti. Jei suprastum, kiek papildomo morfijaus Karlailas turėjo duoti jam – kas su jo temperatūra, sudeginama tai greitai – žinotum, kad jis neketina užsibūti ilgai namie.

Bent jau jam neskaudėjo. Dar ne.

- Ar yra dar kas nors, apie ką nori su manimi pakalbėti prieš išvažiuodama? – Alisa paklausė užjaučiančiai. – Tu turėtum būti daugiau nei traumauta.

Žinojau, kad jai tai smalsu. Bet turėjau tik vieną klausimą.

- Ar aš būsiu tokia? – Paklausiau jos, mano balsas prislopintas. – Kaip ta mergaitė Bri pievelėje?
- Buvo daug dalykų, apie kuriuos aš turėjau galvoti, bet atrodė, kad negaliu išmesti jos iš galvos, naujagimės, kurios kitas gyvenimas – staiga – buvo baigtas. Jos veidas, susuktas dėl mano kraujo troškimo, užsilaikė už mano akies vokų.

Alisa brūkštelėjo per mano ranką. – Kiekvienas yra skirtingas. Bet, taip, kažkas panašaus.

Buvau labai rami, bandydama tai įsivaizduoti.

- Tai praeis. – Ji prižadėjo.

- Kaip greitai?

Ji patraukė pečiaus. – Keli metai, gal mažiau. Tau tai gali būti kitaip. Aš niekada nemačiau nieko, kas pasirinko tai iš anksto. Turėtų būti įdomu pamatyti, kaip tai paveiks tave.

- Įdomu. – Pakartojau.

- Mes apsaugosime tave nuo bėdų.

- Žinau tai. Pasitikiu jums. – Mano balsas buvo monotoniškas, miręs.

Alisos kakta susiraukė. – Jei tu nerimauji dėl Karlailo ir Edvardo, aš tikra, kad jiems viskas bus gerai. Tikiu, kad Semas pradeda mumis pasitikėti... na, pasitikėti Karlailu, bent jau. Tai, taip pat gerai. Įsivaizduoju, kad atmosfera vėl truputį įsitempė, kai Karlailas turėjo iš naujo sulaužyti lūžius.

- Prašau, Alisa.

- Atleisk.

Giliai įkvėpiau, kad nesvyruočiau. Džeikobas per greitai gijo ir kai kurie jo kaulai sugijo blogai. Jis neįtęgė proceso, bet vistiek buvo sunku apie tai galvoti.

- Alisa, galiu tavęs paklausti? Apie ateitį?

Ji staiga tapo atsargi. – Žinai, kad nematau visko.

- Tai ne tai tiksliai. Bet tu matai mano ateitį, kartais. Kodėl taip yra tu manai, kad niekas kitas neveikia? Nei Džeinė, nei Edvardas ar Aras... – Mano sakinytis pritilo su susidomėjimu. Mano susidomėjimas buvo trumpalaikis, lengvai nustelbiamas labiau skubesnių emocijų.

Vis dėlto, Alisai klausimas pasirodė labai idomus. – Džasperas taip pat, Bela – jo talentas veikia ant tavo kūno taip pat gerai kaip ir ant ko kito. Tai ir skirtumas, ar nematai jo? Džaspero gebėjimai veikia tavo kūną fiziškai. Jis iš tikrųjų nuramina tavo organizmą, arba sužadina jį. Tai ne iliuzija. Ir aš matau rezultato vizijas, ne priežastis ar mintis, kol sprendimas nepriimtas. Tai minčių išorėje, tai taip pat ne iliuzija; tikrovė ar viena jos versija. Bet Džeinė ir Edvardas, ir Aras, ir Demetris – jie dirba minčių viduje. Džeinė tik sukuria skausmo iliuzijas. Ji iš tikrųjų nežeidžia tavo kūno, tu tik manai, kad jauti tai. Matai, Bela? Tu esi saugi savo mintyse. Niekas tavęs ten negali pasiekti. Nenuostabu, kad Aras taip domisi tavo ateities gebėjimais.

Ji stebėjo mano veidą pamatyti ar suprantu jos logiką. Tiesą pasakius, jos žodžiai pradėjo bėgti kartu, skiemenys ir garsai prarado savo prasmę. Negalėjau ties jais susitelkti. Vis dar linksėjau. Bandžiau atrodyti, kad tai suprantu.

Ji nebuvo kvailė. Ji perbraukė mano skruostą ir sumurmėjo. – Jam viskas bus gerai, Bela. Man nereikia vizijų, kad tai žinočiau. Ar tu pasiruošus važiuoti?

- Dar vienas dalykas. Ar galiu paklausti dar kito klausimo apie ateitį. Man nereikia nieko tikslaus, tik bendro supratimo.

- Padarysiu, ką galiu geriausio. – Ji pasakė, abejojanti vėl.

- Ar vis dar gali *matyti* mane tampant vampyre?

- O, tai lengva. Žinoma galiu.

Lėtai linktelėjau.

- Aš įsitikinusi tiek, kiek tu, Bela. Žinai tai. Jei persigalvosi, ką aš matysiu pasikeis... arba dings tavo atveju.

Atsidusau. – Nors tai neįvyks.

Ji uždėjo savo ranką apie mane. – Atsiprašau. Aš iš tikrųjų negaliu *įsijausti*. Man svarbiausia pamatyti Džaspero veidą mano ateityje; visada žinojau, kad jis bus, kur mano gyvenimas. Bet galiu *užjausti*. Man taip gaila, kad tu turi rinktis tarp dviejų gerų dalykų.

Aš nusikračiau jos rankas. – Nesigailėk manęs. – Buvo žmonių, kurie nusipelnė užuojautos. Aš nebuvau viena iš jų. Ir nebuvo jokio pasirinkimo – Vykstu susitarti su Čarliu.

Parvairavau savo furgoną namo, kur Čarlis laukė taip įtariai, kaip Alisa ir tikėjosi.

- Sveika, Bela. Kaip tavo apsipirkinėjimo kelionė? – Jis pasisveikino su manimi, kai įėjau į virtuvę.

Jis buvo susidėjęs rankas ant krūtinės, jo akys ant mano veido.

- Ilga. – Pasakiau nuobodžiai. – Mes ką tik grįžom.

Čarlis įvertino mano nuotaiką. – Tada spėju jau girdėjai apie Džeikobą?

- Taip. Prasilenkėme su likusiais Kalenais namuose. Esmė papasakojo, kur Karlailas ir Edvardas.

- Ar tau viskas gerai?

- Jaudinuosi dėl Džeiko. Taip greit, kai paruošiu vakarienę, važiuosiu į La Pušą.
- Sakiau tau, kad tie motociklai pavojingi. Tikiuosi, suprasi, kad aš dėl to nejuokavau.

Linktelėjau ir pradėjau traukti produktus iš šaldytuvo. Čarlis prisėdo prie stalo. Atrodė, kad jis buvo kalbrios nuotaikos nei paprastai.

- Nemanau, kad turi labai jaudintis dėl Džeiko. Kiekvienas, kuris keikiasi su tokia energija, pasveiksta.

- Džeikas atsibudo, kai matei jį? – Paklausiau apsisukdama pažiūrėti į jį.

- O, taip, jis buvo atsibudęs. Būtum turėjęs jį girdėti – iš tikrųjų, gerai, kad negirdėjai. Nemanau, kad La Puše buvo nors vienas, kuris jo negirdėjo. Nežinau, iš kur jis susirinko tokį žodyną, bet tikiuosi, kad jis nevartojo panašios kalbos prie tavęs.

- Jis šiandien turi labai gerą pasiteisinimą. Kaip jis atrodė?

- Sujauktai. Jo draugai parnešė jį. Gerai, kad jie dideli vaikinai, nes to vaikio visas glėbys. Karlailas sakė, kad sulaužyta jo dešinė koja ir dešinė ranka. Didelė jo dešinės pusės dalis buvo sulaužyta, kai jis griuvo nuo to prakeikto motociklo. – Čarlis papurtė galvą. – Jei kada vėl išgirsiu tave važinėjantis, Bela... -

- Jokių problemų, tėti. Neišgirsi. Ar tikrai manai, kad Džeikui viskas gerai?

- Aišku, Bela, nesijaudink. Jis ganėtinai erzino mane.

- Erzino tave? – aiktelėjau su šoku.

- Aha – tarp įžeidinėjant kažko motiną ir minint Dievo vardą be reikalo jis pasakė „Lažinuosi, kad šiandien esi laimingas, kad ji vietoj manęs myli Kaleną, ką, Čarli?“

Pasisukau link šaldytuvo, kad jis negalėtų pamatyti mano veido.

- Ir negalėjau ginčytis. Edvardas daug labiau subrendęs nei Džeikobas, jei kalbėtume apie tavo saugumą. Turėsiu jam už tai padėkoti.

- Džeikobas labai subrendęs. – Sumurmėjau atsargiai. – Esu tikra, kad tai nebuvo jo kaltė.

- Šiandien buvo keista diena. – Čarlis susimąstė po minutės. – Žinai, nekreipiu daug dėmesio į tas prietaringas nesamones, bet tai buvo keista... lyg Bilis būtų žinojęs, kad kažkas blogo atsitiks Džeikui. Jis buvo nervingas kaip kalakutas Padėkos dienos rytą. Nemanau, kad jis girdėjo, ką jam sakiau.

- Ir tada, dar keisčiau nei tai – prisimeni, kaip vasarį ir kovą turėjome bėdų su vilkais?

Aš pasilenkiau, kad paimčiau keptuvę iš indaujos, ir pasispėpiau, kad gaučiau papildomą sekundę ar dvi.

- Aha. – Sumurmėjau.

- Tikiuosi, kad vėl neturėsime su tuo bėdų. Šį rytą, mes buvome valtyje, ir Bilis nekreipė jokio dėmesio nei į mane, nei į žuvį, kada, labai staigiai, galėjai išgirsti vilkus, staugiančius medžiuose.

Daugiau nei vienas. Skambėjo taip, lyg jie visi būtų kaip tik ten, kaime. Keisčiausia dalis buvo, kai Bilis apsuko valtį ir nuplaukė atgal į uostą, lyg jie būtų šaukę jį asmeniškai. Nė karto neišgirdamas, kai klausiau, ką jis daro.

- Triukšmas liovėsi, kai mes su valtimi įplaukėme į uostą. Bet staiga Bilis baisiausiai skubėjo, kad nepralesitume žaidimo, nors mes turėjome valandą. Jis murmėjo kažkokius niekus apie ankstyvesnį rodymą... tiesioginės transliacijos? Sakau tau, Bela, tai buvo keista.

- Na, jis surado kažkokį žaidimą, kurį sakė norėjęs pamatyti, bet tada tiesiog nekreipė į jį dėmesio. Jis visą laiką buvo prie telefono, skambino Sju, ir Emilei, ir tavo draugo Kvilo seneliui. Nors negalėjo tiksliai išskirti, ko ieško – jis tik kalbėjo kasdieninius dalykus su jais.

- Tada staigimas vėl pasigirdo namo išorėje. Niekada negirdėjau kažko panašaus – mano rankų oda pašiurpo. Paklausiau Bilio – turėjau rėkti per triukšmą – ar jis buvo paspendęs spąstus savo kieme. Tai skambėjo lyg gyvūnas būtų rintame skausme.

Aš suvirpėjau, bet Čarlis buvo taip užsivedęs savo pasakojimu, kad to nepastebėjo.

- Savaiame aišku, man visa tai neberūpėjo, nes kaip tik tada Džeikobas buvo partemtas namo. Vieną minutę vilkai staugė ir tada tu jų negalėjai girdėti – Džeiko keiksmi lauke užliejo tai.

Čarlis stabtelėjo minutei, jo veidas susimąstęs. - Juokinga, kad iš šios netvarkos išėjo kažkokia nauda. Aš nemaniau, kad jie kada nors ketina užbaigti tą kvailą išankstinį nusistatymą prieš Kalenus. Bet kažkas paskambino Karlilui, ir Bilis buvo tikrai dėkingas, kai jis pasirodė. Maniau, kad mes turime nugabenti Džeiką į ligoninę, bet Bilis norėjo jį laikyti namuose ir Karlailas sutiko. Spėju, kad Karlailas tai žino geriausiai. Labai kilnu iš jo pusės, kad jis pasirašo tokiems namų skambučiams.

- Ir... – jis stabtelėjo, lyg nenorintis kažko sakyti. Jis atsiduso ir tada vėl tęsė. – Ir Edvardas elgėsi tikrai... gražiai. Jis atrodė jaudinosi dėl Džeikobo kaip ir tu – lyg ten gulėtų jo brolis. Žvilgsnis jo akyse... – Čarlis papurtė galvą. – Jis šaunus vaikinai, Bela. Bandysiu tai prisiminti. Nors neprižadu. – Jis išsišiepė man.

- Nereikalausiu to iš tavęs. – Suvapenu.

Čarlis ištiesė savo kojas ir atsiduso. – Gera būti namie. Nepatikėsi kokia perpildyta Bilio maža vieta. Spetyni Džeiko draugai susispaudė į mažą priekinį kambarį – sunkiai galėjau kvėpuoti. Ar tu pastebėjai kokie dideli Kvileutų vaikai?

- Aha, pastebėjau.

Čarlis spoksojo į mane, jis staiga susikaupė. – Tikrai, Bela, Karlailas sakė, kad Džeikas atsikels labai greitai. Sakė, kad tai atrodo blogiau, negu yra. Jam viskas bus gerai.

Aš tik linktelėjau.

Džeikobas turėjo atrodyti taip... keistai trapus, kada aš nuvyksiu jo pamatyti taip greitai, kaip tik Čarlis išvyks. Jis bus visas sutvarstytas – Karlailas sakė, kad nebuvo reikalo gibsuoti, dėl to, kaip greit jis gyja. Jo veidas turėjo būti perbalęs ir perkreiptas, giliai nesąmoningas. Pažeidžiamas. Didelis koks jis buvo, jis turėjo atrodyti labai pažeidžiamas. Gal tai buvo tik mano vaizduotė sujungta su žinojimu, kad aš turėsiu įskaudinti jį. Jei aš tik galėčiau būti partrenkta žaibo ir suskilti į dvi. Geriau skausmingai. Pirmą kartą būvimas žmogumi būtų tikras pasiaukojimas. Lyg galėtų būti dar daugiau praradimo.

Padėjau Čarlio vakarienę ant stalo prie jo alkūnės ir pasileidau link durų.

- Hm, Bela? Ar gali palaukti dar sekundę?

- Ar aš kažką pamiršau? – Paklausiau, pažiūrėjusi į jo lėkštę.

- Ne, ne. Aš tik... noriu tavęs paprašyti paslaugos. – Čarlis susiraukė ir pažiūrėjo į grindis. – Gal gali prisėsti – tai ilgai neužtruks.

Atsisėdau prie jo, truputį sutrikus. Stengiausi susikaupti. – Ko tau reikia, tėti?

- Štai kokia esmė, Bela. – Čarlis nuraudo. – Gal aš tik atrodau... prietaringas po susitikimo su Biliu, kai jis buvo toks keistas visą dieną. Bet aš turiu... nuojautą. Jaučiu lyg... greitai tave prarasiu.

- Nebūk kvailas, tėti. – Suvapenau kaltai. – Juk nori, kad išvažiuočiau studijuoti ar ne?

- Tik prižadėk vieną dalyką.

Aš dvejojau, pasiruošusi nutraukti sutartį. – Gerai...

- Ar tu pasakysi man prieš darydama kažką rimto? Prieš pabėgdama su juo ar kas panašaus?

- Tėti... – Sudejavau.

- Aš rimtai. Nenoriu nesimauti. Tik duok man paankstintą žinutę. Suteik man progą tave apkabinti ir pasakyti sudie.

Mintyse susigūždama, aš pakėliau ranką. – Tai kvaila. Bet jei tai padarys tave laimingu... pažadu.

- Ačiū, Bela. – jis pasakė. – Myliu tave, vaike.

- Myliu tave taip pat, tėti. – Paliečiau jo petį, ir tada atsistūmiau nuo stalo. – Jei tau ko prireiks, būsiu pas Bilį.

Nepasižiūrėjau atgal, kai bėgau. Tai tiesiog buvo idealu, tai ko būtent dabar man reikėjo. Aš niurnėjau sau visą kelią, kai važiauvau į La Pušą.

Karlailo mersedeso nebuvo prie Bilio namo. Tai kartu buvo ir gerai, ir blogai. Žinoma, aš norėjau pasikalbėti su Džeikobu vienu du. Bet vistiek, aš troškau, kad kažkaip galėčiau laikytis su Edvardu rankomis, kaip ir prieš tai. Tas faktas nedarė to mažiau skausminga.

Aš tyliai pabeldžiau į duris.

- Įeik, Bela. – Bilis pasakė. Mano pikapo riaumojimą buvo lengva atpažinti.

Įėjau į vidų.

- Sveikas, Bili. Ar jis atsibudęs? – Paklausiau.

- Jis atsibudo maždaug prieš pusvalandį, tik prieš tai kai daktaras išvyko. Eik pas jį. Manau, jis laukia tavęs.

Aš suvirpėjau ir tada giliai įkvėpiau. – Ačiū.

Aš dvejojau prie Džeikobo durų, nebūdama tikra ar pabelsti. Aš nusprendžiau pirmiau pažvelgti, tikėdamasi – bailė kokia buvau – kad gal, jis miegos. Jaučiau, kad man dar reikia pasinaudoti keliomis minutėmis.

Atidariau durų plyšį ir neryžtingai palinkau.

Džeikobas laukė manęs, jo veidas ramus ir lygus. Išsekimas, nusikamavimas buvo dingęs, jo veide tik atsargi tuštuma. Nebuvo jokio gyvumo jo akyse.

Buvo sunku žiūrėti į jo veidą, žinant, kad jį myliu. Tai buvo daug didesnis skirtumas nei maniau. Mąščiau ar jam taip sunku buvo visą laiką.

Laimei, kažkas buvo užklojęs jį su lovos užtiesalu. Palengvėjo, kad nepamačiau žalos masto.

Stabtelėjau ir tyliai uždariau duris už savęs.

- Sveikas, Džeikai. – Sumurmėjau.

- Taip, aš panašiai ir galvojau, kad taip bus. – Jis atsiduso. – Šiandien aiškiai viskas pasisuko blogai. Pirmiausiai, aš pasirinkau blogą vietą, praleidau geriausią kovą, ir Setas susišlavė visą šlovę. Tada, Lėja pasielgė kaip idiotė bandydama kažką įrodyti likusiems, ir aš turėjau būti tas idiotas, kuris išgelbėjo ją. Ir dabar tai. – Jis pamojo savo ranką link manęs, kur stovėjau prie durų dvejojama.

- Kaip jautiesi? – Suvapenu. Koks kvailas klausimas.

- Truputį apdujęs. Daktaras Iltis nežino kiek daug vaistų skausmui numalšinti man reikia, taigi jis bandė ir padarė paklaidą. Mano, kad padaugino.

- Bet tau neskauda.

- Ne. Bent jau. Negaliu jausti savo sužeidinimų. – Jis pasakė, vėl pašaipiai šypsodamasis.

Prisikandau lūpą. Niekada su tuo nesusitaikysiu. Kodėl niekas niekada nebandė manęs nužudyti, kai norėjau mirti?

Kreivas humoras paliko jo veidą, ir jo akys pagyvėjo. Jo kakta susiraukšlėjo, lyg jis nerimavo.

- O kaip tu? – Jis paklausė, skambėdamas tikrai susidomėjęs. – Ar tau viskas gerai?

- Aš? – Spoksojau į jį. Gal jis tikrai pavartojo per daug vaistų. – O kas?

- Na, turiu galvoje, buvau ganėtinai įsitikinęs, kad jis nesužeis tavęs, bet nežinojau kaip blogai tai bus. Aš buvau šiek tiek pamišęs jaudindamasis dėl tavęs, kai atsibudau. Nežinojau, ar tau bus leistina mane aplankyti ar kas panašaus. Nežinomybė buvo siaubinga. Kaip tai praėjo? Ką jis sakė tau? Atsiprašau, jei buvo labai blogai. Nenorėjau, kad tu atlaikytum tai viena. Maniau, būsiu ten...

Man prireikė minutės, kad suprasčiau. Jis vapaliojo, atrodydamas vis labiau nerangiai, kol supratau, ką jis sako. Tada paskubėjau jį nuraminti.

- Ne, ne, Džeikai! Man viskas gerai. Iš tikrųjų, per gerai. Žinoma, kad jis nepyko. O norėjau!

Jo akys plačiai atsimerkė, kas atrodė kaip siaubas. – Ką?

- Jis nè niek ant manęs nepyko – jis nepyko net ant tavęs! Jis toks nesavanaudiškas, kad priverstų mane jaustis blogai. Būčiau norėjus, kad jis būtų rėkęs ant manęs ar kas panašaus. Aš to nenusipelniau... na, buvo tik blogiau, kad jis nerėkė. Bet jam tai nerūpėjo. Jis tik nori, kad aš būčiau laiminga.

- Jis nepyko? – Džeikobas paklausė, netikintis.

- Ne. Jis buvo... per daug geras.

Džeikobas spoksojo minutę, ir tada jis staiga suraukė antakius. – Na, velnias! – Jis suurzgė.

- Kas blogai, Džeikai? Ar skauda? – mano rankos beprasmiškai nuskrajojo prie jo vaistų.

- Ne. – jis suniurnėjo pasibaisėtinu tonu. – Negaliu tuo patikėti! Jis nedavė tau ultimatumo ar ko panašaus?

- Nieko panašaus – kas blogai su tavimi?

Jis susiraukė ir papurtė galvą. – Per daug pasitikėjau jo reakcija. Viskas po velnių. Jis geresnis nei aš maniau.

Tai, kaip jis tai pasakė, nors piktesnis, priminė man Edvardo žodžius apie Džeikobo moralės trūkumą šį rytą palapinėje. Kas reiškė, kad Džeikas vis dar tikėjosi, vis dar kovėsi. Suvirpėjau, kai tai trenkė giliai.

- Jis nežaidžia jokio žaidimo, Džeikai. –Pasakiau ramiai.

- Lažinamės, kad žaidžia. Jis žaidžia taip pat sunkiai kaip ir aš, tik jis žino, ką jis daro, o aš ne. Nekaltink manęs, tik todėl kad jis yra geresnis manipulatorius nei aš – buvau pakankamai ilgai aplinkui, kad perprasčiau visus jo triukus.

- Jis nemanipuliuoja manimi.

- Taip, jis manipuliuoja! Kada tu atsibusi ir suprasi, kad jis nėra toks idealus kaip tu manai jis yra?

- Jis bent jau negrasina nusižudyti, kad priverstų jį pabučiuoti. – atšoviau. Kaip greitai pasakiau tuos žodžius, pradėjau jausti graužatį. – Palauk. Apsimesk, kad tai išsprūdo netyčia. Prisiekiu sau, kad nieko apie tai nesakysiu.

Jis giliai įkvėpė. Kai jis kalbėjo, buvo ramesnis. – Kodėl ne?

- Nes neatėjau tavęs dėl jo nors kaltinti.

- Kad ir tai tiesa. – Jis pasakė monotoniškai. – Aš tai padariau.

- Man nerūpi, Džeikai. Aš nepykstu.

Jis nusišypsojo. – Man irgi nerūpi. Žinojau, kad atleisi man, ir držiaugiuosi, kad tai padarei. Bent jau aš nemažai padariau. Bent jau priverčiau tave pamatyti, kad tu mane myli. Tai kažko verta.

- Verta? Ar tikrai tai geriau, nei būčiau tamsoje?

- Ar tu nemanai, kad turi žinoti kaip jautiesi – tik tam, kad tai tavęs nenustebintų, kada bus per vėlu ir tu būsi ištekėjusi už vampyro?

Papurčiau galvą. – Ne – nemanau, kad tai geriau man. Turėjau galvoje, geriau tau. Ar tai tau pagerina ar pablogina reikalus, jei žinai, kad aš tave įsimylėjusi? Kai tai vistiek neturi jokio skirtumo. Ar tai būtų buvę geriau, lengviau tau, jei aš niekada nebūčiau to numaniusi?

Jis priėmė mano klausimą taip rimtai, kaip aš ir turėjau galvoje, atsargiai pamąstydamas prieš atsakydamas. – Taip, geriau, kad tu žinai. – Jis galiausiai nusprendė. – Jei tu nebūtum suvokusi... aš visada būčiau norėjęs sužinoti ar tavo sprendimas būtų buvęs kitoks, jei būtum žinojus. Dabar aš žinau. Padariau viską, ką galėjau. – Jis stabtelėjo netvirtai įkvėpti ir užsimerkė.

Šitą kartą aš negalėjau priešintis poreikiui jį nuraminti. Aš kirtau mažą kambarį ir atsiklaupiau prie jo galvos, bijodama atsisėsti ant lovos, kad susidursiu su juo ir jį sužeisiu ir palinkau paliesti savo kaktą jo skruostą.

Džeikobas atsiduso ir uždėjo ranką ant mano plaukų sulaikydamas mane ten.

- Aš taip atsiprašau, Džeikai.

- Visada žinojau, kad tai rizikingas žingsnis. Tai ne tavo kaltė, Bela.

- Ne tavo taip pat. – Sudejavau. - Prašau.

Jis atsitraukė pažiūrėti į mane. – Ko?

- Tai mano kaltė. Ir man bloga, kai yra sakoma, kad ne mano.

Jis išsišiepė. Tai nepalietė jo akių. – Nori, kad tau užkurčiau pirtį?

- Iš tikrųjų... manau, kad noriu.

Jis suspaudė lūpas, kai jis galvojo, kaip daug aš norėjau to. Šypsena trumpam perskrodė jo veidą, ir tada jis iškreipė savo išraišką į nuožmų žvilgsnį.

- Atrodo taip, kad bučiavimas manęs atgal neatleistina. – jis iškošė žodžius man. – Jei tu būtum žinojus, kad atsiimsi tai, gal tu nebūtum buvus tokia įsitikinusi dėl to.

Aš suvirpėjau ir linktelėjau. – Aš taip atsiprašau.

- Atsiprašymas nieko nepagerina, Bela. Apie ką tu galvojai?

- Negalvojau. – Sušnibždėjau.

- Tu turėjai pasakyti man, kad eičiau mirti. Tai yra tai, ko tu nori.

- Ne, Džeikobai. – suverkšlenau, kaudamasi prieš plūstančias ašaras. – Ne! Niekada.

- Ar tu neverki? – Jis pasiteiravo, jo balsas staiga grįžo į normalų toną. Jis nekantriai pasivartė lovoje.

- Aha. – Sumurmėjau, silpnai nusijuokdama iš savęs, pro ašaras, kurios staga tapo kūkčiojimu.

Jis pakeitė savo svorį, mesdamas jo gerą koją nuo lovos, tarytum jis ketintų pabandyti atsistoti.

- Ką tu darai? – Pasiteiravau pro ašaras. – Gulkis, idiote, susižalosi save. – Pašokau nuo lovos ir prispaudžiau jo sveiką petį su abiem rankom.

Jis pasidavė, pasilenkė atgal, sudejuodamas iš skausmo, bet jis pagriebė mano liemenį ir pritraukė prie lovos, pasodindamas mane prie sveikosios savo pusės. Aš susiraičiau, bandydama nuslopinti kvailus kūkčiojimus prieš jo karštą odą.

- Negaliu patikėti, kad verki. – Jis suvapėjo. – Juk žinai, kad sakau tuos dalykus, nes tu nori. Nenorėjau to. – Jis patrynė ranka mano pečius.

- Žinau. – Giliai įkvėpiau, bandydama suvaldyti save. Kaip aš baigsiu verkti, kai jis ramino mane? – Nors tai viskas yra tiesa. Ačiū, kad pasakei tai garsiai.

- Ar už tavęs pravirkdymą gausiu taškų?

- Žinoma, Džeikai. – Pabandžiau nusišypsoti. – Tiek daug, kiek norėsi.

- Nesirūpink, Bela, mieloji. Tai išsispręs.

- Nematau kaip. – Sumurmėjau.

Jis paplekšnojo mano galvos viršų. – Ketinu būti geras.

- Dar daugiau žaidimų? – Nustebau, pakeldama savo smakrą, kad pamatyčiau jo veidą.

- Gal. – Jis nusijuokė su trupučiu pastangų, ir tada suvirpėjo. – Bet ketinu bandyti.

Suraukiau antakius.

- Nebūk tokia pesimistiška. – Jis nusiskundė. – Duok man šiek tiek kreditų.

- Ką tu turi galvoje, būti geras? ?

- Būsiu tavo draugas, Bela. – Jis pasakė ramiai. – Neprašysiu daugiau nei to.

- Manau, kad tam per vėlu, Džeikai. Kaip mes galime būti draugais, kai mes mylime vienas kitą?

Jis pažiūrėjo į lubas, spoksodamas, tarytum skaitytų kažką, kas buvo ten parašyta. - Galbūt... tai turės būti tolima draugystė.

Aš suspaudžiau savo dantis, patenkinta, kad jis nežiūrėjo į mano veidą, kovodama prieš kūkčiojimus, kurie grasino paimiti viršų vėl. Man reikėjo būti stipriai, ir aš neturėjau jokios minties kaip...

- Žinai tą istoriją Biblijoje? – Džeikobas staiga paklausė vis dar skaitydamas tuščias lubas. – Su karaliumi ir dvejomis moterimis kovojančiomis dėl kūdikio?

- Žinoma. Karalius Saliamonas.

- Teisingai. Karalius Saliamonas. – Jis pakartojo. – Ir jis pasakė, perskirkit vaiką per puse... bet tai buvo tik testas. Pamatyti, kuri pasiduos, kad apsaugotų jį.

- Aha, prisimenu.

Jis pažiūrėjo atgal į mano veidą. – Neketinu daugiau perskirti tavęs per puse, Bela.

Supratau apie ką jis kalbėjo. Jis norėjo pasakyti, kad myli mane labiausiai ir jis pasiduoda, kad tai įrodytų. Norėjau apginti Edvardą, pasakyti Džeikobui, kad Edvardas padarytų tą patį, jei aš norėčiau, jei aš paleisčiau jį. Aš buvau vienintelė, kuri neišsižadėtų savo pretenzijų čia. Bet nebuvo jokio tikslo pradėti ginčytis dėl to, kas jį įskaudintų.

Aš užsimerkiau, norinti save suvaldyti. Negalėjau jam to užkrauti.

Akimirką buvome tylūs. Atrodo, jis laukė, kad aš ką nors pasakyčiau; aš mažiau, ką galėčiau pasakyti.

- Ar galiu tau pasakyti, kokia yra pati blogiausia dalis? – Jis paklausė neryžtingai, kai aš nieko nepasakiau. – Neprieštarautum? Ketinu būti geras.

- Ar tai padės? – Sušnibždėjau.

- Gali. Tai neskaudins.

- Tada, kokia blogiausia dalis?

- Blogiausia dalis, žinojimas, kas būtų buvę.

- Kas galbūt būtų buvę. – Atsidusau.

- Ne. – Džeikobas papurtė savo galvą. – Nes aš esu visiškai tikras dėl tavęs, Bela. Mums nebūtų reikėję jokių pastangų – patogų, lengva kaip kvėpavimas. Aš buvau natūralus kelias, kurį tavo gyvenimas būtų pasirinkęs... – Jis išžiūrėjo į erdvę akimirka, ir aš laukiau. – Jei pasaulis būtų, koks turėtų būti, jei nebūtų pabaisų ir magijos...

Galėjau matyti, ką jis matė, ir žinojau, kad jis teisus. Jei pasaulis būtų normalus taip ir turėtų būti, Džeikobas ir aš būtume drauge. Ir mes būtume laimingi. Jis buvo mano sielos draugas tame pasaulyje – būtų mano sielos draugas vis dar, jei jo reikalavimas nebūtų buvęs nustelbtas kažko stipresnio, kažko tokio stipraus, kad tai negalėjo egzistuoti racionaliaame pasaulyje.

Ar tas stipresnis egzistavo ir Džeikobui? Kas nors, kas išmuštų sielos draugą? Turėjau tikėti, kad yra.

Dvi ateitys, du sielos draugai... per daug bet kuriam vienam asmeniui. Ir tia taip neteisinga, kad buvau vienintelė, kuriai nereikėjo už tai susimokėti. Džeikobo skausmas atrodė per didelė kaina. Susigūžiau mintyse dėl tos kainos, norėjau žinoti, ar aš būčiau svyravusi, jei aš nebūčiau Edvardo praradus vieną kartą. Jei aš nežinočiau ką reiškia gyventi be jo. Aš nebuvo įsitikinusi. Tas žinojimas buvo tokia gyli manęs dalis, kad aš negalėjau įsivaizduoti, kaip aš jausčiausi be to.

- Jis kaip narkotikas tau, Bela. – Jo balsas buvo vis dar švelnus, visiškai nekritiškas. – Matau, kad dabar nebegali be jo gyventi. Per vėlu. Bet aš tau būčiau buvęs sveikesnis. Ne narkotikas; aš būčiau tau buvęs oru, saule.

Mano lūpų kampučiai pakilo į ilgesingą špyseną. – Žinai, aš buvau pripratus taip apie tave galvoti. Kaip apie saulę. Mano asmeninę saulę. Tu puikiai kovojai su debesimis.

Jis atsiduso. – Debesis galiu pakelti. Bet negaliu kovoti su *užtemimu*.

Paliečiau jo veidą, padėdama ranką ant jo skruosto. Jis iškvėpė nuo mano prisilietimo ir užsimerkė. Buvo labai tylu. Minutę galėjau girdėti jo širdies dūžius, lėtus ir vienodus.

- Pasakyk savo blogiausią dalį. – Jis sušnabždėjo.

- Manau, tai gali būti bloga mintis.

- Prašau.

- Manau, kad tai skaudins.

- Prašau.

Kaip aš galėjau atsisakyti jam kažko neatsakyti?

- Blogiausia dalis... – Aš dvejojau, ir tada leidau žodžiams lietus tiesos srautu. – Blogiausia dalis, kad mačiau visus dalykus – mūsų visą gyvenimą. Aš noriu to blogai, Džeikai, aš noriu viso to. Noriu likti būtent čia ir niekada neišvykti. Noriu mylėti tave ir padaryti tave laimingu. Ir negaliu, ir tai žudo mane. Tai kaip Semui ir Emilei, Džeikai – niekada neturėjau pasirinkimo. Visada žinojau, kad niekas nepasikeis. Gal todėl taip stipriai koviausi prieš tave.

Jis atrodė bandė susikoncentruoti, kad kvėpuotų vienodai.

- Žinojau, kad neturėjau tau to sakyti.

Jis lėtai papurtė savo galvą. – Ne. Džiaugiuosi, kad pasakei. Ačiū tau. – Jis pabučiavo mano kaktą ir tada atsiduso. – Dabar būsiu geras.

Aš pakėliau akis ir pamačiau, kad jis šypsosi.

- Taigi, tu ištekėsi, ką?

- Nebeturime apie tai šnekėti.

- Noriu žinoti kelias detales. Nežinau, kada vėl su tavimi pasišnekėsiu.

Man prireikė palaukti minutę, kol galėjau kalbėti. Kada pakankamai įsitikinau, kad mano balsas neužlūš, atsakiau į jo klausimą.

- Tai iš tikrųjų ne mano mintis... bet taip. Jam tai daug reiškia. Aš apsvarsčiau, kodėl ne?

Džeikas linktelėjo. – Tai tiesa. Tai nėra labai didelis reikalas – palyginus.

Jo balsas buvo labai ramus, labai praktiškas. Aš įdėmiai žiūrėjau į jį, buvo smalsu, kaip jis su tuo susidoroja, ir tai nesisekė. Jis pažiūrėjo į mano akis sekundei ir tada nusuko savo galvą šalin. Laukiau kalbėti, kol jo kvėpavimas susikontroliavo.

- Taip. Palyginus. – Sutikau.

- Kiek daug tau liko?

- Priklauso nuo to, kaip ilgai Alisai užtruks suorganizuoti vestuves. – Aš numalšinau suaimanavimą, įsivaizduodama, ką Alisa padarys.

- Prieš tai ar po to? – Jis paklausė ramiai.

Žinojau, ką jis turi galvoje. – Po to.

Jis linktelėjo. Tai jam buvo palengvėjimas. Svairsčiau, kiek daug nemigo naktų jam sukėlė mąstymas apie mano mokyklos baigimą.

- Ar bijai? – Jis sušnabždėjo.

- Taip. – Sušnabždėjau atgal.

- Ko bijai? – Dabar vos galėjau girdėti jo balsą. Jis spoksojo žemyn į mano rankas.

- Daugelio dalykų. – Stengiausi, kad mano balsas būtų šviesesnis, bet likau nuoširdi. – Niekada nebuvau per didelė mazochistė, taigi neieškau skausmo. Ir noriu, kad būtų koks būdas, kad jis būtų kur nuošalyje – nenoriu, kad jis kentėtų su manimi, bet nemanau, kad yra kokių galimybių. Ir elgesys su Čarliu taip pat, ir Rene... ir tada po visko, tikiuosi, kad galėsiu greitai kontroliuoti save. Gal būsiu tokia grėsmė, kad gauja turės mane pašalinti.

Jis pakėlė akis su nepritariame išraiška. – Aš perpjausiu sausgysles bet kuriam savo broliui, kuris tai bandys.

- Ačiū.

Jis pusiau padrąsinamai nusišypsojo. Tada jis suraukė antakius. – Bet ar tai nėra pavojingiau nei tai? Visuose pasakojimuose, jie sako, kad tai per sunku... jie netenka kontrolės... žmonės miršta.... – Jis paskubomis nurijo.

- Ne, to nebijau. Paikas Džeikobai – negi tu nesugalvoji nieko geriau tik tikėti vampyrų pasakojimais?

Jis matyt nepajautė mano pastangų pajuokauti.

- Na, bet, dauguma dėl to nerimauja. Bet pabaigoje, tai verta to.

Jis nenoromis palingavo, ir žinojau, kad jis visiškai su manimi nesutinka.

Ištempiau savo kaklą, kad pašnibždėčiau jam į ausį, priliesdama savo skruostą prie jo šiltos odos. – Žinai, kad tave myliu.

- Žinau. – Jis iškvėpė, jo rankos automatiškai apkabino mano liemenį. – Žinai, kaip norėčiau, kad to užtektų.

- Taip.

- Visada lauksiu, Bela. – Jis prižadėjo, pašvelnindamas savo toną ir nuleisdamas ranką. Aš atitrūkau su vangia, besivelkančia praradimo prasme, jausdama lekiantį atsiskyrimą, kai palikau dalį savęs, ten, ant lovos, šalia jo. – Tu visada turėsi tą atsarginį pasirinkimą, jei norėsi jo.

Aš prisiverčiau nusišypsoti. – Iki tol, ko mano širdis nustos plakusi.

Jis išsišiepė atgal. - Žinai, aš galvoju galbūt, kad aš vis dar pakabinčiau tave — galbūt. Aš manau, tai priklauso nuo to, kaip daug tu dvoksi.

- Ar man dar verta grįžti tave pamatyti? Ar manai, kad geriau to nedaryčiau?

- Aš apsvarstysiu tai, ir pranešiu tau. – Jis pasakė. – Manau, man reikės kompanijos, kad neišprotėčiau. Nepaprastas vampyras chirurgas pasakė, kad negalėsiu persiversti, iki kada jis neduos man leidimo – tai gali sujaukti visus reikalus su kaulais, kurie gyja. – Džeikobas išsiviepė.

- Būk geras, ir daryk, ką Karlailas tau lieps. Tu greitai pasveiksi.

- Žinoma, žinoma.

- Man smalsu, kada tai įvyks. – Pasakiau. – Kada tinkama mergina atkreips tavo dėmesį.

- Nepuoselėk vilčių, Bela. – Džeikobo balsas staiga tapo piktas. – Nors esu tikras, kad tau tai būtų palengvėjimas.

- Gal, gal ne. Tikriausiai galvosiu, kad ji nepakankamai gera tau. Norėčiau sužinoti, kokia pavydi būsiu.

- Ta dalis turėtų būti smagu. – Jis pripažino.

- Leisk man žinoti, jei norėsi, kad grįžčiau ir būsiu čia. – Prižadėjau.

Su atsidusimu, jis pasuko savo skruostą link manęs.

Aš pasilenkiau ir švelniai pabučiavau jo veidą. – Myliu tave, Džeikobai.

Jis lengvai nusijuokė. – Myliu tave daugiau.

Jis žiūrėjo į mane, kaiėjau iš jo kambario su nesuvokiama išraišką savo veide.

27. REIKALAI

NENUVAŽIAVAU DAUG, KOL VAIRAVIMAS TAPO NEĮMANOMAS.

Kai aš daugiau nebegalėjau pamatyti nieko, aš leidau savo padangoms rasti grublėtą kelkraštį ir nuriedėjau lėtai į sustojimą. Aš susmukai į sėdynę ir leidau silpnybei, su kuria kovojau Džeikobo kambaryje, sutraiškyti mane. Tai buvo blogiau, nei galvojau – jėga užklupo mane netikėtai. Taip, aš buvau teisi slėpdama tai nuo Džeikobo. Nė vienas neturėtų to pamatyti.

Bet viena ilgai nebuvo – tiksliai tiek ilgai, kol Alisa pamatė mane čia ir prireikė kelių minučių, kad jis atvažiuotų. Durys sugirgždėjo ir jis patraukė mane į jo rankas.

Iš pradžių buvo dar blogiau. Kadangi mažesnė mano dalis – mažesnė, bet garsėjo ir piktėjo kas minutę, rėkdama ant likusios dalies – kuri troško kitų rankų. Taigi, čia buvo šviežia kaltė pagyvinti skausmą.

Jis nesakė nieko, tik leido man kūkčioti, kol pradėjau bliauti Čarlio vardą.

- Ar tu tikrai pasiruošus eiti namo? – Jis paklausė abejodamas.

Aš sugebėjau pasakyti, po kelių bandymų, kad tai greitai nepagerės vistiek. Man reikėjo pasiekti Čarlį prieš tai, kai bus pakankamai vėlu, kad jis skambintų Biliui.

Taigi, jis vežė mane namo – bent kartą labai arti mano pikapo vidutinio greičio – laikydamas vieną ranką tvirtai mane apkabinęs. Visą kelią koviausi su susitvardymu. Pirmiausia tai atrodė, kaip pasmerktos pastangos, bet aš nepasidaviau. Tik kelios sekundės, aš pasakiau sau. Tik laikas keliems pasiteisinimams, ar keliems melams ir tada galėsiu vėl palūžti. Aš galėjau tiek daug padaryti. Aš kabinausi savo galvoje, iš nevilties ieškodama jėgų atsargų.

Man buvo pakankama tylaus kukčiojimo – išlaikyti jį, bet ne liautis. Ašaros nelėtėjo. Atrodo negalėjau rasti, net už kur užsikabinti, kad su jom padirbėti.

- Palauk manęs viršuje. – Suvapenu, kada buvome prie namo.

Jis apkabino mane arčiau vienai minutei ir tada dingo.

Viduje, pasileidau tiesiai link laiptų.

- Bela? – Čarlis pašaukė iš įprastinės savo vietos nuo sofos, kai ėjau pro šalį.

Pasisukau į jį pažiūrėti nieko nesakydama. Jo akys praplatėjo ir jis susvirduliavo ant savo kojų.

- Kas atsitiko? Ar Džeikobas...? – Jis pasiteiravo.

Smarkiai papurčiau savo galvą, bandydama surasti žodžius. – Jam viskas gerai, jam viskas gerai. – Pažadėjau, mano balsas žemas ir kimus. Ir Džeikobui viskas buvo gerai, fiziškai, ir tai buvo viskas, dėl ko Čarlis rūpinosi šią akimirką.

- Bet kas atsitiko? – Jis sučiupo mano pečius, jo akys staiga susirūpinusios ir plačios. – Kas tau atsitiko?

Aš atrodžiau turbūt blogiau nei įsivaizdavau.

- Nieko, tėti. Aš... tik kalbėjau su Džeikobu apie... kai kuriuos dalykus, kurie buvo sunkūs. Man viskas gerai.

Susirūpinimas mažėjo, ir jį pakeitė nepritarimas.

- Ar tai tikrai buvo geriausias laikas? – Jis paklausė.

- Tikriausiai ne, tėti, bet neturėjau alternatyvų – aš tiesiog turėjau pasirinkti... kartais negali būti jokių kompromisų.

Jis lėtai papurtė savo galvą. – Kaip jis pakėlė tai?

Neatsakiau.

Jis žiūrėjo minutę į mano veidą ir tada linktelėjo. Atsakymo turėjo būti pakankamai.

- Tikiuosi nepakenkei jo atsistatymui.

- Jis greitai gyja. – Suvapenau.

Čarlis atsiduso.

Jaučiau, kad susivaldymas slysta.

- Būsiu savo kambaryje. – Pasakiau jam, atsitraukdama nuo jo rankų.

- Gerai. – Čarlis sutiko. Jis turbūt matė, kad vandentiekis pradeda plėstis. Niekas negąsdino Čarlio labiau nei ašaros.

Ėjau link kambario, akiai ir klūpčiodama.

Įėjus pradėjau kovoti su apyrankės sagtimi, bandydama atsegti ją drebančiais pirštais.

- Ne, Bela. – Jis sušnabždėjo, suimdamas mano rankas. – Tai dalis to, kas tu esi.

Jis truktelėjo mane į jo glėbį ir kūkčiojimas vėl prasiveržė.

Ši ilgiausia diena atrodė lyg vis tęstusi ir tęstusi, ir tęstusi. Mąščiau ar ji kada nors baigsis. Ir nors naktis vilkosi negailestingai lėtai, tai nebuvo blogiausia naktis mano gyvenime. Aš nusiraminau. Ir nebuvo viena. Tai buvo didelė paguoda taip pat.

Čarlio baimė emocijų proveržiui išlaikė jį nuo manęs patikrinimo, nors aš nebuvo tyli – jis tikriausiai miegojo ne daugiau nei aš.

Mano gudrumas po laiko, atrodė nepakeliamai aiškus šianakt. Galėjau matyti kiekvieną klaidą, kurią padariau, kiekvieną žalos dalelytę, kurią padariau, mažus dalykus, ir didelius dalykus. Kiekvieną skausmą, kurį suteikiau Džeikobui, visas nuoskriaudas, kurias sukėliau Edvardui, sudėliodama tai į tvarkingas krūveles, į kurias negalėjau nei nekreipti dėmesio, nei paneigti to.

Ir supratau, kad aš klydau dėl visų magnetų. Tai nebuvo Edvardas ir Džeikobas, kuriuos aš bandžiau suspausti drauge, tai buvo dvi manęs dalys, Edvardo Bela ir Džeikobo Bela. Bet jos negalėjo egzistuoti drauge, ir aš niekada neturėjau to bandyti.

Aš pridariau tiek daug žalos.

Tuo pačiu metu naktį, aš prisiminau, kad šį rytą sau pažadėjau – kad Edvardas daugiau niekada nepamatys manęs liejančios ašarų dėl Džeikobo Bleko. Mintis sukėlė raundą isterijos, kuri išgąsdino Edvardą daugiau, negu verkimas. Bet tai praėjo, taip pat, kai taiėjo savo keliu.

Edvardas tik laikė mane ant lovos ir leido man sugadinti jo marškinius, sutepant juos sūriu vandeniui.

Tau užtruko ilgiau nei aš maniau, kol aš išsiverčiau. Kada tai įvyko, aš buvau pakankamai išsekusi miegoti. Nesamoningumas pilnai nepašalino skausmo, tik sustingdė, prislopino kaip vaistai. Pavertė tai labiau pakeliama. Bet jis vis dar buvo. Aš supratau jį, net miegodama, ir tai man padėjo sureguliuoti tai, ką norėjau.

Rytas prasidėjo su tuo, jei ne su ryškesne perspektyva, tai bent jau su susivaldymu, kai kuo priimtiniu.

Inkstinktyviai žinojau, kad mano ašaros mano širdyje visada gels. Dabar tai tiesiog bus dalis manęs. Laikas viską palengvina – tai visada visi sako. Bet man nerūpėjo ar laikas užgydys tai ar ne iki kol Džeikobas nepasijus geriau. Galės būti laimingas vėl.

Kaip prabudau nesiorientavau. Atmerčiau savo akis – pagaliau sausas – ir pamačiau jo sunerimusi žvilgsnį.

- Sveikas. – Pasakiau. Mano balsas buvo kimus. Pravačiau gerklę.

Jis neatsakė. Jis stebėjo mane laukdamas, kol pradėsiu.

- Ne, man viskas gerai. – Prižadėjau. – Taip daugiau neatsitiks.

Jo akys įsitempė nuo mano žodžių.

- Labai atsiprašau, kad turėjai tai pamatyti. – Pasakiau. – Tai buvo nesąžininga tavo atžvilgiu.

Jis padėjo rankas ant abiejų mano veido pusių.

- Bela... ar tu įsitikinusi? Ar tu teisingai pasirinkai? Niekada nemačiau tavęs tokia dideliame skausme... – jis pritilo su paskutiniu žodžiu.

Bet aš esu buvus didesniame skausme.

Paliečiau jo lūpas. – Taip.

- Nežinau... – jo kakta susiraukė. – Jei tai tave taip skaudina, kaip tai gali būti teisingas pasirinkimas?

- Edvardai, aš žinau be ko negaliu gyventi.

- Bet... -

Papurčiau savo galvą. – Tu nesupranti. Gal tu gali būti pakankamai drąsus ar pakankamai stiprus, kad gyventum be manęs, jei tai būtų geriau. Bet aš niekada nebuvo tokia pasiaukojanti. Aš turiu būti su tavimi. Tai vienintelis būdas, man gyventi.

Jis vis dar žiūrėjo abejonamai. Aš niekada neturėjau jam leisti likti su manimi praeitą naktį. Bet man jo taip reikėjo...

- Ar paduosi man tą knygą? – Paklausiau parodydama virš jo peties.

Jo antakiai susitraukė nuo painiavos, bet padavė man ją greitai.

- Šitą vėl? – Jis paklausė.

- Tik noriu surastį dalį, kurią prisimenu... pažiūrėti kaip ji pasakė... – Aš verčiau knygą, ieškodama reikiamo puslapio. Puslapis buvo užlenktas dėl daugelio kartų, kai čia stabtelėdavau.

- Ketė yra pabaisa, bet yra keli dalykai, kuriuos ji padarė teisingai. – Suvapenau. Skaičiau eilutes tyliai, beveik sau. – , Jei visa kita žūtų, ir jis pasiliktų, aš turėčiau vis dar gyventi; ir jei visa kita pasiliktų, ir jis būtų sunaikintas, visata taptų dideliu nepažįstamuju.' – Linktelėjau, vėl sau. – Tiksliai žinau, ką ji turi galvoje. Ir žinau be ko negaliu gyventi.

Edvardas paėmė knygą iš mano rankų ir numetė ją per kambarį – ji nusileido su lengvu stuktėlėjimu ant mano stalo. Jis rankomis apsupo mano liemenį.

Maža šypsena nušvietė jo veidą, nors nerimas vis dar raukšlėjo jo kaktą. – Hitčklifas irgi turėjo savo akimirklų. - Jis pasakė. Jam nereikėjo knygos, kad idealiai pacituotų žodžius. Jis prisitraukė mane arčiau ir sušnibždėjo man į ausį. – Aš *negaliu* gyventi be savo gyvenimo! Aš *negaliu* gyventi be savo sielos!

- Taip. – Pasakiau tyliai. – Aš tą ir norėjau pasakyti.

- Bela, aš negaliu matyti kai tu nelaiminga. Galbūt... -

- Ne, Edvardai. Aš iš tikrųjų pridariau daug netvarkos, ir ruošiuosi su tuo gyventi. Bet aš žinau, ko aš noriu ir ko man reikia... ir ką aš dabar ketinu daryti.

- Ką *mes* ketiname dabar daryti?

Nusišypsojau nuo jo mažo pataisymo, ir tada atsidusau. – Mes ketiname vykti pasimatyti su Alisa.

Alisa stovėjo ant apatinio verandos laiptelio, per daug susijaudinusi, kad lauktų mūsų viduje. Ji atrodė taip lyg norėtų pradėti šokti, tokia sujaudinta dėl naujienų, dėl kurių ji žinojo aš atvažiavau.

- Ačiū tau, Bela! – Ji sudainavo, kai mes išlipome iš pikapo.

- Palauk, Alisa. – Įspėjau ją, pakeldama ranką, kad pertraukčiau jos linksmumą. – Turiu kelis apribojimus tau.

- Žinau, žinau, žinau. Turiu laiko iki rugpjūčio tryliktos vėliausiai, tu gali vetuoti svečių sąrašą ir jei aš persistengsiu ar panašiai, tu niekada su manimi nebesišnekėsi.

- O, gerai. Na, aha. Tada tu žinai taisyklės.

- Nesijaudink, Bela, viskas bus idealu. Ar nori pamatyti savo suknelę?

Turėjau kelis kartus giliai įkvėpti. *Bet kas, kas padarys ją laimingą.* Pasakiau sau.

- Žinoma.

Alisa patenkintai nusišypsojo.

- Hm, Alisa. – Pasakiau išlaikydama savo balso toną kasdienišką ir vienodą. – Kada tu nupirkai man suknelę?

Tai turbūt nebuvo didžioji dalis renginio. Edvardas suspaudė mano ranką.

Alisa ėjo pirmą į vidų, pasisukdama link laiptų. – Šitie dalykai užima laiko, Bela. – Alisa paaiškino. Jos tonas atrodė... išsisukinėjantis. – Turiu galvoje, nežinojau, kad reikalai pasisuks taip, bet visada yra aiški galimybė.

- Kada? – Paklausiau vėl.

- Perrine Bruyere turi laukiančiųjų sąrašą, žinai. – pasakė ji. – Medžiaginiai stebuklai negimsta per naktį. Jei aš nebūčiau paskubėjęs, tu būtum vilkėjęs ką nors iš lentynos!

Neatrodė, kad sulauksiu tiesaus atsakymo. – Per – kas?

- Jis ne garsiausias dizaineris, Bela, taigi nereikia kelti šnypštimo priepuolio. Nors jis man prižadėjo ir specializuojasi tame, ko man reikia.

- Aš nekeliu priepuolio.

- Ne, tu nekeli. - Ji sekė mano ramų veidą įtartinai. Tada, kada įėjome į jos kambarį ji pasisuko į Edvardą.

- Tu – lauk.

- Kodėl? – Pasiteiravau.

- Bela. – ji sudejavo. – Žinai taisykles. Jis negali pamatyti suknelės iki vestuvių.

Vėl giliai įkvėpiau. – Man tai nerūpi. Ir žinai, kad jis jau matė ją tavo galvoje. Bet jei tu taip nori...

Ji išstūmė Edvardą pro duris. Jis į ją net nežiūrėjo – jis žiūrėjo į mane, nepatikliai, besigailintis, kad palieka mane vieną.

Aš linktelėjau, tikėdamasi, kad mano išraiška pakankamai rami, kad ją nuramintų.

Alisa uždarė duris prieš jo veidą.

- Gerai! – Ji sumurmėjo. – Nagi.

Ji čiupo mano riešą ir nusitempė mane prie jos drabužinės – kuri buvo didesnė nei mano miegamasis – ir paskui nutempė mane į užpakalinį kampaną, kur ilgas baltas drabužio krepšys kaboją ant stovo.

Ji atsegė krepšį su vienu plačiu judesiu ir tada atsargiai ištraukė ją nuo pakabos. Ji žengė žingsnį atgal, ištiesdama jos ranką į suknelę lyg ji būtų televizijos žaidimo vedėja.

- Na? – Ji paklausė sulaikius kvapą.

Aš vertinau ją ilgą momentą, truputį su ja žaisdama. Jos išraiška pasidarė susijaudinusi.

- Ak! – pasakiau, ir tada nusišypsojau, leisdama jai atsipalaiduoti. – Matau.

- Ką tu manai? – Ji pasiteiravo.

Tai vėl buvo mano *Anės iš Žaliųjų Mansardų* vaizdas.

- Ji ideali, žinoma. Būtent tai. Tu genijus.

Ji išsišiepė. – Žinau.

- Tūkstantis devyni šimtai aštuoniolikti? – Spėjau.

- Daugiau ar mažiau. – Ji pasakė linktelėdama. – Kai kas yra mano kūrybos, šydas... – Ji palietė baltą atlasą, kai kalbėjo. – Nėriniai senoviški. Ar tau patinka?

- Jie nuostabūs. Tai būtent jam.

- Bet ar tai būtent tau? – Ji pasiteiravo.

- Taip, manau, kad taip, Alisa. Manau, kad tai yra tai, ko man reikia. Aš žinau, kad padarysi didelį darbą su tuo... jei gali kontroliuoti save.

Ji džiugiai nusišypsojo.

- Ar galiu pamatyti tavo suknelę. – Paklausiau.

Ji mirktelejo, jos veidas tuscias.

- Ar tu neužsisakei savo pamergės suknelės tuo pačiu metu? Nenorėčiau, kad mano vyriausioji pamergė vilkėtų ką nors iš lentynos. – Apsimečiau suvirpėdama nuo siaubo.

Ji apkabino mane per liemenį. – Ačiū tau, Bela!

- Kaip tu negalėjai pamatyti kad tai įvyks? - Aš paerzinau, bučiuodama jos smailus plaukus. – Kai esi tokia aiškiaregė!

Alisa atšoko atgal, ir jos veidas nušvito nauju entuzizmu. – Man reikia tiek daug visko padaryti! Eik pažaisk su Edvardu. Man reikia prie darbo.

Ji išbėgo iš kambario rėkdama, - Esme! - Ir tada dingo.

Ėjau pati. Edvardas laukė manęs pusiaukelėje, atsirėmęs į medžiu apmuštą sieną.

- Tai buvo labai, labai gražu iš tavo pusės. – Jis pasakė man.

- Ji atrodo laiminga. – Sutikau.

Jis palietė mano veidą; jo akys - per tamsios, jau buvo taip seniai, kada jis buvo išvykęs – ieškojo mano išraiškos minutę.

- Vykstam iš čia. – Jis staiga pasiūlė. – Vykstam į mūsų pievelę.

Tai skambėjo labai patraukliai. – Aš manau, kad man nebėra nieko, nuo ko slėptis, ar ne?

- Ne. Pavojus už mūsų.

Kai bėgo, jis buvo tylus, susimąstęs. Vėjas pūtė man į veidą, šiltesnis dabar, kai audra buvo praėjusi. Debesys dengė dangų, kaip ir dažniausiai buvo.

Pievelėje buvo ramu, laiminga vieta. Vasaros saulučių lopai įsiterpė į žolę baltomis ir geltonomis dėmėmis. Aš atsiguliau, nekreipdama dėmesio į žemės drėgnumą, ir pradėjau ieškoti paveikslų debesyse. Jie buvo per per lygūs. Jokių paveikslų, tik minkšta, pilka antklodė.

Edvardas atsigulė šalia manęs, paimdamas mano ranką.

- Ruggjūčio trylikta? – Jis paklausė atsainiai po kelių minučių raminančios tylos.

- Tai duos man dar mėnesį laiko iki gimtadienio. Nenoriu per daug priartėti.

Jis atsiduso. – Esmė trimis metais vyresnė už Karlailą – formaliai. – Ar žinojai tai?

Papurčiau galvą.

- Jiems tai nesudaro jokio skirtumo.

Mano balsas buvo ramesnis, malonesnis nei jo susirūpinimas. – Mano amžius iš tikrųjų nėra svarbus. Edvardai, aš pasiruošus. Aš jau pasirinkau savo gyvenimą – dabar noriu pradėti jį gyventi.

Jis perbraukė mano plaukus. – Svečių sąrašo veto?

- Iš tikrųjų man tai nerūpi, bet aš... – dvejojau, nenorėdama to paaiškinti. Geriausia pabaigti tai. – Bet nesu tikra ar Alisa jaus reikalą pakviesti... kelis vilkolakius. Džeikas jaustųsi lyg... lyg jis turėtų atvykti. Lyg tai yra teisingas dalykas, ar kad aš įsiskaudinčiau, jei jis to nepadarytų.

Edvardas minutę buvo tylus. Aš spoksojau į medžių viršūnes, beveik juodas prieš šviesiai pilką dangų.

Staiga, Edvardas pačiupo mano liemenį ir užsitraukė mane ant savo krūtinės.

- Pasakyk man, kodėl taip darai, Bela. Kodėl dabar nusprendei suteikti Alisai visišką karaliavimą?

Pakartojau jam pokalbį, kurį turėjau su Čarliu praeitą naktį prieš važiuojant aplankyti Džeikobo. - Nebūtų teisinga, jei Čarliį laikytume nuo to. – Padariau išvadą. - Ir dar Renė ir Filas. Beje, tai pralinksmins Alisą taip pat. Gal tai palengvins reikalus Čarliui, jei jis turės galimybę atsisveikinti. Net jei jis galvos, kad tai per anksti, nenoriu atimti iš jo galimybės vesti mane prie altoriaus. – Aš išsiviečiau nuo žodžio ir tada vėl giliai įkvėpiau. - Bent jau mano mama ir tėtis, ir mano draugai žinos didžiąją dalį apie mano pasirinkimą, labiausiai ką jiems leidžiama pasakyti. Jie žinos, kad aš pasirinkau tave, ir jie žinos, kad mes esame kartu. Jie žinos, kad aš esu laiminga kur bebūčiau. Aš manau, kad tai yra geriausia, ką galiu dėl jų padaryti.

Edvardas paėmė mano veidą, ieškodamas jo trumpą laiką.

- Susitarimas nutrauktas. – Jis pasakė staiga.

- Ką? – Aš aiktelėjau. – Tu atsisakai? Ne!

- Neatsisakau, Bela. Vis dar išlaikau savo susitarimo pusę. Bet tu išgelbėta. Kad ir ko tu nori, nieks tavęs nepririša.

- Kodėl?

- Bela, matau, ką tu darai. Tu bandai paversti visus kitus laimingus. Ir man nerūpi niekieno kito jausmai. Man reikia, kad tik tu būtum laiminga. Nesirūpink dėl Alisos. Aš tuo pasirūpinsiu. Prižadu, kad ji neprivers tavęs jaustis kalta.

- Bet aš... -

- Ne. Elgsimės kaip tu nori. Nes, kai elgiamės kaip noriu aš, nieko neišaina. Vadinu tave užsispyrėle, bet pažiūrėk kaip aš pats elgiuosi. Aš kabinausi su tokiu idiotišku užsispyrimu prie mano minties apie tai, kas geriausia tau, nors tai tik skaudina tave. Skaudina taip giliai, vėl ir vėl. Aš nepatikiu savimi pačiu daugiau. Tu gali turėti savo laimę. Mano kelias yra visada neteisingas. Taigi. – Jis pasikėlė po manimi, ištiesindamas savo pečius. – Mes darysime tai, pagal tave, Bela. Šiandien. Šiandakt. Greičiau yra geriau. Kalbėjau su Karlailu. Aš galvojau, jei mes duotume tau daugiau morfijaus, nebūtų taip blogai. Verta pabandyti. – jis sugriežė savo dantimis.

- Edvardai, ne... -

Jis uždėjo savo pirštą ant mano lūpų. – Nesijaudink, Bela, meile. Aš nepamiršau likusių tavo reikalavimų. – Jo rankos buvo mano plaukuose, jos lūpos judėjo švelniai – bet labai rimtai – ant manųjų, kol supratau, ką jis sakė. Ką jis darė.

Nebuvo daug laiko veikti. Jei aš laukčiau per ilgai, aš nesugebėčiau atsiminti, kodėl aš turėjau sustabdyti jį. Jau, aš negalėjau įkvėpti. Mano rankos sugriebė jo rankas, traukdamos mane arčiau jo, mano burna prisiklijavo prie jo atsakydamos į kiekvieną nepasakytą klausimą.

Bandžiau pravalyti galvą, rasti būdų kalbėti.

Jis pasirito švelniai, prispausdamas mane prie kietos žemės.

O, nesvarbu! Mano mažiau kilni pusė džiūgavo. Mano galva buvo pilna saldaus jo kvapo.

Ne, ne, ne, ginčijausi su savimi. Papurčiau savo galvą, ir jo lūpos judėjo mano kaklu, suteikdamos man progą įkvėpti.

- Sustok, Edvardai. Palauk. – Mano balsas buvo silpnas kaip ir mano valia.

- Kodėl? – Jis sušnibždėjo į duobutę mano kakle.

Aš stengiausi įdėti šiek tiek ryžto į mano toną. - Aš nenoriu to daryti dabar.

- Nenori? – Jis paklausė, šypsena jautėsi jo balse. Jis perkėlė savo lūpas ant mano ir padarė kalbėjimą neįmanomu. Karštis sklido mano venomis, degindamas kur mano oda lietė jo.

Bandžiau susikaupti. Reikėjo didelių pastangų tik išlaisvinti savo rankas nuo jo plaukų, perkelti jas ant jo krūtinės. Bet aš padariau tai. Ir tada aš atsistūmiau nuo jo, bandydama jį nustumti. Negalėjau pasiekti to viena, bet jis sureagavo, kaip ir žinojau, kad tai padarys.

Jis atsitraukė kelis centimetrus, kad pažiūrėtų į mane, ir jo akys nepalengvino mano apsisprendimo. Jos buvo juoda ugnis. Jos degė.

- Kodėl? – Jis vėl paklausė, jo balsas žemas ir šiurkštus. - Aš myliu tave. Aš noriu tavęs. Dabar.

Drugeliai mano skrandyje kilo link gerklės. Jis pasinaudojo galimybe, kad netekau žado.

- Palauk palauk. – Bandžiau pasakyti aplink jo lūpas.

- Tik ne aš. – Jis sumurmėjo nesutikdamas.

- Prašau? – Aiktelėjau.

Jis sunkiai atsiduso ir nustūmė save nuo manęs, atsiversdamas ant savo nugaros vėl.

Mes abu gulėjome ten minutę, bandydami sulėtinti savo kvėpavimus.

- Pasakyk man, kodėl ne, Bela. – Jis pasiteiravo. – Tai geriau nebūtų dėl manęs.

Viskas mano pasaulyje buvo dėl jo. Kaip kvaila taip manyti.

- Edvardai, tai man yra labai svarbu. Aš ketinu viską daryti teisingai.

- Kieno definicija teisingai?

- Mano.

Jis atsirėmė ant alkūnės ir įsižiūrėjo į mane, jo išraiška nepritarianti.

- Kaip tu ruošiesi daryti tai teisingai?

Giliai įkvėpiau. – Atsakingai. Visą prideramai. Nepaliksiu Čarlio ir Renės be geriausio sprendimo, kurį galiu jiems duoti. Aš neatsisakysiu, kad Alisai būtų smagu, jei vistiek susituoksiu. Ir aš surišiu save su tavimi kiekviename žmogiškame kely, prieš tai, kai paprašysiu tavęs paversti mane nemirtinga. Aš laikysiuos taisyklių, Edvardai. Tavo siela yra daug daug svarbesnė, kad pasinaudočiau proga. Ir tu nepajudinsi manęs dėl to.

- *Lažinčiausi*, kad galėčiau. – Jis sumurmėjo, jo akys vėl degančios.

- Bet tu to nedarysi. – Pasakiau, bandydama išlaikyti balsą lygų. – Tik ne žinodamas, ko man iš tikrųjų reikia.

- Tu nesikauni sąžiningai. – Jis apkaltino.

Išsišiepiau jam. – Niekad nesakiau, kad taip darysiu.

Jis nusišypsojo atgal, ilgesingai. – Jei persigalvosi...

- Tu būsi pirmasis, kuris tai sužinos. – Pažadėjau.

Lietus pradėjo lašėti pro debesis kaip tik tada, keli pasklidę lašai nukrito ir sudundėjo kai trenkėsi į žemę.

Piktai žiūrėjau į dangų.

- Parvešiu tave namo. – jis nubraukė mažyčius vandens karoliukus nuo mano skruosto.

- Lietus ne bėda. – Suniurmėjau. – Tai tik reiškia, jog atėjo laikas padaryti kai ką, kas nebus malonu ar net galimai labai pavojinga.

Jo akys išsiplėtė dėl nerimo.

- Gerai, kad tu neperšaunamas. – Atsidusau. Man reikės žiedo. Laikas pasakyti Čarliui.

Jis nusijuokė dėl mano veido išraiškos. - Labai pavojinga. – Jis sutiko. Jis vėl nusijuokė ir pasiekė savo džinsų kišenę. – Bet bent jau nereikės papildomos kelionės.

Jis vėl užmovė žiedą į vietą ant mano kairės rankos trečiojo piršto.

Kur jis liks – galbūt likusią amžinybę.

EPILOGAS - PASIRINKIMAS

DŽEIKOBAS BLEKAS

- Džeikobai, ar tu manai, kad tai per daug užsitęs? – Lėja pasiteiravo. Nekantri. Inksčianti.

Mano dantys susigniaužė.

Kaip ir kiekvienas gaujoje, Lėja žinojo viską. Ji žinojo, kodėl aš atėjau čia – ant pačio žemės krašto tarp dangaus ir jūros. Pabūti vienas. Ji žinojo, kad tai viskas, ko noriu. Tik pabūti vienas. Bet Lėja vistiek per prievartą siūlė savo draugiją.

Be buvimo beprotiškai suerzintu, aš tikrai jaučiausi pasipūtęs trumpą sekundę. Kadangi neturėjau galvoti apie mano savitvardos valdymą. Dabar tai buvo lengva, kažkas, ką tik padariau, natūralu. Raudonas žvilgsnis nebeužliejo mano akių. Karštis nedegino mano stuburo. Kai atsakiau, mano balsas buvo ramus.

- Nušok nuo skardžio, Lėja. – parodyčiau viena savo letena.

- Iš tikrųjų, vaike. – Ji nekreipė į mane dėmesio, nudribdama ant žemės šalia manęs. – Tu neįsivaizduoti kaip tai sunku man.

- Tau? – Man prireikė minutės, kad patikėčiau, kog ji kalba rimtai. – Tu turėtum būti egocentriškiausia asmenybė, Lėja. Aš labai nepatinka, kad turiu sudaužyti svajonių pasaulį, kuriame gyveni – tą, kuriame saulė sukasi apie vietą, kuriose tu stovi – taigi, nepasakosiu, kaip mažai man rūpi, kokios tavo problemos. Eik. Šalin.

- Tik pažiūrėk minutę viską iš mano perspektyvos, gerai? – Ji tęsė lyg aš nebūčiau nieko pasakęs.

Jei ji stengėsi sugadinti mano nuotaiką, tai suveikė. Pradėjau juoktis. Garsas keistai skaudino.

- Baik prunkšti ir atkreip dėmesį. – Ji atšovė.

- Jei apsimesiu, kad klausaus, ar dingsi? – Paklausiau žvilgtelėdamas į nuolatinę rūsčią išraišką ant jos veido. Aš nebuvau įsitikinęs ar ji turi kokią kitokią išraišką.

Aš prisiminiau, kai galvojau, kad Lėja buvo graži, galnet nuostabi. Tai buvo labai seniai. Niekas dabar apie ją taip negalvoja. Išskyrus Semą. Jis sau niekada neatleis. Lyg būtų jo kaltė, kad ji tapo tokia kandžia harpija.

Jos rūsti išraiška įkaito, lyg ji galėtų spėti apie ką aš galvoju. Greičiausiai galėjo.

- Tai mane verkia vemti, Džeikobai. Ar gali įsivaizduoti kaip jaučiuosi aš? Man *net* nepatinka Bela Svan ir tu mane verti sielvartauti dėl tos kraugerės-mylimosios, lyg aš taip pat būčiau ją įsimylėjęs. Ar gali matyti, kad tai truputį trikdo? Sapnavau, kad bučiauvau ją praeitą naktį! Kokio velnio aš turėjau tai daryti?

- Ar man rūpi?

- Nebegaliu būti tavo galvoje daugiau! Trauk ją iš galvos! Ji ruošias ištekėti už to daikto. Jis stengsis ją paversti viena iš jų! Laikas judėti, berniuk.

- Užsičiaupk. – Suurzgiau.

Būtų neteisinga kirsti atsakomąjį smūgį. Aš žinojau tai. Aš prikandau savo liežuvį. Bet ji apgailestautų, jei ji neišeitų. Dabar.

- Jis tikriausiai vistiek ją nužudys. – Lėja pasakė. Pašaipiai. – Dauguma pasakojimų sako, kad tai atsitinka dažniau negu neatsitinka. Gal laidotuvės bus greičiau nei vestuvės. Cha.

Šį kartą turėjau veikti. Užsimerkiau ir koviausi su karsčio skoniu burnoje. Aš pastūmiau ugnį žemyn savo nugarą, grumdamasis, kad laikyčiau poroje mano formą tuo metu, kai mano kūnas pabandė drebėti atskirai.

Jada vėl valdžiausi, piktai pažvelgiau į ją. Ji stebėjo mano rankas drebančias kaip tremoras. Šypsodamasi. Kažkoks juokelis.

- Jeigu tu liūdi dėl lyties painiavos, Lėja... – Pasakiau. Lėtai pabrėždamas kiekvieną žodį. – Kaip tu manai mes likusieji žiūrime į Semą tavo akimis? Pakankamai blogai, kad Emilė turi susitaikyti su mūsų įkyriom mintim. Jai nereikia, kad mes vaikinai dūsautume dėl jo taip pat.

Supykęs, koks aš buvau, jaučiausi vistiek kaltas, kai pamačiau skausmo protrūkį pereinant jos veidu.

Ji atsistojo ant kojų – sustodama tikrai tam, kad nuspjautų mano kryptimi – ir nubėgo link medžių, drebėdama kaip kamertonas.

Tamsiai nusijuokiau. – Nepataikei.

Semas man užkurs pirtį dėl to, bet tai buvo verta. Lėja nebeves manęs iš proto. Ir padaryčiau tai vėl, jei turėčiau progą.

Nes jos žodžiai vis dar buvo čia, ieškopjo savęs mano smegenyse, to skausmas buvo toks didelis, kad aš vos galėjau kvėpuoti.

Nebuvo taiop svarbu, kad Bela pasirinko ką kitą, o ne mane. Ta agonija nieko nereiškė. Su ta agonija galėjau gyventi likusį savo kvailą, per ilgą, nutysusį gyvenimą.

Bet tikrai turėjo reikšmę, kad ji metė viską – kad ji leido savo širdies sustoti ir savo odai suledėti, ir savo protui susisukti į kažkokio kristalizuoto grobuonies galvą. Pabaisos. Nepažįstamosios.

Aš būčiau manęs, kad nebuvo nieko blogesnio negu tai, nieko labiau skausmingo visame pasaulyje.

Bet jei jis *nužudė* ją...

Vėl, aš turėjau kovoti. Galbūt, jeigu ne Lėja, būtų gerai išleisti karštį pakeisti save į būtybę, kuri su tuo geriau susidorotų. Būtybę, su instinktais stipresniais nei žmogaus. Gyvūną, kuris nejaučia skausmo taip pat. Kitoks skausmas. Bent jau kažkokia įvairovė. Bet Lėja dabar bėgo ir nenorėjau su ja dalintis mintimis.

Mano rankos nepaisydamos manęs drebėjo. Kas purtė jas? Pyktis? Agonija? Nebuvau tikras, dėl ko dabar kaunuosi.

Aš turėjau tikėti, kad Bela išgyvens. Bet tai reikalavo pasitikėjimo – pasitikėjimo, kurio niekada nenorėjau jausti, pasitikėti kraugerio galimybę palikti ją gyva.

Ji bus kitokia, ir man buvo smalsu kaip tai paveiks mane. Ar tai bus tas pats, lyg ji būtų mirus, matyti ją stovinčią kaip akmenį? Kaip ledą? Kai jos kvapas degins man nosį ir įžiebs instinktą suplėšyti, sudraskyti... Kaip tau bus? Ar aš galėsiu norėti ją nužudyti? Ar aš nenorėsiu nužudyti kurio vieno iš jų?

Stebėjau bangas besiritančias ant kranto. Jos dingdavo iš regėjimo atsiduždamos į skardį, bet girdėjau jas mušant ant smėlio. Žiūrėjau į jas, kol tapo labai vėlu, per tamsu.

Ėjimas namo turbūt buvo bloga idėja. Bet buvau alkanas, ir negalėjau sugalvoti kito plano.

Nutaisiau pikta veidą, kai pervėriau savo rankas per kvailą diržą ir pačiupau savo ramentus. Jei tik Čarlis nebūtų pamatęs manęs tą dieną ir nepaskleidęs žodžių apie mano „motociklo avariją“. Kvaili ramentai. Nekenčiau jų.

Būvimas alkanu pradėjo atrodyti geriau, kai įėjau į namus, ir turėjau pažiūrėti į savo tėčio veidą. Jis apie kažką mąstė. Buvo lengva pasakyti – jis visada tai perdėdavo. Visada elgdavosi kasdieniškai.

Jis taip pat per daug su manimi kalbėdavo. Jis pradėjo be ryšio pasakoti apie savo dieną prieš man dar atsisėdant prie stalo. Jis niekada netaukšdavo, jei nebūdavo kažko, ko jis nenorėdavo pasakyti. Aš nekreipiau dėmesio į jį geriausiai kaip galėjau, susikoncentruodamas ties maistu. Vis greičiau jį ryjau...

... Ir Sju užsuko šiandien. – Mano tėčio balsas buvo garsus. Sunku nekreipti dėmesio. Kaip visada. – Nuostabi moteris. Ji kietesnė nei grizlis. Nors nežinau kaip ji susitvarko su savo dukterimi. Lėja labiau ernis. – Jis sukikeno iš savo paties juokelio.

Jis laukė trumpai mano atsakymo, bet atrodė nepamatė mano tuščios, nuobodžiaujančios išraiškos. Daugumą dienų tai varė jį iš proto. Norėjau, kad jis užsičiauptų kalbėti apie Lėją. Stengiausi apie ją negalvoti.

- Setui daug lengviau. Žinoma, tau irgi buvo lengviau nei tavo seserims taip pat, iki... na, tau reikėjo susidoroti su viskuo daugiau nei joms.

Atsidusau, ilgai ir giliai, ir įsižiūrėjau pro langą.

Bilis per ilgai buvo tylus. – Šiandien gavom laišką.

Galėjau pasakyti kad tai buvo tema, kurios jis vengė.

- Laišką?

- Kvietimą... į vestuves.

Kiekvienas raumuo mano kūne susirakino savo vietoje. Karštis perėjo mano nugara. Laikiau rankas ant stalo, kad išlaikyti jas stabilias.

Bilis tęsė lyg nė nebūtų pastebėjęs. – Ten buvo žinutė, kuri buvo adresuota tau. Neskaičiau jos.

Jis ištraukė storą dramblio kaulo spalvos voką iš tarpo tarp jo kojos ir vežimėlio. Jis padėjo jį ant stalo tarp mūsų.

- Tau turbūt nereikia jo skaityti. Ar svarbu, kas ten parašyta.

Kvaila atbulinė psichologija. Aš patraukiau voką nuo stalo.

Tai buvo sunkus, nelankstus popiersius. Brangus. Per daug įmantrus Forksui. Kortelė viduje buvo tokia pati, per daug prašmatni ir formali. Bela čia neprikišo nagų. Nebuvo jokių jos asmeninio skonio ženklų ant permatomų, atspausdintų žiedlapių puslapiuose. Lažinuosi, kad jai tai visai nepatiko. Neskaičiau žodžių, net nemačiau datos. Man nerūpėjo.

Buvo dar viena dramblio kaulo popieriaus dalis, sulenkta per pusę, su juodu rašalu ranka užrašytu mano vardu. Neatpažinau rašysenos, bet ji buvo neįprasta, kaip ir visa likę.

Atlenkiau ją.

Džeikobai,

Siųsdamas tau šitai aš laužau taisykles. Ji apgailestauja, kad įskaudino tave, ir ji nenorėjo versti tave jaustis įsipareigojusi. Bet aš žinau, kad jei reikalai būtų pasisukę kita kryptimi, aš būčiau norėjęs pasirinkimo.

Prižadu, kad ja pasirūpinsiu, Džeikobai. Ačiū tau – už ją – dėl visko.

Edvardas

- Džeikai, mes turime tik vieną stalą. – Bilis pasakė. Jis spoksojo į mano kairiąją ranką.

Mano pirštai buvo suspausti ant medienos gana sunkiai, kad tai iš tikrųjų buvo pavojuje. Aš paleidau juos vieną po kito, susikaupdamas ties tuo veiksmu, ir paskui suspaudžiau mano rankas kartu, tokiu būdu aš negalėjau sulaužyti nieko.

- Aha, vistiek nesvarbu. – Bilis sumurmėjo.

Aš atsistočiau nuo stalo, nutraukiau marškinėlius, kur stovėjau. Tikiuosi Lėja dabar jau buvo namuose.

- Ne per vėlai, - Bilis sumurmėjo, kai aš spyriau paradines duris iš savo kelio.

Bėgau, kol pasislėpiau medžiuose, mano drabužiai išsimėtė už manęs, kaip trupinių takas – lyg jei norėčiau surasti savo kelią atgal. Mano kūnas jau žinojo, kur aš keliauju dar prieš man to paklausiant jo, jis davė man to, ko norėjau.

Dabar turėjau keturias kojas, ir aš skridau.

Medžiai liejosi į juodą jūrą apie mane. Mano raumenys susigniaužė ir atsipalaidavo nereikalaujančių jėgų ritmu. Galėjau bėgti taip dienų dienas ir nepavargti. Galbūt, šį kartą, aš nesustosiu.

Bet aš nebuvo vienas.

Taip gaila, Embris sušnabždėjo mano galvoje.

Galėjau matyti pro jo akis. Jis buvo toli, šiaurėje, bet jis apsisuko ir lėkė prisijungti prie manęs. Aš suurzgiau ir pasileidau greičiau.

Palauk mūsų, Kvilas nusiskundė. Jis buvo arčiau, tik išbėgantis iš kaimo.

Palikit mane vieną, suurzgiau.

Galėjau jausti jų nerimą mano galvoje, sunkiai bandžiau kiek galėjau nuskandinti jų vėjo ir miško garse. Tai buvo tai, ko neapkenčiau labiausiai – matyti per jų akis, blogesnes dabar, kai jų akys buvo pilnos gailėsčio. Jie matė neapykantą, bet jie tęsė persekiojimą.

Naujas garsas pasigirdo mano galvoje.

Leiskit jam bėgti. Semas pagalvojo švelniai, bet vistiek įsakančiai. Embris ir Kvilas prilėtino žingsnį.

Jei tik būčiau galėjęs nustoti girdėti, nustoti matyti, ką jie matė. Mano galva buvo tokia perpildyta, bet vienintelis būdas vėl būti vienam, buvo būti žmogumi, ir aš negalėjau pakelti skausmo.

Atsiverskit, Semas jiems paliepė. Aš surasiu tave, Embri.

Iš pradžių vienas, tada kitas supratimas nublanko į tylą. Liko tik Semas.

Ačiū tau, aš sugebėjau pagalvoti.

Grįžk namo, kada galėsi. Žodžiai buvo silpni, besidriekiantys per tuštumą, kai jis taip pat pranyko. Ir aš buvau vienas.

Taip daug geriau. Dabar galėjau girdėti lapų šiureminą po savo padais, pelėdų sparnų šnabždėjimą virš manęs, vandenyną - toli toli vakaruose – aimanuojančių prieš paplūdimį. Girdėti tai, ir nieko kito. Nejausti nieko, tik greitį, nieko, tik raumenų, saugyslių ir kaulų jėgą, dirbančių drauge harmonijoje, kai kilometrai dingo už manęs.

Jei tyla mano galvoje tęsis, aš niekada negrįšiu. Aš nebūčiau pirmas, kuris pasirinktų šią formą. Galbūt, jei aš nubėgčiau gana toli, aš neturėčiau niekada išgirsti....

Aš paleidau savo kojas bėgti greičiau, leisdamas Džeikobui Blekui išnykti už manęs.

Padėkos

Aš būčiau labai aplaidi, jei nepadėkočiau daugeliui žmonių, kurie padėjo man išleisti kitą novelę:

Mano tėvai buvo mano uola; aš nežinau, kaip kas nors tai daro be tėvelio gero patarimo ir mamos peties, ant kurio galima paverkti.

Mano vyras ir sūnūs neįtikėtina ilgai kentėjo – bet kas kitas seniai būtų patikėjęs mane prieglobsčiui. Ačiū už manęs palaikymą, vaikinai.

Mano Elizabeta—Elizabeta Eulberg, publicistė – smarkiai pakeitė mano mąstymą. Keli žmonės yra ganėtinai laimingi artimai dirbdami su jų BBF (best friend forever), ir aš būsiu amžinai dėkinga Jav centrinės dalies sveiką sūrį mėgstančioms mergaitėms.

Jodi Reamer tęsia vadovavimą mano karjerai su talentu ir subtilumu. Labai paguodžia žinoti, kad aš esu tokiose geros rankose.

Taip pat nuostabu turėti mano dešiniąsias rankas rankraštininkus. Ačiū Rebekai Davis už tai, kad gerino istoriją mano galvoje ir padėjo man rasti geriausius būdus išreikšti tai. Ačiū Megan Tingley, pirma už tvirtą tikėjimą mano darbu, ir antra, kad poliravai tą darbo, kol jis suspindėjo.

Kiekvienam Little, Brown ir Company Books už jaunuosius skaitytojus, kurie taip rūpinosi mano kūryba. Galiu pasakyti, kad tai tikrai nesavanaudiškas jūsų darbas, ir aš vertinu tai labiau, nei jūs žinot. Ačiū tau, Chris Murthy, Shawn Foster, Andrew Smith, Stephanie Voros, Gail Doobinin, Tina McIntyre, Ames O'Neill ir visiems kitiems, kurie pavertė Saulėlydžio serijas sėkmingomis.

Aš negaliu patikėti, kaip man pasisekė, kad atradau Lori Joffs, kuri kažkaip sugeba būti ir greičiausia, ir labiausiai smulkmeniška skaitytoja tuo pačiu metu. Aš esu sujaudinta, kad turiu draugę ir bendrininkę, kuri yra tokia įžvalgi, talentinga, ir kantri mano verkšlenimams.

Lori Joffs vėl, greta Lauros Cristiano, Michaelos Vaiko, ir Tedo Joffs, už sukūrimą ir priežiūrą ryškiausios žvaigždės internetinėje Saulėlydžio visatoje, Saulėlydžio žodyno. Aš iš tikrųjų vertinu visą sunkų darbą, kurį jūs sudedate į laimingą vietą, kurioje gali lankytis mano fanai. Padėka taip pat mano tarptautiniams draugams Crepusculo-es.com svetainei, kuri taip nuostabiai įveikia kalbos barjerą. Pagarba į Britanėi Gardener neįtikėtiną darbą Stephenie Meyer Saulėlydžio ir Jaunaties MySpace Group, fanų svetainė tokia didelė, kad mintis sulaukyti tą taką glumina mano protą; Britani, tu stebini mane.

Katie ir Audrey, Bella Penombra yra grožio detalė.

Hetera, the Nexus valdo.

Negaliu paminėti visų nuostabių tinklapių ir jų autorių čia,

Bet ačiū kiekvienam iš jūsų.

Daug ačiū mano šaltoms skaitytojoms - Laurai Cristiano, Michellei Vieira,

Bridžit Creviston ir Kimberlei Peterson, už jų neįkainojamą indėlį

ir padrąsinantį entuziazmą.

Kiekvienam rašytojui reikia nepriklausomo draugo knygyno;

Aš tokia dėkinga savo gimtojo miesto rėmėjams - Changing Hands knygynui
Tempėje, Arizonoje, ir ypatingai Faitui Hochhalteriiui,

kuris turi nuostabų literatūros skonį.

Aš jums skolinga, Muse roko dievai, už dar vieną įkvepiantį albumą.

Ačiū jums už tęsiamą kūrimą mano mėgstamiausios rašymo muzikos.

Aš taip pat esu labai dėkinga kitoms mano grojaraščio grupėms,

kurios padėjo mano rašyme ir mano naujuose atradimuose.

Ok Go, Gomez, Placebo, Blue October, ir Jack's Mannequin.

Labiausiai, gigantiškas ačiū visiems mano fanams.

Aš tvirtai tikiu, kad mano fanai yra patys žaviausi, protingiausi,

įdomiausi ir labiausiai pasiaukoję fanai visame pasaulyje.

Norėčiau jus kiekvieną galėti stipriai apkabinti ir padovanoti Porše 911 Turbo.

TURINYS

Ugnis ir ledas

PRATARMĖ

1. ULTIMATUMAS
  2. IŠSISUKINĖJIMAS
  3. MOTYVAI
  4. PRIGIMTIS
  5. PĖDSAKAS
  6. ŠVEIČARIJA
  7. NELAIMINGA PABAIGA
  8. SUSIVALDYMAS
  9. TAIKINYS
  10. KVPAS
  11. LEGENDOS
  12. LAIKAS
  13. NAUJAGIMIS
  14. PAREIŠKIMAS
  15. LAŽYBOS
  16. EPOCHA
  17. SAJUNGA
  18. APMOKYMAS
  19. SAVANAUDĖ
  20. KOMPROMISAS
  21. PĖDSAKAI
  22. UGNIS IR LEDAS
  23. PABAISA
  24. SKUBOTAS SPRENDIMAS
  25. ATVAIZDAS
  26. MORALĖ
  27. REIKALAI
- EPILOGAS - PASIRINKIMAS
- Padėkos